

f r-^Lesley

Pears

©psi lon

Londra duki bir genelevde büyüyen, on beş yaşındaki bir kı/dı Belle... Masumdu ancak bulunmaması gereken bir yerde şahit olduğu bir cinayet yüzünden annesinin onu korumaya çalışılığ hayata düşeceğini nereden bilebilirdi ki?

Belle sokaktan kaçırılıp fuhuşa zorlanacak ve ardından New Orleans'ta tam bir hayat kadınına dönüşecekti. Güzelliğini arzulayan ve ona sahip olmak için her şeyi yapabilecek erkeklerin merhametine kalmış olan Belle'in ülkesine, ailesine ve özgürlüğüne dair kurduğu hayalleri ona acıdan başka bir şey vermeyecekti.

Cesaret ve güç sayesinde hayatın bize kurduğu tuzakları aşabilir miyiz? Ne kadar korkunç şeyler yaşasak da içimizdeki masumiyeti koruyabilir miyiz?

'Önemsememenin mümkün olmadığı karakterler... Harika bir anlatım."

Daily Mail

Bu destansı hikâyede kendinizi kaybedeceksiniz.

y kolay unutamayacağınız duygusal ve etkileyici bir roman."

*Womant *v Weekl*

MM*****

BİR NEFES UZAKTA Orijinal Adı: Belle Yazarı: Lcslev Pearsc

Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erknıcı Çeviri: Kiibra Tekneci Editör: Emirhanı Burak Aydın
Düzenleme: Nurhan Seyrekbasanı Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Ağustos 2014

ISBN: 978-9944-82-900-7

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2011 Lesley Pearse

Türkçe Yayım Hakkı: Akçalı Ajans aracılığı ile © Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık

Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı/ İstanbul

Tel: (0212) 482 99 10 (pbx)

Fax : (0212) 482 99 78 Sertifika No: 16053

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/4-5 Taksim / İstanbul Tel: (0212) 252 38 21 (pbx) Faks: (0212) 252 63 98 İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

BİR NEFES UZAKTA

Lesley Pearse

Çeviri: Kübra Tekneci

(e)ps i I on'

5 Mart 2010'da doğan güzel torunum Harley MacDonald'a Ve beni yine mutlu bir büyükanne yapan Jo ve Otis'e

TEŞEKKÜR

Üstün yardımlarından ve Fransa'yla ilgili her türlü konuda araştırmalarından ötürü Evelyne Noailles'e teşekkür ederim. Çok yaşa, görev sınırını fazlasıyla aştın.

Beni Evelyne'le iletişime geçiren sevgili arkadaşım ve akıllı kadın Jane Norton'a teşekkür ederim. Bir gün bütçe ayırmaya çalışacağım.

Konuyu sonsuza dek dinlemeye hevesli olan ve araştırma amacıyla Paris'i dolaşırken olağanüstü bir dayanıklılık gösteren Jo Prosser'a teşekkür ederim. Sensiz ne yapardım?

Ünlü fahişeler mahallesini yazmama yardımcı olan harika kitabı *Storyville, New Orleans* için Al Rose'a teşekkür ederim. Son derece pis bir yeri ve dönemi canlandıran muhteşem bir kitaptı.

Son olarak, Penguin Books'taki editörüm Marie Evans'a teşekkür etmek istiyorum. Teşvikin, desteğin ve arkadaşlığın olmasaydı, *Belle'i* yazarken çok bocalardım. Bazen bir filin gebelik dönemi kadar uzun ve zordu ama cesaretlendirmelerin ve tavsiyelerinle dikkatimin dağılmasına engel oldun.

BİRİNCİ BÖLÜM

Londra 1910

“Sen bir fahişe olmalısın. Genelevde yaşıyorsun!”

On beş yaşındaki Belle kızıl saçlı, çilli çocuktan bir adım geri çekilip şaşkınlıkla ona baktı. Çocuk düşen tokasını ona vermek için sokakta peşinden koşmuştu. Yere düşen her şeyi insanların ceplerine indireceği Seven Dials’ın kalabalık sokaklarında bu oldukça sıra dışı bir hareketti. Ama sonra, Ram’s Head’in sahibi Garth Franklin’in şehre yeni gelen yeğeni Jimmy Reilly olarak kendini tanıtmıştı. Bir süre sohbet etmişlerdi ve Jimmy ona arkadaş olup olamayacaklarını sormuştu. Belle çok heyecanlanmıştı; çocuğun görünüşü hoşuna gitmişti ve onunla yaşıt olduğunu tahmin ediyordu. Ama sonra, çocuk Belle’e fahişe olmaya aldırış edip etmediğini sorarak her şeyi bozmuştu.

“Bir sarayda yaşasaydım, bu kraliçe olduğum anlamına gelmezdi,” diye öfkeyle karşılık verdi Belle. “Annie’nin evinde yaşadığım doğru, ama fahişe değilim. Annie benim annem!”

Jimmy dikkatle Belle’e baktı, sarımsı kahverengi gözleri pişmanlıkla doluydu. ‘Yanlış anladıysam, özür dilerim. Amcam Annie’nin evinin bir genelev olduğunu söyledi, o yüzden oradan çıktığımı görünce...’ Utançla cümlesini yarıda bıraktı. “Amacım seni incitmek değildi.”

Belle’in aklı daha çok karıştı. Daha önce duygularını incitip incitmediğini önemseyen biriyle karşılaştığını sanmıyordu. Annesinin ya da evdeki diğer kızların umursamadığı kesindi. “Sorun değil,” diye karşılık verdi tereddütle. “Bilmiyordun ve bilmeni gerektirecek kadar uzun bir süredir burada yaşamıyorsun. Amcam sana iyi davranıyor mu?” Jimmy omuzlarını silkti.

“O bir zorba,” dedi Belle. Jimmy’nin amcasının yumruklarıyla çoktan tanışmış olduğunu düşünüyordu. Ne de olsa Garth Franklin’in sinirli olduğu herkesçe bilinen bir gerçektir. “Onunla yaşamak zorunda mısın?”

“Annem başına bir şey gelirse, onun yanma gitmemi söylerdi. Geçen ay öldü. Amcam cenaze masraflarını karşıladı ve gelip onun yanında çalışmayı öğrenebileceğimi söyledi.”

Belle, Jimmy’nin keyifsiz ses tonundan amcasıyla zorunluluktan kaldığını anladı. “Anneniz için üzüldüm,” dedi. “Kaç yaşındasın?”

“Neredeyse on yedi. Amcam kaslarımı geliştirmek için biraz boks yapmam gerektiğini söyledi,” diye karşılık verdi Jimmy arsızca sırıtarak. “Annem hep bir erkeğin kastan zi-

yade akla sahip olmasının daha iyi olduğunu söylerdi ama belki ikisine de sahip olabilirim.”

“Bütün kızların fahişe olduğunu düşünme yeter, yoksa kaslarım geliştirecek kadar uzun bir hayatın olmaz,” dedi Belle şakayla. Ona ısınıyordu; hoş bir gülümsemesi ve civardaki diğer çocuklardan farklı olan bir yumuşaklığı vardı.

Seven Dials, Oxford Caddesi’ndeki şık dükkânlardan Shaftesbury Caddesi’ndeki tiyatrolar ya da Trafalgar Meydanının ihtişamından pek uzakta sayılmazdı ama nezaket açısından kilometrelerce

uzaktaydı. Karmakarışık evleri ve kenar mahalleleri son yirmi yıl içinde yıkılmış olabilirdi ama Covent Garden meyve ve sebze pazarı hâlâ kalbindeyken ve çevresinde birçok dar yol, avlu ve sokak varken, yeni binalar da çok geçmeden eski binalar kadar yıkık dökük bir hal almıştı. Toplumun alt kesiminden -hırsızlar, fahişeler, dilenciler, serseriler ve kabadayılar- oluşan sakinleri en pis işlerde -çöpçülük, leşçilik ve inşaat işçiliği— çalışıyorlardı. Gri ve soğuk bir ocak günü, üzerlerindeki paçavra sayılabilecek giysileriyle soğuğa karşı bir arada duran insanlar iç karartıcı bir manzara oluşturuyorlardı.

“Bir dahaki sefere, güzel bir kızın saç kurdelesini kurtardığımda, ona ne söyleyeceğime dikkat edeceğim,” dedi Jimmy. “Saçların çok hoş, daha önce bu kadar parlak kara bukleler görmemiştim, gözlerin de güzel.”

Belle uzun, bukleli saçlarının en dikkat çekici özelliği olduğunu bildiği için gülümsedi. Birçok insan geceleri saçlarını bukle yaptığını ve parlaması için yağ sürdüğünü sanıyordu, ama saçlarının doğal hali böyleydi, tek yaptığı fırçalamaktı. Mavi gözlerini Annie’den almıştı, ama Belle saçlarını babasına borçlu olduğunu tahmin ediyordu, çünkü annesinin saçları açık kahverengiydi.

“Teşekkür ederim, Jimmy,” dedi. “Kızlara bu şekilde iltifat edersen, buralarda çok başarılı olursun.”

“Eskiden yaşadığım Islington’da kızlar benim gibi biriyle konuşmazdı.”

Belle Seven Dials’ın dışına pek çıkmamıştı ama Islington’ın saygın ve orta sınıfa dahil insanların yaşadığı bir yer olduğunu biliyordu. Jimmy’nin son sözünden ve amcasının cenaze masraflarını karşıladığını söylemesinden, annesinin orada çalıştığını düşündü.

“Annen aşçı ya da kâhya mıydı?”

“Hayır, o bir kadın terzisiydi ve hastalanana kadar çok iyi kazandı,” dedi Jimmy.

“Peki ya baban?”

Jimmy omuzlarını silkti. “Doğduğumda çekip gitmiş. Annem onun bir ressam olduğunu söyledi. Garth Amcam ise işe yaramaz olduğunu söyler. Her neyse, onu tanımıyorum ve tanımak istemiyorum. Annem hep iyi bir terzi olduğu için şanslı olduğunu söylerdi.”

“Yoksa, gelip Annie’nin evinde çalışması gerekebilirdi, değil mi?” dedi Belle hınzırca.

Jimmy güldü. “Zekisin, bunu sevdim. Ne diyorsun, arkadaş olabilir miyiz?”

Belle bir süre ona baktı. Ondan birkaç santim daha uzundu, hoş yüz hatları ve güzel bir konuşma tarzı vardı. Bir beyefendi gibi gösterişli değildi ama Seven Dials’ta yaşayan birçok gencin benimsediği Londra argosunun hakim olduğu bir konuşma tarzı da yoktu. Belle, annesine yakın olduğunu ve aşırı içki, şiddet ve bu tür yerlerdeki kötülüklerden korunmuş olduğunu tahmin etti. Ondan hoşlanmıştı ve onun gibi Belle’in de bir arkadaşına ihtiyacı vardı.

“Bu hoşuma gider,” dedi Belle ve Annie’nin evindeki Millie’nin arkadaşlık teklif ettiğinde yaptığı gibi serçe parmağını uzattı. “Sen de bana serçe parmağını uzatmalısın,” dedi gülümseyerek ve Jimmy

serçe parmağını onunkine dolayınca, elini sıktı. “Arkadaş olalım, arkadaş olalım, aramız asla bozulmasın,” dedi Belle.

Jimmy duygusal bir gülümsemeye ona bakınca, söylediklerinden hoşlandığını anladı. “Haydi bir yere gidelim,” diye teklif etti Jimmy. “St. James Park’ını sever misin?” “Oraya hiç gitmedim,” diye yanıtladı Belle. “Ama zaten geri dönem gerekiyor.”

Saat sabahın dokuzunu biraz geçiyordu ve Belle her zamanki gibi, evdekiler hâlâ uyurken biraz hava almak için dışarı çıkmıştı.

Jimmy onun eve dönmek için acelesi olmadığını sezmiş gibi, bir geziye çıkabileceklerini düşünerek elini Belle’in koluna koydu ve yürümeye başladı. “Hâlâ çok erken, kimse yokluğumuzu fark etmez,” dedi. “Parktaki gölde ördekler var, biraz hava almak güzel olur. Çok uzak da değil.” Belle içinde küçük bir heyecan hissetti. Evde onu bekleyen tek şey hayvanlara vermesi gereken lapa kovaları ve ateşe atılacak kömürlerdi. Jimmy’yle gitmesi için daha fazla ikna edilmesi gerekmedi ama başlığı kürkle çevrili kraliyet mavisini giymiş olmayı isterdi. Eski gri peleriniyle, kendini hırpani hissediyordu.

Charin Cross Yolu’nun arka sokaklarında hızla ilerleyip Trafalgar Meydanına dönerken, Jimmy Belle’e annesinden bahsetti ve elbiseler diktiği bazı zengin kadınlarla ilgili küçük hikâyeleriyle onu güldürdü.

“Annemi en çok deli eden kişi Bayan Colefax’tı. İri yarıydı, kalçaları su aygırını riki gibiydi, ama annemin fazla kumaş kullandığı için ondan fazla para aldığını ve kalan kumaşla kendine bir şeyler diktiğine kafayı takmıştı. Bir gün annem daha fazla dayanamadı ve ‘Bayan Colefax, beş buçuk metrelik bürümcükten size bir elbise dikebilmek için bütün marifetimi kullanıyorum. Geriye kalan kumaştan çekirgeye bile ceket çıkmaz,’ dedi.”

Şişman kadının korsesiyle durmuş giysi provası yaptırdığını hayal eden Belle kıkırdadı. “Kadın buna karşılık ne dedi peki?”

“Hiç bu kadar küçük düşürülmemiştim.” Jimmy tiz ve nefes nefese bir ses tonuyla konuşarak Bayan Colefax’ı taklit ediyordu. “Kim olduğumu unutmazsan, iyi edersin.”

Trafalgar Meydanı’ndaki çeşmelere bakmak için duraksadıktan sonra, karşıya geçip the Mall’a doğru ilerlediler.

Jimmy Amirallik Kemerini’nden geçip the Mall’un sonunda tüm ihtişamıyla duran Buckingham Sarayı’nı gördüklerinde “Saray çok görkemli değil mi?” dedi. “Ram’s Head’den uzaklaşıp güzel yerleri görmeye bayılıyorum. Bana kendimi amcamın getir götür işlerine koşan çocuğu olmaktan daha değerli olduğumu düşündürüyor.”

O ana dek, Belle güzel yerlerin insanlara ilham verebileceğini hiç düşünmemişti, ama St. James Park’ına girip karın çıplak dalları, çalıkları ve çimenleri ışıltılı bir tabloya dönüştürdüğünü gördüklerinde, Jimmy’nin ne demek istediğini anladı. Kalın bulutların arasından zayıf bir gün ışığı görülüyordu ve kuğular, kazlar ve ördekler gölün üzerinde zahmetsizce süzülüyorlardı. Burası Seven

Dials'tan çok farklı bir dünyaydı.

“Şapkacı olmak istiyorum,” dedi Belle. “Bütün boş vaktimi şapka çizerek geçiriyorum. Strand'de küçük bir dükkânımın olduğunu hayal ediyorum ama daha önce bundan kimseye söz etmedim.”

Jimmy ellerini tutup onu kendisine doğru çekti. Nefesi soğuk havada duman gibiydi ve Belle'in üşüyen yüzünü ısıtıyordu. “Annem bir şeyi gerçekten istediğinde, ona sahip olabileceğini söylerdi,” dedi. “Tek yapman gereken, başarana kadar çalışmak.”

Belle, Jimmy'nin gülümseyen, çilli yüzüne baktı ve onu öpmeyi isteyip istemediğini düşündü. Bu tür şeylerde tecrübesizdi; kadınların arasında büyüdüğü için erkekler onun için gizemliydi. Ama içinde eriyormuş gibi tuhaf bir his vardı ve soğuktan donduğu düşünülürken bu çok saçmaydı.

Bu garip his onu gerdiği için hemen “Haydi parkta dolaşalım, sonra eve dönmeliyim. Yoksa Mog nerede olduğumu merak eder,” dedi.

Hızla gölün üzerindeki köprüde yürümeye başladılar. “Mog kim?” diye sordu Jimmy.

“Sanırım ona hizmetçi ya da kâhya diyebilirim, ama benim için bundan çok daha fazlası,” diye yanıtladı Belle. “O benim için hem anne, hem teyze hem de abla gibi. Her zaman benimle ilgilenmiştir.”

Parkta hızla yürürken, Jimmy yazın buranın ne kadar güzel olacağından, okuduğu kitaplardan ve Islington'da gittiği okuldan bahsetti. Belle'e evi hakkında hiçbir şey sormadı. Belle, Jimmy'nin yanlış bir şey söylemekten çekindiği için sormaya korktuğunu düşünüyordu.

Çok geçmeden bütün pisliğiyle Seven Dials'a geri döndüler ve Jimmy eve dönünce ilk iş olarak bir fincan çay hazırlayıp amcasını uyandıracaklarını ve sonra kileri sileceğini söyledi.

Sonra da Belle'in reddetmesini bekliyormuş gibi gergin bir şekilde “Tekrar görüşebilir miyiz?” diye sordu.

“Genellikle sabahları dışarı çıkabiliyorum,” dedi Belle. “Ve öğleden sonra, dört gibi.”

“O halde, seni o zaman bulurum,” dedi gülümseyerek Jimmy. “Bugün güzeldi. İyi ki kurdelen düşmüş.”

İKİNCİ BÖLÜM

Belle, Jimmy'nin Monmouth Caddesi'nde yürümesini izlerken kendini biraz boş hissetti. Son bir saat boyunca özgür ve mutluydu ama evden içeri girer girmez lazımlıkları boşaltmak, temizlik yapmak ve ateş yakmak da dahil olmak üzere bir dizi işe geri döneceğini biliyordu.

Jimmy'yle onun tahmin ettiğinden daha çok ortak yönleri vardı. Onun mücadele etmesi gereken huysuz bir amcası vardı; Belle'in ise huysuz bir annesi vardı, ikisinin de etrafı insanlarla çevriliydi ama kendi yaşında konuşabileceği hiçbir arkadaşı olmayan Jimmy'nin de Belle kadar yalnız olduğu açıktı.

Parktayken bir an kendini gösteren güneş kara bulutların arkasına gizlenmişti ve köşede kibritçinin yanından geçerken adam daha sonra kar yağacağını söylemişti. Belle içeri girmeye isteksiz olsa da, hava dışarıda daha fazla oya-lanamayacağı kadar soğuktu.

Seven Dials'ın dışındaki dünya hakkında çok az şey biliyordu. Yaşadığı evde doğmuştu. Belle'e anlatılana göre annesi onu üst katta tek başına doğurmuş ve bebeğini eski bir battaniyeye sarıp çekmeceye koyduktan sonra hiçbir şey olmamış gibi diğer kızlarla tekrar salona inmişti.

Belle çok küçük yaşta görünmez olması gerektiğini öğrenmişti. Çekmecede uyuyamayacak kadar büyüdüğünde, yeri evin bodrumu olmuştu. Akşam beşten sonra üst kata çıkması ya da annesine yukarıda neler olduğu hakkında sorular sorması kesinlikle yasaktı.

Altı yaşından on yaşına kadar okuma yazmayı ve hesap yapmayı öğrendiği Soho Meydanındaki küçük okula gitmişti ama annesi ve öğretmeni arasındaki bir tür anlaşmazlıktan buradaki eğitimi aniden sona ermişti. Daha sonra nefret ettiği daha büyük okullara gitmiş ve on dört yaşında okuldan ayrılmasına izin verildiğinde rahatlamıştı. Ama o zamandan beri, günlerin uzun ve sıkıcı olduğunu keşfetmişti. Yine de, bir gün bu düşüncesini dile getirdiğinde, annesi ona çıkışıp onun yaşındaki birçok mecbur kalan kız gibi bulaşıkçılık ya da bir sokak köşesinde çiçek satıcılığı yapmaktan hoşlanıp hoşlanmayacağını sormuştu. Belle bu iki işi de yapmak istemezdi: Sokağın ilerisinde çiçek satan kız o kadar cılız ve hasta görünüyordu ki, güçlü bir rüzgârda uçup gidecek gibiydi.

Annie, kendi deyimiyle, Belle'in "sokaklarda sürtmesini" de onaylamıyordu. Belle annesinin onun bir tür yaramazlığa karışacağını sandığı için mi, yoksa kızının onun hakkındaki dedikoduları duymasını istemediği için mi bunu onaylamadığından emin değildi.

Annesinin nadir yaşanan nostaljik ve konuşkan anlarından birinde, Annie, Belle'e doğduğunda evi işleten "Kontes'in" gözdesi olduğunu söylemişti. Kadının sevgisi olmasaydı, Annie sokaklara düşer ve soluğu yoksullar yurdunda alırdı. Gençliğinde yüksek mevkilerde hayranlanılan ağırbaşlı bir güzel olduğu için kadına Kontes lakabının verildiğini anlatmıştı. Kontes'in hayranlarından birinin kraliyet ailesinden olduğu ve ona Jake's Court'ta bir ev ayarladığı söylenirdi.

Belle henüz küçük bir çocukken, Kontes hastalanmış ve Annie bir seneyi aşkın bir süre ona bakmıştı. Kadın Ölmeden önce, vasiyetinde sahip olduğu her şeyi Annie'ye bırakmıştı.

O zamandan beri evi Annie işletiyordu. Kadınları işe alıyor, kovuyor ve ev sahibi görevini yürütüp parayla ilgileniyordu. Seven Dials'ta zor bir kadın olsa da, evini iyi yönettiği söylenirdi.

Belle çocukluğu boyunca "genelev" sözcüğünü duymuştu ama anlamını bilmiyordu, sadece okulda bahsetmemesi gereken bir şey olduğunu biliyordu. Annie'nin evi aynı zamanda "fahişe evi" olarak da biliyordu: Yıllar önce Belle annesine bunun ne demek olduğunu sormuş ve beyefendilerin eğlendirildiği yer cevabını almıştı. Annie'nin cevap veriş tarzı Belle'e daha fazla soru sormaması gerektiğini gösterir gibiydi.

Seven Dials'ta bayağı bir şekilde giyinen, biraz havai ve arsız davranan, içki içmekten ve dans etmektен hoşlanan her kadın ya da kızın fahişe olduğu söylenirdi. Elbette, aşağılayıcı bir sözdü, ama çok sık kullanıldığı için, insanların birine "haspa" ya da "cadı" dediğinde olduğu gibi, nere-dcyse

sevgi ifade eden bir laf haline gelmişti. Belle birkaç ay öncesine kadar, annesinin beyefendilerin eğlenceli, oynak kızlarla tanışabildiği içki içilen ve dans edilen partiler düzenlediğine inanıyordu.

Ama son zamanlarda, müstehcen şarkılar, şakalar ve kulak misafiri olduğu sohbetler sayesinde Belle erkeklerin bir tür dürtüleri olduğunu ve bu dürtüyü tatmin etmek için Annie'nin evi gibi yerlere gittiklerini fark etmişti.

Bunun tam olarak ne anlama geldiğini Belle henüz keş-fetmemişti. Ne Annie ne de Mog'u bu konuyu konuşmaya çekebilmişti ve kızlar Annie'nin gazabına uğramaktan öylesine çekiniyorlardı ki, Belle'le hiçbir sırrı paylaşmıyorlardı.

Geceleri bodrumdaki yatağında yatarken, mutluluk dolu sesler Belle'e kadar ulaşıyordu; neşeyle çalman piyano, erkek kahkahaları, dans eden ayak sesleri ve hatta şarkı söyleyen insanların gürültüsü kulağa çok eğlenceli geliyordu. Belle bazen çaktırmadan yukarı çıkıp kapı aralığından bakabilecek kadar cesaretinin olmasını istiyordu.

Ancak annesinin işi hakkındaki gerçeği bilmeyi ne kadar istese de, içinden bir ses bunun karanlık bir yanı olduğunu söylüyordu. Arada sırada, ağlama sesleri, yalvarmalar ve hatta çığlıklar duyuyordu ve kızların her zaman mutlu olmadıklarının da farkındaydı. Çoğunun birçok kez kıpkırmızı gözlerle akşam yemeğine inip sessizlik içinde yemek yediklerini görmüştü. Bazen içlerinden birinin gözü ya da kolları morarmış olurdu. En iyi günlerinde bile, kızlar solgun ve yorgunlardı. Belle'e de pek nazik davranmazlardı. Mog onun Annie'nin casusu olduğunu düşündükleri ve onu kıskandıkları için böyle davrandıklarını söylerdi.

Belle onu neden kıskandıklarını anlayamıyordu —onlardan daha farklı bir hayatı yoktu- ama onu asla sohbetlerine dahil etmez ve odaya girdiğinde birbirleriyle konuşmayı keserlerdi.

Sadece en büyükleri olan Millie farklıydı. Belle'e gülümser ve onunla sohbet etmekten hoşlanırdı. Ama Millie'nin aklı tam anlamıyla başında değildi; bir konudan diğerine atlar ve hiç kimseyle anlamlı bir sohbet edemezdi.

Doğrusu Belle'in tek arkadaşı ona Annie'den daha çok annelik eden Mog'du. Gerçek adı Mowenna Da-vis'ti ve Galler vadilerinden gelmişti. Belle çocukluğunda Mowenna diyemediği için ona Mog diye seslendiğinden, o zamandan beri herkes bu adı kullanır olmuştu. Mog bir keresinde Belle'e, biri ona Mowenna dese bile, artık kendi ismini tanımayacağını söylemişti.

Otuzlu yaşlarının sonunda, donuk kahverengi saçları ve soluk mavi gözleri olan sade, sıradan bir kadındı ve on iki yaşından beri evin hizmetçisi olarak çalışıyordu. Belki de sıradan bir görünümü olduğu için odaları toplamaya, ateşleri yakmaya, siyah bir elbise, beyaz bir önlük ve üst kattaki kızların süslü saten ve kurdeleli saçlarının aksine başlık takmaya devam etmişti. Ama evde sadece o daimiydi. Sorun çıkarmıyor, tartışmıyor ya da kavga etmiyordu. Memnuniyetle evdeki görevlerini yerine getiriyordu. Annie'ye olan sadakati ve Belle'e olan sevgisi sarsılmazdı.

Annie'nin evinin ön kapısı Monmouth Caddesi'de küçük bir ara sokaktaydı, o kapıdan sadece beyefendiler girer, dört basamağı çıkıp antreye girdikten sonra salona ulaşırlardı. Ev sakinleri tarafından kullanılan giriş Jake's Court'un köşesindeydi ve önce küçük bir avluya girdikten

sonra altı basamak inerek yarı bodruma açılan arka kapıya varırlardı.

Belle bulaşıkhaneden içeri girdiğinde, Mog mutfak masasında et kesiyordu. Mutfak, ortasında büyük bir masa bulunan yassı taşlarla döşeli alçak tavanlı büyük bir odaydı. Bir duvarındaki rafta porselenler bulunuyordu, tam karşısında ocak vardı ve üzerindeki kancalarda tencere ve tavalar asılıydı. Kış aylarında gaz lambası hiç sönmezdi. Bu katta Belle ve Mog'un yatak odalarıyla birkaç malzeme odasının yanı sıra kömürlük de bulunuyordu.

Belle'i görünce "Gel de ocağın başında biraz ısın," dedi Mog. "Sokaklarda ne aradığını bilmiyorum! Onca gürültüye ve itiş kakışa dayanamıyorum."

Mog kalabalıktan korktuğu için nadiren evin etrafından uzaklaşırdı. Dokuz sene önce Kraliçe Viktoria'nın cenaze alayını izlemeye gittiğinde, insanlar onu sıkıştırdığı için kalp çarpıntısı başladığını ve öleceğini sandığını söylemişti.

"Burası da gürültülü ama bu seni rahatsız ediyor gibi görünmüyor," dedi Belle pelerinin ve atkısını çıkarırken. Üst kattan yeni gelen kız Sally'nin bir şey yüzünden bağırarak duyuluyordu.

"Pek dayanamayacak gibi," dedi Mog ciddiyetle. "İçinde çok fazla ateş var!"

Mog nadiren kızlar hakkında yorum yapardı ve Belle bunu söylediği için belki devam edebileceğini umdu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu ellerini ocağın üzerinde ısıtırken.

"En üstün kız olması gerektiğini sanıyor," diye yanıtladı Mog. "Sürekli tartışıyor ve sürekli kendini ön plana çıkarıyor. Diğerleri bundan ya da beyefendilerin gözüne girmeye çalışmasından hoşlanmıyor."

"Hangi anlamda?" diye sordu Belle merakını fazla belli etmediğini umarak.

Ama Mog fark edilir bir şekilde doğruldu ve birden sorumluluğundaki kızın bilmemesi gereken bir konuda konuştuğunu anladı. "Bu kadarı yeter, yapmamız gereken işler var, Belle. Yahniyi ocağa koyar koymaz salonu iyice temizlemek istiyorum. Yardım edersin, değil mi?"

Belle başka bir seçeneği olmadığını biliyordu, ama Mog'un emirlerini kibarca dile getirmesi hoşuna gidiyordu.

"Elbette, Mog. Önce birer fincan çay içecek kadar vaktin var mı?" diye sordu. "Az önce Garth Franklin'in yeğeniyle tanıştım. Çok hoş bir çocuk!"

Çay içerlerken, Belle Mog'a Jimmy'den ve parkta yürüyüşe çıkmalarından bahsetti. Mog'a her zaman her şeyi anlatırdı, çünkü ona Annie'den daha yakındı. Çoğu insanın gözünde, Mog yaşlı bir hizmetçiydi, ama Belle onu birçok açıdan modern görürdü. Mog gazete okur ve politikayla ilgilenirdi. Sosyalist parlamento üyesi Keir Hardie'yi ve kadınlara oy hakkı verilmesini savunan kadınları desteklerdi. Mog'un son gösterileri, Parlamento'ya yürüyüşleri ya da açlık grevi yaptıkları hapisshanede zorla yemek yedi-rildiklerine dair yorum yapmadığı bir gün olmazdı. Sık sık onlara

katılmak istediğini söylerdi.

“Bir arkadaş edinmene sevindim,” dedi Mog sevgiyle. “Ama seni kullanmasına sakın izin verme... Yoksa ona Garth Franklin’i mumla aratırım! Haydi, en iyisi salona gidelim.”

Annie Mayfair’in dışındaki en şık salona sahip olmasıyla övünürdü. İtalyan aynalara, kristal avizeye, İran halısına ve pencerelerdeki güzel kadife perdelerle çok para harca-dığı doğrudu. Ama gecede ortalama yirmi beyefendinin ziyaret etmesi, kızların sürekli girip çıkması, içilen onca sigara ve dökülen içkilerden sonra, ev sık sık bahar temizliğine ihtiyaç duyardı.

Belle salonun geceleri hoş görünebileceğini düşünürdü ama gündüzleri pek güzel bulmuyordu. Perdeler nadiren çekilir ya da pencereler açılırdı. Gün ışığı içeri girdiğindeyse altın rengi duvar kağıdı pis bir sarıya dönüşürdü. Aynı şekilde, üzerlerinde toz ve örümcek ağları olan erik rengi perdelerle tütün kokusu sinmişti. Belle yine de odayı baştan aşağı temizlemeyi severdi. Aynalardan bir aylık pisliği temizleyip parladıklarını görmek ya da renkleri yeniden canlanana dek halıları dışarıda dövmenin tatmin edici bir yanı vardı. Ayrıca Mog’la çalışmaktan hoşlanıyordu, çünkü o çalışkan ve başkalarının yardımının kıymetini bilen mutlu bir insandı.

Her bahar temizliğinde olduğu gibi, önce kanepeleri ve masaları bir köşede ters çevirdiler, sonra da İran halısını rulo yapıp birlikte alt kata taşıdılar.

Salon zemin katın büyük bir bölümünü kaplıyordu. Zil çaldığında Mog’un açtığı giriş kapısının yanında şapkalar ve paltolar için küçük bir alan vardı. Diğer üç kata çıkan merdivenin arkasında, aynı zamanda Annie’nin yatak odası olan L biçimli ofis bulunuyordu. Odadaki kapının arkasında bodruma inen merdivenler de vardı. Mog sık sık evin planının ideal olduğunu söylerdi. Belle Mog’un bu söylediğiyle ziyaretçileri Belle’in hiçbir zaman görmediğini ve beyefendilerin de onların nasıl yaşadıklarını hiçbir zaman bilmediğini kastettiğini düşünüyordu.

Zemin katta bir de tuvalet vardı. Sadece birkaç sene

önce döşenmişti; daha öncesinde herkes dışarıdaki tuvaleti kullanmak zorundaydı.

Belle kızların bu tuvalet yerine odalarındaki lazımlıkları kullanmalarına sıkılırdı. Kendisi buz gibi bir gecede bile, yatağının altındaki çanağı kullanmak yerine dışarıdaki tuvalete gidebiliyorsa, onların da en azından birkaç merdiven inip evin içindeki tuvaleti kullanabileceklerini düşünüyordu.

Ancak lazımlıkları boşaltırken homurdandığında, Mog ona asla arka çıkmazdı. Omuzlarını silker ve kızların çok sıkışmış olabileceklerini söylerdi. Belle bunun saçmalık olduğunu düşünürdü; ne de olsa, onun düşüncesine göre, salonda beyefendileri eğlendirdiklerine göre, tuvaletlerini yapmak için odalarına dönmeleri salondaki tuvaleti kullanmalarından daha uzun zaman alırdı.

Halıyı arka bahçedeki çamaşır ipinin üzerine kaldırdıkları sırada hava çok soğuktu ve nefesleri duman gibi çıkıyordu. Ama bambu sopalarıyla halıyı dövmeye başladıklarında, çok geçmeden ısındılar.

Mog işlerini bitirip üstleri gri bir tozla kaplandığında “Yerler kuruyana kadar bunu burada

bırakalım,” dedi.

Ancak yukarı çıktıkları sırada Belle annesini gördü. Her sabah olduğu gibi, Annie geceliğinin üzerine koyu mavi kadife sabahlığını giymiş ve bigudilerinin üzerine dantel başlığını takmıştı.

Mog Annie’yle yaşıt sayılırdı, ikisi de otuzlu yaşlarının sonlarındaydılar ve Mog Kontes’in sahip olduğu eve aynı dönemde geldikleri için gençliklerinde bir tür ittifak kurduklarını söylediler. Belle sık sık Mog’un neden arkadaş olduklarını söylemediğini merak ederdi ama Annie pek sıcak bir insan değildi, o yüzden belki de arkadaş istemiyordu.

Giyinmiş ve makyajlıyken, Annie çok güzeldi. İnce bir beli, dolgun ve dik göğüsleri ve soylu bir havası vardı. Ama sabahlığıyla, cildi solgun, dudakları ince ve renksiz, gözleri donuk görünüyordu. Hatta korsesi yokken biçimli vücudundan bile eser yoktu. Kızlarla konuşurken takındığı kindar tavır, kızlar hâlâ gençlik ve güzelliklerini yaşarken, kendi görünüşünün bozulmasına içerlediğini gösteriyordu.

“Merhaba, anne,” dedi Belle dizlerinin üzerinde yeri ovalarken. “Ev çok pis olduğu için temizlik yapıyoruz.”

“İşimiz bitene kadar halıyı dışarıda bırakacağız,” diye ekledi Mog.

Annie sıkıntıyla “Kızları temizlik hakkında bilgilendirmelisin,” dedi Mog’a. “Odaları fare yuvası gibi. Yataklarını toplamaktan başka bir şey yapmıyorlar. Bu yeterli değil.”

“İş için de iyi değil,” diye karşılık verdi Mog. “Salonu güzel tutup beyefendileri çöp yığınına götürmenin anlamı yok.”

Mog konuştuğu sırada Belle annesine bakıyordu ve beyefendileri çöp yığınına götürmek kısmını duyan Annie’nin gözlerinin şaşkınlıkla kocaman olduğunu gördü. Mog da onun yüz ifadesini görünce rengi attı ve Belle bir annesine bir Mog’a bakarken, annesinin onun beyefendilerin kızların odalarına gittiğini bilmesini istemediğini anladı.

Belle annesiyle geçinmek istiyorsa, yanmdayken söylenenlerin büyük bir bölümünü anlamayacak kadar aptalmış gibi yapması gerektiğini uzun zaman önce öğrenmişti. “Kızların odalarını temizleyebilirim,” diye teklif etti. “Her gün bir odayı temizlerim ve bana yardım etmelerini sağlarım.”

“Yapmasına izin ver,” dedi Mog. “Meşgul olmayı seviyor.”

Birkaç saniye boyunca Annie orada öylece durup tek kelime etmeden Mog ve Belle’e baktı. Belle, Annie’nin az önce ortaya çıkan bilgiyle nasıl baş edeceğini anlamaya çalıştığını düşündü.

“İyi bir fikir. Bugün Millie’nin odasından başlayabilir, çünkü en kötü durumdaki oda o. Ama Millie’nin pek yardımcı olacağını sanmıyorum, başladığı hiçbir işin sonunu getirmiyor.”

Saat bir buçuk civarında, salon ışıltılı olmuşken ve temiz kokarken, Belle evin en üst katındaki Millie’nin odasını temizlemek için yola koyuldu. Millie, Sally’le bir yere gitmişti ve diğer kızlar alt

kattaki odalarından birindeydi. Belle akşam yemeğinde büyük bir kase çorba içtikten sonra pekmez turtası yemişti ve temizlik yapma isteği hızla azalıyordu. Ancak kar yağmaya başladığı için dışarı çıkamazdı ve bütün ateşlerin ısısının toplandığı yer olan Millie'nin odası evin en sıcak odasıydı.

Millie'nin evde özel bir yeri vardı. Diğer kızlardan çok daha büyük, yaklaşık yirmi sekiz yaşında olsa da, uzun ipeksi sarı saçları, kocaman mavi gözleri ve çocuksu, yumuşak dudaklarıyla hâlâ çok güzeldi. Çok zeki olmadığı için herkes ona şefkatli yaklaşırdı: Belki de çocuksuluğu ve saflığı yüzünden herkes ona ilgi gösteriyordu.

Millie aynı zamanda evi Kontes'in yönettiği günlerden kalan tek kızdı. Belle, ortak geçmişleri sebebiyle hem Annie hem de Mog'un onun tembelliğini hoş gördüklerini sezmişti. Millie'nin iyi huyluluğu sayesinde beyefendiler arasında çok popüler olduğu söylenirdi.

Belle de Millie'ye çok düşküdü. İyimserliği, cana yakınlığı, nezaketi ve cömertliği hoşuna gidiyordu. Belle'e sık sık küçük hediyeler -birkaç boncuk, saç kurdelesini ya da çikolata- verir ve üzgün ya da mutsuzsa ona sıkıca sarılırdı.

Millie'nin odası da çocuksu yapısını yansıtıyordu. Üzerinde kedi ve köpek yavrularının fotoğrafları olan çikolata kutularının kapaklarını kesmiş ve duvarlara yapıştırmıştı. Bir sandalyenin arkasına pembe kurdeleyle dantel bir güneş şemsiyesi bağlamıştı ve altında birkaç bebek duruyordu. Bazıları kendi yapmış gibi görünen süslü keten elbiseleri olan bez bebeklerdi. Ama porselen yüzlü, dalgalı sarı saçları ve pembe saten elbisesi olan güzel bir bebek de vardı.

Belle etrafına bakarken, Millie'nin diğer kızlardan on kat daha çok eşyası olduğunu fark etti: Porselen aksesuarlar, gümüş sırtlı saç fırçaları, tahtadan oyuncak bir tren, çalışmayan bir guguklu saat ve kenarları kurdeleli çok sayıda yastık.

Belle işe koyuldu, önce büyük pirinç yatağı topladı ve tozlanmaması için bir örtü serdikten sonra üzerine olabildiğince mobilya ve diğer eşyalardan koydu.

Yer fazlasıyla tozluymuş ve sadece pencereden silkeleyebileceği küçük bir kilim vardı. Ocak ızgarasını temizleyip süpürdükten ve yerleri yıkadıktan sonra, yerlerin daha çabuk kuruması için ateş yaktı.

Bir saat sonra işi neredeyse bitmek üzereydi, raflar temizlenmiş ve tozu alınmıştı, aynalar ve pencereler pırıl pırıldı ve Millie'nin bütün eşyalarını dikkatle yerlerine yerleştirmişti.

Artık hava kararmıştı ve hâlâ şiddetli bir şekilde kar yağıyordu. Jake's Court'a doğru pencereden bakan Belle karın manzarayı değiştirdiğini gördü. Seven Dials Londra'nın çok sayıda genelevi, kumarhaneleri, halk evleri ve iki buçuk kilometre çapındaki diğer batakhaneleriyle meşhur bir semtiydi. Covent Garden pazarı güne sarhoşlar ve kumarbazlar evlerine yatmaya giderken gecenin bir yarısı başladığı için asla sessiz olmuyordu. Sürekli, Londra'nın kenar mahallelerinin yakında geçmişte kalacağı söylenirdi ve bu tür alanların çoğunun boşaltıldığı doğrudu ama hükümetten kimse boşaltılan alanlarda yaşayan insanların nereye gideceklerini hesaba katmamıştı. Şimdilik hepsi burada toplanmışlardı, yüzlerce çaresiz insanla birlikte sığınabilecekleri küçük bir yer bulmuşlardı. Birçok avluda, kokmuş ara sokakta ve dar geçitte kadınlar ve çocuklar yaşıyordu. Buradan başka bir

yer bilmeyen Belle için bile pis, kokmuş, gürültülü bir yerdi ve Belle yolu temiz sokaklardan yanlışlıkla buraya düşen biri için ne kadar korkutucu olabileceğini tahmin edebiliyordu.

Ama şimdi, gaz lambasının sarı ışığında, kalın bir kar örtüsünün altında Court büyüleyici ve güzel görünüyordu. Aynı zamanda nadir rastlanan bir durum olsa da, tenhaydı, Belle evin bu gece çok sessiz olacağını düşündü.

Oda artık oldukça sıcaktı, perdelerin kapanmasıyla, sadece ateşin ve kısılmış gaz lambasının ışığıyla öylesine rahat görünüyordu ki, Belle dinlenmek için yatağa uzanmadan edemedi. Millie'nin her an dönebileceğini ve odasını bu kadar güzel bulunca sevineceğini bekliyordu.

Giderek uykunun bastırıldığını hissetti ve kalkıp aşağı inmeye yeltendi ama hareket edemeyecek kadar ısınmış ve rahattı.

Merdivenlerden gelen ayak sesleri irkilerek uyanması-

11a nceden oldu. Saatin kaç olduğunu bilmiyordu ama ateş neredeyse sönmek üzere olduğuna göre akşam olmuş olmalıydı ve bu uzun süredir uyuduğu anlamına geliyordu. Telaştan midesi altüst oldu, çünkü Annie'nin koyduğu en katı kurallardan biri saat beşten sonra üst kata asla çıkırna-masıydı. Belle altı yaşındayken bu kurala uymadığında nasıl dayak yediğini hâla hatırlıyordu.

Panik duygusuyla yerinden fırlayıp örtüyü düzeltilti ve yatağın altına girdi. Yatağın altına girince, Millie yalnızsa ona neden odasında olduğu açıklayabileceğini ve kimse görmeden onu mutfığa götürmeye ikna edebileceğini düşündü.

Ama Millie bir erkekle birlikte odaya girince umutsuzluğa kapıldı. Millie gaz lambasını açıp birkaç mum yaktı. Belle yatağın altındaki yerinden, Millie'nin etek uçları dantel işlemeli olan açık mavi elbisesinin alt kısmından ve adamın koyu kahverengi pantolonları ve yandan düğmeli botları dışında bir şey göremiyordu.

“Neden geçen hafta uğradığımda yokmuş gibi yaptın?” diye sordu adam. Sesi boğuk ve sinirliydi.

“Burada değildim,” diye yanıtladı Millie. “Bir gecelik izinliydim ve teyzemi görmeye gittim.”

“Bu kez bütün geceyi seninle geçirmek için para ödedim.”

Millie'nin odasını paylaşmak için para ödediğini duyan Belle'in ilk tepkisi şaşkınlık oldu. Ama sonra kapana kısıldığını fark edince, midesi yine altüst oldu. Dışarı nasıl çıkacaktı? Burada kalamazdı ama yatağın altından çıkıp rahatsız ettiği için özür diledikten sonra odayı terk de edemezdi.

“Bütün gece,” diye tekrarladı Millie ve sesi en az Belle kadar dehşete kapılmış gibi çıktı.

Sonra sessizlik çöktü ve Belle birbirlerine çok yakın durdukları için öpüşüklerini tahmin etti. Kesik kesik solumalarını ve hışırdayan giysilerini duyabiliyordu. Sonra bir anda Millie'nin elbisesi Belle'in birkaç santim önünde yere düştü. Onu bir iç eteklik izledi ve ardından adamın botlarını ve pantolonunu çıkarmasıyla nihayet Belle fahişeliğin ne olduğunu anladı. Erkekler çocuk sahibi olmak için sadece eşleriyle yapmaları gereken şeyi başkalarıyla da yaşamak için kadınlara para ödüyordu.

Belle bunu daha önce neden çözmediğini anlayamadı. Ama artık biliyordu. Jimmy ve diğerlerinin, erkeklerin ona bu tür şeyleri yapmasına izin verdiğini düşünmesi midasını bulandırdı.

Millie iç etekliği, çorapları ve beyaz dantelli iç çamaşırıyla kalmıştı. Adam pantolonu ve botlarıyla birlikte ceketini de çıkarmıştı ama gömleği üzerindeydi. Gömlek neredeyse dizlerine uzanıyor, kaslı ve kıllı bacaklarını gözler önüne seriyordu.

Millie birden “Ateşe biraz daha kömür atmama izin ver, neredeyse sönmek üzere,” dedi. Küreği kömür kovasına sokmak için eğildiğinde, Belle adamı odadan çıkarması için ona işaret vermeyi düşündü ama buna kalkışmadan adam harekete geçip Millie’yi arkasından yakaladı ve iç çamaşırını yırtarak üzerinden çıkardı.

Belle o kadar korkmuştu ki, kalbinin duracağını sandı. Bulunduğu yerden çiftin sadece belden aşağısını görebiliyordu, ama bu bile yeterince fazlaydı. Millie’nin dolgun, gamzeli kalçalarını ya da adamın aletini öne doğru ittiğini görmek istemiyordu. Belle hayatı boyunca sadece birkaç kez erkek cinsel organı görmüştü ve hepsi sokak lambasının altında annelerinin yıkadığı küçük çocuklara aitti. Ama bu adamın en az yirmi santim ve bir berber direği kadar sertti. Şömineden destek almaya çalışan Millie’nin beyazlaşan eklemlerinden canının yanıldığını görebiliyordu.

Adam “Böylesi daha iyi güzelim,” dedi nefes nefese onun içinde gidip gelirken. “Hoşuna gidiyor, değil mi?”

Belle olanları görmemek için gözlerini sımsıkı kapattı ama adamın Millie’ye onun dünyadaki her şeyden daha güzel olduğunu söylediğini duydu. Bunun yalan olduğu belliydi, çünkü Belle gözlerini açtığında Millie acı içindeki yüzünü görebileceği kadar hareket etmişti.

Birden Belle kızların neden bu kadar sessiz ve keyifsiz göründüklerini anladı. Partiler kulağa çok eğlenceli geldiği için bu onu şaşırtıyordu. Ama anlaşılın salonda pek eğlenmiyorlardı. Aksine, bu tür bir muameleye maruz kalmak için derhal odalarına çekiliyorlardı.

Adam Millie’nin sırtına eğilince, Belle yandan yüzünü gördü. Şakakları hafifçe beyazlamış koyu renk saçları ve gür, asker tıraşlı bıyığı vardı. Hafif kemikli burnu belirgindi. Belle adamın yaklaşık otuz iki yaşında olabileceğini düşündü, ama erkeklerin yaşlarını tahmin etmekte hiç iyi olmamıştı.

Çift daha sonra yatağa geçti. Belle’in kafasından sadece birkaç santim yukarıdaki menteşelerin gıcırıtması ve adamın Millie’ye söylediği pis şeyler korkunçtu. En kötüsü de, şöminenin üzerindeki aynadan onları görebiliyor olmasıydı. Yüzlerini değil, sadece boyunlarından dizlerine kadar olan bölümü. Adamın kıllı ve oldukça kemikli bir sırtı vardı ve Millie’nin dizlerini tutarken iyice içine girebilmek için bacaklarını ayıracakmış gibi görünüyordu.

Bu şekilde birbirine vuran et sesi, gıcırdayan menteşeler, homurtular, küfürler ve nefes nefese solumalar acımasızca devam etti. Arada sırada Millie acıyla bağıyordu -bir noktada durmasını bile istedi- ama adam ona aldırmış etmedi.

Belle “becermenin” bu olduğunu anladı. Bu kelimenin her gün sokaklarda genellikle küfür olarak kullanıldığını duyuyordu -hatta bazı erkekler her cümlelerinde bu kelimeyi kullanırdı- ama erkekleri

ve kadınları kastederek kullanıldığını da duymuştu ve şimdi gerçek anlamının ne olduğunu anlıyordu.

Buna tanık olmaktan nefret ediyordu, riske girip yatağın altından çıkararak kapıya gitmeyi istiyordu. Ama sağduyusu böyle bir şey yaparsa, hem adamın hem de Annie'nin ona bunu çok kötü ödeteceğini biliyordu. Mog'un neden ortalıkta olmadığını fark etmediğini ve onu aramaya gelmediğini merak etti.

Tam Millie'nin işinin hiç bitmeyeceğini düşündüğü sırada, adam bir tür zirveye ulaştı, çünkü şiddetli bir şekilde nefes alıyor ve daha hızlı hareket ediyordu. Sonra aniden durup Millie'nin üzerinden indi ve yanında yatağa serildi.

“Harika değil miydi?”

“Ah evet, tatlım,” diye yanıtladı Millie, sesi öylesine zayıf ve güçsüzdü ki, neredeyse hiç çıkmamış gibiydi.

“Öyleyse, artık bu kararsızlıktan vazgeçelim,” dedi adam. “Yarın sabah buradan ayrıl ve benimle birlikte Kent'e gel.”

“Yapamam,” dedi güçsüzce Millie. “Annie gitmeme izin vermez, bana ihtiyacı var.”

“Saçmalık! Fahişelerden her yerde var, üstelik çoğu senden daha genç. Hem neden bana geçen hafta hakkında yalan söyledin?”

“Yalan söylemedim,” dedi Millie.

“Söyledin. Buradan ayrılmadın ve teyzen yok. En son geldiğimde, bilerek benden kaçtın. Hiçbir zaman gelip benimle yaşamak gibi bir niyetin olmadı.”

Millie inkâr etti. Sonra Belle sert bir tokat sesi ve ardından kopan çığlıktan adamın ona vurduğunu anladı. “Bana yalan söylediğinde böyle olur,” diye ona tısladı adam.

“Senden bu yüzden kaçtım,” diye haykırdı Millie. “Seninle yaşamamı istediğini söylemene rağmen neden canımı yakıyorsun?”

Adam onun karşı çıkmasına şaşırılmış gibi “Bir fahişe bu tür şeyleri beklemeli,” dedi. “Ayrıca, seni becermeme bayılıyorsun.”

Millie birden yataktan fırladı ve Belle onun üzerinde dantel kenarlı küçük bir gecelik dışında hiçbir şey olmadığını gördü, iri yumuşak göğüsleri yakasından taşıyordu ve gür kasık tüyleri altından görülüyordu. “Hiç de hoşlanmıyorum. Hoşlanıyormuş gibi yapıyorum, çünkü böyle yapmam gerekiyor,” dedi Millie kendisini savunurcasına.

Belle içgüdüsel bir şekilde bu tür bir sözün adamı memnun etmeyeceğini ve hatta Millie'nin tehlikede olabileceğini anladı. Kapıya koşup fırsatı varken dışarı çıkmayı istiyordu.

“Seni sürtüğ,” diye bağırdı adam. “Tatlı dilinle beni kandırıp yalan söyledin, ikimiz için planlar yapmıştım ama şimdi karşımda durmuş bana rol yaptığını söylüyorsun!” “Biz kızlara müşterilerimize

karşı kibar olmamız söylenir,” diye kendini savundu Millie.

Adam ona tekrar vurdu ve bu kez Millie acıyla bağırp onu bırakması için yalvardı.

“Seni bırakacağım,” diye karşılık verdi adam. “Ait olduğun cehennemde.”

Adamın sesindeki dengesizlik Belle’e onun Millie’yi öldüreceğini düşündürdü. Cesaretini toplayıp yatağın altından çıkmayı ve kafasına lazımlığı indirdikten sonra Annie’ye neler olduğunu söylemeyi çok istiyordu. Ama korkudan donmuştu, kılını bile kıpırdatamıyordu.

“Hayır, lütfen!” Millie yalvarırken adamın elinden kurtulmaya çalışıyormuş gibi gürültüler duyuldu. Ama bir süre sonra ses kesildi ve Belle onların ağır ağır soluduklarını duyunca korkularının yersiz olduğunu çünkü adamın Millie’yi tekrar öpmeye başladığını düşündü.

İtişmeler nihayet kesilince, “Böylesi daha iyi,” dedi kısık bir sesle adam. “Bana teslim ol. Böylesi hoşuma gidiyor.”

Aynada onları görmemek için Belle korkuyla yatağın ortasına doğru çekildi. Ama adamın konuşma tarzı hainliğin bittiğini ve Millie’yi tekrar becermeye başlayacağını gösteriyordu. Belle yatağın altından çıkıp kapıya koşmak için gümbürtünün tekrar başlamasını bekledi.

Ama bir süre geçtikten sonra ve gürültü yerine kesik kesik solumalar duyunca, aynadaki yansımalarını görmek için yatağın kenarına kıvıldadı. Gördüğü şey öylesine şaşırtıcıydı ki, neredeyse bağıracaktı.

Artık çırılçıplak olan adam yatağın üzerinde diz çökmüş, Millie’nin yüzüne doğru tuttuğu aletini ovuşturuyordu. Millie çenesini yukarı doğru kaldırmıştı, beyaz boynu görülüyordu, ama adamın yaptığı şeye tepki vermiyordu. Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak gibiydi ve çığlık atıyor gibi görünüyor ama çıt çıkarmıyordu.

Belle, Millie için endişelenmekten kendi korkusunu unuttu. Sessizce yatağın altında kapıya doğru döndü ve yatağın ucuna doğru yerde süründü, sonra adamın görüş alanında kalmadan ayağa kalkıp kapıya doğru hamle yapmaya hazırlandı.

Belle tek bir harekette ayağa kalkıp kapıya ulaştı ve sürgüyü çekti. Adamın bir şey homurdandığını duydu, ama çoktan kapıyı açıp ikişer ikişer merdivenlerden aşağı inmeye başlamıştı.

“Adamın biri Millie’yi incitiyor! Onu kurtar!” diye bağırdı, son sahanlığa vardı ve Annie’nin ofisinden çıktığını gördü.

Bir an annesinin yüzündeki ifade öylesine sertti ki, Belle ona vuracağını sandı. Ama Annie tek kelime etmeden hızla salona gitti.

“Jacob!” diye seslendi. “Millie’yi kontrol etmem için benimle gel.”

Jacob eve yeni gelen kel ve iri yarı bir adamdı. Belle onu ilk kez iki hafta önce bulaşıkhaneye yeni bir yıkama makinesi kurarken görmüştü. Mog tuhaf işler yapmak için işe alındığını ama aynı zamanda geceleri üst katta gürültü kopmamasını sağlayacağını söylemişti. Jacob koyu yeşil ceketiyle bu gece

sık görünüyordu ve Annie'nin emrine hemen yanıt verip üst kata koştu.

Annie peşinden gitti, ama duraksayıp Belle'e baktı ve bodruma işaret etti. "Oraya git ve orada kal. Seninle daha sonra uğraşacağım," diye bağırdı.

Belle başı ellerinin arasında mutfak masasında oturup

Mog'un gelmesini diledi, çünkü tüm bunların nasıl olduğunu ona daha kolay açıklayabileceğini biliyordu.

Mutfak saati onu on geçtiğini gösteriyordu. Anlaşılan, Millie'nin odasında sandığından daha uzun bir süre uyumuştur. Ama akşam için hazırlanan kızların onu nasıl uyandırmadığını ya da temizlikten geri dönmeyince Mog'un neden yukarı çıkıp onu bulmadığını anlayamadı. Mog bir tavuk gibiydi; Belle bir saatliğine bile ortadan kaybolduğunda deliye dönerdi ve Mog yukarı çıkıp akşam yemeğini hazırlamadan önce saat altı civarında hep çay içerlerdi.

Akşamlar genellikle Belle için çok sıkıcıydı, çünkü tek başına kalmak zorundaydı. Çay bardaklarını yıkar ve önceki gece beyefendilerden biri yukarıda bir gazete bıraktıysa, onu okurdu. Eğer okuyabileceği bir gazete yoksa, dikiş diker ya da örgü örerd. Ama genellikle sekiz buçuk civarında yatağında olurdu, çünkü yalnız kalmaya daha fazla dayanamazdı. Ancak bu gece, sadece yalnız değil, aynı zamanda korku içindeydi. Annie'nin ona yapacakları yüzünden korksa da, en çok Millie için endişeleniyordu. Zihninde yüzünü, o sessiz çılgınlığını ve başını geriye attığı sırada fırlayacak gibi duran gözlerini net bir şekilde görebiliyordu. Adam onu öldürmüş müydü?

Üst kattaki salondan ses gelmiyordu, belki de aşağı indiği sırada salonda Jacob'dan başkası yoktu. Kar düşünüldüğünde bu anlaşılabilirdi ama kızların ve Mog'un nerede olduklarını merak etti. Millie dışında yedi kız vardı ama hepsi odalarında olsalar bile, yalnız ya da değil, herhalde Annie ve Jacob üst kata koştuklarında bazıları odalarından çıkıp bakardı, değil mi?

Millie için endişelenmesine ve bu gecenin olası sonuçlarına ok olarak, her gece yukarıda olanları keşfetmesinin şoku ve tiksintisini yaşıyordu. Nasıl olur da, yaşadığı evde neler olduğunu anlamayacak kadar aptal olabilirdi?

Artık dışarı çıktığında nasıl başını dik tutacaktı? Jimmy'nin de ona aynı şeyleri yapmak isteyip istemediğini düşünmeden onunla nasıl arkadaşlık edebilecekti? Mog'un ona saygısızlık etmemesini söylemesine hiç şaşırılmamalıydı!

Belle arka taraftan büyük bir bağırış duydu ve hemen ardından biri çöp tenekesini devirmiş gibi bir gümbürtü ve tıngırtı izledi, sonra daha fazla insanın bağırdığını duydu. Bulaşıkhaneye koşup arka kapıya gitti. Kapıyı açıp dışarı çıkmadı, çünkü başının yeterince dertte olduğunu biliyordu, ama yanındaki pencereden dışarı baktı.

Görebileceği hiçbir şey yoktu, kar bütün eski sandıklar ve kutuların üzerini kaplamıştı ve hâlâ şiddetle yağıyor, rüzgârın etkisiyle sürükleniyordu.

"Belle!" Belle annesinin sesini duyunca arkasına döndü. Annie mutfığa girmişti ve bir eli belinde

masanın yanında duruyordu.

“Özür dilerim, anne, Millie’nin odasında uyuyakaldım. Niyetim orada olmak değildi.”

Annie geceleri hep siyah giyerdi. Ama bu uzun kollu ipek elbisesinin omuzlarından açık yakasına doğru gümüş işlemesi vardı. Saçını gümüş taraklarla toplamıştı ve kulağındaki elmas küpeleriyle soylu görünüyordu.

“Benimle gel. Bana gördüklerini anlatmanı istiyorum,” dedi telaşla kadın.

Belle annesinin ona bağırarak ya da hata yaptığı için suçlamak yerine bunu istemesinin çok tuhaf olduğunu düşündü. Annie elinden tutup Belle’i küçük yatak odasına götürdü. Yatağı açıp Belle’e üzerini çıkarıp yatağına girmesini söyledi. Hatta Belle’in elbisesinin arkasındaki düğmeleri açması ve geceliğini üzerine geçirmesi için ona yardım bile etti. Ancak kızını örtünün altına yatırdıktan sonra yatağın yanına oturdu.

“Şimdi anlat bana,” dedi.

Belle, Millie içeri bir erkekle girdiğinde neden orada olduğunu açıklamakla başladı ve korkudan yatağın altına saklandığını söyledi. Annie’ye çiftin ne yaptığını nasıl anlatacağını bilmiyordu, o yüzden öpüştüklerini ve sarıldıklarını söyledi. Annie sabırsızca elini salladı ve ondan adamın Millie’ye ne söylediğine geçmesini istedi.

Belle hatırladığı her şeyi tekrar etti ve Millie’ye nasıl vurduğunu, sonra her şey sessizleştiğinde yatağın altından baktığını anladı. “Şeyi..Belle cümlesini yarıda bırakıp beline işaret etti. “Elindeydi, Millie’nin yüzüne doğru tutuyordu. Hareket etmiyordu, o zaman dışarı çıktım. Millie iyi mi?”

“Öldü,” dedi Annie kısıaca. “Onu boğmuş gibi görünüyor.”

Belle dehşetle annesine baktı. Adamın Millie’yi öldürüp öldürmediğini merak ediyordu, ama doğrulanması apayrı bir şeydi. Şaşkınlıktan kafasının patlayacağını düşündü, çünkü bu gördüğü en kötü kâbustu.

“Hayır! Ölmüş olamaz.” Belle’in sesi fısıltıdan ibaretti. “Canını yaktı, ama onu öldürmüş olamaz, değil mi?”

“Belle, beni çok iyi tanıyorsun, doğru olmasaydı böyle söylemezdim,” dedi Annie sıkıntıyla. “Ama fazla vaktimiz yok. Polis birazdan burada olacak, Jacob’ı haber vermesi için gönderdim. O odada olduğunu unutmak zorundasın, Belle!”

Belle hiçbir şey anlamadan boş gözlerle annesine baktı. “Dinle, onlara Millie’yi bulduğumu söyleyeceğim. Birinin pencereye tırmandığını duyduğum için odasına girdiğimi söyleyeceğim,” diye açıkladı Annie. “Seni sorgulamalarını istemiyorum. O yüzden burada yatağında olduğunu söyleyeceğim. Seninle konuşmak isterlerse, onlara böyle söylemelisin. Sekiz buçukta yatağına girdin ve dışarıda kopan gürültü yüzünden yeni uyandın. Bunu yapabilir misin?”

Belle kafasını salladı. Annesi onunla nadiren böylesine nazik bir şekilde konuştuğu için ondan

istediği her şeyi söylemeye hazırdı. Elbette, neden gerçeği söyleyemeyeceğini merak ediyordu ama annesinin geçerli bir sebebi olduğuna emindi.

“Uslu kız.” Annie kolunu Belle’in omuzlarına doladı ve onu sıktı. “Şok geçirdiğini biliyorum, asla görmeni istemediğim şeyleri gördün. Ama polise o odada olduğunu ve olanları gördüğünü söylersen, bu hayal edemeyeceğin kadar kötü bir kâbusa dönüşür. Adamın mahkemesinde tanık olman ve sorgulanman gerekir. Sana her türlü pis şey söylerler. Gazetelere çıkarsın. Millie’ye bunu yapan adam yüzünden büyük bir tehlikede olursun. Bunları yaşamana müsaade edemem.”

Sert bir şekilde cezalandırılmayı beklerken, annesinin onu zarar görmekten korumak istediğini anlayan Belle kendini biraz daha iyi hissetti.

“Mog nerede?” diye sordu.

“Kar yüzünden sakın bir gece olacağını bildiğim için Endell Caddesindeki arkadaşlarım ziyarete gitmesine izin verdim,” dedi Annie dudaklarını büzüştürerek. “İyi de

yollamışım. Birazdan eve döner. Şimdi aynı hikâyeyi anlatmaya dikkat et.”

Belle kafasını salladı. “Ama polis adamı yakaladığında, odada olduğumu söyleyebilir,” diye fısıldadı.

“Onu yakalamayacaklar çünkü onu tanımadığımı söyleyeceğim,” dedi Annie. “Ama bu tür şeylerle endişelen-memelisin. Sadece Jacob ve ben orada olduğunu biliyoruz ve Jacob kimseye söylemez.”

“Ama eğer polis adamı yakalamazsa, Millie’yi öldürdüğü için cezalandırılmayacak,” dedi Belle.

“Ah, cezalandırılacağından hiç şüphen olmasın” dedi Annie sertçe.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Belle Mog’un kendine özgü ayak seslerini merdivenlerde duyduğunda hâlâ uyanıktı. Dizi tutulduğu için yavaş yavaş inerdi Mog.

“Mog!” Belle polisin hâlâ üst katta olup olmadığından emin olmadığı için fısıldadı. Daha önce ortalıkta dolaştıklarını duymuş ve her an aşağı inmelerine kendini hazırlamıştı. “Buraya gelir misin?”

“Hay aksi, ne zahmet ama!” dedi Mog odaya girerken. Belle’in odasına gaz lambası olmadığı için bir kibrit çakıp mumu yaktı. “Annen bana bu gece olanları anlattı. Eve döndüğümde polis gitmişti. Süslü Millie öldürülmüş! Bütün kızlar korku içinde, hatta bazılarının yarın evden ayrılacağına eminim. Ama onlara buranın her yerden daha güvenli olduğunu ve yıldırımın aynı yere iki kez düşmeyeceğini söyledim.”

Mog’un sakinliği öngörülebilirdi; konu ne olursa olsun asla telaşa kapılmazdı. “Zavallı Millie,” diye devam etti, gözleri yaşlarla parlıyordu. “Tatlı ve iyi biriydi, başına geleni hak etmedi.”

Belle’in yatağının kenarına oturdu ve yüzüne düşen saçlarını geriye itti. “Sen iyi misin, tadım? Çok

korkmuş olmalısın.”

“Annem polisle aşağı inene kadar hiçbir şeyden haberim yoktu,” diye yalan söyledi Belle.

Mog kurnazlıkla ona baktı. “Asla! Kulakların yarasalarıyla gibidir! Arka bahçedeki su borusundan aşağı inen adamı da duymadın mı?”

“Gürültüyü duydum,” diye itiraf etti Belle. “Ama çöp kutularının üzerinde gezen kedi olduğunu düşündüm.” Mog bir-iki dakika sessizce yatakta oturdu, mum ışığında yüzü daha genç ve yumuşak görünüyordu. “Evden ayrıldığımda hâlâ Millie’nin odasındaydın. Ne zaman aşağı indin?” diye sordu en sonunda

Belle kafasını iki yana salladı. “Tam olarak bilmiyorum, saate bakmadım. Geç değildi, ev sakindi.”

“Annie kar yüzünden kızların müzikhole gitmelerine izin verdi. Sadece Millie ve Dolly evdeydi. O zaman hâlâ evdeydim ve kızlar evden çıkarken ölüleri bile uyandıracak kadar gürültü yapıyorlardı, hepsi çok heyecanlıydı. Gürültüyü duyup aşağı inmemiş olman çok tuhaf!”

Belle kendini rahatsız hissetti. Mog her zamanki gibi yalan söylediğini biliyordu.

“Yukarıda uyuyakaldım, değil mi?” dedi Mog endişeli bir şekilde. “Yukarı çıkıp seni bulacaktım ama annen seni yukarıda görürse sana dayak atacağını düşündüm. Ortalık sakinleştiğinde çaktırmadan aşağı inebileceğini sandım.”

Belle gözlerinin dolduğunu hissetti. Annesinin ona kar-Ş¹ gerçek duygulan olup olmadığından hiç emin olmamıştı, ama ona bakış ve onunla konuşma tarzından Mog’un sevgisinin gücünü hep hissetmişti. Yalan söylemesi için Annie’nin geçerli sebepleri olsa da, ona yalan söylemesi zordu.

Mog’un gözleri korkudan kocaman oldu. “Olanları gördün!” diye haykırdı eliyle ağzını kapatarak. “Ah, yüce Tanrım! Annen hiçbir şey söylememeni mi söyledi?” “Yapma,” dedi Belle güçsüzce. Her şeyi anlatmayı, ağlamayı ve korkusu geçene kadar Mog’un ona sarılmasını çok istiyordu ama Annie emir verdiğiğinde, herkes uymak zorundaydı. “Sadece burada uyuduğumu kabul et.”

Mog Belle’in ellerini tuttu, küçük ve genelde ıslıl ıslıl olan gözlerinde buz gibi ve ciddi bir ifade belirdi. “Bir cinayet hakkında yalan söylemenin hiçbir faydası olmaz,” dedi. “Yarın Annie’ye böyle söyleyeceğim ve ne kadar olay çıkaracağı umurumda değil. Bir katilin işlediği cinayetin yanma kalmasına izin vermenin kötü bir şey olmasının yanı sıra, bir kadın genç bir kızın bu konu hakkında konuşmaya ihtiyacı olduğunu, yoksa kâbuslar göreceğini bilmeli. Ama annene söz verdiğini anlıyorum ve bu gece sözünden dönmen için seni zorlamayacağım.”

Belle bundan Mog’un onu şimdilik sorgulamaktan vazgeçeceği anlamını çıkardı ve hem rahatladı, hem de hayal kırıklığına uğradı. Rahatlamıştı, çünkü Mog ona sorular sormaya devam ederse, pes edip ona bütün hikâyeyi anlatırdı ve Annie ona çok kızardı. Ama aynı zamanda hayal kırıklığına uğramıştı çünkü Mog, Annie’nin isteklerine karşı çıkmıyordu ve Belle gördüklerini anlatmayı çok istiyordu.

“Şimdi uyu.” Mog onu yatağa yatırıp örtüleri kulaklarına kadar çekti. Onu öylesine sıkı örtmüştü ki, Belle kımıl-dayamıyordu. “Yarın her şey daha farklı görünecek.”

Gece tekrar kar yağdığı için ertesi sabah yerdeki kalınlaşan kar seviyesi katilin izlerini örtmüştü. Millie’nin cesedi sabahın erken saatlerinde morga alındı ve çok geçmeden odayı incelemek için ilk polis ekibi eve vardı.

Annie, Belle’e mutfakta kalmasını emretti. Üst katı temizlemesini, ateş yakmasını ya da lazımlıkları boşaltmasını bile istemedi. Asık suratlı ve sivri dilliydi, ama Mog bunu uygunsuz gördüğü bir saatte kalkıp giyinmek zorunda olmasına bağlıyordu.

Mog üst katta kalmıştı. Bunu polis mi istemişti, yoksa kızlara göz kulak olmayı mı seçmişti, Belle bilmiyordu. Kızların sorgulanmak için salona çağırıldıklarını duydu ve en gençlerinden Ruby çay almak için mutfağa geldiğinde, Millie’den özellikle hoşlanan erkekler hakkında sorular sorduklarını söyledi.

“Onlara Millie’den herkesin hoşlandığını söyledim,” dedi Ruby hoşnutsuzlukla. Pek güzel değildi, cildi bozuktu ve kahverengi saçları soluktu. “Neden onun kadar yaşlı birini seçtiklerini anlamıyorum. Üstelik akli da çalışmazdı!” “Ama iyi biriydi,” dedi Belle. “Nazik ve güler yüzlüydü.” Ruby suratını buruşturdu. “Gülümsemesi aklının çalışmadığını gösterir. Burada gülümsecek hiçbir şey yok! Dün gece bizimle gelmediği için polisler saatlerdir Dol-ly’yi sorguluyor. Baş ağrıdığı için yattığını ve hiçbir şey duymadığını söyledi.”

Belle’in kızlardan biriyle bu kadar uzun süre konuşması alışılmış değildi; Annie bundan hoşlanmazdı. Ama Belle

Ruby’yle konuşma fırsatı edindiği için üst katta dönenler hakkında daha fazla şey öğrenmeye kararlıydı.

“Hiçbir şey duymamış olması çok tuhaf,” dedi Belle. “La-la ilacı hoşuna gidiyor, değil mi? Evin içinden dörtnala giden bir at arabası bile geçse, onu aldıysa, uyanmaz.” “La-la ilacı mı?” diye sordu Belle.

“Laudanum, afyonruhu,” dedi Ruby ne olduğunu sorduğu için alaycı bir şekilde Belle’e bakarak. “Günün daha kolay geçmesine yarayan kahverengi madde.”

Belle afyonruhunu duymuştu ama doktorların bunu sadece acı çeken insanlara verdiğini sanıyordu. “Beyefendilerle bu işi yaparken çok mu canınız acıyor?” diye sordu. Ruby kıkırdadı. “Henüz kimseyle yapmadın mı?”

Belle elbette yapmadığını söylemek üzereyken, merdivenlerin tepesinde beliren Annie Ruby’ye üst kata gitmesini emretti.

“Sadece bir fincan çay almak istemiştin,” dedi Ruby. “Alabileceğini söylediğimde alırsın,” diye çıkıştı Annie. “Haydi. Belle, çarşafı ütüleyebilirsin.”

Belle ütüyü ocağa koyup masanın üzerine kalın bir battaniye örterek ütü yapmaya hazırlandı. Ama

polislerden birinin Annie'yi salona çağırdığını duyunca, merdivenlerden çıkıp konuşulanları duyabilecek kadar kapıyı araladı.

Polis evde kimlerin yaşadığı, Annie'nin onlar hakkında neler bildiği ve burada nasıl çalıştıklarına dair birkaç genel soru sordu. Sonra ziyaretçilere geçti ve kızları kendilerinin mi yoksa onlar için Annie'nin mi seçtiğini sordu.

“Adamın ilk ziyaretiyse, genellikle utangaç olur, o yüzden onun için birini ben seçerim,” diye yanıtladı Annie. “Ama ikinci ya da üçüncü ziyaretlerinde, buraya gelir ve bir içki içip kızlarla sohbet ederler. Piyanistim olursa, dans da ederler. Sonra müsait olanlardan birini seçerler.”

“Peki, Millie sık sık tercih edilir miydi?” Bu soruyu farklı, boğuk bir ses sormuştu. O ana dek Belle annesinin yanında sadece bir polisin olduğunu sanıyordu.

“Evet, o en sevilen kızlarımdan biriydi,” dedi Annie tereddüt etmeden. “Bütün beyefendilerin mutlaka onu istediğini söyleyebilirim. Ama dün gece sürekli müşterilerimden biri tarafından öldürülmediğine eminim, bunu yapan adam daha önce buraya hiç gelmemişti.”

“Benim için onu tarif eder misiniz?” diye sordu boğuk sesli polis. “Lütfen dün gecekinden daha fazla düşünmeye çalışın,” diye ekledi alaycı bir şekilde.

“Size ilk ziyaretinde bir adamı tepeden tırnağa incelemenin iyi olmadığını, yoksa bir daha hiç gelmeyeceğini söyledim,” dedi Annie sertçe. “En fazla yirmi beş yaşında olmalı, zayıf ve iyi giyimliydi, kahverengi saçlı ve tıraşlıydı. Ofiste çalışanı gibi görünüyordu. Melon şapkası ve kıvrık yakalı gömleği vardı.”

Belle annesinin tarifine kaşlarını çattı, çünkü anlattıkları gerçekten ancak bu kadar uzak olabilirdi! Annesinin, gördüklerini polise anlatmasını neden istemediğini anlıyordu, ama onlara gerçek katile hiç benzemeyen bir adamı tarif ederek boşa kürek çekmelerine neden olacaktı.

O sırada, Mog gürültülü bir şekilde merdivenlerden inmeye başladığı için Belle kapıyı kapatıp ütünün başına dönmek zorunda kaldı. Tuhaf bir şekilde, Mog henüz Belle'e hiçbir şey söylememişti, ne soru sormuş, ne uyarmış ne de başka bir şey yapmıştı. Annie onu bu konuda uyardığı için mi böyle davranıyordu, yoksa polisler evdeyken bir şey söylemek istemediği için miydi, Belle bilmiyordu.

Bir başka tuhaf ayrıntı ise Jacob'un hiçbir yerde görünmemesiydi. Belle emin olmasa da, dün gece polisler geldiğinde burada olduğunu hatırlamıyordu. Annie ondan polisi çağırmasını ve ortalık yatışana kadar dönmemesini istemiş olmalıydı.

Belle son yirmi dört saat içinde bütün hayatının değiştiğini fark etti. Dün sabaha kadar üst katta neler döndüğüne dair hiçbir fikri yoktu. Artık biliyordu ve bu onu hem tiksindiriyor hem de utandırıyor. Şimdi, annesinin külliyan yalan söylediğini duymak ona hiç mantıklı gelmiyordu.

Polis öğleden sonra dörde kadar evin içinde bir aşağı bir yukarı dolaşıp durdu ve Mog içeri taşıdıkları kar yüzünden homurdandı.

“Salona girip çıkıyorlar ama halılarımıza ne yaptıkları umurlarında bile değil. Neden içeri girdikten sonra bir yere oturmuyorlar? Erkekler! İşe yaramaz şeyler! Onlarla aynı kefeye konmayı reddediyorum!”

Belle Mog’un dağınıklığından ziyade, sorumlu olduğu kişiler için endişe ettiğini hissetti. Onun ani seslerle irkildiğini, ağlamaklı olduğunu ve korktuğunu hissetti. Gördüklerini zihninde tekrar edip duruyordu ama sırf onunla gitmek istemediği için onu öldürmesi adamın Millie’yi öldürmesi mantıklı gelmiyordu. Bu konuda gerçekten konuşmaya, aklındaki pis görüntülerden kurtulmaya ihtiyacı vardı ve onu dinlemesi, teselli etmesi ve ona birtakım şeyleri açıklaması gereken kişi annesiydi.

Her geçen dakika Belle’in içindeki öfke artıyordu. Annie’nin “kızlarını” kendi kızından daha çok önemsemesine ve hiçbir şey olmamış gibi günlük işlerine devam etmesini beklemesine kırılmış ve sinirlenmişti.

“Erkekler olmadan annem iş yürütemez,” dedi Mog’u dün gece yarıda bıraktığı sözlerine devam etmek için kışkırtmayı umarak.

Mog ona kanmayıp akşam yemeği için hazırladığı tavuk yahnisini karıştırmaya devam etti ama solgun, acılı yüzünden Belle kadar sıkıntılı olduğu açıktı.

Arkasına dönüp çamaşırları ütölemeyi bitiren Belle’in battaniyeyi katladığını görünce “Akıllı kız,” dedi Mog takdir edercesine. “Artık oturup birer fincan çay içebiliriz, sanırım bunu hak ettik.”

Kısa hayatı boyunca Belle Mog’un her türlü sorunla bir demlik çay hazırlayarak baş ettiğini gözlemlemişti. Üst kattaki kızlar kavga ettiğinde, çamaşır gününde yağmur yağdığında ısıtıcı kaynamaya devam ederdi. Sakin bir şekilde fincanları, tabakları, süt sürahisini ve şekerliği masaya yerleştirip çaydanlığı doldurana kadar sorun hakkında asla konuşmazdı. Ancak konuyla ilgili kişiler masaya oturup da çayları doldurmaya başladığında kendini düşüncelerini paylaşmaya hazır hissedirdi.

Ama bu kez sakin değildi, çünkü elleri titrediği için raftan aldığı fincanlar tıngırdıyordu; mutfakta yürüyüşü bile biraz dengesizdi. Çay kaşıklarını çıkarmak için masanın altındaki çekmeceyi açtığında birini yere düşürdü. Belle onun duygularını kontrol etmeye çalıştığını, akımın karışık olduğunu, korktuğunu ve şaşırıldığını düşündü.

Mog kırmızı örgü çaydanlık örtüsünü çaydanlığın üzerine koymak üzereyken Annie’nin bodrum merdivenlerinin tepesindeki kapıdan içeri girdiğini duydular. Yanlış bir şey yaparken yakalanmışçasma ikisi de sıçradı.

“Bir şey yok, ısırılmayacağım,” dedi Annie. Sesi yorgun geliyordu. “Tek ihtiyacım olan bir fincan çay.”

Bolle raftan bir fincan ve tabak almak için koştu.

“Bu gece açık mıyız?” diye sordu Mog temkinli bir şekilde.

Annie oturdu, bir-iki saniye düşünceli göründü. “Hayır, sanırım kapalı olacağız. Saygıdan ötürü.

Millie iyi bir kızdı ve hepimiz onu özleyeceğiz.”

“Ya ailesi?” diye sordu Mog. “Bir ailesi olduğunu biliyorum. Onlara kim söyleyecek?”

Belle Mog’un ses tonundaki sertliği fark etti ve Annie’ye söylemek istediği şeyler olduğunu sezdi, o yüzden iki kadının konuşmasına izin vermek için çayını alıp ocağın yakınındaki rahat koltuğa oturmak üzere uzaklaştı.

“Ben değil ama sanırım polis söyler,” diye yanıtlayan Annie ilk kez kendinden emin değilmiş gibiydi. “Nasıl ve neden öldüğüne dair her şeyi anlatırlar mı? Bu bir annenin duyabileceği en korkunç şeylerden biri.”

“Kesinlikle öyle,” diyerek ona katıldı Mog.

Belle artık Millie’nin ne olduğunu ve annesinin onun gibi kızlarla ne iş yürüttüğünü bildiği için Annie’nin Millie’nin ailesine ne söyleyeceğini umursamasına şaşırıldı.

Annie “Belki onlara birkaç kelime yazabilirsin,” önerisinde bulundu Mog’a.

“Nerede yaşadıklarını bilseydim bile, onlara kendilerini iyi hissettirebilecek ne söyleyebilirim ki?” diye sordu Mog hüzünlü bir şekilde. Belle yanağından bir damla gözyaşı süzüldüğünü gördü. “Millie buraya ilk geldiğinde onun için yazdığım mektupta hizmetçim olduğunu ve iyi bir kız olduğunu belirtmişim. Millie annesi endişelenmesin diye mektup yazmam için yalvarmıştı, çünkü kendisi yazamıyordu. Ama annesi hiçbir zaman yazmadı ve Millie

yeterince para biriktirdiğinde eve döneceğini söylese de, parasını hep harcardı.”

“Ateşinin çıktığını ya da at arabasının altında kaldığını söyleyebileceğini düşünüyordum,” dedi Annie. “Ama ailesinin nerede yaşadığını hatırlamıyorsan, yazmanın anlamı yok.”

“Bu bütün gazetelerin ilk sayfasında yayımlanabilecek korkunç bir hikâye,” diye hatırlattı Mog sert bir dille. “Nasıl olsa gerçeği öğrenecekler!”

“Böyle söyleme, Mog,” dedi Annie sitem ederek. “Kendimi yeterince kötü hissediyorum, bir de senin bağırmana gerek yok.”

“Tabii, o kadar kötü hissediyorsun ki, kızının polislere gördüklerini anlatmasına izin vermiyor ve onlara katilin neye benzediğine dair yalan söylüyorsun.”

Belle Mog’un bu kadar cesur olmasına şaşırıldı. Çenesini meydan okurcasına kaldırmış kavga etmeye hazır haldeydi. Neyse ki, Annie olay çıkaracak gücü yokmuş gibi bitkin görünüyordu.

“Mog’a tek kelime etmedim,” deyiverdi Belle annesinin hikâyeler anlattığı için onu suçlamasından çekinerek. “Mog tahmin etti.”

“Bu doğru, ben tahmin ettim. Belle’i görür görmez anladım. O senin kadar ikna edici bir şekilde yalan söyleyemez.”

“Sözlerine dikkat et,” diyerek uyardı Annie.

“Ne yaparsın? Beni dışarı mı atarsın? Polise gidip onlara bildiklerimi anlatabilirim ve o zaman başın derde girer. Bana bu adamı neden koruduğunu söyle. Sanırım kızların Kabadayı dediği adam olmalı.”

“Bu konuyu Belle’in karşısında konuşmak istemiyorum,” diye tısladı Annie.

“Bu evde neler döndüğünü zaten en kötü şekilde öğrendi,” dedi Mog sertçe yumruğunu Annie’ye doğru kaldırarak. “Onu yatılı okula göndermen için yalvardım, sana her şeyi öğrenmesinin an meselesi olduğunu birçok kez söyledim. Ama her şeyin en iyisini sen biliyordun! Onu aşağıda tutarsan hiçbir zaman öğrenmeyeceğini sandın. Tanrı biliyor ki, bu kadar berbat bir şekilde öğrenebileceği aklımın ucundan geçmemişti ama yarım akıllı biri bile Belle kadar zeki bir kızın günün birinde bunu öğreneceğini tahmin edebilir.”

“Saygısızlık ediyorsun, Mog,” diye onu uyardı Annie, ama sesinde her zamanki katılıktan eser yoktu.

“Seni ve Belle’i sevdiğim için ileri gitmeye cüret ediyorum.” Mog’un sesi yükseldi. “Unuttuysan hatırlatayım, hamile olduğunu öğrendiğinde Kontes’i ikna etmeseydim, seni kapının önüne koyacaktı. Belle’i dünyaya getirmene yardım ettim ve Kontes’e yağ çekebilmen için onu ben yıkadım, doyurdum ve kendi çocuğummuş gibi sevdim. Hayatının her anında yanında oldum, senin için çalıştım, yalan söyledim, ağladım ve en kötü anında seni destekledim. Bu evin sahibi olabilirsiniz Annie Cooper ama hayatını bir arada tutan tutkal benim.”

Belle sessiz ve sakin biri olan Mog’un daha önce kimseye karşı koyduğunu duymamıştı, bu onu da cesaretlendirdi.

Belle annesinin karşısına geçti ve gözlerinin içine bakarak “Polise adamın neye benzediğini ve her şeyi gördüğümü söylememem için bana geçerli bir sebep söyle,” dedi.

Annie önce gözlerini yere çevirdi. “Çünkü o çok tehlikeli ve sağlam bağlantıları olan bir adam. Polis onu bu gece yakalayıp hapse atsa bile, bizi incitmenin bir yolunu bulur. Bu riske giremem.”

Belle’in içi ürperdi. Böyle bir şey duymayı beklemiyordu. “Kızlardan birine sert davrandığı ilk seferden sonra neden hâlâ eve gelmesine izin verdin?” diye sordu Mog ama yenilgiyi hissetmiş gibi sesi sertliğini kaybetmişti.

“Denedim ama beni tehdit etti,” diye yanıtladı Annie, gözleri hâlâ yerdeydi ve kucağında parmaklarını ovuşturuyordu. “Hakkımda bir şey öğrendi. Millie’yi isteyip durunca ve o da kabalığına aldırış etmeyince zamanla sıkılacağını ve başka bir eve gideceğini sandım.”

“Bana kalırsa ona âşıktı,” dedi Belle. “Onunla gitmesini ve birlikte yaşamayı istediğini söyledi.”

“Öyle erkekler kimseyi sevmez,” diye bağırdı Annie sertçe. “Millie gibi güzel ve aptal bir kızı kullanıp ondan bıktıktan sonra kenara atar. Onunla yaşamaktansa ölmesi daha iyi.”

Belle annesinin tecrübelerinden ötürü böyle konuştuğunu düşünmeden edemedi.

“Adı ne?” diye sordu Mog.

“Kendisine Bay Kent diyor ama başka çevrelerde ‘Kartal’ olarak bilindiğini duydum. Her neyse, bu kadarı yeter. Kızlar bütün gün odalarından çıkmadılar ve hiçbir şey yemediler. Akşam yemeği için aşağı inmelerinin vakti geldi. İkiniz de bu konuda onlara tek kelime etmeyeceksiniz. Yarın polisle konuşacağım ve Millie’nin nereli olduğunu bilip bilmediklerini soracağım. Bilmiyorlarsa, ona bir cenaze töreni düzenlerim. Onun için elimden ancak bu kadarı gelir.’

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Millie’nin cinayetinden ancak dört gün sonra Belle tekrar evden çıkma fırsatı edinebildi. Polis sorular sormak için farklı zamanlarda eve uğrayıp duruyordu ve Annie gergindi. Onu sadece polis değil, Seven Dials’ta dolaşarak sorular soran gazeteci de endişelendiriyordu. Kılık değiştirip evine girmesinden ve alçakça bir hikâyeye yazmasından korkuyordu, o yüzden evi tekrar işe açmamıştı.

Rose ve May cinayetten iki gün sonra evi terk etmişlerdi. Korktuklarını ve evlerine, annelerine döneceklerini söylemişlerdi ama Mog çalışmak için başka bir geneleve gideceklerinden emindi. Diğer kızlara gelince, çok fazla boş vakitleri olduğu için herhangi bir erkekle yalnız kalmaya korktuklarını söylemeyi bırakıp para kazanamadıkları için şikâyet etmeye başlamışlardı. Neredeyse her saat başı Mog’un çözmesi gereken ateşli bir tartışma ya da ağız

dalaşı çıkıyordu. Annie hepsinin çocuk gibi davrandığını söylüyordu.

Belle cinayetin ardından kendine iyi hâkim olduğunu düşünüyordu. Kendini kaybetmemiş ya da söylememesi gereken bir şeyi ağzından kaçırmamıştı. Evdeki herkes büyük bir tehlike içinde olduklarına inanmış olsa da o korkmuyordu. Ama görünüşe göre şoku sadece ertelemişti, çünkü üçüncü gün hava aydınlanmadan önce Millie’nin ölümüyle ilgili bir kâbusla uyandı. Rüyada zaman yavaş akıyordu, her küçük detayın iyice büyüyerek ve vurgulanarak gerçekleşmesi olayı bin kez daha korkutucu bir hale getirmişti. Belle bütün gün kendini bu rüyayı düşünürken buldu. Aklında sadece cinayet değil, yaşadığı evin nasıl bir yer olduğu da vardı.

“Becermek” kelimesi aklında dönüp dolaşıyordu, çocukluğundan beri duyduğu bir küfürdü ama artık erkeklerin eve neden geldiklerini biliyordu ve kelimenin uğursuz bir havası vardı. Kızlardan bazıları ondan sadece birkaç yaş büyüktü ve annesinin onun da fahişe olmasını isteyip istemediğini düşünmesine engel olamıyordu.

Millie’nin ölümünden önce annesinin işi konusunda pek düşünmemişti. Belki de bu şekilde büyüdüğü içindi, bir kasabın ya da bar sahibinin çocuğu için de aynı şey geçerli olmalıydı. Ancak artık bu iş aklından çıkmıyordu. Kızlara daha farklı bakmaya başlamıştı, onlara bu konuda ne hissettiklerini ve neden bu işi yapmayı seçmek istiyordu.

Belle annesinin de bir fahişe olduğunu düşünüyordu ve muhtemelen babası onun müşterilerinden biriydi. Düşüncesi bile mide bulandırıcıydı ama bu Annie’nin neden ona hep soğuk davrandığının açıklaması olabilirdi. Belle

genç ve tecrübesiz bir fahişenin isteyebileceği en son şeyin bir bebek olduğunu düşündü; bu hayatı iki

kat daha zorlaştırırdı.

Tüm bunlar yaşanmadan önce, Belle komşularına kıyasla kendini daha güvende ve üstün hissediyordu. Evi temiz ve düzenliydi, okuma ve yazma biliyordu, güzel giyiniyordu, sağlıklıydı ve herkes ne kadar güzel olduğunu söylüyordu. Küçük bir şapka dükkânı sahibi olma isteği hep ulaşılabilir bir hayaldi, çünkü tasarladığı şapka çizimle-riyle dolu bir defteri vardı. Bir gün Strand'deki şapkacıya gidip nasıl şapka yapabileceğini öğrenmek için onu çirak olarak almaları konusunda yalvaracaktı.

Ancak özgüvenini yitirmişti. Kendisini Villiners Caddesindeki demiryolu kemerlerinin altında ya da Covent Garden pazarının etrafındaki terk edilmiş kutularda yatan sokak çocukları kadar basit ve değersiz hissediyordu.

Şapka dükkânının sahibi genelev işleten bir kadının kızını yanma alır mıydı hiç?

Belle bunca zamandır çevresindekilerden üstünmüş gibi davrandığını fark etti. Seven Dials'taki dükkân sahiplerinin çoğunun genelev işleten bir kadının kızının kendini bu kadar önemli biriymiş gibi görmesini komik bulmuş olabileceklerini düşündü. Hakkında neler söylemiş olabileceklerini düşününce yüzü kızardı, belki de ne zaman kendisini satmaya başlayacağı üzerine bahse giriyorlardı.

Bu konu hakkında Mog'la konuşmaya çalıştı, ama Mog ona kızgındı. "Annen hakkında böyle düşünme, Belle. Bir kadının geçimini sağlamasının ne kadar zor olduğunu bilmiyorsun," dedi tersçe. "Temizlik, terzilik, bir dükkânda hizmet etmek hem az para kazandırıyor hem de uzun saatler

boyunca çalışmayı gerektiriyor. Annenin yaptığı şeyi her zaman onaylamıyorum ama burayı işletmesine burun kıvrmana izin vermeyeceğim. Geçinmek için yapması gereken şeyi yaptı. Umarım kendini o tür bir pozisyonda bulmazsın."

Evin duvarları sanki Belle'in üstüne üstüne geliyordu; kafasından atmak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, Millie'nin gözleri fırlıyordu ve o korkunç adam organını yanağına doğru tutmuş, onu bırakmıyordu. Belle'in temiz havaya, üst katta tartışan kızların sesinden ya da Annie'nin tekin olmayan ifadesinden başka bir şeye ihtiyacı vardı.

Her şeyden çok Jimmy'yi görmek istiyordu. Mantıklı bir şekilde açıklayamadığı bir sebepten ötürü, neler yaşadığını onun anlayabileceğini düşünüyordu.

Kenarları kürk işlemeli eski gri pelerinin ve dayanıklı botlarını giyip arka kapıdan dışarı çıktı. Son üç gündür kar yağmamıştı ama karın ve buzun erimesi için hâlâ çok soğuktu. Artık güzel bir manzara yoktu; yollardaki ve kaldırımlardaki kar kirden kararmıştı, at pisliğiyle, el ve at arabalarının izleriyle doluydu. Güvenlik için işyerlerinin önüne kum ve tuz serpen dükkân sahipleri de çirkinliğe katkıda bulunmuşlardı.

Belle eteklerini pisliğe değmemeleri için biraz kaldırarak dikkatle Monmouth Caddesi'nde ilerledi. Henüz saat sabahın dokuzuydu, bir başka gri ve soğuk gündü. Belle güneş haftalardır yüzünü göstermemiş gibi hissediyordu.

“Belle, bekle!”

Arkasından Jimmy'nin sesinin geldiğini duyunca kalp atışları hızlandı. Dönüp baktığında sokakta ona doğru dikkatsizce koşan Jimmy'nin sıkışan karın buzlu kısmında kaydığını gördü.

Jimmy ona birkaç beden ufak gelen eski mavi bir kazak giymişti, gri pantolonu da biraz kısaydı. Boynunda ekose bir atkı vardı ama palto giymemişti. Belle onun bir paltosu olmadığından şüphelendi.

Yanına ulaşınca, “Nasılsın?” diye sordu Jimmy. “Kızın öldürülmesi korkunç bir şey, herkes bundan bahsediyor. Ama biri senin evden uzaklaştırıldığını söyledi. Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa buna sevinirdim ama seni bir daha görememek düşüncesinden hiç hoşlanmadım.” Belle'in gözleri istemsizce doldu. Çünkü Jimmy onun için endişelenen ilk kişiydi. Belle'in ne kadar çok şeye tanık olduğunu bilen Mog bu konuda konuşmaktan kaçınmıştı.

“Evet, korkunçtu,” dedi Belle. “Millie'yi severdim ve olanlar büyük bir şok yaşattı.”

Jimmy “Ağlama,” dedi ve ona yaklaşip eldivenli ellerini tuttu. “Konuşmak ister misin? Yoksa kafanı dağıtmaya çalışmamı mı tercih edersin?”

Jimmy'nin sarımsı kahverengi gözleri ilgiliydi ama hınzır bir şekilde gülümseyince çenesindeki gamzesi belirdi. “Aklımı dağıt,” dedi Belle.

“Öyleyse Rıhtım'a gidelim,” dedi Jimmy. “Kar oradaki bahçelerde hâlâ güzel.”

Elini sıkıca tutup onu Covent Garden boyunca koşup kaymaya zorladı, kafalarında meyve sandıkları ve tekerlekli arabalarında sebze çuvalları taşıyan hamalların yanından geçtiler. Jimmy onu pazann çiçek bölümüne götürdü, muhteşem renkler ve kokular anında keyfini yerine getirmişti.

“Kışın ortasında çiçekleri nereden buluyorlar?” diye sordu Belle. Yerden pembe bir gül goncası almış koklu-yordu.

“Sıcak ülkelerden olabilir,” diye yanıtladı Jimmy ve ona yaklaşip çiçeği pelerininin bağına ilişti. “Ya da seralarda yetiştiriyorlardı^ Bilmiyorum. Ama buraya gelip onları görmeye ve koklamaya bayılıyorum. Bana etrafımdaki çirkinlikleri unutturuyor.”

“Amcanın yerini mi kastediyorsun?”

Jimmy kafasını salladı ve yüzü düşünceli bir hal aldı. “Evet. Evdeki eşlerine ve çocuklarına götürmeleri gereken parayı içkiye yatıran adamlar. Yola getirmek için eşlerini dövmekle övünenler. Hırsızlar, kadın satıcıları, yalancılar ve kabadayılar. Seven Dials'ta dürüst ve iyi kalpli tek bir adamın bile olmadığını düşünmeye başladım. Garth Amcamın bile onlardan biri olup olmadığından emin değilim.”

“O kadar kötü olamaz. Seni sahiplendi ve annenin cenaze masraflarını karşıladı,” diye hatırlattı Belle. “Annemin de iyi bir kadın olduğu söylenemez, ama belki de ikisinin de başka seçeneği yoktu.”

“Haklı olabilirsin. Sanırım kendine ait bir işletmeye sahip olmak için çok uğraşmak gerekli. Bunu

başaran çoğu insanın süttten çıkmış ak kaşık olabileceğini sanmıyorum,” dedi Jimmy kabullenerek.

Strand’de yürüyüp Thames Rıhtımı’na vardıklarında, Jimmy, olayın yaşandığı gece Ram’s Head’de cinayet haberini nasıl aldıklarını anlattı. “O an hangi kız olduğunu bilmiyorduk, ama biri Millie olmamasını umduğunu çünkü onun iyi bir kız olduğunu söyledi. Seninle tanışmamış olsaydım, genelevde yaşayan birinin iyi olabileceğini düşünmezdim. O gece seni düşünüp durdum, güvende olup olmadığını, senin ve annenin nasıl olduğunuzu merak ettim.”

Nehir kıyısındaki küçük bahçe çok güzel görünüyordu. Patikalardaki kar ezilmişti ama ağaçlar, çalılar, çimenler ve demir parmaklıklardaki kar hâlâ kaim, taze ve bembeyazdı. Manzara Belle’e sadece birkaç gün öncesine kadar taze kar gibi masum olduğunu hatırlattı, ama o kötü adam zihninin saflığını çiğnemiş ve onu çirkin gerçeklikle tanıştırmıştı.

Belle, hissettiklerini Jimmy’nin de anlamasını istiyordu ama içindekileri kelimelere dökmek çok zordu.

“Evde neler döndüğünü gerçekten bilmiyordum,” dedi tereddütle Belle ve birden kızardı. “O geceye kadar. Erkeklerin içeri girmek için para ödedikleri özel bir parti olduğunu sanıyordum.”

Jimmy anlayışla kafasını salladı. “Amcama seninle tanıştığımı söylediğimde bana senin tüm bunlardan uzak tutulduğunu anlattı. Bu kadar iyi yetişmiş olmanı annene borçlu olduğunu ekledi. Ama belki de annen sana biraz bahsetmeliydi. Gerçeği keşfetmedince korkunç bir şaşkınlık yaşamış olmalısın.”

“Öyle, üstelik hayatını kaybedenin Millie olması durumu daha da kötüleştiriyor. O gerçekten tanıdığımı düşündüğüm tek kızdı,” dedi Belle titrek bir sesle.

Jimmy bankın üzerindeki karı temizleyip Belle hikâyesini anlatırken oturmalarını önerdi. Jimmy çok özenliydi ve yeniden dışarı çıkmış olmak harikaydı, ama bahçelerin güzelliği, hatta önlerinde sıçrayıp duran nar bülbülü bile, cinayet olduğu sırada yatağında yattığı yalanını söylese boğulacağını düşündürdü. Gözleri dolmuş bir şekilde cümlesini yarıda bıraktı.

“Ağlama,” dedi Jimmy kolunu teselli edercesine omzuna dolayarak. “Yukarıda bunca şeyin olması senin için büyük bir şok olmalı. Canımı sıkıyorsa daha fazla anlatma.”

Belle yüzünü Jimmy’nin göğsüne dayadı. “Canımı sıkın şey yalan söylemek,” dedi fısıltıyla. “Sana gerçeği anlattıysam, başka birine söylemeyeceğine dair söz verir misin?”

Jimmy onun yüzünü daha iyi görebilmek için parmağını Belle’in çenesinin altına koyup kaldırdı. “Bana sır olarak verdiğin bir şeyi başka birine asla söylemem,” dedi. “Annem verdiği sözü tutmak ve doğruyu söylemek konusunu çok önemserdi, o yüzden, anlat kendini daha iyi hissedeceksin.”

Belle gerçek hikâyeyi anlattı. Arada sırada duraksadı; doğru kelimeleri bulamıyordu ve adamın Millie’yi öldürmeden önce ona yaptıklarından utanmıştı. En sonunda, annesinin olay sırasında yatağında yattığını söylemesi konusunda ısrar ettiğini açıkladı.

Jimmy hem şaşırılmış hem de korkmuştu.

Belle “O geceye kadar kızların adamlarla ne yaptıklarını bile bilmiyordum,” diye fısıldadı utancını gizlemek için elleriyle yüzünü örterek.

Sonra hıçkırıklar içinde, olayın ardından akması gereken gözyaşlarını dökmeye başladı. Jimmy bunu hissetmiş olmalıydı, kollarını dolayıp onu sıkıca omzunda tuttu ve ağlamasına izin verdi.

Belle sonunda durmayı başardı ve Jimmy’nin kollarının arasından kurtulup burnunu silmek için mendilini çıkardı. “Hakkımda ne düşünüyorsun?” dedi utançtan kızarak.

Jimmy “Bence çok sevimlisin,” dedi gözlerini silmek için mendili ondan alırken. “Tanıştığımız gündən beri seni düşünüyorum. Keşke sana kendini iyi hissettirebilecek bir şey söyleyebilsem, keşke elimden bir şey gelse.”

Belle kirpiklerinin arasından ona bakarken gözlerindeki samimiyeti gördü. “Bu olay olduğundan beri seni görmeyi çok istedim,” dedi kısık bir sesle. “Korkunçtu ve evdeki hiç kimse bu konuda konuşmama izin vermedi. Anlayacağını hissettim, ama seni doğru düzgün tanımyorken böyle düşünmek bana aptalca geldi.”

Jimmy “Birini ne kadar zaman tanıdığının önemi olduğunu sanmıyorum. Amcamı hayatım boyunca tanıyorum ama ona asla güvenemem. Ancak seninle sadece birkaç dakika konuşmuş olmama rağmen sana annem hakkında pek çok şey anlattım,” diye karşılık verdi.

Jimmy buz gibi olan parmaklarını Belle’in çenesinin altına koyup kendisine bakması için yüzünü yukarı doğru kaldırdı. “Bana kalırsa, annen polise adamın kim olduğunu ve her şeyi gördüğünü söylemeyerek hata ediyor. Ama bunu yapmayı neden istemediğini anlayabiliyorum, çünkü başına gelebileceklerden korkuyor. Bu da seni önemsemediğini kanıtlıyor.”

“Beni önemsemediğini mi düşünmüştün?” diye sordu Belle.

“Ondan bahsetme şeklinden,” dedi omuzlarını silkerek Jimmy. “Sanki ondan korkuyor gibiydin.”

“Herkes ondan biraz korkar.” Belle ağlamaklı bir şekilde gülümsedi. “Annem kolay biri değildir. Mog gibi değil. Sık sık onun annem olmuş olmasını diliyorum.”

Belle kadınlarla dolu bir evde büyümenin nasıl bir şey olduğundan bahsetti. “Kitap ya da gazete okumamış olsaydım, sanırım bir babanın nasıl bir şey olacağını bile bilmezdim,” diye bitirdi sözlerini.

“Benim için de bir bakıma böyleydi,” dedi Jimmy düşünceli bir şekilde, sonra da kolunu Belle’in omuzlarına attı. “Sadece ben ve annem vardık ve dikiş diktiği hanımlar gelip giderdi. Garth Amcam birkaç ayda bir uğradı ve annemin beni fazla şımarttığını söylerdi. O zamanlar amcamın bir erkeğin nasıl davranması gerektiğiyle ilgili düşüncelerini bilmezdim ama artık barına gelen erkekleri biliyorum ve onlar gibi olmak istemiyorum. Annenin evine gelen erkekler gibi bir baban olsun istemezdim, değil mi?” Belle hafifçe gülümsedi. “Sanırım babam onlardan biriydi. Ama katil dışındaki erkeklerin hiçbirini görmedim ve hepsi onun gibi olamaz.”

“Adamın adının ne olduğunu biliyor musun?” “Kendisine Bay Kent diyor, ama annem Kartal olarak bilindiğini söyledi. Ancak tehlikeli birinin böyle bir ismi olabilir.”

Isınmak için nehrin sağından Westminster Köprüsü’ne doğru yürüdüler. Belle dokuz yaşındayken, Mog onu Trafalgar Meydanı’na, Horse Guards’a, Westminster Ka-tedrali’ne ve Parlamento binasına götürmüştü. O zaman, Belle kilometrelerce yürüdüğünü sanmıştı. Jimmy onu St. James Parkı’na götürene dek, tüm bu görkemli ve tarihi yerlerin evine çok yakın olduğunu fark etmemişti.

Jimmy Londra’yı ondan daha iyi biliyordu. Horse Guards’taki muhafızların nöbet değişimi seremonisini ve Parlamento’da neler olduğunu açıkladı.

“Bahar geldiğinde sana Londra’nın her yerini gezdiririm,” dedi. “Greenwich’e, Hyde Park’a, St. Paul Kated-rali’ne ve Londra Kulesi’ne gideriz. Tabii hâlâ arkadaşım olursan...”

Belle kıkırdadı. “Elbette olurum,” dedi ve birden Jimmy’nin ona kendini yine umutlu ve mutlu hissettirdiğini fark etti. “Seninle vakit geçirmek hoşuma gidiyor.”

Jimmy sevinçle gülümseyerek ona baktı.

“Bence çok güzelsin,” dedi soğuk ve solgun yüzü kızararak. “Ama artık geri dönsek iyi olacak, yoksa ikimizin de başı derde girer.”

Seven Dials’a döndükleri sırada ona asıl işinin bardakları toplayıp yıkamak, içki mahzenini temiz tutmak ve bütün teslimatları kontrol etmek olduğunu söyledi, ama amcası ona giysileri yıkamak, barın üstündeki evin döşemelerini temizlemek ve yemek pişirmek gibi birçok iş yaptırıyordu. Belle onun tek bir güzel söz duymadan sabah on birden akşam on ikiye kadar çalıştığı izlenimine kapıldı.

“Senin gibi zeki bir çocuk daha iyi bir iş bulabilir,” dedi ona acıyarak.

“Evet, bulabilirim,” dedi Jimmy. “Ama Garth Amcam ne kadar katı olsa da, annem öldüğünde bana sahip çıkmakta hiç tereddüt etmedi, hem annem onu severdi. Üstelik ondan çok şey öğreniyorum. Kurnaz ve inatçıdır, onu herhangi bir konuda kandırmak imkânsız. Sabredip ondan her şeyi öğrenecek ve kendimi vazgeçilmez kılacağım, sonra daha iyi bir iş bulurum.”

“Belki ben de Annie’nin yerinde bunu yapmalıyım,” dedi Belle.

Jimmy durup onun ellerini tuttu. “Bana kalırsa, orası hakkında ne kadar az şey öğrenirsen, o kadar iyi olur,” dedi. “Kitaplarını oku, Belle, tarih ve coğrafyayla ilgili olanları da... Yazmak üzerine çalış ve o küçük şapka dükkânı hayalini kurmaya devam et. Fahişe olmak zorunda değilsin, ben de hırsızlara, kadın satıcılarına ve eşlerini

döven adamlara hizmet eden bir barmen olmak zorunda değilim. İyi arkadaş olup birbirimizi destekleyelim. Birbirimize yardım edersek, Seven Dials’tan kurtulabiliriz.” Belle çok duygulandı. Jimmy’nin sarımsı kahverengi gözlerine baktı ve ona kendisini ne kadar iyi hissetmesini sağladığını söyleyebilecek kelimeleri bulabilmeyi diledi. Jimmy, Belle’in içindeki umudun yeniden canlanmasını ve Seven Dials’tan uzakta bir hayatı olabileceğine inanmasını sağlamıştı. Belle, Millie’nin odasında öğrendiği, erkeklerin o çirkin yüzünü hafızasından silebilecek gücü olduğunu bile düşündü.

Jimmy'nin yanındayken kendisini böyle bir tehdit altında hissetmiyordu, hatta tekrar sıkıca sarılmasını ve onu öpmesini bile istiyordu.

Belle "Bu düşünebileceğim hoş bir şey," dedi ve ona doğru eğilip yanağını öptü. "Neşemi yerine getirdiğin için teşekkür ederim, Jimmy. Söylediklerini yapacağım."

Uzun süre uzakta kaldıkları için başlarının derde girebileceğini düşünerek hızla geri döndüler. Jake's Court'un başında birbirlerinden ayrılırken Belle el salladı, Jimmy de ona öpücük gönderdi.

- [BESİNCİ BÖLÜM](#)
  - [Annie yaşlı gözlerle uzun bir süre ona baktı ve ke](#)
- [ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM](#)
  - [Mog kafasını salladı. Noah'nın ne demek istediğini](#)
- [YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM](#)
- [YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM](#)
- [OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM](#)
  - ["Peki ben de annem için uzak bir anı mıyım?"](#)

BESİNCİ BÖLÜM

Belle Jimmy'ye veda edip mutfağa girdiğinde, "Neredeydin?" diye sordu Mog kızgınlıkla. "Tek başına dışarı çıkmadan önce bana haber vermeliydin."

"Özür dilerim," dedi Belle. "Sadece biraz temiz hava almak istedim."

"Annen henüz yatağından çıkmadığı için şanslısın," dedi Mog. "Millie'nin cenazesini halletmek için birazdan dışarı çıkmak zorundayım. Polisler ailesinin nerede yaşadığını bulamadıklarını söylediler ama denediklerini bile sanmıyorum."

"Yardım edebileceğim herhangi bir şey var mı?" diye sordu Belle. Mog'un sinirlerinin bozuk olduğu belliydi.

"Pek sayılmaz. Sadece Annie ve ben gidiyoruz. Başka birinin gelmesini istemiyoruz."

Belle, Millie gibi hayat dolu ve neşeli birinin gizlilik içinde gömülmesinin ne kadar üzücü olduğunu düşünerek "Ailesi ona ne olduğunu öğrenecek mi?" diye sordu.

"Buraya ilk geldiğinde nerede olduğunu biliyorlardı," dedi Mog durumdan hoşnut olmadığını belirtircesine burnunu çekerek. "Ama mektuba cevap vermediler. Ona karşı hiçbir şey hissetmediklerini düşünüyorum."

Belle de durumun böyle görüldüğünü kabul etmek zorundaydı. "Cenaze ne zaman peki?" diye sordu.

"Cuma öğleden sonra dörtte," dedi Mog. "Holy Tri-nity'de. Sonrasında burada kızlarla çay içeceğiz. Sadece küçük bir uğurlama, abartılı bir şey olmayacak. Birkaç kek ve sandviç hazırlayacağım. Onun için elimizden ancak bu kadarı gelir."

Belle bir cinayete tanık olmanın onu aniden olgunlaştırdığını düşündü. Çünkü herkesin hayatta ne olursa olsun, dirayetle yüzleşmesini beklediği Mog'un Millie'ye duyduğu üzüntüyü içine attığını hissetmişti. Belle Mog'un yaşlı olduğunu düşünürdü ama aslında ölen kızıdan sadece on yaş büyüktü ve hayatının yarısını bu evde geçirmiş, nadiren dışarı çıkmış, herkesin arzusunu yerine getirmeye hazır olmuş ve genellikle takdir edilmemişti.

Mog'a yaklaşip kollarını ona dolayarak sıkıca sarıldı.

"Bu da nereden çıktı?" dedi Mog boğuk bir sesle.

"Çünkü sen çok özelsin," dedi Belle.

"Çekil üzerimden!" diye karşılık verdi Mog ama şakacı bir şekilde Belle'i itmesi ve sesinin titremesi uygulandığını gösteriyordu.

Cuma günü üç buçukta Mog ve Annie, Endell Cadde-si'ndeki cenazeciye gitmek için siyah elbiseleri ve peçeli şapkalarıyla evden ayrıldılar. Millie'nin cesedi morgda incelendikten sonra oraya götürülmüştü. İki kadın, definin yapılacağı kilise avlusuna olan kısa mesafeyi, atlı cenaze arabasının

peşinden yayan kat edeceklerdi. Sabah Jake's Court kapısına iki çelenk ve birkaç buket bırakılmıştı. İliştirilmiş kart yoktu ama Mog çiçeği Millie'nin hayranlarından birinin göndermiş olabileceğini düşündü. Annie taze çiçeklerden daha uzun süre dayanacağını söylediği balmu-mundan kırmızı gülleri olan yeşil bir çelenk yaptırmıştı. Sabah boyunca çok gergindi. Mog, Millie'ye çok düşkün olduğu için bunun normal olduğunu düşündü. Belle ise cenaze töreninin gereksiz yere dikkatleri üzerlerine çekmesinden endişelendiği için annesinin böyle gergin davrandığını düşünüyordu.

Geriye kalan kızların en büyükleri Lilly ve Sally'ye sorumluluk verildi. Mog onlara saat dört buçukta su ısıtmalarını ve çay malzemelerini mutfak masasına yerleştirmelerini söyledi. O ve Annie çok geçmeden döneceklerdi.

Mog ve Annie gözden kaybolur kaybolmaz, Belle pelerinini giyip arka kapıdan çıktı. Kızların hepsi üst kattaydı, Belle hepsinin birbirlerine bağırıklarını duyabiliyordu. Dolly'nin kolyesi kaybolmuştu ve kızlardan birinin çaldığını iddia ediyordu.

Millie öldürüldüğünden beri durmaksızın kavga ediyorlardı. Mog sıkıldıkları için böyle yaptıklarını söylüyordu ama sebebi ne olursa olsun, Belle birbirlerine sarf ettikleri pis lafları duymaktan bıkmıştı. Gidip Jimmy'yi bulacaktı.

Onu bulmak için Ram's Head'e girmeye cesaret edemedi, kendisini görmesini umarak yavaşça önünden geç-

ti. Jimmy genellikle saat dörtte çıkabildiğini söylemişti, o yüzden ortaya çıkmasını beklerken ikinci el giysi dükkânlarının vitrinlerine bakmak için karşıya geçti.

Gün içinde sıcaklık biraz artmıştı ve yol kenarlarındaki pis buzlar hızla eriyordu. Hava kararana kadar en az on beş dakika bekledi, sonra üşüyünce Jimmy'yi görmeyi umarak Covent Garden pazarına doğru yürüdü.

Her zamanki gibi, dar sokaklar insan kaynıyordu ve Belle'in kulakları bağırsan sokak satıcılarının, akordeonlarını ya da kemanlarını çalan ve hatta bacalarında kaşıkla ritim tutan sokak çalgıcılarının, taşların üzerinde tıngırdayan el arabalarının ve birbirine bağırın insanların gürültüsüne maruz kaldı. Sadece kulakları değil, burnu da... At pisliği, elmalı şeker, balık, çürüyen sebzeler, sıcak ekmek ve keklerin kokusu birbirine karışmış ve kokmuş, belirsiz bir ağ gibi soğuk havada asılı kalmıştı. Karamsar bir şekilde etrafındaki binaların ve pislik içindeki sokağın acilen tadilata ihtiyacı olduğunu fark etti, üzerlerinde birkaç paçavradan başka bir şey olmayan farklı sarhoşluk evrelerindeki erkekler, kadınlar ve pasaklı çocuklar etrafta cirit atıyordu. İyi görünen tek yer barlar ve tefeci dükkânlarıydı.

Burada büyümüş olmasına rağmen şimdiye kadar ne kadar sefil, iç karartıcı ve bitik olduğunu fark etmemiş olması ona tuhaf geldi. Belki de kendinde değildi, çünkü gürültü başını ağrıtıyor, koku midesini bulandırıyor ve her sokakta ve avluda tehlikenin pusuda beklediğini hissediyordu. Evinin güvenli ortamına dönmek için sabırsızlanarak hızla yürümeye başladı.

Jake's Court'a yaklaşırken, Belle arkasından bir at arabasının geldiğini duydu ama oldukça sıradan bir ses oldu-

ğu içini arkasına bakmaya gerek duymadı. Ama bir anda arkasından ona saldıran biri tarafından ayaklarının yerden kesildiğini hissetti. Sıkıca kavranan kolları sırtında birleştirildi ve aynı anda bir el ağzını kapatıp onu susturdu. Belle mücadele edip tekmelemeye çalıştı ama erkek saldırgan ondan çok daha iri ve güçlüydü ve dar sokağı dolduran kara at arabasının içine çekilmişti.

Hava karanlık olduğu için sokaktaki gaz lambalarının ışığı belirsizdi ve at arabasının içi loştu. Belle arabada başka bir adam olduğunu ilk adam üzerine atılırken, diğeri kollarını sıkıca tutunca anladı. Biri arabacıya devam etmesini söylemek için arabanın gövdesine vurdu.

Belle dehşete kapıldı ama yine de elinden geldiğince çığlık atıp kaçmak için at arabasının kapısına ulaşmaya çalıştı. Başının yan tarafına aldığı sert bir yumruk darbesi onu koltuğa oturttu.

“Çıt çıkardığını duyarsam seni öldürürüm,” dedi tanıdık bir ses.

Belle onun Millie'nin katili olduğunu hemen anladı. Emrine karşı gelirse, tehdidini gerçekleştireceğinden hiç şüphesi yoktu.

★★★

“Belle nerede, Mog?” diye sordu Annie merakla. Eve döneli on beş dakika oluyordu. Cenaze töreninin nasıl geçtiğini merak eden kızlar döndüklerinde mutfakta oldukları için Belle'in orada olmadığını hemen fark etmemişti. Ancak herkese küçük birer kadeh tatlı şarap doldurduğunda, orada olmadığını anlamıştı.

“Bilmiyorum. Herhalde hava almak için dışarı çıkmıştır, nasıl olduğunu bilirsin,” diye yanıtladı Mog. “Herhangi birinize bir şey söyledi mi?” diye sordu kızlara.

“Onu en son gördüğümüzde, sizden hemen sonra dışarı çıkıyordu,” diye yanıtladı Lily. Lily ve diğer kızlar yarı çıplaklardı, pis iç gömlekleri ve çamaşırlarının üzerine eski püskü şallar atmışlardı. Günlerdir saçlarını fırçalamamış gibi görünüyorlardı. Lily'nin açık renk saçları kuş yuvasını andırıyordu.

Kızların pasaklı hali ve sersemlikleri Mog'u kızdırdı. “Saygı göstermek için biraz çaba harcayıp kendinize çekidüzen verebilirdiniz,” diye onları azarladı.

“Ama bu gece açık değiliz,” dedi Lily küstah bir tonla. “Kimse gelmeyecekse süslenmenin ne anlamı var?”

“Umarım senin cenazene gelenler daha saygılı olur,” diye tısladı Mog. “Ayrıca Belle için de daha fazla endişe edebilirsiniz.”

“Belle'e bir şey olmaz,” diye araya girdi Amy ve yağlanmış ince at kuyruğunu parmağına dolayıp ucunu çiğnedi. “Onu herkesin tanıdığı bu civarda başına ne gelebilir ki?” Akşam saat sekiz olduğunda, Annie polislere kızının kaçırıldığını ve muhtemelen öldürüldüğünü söylemek için Bow Caddesi'ne gitti. O ve Mog Seven Dials'ın her tarafını dolaşmış ve herkese Belle'i görüp görmediklerini sormuşlardı. Ama ne yazık ki, o gün kimse onu görmemişti.

Masada oturan, iri yarı ince bıyıklı bir adam olan çavuş, Annie'nin iddiasını komik bulmuş görünüyordu. "Bu pek olası değil, bayan," dedi sırtarak. "O yaştaki kızlar dolaşmaya çıkar. Hatta genç bir erkekle bile birlikte olabilir."

"Hava karardıktan sonra dolaşmaya çıkmaz, herhalde birkaç gün önce evimde bir kızın öldürüldüğünü duymuş olmalısınız? Aynı adamın evi izlemiş ve Belle'imi kaçırmış olması olası."

"Neden onu istesin ki? O evde çalışan bir kız değil," dedi polis. "Cinayet sırasında yatağında olduğunu ve geceleri yukarı çıkmasına asla izin vermediğinizi söylemişsiniz. Adam muhtemelen genç bir kızınızın olduğunu bile bilmiyordun "

"Bunu beni sinirlendirmek için yaptı," diye üsteledi Annie. "Katil istediğini yapabileceğine dair uyarıyor. Kızlarımdan birini öldürdü, Belle'imi kaçırdı, sırada ne var?" Çavuş masasından kalkıp esneyerek gerindi. "Bakın bayan, endişelenmenizi anlayabiliyorum ama bir arkadaşıyla buluşmaya gittiğine ve vaktin nasıl geçtiğini unuttuğuna eminim. Ona kızacağınızı bildiği için şimdi eve dönmeye korkuyor olmalı. Ama üşüyüp acıkınca eve dönecektir." "Lütfen onu aramaya başlayın," diye yalvardı Annie. "En azından, insanlara bugün öğleden sonra onu görüp görmediklerini sorun."

"Pekâlâ, bu gece eve dönmezse yarın onu aramaya başlarız," dedi adam. "Ama göreceksiniz, geri dönecek."

O gece saat on birde, Annie ve Mog mutfak masasında oturuyorlardı, ikisi de uyuyamayacak kadar endişeliydi. Polisin söyledikleri onları rahatlatmamıştı. İkisi de Belle'in asla Millie'nin cenaze törenini asla kaçırmayacağını biliyorlardı; diğer türlü bu ölen kızı önemsemediği anlamına gelirdi. Başına başka bir şey geldiyse, sokakta yığılıp kaldıysa ya da hastalandıysa onlara mutlaka bir haber gönderirdi.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi Annie. "Polislere katili tanıdığımı ve Belle'in olanları gördüğünü söylersem, adamla bir tür işbirliği içinde olduğumu düşünür ve hatta onları yanlış yönlendirdiğim için beni cezalandırırlar. Ama onlara söylemezsem, kızımı arayacak kadar beni ciddiye almazlar. En kötüsü de, eğer onlara bunu Kartal'ın yaptığını söylersem ve Kartal onu ele verdiğimi öğrenirse, Belle'i öldürüp beni bulmaya gelir."

Mog Annie'nin haklı olabileceğini biliyordu. Seven Dials'tan hiç kimse Belle'i kaçırmazdı. Annie toplumun bir parçasıydı, komşularından bazıları ne kadar kötü olurlarsa olsunlar, kendilerinden olan birinden hiçbir şey çalmaz ve ona zarar vermezlerdi.

Ama bu Kent ya da Kartal denen adam, özgürlüğünün Belle'in ve annesinin ağızlarını açmamalarına bağlı olduğunu biliyordu. Muhtemelen her yerde bir bağlantısı olmalıydı, hatta Mog adamın Annie'nin bu gece Bow Caddesi'ne gittiğini bile bildiğini düşünüyordu. Ama Millie'yi soğukkanlılıkla öldürdükten sonra, polisin Belle'i öldüreceği için etrafını kuşatma bahanesine ihtiyacı olmayacağını farkındaydı.

"Bence polise gerçeği anlatmalısın," dedi Mog iyice düşündükten sonra. "Ama bununla birlikte, hain herifin onu nereye götürmüş olabileceğini öğrenmek için tanıdıklarından yardım almalısın."

Annie düşünceli bir şekilde tırnaklarını kemirirken bir süre sessiz kaldı.

“Onu satmasından korkuyorum,” dedi en sonunda. Mog bembeyaz oldu. Annie’nin “satmak” kelimesiyle neyi kastettiğini çok iyi biliyordu. Genç ve güzel bir bakire

bazı çevrelerde yüksek bir miktar ederdi. “Lütfen Tanrım, bu olmasın,” diye fısıldayıp haç çıkardı Mog. Gözleri doldu ve Annie’nin eline uzandı, çünkü Belle’le aynı yaştaiken arkadaşının başına aynı şeyin geldiğini biliyordu.

Annie’nin dudakları titriyordu. Mog’un elini sıkıp yirmi beş sene önce başına gelen felaketi hatırlamamak için çaba gösterdi.

Bu acı verici, iğrenç ve küçük düşürücü bir tecrübeydi. Annie bunca sene sonra, şimdi bile adamın terinin ve nefesindeki viskinin kokusunu alabiliyor ve bir kez daha vücudunun ağırlığıyla ezildiğini hissedebiliyordu. Çılgılık atmıştı, cam çok yanıyordu ama adam bundan hoşlanmış görünüyordu. Adam her şey bittiğinde, mahrem yerlerini inceleyip kanı görünce sevinmişti.

Annie o zaman henüz bir çocuktur. Göğüsleri bile yoktu, bir erkek çocuğununki gibi zayıf bir vücudu vardı!

Annie sokaktan kaçırılan binlerce çocuktan biri olduğunu artık biliyordu. Londra’nın her yerinde, vicdansız genelev sahipleri genellikle anaç görünen kadınlara bu iş için genç kız temin etmeleri karşılığında para veriyordu. Genellikle kızlara Annie’ye olduğu gibi davranılıyordu, itaatkâr olmaları için hapsediliyor ve aç bırakılıyorlardı. Bazen cesaretleri tamamen kırılana dek dövülüyorlardı.

Genellikle çocuklar bu şekilde istismar edildikten sonra, kendilerini hem zihinsel hem de fiziksel olarak mahvolmuş hissediyor ve eve dönmeye yüzleri olmadığı için fuhuş batağında kalıyorlardı. Annie’ye de böyle olmuştu; annesi başına gelenleri öğrense, bunu asla atlatamayacağı-m biliyordu. O yüzden ailesini sonsuza kadar kaybetmişti; ne tür bir iş yaptığını bilmeleri yerine onları umursamadığını düşünmelerini tercih etmişti.

Birkaç sene sonra o pis genelevden kaçacak cesareti kendinde bulmuş ve Jake’s Court’ta Kontes’in çok daha güvenli olan yerini keşfettiğinde şans yüzüne gülmüştü. Burada içine düştüğü mesleği sevmese de, tahammül göstermeyi öğrenmişti. Bazen diğer kızların yanmdayken kendini mutlu bile hissediyordu.

Kontes evi devrettiğinde, Annie evi satmayı ve parayla saygın bir yerde bir dükkân açmayı düşünmüştü. Ancak o zamanlar bildiği tek iş buydu, başka bir işe girişip başarısız olur ve bütün parayı kaybederse, o ve Belle nasıl yaşardı?

Bu konuyu uzun uzun düşünmüş ve erkekler seks yapmak istediği sürece bu işten para kazanan insanlar olacağını anlamıştı. O nedenle bu işte kalmaya karar vermiş, ama evinin iyi bir yer olacağına dair kendine söz vermişti. Sadece kendi rızasıyla gelen, tecrübeli kızları evine kabul edecekti. Onları iyi doyuracak, sağlıklarını ve hijyenlerini kontrol edecek ve kazandıkları bütün parayı onlardan almayacaktı. Bu harika bir anlaşma gibi görünüyordu.

Hiç kimseye asla bir çocuk sunmayacaktı. Erkekler sık sık ondan genç birini bulmasını isterlerdi ama Annie bu tür adamlara hep kapıyı göstermiş, böylesine hastalıklı şeyler hakkında ne düşündüğünü bilmelerini istemişti.

Belle kaybolduğu ve kaba bir adamın istismarına uğramak üzere olduğu için artık böyle bir şeyin yaşanabileceğini öngörmeyerek ne kadar aptallık ettiğinin farkındaydı. Bir genelevde yaşarken Belle’i güvende tutabileceğini nasıl düşünmüştü?

“Haklıydın, onu bir yatılı okula göndermeliydim,” dedi Annie sesi titreyerek. “Onu yanımda tutmam aptalcaydı.”

Annie, Belle’i neden göndermediğini biliyordu. O Annie’nin hayatındaki tek iyi şey, tek yaşama sebebiydi. Belle’i yanında tutarak kızının başına herhangi bir kötülüğün gelmesine engel olabileceğini sanmıştı.

Annie yaşlı gözlerle Mog’a baktı. “Böyle bir şey olmasaydı bile, er ya da geç, neler olduğunu öğrenecekti.” “Kendini suçlamayı bırak ve bize kimin yardım edebileceğini düşünmeye başla.” Mog Belle’in oradan uzaklaştırılması konusunda haklı olduğunu duymaktan hiç hoşlanmadı. Bu konuda ısrarcı olmasına rağmen, Annie reddettiğinde içi rahatlamıştı. Belle onun için o kadar değerliydi ki, onsuz bir gün bile çok uzundu.

“Millie’den hoşlanan adamın adı neydi? Kırmızı yanaklı genç olan? Bir tür müfettiş değil miydi?”

Annie kaşlarını çattı. “Noah Bayliss! Sanırım haklısın. Millie bir gazetede yazdığını söylemişti. Ama onu nasıl bulacağız?”

“Ev defterine bakmaktan başlayabiliriz,” dedi Mog. “Hepsinin sahte isimler kullandığını biliyorum ama Noah hilekâr diyebileceğimiz bir adam değil, gerçek adresini yazmış olabilir.”

ALTINCI BÖLÜM

Kapısının tıklatılması Noah’yı derin uykusundan uyandırıp temkinli bir şekilde gözlerini açmasına neden oldu. Hiçbir şey göremiyordu; kaim perdeler çekilmişti. Önceki gece çok içtiği için güçsüzce “Ne var?” diye bağırdı.

“Sizi görmek isteyen bir hanım var,” dedi ev sahibi Bayan Dumas. “Bu kadar erken geldiği için üzgün olduğunu ama işe gitmeden önce size yetişmek istediğini söyledi.”

“Bugün işim yok,” diye mırıldandı Noah, sonra da daha kuvvetli bir sesle “Mesele neyle ilgiliymiş?” diye sordu.

“Millie olduğunu söyledi.”

Noah aniden uyandı. Tanıdığı tek bir Millie vardı ve birinin neden onunla ilgili bir mesele yüzünden buraya geldiğini anlayamasa da merakı uyanmıştı. Örtüleri üzerinden itip “Hemen geliyorum,” dedi.

Noah Bayliss otuz bir yaşındaydı, bekârdı ve maddi olarak istikrarsız bir hayat sürüyordu, çünkü

serbest gazetecilik ve bir sigorta şirketi için müfettişlik yapsa da, iki iş de doğru düzgün kazandırmıyor ve hatta düzenli çalışmasını teklif etmiyorlardı. Gazetecilik Noah'nın asıl tutkusuydu; sürekli büyük bir haber yakalamayı ve *The Times*'ın ona sürekli bir iş teklifinde bulunmasını hayal ediyordu. Genellikle bu hayali daha da ileri götürüp gazetenin editörü olurdu. Ama ne yazık ki hiçbir zaman sansasyonel duruşmalar ya da soruşturmalar gibi heyecan verici ya da önemli bir haber yapmaya gönderilmemişti. Genellikle, oldukça sıkıcı konsey toplantılarının haberini ya da gazetenin arkasında kendisine ayrılan iki buçuk santimlik yere bir şeyler yazması istenirdi.

Sigorta şirketleri için müfettişlik yaptığını söylemesi bile abartıydı. Genellikle hak sahiplerini evlerinde ziyarete gider ve şüpheli olabilecek şeyleri rapor ederdi. Genellikle bir ölümün ardından yaşlı duldu görmeye gitmek zorunda kalırdı. Henüz zehirlenerek, merdivenlerden aşağı itilerek ya da doğal olmayan herhangi bir ölüme işaret edebilecek bir olayla karşılaşmamıştı ama günün birinde rastlamayı umuyordu.

Lavabonun kenarında duran sürahideki soğuk suyla yüzünü yıkadıktan sonra temiz bir gömlek ve önceki gece yerde bıraktığı pantolonunu giydi. Kaldığı yer konusunda şanslıydı. Bayan Dumas paradan ziyade arkadaşlık bekleyen ve meşgul olabileceği bir şeyler olmasını isteyen bir duldu. Tottenham Court Yolu'na yakın Percy Caddesindeki teraslı evi çok temiz ve rahattı, üç kiracısına da aileden biriymiş gibi davranırdı. Noah yaşlı kadının bu davranışını

takdir ettiği için ufak tefek tamirat gerektiren işleri üstlenir ve her gün kömür kovalarını onun için doldururdu. Merdivenlerden hızla inerken, Bayan Dumas'nın ziyaretçiden uzak durmasını umdu; geneleve gittiğini bilmesini istemiyordu.

“Bayan Davis salonda,” dedi koridora ulaştığında. Bayan Dumas altmış yaşın üzerinde ufak tefek bir kadındı ve Noah'ya sivri gagalı ve boncuk gözlü bir kuşu hatırlatıyordu. Mutfığa açılan kapının kenarında durmuştu ve her zamanki gibi sabahları elbisesinin üzerine taktığı fırfırlı beyaz önlüğü yine üzerindeydi. “İşin bittiğinde mutfığa gel, sana kahvaltı hazırlarım,” dedi meraklı bir ifadeyle.

Bayan Davis ismi Noah'ya hiçbir şey ifade etmiyordu ama salona yürürken siyah paltolu ve çan biçimli şapkalı ufak tefek kadının Millie'nin Mog dediği Annie'nin evindeki hizmetçi olduğunu anladı.

“Bu kadar erken geldiğim için üzgünüm, Bay Bayliss,” dedi Mog kalkıp elini uzatarak. “Sanırım nereden geldiğimi biliyorsunuz.”

Noah elini sıkıp kafasını salladı. “Ev sahibim Millie'den bahsetti.”

“Cinayet haberini duydunuz sanırım,” dedi Mog.

Noah şaşkınlıkla geri çekildi. “Cinayet mi?” dedi şaşkınlıkla.

“Tanrım.” Kadın kaşlarını çatıp ona bir adım yaklaştı ve teselli etmek istercesine koluna dokundu. “Size şok yaşattığım için çok üzgünüm, Bay Bayliss. Gazeteci olduğunuz ve olay bütün gazetelere çıktığı için haberinizin olmayabileceği hiç aklıma gelmedi.”

Noah öylesine şaşırması ve dehşete düşmüştü ki, bir anlığına aklı başından gitti ve söyleyebilecek düzgün bir şey düşünemedi. Geçen hafta sigorta soruşturmasıyla ilgilenmişti ve gazete almaya gerek duymamıştı. Gözlerinin dolduğunu hissedince utandı. En sonunda boğuk bir sesle “Buna inanamıyorum! Onun gibi iyi bir kızı kim öldürür? Ne zaman oldu? Katili yakalandı mı?” dedi ve Mog’un Millie’ye dair romantik hayalleri olduğunu anlamamasını umdu.

Mog kibarca oturmalarını önerdi ve Noah’ya bütün hikâyeyi anlattı. Noah genelevde çalışan bir kadının bu kadar hassas ve nazik olmasına şaşırdı. O gece dışarıda olduğunu ve eve polis geldikten sonra ulaştığını açıkladı ve cinayet hikâyesini olaya tanık olan genç bir kızın gözüyle anlattı. Kızın annesi Annie’nin polise Belle’in o sırada uyuduğu yalanını söylediği noktaya geldiğinde, mendiliyle gözlerini sildi.

Noah, bırakın Annie’nin bir çocuğu olduğunu, evde yaşayan on beş yaşında bir kızı olduğunu bile tahmin etmemişti. Mog’un ondan bahsetme tarzından, genç kızın masum olduğunu anlamıştı. Böylesine şoke edici bir şeye hayatı boyunca tanık olmaması gerekirdi!

“En kötüsü de Belle’in kaçırılmış olması!” diye bağırdı Mog üzüntüden sesini yükselterek. “Kızı sokaktan kaçırmışlar! Millie’nin cenaze töreninde olduğumuz sırada yaşandı.”

“Tanrım,” dedi Noah. “Polise gittiniz, değil mi?”

“Evet, elbette, ama pek işimize yaramadı, çünkü Belle’in katili gördüğünü bilmiyorlar ve bu yüzden seferber olmadılar. Ne yapacağımızı bilmiyoruz. Ama sonra, Annie soruşturmacı olduğunuzu ve Millie’den çok hoşlan-

eliğinizi hatırladı. O yüzden, bize yardımcı olabileceğinizi umduk.”

Gazeteci Noah bunun ismini duyurmak için beklediği haber olabileceğini düşünmekten kendini alamadı. Sonra böyle düşündüğü için utanç duydu. Millie’ye çok düşkündü ve katilini adalete teslim eden adam olmayı istese de kariyerini ilerletmek için ölümünden faydalanamazdı.

Millie’yle ilk tanıştığında bir fahişe olduğunu bilmiyordu. Çocuğun biri faytonun altında kaldıktan kısa bir süre sonra haberi ilk yapan kişi olmayı umarak Strand’e koşmuş ve insanlara neler olduğunu görüp görmediklerini sormaya başlamıştı. Millie de bu insanlardan biriydi. Çok güzel ve yardımseverdi, çocuk ve ailesi için endişelenmiş-ti ve eve dönmesi gerektiğini söylediğinde, Noah onunla birlikte yürümüştü. Jake’s Court’a vardıkları sırada, yaptığı işi söylemişti. Noah önemi olmadığını, ondan yine de hoşlandığını belirtmişti.

Millie’yle tanışmadan önce sadece bir kez geneleve gitmişti, sarhoşken bir arkadaşı oraya sürüklemiş olmasaydı, o zaman da gitmezdi. Erkeklerin kadınları birer çuval şeker ya da kömürmüş gibi satın alabilmeleri fikrinden hoşlanmıyordu. Ama Millie’yi tekrar görmeyi çok istiyordu ve Annie’nin evine gitme düşüncesi onu gerse de, Millie’yi görmesinin tek yolu buydu.

İlk ziyaretinde onunla sevişmek bile istememişti. Millie’ye onun yanında olmak istediğini söyleyince, odasına gidip sohbet etmiş ve öpüşmüşlerdi.

İkinci ve daha sonraki ziyaretlerinde Millie'yle sevişmişti. Kızın sıcak ve darmadağınk odasına çıkınca, Millie giysilerini çıkarıp karşısında dolgun göğüsleri iç gömleğinden taşarcasına durduğunda kendine hâkim olamamıştı. Harikaydı, tecrübe ettiği en heyecan verici şeydi ama mesele sadece seks değildi, ona dair her şeyden -iyi huylu ve nazik yapısından, ipeksi teninden ve hayat dolu gülümsemesinden- hoşlanıyordu.

Belki de kendini kandırıyordu ama Millie'nin de ondan hoşlandığına inanıyordu ve sonraki altı-yedi hafta boyunca, Annie'nin evinin en sakin olduğu her pazartesi gecesi onu görmeye gitmişti. Ama artık yaşamıyordu ve ona bir daha sarılamayacaktı.

“Bakın, Bayan Davis, ben bir dedektif değilim,” diye açıkladı sesi titreyerek Noah. “Millie’yi severdim ve katilinin asıldığını görmeyi kesinlikle isterim. Belle’e de yardım etmeyi isterim ama bunu nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yok.” “Bir yol bulabileceğinize eminim,” dedi Mog yalvaran gözlerle.

Noah içini çekti. “Sanırım Seven Dials’taki insanlarla konuşarak işe başlayabilirim. Bir şeyler bilen birileri olmalı. Belki gazeteden Bow Caddesinde bilgi alabileceğimiz uygun bir polisi tanıyan birini de bulabilirim.”

“Bayan Cooper karşılıksız çalışmanızı beklemiyor,” dedi Mog ona telaşla. Noah’nın birçok genç erkek gibi kazandığı parayı hemen harcadığını tahmin ediyordu. Annie’nin evine geldiği ilk andan beri iyi bir adam olduğunu anlamıştı. Noah’nın kırmızı yanakları ve ne kadar yağ sürerse sürsün açık renk saçlarının düz durmayı reddetmesi hoşuna gidiyordu. Yakışıklı değildi -bodur burnu ona bir Pekin köpeğini hatırlatıyordu ve kulakları büyüktü- ama yüzünden dürüst biri olduğu belliydi ve Millie’yi sadece arzulamayıp ona iyi davranması da hoş bir şeydi.

Noah’nın ev defterine gerçek adresini yazdığını öğrenince, Mog’un onun dürüst bir adam olduğuna dair düşüncesi doğrulandı. Üstelik böylesine saygın bir evde yaşadığını görmek sandığı gibi biri olduğunun daha sağlam bir kanıtıydı.

“Kartal ya da Bay Kent denen adamın çok tehlikeli olduğunu söylememe gerek yok. Birçok insanı parayla satın aldığını düşünüyoruz, o yüzden söylediklerinize dikkat edin.”

“Belle’i nereye götürmüş olabileceğine dair bir fikriniz var mı?” diye sordu Noah. “Demek istediğim, bildiğiniz bir evi ya da iş adresi var mı? Akrabaları ya da kadın dostları?” Noah’nın bunu bilmesi gerekiyormuş gibi, “Bu tür sorular sormayız,” dedi Mog sitem ederek. “Belle Millie’den onunla birlikte Kent’e gitmesini istediğini söylemişti, o nedenle orada bir evi olabilir. Sanırım bu yüzden Kent ismini kullanıyor. Ama Annie onu satmasından korkuyor. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?”

Noah utanınca, zaten kırmızı olan yanakları daha da kızardı. “On beş yaşındaki bir kızı mı?” dedi korkuyla.

“Bu çok daha küçük kızların bile başına geliyor,” dedi Mog tiksintiyle suratını buruşturarak. “Erkeklerin bir çocuktan zevk aldığına inanmak çok zor. Elimde olsaydı, onları ayaklarından asar ve sorun çıkaran kısımlarından başlayarak onları her gün biraz doğradım.”

Noah hafifçe gülümsedi. Mog'un Belle'i kaçıran adamı bu şekilde cezalandıracağından hiç şüphesi yoktu. Ondan bahsediş şeklinden genç kızı çok sevdiği belliydi. Millie'yi de çok seviyordu ve bu Noah'nın hoşuna gitmişti. "Ama neden böyle bir şey yapmak istesin ki? Onu ihbar edebilir."

"Satılan kızların çoğu asla akıllarını başlarına toplayamıyor," dedi Mog yaşlı gözlerle. "Onlardan bekleneni yapıyorlar ve içki içerek ya da afyonruhu alarak gerçeklikten kaçıyorlar. Bazıları ise tıpkı onları satanlar gibi katı ve acımasız oluyor, kötü insanlara dönüşüyor... Öyle ya da böyle, ruhlarını yitiriyorlar."

Mog'un onun zihninde uyandırdığı görüntülerden hiç hoşlanmayan Noah güçlükle yutkundu. "Sizin için bir şeyler öğrenmeye çalışacağım," dedi. "Şimdi bana Belle'in arkadaşlarından bahsedin. Onlardan biriyle kaçmış olabileceğini hiç sanmıyorum ama onlara Kent denen bu adamla ilgili size söylemediği bir şeyi anlatmış olabilir." Mog omuzlarını silkti. "Hiç arkadaşı yok. Bir seneyi aşkın bir süre önce okuldan ayrıldığından beri hep evdeydi. Ama lekelenmesini istemediğimiz için çalışan kızlarımızla kaynaşmasına izin vermezdik. Komşu çocuklarına gelince, ya pasaklı sokak çocuklarıdır ya da aileleri Belle'imizle arkadaşlık etmelerine izin vermez."

"Herhalde biri olmalı?" dedi Noah. Duydukları genç bir kız için kulağa çok üzücü ve yalnız bir hayat gibi geliyordu.

Mog iyice düşünüyormuş gibi başını yana eğdi. "Amcası Garth Franklin'le Ram's Head'de yaşayan Jimmy adında bir çocuk var," dedi. "Onunla tanışalı çok uzun zaman olmadı, hatta onunla Millie'nin öldürüldüğü günün sabahında tanışmıştı. Çok iyi hatırlıyorum, çünkü eve döndüğünde heyecanlıydı ve bana onun hakkında bildiği her şeyi anlattı. Anlaşılan annesi kısa bir süre önce ölmüş ve amcası birlikte yaşamaları için onu barına almış. Belle ondan çok hoşlanmıştı. Ama onunla sadece o gün görüştüğünü sanmıyorum. Millie öldürüldükten sonra, annesi evden çıkmamasını söylemesine rağmen bir sabah ortadan kaybolmuştu. Sanırım onunla buluştu."

"Öyleyse, ondan başlayacağım. Ram's Head Mon-mouth Caddesi'nde mi?"

Mog kafasını salladı. "Ama Annie'ye Jimmy denen bu çocuktan hiç bahsetmedim. Belle'in herhangi bir erkek çocuğuyla arkadaşlık etmesinden hoşlanmaz ve doğrusu, siz arkadaşlarını sorana kadar onu tamamen unuttum. Çocuğun amcası katı ve zor bir adamdır. Ama onu bizim tarafımıza çekebilerseniz, yardım edebilecek insanları tanıyor olabilir."

"Söz veremem ama elimden geleni yapacağım," dedi Noah. "Siz ve Belle'in annesi çok korkmuş olmalısınız." "Endişelenmekten hasta olduk," dedi Mog. "İnsanların çoğu yaptığımız iş yüzünden duygularımızın olmadığını sanıyor. Hiç de doğru değil."

"Millie bana Annie'nin evinin çalışabileceği iyi bir yer olduğunu ve ona karşı çok kibar olduğunuzu söylemişti," dedi Noah. "Size yardım etmemi isterdi."

Mog takdir ettiğini ve ona güvendiğini belirtircesine uzanıp yanağına dokundu. "Şimdi gitmeliyim," dedi. "Annie polisleri Belle'in henüz dönmediğini söylemek için Bow Caddesi'ne gitmek isteyecektir. Belle'in cinayete tanık olduğunu itiraf etmeye karar verdi ama bunu gizli tutmaları için polisleri yalvaracağız."

Noah kahvaltısını yapar yapmaz dışarı çıktı. Bayan Dumas ziyaretçisi hakkında çok soru sormuştu, o nedenle Bayan Davis'in sigorta şirketi için kontrol etmesi gereken birinin akrabası olduğunu ve sahte bir iddia hakkında ona bilgi verdiği yalanını söylemişti. Ev sahibi daha tazla soru sorunca, sırf ona engel olmak için her zamankinden daha kısa yanıtlar vermişti.

Soğuk ve rüzgârlı bir gündü. Noah Tottenham Court Yolu'nda ilerlerken yün atkısını boynuna sıkıca bağlayıp paltosunun yakasını kaldırdı. Noah birçok insanın Seven Dials'ın saldırıya ya da soyguna uğrayacakları, hatta içinden geçerken bile pis bir hastalık kapabilecekleri korkutucu bir yer olduğuna inandıklarını biliyordu. En berbat kenar mahallelerin kaldırıldığı birkaç nesil öncesi için doğrudu, ama artık o kadar kötü değildi ve Noah oraya gitmekten hoşlanıyordu. Londra'nın yoksul, aşırı kalabalık, pis ve kötülüklerle dolu bir semti olduğunu kabul etse de, aynı zamanda hayat dolu, rengârenk ve büyüleyiciydi. Üstelik Doğu Yakası kadar tekdüze ve sıkıcı değildi.

Semt sakinleri cana yakın ve güler yüzlüydü, hayatlarından pek şikâyet etmezlerdi. Elbette kurnazlardı, asla bir cep saatini, mendili ya da cüzdanı aşırma fırsatını kaçırmazlardı ve taş kalpli birini bile yumuşatabilecek talihsizlik hikâyeleri anlatırlardı. Gerçi Noah soyguncu hedefi değildi: Giysileri ucuzdu ve dolgun bir cüzdanı ya da aşırabilecek bir cep saati yoktu.

Kamburu çıkmış yaşlı bir adam Ram's Head'in önündeki kaldırımı yıkıyordu.

“Günaydın,” dedi Noah kibarca. “Jimmy içerde mi?”

“Tam olarak bilmiyorum,” diye yanıtladı kambur adam. Kelimeler ağzından tuhaf bir şekilde çıktı. “Demek istediğim, senin için ‘içeride’ olup olmadığını bilmiyorum!” diye ekledi etkileyici bir sessizliğin ardından.

“Öyleyse, Belle Cooper hakkında Bay Bayliss'le görüş-

şüp görüşmeyeceğini sormanın bir sakıncası yoktur umarım,” diye karşılık verdi Noah.

Kambur adam konuşma tarzından da tuhaf bir şekilde yengeç gibi yan yan yürüyerek bara döndü. Noah da mesafesini koruyarak onu takip etti.

Ram's Head, Seven Dials'taki iyi durumda olan meyhanelerden biriydi. Yıllardır boyanmamıştı, ahşam panelleri çatlamıştı ve eğri döşemeleri gıcırdayıyordu ama müşteriler için erken olan cumartesi sabahı saat onda bile hoş bir atmosferi vardı. Odanın öteki ucunda ateş yanıyordu ve bar cilalanmıştı. Noah bu kadar popüler bir yer olmasına şaşırmadı; muhtemelen mahalledeki birçok evden daha rahat ve sıcak bir yerdi.

Kambur adam, “Jimmy!” diye seslendi barın arkasına doğru. “Biri Belle Cooper hakkında seninle görüşmek istiyor.”

Taş basamaklarda ayak sesleri duyuldu ve yüzü çilli, kızıl saçlı genç bir çocuk birden bara daldı. Yerleri yıkıyor-muş gibi pantolonunun dizlerinden aşağısı ıslaktı.

“Onu buldunuz mu?” diye sordu nefes nefese.

Noah kafasını salladı. Çocuğun onu sivil polis sandığını fark etti.

Jimmy hayal kırıklığına uğradı. “Öyleyse, kaçırıldığına dair kanıtınız var mı?”

“Kaçırılmış olduğunu nereden biliyorsun?” diye sordu Noah.

Jimmy bir süre Noah’ya baktı. Yüzünde yanlış bir şey söylemiş olmaktan korkmuş gibi temkinli bir ifade belirdi. “Önce bana kim olduğunuzu söyleyin.”

Noah ateşin yanındaki bir masaya doğru yürüdü. “Gelip benimle oturur musun?”

Jimmy, Noah’nın dediğini yaptı ama kaçmaya hazırmış gibi sandalyenin kenarına oturdu. Kambur adam dışarı çıktı.

Noah polis değil, Millie’nin bir arkadaşı olduğunu ve Bayan Davis’in ondan yardım istemeye gittiğini açıkladı. “Millie’yi gerçekten sevdiğim için kabul ettim,” dedi. “Senin de Belle’i sevdiğin için bana yardım edeceğini umuyorum. Anlatacağın her şey aramızda kalacak.”

Jimmy’nin sert, şüpheli yüz ifadesinin yerini sabırsızlık aldı. “Annie ve hizmetçisinin beş buçuk gibi dışarı çıkıp herkese Belle’i görüp görmediklerini sorduğunu duydum. Gidip onlara yardım etmek istedim ama amcam -buranın sahibidir- Annie’nin Belle’in benimle konuştuğunu öğrenirse, beni diri diri yiyeceğini söyledi. Dün gece amcam saat dört gibi Belle’i barın karşısındaki tefeci dükkânının önünde gördüğünü söyledi. Belle’in evden kaçmak için bir şeyi rehin bırakmış olabileceğini düşünüyor.”

“Neden gidip Annie’ye bunu söylemedi?” diye sordu Noah.

“Söylememesine sevindim, çünkü orada beni beklediğini biliyordum, bu yüzden herkes bana kızardı. Ama o sırada barda değildim, King’s Cross’taki birine mesaj götürmek için gönderilmiştim.”

“Öyleyse neden kaçmak yerine kaçırıldığını düşünüyorsun?”

“Millie öldürüldükten sonra bana anlattığı şey yüzünden.”

“Sana ne anlattı?”

“Kimseye söylemeyeceğime dair ona söz verdim.” Noah çocuğun dürüst ve sadık olmasından hoşlandı. “Sanırım cinayeti gördüğüne dair sana söylediklerini Bayan Davis’e de söylemiş,” dedi Noah. “Haklıysam, bana bildiklerini anlatmalısın, çünkü Millie’yi öldüren adam büyük ihtimalle Belle’in ortadan kaybolmasından da sorumlu.”

“Onu da öldüreceğini mi düşünüyorsunuz?” diye sordu Jimmy korkuyla.

Noah kafasını salladı. “Sana yalan söylemeyeceğim. Bana kalırsa, bu çok olası. Tanık olduğu şey yüzünden adam asılabilir. Çaresiz adamlar çaresizce şeyler yaparlar.” Jimmy bembeyaz oldu ama hemen Belle’in ona anlattığı şeyleri anlattı. “Onu kurtarmak zorundayız,” dedi nefes nefese sözlerini bitirdiğinde. “Onu nereye götürmüş olabileceğine dair bir fikriniz var mı?”

“Yok,” diye itiraf etti Noah. “Senin ve amcanın fikriniz olabileceğini umuyordum. Amcan bu konuda yardımcı olur mu? Belle’i bulmamıza yardım eder mi?”

“Neden bana kendin sormuyorsun?” dedi tok bir ses arkalarından.

Noah sandalyesinde dönüp bar sahibinin orada durduğunu görünce midesi altüst oldu, çünkü adam sırf ona ters ters baktığı için birinin kafasını koparabileceği gibi görünüyordu. İriyarıydı, boyu en az bir doksandı, geniş omuzlara ve bir ödül dövüşçüsünün kollarına sahipti. Noah otuzlu yaşlarının ortaları ya da sonlarında olduğunu tahmin etti. Gür, kızıl sakalları ve çok içmiş gibi kırmızı bir yüzü vardı.

“Özür dilerim, bayım.” Noah ayağa fırlayıp elini uzattı. “Adım Bayliss, Millie’nin bir arkadaşıydım. Benden Belle Cooper’ı bulmalarına yardım etmemi istediler ve bildiğim kadarıyla yeğeniniz onun arkadaşıymış, buraya bana

anlatabileceği daha fazla şey olup olmadığını görmek için geldim.”

“Neden daha fazla?” diye sordu Garth alaycı bir şekilde.

“Annesi Millie’nin cenaze törenindeyken ortadan kaybolmuş olmasından daha fazla! Ve sizin de yanımızda olmanızı umuyordum, efendim.”

“Bir meyhane sahibi tarafsız olmalıdır,” dedi Garth kısaca.

“Elbette,” diyerek ona katıldı Noah. “Ama size Bayan Davis’in bana anlattığı şekilde bütün hikâyeyi anlatmama izin verin. Sonrasında yardım etmek istemezseniz, kendi işime bakarım.”

Garth kollarını göğsünde birleştirip fikrinin değişmeyeceğini gösteren bir duruşla olduğu yerde kaldı.

Kelimeler Noah’nın geçim kaynağıydı ve Belle’in yatağın altına saklanıp Millie’nin öldürülmesine tanık olduğunu Bayan Davis’in sadece ima ettiği dramatik detayları ekleyerek etkili bir şekilde anlattı. Garth kollarını çözüp açık mavi gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuş bir şekilde sandalyeye oturduğunda Noah onu can evinden vurduğunu anladı.

“Onun gibi genç ve masum bir kız için bunun ne kadar dehşet verici bir manzara olduğunu tahmin ettiğinize eminim,” diye sözlerini bitirdi Noah. “Annesinin polise gerçeği bir an önce anlatmaması onu daha da şaşırtmış olmalı.”

“Bu konuda Annie’yi anlıyorum,” dedi Garth sert tonundan vazgeçerek. “Yıllardır o kız için elinden geleni yaptı; polisin onu sorgulamasını ve katili yakaladıklarında tanık olarak mahkemeye çıkmasını istememiştir.”

Öfkesinin yerini anlayış aldığı için Noah’nın adamın yardım edeceğine olan inancı arttı.

“Ama polise gerçeği anlatsaydı, onu hemen yakalarlardı,” dedi Noah. “Ya da en azından adamlarından birini evi korumakla görevlendirirlerdi.”

“Anladığım kadarıyla suçlular hakkında pek fazla şey bilmiyorsun,” dedi Garth onu azarlarçasına. “Ya da polisin ne kadar işe yaramaz olabileceği hakkında...”

“Bu yüzden senin gibi bölgeyi, insanları ve işlerin nasıl yürüdüğünü bilen birinin yardımına ihtiyacım var,” dedi Noah.

Garth içini çekti. “Söylediğim gibi, meyhane sahibi tarafsız olmak zorundadır, insanlar bilgi sızdırdığını düşünürlerse, bu işim için hiç iyi olmaz.”

“Gerçekten tarafsız olabileceğini sanmıyorum,” dedi Noah iri yarı adamın gözlerinin içine bakarak. “Belle Jim-my’ye cinayete tanık olduğunu ve adamın adını söylediği için bu Jimmy’yi de tehlikeye atar.”

Garth’ın gözleri kocaman oldu. “Bu doğru mu Jimmy?” diye sordu. “Doğruysa, neden dün gece bana söylemedin?” “Söyleyecektim, Garth Amca,” diye yanıtladı çocuk gergin bir şekilde kafasını eğerek. “Ama Belle’e bunu sır olarak saklayacağıma söz verdim. Noah onu katilin kaçırdığını düşündüğü için anlatmak zorunda kaldım.”

Garth derin düşüncelere dalmış gibi yumruğunu alnına koydu. “Kız katili tanıyor mu?” diye sordu en sonunda.

“Hayır. Millie’yi öldürdüğüne tanık olmadan önce adamı hiç görmemiş ama Annie onu Bay Kent olarak tanıyor, oraya birkaç kez gitmiş,” diye açıkladı Noah. “Adamın Kartal olarak da tanındığına inanıyor.”

Garth’ın kocaman kırmızı yüzü bembeyaz oldu. “Tanrım!” diye bağırdı. “O herif şeytanın ta kendisidir ve yakasını kurtarmak için yapmayacağı şey yoktur.” Yeğenine bir adım yaklaşıp kocaman elini omzuna koydu. “Şu andan itibaren, tek başmayken dışarı çıkmayı istemiyorum, evlat.” “Onu tanıyor musun?” Noah’ın kalp atışları hızlanmıştı. “Sadece ününü duydum. Bizzat tanışmadım. Ama neler yapabileceğini biliyorum. Seninle gelsem iyi olur, bu pislikle tek başına mücadele edebilecek biri gibi görünmüyorsun.”

Jimmy hayranlıkla karışık bir şaşkınlıkla amcasına baktı. Noah çocuğun Belle’i bulmak için yardım etmeyi kabul etmesinden çok amcasının onu önemsemesine şaşırıldığını düşündü.

“Millie’yi Kent’teki evine götürmek istediğini duydum,” dedi Noah. “Bu evin Kent’in neresinde olduğunu biliyor musun?”

Garth düşünceli bir şekilde dişlerini gıcırdattı. “Bilmiyorum ama onun bir denizci olduğunu duydum. Denizciler genellikle denize açıldıkları limana yakın bir eve yerleşir. Dover olabilir.”

“Benim için öğrenebilir misin?” diye sordu Noah. “Her türlü bilginin faydası olur.”

“Olacağını umuyorum,” dedi Garth tekdüze bir sesle. “Ama düşüncesizce etrafta insanlara sorular sorup saçmalamadan önce, bu adamın kötü biri olduğunu unutma. Bir arka sokakta gözünü bile kırpmadan boğazını kesebilir ve işin içinde olduğunu öğrenirse, Jimmy’ mi de alır.”

“Öyleyse, ne yapmamı önerirsin?” diye sordu Noah gergin bir şekilde.

“Annie’nin diğer kızlarından başla. Millie müsait olmadığında, onlardan biriyle birlikte olmuş olmalı. Arkadaşlarının birinin adını söylemiş, ailesinden veya içki içtiği mekânlardan ya da yaşadığı yerden bahsetmiş olabilir.” “Bayan Davis kızların ona Kabadayı dediklerini söyledi,” dedi Noah. “Canlarını yakmaktan hoşlandığı için böyle söylediklerini düşünüyor, ama ‘Kabadayı’ aynı zamanda ödül dövüşçüsü anlamına da gelmez mi?”

“Öyleyse bile hiç duymadım,” dedi Garth düşünceli bir şekilde sakalını ovuşturarak. “Ama adamın ilginç bir tip olduğunu söylüyorlar, iyi giyimliymiş, el yapımı ayakkabıları ve altın bir saati varmış.”

“Kızlara onun hakkında ne bildiklerini soracağım,” diye karşılık verdi Noah.

“Ortalıkta onun hakkında konuşup durmamaya dikkat et,” dedi Garth onu uyarırcasına ve dışarı çıkıp Noah’yı Jimmy’yle yalnız bırakırken boğazını kesiyormuş gibi bir hareket yaptı.

“Sizce Belle’i çoktan öldürmüş müdür?” diye sordu Jimmy titreyen bir sesle.

Noah genç çocuğa karşı şefkat duydu. Kibarca yetiştirildiğini görmek mümkündü ve hâlâ annesinin yasını tutan hassas bir çocuk için Ram’s Head gibi zor bir yerde yaşayıp çalışmak hiç uygun değildi. Ama çocuğun, annesinin ölümünden beri başına gelen en güzel şey Belle’miş gibi konuşması Noah için daha da üzücüydü. Artık o da elinden alınmıştı.

Kent hakkında öğrendiklerini ve Belle’in onun asılmasını sağlayabilecek tek kişi olduğunu hesaba katınca Noah onu çoktan öldürmüş olabileceğini düşünmesine engel

olamıyordu. Ama bunu Jimmy’ye söyleyecek kadar cesareti yoktu.

“Nereden bilebilirim ki?” Noah omuzlarını silkti. “Ben bir dedektif değilim. Ama onu öldürmek için kaçırdıysa, bunu hemen yapar ve cesedinden kurtulurdu. Şimdi Bow Caddesi’ne gidip bir ceset bulup bulmadıklarını soracağım, eğer bulmadılarsa, o zaman hâlâ hayatta olduğunu umabiliriz. Adam kaçırılan kişilerin kurbanlarını hayatta tuttukları sürece onları öldürme ihtimallerinin azaldığını söylerler.”

“Ama henüz uzun bir süre geçmedi, hatta yirmi dört saat bile dolmadı,” dedi Jimmy. “Ve eğer katil onu öldür-düyse, Seven Dials’ta polisin onu rahatlıkla bulabileceği bir köşeye bırakması pek olası değil, öyle değil mi?”

Noah yutkunup hızla düşündü. “Hayır, elbette, böyle yapmaz ama polis diğer bölgelerdeki polislerle iletişim halinde ve ceset bulunmadan geçen her saatte daha güvende olduğunu ummalıyız. Şimdi gitmeliyim. Amcanla konuşmaya çalışmanı istiyorum. Kartal’ı, içki içtiği yerleri, arkadaşlarım ve işe yarayabilecek şeyleri düşünmesini sağla. Belki tüm bunları benim için not alabilirsin.”

“Elimden geleni yaparım,” dedi Jimmy sarımsı kahverengi gözlerini Noah’dan ayırmadan. “Neler olduğunu bana haber verir misiniz? Belle’in güvende olduğunu öğrenene kadar gözüme uyku girmeyecek.”

Çocuğun keyfini yerine getirmek için, “Ondan hoşlanıyorsun,” dedi Noah takılırcasma.

“Evet,” dedi Jimmy ışıltılı bir içtenlikle. “O tanıdığım en iyi ve güzel kız. Tekrar güvende olana kadar dinlene-meyeceğim.”

YEDİNCİ BÖLÜM

Avazı çıktığı kadar bağırarak Belle, başparmaklarıyla ses tellerine baskı yapan ve bıyıkları burnuna değene dek yüzünü onunkine yaklaştıran Kent tarafından susturuldu.

“Kes sesini,” diye bağırdı adam. “Yoksa seni şurada gebertirim.”

Kent ellerini gevşetince, Belle “Benden ne istiyorsun?” diye mırıldandı. “Sana hiçbir şey yapmadım.”

“Kim olduğumu biliyorsun ve bu yeterli,” dedi Kent. Bunun üzerine at arabasının koltuğunda Belle’i yüzüstü çevirdi ve arkadaşı ayak bileklerini bağlarken onu tuttu. Sonra Belle’i tekrar oturttu ve bileklerini önünde bağladı.

Belle hayatı boyunca bu iki adamın esiri olarak Londra’da son sürat yolculuk etmek kadar korkunç bir şey yaşamamıştı. Kalbinin gümbür gümbür attığını duyabiliyordu, ter içindeydi ve kusmak üzereymiş gibi midesi korkutucu bir şekilde gurulduyordu. Adamın Millie’ye yaptığı şeyi gördüğünde bile kendini bu kadar kötü hissetmemişti. İçinden bir ses adamları sinirlendirecek herhangi bir şey söylememesini ve yapmamasını söyledi. Kent’in gerçekten kızgın olduğunda neler yapabildiğini görmüştü.

At arabası kalabalık caddelerde ilerlerken, diğer at ve el arabalarının ve mallarını satmaya çalışan sokak satıcılarının sesini duyabiliyordu. Tanıdık sesler kurtulabileceğine dair Belle’i umutlandırırsa da, aslında iki adamın sonsuza dek onu susturmayı istemeseler, kendisini kaçırmayacaklarını biliyordu. Muhtemelen bunu yapmak için şehirden uzaklaşmayı bekliyorlardı. Belle ne kadar korkmuş olsa da çığlık atmadı. Aksine, ona acımalarını ya da en azından planlarını ertelemelerini umarak sessizce ağladı. Böylece kaçması için bir fırsat doğabilirdi.

Bir süre sonra, Belle ayak bileklerini sadece bağladıklarını, yavaşça olsa da, adım atabilecek kadar gevşek olduğunu keşfetti. Bu ona küçük bir umut daha verdi, çünkü onu öldürecek olsalar, sıkıca bağladıktan sonra işini bitirecekleri yere götürürlerdi.

Ama umudu kısa sürdü. Onu karanlık bir ormana ya da at arabasının giremeyeceği bir bataklığa götürme planları yapıyor olabiliyorlardı.

İki adam birbiriyle konuşmuyordu. Belle arabanın ön tarafına doğru bakıyordu, Kent yanındaydı ama aralarında mesafe vardı ve adam pencereye yaslanmıştı. Piposunu yaktı, gergin görünüyor ve araba yoldaki tümseklere çarptıkça yerinden sıçırıyordu.

Karşısında oturan arkadaşı daha rahattı. Koltuğun ortasında dizleri ayrı bir şekilde oturuyordu ve engebelerle

dönemeçlere aldirmiyor gibi görünüyordu. At arabasının içi adamın yüzünü detaylı bir şekilde göremeyeceği kadar karanlıktı, ama Belle onu daha önce görmediğine emindi. Bir Çingene gibi esmerdi, koyu, kıvrırcık saçları ve kalın dudakları vardı. Üzerinde arabacıların tercih ettiği türden kalın bir palto vardı ve paltosundan ıslak bir yerde bırakılmış gibi ağır, küflü bir koku yayılıyordu.

Belle annesi ve Mog'un kaybolduğuna dair ne zaman endişelenip onu aramaya başlayacaklarını düşünmeye çalıştı. Cenaze töreninden döndüklerinde evde olmadığı için kızacaklarını ama saat sekiz ya da dokuz gibi başına bir şey gelmiş olabileceğini düşüneceklerini ve onu aramaya başlayacaklarını tahmin etti. Belle at arabasına zorla çekildiğini birinin görmüş olmasını umuyordu ama olay esnasında etrafta herhangi birini gördüğünü hatırlamıyordu, o yüzden bu pek olası değildi.

Bu şartlar altında, annesi Millie'yi kimin öldürdüğünü polise söyler miydi? Belki de söylerdi ama bu polislerin adamı nerede bulacaklarını bildikleri anlamına gelmiyordu. Belle yan gözle bakıp yüzünü yandan görünce, ona neden Kartal dediklerini anladı, adamın burnu gaga gibi kemerliydi. Belle bu takma ismi almasının başka sebepleri de olduğunu düşündü, belki avının peşinden giderken gösterdiği hız ve acımasızlık yüzündendi.

Yolculuk devam etti. Belle o kadar üşüyordu ki, adamlar onu öldürmeye kalkmadan soğuktan öleceğini düşündü. Londra'nın sesleri uzun zaman önce kesilmişti ve artık tek duyabildiği atların toynakları ve arabanın tekerlekleriydi. Bütün gece yolculuk etmiş gibiydi, ama anlaşılın öyle değildi, çünkü Kent cep saatini çıkarıp arkadaşına saat dokuzaya kadar oraya varmış olacaklarını söyledi.

Belle, Londra ile Kent ya da başka bir yer arasında kaç kilometre mesafe olduğunu bilmiyordu. Bilse bile, dört atın dört buçuk saatte ne kadar yol kat edeceğini hesapla-yamazdı.

Acıkamayacak kadar korkuyordu ve sadece soğuktan donmak üzere olmakla kalmayıp aynı zamanda bir an önce tuvalet ihtiyacını gidermeliydi. Ama onu öldürüp arabadan atmaları için yeterli bir sebep olması ihtimaline karşı bundan bahsetmeye cesaret edemedi.

Daha sonra, Kent dışarı bakmak için perdeyi çekti. Belle karanlıktan başka bir şey göremedi, evlerin önünden geçtiklerini gösteren tek bir ışık bile yoktu. Ama Kent nerede olduklarını biliyor gibi görünüyordu, çünkü birkaç dakika sonra at arabası biraz yavaşlayıp gevşek taşların üzerinde sertçe sola döndü.

Yol boyunca Belle ona ne yapmayı planladıklarını sormak istedi ama ağzını açamayacak kadar çok korkuyordu. Belki de sessiz kalması daha iyiydi; sinirlendirirse Kent ona vurabilirdi.

"Tuvalete gitmeliyim," dedi Belle en sonunda çaresizce. Kadınların erkeklere tuvalete gitmeleri gerektiğini nasıl söylediklerini bilmiyordu. Evdeki kızlar işemeleri gerektiğini söylüyorlardı, ama Mog bunun hanımlara yakışmayan bir kelime olduğunu söylemişti.

"Birazdan varacağız," dedi Kent kısaca.

Yaklaşık beş dakika sonra, arabacı atları dizginledi. İlk olarak Çingeneye benzeyen adam indi ve sırada Belle'in olduğunu belirtircesine ona işaret etti. Belle'in ayak bileklerinin arasındaki ip arabadan aşağı inemeyeceği kadar kısaydı ama adam uzanıp onu belinden kavrayarak yere indirdi.

İnce bir kar örtüsünün altında kalın bir buz tabakası vardı ve at arabasının lambaları altında ışıltıyordu. Küçük altın rengi ışığın ötesi Belle'in çevresindeki şeyleri seçemeyeceği kadar karanlıktı, ama gübre kokusu ağır bastığı için bir çiftlikte olduklarını düşündü. Çok eski bir yere benziyordu ve tek ışık kaynağı ön kapının yanındaki lambaydı.

Belle Kent'in arabacıyla kısık bir sesle konuştuğunu duyduğu sırada Çingene kılıklı adam onu kolundan tutup topallayarak yanında eve doğru yürümeye zorladı. Adamın ön kapıyı açması gerekmedi, itip içeri girdi. İçerisi kapkaranlıktı ve adam birkaç dakika boyunca homurdanarak etrafı yokladı. Sonra bir kibrit çakıp mum yakınca Belle taş zeminli geniş bir antrede olduklarını gördü.

Adamın aşına olduğu bir ev olduğu belliydi, çünkü tek mumun loş ışığında bile bir gaz lambası bulup yakabilmiş-ti. Birden karşılarında uzanan meşe merdivenleri ve antrenin her iki tarafındaki kapıları görebilecekleri kadar aydınlık oldu. Belle zengin birinin evinde olduklarını düşündü ama küf kokusu ve geniş büfenin üstündeki toz tabakası uzun zamandır bakımsız olduğunu gösteriyordu.

Belle, Çingeneye benzeyen adama tuvalete gidip gidemeyeceğini sormak için ağzını açmak üzereyken, Kent ön kapıya vardı. Belle arkasında kalan at arabasının uzaklaştığını duydu.

“Mutfaka gidiyoruz,” dedi Çingene adam. “Tad ocağı yakmış ve bize yiyecek bir şeyler bırakmıştır.”

Mutfak sıcaktı ve çorba ya da yahni kokusu geliyordu ama oda çok pisti. Odanın ortasındaki masada bir somun ekmek vardı ve ortamdaki hoş koku muhtemelen ocağın üzerindeki kararmış tencereden geliyordu.

Belle cesaretini toplayıp tuvalete gidip gidemeyeceğini sorunca ve Kent kafasını sallayıp diğer adama ayakları hariç ellerini çözmelerini ve onu tuvalete götürmesini söyledi.

Belle'in girdiği en pis kokan tuvaletti, içerisi karanlık olduğu ve Çingene adam kapının önünde dolaşıp durduğu için işini çabucak bitirdi. Adam onu hemen içeri götürdü ama ellerini tekrar bağlamadı.

Kent kepçeyle yahniyi üç kâseye doldurup masaya koydu ve en küçüğünü Belle'e doğru itti. Sonra bir şişeden önündeki iki bardağa kendisi ve arkadaşı için biraz şarap doldurup Belle'e bir bardak su verdi.

Önce, Belle yemek yiyemeyecek kadar kötüydü ama sonra dikkatle yahninin tadına bakınca, pek hoş olmadığını ve etin fazla yağlı olduğunu fark etti. Yine de kendisini yemeye zorladı; en azından içini ısıtırdı.

İki adam sessizce yemeklerini yediler ama Belle arada sırada sessizce aralarında konuşuyorlarmış gibi ona ve birbirlerine baktıklarını hissediyordu. Başına ne geleceğini bilmemek büyük bir ıstıraptı. Bir yandan, onu bir an önce öldüreceklerse karnını doyurmakla uğraşmayacaklarını düşünüyordu ama Çingeneye benzeyen adamın bakışları ona ne istese yapabileceğini gösteriyordu. Bu düşünce ise ölmekten daha kötüydü. Yeme midesi düğümlendi, soğuk soğuk terlemeye başladı ve yanaklarından süzülen gözyaşlarına engel olamadı.

Kent'i daha yakından görüncce, ilk sandığından daha yaşlı olduğunu anladı: Otuzlu yaşlarının sonlarında, hatta daha büyük olabilirdi. Kemikli burnu, soğuk, kara gözleri ve asık suratı olmasa, yakışıklı olduğu söylenebilirdi. İri yarı bir adam değildi, en fazla bir yetmiş beş boyunda olmalıydı, oldukça zayıftı ama güçlü görünüyordu. Belle onu çıplak gördüğünde bacaklarının epeyce kaslı olduğunu hatırladı. Şakaklarında beyazlamaya başlayan saçları ve koyu bıyıklarıyla sıradan görünüyordu ama kaliteli giysileri ve tam bir beyefendi gibi konuşması zorbalığını şaşırtıcı kılıyordu.

Belle çiftliğin değil Çingene adama ait olduğunu hissediyordu. Akşam yemeğinden ve Tad adında birinden bahsetmişti, ayrıca genelde insanların kendi evlerinde yaptıkları gibi Kent'in paltosunu alıp kendisinininkiyle birlikte kapının arkasına asmıştı. Aksanında taşralı havası da vardı. Eski püskü ve küf kokan kalın paltosu dışında, tüm giysileri iyi durumda ve bedenine uygundu, hatta çamurlu botları bile Regent Caddesi'nde gördüğü şık beyefendilerin giydiği türdendi. Pis mutfaktan evde bir kadının yaşamadığı belli olduğu için Belle Çingene adamın bekâr olup olmadığını merak etti. Kent'ten daha kibar bir adam olup olmadığını ve onu kendi tarafına çekmesinin mümkün olup olmayacağını da bilmek isterdi.

Belle bitirmediği kâsesini masanın ortasına doğru itince, "Onu yukarı götür, Siy," dedi Kent kabaca.

"Siy" ismi Belle'i daha çok korkuttu ve adam yanma yaklaşınca sindi. Ama Siy aldırmayıp yeni bir mum yaktı ve bileğinden tutarak onu mutfaktan çıkardı.

Ayak bilekleri bağlı olduğu için merdivenlerden çıkması zaman aldı ama Sly'in sabırlı olması cesaretlendiriciydi. Her ne kadar korksa da ona bir şey söylemesi gerektiğini düşündü.

"Siz de Bay Kent gibi kötü bir adam mısınız?" deyiverdi Belle merdivenlerin tepesine vardıklarında. "Öyle biri gibi görünmüyorsunuz."

Bı konuda doğruyu söylüyordu, Sly'in yumuşak kahverengi gözlerinin çevresinde birçok gülme çizgisi olan hoş bir viüzü vardı. Belle erkeklerin yaşını tahmin etmekte zorlanıyordu ama Siy, Kent'ten birkaç yaş daha büyük olmalıydı.

Siy "Kötü olmak herkese farklı şey ifade eder," diye yanıtladığında, Belle adamın sesinde bir gülüşün izlerini işittiğini sandı.

"İnsanları öldürmek herkes için kötüdür."

"Henüz kimseyi öldürmedim," dedi Siy. Şaşırmış gibiydi. "Öldürmeye de niyetim yok."

"Öyleyse, benimle ne yapacaksınız?" diye sordu Belle. Siy bir kapıyı açıp onu içeri aldı ve mumu pencerenin pervazına koydu. Odada üzerinde ince ve lekeli bir yatak olan demir karyola ve altındaki lazımlık dışında hiçbir eşya yoktu. Yatağın üzerinde birkaç örtü ve bir yastık vardı.

"Yatağı kendin yapabilirsin," dedi. "Ellerini tekrar bağlamayacağım, çünkü buradan kaçamazsın. Pencere dışarıdan kilitli, kapıyı da kilitleyeceğim."

"Ne kadar süre boyunca?" diye sordu Belle. "Ve bana ne yapacaksınız?" .

“Buna bu gece karar verilecek,” dedi Siy.

“Burası sizin evinizse, beni buraya getirmesine yardım ettiyseniz ve beni öldürürse, siz de onun kadar kötüsünüz demektir,” dedi Belle ve Mog’un hep “yalvaran gözler” dediği bakışını takınarak dikkatle ona baktı.

“Yaşına göre çok zekisin küçük kız,” dedi Siy hafifçe gülümseyerek. “Sanırım genelevde büyümenin bir parçası olmalı. Annen seni hayal kırıklığına uğrattı, seni o evden göndermeliydi. Ama belki de seni eğitmek istemiştir.” Belle onun ne demek istediğini anlamayarak kaşlarını çatı.

“Biraz uyu,” dedi Siy. “İyi geceler!”

Kapı kapanıp dışarıdan kilitlendikten sonra, Belle gözyaşlarına boğuldu. İliklerine kadar üşüyordu, nerede olduğunu bilmiyordu ve onu kaçıran adamlar ona bu gece tecavüz etmemiş ya da incitmemiş olsalar da, en ufak bir çizik almadan yarın eve dönmesine izin verecek değillerdi.

Ama onu öldüreceklerse neden buraya getirir getirmez bunu yapmamışlardı?

Belle planlarının bu olmadığına ve onu serbest bırakmak için fidye isteyeceklerine inanmayı çok istiyordu. Ama onu öldürmek için cesedinin asla bulunamayacağı bir orman ya da bataklık gibi her nereye götüreceklerse gün ışığına ihtiyaçları olduğu olasıydı.

Daha önce geceyi annesi ve Mog’dan uzakta geçilmemişti. Onlar üst kattayken mutfakta olduğu için kendisini biraz yalnız ve ihmal edilmiş hissedirdi ama hiç korkmazdı, çünkü Mog’un onu arada sırada kontrol edeceğini hep bilirdi.

Ne var ki yatağı hazırlaması için ona yardım edecek, onu yatırıp mumu söndürecek bir Mog yoktu. Gözyaşlarının arasından doğru düzgün göremese de, çarşaf olmadığı için arasında yatabileceği iki yumuşak battaniye seçti ve geri kalanı da üzerine serip son olarak pelerinini serdi. Yatağa oturup botlarını çıkardıktan sonra bağlı bacaklarını yatağa çekip örtülerin altına girdi. Yapış yapışlardı ve küf kokuyorlardı, döşek de ince ve yumru yumruyd.

“Tanrım, beni öldürmelerine izin verme,” diye yalvardı yastığa doğru ağlayarak. “Annemin polise haber vermesini ve beni bulmalarını sağla. Ölmek istemiyorum.”

Tanrı’nın onu duymasını umarak duasını tekrarlayıp durdu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Siy Belle’i odaya götürdükten sonra mutfığa döndü. Hâlâ ocağın başında oturan Kent, sandalyesinde iki büküm olmuş bir şey düşünüyordu. Siy hiçbir şey söyleyemeyip mutfak dolabından bir şişe viski aldı ve iki büyük bardağa doldurup birini Kent’e vererek ocağın başına oturdu.

Belle evin Sly’a ait olduğunu düşünmekte haklıydı. Gerçek adı Charles Ernest Braithwaite’dı ama oyununu nasıl oynaması ve ne zaman pes etmesi gerektiğini ona söyleyen neredeyse telepatik güçleri olan bir kumarbaz olduğu için Siy¹ ismini almıştı. Her kumarbaz gibi, o da bazen kaybederdi ama

diğerleri kadar sık ya da büyük miktarlarda kaybetmezdi.

Belle onun Çingene kanı taşıdığını düşünmekte de haklıydı. Sly'ın annesi Maria Romendi. Bir kış gecesi ailesin-

den kaçtığında, soluğu Kent'in Aylesford yakınlarındaki bu çiftlikte almıştı. Siy'm babası Frederick Braithvvaite o zamanlar kırk yaşında bir bekârdı ve çiftliğin yanı sıra hasta annesine bakmakta zorlanıyordu.

Fred cömert ya da iyiliksever bir adam değildi ama Ma-ria ona yiyecek vermesi ve ahırında uyumasına izin vermesi için yalvarınca bunu kendi çıkan doğrultusunda kullanabileceğini fark etmiş ve annesine bakması karşılığında bu iki isteğini de kabul edeceğini söylemişti.

Maria da inatçıydı. Nefret ettiği bir adamla evlenmeye zorladıkları için ailesinden kaçmıştı. Çoğu insanın Çingenelere karşı önyargılı olduğunu anlaması fazla uzun sürmedi, kimse ona iş ya da kalabileceği bir yer vermiyordu. Onun için hiçbir şey ifade etmeyen hasta ve yaşlı bir kadına bakmayı hiç istemediği gibi Fred'in yatağına girmeyi de istemiyordu ama çaresizdi ve çiftlik hoşuna gitmişti. Yaşlı bir kadına bakmaktan çok daha kötü işler vardı dünyada, üstelik zamanla Fred'den hoşlanabilirdi.

Dört ay içinde evlendiler. Evliliklerinin ilk yılında Charles doğdu ve yaşlı kadın yatağında huzur içinde öldü.

Anlaşmalı bir evlilik olarak başlamış olabilirdi ama Maria, Fred'e iyi bir eş ve Charles'a sevgi dolu bir anne olmak için çok çalıştı ve mutlu bir aile oldular. Charles on dokuz yaşındayken Fred kalp krizi geçirerek öldü ama Maria oğluna şehirde genç bir erkek gibi yaşama fırsatı verip her işin sorumluluğunu üstlenmişti.

Annesi öldüğünde Charles yirmi yedi yaşındaydı. İşte o zaman daha fazla para kazanmak için yasadışı işlere yöneldi. Çiftlik onundu ve kâr getiriyordu ama çiftlikle pek ilgilenemiyordu. Şüpheli işlerinde için iyi bir paravan olabileceğini bildiğinden tek yapması gereken, çiftliğin işlerini yürütmesi başka birine para vermektir.

Toplumun uygun bulmadığı davranışları kendi kendine herhangi birine zarar verip vermediğini sorarak hep haklı çıkarırdı. Annesi onunla aynı fikirde olmasa da, kumar oynayarak ve içki içerek kendisinden başka kimseye zarar vermiyordu. O nedenle, genelevler için genç kızlar temin etme işine girdiğinde, onlara yardım ettiğini düşünerek kendini haklı çıkarmıştı. Bu kızlar genellikle ya evlerinden kovulmuş ya da kaçmış oluyorlardı; birçoğu yetimhanede büyüyordu. Siy, kendi müdahalesi olmasa, hepsinin açlıktan ya da soğuktan sokaklarda öleceğini düşünüyordu.

Tren istasyonlarında, meyhanelerin önünde, pazarlarda, hatta nazik bir yabancıyla onlara yiyecek ya da içecek verebileceğini umdukları her yerde genç kadınlar ya da kızlar bulabiliyordu. Sıcak bir yemekten ve anlayıştan çok daha fazlasını sunduğuna inanarak, onlara şehirdeki en iyi genelevlerde iş buluyordu.

Charles acımasız bir adam değildi ve bu son kızı alma şartlarından hiç hoşlanmamıştı. Daha önce

kimseyi rızası dışında alıkoymamıştı ve sokaktan masum birini kaçırmadığı da kesindi.

“O her zamanki kızlar gibi değil,” dedi bardağında kalan viskiyi dikleyip içkisini tazelerken. “Bundan hoşlanmadım.”

“Saçmalama. Nesi farklı ki?” diye sordu Kent, arkadaşının bu düşüncesi karşısında şaşırılmıştı. “Kaçırdığın kızların bazılarında yaşı daha büyük. Üstelik evi de iyi değildi. Ayrıca onu kaçırmaktan başka seçeneğim olmadığını biliyorsun. Beni ele verebilirdi.”

Kent, Seven Dials’ta bir fahişeyi boğduğunu itiraf etmişti ama Siy cinayete tanık olan kızın onu ele vereceğine inanmıyordu. Seven Dials’taki insanlar erken yaştan itibaren hiç kimseyi ele vermemeleri gerektiğini öğrenirlerdi. Ama Kent onun ortağıydı ve kimsenin sinirlendirmeyi istemediği türden bir adam olmasının yanı sıra, aynı zamanda satabilecekleri yeni bir kız olduğunda genelev sahipleriyle işbirliği yapardı. Sly’ın onu sinirlendirmemesi gerekiyordu ama aynı zamanda fikrini değiştirebilmeyi de umuyordu.

“Kız zeki ve onu şekillendirmek kolay olmayacak,” dedi Siy. Kent, Belle’i Fransa’daki bir geneleve satmayı planlıyordu. “Sana değerinden daha çok bela çıkaracağını söylüyorum. Onu yarın Londra’ya götürüp evinin yakınında bir yere bırakalım, olur mu?”

“Aptal olma. Bunu yapamayız ve nedenini biliyorsun.” “Ama buranın nerede olduğunu bile bilmiyor,” dedi Siy. “Hakkında da hiçbir şey bilmiyor. Zararsız bir şekilde geri dönerse, annesi sesini çıkarmaz. Onu bıraktıktan sonra doğruca Dover’a gidip planladığımız gibi Fransa’ya giden gemiyi yakalarız.”

Siy yakışıklı doğacak kadar şanslı olmamış olabilirdi, çünkü kısa boylu, kilolu ve basık burunluydu ama her iki cinsiyete karşı avantajlı olmasını sağlayan bir karizmaya sahipti. Erkekler onu eğlenceli bir arkadaş olarak görür, kurnazlığı, kararlılığı ve gücüne hayran olurlardı. Kadınlar ise, onlarla konuştuğu sırada dünyadaki en önemli kişiymiş gibi hissetmeye bayılırlardı. Bir beyefendinin davranış tarzına ve duruşuna sahipti ama aynı zamanda çok çekici buldukları hayvani bir yapısı da vardı. Hatta öylesine çekiciydi ki, Charles’ı kendilerini mahveden kişi olarak görmesi gereken birçok kız, onu eleştiren herkese karşı şiddetle savunurdu.

Kent, daha doğrusu gerçek adıyla Frank John Waldeg-rave, Kuzey İngiltere’de soylu bir ailede dünyaya gelmişti. Ama aile toprakları geniş olsa da, üçüncü ve babasının en az sevdiği erkek evlat olarak, küçük yaştan beri, kayda değer hiçbir şeyin miras olarak ona kalmayacağını biliyordu. Çok sevilen ağabeylerini kıskandığı ve annesi ile kız kardeşi onun tarafını hiç tutmadığı için gücenen Frank, karşılaştığı her saygısızlık ve utançla birlikte daha da büyüyen bir öfkeyle denize açılmıştı.

Emir almaktan hoşlanmayan, arkadaş bulmakta zorlanan ve Yorkshire kırları gibi geniş arazilere alışık genç bir adam için ticari donanmaya katılmak muhtemelen en kötü kariyer seçeneklerinden biriydi. Muhasebeciliğe, avukatlığa ve hatta tıbbı daha uygun olan sivri bir zekâsı vardı ama aksine kendini ailesinin topraklarında işçi olarak çalışan eğitimsiz erkekler türü insanların arasında bulmuştu.

Frank kadınlarla arkadaşlık kurmada hemcinsleriyle olduğu kadar şanslı değildi. Dover’da sıradan bir denizci olan iyi eğitilmiş bir erkek hiçbir kategoriye girmezdi. Karşılaştığı tezgâhtar kızlar ya da

hizmetçilerin onu kendilerinden fazla üstün gördüklerini düşünürdü ama açıkçası kadınlarla nasıl konuşması gerektiğini bilmiyordu. Kendini daha rahat hissedebileceği orta ya da üst sınıftan kızlar denizcilerin takıldıkları barlara ya da dans salonlarına gitmiyorlardı.

Bir gece Dover’da bir geneleve götürüldüğünde ve oradaki kızların ondan hoşlandıklarını anladığında yirmili

yaşlarının sonlarındaydı. Onu dikkatle dinledikleri ve ona istediğini vermeye hazır oldukları için buna inanıyordu. Kızgınken birçok kez içlerinden birine sert davrandığında bunu kendisine kanıtlamıştı. Gemisi limana varıp onları tekrar ziyaret ettiğinde, şikayetçi olmamış ve onu geri çevirmemişlerdi. Bunu sevmişti.

Ama on sene önce, Frank yirmi sekiz yaşındayken, babasının küçük kardeşi, amcası Thomas ölmüştü. Yeğenini tek vârisi yapması Frank’i şaşırtmıştı. Frank bunu neden yaptığını bilmiyordu, çünkü onunla hiç ilgilenmemişti ama amcası ailesinden kötü muamele gördüğü için ona sevgi duyduğunu düşünmüştü.

Thomas pek varlıklı bir adam değildi; geniş toprakları yoktu, sadece Seven Dials’ta birkaç dairesi ve Bethnal Green’de bir düzine bakımsız evi vardı. Frank, Core denen yeri ilk gördüğünde dehşete kapılmıştı. Seven Dials’taki köhne binalar, soluğu şehrin yoksul mahallesinde alan çaresiz insanlarla ağzına kadar dolmuştu. Bethnal Green’de-ki evler de berbat haldeydi, hayvan barınağı olarak bile yetersiz kalırlardı. Frank burnunu sıkışmış ve o pis sokakların her köşesindeki şaşırtıcı manzaralara gözlerini kapatıp rahat bir otele çekilmişti.

Ama ertesi gün, böyle yerlerden kira alarak geçimini sağlama düşüncesi vicdanını sızlatmayı bırakmıştı. Denizcilikten vazgeçip fazla uğraşmadan oldukça rahat bir hayat sürebileceğini fark etmişti. Denizcilik yaptığı sırada katılmış ve başkalarını itip kakmaya alışmıştı. Yoksul mahallesinde ev sahibi olma düşüncesi onu heyecanlandırmıştı.

Kent ismini o zaman almıştı.

Kalıcı bir yer edinmeyi planladığı Folkestone’dan pek v uzakta olmayan Chariııg’in Kent’e benzeyen güzel köyünde, sessiz sakin ve saygın sefa adamı Frank Waldegrave’di. Ama Londra’da, acımasız mülk sahibi John Kent olarak, fuhuş, zorbalık, kumarbazlık ve haraç kesme gibi bütün fantezilerini gerçekleştirebilirdi. Ondandır korktukları için istediklerini yerine getiren insanlar olduğu sürece arkadaşına ihtiyacı yoktu.

İronik bir şekilde, arkadaşlığın ona göre olmadığını düşündüğü sırada, Strand’deki bir salonun arka odasında dönen bir kağıt oyununda Sly’la tanışmıştı. Birbirlerinden hoşlanmışlardı; zihinleri benzer çalışıyordu. Siy bir keresinde gülerek ikisinin de bir diğerinde olmayan özelliklere sahip olduğunu söylemişti. Siy insanlarla kolay anlaşılıyordu ama Kent’in acımasızlığına hayrandı.

Arkadaşlıklarının sebebi ne olursa olsun, ikisinin de amacı aynıydı, ancak o zamanlar ikisi de bu amacın ne olduğundan habersizdi. Çok geçmeden, amaçları Seven Di-als’taki kötülüğü ve kumar dünyasını kontrol etmek ve bu şekilde çok zengin olmak oldu.

Kent'e Kartal adını veren Sly'dı. Daha önce onun kadar keskin gözlü ve yırtıcı bir adamla tanışmadığını söylemişti. Ve Kent bu ismin ortalıkta dolaşmasından hoşlanıyordu, çünkü insanların ondan korkacaklarını biliyordu.

Yakınlarda bir yerde öten horozun sesine uyanan Belle'in aklından geçen ilk şey, gecenin hâlâ bir yarısı olduğu için horozun aklını kaçırmış olmasıydı. Ama yatakta uzanmış, günün ona neler getireceğinden endişelenirken, üzeri tahtalarla örtülü penceredeki aralıklardan havanın aydınlanmış olduğunu fark etti.

Lazımlığı kullanmak için kalktığında, ayaklarının bağlı

olduğunu unuttuğundan için neredeyse düşüyordu. Penceredeki tahtaların arasındaki en büyük boşluktan dışarı bakmayı başardı, görüş alanı oldukça sınırlı olsa da, yakınlardaki ağaçları ve çıplak toprağın üzerinde kar parçalan olan açık araziye görebiliyordu. Etrafı evlerle çevrili bir yerde büyüyen ve trafik sesine alışık bir şehir kızı için kasvetli ve ürkütücüydü.

Giysileri üzerinde uyuduğu, yanında saç fırçası ya da yıkanabileceği su olmadığı için adamların onun hakkında planladıkları şeyin olmasını beklemek üzere yatağa çekildi.

Korkusuna rağmen tekrar uykuya dalmış olmalıydı, çünkü gözünü tekrar açtığında, Siy ona kalkmasını söylüyordu.

"Yıkanman için sana sıcak su getirdim," dedi Siy. Belle loş ışıktaki lavabodaki ibrikten yükselen dumanı görebiliyordu. "Tarak da var. On dakika sonra geri döneceğim."

Belle'in korkusu biraz azaldı, ne de olsa, kimse öldürmeyi düşündüğü birine sıcak su ve tarak vermezdi. Sly'a bir açıklama yapması için yalvarmaya başladı, ama adam hemen dışarı çıkıp kapıyı arkasından kilitleti.

Siy söylediği gibi geri döndü. Yataktan pelerini alıp merdivenlere kadar Belle'in koluna girmesine izin verdi, ama merdivenlerin başına vardıklarında onu inmeye zorlamak yerine omzuna attı.

Pencerelerden içeri gün ışığı girdiği için Belle evi daha iyi görebiliyordu. Genişti, her iki katta da altışar oda olduğunu düşünüyordu. Alçak tavanları, kirişleri, düzgün olmayan zeminiyle gaz lambası bile olmayan çokruhat bir yerdi. Sahanlıktaki pencereden evin yanındaki kulübeye doğru güdülen inekleri görünce buranın bir çiftlik evi

olduğunu anladı. Ama evin Sly'ın kontrolünde olmadığı açıktı, başka biri, belki de Tad dediği adam evle ilgileniyordu ve etraf çok tozlu ve bakımsız olduğu için buraya herhangi bir kadının geldiğini sanmıyordu. Belle Kent'in ona verdiği yulaf lapasını yerken adamlara bakıp durdu. İkisi de sessizdi, bir konuda anlaşamadıklarını ve bunun muhtemelen kendisiyle ilgili olduğunu sezdi.

"Okuma yazma biliyor musun?"

Kent'in sorusu Belle'i şaşırttı.

"Niye soruyorsun?"

“Uzatma, cevap ver!” diye bağırdı Kent.

Cahilmiş gibi yapmasının onun iyiliğine olacağını düşündü, böylece yanındayken fazla temkinli olmazlardı. “Hayır, bilmiyorum,” diye yalan söyledi. “Hiç okula gitmedim.”

Kent bu cevabı duymayı bekliyormuş gibi suratını buruşturunca, Belle sayı kazandığını düşündü.

“Bana ne yapacaksınız?” diye sordu Belle.

“Çok soru sorma,” diye karşılık verdi Kent. “Yulaf lapasını bitir. Bir süre başka bir şey yemeyeceksin.”

Bunun üzerine Belle olabildiğince çok yemesi gerektiğini düşündü ve yulaf lapasını bitirmekle kalmayıp iki kaim ekmek dilimine iyice yağ sürüp yedi. Siy ikinci çayını doldurdu ve dostça göz kırptı.

Göz kırpması Belle’i cesaretlendirdi. Siy onun tarafındaymış gibi görünüyordu.

Çayını bitirmek üzereyken, Kent kalın paltosunu giyip boynuna bir atkı doladı. Sonra pelerinini alıp Belle’e verdi ve giymesini emretti.

On dakika geçmeden, muhtemelen önceki gece onları

k

buraya getiren at arabasının beklediği evin önüne çıktılar. Siy onu kaldırarak arabaya binmesine yardım ederken, Kent bir şey için evin arka tarafına gitti. Güçsüz ve soğuk olsa da güneş çıkmıştı ve çiftlik evinin etrafındaki ağaçların yaprakları dökülmüş olsa da hoş bir manzaraydı.

Belle “Küçükken burada mı yaşardın?” diye sordu Sly’a.

Adam hafifçe gülümsedi. “Evet, senin yaşına gelip benden inekleri sağmam ve hasada yardım etmem beklenene kadar güzel bir yer olduğunu düşünürdüm.”

“Çiftçilikten bir katile yardım etmeye geçmene ne sebep oldu?”

Siy bir an tereddüt etti ve Belle onun vicdanını sızlattığını umut etti. “Bu tür sorular sormamanı umarım,” dedi sertçe Siy. “Daha doğrusu, Kent’i kızdıracak hiçbir şey söyleme. Fazla sabırlı değildir.”

At arabası çiftlikten ayrılmadan önce Belle’in elleri tekrar bağlandı ve öne bakacak şekilde pencerenin kenarına oturtuldu. Gittikleri yeri görememesi için perde kapatılmıştı. Bir kez daha Kent yanına oturdu. Siy karşısındaydı ama dışarıyı görebilmek için penceresinin perdesini kaldırmıştı.

At arabasının sarsıntısı ve atların toynaklarının tıkırtısı Belle’in uykusunu getirdi ama kafası düşüp

dursa da iki adamın kısık bir sesle konuşmalarını duyacak kadar uyanıktı. Çoğunlukla ona bir şey ifade etmeyen konuları konuşuyorlardı ama Siy, Dover ve bir gemiden bahsedince kulaklarını iyice açtı.

“Gece yolculuk yapmayı tercih ederim, yorgun ya da hasta olduğumu söyleyebiliriz,” dedi Siy.

“Böylesi daha iyi, riske girmemiş oluruz. Onu doğrudan kamaraya götürür ve orada tutarız,” diye karşılık verdi Kent.

Bu kısa konuşmadan, Belle onu bir gemiyle ülkeden kaçırmakla kalmayacaklarını, aynı zamanda birinin onu görüp kaçırıldığını sanmasından endişe ettiklerini çıkardı. Ülkeden kaçırılma düşüncesi bir önceki gece kadar onu korkutsa da, endişeli olmaları hoşuna gitti. Bunun yardım almak ya da kaçmak için bir fırsat edinebileceği anlamına geldiğini düşündü. Daha fazla şey söylemelerini umarak uyuyormuş gibi yapmaya devam etti. Ama başka bir şey konuşmadılar ve Belle kendini eline iyi bir fırsat geçtiğinde bağırıp çağırmaya hazırladı.

At arabası çakıl taşlarının üzerine çıkar çıkmaz durdu. Belle uyuyormuş gibi yapmaya devam etti, ama Kent tarafından at arabasından indirilince, onunla mücadele edip çığlık attı.

“Kes sesini,” diye tısladı Kent eliyle ağzını kapatarak.

Belle beklediği gibi Dover limanında olmak yerine, mavi kapılı, beyaza boyalı, güzel ahşap bir evin küçük araba yolunda olduklarını gördü. Bu tür sevimli evleri çikolata paketlerinin üzerinde görmüştü, bahçeleri genellikle yaz aylarındaki gibi çiçeklerle süslü olurdu. Ama ocak ayında bile, farklı biçimlerde budanmış çalıları ve birkaç tanesi kırmızı meyveler veren ağaçlarıyla bu bahçe hâlâ güzeldi.

İlk bakışta evin ıssız bir yerde olduğunu sandı ama çevresine bakınca yakında iki evin daha olduğunu ve onları sadece bir çitin ayırdığını gördü. Anlaşılan, Kent birinin sesini duyup neler olduğunu görmek için dışarı çıkmasından korkuyordu. Onu ön kapıya doğru sürüklerken eliyle ağzını sıkıca örtmeye devam etti.

Eve girer girmez Kent, Belle’in ağzına beyaz bir bez tıktı. “Sessiz duracağına güvenmiyorum,” dedi.

Belle ağzında bezle, elleri ve ayakları bağlı bir şekilde antrede kalırken, iki adam üst kata çıktı. Belle, Kent cebinden bir anahtarlık çıkarıp sadece bakarak doğru anahtarı seçebildiği için buranın onun evi olduğunu düşündü. Millie’yi götürmeyi planladığı ev burasıysa, çok hoşuna giderdi, çünkü güzel bir yerdi.

Elbette Belle girişte durduğu için evi tamamen görememişti ama görebildiği kadarıyla çok güzel ve kadınsı bir tarzı vardı. Antrenin ahşap zemini cilalıydı ve ortasında tüylü, mavi bir hah vardı ve içinde doldurulmuş küçük kuşların ağaca tünediği cam bir küre duruyordu. Merdivenlere mavi-altın rengi tonlarında kaim bir halı seriliydi ve tepesinde küçük kristal bir avize ışıltıyordu. Oturma odasını görebilmek için ileri doğru birkaç adım attı; mavi ve yeşil tonlarında dekore edilmişti ve yerden tavana dek uzanan kitaplıkta yüzlerce kitap vardı.

Ama Kent gibi bir zorbaya göre bir yer değildi. Belle şaşırmişti, daha fazlasını görebilmek için tekrar öne doğru hareket ettiği sırada adamlar merdivenin tepesinde belirdi, aralarında kocaman kırmızı bir sandık taşıyorlardı. Sandığın ne için olduğunu anladığından umutsuzluğa kapıldı. Kapıya doğru yönelen Belle, bakışlarıyla Sly'a bunu yapmamaları için yalvardı.

“Uzun sürmeyecek,” dedi özür dilercesine Siy.

Sandığı merdivenlerden indirip açtılar.

“Hava deliği yok,” dedi Siy arkadaşına bakarak.

“Öyleyse, birkaç tane aç,” dedi Kent sertçe ve sonra evin arka tarafına doğru gitti.

Küçük bir yere kapatılma düşüncesi Belle'i paniğe sürükledi ve nefes almakta zorlanmaya başladı. Sandığa sığınak için dizlerini kırması gerektiğini görebiliyordu ama gemide gizlemek için bunca zahmete giriyorlarsa, Fransa'ya vardıklarında ona ne yapacaklardı?

Kent elinde bir bardakla antreye geri döndü. Onu antredeki masaya koyduktan sonra Belle'i bir sandalyeye götürdü ve ağzındaki bezi çıkardı. “İç bunu,” diye emretti bardağı dudaklarına doğru tutarak.

“Bu ne?” diye sordu Belle.

“Sürekli soru soruyorsun,” dedi sinirli bir şekilde Kent ve Belle'in ensesinden sıkıca tutup bardağı dudaklarına bastırdı. “İç!” diye emretti.

Belle emrini yerine getirmezse kendisine vuracağını hissetti, o yüzden temkinli bir şekilde içti. Tadı, karnı ağrıdığına Mog'un ona verdiği anason ilacına benziyordu ama daha sertti. “Haydi, hepsini iç,” diye üsteledi Kent.

İstediklerini yerine getirmekten başka seçeneği yoktu. İçkiyi içerken, Sly'm elinde bir delgi kolu ve başka aletler olduğunu ve sandığın yanlarına delik açtığını gördü.

On beş dakika sonra tuvaleti kullanması için Siy tarafından üst kata çıkarılmasının ardından, Belle aşağı taşınıp sandığa koyuldu. Siy ayak bileklerindeki ipi çözdükten sonra botlarını çıkardı. Altına bir battaniye serip başının altına bir yastık koydu ve sonra üzerine bir battaniye daha örttü. Belle çok korkmuş olmasına rağmen, Sly'm kendisini rahat ettirmeye çalıştığını görünce duygulandı. Kent'in onun acı çekmesini, üşümesini ya da acıkmasını umursayacağını sanmıyordu.

“Orada sana bir şey olmayacak,” dedi Siy sakince. “Birazdan uyuyacaksın ve uyandığında varmış olacağız.”

“Bana ne yapacağınızı söyle,” diye yalvardı Belle.

“Seni ülke dışına çıkaracağız, şimdilik bilmen gereken bu kadar,” dedi. “Şimdi, sus.”

Belle sandıkla birlikte onu at arabasına taşıdıklarında hâlâ uyanıktı. At arabasının hareket ettiğini

hissetti, tekerleklerin gürültüsünü duyabiliyor, Kent'in piposunun kokusunu alabiliyor, hatta iki adamın seslerini duyabiliyordu ama ne konuştuklarını anlayabileceği kadar yüksek sesle konuşmuyorlardı. Birden oldukça karanlık bir yere doğru çekildiğini ve kendisine engel olmadığını hissetti. "Amonyak tuzunu dene," diye önerdi Kent.

Sky cebinden küçük bir şişe çıkarıp tıpasını açtıktan sonra açık sandığa doğru eğilip Belle'in burnunun altına tuttu. Burnu seğirdi ve istemsizce kafasını çevirdi. "Çok fazla vermişsin," dedi Siy suçlarcasına. "Onun gibi bir çocuğun sadece birkaç damlaya ihtiyacı vardır; orada ölebi-lirdi."

Kötü hava koşulları sebebiyle geminin denize açılması üç saat ertelendi ve geçiş sandıklarından daha uzun sürdü. Geminin kamarasına varır varmaz Siy Belle'i uyandırmaya çalıştı. Ona sıcak bir içecek ve biraz yemek vermeyi düşünmüştü ama uyanmadığını görünce hiç uyanmamasından korktu. Kiralık bir at arabasıyla Calais'ten ayrıldılar, saat sabahın ikisi olduğu için geneleve vardıklarında kapalı olmasından endişelendiler.

"Kendine geliyor," dedi Kent sandığa tuttuğu mumu hareket ettirerek. "Bak, göz kapakları titriyor."

Kent'in haklı olduğunu görünce Siy rahat bir nefes verdi. "Belle!" dedi kızın yanağına vurarak. "Uyan, uyanı!" Siy, Kent'e bu kız için yardım etmeyi reddetmiş olmayı

diliyordu. Kent'in ona bütün gerçeği anlatmadığını anlamış olması gerekirdi. Belle'i kaçırmadan önce, Kent onun arkadaşını öldürmesine tanık olan bir fahişe olduğunu ve bir süreliğine Londra'dan uzaklaştırılması gerektiğini söylemişti. Ölen kızın cenaze töreninden yarım saat önce genelevin yakınma varmışlardı, Kent istediği kızın da cenaze törenine gitmek isteyeceğini umuyordu. Ama dışarıya sadece çelenk taşıyan, siyahlar içinde iki kadın çıkmıştı ve Kent'in söylediği gibi, birkaç dakika bekledikten sonra içeri dalıp istediği kızı kaçıracaktı, kız kendiliğinden dışarı çıkmıştı.

Siy onu sadece uzaktan görmüştü, Ram's Head'in yakınlarında birini bekliyormuş gibi oyalandığını ve etrafta onu oradan kaçıramayacakları kadar çok insan olduğunu anlamıştı. Sonra pazara girince Belle'i at arabasıyla takip edememişlerdi. Ama Kent iki kadın cenaze töreninden dönmeden önce eve döneceğini söyleyince, beklemişlerdi.

Bekledikleri sırada, Kent ona kızı Fransa'daki bir geneleve satmayı planladığını söylemişti. Siy bu fikre karşı isteksiz değildi, ne de olsa daha önce de Fransa'ya ve Belçika'ya kızlar götürmüşlerdi ve söz konusu fahişenin on sekiz yaşında ya da daha büyük olduğunu sanıyordu. Kent'in kızın geldiğini haber vermesi üzerine Siy dışarı çıkıp onu yakaladığında karanlık çökmüştü.

Kız at arabasına alınıp çığlık attığı için Kent ona vurduğunda, Siy kaçırdıklarının henüz bir çocuk olduğunu, üstelik çok güzel ve bakımlı olduğunu fark etti, içinden Kent'ten at arabasını durdurup onu bırakmasını istemek geçmişti ama Kent cinayetle suçlanırsa, diğer birçok suçunun da ortaya çıkacağını biliyordu ve bu suçların birçoğuna Siy da ortaktı. Ona uymaktan başka seçeneği yoktu. Daha sonra Kent'i vazgeçirebileceğini ummuştu Siy.

Önceki gece, kız üst kata kilitlendikten sonra, Siy Kent'e planından vazgeçmesi için yalvarmış ama onu bir türlü ikna edememişti. Çok fazla paranın söz konusu olduğunu ve plandan dönerlerse, kız çok fazla şey bildiği için onu öldürmekten başka seçenekleri olmadığını söyledi.

Onu Fransa'ya götürmeleri yeterince kötüydü ama Kent kızı sandığa koymak isteyince Sly'nin midesi bulanmıştı. Dover'da uzun süre beklerken hiç olmadığı kadar işkence çekmişti. Kız uyanır ve sandığa vurarak insanların dikkatini çekerse, Siy hapisanede uzun bir süre kalacağını biliyordu.

Ama şu anda ona mum ışığında bakarken kalbi sızladı ve Tanrı'dan Kent'le hiç işbirliği yapmamış olmayı diledi. Kız çok solgundu ama yine de Siy daha önce onun kadar güzel bir kız görmediğini düşündü. Belle'in yüzünün etrafında hoş bir şekilde kıvrılan parlak, siyah saçları ve dolgun kırmızı dudakları vardı. Sadece görüntüsüne değil, cesurluğuna da hayrandı, onun yaşındaki çoğu kız kaçırıldığı andan itibaren durmaksızın ağlardı. Belle ona yalvarmayı denemekten de çekinmemişti ve Siy o an kızın başına gelecekleri düşündükçe, dün gece çiftlik evinden kaçmasına yardım etmeye cesaret edebilmiş olmayı diliyordu.

Kent Paris'te kızın karşılığında ne kadar para alacağını ona söylememişti ama Siy genç bakirelerin o tür şeylerden hoşlananlar için çok değerli olduğunu biliyordu. Hâlâ çocuksu ve gelişmemiş bir vücudu olan Belle kadar güzel biri küçük bir servet ederdi.

Siy biraz tecrübeli olan biçimli, yetişkin kadınlardan hoşlanıyordu ve bir çocuğu kirletmek isteyen erkeklere ayıracak vakti yoktu. Ama bu hiç hoş olmayan ticaretin bir parçası olan genelev sahibinin acımasız ve paragöz olduğunu tahmin ediyordu. Muhtemelen Belle'i birkaç kez bakire olarak yutturabilirdi ve kız sıradan, hem de isteksiz, fahişelerden birine dönüşünce muhtemelen dayak yiyecek, aç bırakılacak, ilaç verilecek ve cesareti kırılana dek sürekli dalga geçilecekti.

Midesi altüst oldu ve kusmamak için derin derin nefes almak zorunda kaldı.

"Fransa'dayız," dedi Siy sandıkta doğrulmasına yardım etmek için elini sırtına yaslayarak. "Susadın mı?"

Dilini dudaklarının üzerinde gezdirip kaşlarını açtı. "Bilmiyorum. Çok garip hissediyorum."

Siy hiçbir şey söylemedi. Gerçek bir adam gibi Kent'e karşı koyabilmeyi isterdi. Ama bakışlarını Belle'in güzel yüzünden kaçırıp burada bulunmasının onun suçu olmadığını söylemeye çalıştı.

Bir süre sonra bir kasabaya vardılar, Belle ne kadar süredir uyduğunu bilmiyordu ama at arabasının yavaşlaması dar sokaklarda yolculuk ettikleri anlamına geldiği için bir kasabada olduklarını anladı. Kahkaha sesleri, farklı müzikler, şarkı söyleyen ve bağırışan insanlar duyabiliyor ve keskin yemek kokusu alıyordu.

"Gittiğim yerde İngilizce bilen birileri olacak mı?" diye sordu Belle.

"Sanmam," dedi Kent ve sanki bu düşünceden hoşlanmış gibi sırıttı.

Uyandıktan sonra kendini sersem gibi hissettiği için korkmadı ama Kent'in sırıtışı onu bir anda kendine getirdi. Onun için bir şey planladığını ve bunun gerçekten kötü olduğunu anladı. Korkusu on kat güçlendi ve onu cesaretlendirmesi için Sly'a baktığında adam gözlerini ondan kaçırdı.

"En azından beni nereye götürdüğünüzü söyleyebilirsiniz," dedi Belle korkudan sesi titreyerek. "Ne de olsa, İngilizce konuşmuyorlarsa, onları anlayamam, o halde planladığınız şey her neyse, bunu nasıl

yapmamı bekliyorsunuz?”

Adamlar birbirlerine baktılar.

“Hizmetçilik mi yapacağım?” Belle soruyu Kent’e sormuştu, ama ikisi de yanıt vermeyince, ‘Yoksa bundan daha kötü bir şey mi?’ diye devam etti.

Cevap vermeleri için bekledi ama yanıt alamadı. Siy ismine uygun davranıyor ve onun dışında her yere bakıyordu.

Belle “Beni yabancı bir ülkede bıraktığınız için İngiltere’ye dönüp polise giderek Millie’yi öldürdüğünü söylemeyeceğimi mi sanıyorsun?” dedi Kent’e olduğundan daha cesur görünmeye çalışarak. “Bahse girerim, evinin yerini bile bulabilirim, o ahşap kaplamalı evler akılda kalıcı. Seven Dials’taki insanlar annem için her zamanki sessizliklerini bozarlar, bunu biliyorsun. Çok geçmeden Kartal denen adamı ve yardımcısı Sly’ı konuşmaya başlayacaklardır. Beni sokağın ortasından kaçırmış olman hiç kimsenin hoşuna gitmeyecek.”

Kent bunun üzerine tepki gösterdi ve uzanıp yüzüne sertçe tokat attı. “Kapa çeneni,” diye tısladı. “Gittiğin yerde sana söyleneni yapacaksın, yoksa bir kere daha ses çıkarmaya şansın olmaz. İngiltere’ye geri dönmeye gelince, böyle bir şey olmayacak.”

Belle’in yüzü yandı, şiştiğini hissetti, ağlamak istiyordu, ama Kent’e bu zevki vermemeye kararlıydı.

“O kadar emin olma,” dedi Belle.

Kent ona vurmak için tekrar hareketlendi ama Siy atılıp engel oldu. “Malına zarar verme,” dedi.

“Mal” kelimesi Belle için yeterince açıklayıcıydı. Bu adamlar için bir başkasına satılacak bir top kumaş, bir kasa viski ya da bir parça et gibi eşyadan farksızdı. Dahası, onu kime satacaklarını tahmin edebiliyordu. Genelevlerin nasıl yerler olduğunu kısa bir süre önce öğrenmiş olabilirdi ama onlardan birine doğru yol aldığına neredeyse emindi. Mog gibi, kızların hizmetçisi olacağına inanmak istiyordu ama hiç kimse sırf bunun için birini kaçırıp gemiyle buraya kadar getirmezdi. Yani fahişe olması için satılıyordu!

Korkuyla bağırarak ve iki adamın üzerine atılmak istedi ama bunun Kent’i iyice deliye döndüreceğini ve yeterince aklını kaçırsa onu boğabileceğini biliyordu.

Mog onun her zaman bir sihirbazdan daha çok numarası olduğunu söylerdi, o yüzden sakinleşmek için derin nefes almayı denedi. Öldürülmeyecekti ve eğer güzel görünmesini istiyorlarsa, kimsenin onu döveceğini sanmıyordu. Tek yapması gereken kaçmak için aklını kullanmaktı. Karşı koymamak ve olay çıkarmamak iyi bir başlangıç olabilirdi, belki o zaman sürekli onu izlemekten vazgeçerlerdi.

Birkaç dakika sonra at arabası durdu. Dışarı ilk çıkan Kent oldu, sonra uzanıp Belle’i aşağı indirdi ve kaçmaması için kolunu sıkıca tuttu. Siy peşlerinden takip etti. Gaz lambasıyla aydınlanan kasvetli yüksek evlerden oluşan bir sokaktaydılar ve yaklaşık yirmi metre ilerideki bir barın pencerelerinden yassı taşlı yola ışık saçılıyordu. Mekân

müzik, dans eden ayaklar ve kahkahalarla neredeyse uğul-duyordu.

“Anlaşılan burada kimse uyumuyor,” dedi Siy rahatlamış gibi.

Kent arabacıya bir şey söyledi. Belle tek kelime bile anlamadığı için Fransızca konuştuğunu tahmin etti. Sonra, Kent sağ kolundan, Siy sol kolundan tutarak onu dar sokaktan küçük meydana doğru götürdüler. Belle merakla Sly’a baktı ama adam kafasını çevirdi.

Meydanda başka bir küçük bar daha açıktı, altın rengi ışığı küçük pencerelerinden dışarı süzülüyordu ama bütün dükkânlar kapalıydı ve meydanda yalpalayan birkaç sarhoş dışında kimse yoktu. Aynı anda iki adam da Belle’in kollarını daha sıkı tuttu ve Kent diğer eliyle ağzını kapattı.

Adamların onu götürdüğü ev meydanın köşesinde, komşularından geride duruyordu. Meydanı sadece birkaç gaz lambası aydınlatıyordu ama buna rağmen Belle evi yeterince görebilmiş ve içi ürpermişti. Bitişindeki binaların çoğundan daha genişti, dört katlıydı ve sivri gotik görünümlü çatı saçakları vardı. Pencereler uzun ve dardı ve çoğunun kepenkleri kapalı görünüyordu. Verandanın beşinci ya da altıncı basamağındaki iki sütunun üzerinde kartal başlı, aslan gövdeli taş ejderhalar duruyordu. Gotik tarzlı verandaya açılan kapının üzerinden kırmızı ışık süzülüyordu. Belle’e küçükken resimli hikâye kitabında gördüğü cadı evini hatırlatmıştı burası.

Kapıyı çalar çalmaz üzerinde akşamdan kalma giysileri olan iri yarı bir adam açtı. Şaşkınlıkla Belle’e baktı ama Kent hızla Fransızca bir şeyler söyleyince adam içeri girebileceklerini işaret etti.

Belle sol taraflarındaki odadan müzik sesi, konuşmalar ve kahkahalar geldiğini duydu, ama kapı kapalı olduğu için içeride kimin olduğunu göremedi. Onları içeri alan adam sağ taraflarındaki kapıdan girip gözden kaybolmuştu; Belle sadece koyu mavi bir hah görebilmişti.

Karşılarında oymalı bir merdivenin uzandığı geniş antrede beklerken, Belle antredeki ve merdivenlerdeki halının ne kadar eski olduğunu ve koyu renk duvar kâğıdının lekeleri fark etti. Sadece tepesindeki avize etkileyiciydi; evindeki avizeden iki kat daha büyüktü ve kristalleri içeri giren esintinin etkisiyle hareket edip ışıldıyorlardı, ama hiç kimse yuvalarına mum koymaya zahmet etmemişti. Belle duvarlardaki tabloları çok tuhaf buldu; hepsi çıplak kadınlara aitti ama ressam onlara hayvan yüzleri vermişti.

Kapıya bakan adam tekrar dışarı çıkıp adamlara bir şey dedi. Belle’in kolunu hâlâ mengene gibi tutan Kent onu bir odaya götürdü ve Siy da onları izledi.

Mog geniş, cilalı masanın başında oturan kadını “hain suratlı” diye tanımlardı. Uzun ve ince yüzünde hiçbir sıcaklık yoktu. Uzun boylu, zayıf ve gece mavisi tafta elbisesiyle oldukça zarif görünüyordu, koyu renk saçlarını özenle bukle yapıp tepesinde toplamıştı ama Belle’i inceleyen gözleri balıkçıların mermer tezgâhındaki ölü balıklarınki kadar cansızdı.

Kendini ifade etmek için ellerini kullanarak hızla konuştu. Belle tek kelime bile anlamıyordu ve Kent’in de anladığını sanmıyordu, çünkü arada sırada onu durduruyordu ve kadın derin bir nefes alıp gözlerini devirdikten sonra söylediklerini daha yavaş bir şekilde tekrar ediyordu. Kent birkaç kez Sly’a bir şey fısıldadı ve Belle kadından bir şey saklamasından ziyade kendisinin duymamasını

istediği için böyle yaptığını hissetti.

En sonunda bir tür anlaşmaya vardılar, çünkü kadın masasının etrafından dolaşıp ellerini sıktı. Sonra iki adamın ortasında duran Belle'e yaklaşip elini çenesinin altına koyarak yüzüne daha dikkatle baktı. "**Tres jolie**" dedi. İki adam da gülümsediği için Belle bunun bir iltifat olduğunu tahmin etti.

Biraz daha konuştular ve kadın her ikisine de konyak doldurduktan sonra masasındaki zili çaldı.

Sade siyah elbiseli, saçları ağarmaya başlamış yaşlı bir kadın içeri girdi; Belle onun hizmetçi ya da kâhya olduğunu düşündü.

Masanın başındaki kadın, yaşlı kadına bazı talimatlar verince, yaşlı kadın Belle'e dönüp gülümseyerek elini uzattı. Kadın ona biraz Mog'u hatırlatsa da, Belle ona aldırmadı.

"Madam Sondheim, adı Delphine olan bu kâhyayla gitmeni istiyor," diye tercüme etti Kent. "Sana akşam yemeği verecek ve sonra seni yatırarak. Çok yorgun ve aç olduğunu sanıyor. Madam dinlendikten sonra seninle konuşacak."

"Beni burada mı bırakacaksınız?" Belle sorusunu Sly'a yöneltmişti. Kent'ten nefret ediyordu ancak Siy onun kadar zalim ve acımasız görünmüyordu, en azından İngilizdi ve eviyle olan son bağlantısıydı.

"Evet, Belle." Siy konuşurken, sanki boğazında bir şey varmış gibi sesi kulağa tuhaf geldi. "Sana söylenenleri yaparsan, hiçbir şey olmaz."

"Lütfen, anneme iyi olduğumu iletir misin?" diye ona yalvardı. "Sadece o ve Mog endişelenir."

Belle bu son ricasının ne kadar saçma olduğunu biliyordu. Genç bir kızı kaçırıp bir geneleve satan iki adam annesi endişelendiği için uyku uyumayacak değillerdi. "Lütfen, Siy?" diye seslendi Belle. "Kapının altından bir not at, herhangi bir şey yap ki hayatta olduğumu bilsinler!"

DOKUZUNCU BÖLÜM

Jimmy ve Garth'la görüşükten sonra, Noah Bayliss günün geri kalanını mahalledeki insanlarla konuşarak geçirdi. Annie'nin evindeki kızlar onu hayal kırıklığına uğratmıştı; Kent hakkında kişisel hiçbir şey bilmiyorlardı, onu tarif ederken bile hemfikir olamamışlardı. Ama hepsi de kadınları hırpalamak konusunda soğuk ve katı bir adam olduğu yönünde aynı görüşteydiler.

Başka yerlerde, Noah adamın Kartal olarak tanındığını ve Bethnal Green yakınlarındaki mülklere ve Seven Di-als'taki Core olarak bilinen kiralık evlere baktığını öğrendiler. Hakkında bu kadarını söylerken bile, insanlar gergin görünüyordu, hatta birkaçı Noah'ya bela aramamasını söylemişti.

Daha sonra akşam beşte, Noah Fleet Caddesi'indeki **Herald** ofisine uğrayıp yazışleri müdür yardımcısı Ernie

Greetisleeve ile görüşti. Dağınık saçlı, iskelet gibi zayıf adama araştırmacı gazeteciliğe olan merakı yüzünden hep hayranlık duymuştu. Ernie pis gerçekleri ortaya çıkarmayı severdi ve gerçek ne kadar

iğrenç ya da trajikse, ya da olaya karışanlar ne kadar tanınmışsa, o kadar heyecanlanırdı.

Noah ona Millie'nin cinayeti ve Belle'in kayboluşunu özetledikten sonra Ernie'ye Kent hakkında bilgi bulmak için nereye gidebileceğini sordu.

“Adam hakkında bazı dedikodular duydum,” dedi Ernie kafasını kaşıyıp dağınık saçlarını iyice dağıtarak. “Birkaç sene önce, kadın ticareti yaptığına dair bir fısıltı dolaşıyordu. Ama soruşturmanın her ucu havada kaldı. Bu fısıltının doğru olmadığı ya da yüksek mevkilerde dostları olduğu anlamına gelebilir, hatta hiçbir iz bırakmayacak kadar zeki bile olabilir. Ama tekrar soruşturup herhangi bir şeyin değişip değişmediğine bakarım.”

“Polisin doğru düzgün bir araştırma yapıp yapmadığını öğrenmenin bir yolu var mı?” diye sordu Noah. “Ne de olsa, bu bir cinayet ve bu kaçırılma olayı ikinci bir cinayete sebep olabilir. Herhalde ciddi bir suç, kurban bir fahişe olsa bile, gizlenemez, değil mi?”

“Bu ülkenin yüzleşmesi gereken en büyük sorunlardan biri polis kuvvetlerinin yetersiz olmasıdır,” dedi Emie içini çekerek. “Yozlaşmayı çok daha kolaylaştırıyor. Artık parmak izi alabiliyoruz, bunun da mahkûmların sayısını yılda iki katma çıkarması gerekirdi ama şimdilik böyle bir şey olmadı. Yme de neler yapabileceğime bakarım, sen de Seven Di-als'taki insanları konuşturmaya çalışmaya devam et.”

Noah o akşam yedide Ram's Head'e girdiğinde, Jimmy yorgun ve keyifsiz görünüyordu.

“Hiçbir şey bulamadınız mı?”

“Bethnal Green ve Core'da yoksulların yaşadığı kiralık dairelerle bir ilgisinin olduğunu öğrendim. Her iki yer de cehennemin yeryüzündeki temsili olduğu için, en azından acı çeken insanların vicdanını sızlatmadığı kesin.”

Core², Seven Dials'taki berbat kiralık dairelerin bulunduğu binaya verilen isimdi. Jimmy oraya karşı dehşetle karışık bir ilgi duyardı. Odalarının çoğunda yaklaşık on iki kişinin uyuduğu ve her bahçedeki tek musluk ve tuvaletten ibaret sıhhi tesisatın sağlık tehlikesi oluşturduğu söylenirdi. Binanın neden bu kadar tuhaf bir ismi olduğunu hep merak etmişti ama kimse bilmiyordu. Garth Amcası, birinin “temelinden çürük” olduğunu söylediğini düşündüğünü ve böylece ismin takılıp kaldığını söylemişti.

Jimmy insanların böylesine korkunç bir yerde nasıl yaşayabildiklerini hayal edemiyordu. Orada yaşayanlar yoksul, yaşlı, ayyaş, hasta ve yarım akıllı olabilirlerdi, hatta büyük bir bölümü suçlu veya evlerinden kaçan ya da kovulan çocuklardı büyük ihtimalle ama kimse bu şekilde yaşamamalıydı. Sokaklarda dileniyor, artıkları topluyor ya da kapkaççılık yapıyorlardı ve yaşadıkları yer hastalık yuvasıydı.

“İlgisi var derken neyi kastediyorsun?” diye sordu Jimmy. “Ev sahibi mi yoksa kira toplayıcısı mı?”

“O kadarını bilmiyorum,” dedi Noah. “Ama gazetedeki birinden bunu araştırmasını istedim.”

Noah dokuz buçuğa kadar barda kalıp sohbet etti, o evine gittikten sonra Jimmy Tahta Bacak Alf in

bardakları yıkamasına yardım etti. Alf bacağına henüz bir çocukken

1850'lerdeki Kırım Savaşı'nda kaybetmiş ve ordudan terhis edilmişti. Yetişkinlik hayatının geri kalanını dilenerek ve ona iş veren herkes için tuhaf işler yaparak geçirmişti.

Alf, Core'da yaşıyordu. Adam yetmiş yaşlarındaydı ve kendisiyle benzer kaderi paylaşan insanlarla bir odayı paylaşıyordu. Garth gibi düşünceli işverenler arada sırada sıcak bir yemek ya da bir-iki şilin karşılığında birkaç bardak yıkamasına ve yerleri süpürmesine izin vermeseydi, hayatta kalamazdı.

Jimmy "Kartal denen bu adamı tanıyor musun?" diye sordu Alf için bardaklardan bazılarını kurularken.

"Evet, pis bir adamdır," dedi Alf ve sonra adamın orada olup olmadığını görmek için omzunun üzerinden baktı. "Onunla uğraşmak istemezsin, evlat."

"Neden ondan korkuyorsun?" diye sordu Jimmy.

Alf suratını buruşturdu. "Benim yaşımıdaysan ve bir adam sırf tipinden hoşlanmadığı için seni sokağa atabili-yorsa, ondan korkmakta haklısmdır."

"Ev sahibin mi?" diye sordu Jimmy, Alf in ona daha fazla şey anlatmasını umarak.

"Oranın gerçekten ona ait olup olmadığını bilmiyorum ama kirayı almaya gelen iğrenç herifi onun gönderdiği kesin. Her yerde casusları var, biri başka birinin kirasını ödemeye yardım ederse, daha fazla para ödemek zorunda bırakılır. Bir gece kirayı ödeyecek param yoktu, ertesi gün kirayı ofisine götürmezsem, kendimi sokakta bulacağımı söyledi."

"O zamana kadar parayı bulabildin mi?" diye sordu Jimmy. Alf öylesine zayıf ve güçsüz görünüyordu ki, en ufak rüzgâr bile onu uçuracakmış gibiydi. Genellikle kötü

kokardı, ama öylesine berbat bir yerde yaşadığı için buna engel olamazdı. Ayrıca Alf iyi bir adamdı ve çok dürüstü.

"Evet, kirayı ona götürdüm." Alf gözlerini devirdi. "Ayaklarını masaya koymuş öylece oturuyor ve bana efendilik taslıyordu. Ama hayatında bir gün bile çalışmamıştır."

"Ofisi nerede?" diye sordu Jimmy.

Jimmy, Kent'in ofisinin Long Acre'deki Mulberry Bi-naları'nda olduğunu öğrenince sevincini gizleyemedi. Amcasının, bir katilin ofisi olsa bile oraya izinsiz girmesini onaylamayacağını bildiği için Jimmy o gece barın kapanıp Garth'ın yatağına çekilmesini bekledikten sonra arka kapıdan sessizce dışarı çıktı.

Long Acre, Covent Garden pazarının yakınlarında bulunan evlerden ziyade genellikle ofislerin ve küçük işletmelerin yer aldığı bir caddeydi. Pazarın en işlek olduğu zamanlar akşam saatleri olduğu için orada çok sayıda genç erkek çalışırdı ve Jimmy bölgede şüphe uyandırmayacağına emindi.

Mullbery Binaları' nı rahatlıkla buldu, dışarısındaki levhaya bakınca kiracılarından çoğunun matbaacılar ya da benzer esnaf olduğunu fark etti. Bina soyguncuların ilgisini çekebilecek bir yere benzemediği için güvenliğin gevşek olmasını umarak içeri girmenin bir yolunu bulmak amacıyla arka sokağa döndü.

Giriş katta aralık bir pencere bulunca şansına inanamadı. Ama ne yazık ki, matbaacının ofisine girer girmez, binanın geri kalanına açılan iç kapının kilitli olduğunu fark etti. Yanında amcasının yedek anahtarlarını getirme önlemini almıştı, o nedenle pencereden çıkıp başka bir yeri denemek zorundaydı.

Atık su borusundan ikinci kata tırmanınca, rahatlıkla ulaşabileceği bir kapı üstü penceresi olduğunu gördü. Pervaza tırmanıp küçük pencereden destek alarak altındaki büyük pencereyi açtı.

Kendisini depo gibi bir yerde buldu. Cebinde getirdiği mumu yakınca, yüzlerce kutu baskı kâğıdının odanın her yerine istiflenmiş olduğunu gördü. Aralarından geçerek kapıya doğru ilerledi, neyse ki bu kapı kilitli değildi.

Depo beş kapının olduğu dar bir sahanlığa açılıyordu ve sahanlıkta yürürken, binanın sonundaki kapılardan birinde küçük bir işaret olduğunu gördü. Mumunu yaklaştırdıca "Kent Yöneticilik" yazdığını fark etti.

Kapı kilitliydi ve anahtarları denemek için mumu yere koymak zorunda kaldı. Ne yazık ki anahtarların hiçbiri işe yaramadı. Jimmy tam mumu alıp vazgeçerek binayı terk etmek üzereyken paspası fark etti. Annesinin anahtarı hep paspasın altına bıraktığını hatırlayıp paspası çekti ve altında bir anahtar bulunca heyecanlandı.

Ofise korkuyla girdi. Pencereelerde hiç güneşlik yoktu ve devriyede olan bir polis kapalı bir ofiste küçük bir ışık görürse hemen şüphelenirdi. Ama öte yandan, inceleyebileceği çok fazla şey de yoktu zaten. Odada sadece geniş bir masa, iki sandalye ve neredeyse amcasının barın bütün evrakını tuttuğuna benzeyen ahşap bir dosya dolabı vardı.

Masanın çekmecelerinde tükenmez kalem, kurşun kalem, bir makbuz defteri ve içlerinde yazılar olsa da Jimmy'ye hiçbir şey ifade etmeyen defterlerden başka bir şey yoktu. Dikkatini dosya dolabına verdi.

İçinde çok fazla şey yoktu, sadece içlerinde bazı kâğıtların olduğu birkaç dosya, bir şişe viski ve parmakların geçirilebileceği dört deliği olduğu için muşta olduğunu

düşündüğü bir şey vardı. Sivri demiri kendi eline takmaya çalışınca, aletin kocaman elleri olan yetişkin bir erkek için yapıldığını fark etti. Birinin yüzüne verebileceği hasarı düşünmek bile ürpeticiydi.

Dosyaları alıp masaya bıraktığı mumun yanma götürdü ve hızla hepsine göz attı. Birinde, Core'daki binaların durumu hakkında farklı kaynaklardan gelen şikâyet mektupları vardı, bazıları yirmi ya da otuz sene öncesine aitti ve Bay F. Waldegrave'e hitaben yazılmışlardı. Şikâyetler Kent'e hitaben yazılan yeni mektuplara benzer olsa da, binanın asıl sahibinin bu adam olduğunu düşündü. Bethnal

Green'deki farklı mülklerle ilgili de çok sayıda mektup vardı ve çoğu fare istilası, sıhhi tesisat ve aşırı kalabalık nedeniyle şikâyetle bulunuyordu.

Ama sonra, Chancery Sokağı'ndaki bir avukattan gelen bir sene öncesine ait bir mektup buldu, bunun Core'la hiçbir ilgisi yoktu, Kent'in Charing bölgesindeki bir evin alımıyla ilgiliydi. Ve bu mektup Bay F. J. Waldegrave'e hitaben yazılmıştı.

Jimmy mektubu cebine koydu. Kaybolduğu anlaşılacak kadar yeni bir mektup değildi ve onu daha dikkatle incelemeliydi. Ofiste ilgisini çekebilecek başka bir şey olmadığı için eve dönmeye karar verdi.

Geldiği yoldan çıkmayıp merdivenlerden inerek üzerinde anahtara gerek kalmadan rahatlıkla açabildiği yeni kilitlerden biri olan ön kapıdan dışarı çıktı ve arkasından kilitledi.

O gece saat üçte uyumuş olmasına rağmen ertesi gün sabahın sekizinde bardan çıktı. Amcası saat ondan önce nadiren uyanırdı ve Jimmy o zamana kadar Noah Bay-liss'le görüşüp geri dönmeyi umuyordu.

Ilava çok soğuktu ve Jimmy ısınmak için yolun büyük bir bölümünü koştu. Noah'nın ev sahibi Bayan Dumas kiracısının bu kadar erken bir saatte ziyaretçisi olmasına şaşırı ve Noah'nın kahvaltısını yaptığını söyleyip Jimmy'ye onunla bir fincan çay içmek isteyip istemediğini sordu.

Kahvaltı odasına girip Bayan Dumas mutfaka döner dönmez, "Dün gece Kartal'ın inine girdim," diye fısıldadı Jimmy ve "Bunu buldum," diye ekleyip avukatın mektubunu uzattı.

"Ama bu Bay Waldegrave'e yazılmış," dedi Noah içeriğine göz atarken.

"Sanırım Kent'in gerçek adı bu," dedi Jimmy heyecanla ama masanın öteki ucunda başka bir kiracı oturduğu için sesini yükseltmemeye çalıştı. "Core hakkında Bay F. J. Waldegrave'e yazılmış eski ve daha sonra Kent'e yazılmış yeni şikâyet mektupları buldum. O yüzden, Waldegrave'in onun gerçek adı olduğunu düşünüyorum. Eski şikâyet mektupları da ya babasına ya da başka bir akrabasına yazılmış olmalı. Ama takma isim bulmada pek aklını kullanmamış, öyle değil mi?" Çocuk kıs kıs güldü. "Kent'te yaşamıyorsa tabii! Neden sahte isme ihtiyaç duyuyor acaba?"

Noah gülümsedi. "Sahte isim altında karanlık işler çevirebilmek için. Belki de, yakınında yaşadığım için adımları Warren Caddesi olarak değiştirmeliyim."

"Ben de Bay Ramshead olabilirim," Jimmy güldü. "Ama bak, elimizde adresi var. Pear Tree Köşkü, High Caddesi, Charing. Belle'i orada tutuyor olabilir."

"Nedense bu kadar kolay olduğunu sanmıyorum," dedi Noah yavaş ve düşünceli bir şekilde. "Onu insanların bilebileceği bir yere götürmez."

"Götürmeyebilir ama polise orada yaşadığını söyleyebiliriz. Orayı kontrol edebilirler."

Noah genç Jimmy'nin heyecanlı ve umutlu yüzüne baktı ve polis Belle'i bulabilmek için harekete geçeceğine dair ona güven verebilmeyi diledi. Ama Noah'nın Bow Caddesi'ne yaptığı ziyaret pek

cesaretlendirici olmamıştı, hatta kızın ortadan kaybolmasını hiç umursamadıklarını görmüştü. Açıkçası, polis bir fahişenin kızının kaybolmasını önemli bir olay olarak görmüyordu.

Ama hepsi bu değildi. Noah, Belle'in Kartal ismiyle tanınan bir adam tarafından kaçırıldığını söylediğinde, polis bu isim adını hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi yapmıştı. Ama Noah'nın gözlerine bakmadığı için ikna edici bir yalancı değildi ve bir şeyler gizleyen insanlar gibi saldır-ganlaşmıştı. Seven Dials'taki neredeyse bütün yetişkinler Kartal'la tanışmamış olsalar bile onu duydukları için bir polisin bu adamı hiç işitmemiş olması inanılır gibi değildi.

Bu şartlar altında, adamın evinin nerede olduğuna dair kanıtla polis merkezine gitmek başarısızlıkla sonuçlanırdı. Bu çavuş, Noah'mn şüphelendiği gibi Kent'in paralı adamlarından biriye, adamı uyarır ve sonucunda Jimmy ve amcası kiralık zorbalara hedefi olurdu.

“Bana kalırsa, önce amcanla konuşup onu kendi tarafımıza çekmeliyiz,” dedi Noah bunu iyice düşünmek için kendisine zaman vererek. “Ama ona o ofislere izinsiz girdiğini söylemeyeceğiz. İçeri girenin ben olduğumu söylememiz daha iyi olur.”

“Bugün bara gelebilir misin?” diye yalvardı Jimmy. “Şimdi olmaz,” diyen Noah bir demlik çay ve bir tabak kızarmış ekmekle yanlarına gelen Bayan Dumas'ı işaret etti. “Garth benimle görüşürse, saat altı gibi gelebilirim.”

“Görüşmesini sağlarım,” dedi Jimmy. Bir dilim kızarmış ekmek alıp yağ sürerken, Bayan Dumas ona çay doldurdu. Çayın soğumasını beklemeden açlıkla içtikten sonra kızarmış ekmeğini alarak kalktı. “Geri dönmeliyim. Ama ya onu çoktan öldürdüyse, Noah?”

Çocuğun yüzündeki acılı ifade Noah'nın kalbinin anlayışla dolmasına neden oldu.

Noah elinden geldiğince ikna edici bir şekilde “Niyeti bu olsaydı, buradaki bir arka sokakta da işini halledebilirdi,” dedi. “Mektubu bularak iyi bir şey yaptın Jimmy, çok cesurca.”

Jimmy gittikten sonra Noah kahvaltısına devam etti ama iştahı kaçmıştı. Belle'in öldürüldüğünü düşünmediğini söylerken doğruyu söylemişti ama çocuğa kızın başına ne gelmesinden şüphelendiğini söylemeye cesaret edememişti. Polislerin Kent'i bulmaya neden yardım etmediklerini ve onu hem Millie'yi öldürmekle hem de bu kaçırma olayıyla neden suçlamayacaklarını söyleyememişti.

Noah, Millie'yle tanışmadan kısa bir süre önce, tutuklanan kişinin serbest bırakıldığı ve bütün suçlamaların düştüğü birkaç ciddi olay işitmmişti. Polis memurlarının rüşvet aldığı ya da suça tanık olan kişilerin tehdit edildiğine dair güçlü kanıtlar vardı. Noah, konu hakkında Ernie Greensleeve'in harika olduğunu söylediği bir makale yazmıştı ama makaleyi editörleri Bay Wilson'a götürdüğünde, fazla kışkırtıcı olduğu için baskıya veremeyeceklerini söylemişti.

Noah halkın polis kuvvetlerinde yozlaşma olduğunu bilmeye hakkı olduğunu savunsa da, editör ona işini almak için sabırsızlanan birçok genç gazeteci olduğunu hatırlatmıştı. Noah vazgeçmek zorunda kalmıştı. Hikâyeyi daha sansasyonel gazetelerden birine satmayı denerse, bir daha *Hernl*#da asla yazamayacağını biliyordu.

Noah aynı gün daha sonra Covent Garden'daki bir meyve toptancısıyla röportaj yapmaya gönderilmişti. Oldukça eğlenceli bir hikâyeydi, muzların birinden çıkan tarantula orta yaşlı iri yarı bir çalışanın üzerine atlamıştı. Zavallı adam üzerinde neyin dolaştığını anlayınca korkuya kapılmıştı ama on bir yaşında genç bir çocuk bir bardak ve kartla korkusuzca öne çıkıp hayvanı adamın üzerinden almıştı.

Genç çocuk neşeyle zafer hatırasını toptancılara gösterdiği sırada, kurban bayılarak yere serilmişti. En sonunda, örümcek kapaklı bir kavanoza alınmış ve gelip almaları için Londra Hayvanat Bahçesi'ne haber verilmişti.

Tüm bunlar sabahın erken saatlerinde olmuştu ama hikâye Fleet Caddesi'ne ulaşıp Noah insanlarla röportaj yapmak için gönderildiğinde, örümcek çoktan alınıp götürülmüştü ve kurban çok fazla konyak içtiği için doğru düzgün konuşabilecek halde değildi. Ama zaten hikâyenin kahramanı çocuğu ve gazetede isminin geçecek olması onu çok heyecanlandırmıştı.

Noah Seven Dials'ta olduğu için Fleet Caddesi'ne dönmeden önce Annie Cooper'la konuşmaya karar verdi. Önceki gün evdeki herkesin yanı sıra onunla da kısa bir görüşme yapmıştı, ama Jimmy sayesinde onunla paylaşabileceği yeni gelişmeler olduğu için onunla konuşarak daha önce sakladığı bir şey varsa öğrenmeyi umuyordu.

Jake's Court'da evin arka kapısını tıklattı. Kapıyı üzerinde un lekeli bir önlükle Bayan Davis açtı.

"Günaydın, Bayan Davis," dedi kibarca Noah. "Bu kadar kısa süre içinde tekrar rahatsız ettiğim için üzgünüm, ama Kent denen adam hakkında yeni şeyler öğrendim. Bayan Cooper'a söylemek istedim."

"Bana Mog de, kimse bana Bayan Davis demez," dedikten sonra onu içeri aldı. "Korkarım, Annie kötü durumda."

Mog'un kırmızı gözlerinden ağlamış olduğu anlaşılıyordu ama kadın buna rağmen Noah'ya yeni demlediği çaydan bir fincan verdi. Masada hamur açmakla meşguldü ve mutfağı biftek kokusu sarmıştı. Noah'ya ocağın yanında oturmasını söyleyip yiyecek bir şeyler isteyip istemediğini sordu.

Mog etrafında koşturup dururken sıcak mutfakta oturan Noah, Belle'in annesinin ne tür bir işle uğraştığını neden anlamadığını anladı. Bodrum katı evin geri kalanından tamamen ayrıydı, sıcak ve samimi bir havası vardı ve Mog ise kibar ve anaç bir kadındı. Önceki gün, ona bir rafta eski bebeklerin, kitapların ve oyunların olduğu Belle'in küçük yatak odasını göstermişti, kızın yatağı rengârenk bir yorganla örtülüydü, küçük bir penceresi olan karanlık bir oda olsa da, sevimliydi ve iyi bakılmış bir çocuğu yansıtıyordu.

"Annie genelde duygularını belli etmez," dedi Mog ona çayın yanında kremalı çörek verirken. "Ama bu olay onu o kadar kötü etkiledi ki, onun için korkuyorum. Bu konuyu biriyle konuşması gerekiyor, eğer ona verecek bir haberin varsa, belki bu açılmasını sağlayabilir."

Noah'yı çayını içmesi için yalnız bırakan Mog ev sahibiyle konuşmak için üst kata çıktı. Birkaç dakika sonra geri dönüp yukarı çıkabileceğini söyledi.

Annie, Millie'nin hep "ofis" diye söz ettiği salonun arkasındaki odadaydı. Aslında orası Annie'nin yatak odasıydı, ama oda L biçimindeydi ve ufak kısımda kalan yatağı süslü bir perde gizliyordu. Şöminenin önündeki gül pembesi kadife kanepesle oldukça kadınsı bir odaydı. Zarif siyah lake kaplı küçük yuvarlak masa, sandalyeler ve Annie'nin çalışma masası yeşil çiçekler ve yapraklarla boyalıydı. Duvarlarda bir sürü tablo vardı, mısır tarlasında sevgilisiyle yürüyen bir askeri ya da limanda sevgilisinin gemiden inmesini bekleyen kadını tasvir eden tabloların hepsi romantikti.

Millie öğleden sonraları sık sık şöminenin karşısında Annie'yle çay içtiğini anlatırdı ve kendine ait bir evi olduğunda böyle bir odası olmasını istediğini söylerdi. Noah artık nedenini anlayabiliyordu. Annie'nin görüldüğü gibi katı, soğuk ve keyifsiz bir insan olmadığını gösteren sıcak ve davetkâr bir odaydı.

Ama şöminenin yanında oturan Annie, daha önce Mil-lie'yi ziyaret ettiğinde karşılaştığı zarif ve mağrur kadın değildi, kafasını çevirip ona selam vermekte bile zorlanmıştı. Önceki gün bile soğuk, ilgisiz ve zarif duruşunu koruyabilmişti. Eğer Mog, Noah'ya Annie'nin kızı ortadan kaybolduğu için üzgün olduğunu söylemeseydi, duygularını belli etmediği için bunu asla anlamazdı.

Ama bugün farklı görünüyordu. Aniden kilo vermiş gibi rengi solmuş ve güçsüz görünüyordu, gözleri çökmüştü ve boş bakıyordu. Kabarık omuzlu kolları olan yüksek yakalı siyah elbisesi onu olduğundan daha yaşlı gösteriyordu ve Noah'nın bugüne kadar bukleler halinde özenle toplanmış olarak gördüğü saçları sertçe geriye doğru toplanmıştı. Kadının kahverengi saçlarının arasındaki gri tutamlar oldukça belirgindi.

"Sizi bu kadar kısa süre içinde tekrar rahatsız ettiğim için çok üzgünüm," dedi Noah. "Ama Kent hakkında biraz daha bilgi bulduğumu bilmek isteyeceğinizi düşündüm." Ona bakarken Annie'nin gözlerinde küçük bir umut ışığı belirdi. "Öyleyse, size borçluyum," dedi ama konuşurken çaba harcıyormuş gibi sesi tekdüze ve ifadesizdi.

"Sadece ben değil, Jimmy de uğraştı. Ram's Head'in sahibi Garth Franklin'in yeğeni. O da benim kadar Belle'i bulmak ve o canavarı Millie'yi öldürdüğü için mahkemeye çıkarmak istiyor."

"Mog bana onun Belle'in arkadaşı olduğunu söyledi. Lütfen yardımlarından ötürü ona teşekkür ettiğimi söyleyin." Noah Jimmy'nin kızını nereden tanıdığını sormamasının ya da ne tür bir haber getirdiğini öğrenmek için yerinden fir-lamamasının tuhaf olduğunu düşündü. Çok soğuktu.

Kent'in nerede yaşadığını bildiğini ve ona göre Kent'in polisi avcuna aldığını açıkladı. "Adamı tuzağa düşürüp onu Belle'in nerede olduğunu söylemeye zorlamak dışında, ne yapacağımızı gerçekten bilmiyorum," diye itiraf etti. "Ama onu Öldürdüğünü sanmıyorum. Onu bir yerde tuttuğuna neredeyse eminim."

"Bazen bu çok daha kötü olabilir," dedi Annie kanepede yarı dönüp ona bakarak. "Bilgi aldığım kişilerden genç kızları sattığım öğrendim, eminim siz de bunu duymuşsunuzdur."

"Birkaç kişi böyle söyledi," dedi Noah. "Ama onu suçladıkları o kadar çok kötülük var ki, abartmış olduklarını umuyorum."

“Bizim işimizin en kazançlı yanlarından biri bu.” İcini çekip acılı gözlerini Noah’ya dikti. “Bu beni tiksindiriyor, burada sadece kendi rızasıyla gelen ve ne yaptığını bilecek kadar büyük kızları çalıştırdım. Ama Belle’imin bu şekilde kullanılabileceğini düşünmeye dayanamıyorum.”

Noah kadının alt dudağının titrediğini ve kendini kaybetmek üzere olduğunu gördü. “Çok üzgünüm, Bayan Cooper.” Uzanıp onu teselli etmek için elini tuttu. “Ama Jimmy bana onun cesur ve akıllı bir kız olduğunu söyledi, belki kaçabilir.”

“Ben de cesur ve akıllıydım, yırtıcı bir kedi olabilirdim,” dedi titrek bir sesle Annie. “Ama beni de kaçırdılar, hapsedtiler ve aç bıraktılar. Dayak yemese ve aç bırakılmasa bile, hiçbir genç kız, ne kadar cesur olursa olsun, tahrik olmuş yetişkin bir erkekle baş edemez.”

“Aynı şey sizin başınıza da mı geldi?” diye sordu Noah kibarca. Annie üzüntüden titriyordu ve Noah bu konuda konuşmasının mı, yoksa başka bir konuya geçerek dikkatini dağıtmanın mı daha iyi olacağını bilmiyordu. “Gerçekten çok üzgünüm.”

“Belle’den biraz daha küçüktüm, Londra’yı görmeyi o kadar istiyordum ki, buraya gelmek adına bir arabacının vagonuna binmek için yalvarmıştım,” dedi Annie. “Gençken nasıl olduğunu bilirsiniz, her şeyi enine boyuna düşünmezsiniz. Dükkanların vitrinlerine bakarak dolaşmaya başladım ve birden hava karardı, nasıl geri döneceğimi bilmiyordum. Ağlamaya başlayınca, kadının biri yanıma gelip ne olduğunu sordu. Birinin eşine ya da annesine benziyordu, korkmam gereken biri gibi değildi. Ona durumumu anlatınca onunla birlikte evine gidebileceğimi ve ertesi sabah bana Londra Kulesi’ni gösterdikten sonra birinin beni evime bırakmasını ayarlayabileceğim söyledi.”

“Ertesi gün Londra Kulesi’ni gördüm ama nehrin kıyısındaki eski bir deponun tahtalarla kapalı penceresindeki aralıktan.”

“Sizi kilitledi mi?” diye sordu Noah hayretle.

Annie üzüntüyle kafasını salladı. “Bana ertesi gün göstereceği şeyleri anlatırken, birden kendimi orada kilitli buldum. Çılgılık attım, ağladım ama kapının arkasından beni duyabilecek kimsenin olmadığını söyleyerek karşılık verdi. Beni orada yiyeceksiz bıraktı, sadece üzerinde uyuyabileceğim saman dolu bir çuval ve ince bir battaniye vardı. O gece o kadar üşüdüm ki, uyuyamadım. Ertesi gün, bana yiyecek vermek için yanıma bir adam geldiğinde, onunla mücadele etmeyi denedim. Bana vurup yemeği ve battaniyeyi alıp götürdü. Onu ancak üç gün sonra, yemek ve battaniye için her şeyi yapabileceğim bir durumdayken gördüm. Esaret, açlık ve korku en güçlü insanın iradesini bile yok edebilecek üç şeydir.”

Noah şoke olmuştu. “Özellikle de küçük bir çocuk için,” diyerek ona katıldı. “Yiyeceksiz ve sıcak battaniyeler olmadan bir gün bile dayanabileceğimi sanmıyorum.” Annie onu desteklercesine kafasını salladı. “En sonunda gelip beni Tooley Caddesi’ne götürdüler. Orası hâlâ genelevdir ama o zaman ne olduğunu bilmiyordum. Beni yıkayıp saçlarımı fırçaladılar ve temiz bir gecelik giydirdikten sonra alt kattaki kocaman yatağı olan geniş odaya götürdüler. Sonra bana sersemletici bir şey içirdiler, ama ilk adam odaya girip bana o pis şeyi yapmaya başladığında canım o kadar yandı ki bağırdım.” Duraksadı, gözleri yine

doldu. “Bağırمام hoşuna gitti,” diye fısıldadı. “Gerçekten hoşuna gitti.”

“Çok üzgünüm,” dedi Noah içtenlikle. Erkek olduğu ve kadınlarla birlikte olmayı sık sık hayal ettiği için utandı.

“Onunla kalmadı. O gece üç erkek daha geldi. Beni yıkanmaya götüren kadın her erkekten sonra içeri gelip beni temizledi. Sonra başka biri içeri girdi. O gece öleceğimi sandım, çünkü hiçbir çocuk böylesine bir acı ve utanç yaşayıp hayatta kalmış olamaz.”

Noah elini omzuna koyarken gözyaşlarını tutamadı. Kalbi kırılan her kadına yapacağı gibi onu kollarına almayı düşündü, ama sınırı aşmaktan korkuyordu.

“İnsanlar onlara beyefendi diyordu,” dedi tiksintiyle. “Güzel giysiler giyerlerdi, parmaklarında yüzükleri olurdu. Muhtemelen profesyonel erkeklerdi, avukatlar, doktorlar, politikacılar, bilim adamları. Parası ve büyük ihtimalle eşleri ve çocukları olan akıllı adamlardı. Ama ne yaptığını bile bilmeyecek yaştaki bir çocuğun ırzına geçmekten zevk alıyorlardı.”

Çizdiği tablo hayal edemeyeceği kadar korkunç olduğu için Noah konuşamadı.

“Bu her yerde oluyor,” dedi gözleri öfkeyle yanarak. “Her gün genç ve güzel kızlar kayboluyor, genellikle seslerini çıkaracak kadar gücü ya da parası olmayan ebeveynleri olan fakir mahallelerde ve arka sokaklarda yaşıyorlar. Ama benim gibi taşralı kızlar da var. Bazen bu kızlar işe yaramadıklarında Ölüyor, öldürülüyor ya da yurtdışına gönderiliyorlar. Diğerleri ise mahvoluyor, çok zarar gördükleri için saygın bir hayata geri dönemiyorlar.” Annie kendini toplamak için duraksadı.

“Belle’in şu an bunu yaşıyor olmasından korkuyorum,” diye devam etti acı dolu bir sesle. “Hayatı benimkinin bir benzeri olacak. Ve hepsi benim suçum. Onu yatılı okula göndermeliydim. Neden göndermedim ki!”

“Onu sevdiğiniz ve yanınızda olmasını istediğiniz için mi?” dedi Noah.

“Bu doğru, ama en kötüsü de bunu hiç belli etmemiş olmam.” Annie hıçkırdı. “Mog’a bana olduğundan daha yakındı. O adamların yıllar önce bana yaptığı şeyin asıl laneti bu zaten. Sevemedim, duyguları olmayan boş bir kabuk gibiydim ve yapabileceğim başka bir şey olmadığını düşündüğüm için fahişelik yapmaya devam ettim.”

Noah derin bir iç çekti. İçinde Annie’nin bunları daha önce kimseye anlatmadığına dair bir his vardı ve bu kadar çok şey anlattıktan sonra kendisinden nefret edip etmeyeceğini merak ediyordu.

“Belle’i geri almak ve o adi herifin yaptıkları yüzünden asıldığını görmek için ne gerekiyorsa yapacağım,” dedi Noah sertçe. “Küçük Jimmy onun için çok endişeleniyor ve onu önemsiyor, amcası da elinden geleni yapacak. Henüz hiçbir şey yapamadığımı düşünüyorum ama gazetem polis suçluları koruduğunu yazması için ne gerekiyorsa yapacağım. Eğer insanlara genç kızları ve çocukları kaçıran bu pisliklerden bahsedersen, belki uyanıp bu tür adamları linç ederler.”

Siy: Ing. Kurnaz, Sinsi. *-ed.n.*

2

Core: Ing. Çekirdek, merkez, temel, *-ed.n.*

Annie yaşlı gözlerle uzun bir süre ona baktı ve kenarları dantelli mendiliyle gözlerini silerek “Çoktan yardımcı oldun Noah,” dedi. “İçimdekileri dökmeme yardımcı oldun. Tüm bunları o kadar uzun zamandır içimde saklıyorum ki, beni zehirliyordu. Teşekkür ederim.”

ONUNCU BÖLÜM

Belle şaşkındı. Dört gündür Fransa’daki evdeydi. Bir mahkûm gibi binanın tepesindeki odaya kilitlenmişti ama ona yemek getirmek, ateşe kömür atmak, lazımlığı boşaltmak ya da yıkanması amacıyla ona su getirmek için içeri girip çıkan iki kadın ona nazik davranıyordu.

İngilizce bilmiyorlardı ama ona bakış tarzları, saçlarını fırçalamaları ve getirdikleri yemeği yemediğinde cıkcık-lamaları onu önemsediklerini gösteriyordu. Belle, onların da fahişe olup olmadıklarını merak ediyordu. Sıradan koyu mavi elbiseler, başlıklar ve önlükler giydikleri için öyle görünmüyorlardı. Annie’nin evinde kızlar günün büyük bir bölümünü doğru düzgün giyinmeden geçirirlerdi.

Belle el hareketleriyle ona neler olacağını sormaya çalışmış ve annesine bir mektup yazmak istediğini anlamaları için uğraşmıştı ama kadınlar ne demek istediğini anlamamış gibi kafalarını sallamakla yetinmişlerdi.

Böylece Belle, Hansel ve Gretel’deki çocuklar gibi bir erkeğe sunulmadan önce şişmanlatıldığını düşünmeye başladı. Ya da Madam Sonheim ondan hoşlanmadığı ve bu iş için uygun bulmadığından hazırlıkları tamamlar tamamlamaz onu İngiltere’ye geri göndermeyi planladığı için başına hiçbir şey gelmeyecekti.

Tutulduğu oda tavan arasındaydı ve pencerenin yanında tavan sert bir şekilde zemine iniyordu. Küçük ve oldukça karanlıktı; ufak demir bir karyola, bir lavabo, küçük bir masa ve pencerenin altındaki sandalyeden başka bir şey yoktu. Belle ona getirdikleri yemekleri tuhaf bulsa da, oda sıcak ve oldukça rahattı. Ayrıca zamanın biraz daha hızlı geçmesini sağlayan birkaç yapboz da vardı.

Kaçmak kesinlikle mümkün değildi. İlk sabah, Belle sokağa inip inemeyeceğini görmek için pencerenin dışına tırmanmış ama pencere kenarına çıkınca evin arka tarafıyla sokak arasında oldukça yüksek bir mesafe olduğunu görmüştü. Çatıya baktığında ise, kaygan ve eski kiremitlere tırmanmaya kalkışamayacak kadar korkmuştu. Üstelik, bir yolu olsaydı, Madam Sondheim’ın pencereleri açık bırakmazdı.

Kapıyı dinlemenin de faydası olmadı. Arada sırada konuşmalar ve ayak sesleri duyuyordu ama Fransızca konuşuluyordu. Geceleri, Londra’dayken duyduğu seslere benzeyen müzik sesi ve alt kattan gelen kahkahaları duyabiliyordu. Ama evdeyken Mog gece boyunca birkaç kez onu kontrol etmeye gider ve sonuncusunda genellikle onu yatırıp iyi geceler öpücüğü verirdi. Ama burada, akşam ye-

ineğinden sonra kimse onu görmeye gelmiyordu ve gece iki kez gaz lambasının yağı bitince yapbozunu bırakıp yatmak zorunda kalmıştı.

Genellikle akşam yemeğini oldukça geç getiriyorlardı; bir keresinde yemek yerken kilisenin saati sekizi vurmuştu. Beşinci gecesinde, akşam yemeği hava kararmadan çok önce getirilince bir şeylerin

olacağını sezdi.

İçine ekmek parçası doğranmış sebze çorbası oldukça lezzetliydi, ardından balık böreği ve haşlanmış patates yedi. Her zamanki gibi, bir kadeh kırmızı likör de vardı ama bu kez tadı farklıydı. Belle içine şarap koymuş olabileceklerini düşündü ve umursamadan içti.

Kapı tekrar açıldığında, tepsiyi almak için hizmetçilerden biri geldiğini sandı. Gelen hizmetçilerden kısa boylu olan, ilk gecesinde onu buraya getiren Delphine'di. Çok hızlı bir şekilde Fransızca bir şeyler söyledi ve Belle anlamadan ona bakınca, onunla gitmesini belirtircesine işaret etti.

Belle odadan çıkma fırsatı edinmesine sevindi ama bunun ne anlama geldiği onu korkutuyordu. Delphine onu iki kat aşağıdaki banyoya götürdü.

Banyo çoktan hazırlanmıştı ve iki kadın Belle'i soymaya başladı.

“Kendim yapabilirim,” dedi ve sinirli bir şekilde onları itti. “Beni rahat bırakın!”

Evdeki ilk gecesinde koyu mavi ince yünlü elbisesini alıp ona etek uçları fırfırlı, ipek kuşağı ve fuları olan, daha hafif, yeşil bir elbise vermişlerdi. O sırada çok korkmuş olsa da, elbise çok güzel olduğu için hoşuna gitmişti ve güzel görünmesini önemsediklerine göre ona kötü bir şey yapmayacaklarını düşünmüştü. Şimdi ise banyo tabure-sinde temiz, dantel kenarlı beyaz bir iç gömleği ve iç çamaşırını vardı. Belki de onu dışarı çıkarmayı planlıyorlardı.

Belle kadınların soyunana kadar yanında kalmalarından hoşlanmadı, anlaşılabilir küçük bir çocukmuş gibi onu yıkamayı düşünüyorlardı. Ancak kendini ifade edemediği için vazgeçip onu yıkamalarına izin vermek zorunda kaldı.

Sokaktan getirilmiş pis bir serseri gibi onu ovuşturdular. Ardından, banyo tıpasını çektikten sonra, birkaç ibrik sıcak suyla saçlarını duruladılar. Hararetle saçlarını duruladıkları sırada, Belle ona ilaç verildiğini anladı. Kent'in ona verdiği uyku ilacı gibi değildi, uykuya dalacakmış gibi hissetmiyordu. Ama serserem ve umursamazdı, o kadar ki, iki kadın saçlarını kurulayıp ona temiz bir iç çamaşırını giydirirken kendini tutamadan kıkırdamaya başladı.

Saçlarını kurulamaları uzun sürdü. Kuru havluyla saçlarını ovuşturup durdular ve sonra yanlarda uzun bukleler bırakarak saçlarını topladılar. Biri kapının önünden seslenince, Delphine bağırarak karşılık verdi.

Anlaşılabilir acele etmeleri isteniyordu, çünkü aniden iki kadın Belle'in saçları hâlâ ıslak olduğu için telaşlanmışlar-dı. Ancak elbisesini giymesine yardım etmeyi unuttular, banyonun kapısını açıp ellerinden tutarak üzerinde sadece iç çamaşırıyla onu üst kata yalın ayak götürdüler.

Dört gün önce eve ilk geldiğinde, Belle halının eski püskü olması dışında ev hakkında pek fazla şey fark etmemişti ama o zaman korkuyordu ve gaz lambalarının çoğu kapalıydı. Şimdi ise hepsi yanıyordu ve evin sandığından çok daha büyük olduğunu, her katta beş ya da altı kapı olduğunu ve duvar kâğıdının deseninin seçilemeyecek kadar eski olduğunu gördü.

İki kadın üçüncü kattaki bir kapıyı açtılar. Burada evin başka bir kanadına açılıyormuş gibi kısa bir

geçit uzanıyordu. Geçidin sonunda ise bir başka kapı vardı.

Delphine kapıyı açtığında, içeride Madam Sondhe-im'ın olduğunu gördü. Delphine ona özür diler gibi bir şey söyleyip Belle'i hafifçe ileri ve sola doğru itip kapıyı arkasından kapattı.

Belle kendini çok az eşyayla döşenmiş bir başka odada bulmuştu. Çarşaf ve birkaç yastık dışında düzeltilmemiş olan demir bir karyola, pencerelerdeki güneşlikler ve bir lavabo dışında hiçbir şey yoktu. Tavan arasındaki oda eğimli tavanı ve küçük olduğu için sıcak görünürken, bu oda geniş ve boştu.

Yatağın kenarında kırmızı yanaklı, iri yarı bir adam oturuyordu. Üzerinde gri bir takım elbise ile gri-siyah çizgili bir yelek vardı ve ona gülümsüyordu.

Belle isminin söylendiğini duyunca Madam'm onu adama tanıttığını anladı. Midesinde kelebekler uçuşuyordu, kapıya doğru koşmaya çalıştı ama oraya önce Madam ulaştı ve kapının kilitli olduğunu gösterircesine önünde bir anahtar salladı.

Madam başka bir şey söylemeden, Belle'e döndü ve yeni iç gömleği hızla üzerinden aldı. Tek hamlede iç çamaşırını da çıkardı. Belle artık çırılçıplaktı.

Belle ağlamaya ve elleriyle çıplak bedenini örtmeye çalıştı ama Madam ellerine vurarak ona engel oldu ve at satıcılarının bir hayvanı satmaya çalıştıklarında yaptıkları gibi bir yandan konuşup bir yandan ellerini Belle'in üzerinde gezdirdi.

Ama asıl korkutucu olan adamın ifadesiydi. Mattalar-dır yemek yememiş ve karşısındaki sıcak bir biftekmiş gibi Belle'e bakıyordu. Gözleri ışıldıyordu, alnı terlemişti ve dudaklarını yalıyordu. Madam onun hakkında konuşmayı bitirdikten sonra Belle'i adamın yanına çekip yatağa oturmaya zorladı.

Belle'in, "O artık senin," anlamına geldiğini düşündüğü son bir sözün ardından kapıyı arkasından kilitledi.

"Mc7 *eherie*," dedi adam, Belle bunun bir sevgi sözcüğü olduğunu biliyordu, çünkü iki hizmetçinin bu sözcükleri kullandıklarını duymuştu. Adam yatakta üzerine doğru eğilip dudaklarından öptü. Nefesi kötü koktuğu ve çenesinde sakalları olduğu için Belle kafasını çevirdi. Ama bu onu vazgeçirecek gibi görünmüyordu, çünkü ellerini mahrem yerine götürüp dudaklarını aralayarak ona baktı.

Aklını kaçırmış gibi birden üzerinde yünlü iç gömleği kalana kadar giysilerini çıkarmaya başladı. Kısa ve tombul bacakları oldukça beyaz ve tüylüdü ama Belle için en korkutucu olan, kocaman görünen, ucu parlak ve mor penisiydi.

Adam yatağa girdiğinde Belle öteki tarafına kaçmaya çalıştı ama adam kolunu tutup onu geri çekti, bacaklarını açıp aralarına yerleşirken bir eliyle onu sıkıca tutuyor ve diğer elinin parmaklarını içine sokuyordu. Ağlamasını umursamayıp homurdanarak bu şekilde ona dokunurken kendi dünyasındaymış gibiydi. Penisıyla de oynayıp duruyordu, yukarı ve aşağı doğru ovuştururken ucunu onu tiksindiren bir

şekilde üzerine koyuyordu.

Sonra birden kendini Belle'in içine doğru iterken bacaklarını kavrayıp yukarı kaldırdı.

Kısa hayatı boyunca hiçbir şey canını bu kadar yakma-

mıştı. Onu ikiye ayırıyormuş gibi hissediyordu. Çılgılık atıp durdu ama adam onu duymuyor gibiydi. Ancak Belle çaresizce ondan kurtulmaya çalışınca durumu fark etti ve kalçasına sertçe tokat atıp onu iyice kendine çekti. Sürekli konuşuyor, Belle'in iğrenç olduğunu düşündüğü kelimeleri söyleyip duruyordu. Ve sonra hareketleri hızlandı, yatak yayları gürültülü bir şekilde karşı koyarken Belle acıdan öleceğini düşündü. Ağzı ve boğazı kuruduğu için bağırıyordu. Annesine ve Mog'a haykırıp bu işin bir an önce bitmesi için Tanrı'ya yalvardı.

En sonunda bitti ve domuz gibi terleyen adam yatağa yığıldı. Belle kalkıp ondan olabildiğince uzaklaşarak bir köşeye çömeldi. Bacaklarından aşağı kan akıyordu, iğrenç bir yapışkanlık ve koku da vardı. Bütün vücudu titremeye başladı ve kusacakmış gibi hissetti.

Adam neredeyse anında uykuya daldı. Belle horladığını duyabiliyor ama köşede çömeldiği yerden hareket edemiyordu. Sonra kapı açıldı ve Madam içeri girdi. Önce yataktaki adama, sonra köşede oturan Belle'e baktı. Bir şey söyledi ama Belle anlamayınca kadın bileğinden tutup onu kaldırdı.

Kadının gözleri Belle'in vücudunda dolaştı ama sert ifadesi hiç yumuşamadı, sadece arkasındaki askıda bir sabahlığın asılı olduğu kapıya döndü ve onu alıp giyinmesi için Belle'e uzattı. Ardından yeni iç çamaşırlarını aldı ve tekrar Belle'in bileğinden tutup onu odasına geri götüreceğini ifade etti.

Tek bir güzel söz bile söylemedi. Odasına döndüklerinde, Madam lavaboya gösterip kendini yıkamasını işaret etti. Sonra dönüp dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kilitledi.

Yıkanmış ve kendisine verilen yeni geceliği giyiniş bir halde yatağında yatan Belle ağlayamayacak kadar şoke olmuştu. Öylece uzandı, içindeki acı ve yanma başka bir şeyi düşünmesini imkânsız kılıyordu. Millie'nin bu işi yaptığını görmek berbattı ama annesinin evinde çalışan tüm kızlar gibi Millie'nin de kendi seçimiyle fahişe olduğunu düşünmek az da olsa huzur vermişti ona. Sonuçta bu onlar için sadece bir işti, hizmetçilik kadar kötü değildi, üstelik birçok işten daha iyi para kazanıyor ve daha az çalışıyorlardı.

İlk seferinde hepsi aynı şeyi yaşamış olmalıydı. Daha sonra bu işe nasıl devam edebiliyorlardı? Nasıl en güzel elbiselerini giyip, saçlarını yapıp onlara bunu yapmak isteyen bir sonraki adama gülümseyebiliyorlardı?

Ertesi gün Belle yatağından çıkmayıp yastığına gömülerek ağladı. Hizmetçiler yemek getirdiler; genç olan, Belle'e onun anlayış dolu olduğunu tahmin ettiği sözler söyledi ama bunlar bir işe yaramadı. Sonra yemediği akşam yemeğinin ardından Belle tekrar alt kata götürülüp banyoya sokuldu. Bu kez saçlarını yıkamadılar, ona aynı iç çamaşırı takımı verildikten sonra önceki gece olduğu gibi odaya götürüldü.

Bu kez farklı bir adam vardı, daha yaşlı ve zayıftı, penisi çok daha ufaktı. Madam Sondheim odadan

çıktıktan sonra, adam onu ağzına sokmaya çalıştı, ama Belle öğürüp bağıınca adam doğrudan asıl işe geçti. Önceki gece olduğu kadar canı yanmamıştı, ama yine de iğrençti. Belle elinde bir bıçak olmasını ve cılız gövdesine saplayarak onu öldürmeyi dileyerek altında yattı.

Üç gece boyunca her defasında farklı bir erkekle aynı şey devam etti. Penisini ağzında tutmaya zorlayan, ona bir köpek gibi arkasından sahip olan ve en son iç çamaşırını çıkarmadan kızı ya da yeğeni gibi onu kucağında oturtan bir adam oldu. Ama ona baba şefkati göstermiyordu, elleri çamaşırlarının altındaydı ve Belle adamın aklından pis bir oyun oynadığını biliyordu. Adam sonunda arkasına geçti, o kadar büyüktü ki, Belle acının ve yanma hissinin sonsuza dek süreceğini sandı.

Beşinci adamdan sonraki gün, Belle kusmaya ve kendine engel olamamaya başladı. Akşam olduğunda, midesinde kusabileceği hiçbir şey kalmamış olmasına rağmen öğürmeye devam etti. Güçsüz düştükçe hizmetçiler ona bir şeyler yedirip içirmeye çalıştılar, ama onları da çıkardı.

Belle içinde bir şeylerin öldüğünü hissettiği için iyileşmeyi bile istemeden yatağında yatıyordu. Günün geceye döndüğünün ve sonra tekrar sabah olduğunun doğru düzgün farkında değildi. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu ama lazımlığı yardım almadan kullanamayacak hale gelince hizmetçilerin onun için endişelendiklerini hissetti. Madam Sondheim'la onun hakkında konuşmuş olmalıydı, çünkü bir doktor onu muayene etmeye geldi.

Çok az İngilizce konuşabiliyordu ve Belle'le iletişim kurmaya çalışması onu ağlattı.

Adam göğsünü dinleyip tansiyonunu ölçtükten ve kamını muayene ettikten sonra "Fransa'ya nasıl geldin?" diye sordu.

"Bir kutunun içinde, kötü adamlarla," dedi Belle ve hıçkırıklarla ağlayarak onu dinlemesi için adamın elini yakaladı. "İngiltere'de annem öldüğümü sanıyor olmalı. Bana yardım edin!"

Adam merakla Madam Sondheim'a baktı ama kadın omuzlarını silkmekle yetindi.

"O kötü bîr kadın, beş erkeğin bana bunu yapmasına izin verdi." Örtüleri itip cinsel organını gösterdi, çünkü başka nasıl açıklayacağını bilmiyordu.

"Neler yapabileceğime bakacağım," dedi doktor dikkatle ve ciddi olduğunu belirtmek istercesine elini hafifçe Belle'in yanağına koydu.

Doktor gittikten sonra, ona bıraktığı ilaçlar yüzünden değil, yardım alacağını düşündüğü için Belle kendini biraz daha iyi hissetti. Eve geri döndüğünü ve mutfakta Mog ve annesiyle oturduğunu hayal ederek uykuya daldı.

Daha sonra birinin odaya girmesiyle uyandı. Adamın birinin yatağa yaklaştığını görür görmez avazı çıktığı kadar bağırdı. Ama Delphine adamın yanındaydı ve ileri atılıp Belle'in ağzını kapatarak sesini çıkarmamasını işaret etti. Sonra Fransızca anlaşılmasız bir şeyler söyledi ama ellerini adama sallayışı, Belle'i doğrultup battaniyeyi sıkıca etrafına sarması, onu başka bir yere götüreceği anlamına geliyordu.

Belle onu hastaneye götürmelerini umdu, çünkü tekrar bir erkek görmek şiddetli bir şekilde midesinin

bulanmasına neden olmuştu.

At arabasıyla bir yere gittiğini hayal ettiğini sandı ama tekerleklerin ve atların toynaklarının sesi oldukça gerçekçiydi.

Uyandığındaki sessizlik ona gerçekten başka bir yerde olduğunu hissettirdi. Öteki evde sürekli sesler duyardı, insanların, sokaktan geçen atların toynaklarının, müziğin ve uzaktaki bir fabrika ya da atölyeden geldiğini düşündüğü testere ve çakma sesi... O kadar gürültülü olmasa da yaz mevsimindeki böceklerin sesi gibi sürekli bir uğultu olurdu.

Burası ise bir mezarlık kadar sessizdi, kilometrelerce başka bir insan ya da hayvan yokmuş gibiydi. Belle kafasını altın rengi loş ışık kaynağına çevirince hafif esintiyle hareket eden kapalı, şeftali rengi ince perdeler olduğunu gördü.

Yatağı sıcak ve rahattı ama örtülerin altından gelen kötü koku bir süredir, belki de günlerdir yatakta yattığını gösteriyordu. Doğrulamaya çalıştı ama çok güçsüz olduğu için tekrar yastığa yığıldı. Oda sadeliğiyle neredeyse bir manastırı andırıyordu. Dar, demir bir karyola, basit ahşap bir sandalye, yatağının yanında keçe örtülü bir oyun masası ve bir sürahi suyla bardak vardı. Duvarlar beyaza boyalıydı ve başının üzerinde bir haç asılıydı. Ayna, fotoğraflar ya da lavabo yoktu. Nerede olduğunu merak etti.

Sonra çok hasta olduğunu ve bir doktorun onu görmeye geldiğini hatırladı. Artık kendini hasta gibi hissetmiyordu ve yatakta hafifçe hareket edince, mahrem yerlerinin ağrımadığını fark etti. Uzanıp kendine biraz su doldurmayı başardı, ağzı çok kurumuştü.

Kapının açıldığını duyunca irkildi ve istemsizce örtülerin altına sinip gözlerini sakladı.

Kadının biri Fransızca konuştu, odadaki sessizlik kadar yatıştırıcı olan narin bir sestü.

Ardından, İngilizce olarak "Artık daha iyi misin tatlım?" diye sordu.

"İngilizce biliyor musunuz?" dedi Belle ve sesinin çatlak çıktığını düşündü.

"Evet, biraz. Adım Lisette, buraya geldiğinden beri sana ben bakıyorum."

"Burası neresi?" diye sordu Belle korkarak.

"İyi bir yer," dedi. "Korkmana gerek yok."

"Artık erkekler olmayacak mı?" diye sordu Belle kısıık bir sesle.

Lisette ellerini tuttu. "Artık erkekler olmayacak. Sana ne yaptıklarını biliyorum. Bu bir daha olmayacak. İyileşecek ve güçleneceksin."

"O zaman evime, İngiltere'ye dönebilir miyim?" Lisette'in yüzündeki ifadeden bunun olmayacağını anladı. "İngiltere'ye değil, hayır. Madam Sondheim seni devretti, o yüzden oraya dönmeyeceksin."

Şimdilik bu Belle için yeterliydi. Acıkmıştı, yıkanmaya ihtiyacı vardı. Eğer bu sessiz yerde şiddet tehdidi olmadan huzurla uyuyabilirse, buna razıydı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Mog tuhaf ve rahatsızlık verici bir rüyadan uyanıp karanlıkta öylece uzanırken, gördüğü rüyanın tam olarak neyle ilgili olduğunu merak etti ve kalkıp kendisine bir fincan çay hazırlamayı düşündü. Ancak duman kokusunu alıp almaz yatağından fırladı.

Yangın Londra'da her zaman var olan bir tehlikeydi, özellikle de evlerin birbirlerine çok yakın olduğu ve birçoğunun tadilata ihtiyacı olduğu Seven Dials gibi yerlerde. Mog halının üzerine düşen sıcak bir közün, devrilen bir mumun ya da aleve yakalanan eteklerin ne kadar kolay yangın başlatacağı konusunda kızları hep uyarırdı.

Ama Mog bodrumun üst kata çıkan merdivenlerinin dörtte üçünü geride bırakıp yangının ön kapıda olduğunu görünce, bu şekilde başlamadığını anladı.

Posta kutusuna yanan bir bez parçası ya da benzeri bir şey koyulduğu belliydi. Bundan kimin sorumlu olduğunu anlaması da pek uzun sürmedi, ama şimdilik tek endişesi herkesi evden sağ salım çıkarmaktı.

Yangın üst katlara giden merdivenlere henüz ulaşmamış olsa da bu sadece birkaç dakika alacaktı, o yüzden Mog üst kata çıkmanın aptalca olacağını biliyordu. Salona koşup kapanma vakitlerinden yirmi dakika önce müşterilere hatırlatmak için çaldıkları çanı kavradı ve var gücüyle çalmaya başladı.

Annie'nin odası zemin katta merdivenlerin hemen arkasında olduğu için Mog çanı çalmaya başlar başlamaz dışarı çıktı. Salondaki yangını görünce korkuyla çığlık attı, ama Mog isteriye kapılmak ya da açıklama yapmak için zaman olmadığını biliyordu.

“Al şunu!” dedi çam Annie'nin eline tutuştururken. “Çal ve kızlar aşağı inene kadar bağır. Ama sakın yukarı çıkma, yoksa kapana kısılabilirsin. Aşağıdan birkaç kova su getirip yangını yavaşlatmaya çalışacağım. Kızlara Jake's Court'a çıkmalarını ve itfaiye gelene kadar bağırımlarını söyle.”

Mog gözden kaybolurken, Lily merdivenlerden koşarak indi. Sally ilk katın sahanlığından seslenerek diğerlerine acele etmelerini söyleyeceğini belirtti. Mog iki kova suyla sendeleyerek geri döndüğünde, alevler merdivenlerden bir metre uzakta ve oldukça sıcaktı, Annie kovaları kapıp suyu alevlerin üzerine boşaltırken Mog'a onları tekrar doldurmasını emretti.

Yangın birkaç adım geri çekildi ama geçici bir çözüm olduğu belliydi. Lily ve Ruby Amy'yle birlikte koşarak aşağı inerken dumandan öksürüyorlardı.

“Dışarı,” diye bağırdı Annie onları bodruma doğru iterek. “Sen de Lily,” diye orada ağzı açık bir şekilde duran kıza bağırdı. “Ve alarmı artırın!”

Sally ve Dolly hâlâ ortalıkta yoklardı ve Annie aşağı inmeleri için avazı çıktığı kadar onlara bağırdı.

Yangın iyice şiddetlenmişti. Antreye girmişti ve duvarları yalıyordu. İki kova suyla geri dönen Mog

suyu alevlere dökerken, Sally ve Dolly merdivenlerin tepesinde belirdi. Birbirlerine sarılarak ağlıyor ve alevlerin arasından geçeceklerini düşündükleri için aşağı inmeye korkuyorlardı.

Annie cesurca yanlarına koşup ellerinden tutarak onları aşağı çekti. Alevler birden merdivenlerin altına uzanıp etkili bir şekilde önlerini kesti.

“Yan taraftan atlayın,” diye bağırdı Annie ve önce Sally’nin, sonra Dolly’nin tırabzanın üzerinden atlamalarına yardım etti. Mog onları cesaretlendirmek ve yakalamak için aşağıda kaldı ve hemen peşlerinden Annie de atladı.

İki genç kız duman yüzünden iki büklüm olmuş, şiddetle öksürüyordu, Mog onları kollarına alıp merdivenlerden bodruma sürüklemek zorunda kaldı.

Mog kendini kızları avluya çıkarmaya ve battaniye, palto gibi onları sokakta sıcak tutacak şeyleri almaya o kadar kaptırmıştı ki, Annie’nin yanlarında olmadığını hemen fark etmedi.

Mog korkuyla merdivenlere koştu. Annie’nin paralarını sakladığı kasayı almak için odaya döndüğünü tahmin etti. Ama kapıya ulaşır öteki tarafında kalan gaz fitillerinin sıcaktan patladıklarını duyunca, yangının salona ulaştığını ve Annie’nin odasının geçidini kapatarak onu oraya hapsedtiğini anladı.

Mog’un kalbi arkadaşı için gümbür gümbür atıyordu ama aşağı inip geceliğinin üzerini örtmek için bir battaniye alarak dışarı koştu ve Annie’ye pencereyi açıp güvenli yere atlaması için avazı çıktığı kadar bağırdı.

Mutfak evin arkasında, yarı bodrum katındaydı. Arka kapıdan altı basamak inince Jake’s Court’ta küçük bir avluya varılıyordu. Bu Annie’nin odasının penceresinin çok yüksek olmadığı anlamına geliyordu, hatta bahçenin etrafındaki duvar, penceresinin sadece bir metre aşağısındaydı. Ama ne yazık ki, duvar pencereye o şekilde erişimi sağlayacak kadar yakın değildi. Bir merdivene ihtiyaç vardı.

Gürültü ve koşuşturma büyük bir kalabalık çekmişti ama Mog ve kızların aksine hepsinin geceliklerinin üzerinde paltoları, şapkaları ve botları vardı. Mog etrafına bakınca, kızların bir araya toplanmış halde battanilerini paylaşarak onu izlediklerini gördü.

Kalabalığa “Biri merdiven getirsin!” diye bağırırken yardım etmek için çaba harcamamalarına şaşırılmıştı. “Annie hâlâ içeride, onu kurtarmaya çalışmalıyız!”

Ama hiç kimse kıpırdamadı. Aralarında iri yarı, kuvvetli adamlar vardı ama kalabalık bir koyun sürüsü gibi orada durmuş, Annie’nin penceresinin yanındaki salonun pencerelerinden dışarı çıkan alevlere işaret ediyorlardı.

Annie’nin yanarak ölmesinden korkan Mog battaniesini kenara atıp bir çöp kutusuna çıkararak bahçe duvarına atladı. Yalın ayak duvarın üzerinde koştu ve oradan Annie’nin odasının pencere pervazına ulaşmaya çalıştı. Ama arada en az bir metre mesafe vardı.

“Geçmeme izin verin!” dedi güçlü bir erkek sesi. Mog arkasını dönüp Garth Franklin’in genç Jimmy’yle birlikte bir merdiven taşıdığını görünce hem şaşırdı hem de rahatladı.

“Annie içeride!” Mog pencereyi gösterip aşağı inmek için duvarda geri çekildi. “Dumandan etkilenmiş olmalı.”

Garth hızla hareket etti. Merdiveni pencerenin kenarına yaslayıp hemen üzerine çıktı. Cebinden bir şey çıkarıp pencereye fırlattı ve geriye kalan kısmını kırmak için birkaç kez vurdu. Sonra içeri tırmandı. Jimmy de amcasının peşinden gidip onun gibi hızla içeri girdi, ve önce Garth hemen merdivenin başında belirdi, sonra da Jimmy bilinçsiz haldeki kadını yaşlı adamın omzuna vermek için yardım etti.

Garth, Annie’yle birlikte merdivenden inerken, içeriden gelen patlayan cam sesi havai fişekler kadar güçlüydü. Jimmy gözden kaybolduğu için Mog nefesini tutmuştu. Garth aşağı inmeyi başarmıştı. Jimmy’nin dumanın etkisiyle kendinden geçmesinden korkan Mog ellerini ovuşturduğu sırada, Jimmy kasa ve Annie’nin kürk paltosuyla birlikte merdivenden indi.

Tam o anda, itfaiyenin çanı duyuldu. Kalabalık bağırırlarla geri çekilirken, itfaiye aracını çeken dört at hızla avluya girdi.

Ama Mog sadece Annie’yi düşünebiliyordu, onu Garth’dan alıp bir battaniyeye sardı ve yere yatırdıktan sonra yanında diz çöktü.

Zehirli dumandan etkilenen insanlara ne yapılması gerektiğini bilmiyordu ama bir anda kendiliğinden öksürmeye başlayan Annie gözlerini açtı.

“Yüce İsa!” diye haykırdı Mog nefes nefese ve arkadaşını kollarının arasına aldı. “Öldüğünü sandım.”

“Pencereyi açanıymca ben de öleceğimi sandım,” dedi Annie ve çok geçmeden tekrar öksürük krizine girdi.

Mog Annie’yi doğrultup dumanı öksürerek çıkarması için sırtına vurdu ve battaniyeyi iyice etrafına sardı. Mog üzerindeki geceliğiyle donuyordu, ama o an için tek endişesi arkadaşındı.

Birkaç dakika sonra boğuk bir sesle, “Her şey yandı mı?” diye sormayı başardı Annie.

O ana dek, Mog evi kaybetmelerinin ne anlama geldiğini hiç düşünmemişti; onun için önemli olan evde yaşayan insanlardı. Eve bakmak için kafasını çevirince gözleri doldu. Her pencereden alevler çıkıyordu. O ve Annie’yle birlikte salon için avizeyi ve İran halısını almaya gittiklerinde ne kadar heyecanlı olduklarını hatırladı. Piyanoyu cilalamayı ve salondaki masaya taze çiçekler koymayı seviyordu. Nevresim takımlarının, porselenlerin, fotoğrafların ve evdeki neredeyse her şeyin küçük bir hikayesi vardı.

Mog’un kendi alanı olan bodrum bile alevler altındaydı. Değer verdiği bütün o küçük eşyaları, dikiş sepeti, kaplumbağa kabuğu çerçevesinde Belle’in fotoğrafı, Annie’nin ona bir Noel’de hediye ettiği gümüş sırtlı saç fırçası, porselen bir kedi ve yıllar içinde biriktirdiği odasını evi yapan bütün her şey yanmıştı.

Mog birçok insanın bir genelevde hizmetçilik yapmayı utanç verici bulduğunu düşünüyordu, ama o asla utanç duymamıştı, hatta evi temiz ve rahat tutmakla gurur duyardı. Annie ve kızlar ailesi gibiydi; genelev onun hayatı olmuştu ama artık yoktu.

“Evet, her şey yandı.” Mog kendini kaybetmemek için uğraştı. “Ama kimse içeride ölmediği için sevinmeliyiz. Biri hepimizi öldürmeye çalıştı.”

Garth yanlarına gidip Annie'nin yanına çömelen Mog'un omuzlarına bir battaniye sardı. “İkiniz benimle gelseniz iyi olur,” dedi boğuk bir sesle.

Mog kafasını kaldırıp iri yarı, sakallı, kızıl adama şaşkınlıkla baktı. Onun hep katı ve huysuz olduğunu duymuştu. “Çok naziksiniz, Bay Franklin,” diye karşılık verdi. “Ama bu gece bizim için yeterince iyilik yaptınız. Size yük olamayız. Bir pansiyona gideriz.”

“Böyle bir şey yapmayacaksınız,” dedi kesin bir şekilde adam. “Bu gece biri sizi öldürmeye çalıştı ve kim olduğunu tahmin etmek için dâhi olmaya gerek yok. Güvenli bir yerde olmalısınız ve benim yanımda güvende olabilirsiniz.”

İtfaiyeciler yangını kontrol altına aldığı ve hava dışarıda oyalanılmayacak kadar soğuk olduğu için insanlar dağılmaya başlamıştı. Mog bütün kızların gitmiş olduklarını gördü, komşuların nazikçe onlara geceyi geçirmeleri için bir yer vermeyi teklif ettiklerini düşündü. Ama gelip Annie'nin nasıl olduğunu sorabilirlerdi.

“Haydi, burada soğuktan ölürsünüz,” dedi Garth sabırsızca ve Annie'yi küçük bir çocuk gibi kollarına alıp Ram's Head'e doğru yürümeye başladı.

“Haydi, Bayan Davis.” Jimmy, Mog'a gülümsedi ve kasayı yere koyup Annie'ye giymesi için kürk paltosunu tuttu. “Bizimle eve gelecek misiniz? Ayaklarınız buz tutmuş olmalı!” Kasayı tekrar alıp ona kolunu uzattı. Mog koluna girmeyi seve seve kabul etti, gecenin şoku ve onca uğraşın ardından, karar verme işini, genç bir çocuk bile olsa, bir başkasına bırakmak güzeldi.

Yangından üç gün sonra, Mog yatağın kenarında durup çaresizce Annieye baktı. Kararlı bir şekilde banyo yapmayı reddetmişti, o nedenle hâlâ is kokuyordu ve saçları ince yağlı tutamlar halinde kirli geceliğinin omuzlarına düşüyordu. Arada sırada lazımlığı kullanmak için kalkmak dışında, Garth onu yatağa yatırdığından beri yerinden hiç kımlıdamamıştı.

“Mahvoldum,” dedi Annie ağlayarak. “Şimdi bana ne olacak?”

Mog teselli edercesine hemen elini arkadaşının omzuna koydu ama anlayışlı hissetmekte zorlanıyordu, çünkü fiziksel olarak Annie'nin hiçbir sorunu yoktu. Önüne koyulan her şeyi yiyordu ve öksürmesi kesilmişti. Mog da evini ve geçim teknesini kaybetmişti ama o yatağında yatıp ağlamıyordu, aksine Ram's Head'de işe yarayarak bu kötü durumu en iyi şekilde değerlendirmeye çalışıyordu.

Paylaştıkları oda kasvetli, küçük, donuk ve Mog icabına bakana kadar oldukça pisti. Ama alıştıkları rahatlığa ve tarza sahip olmasa da, Garth'ın onlara sahip çıkması çok düşünceli bir davranıştı.

Karşılığında, Mog, Ram's Head'deki ilk sabahlarından bu yana yemek pişirme ve temizlik görevini devralmıştı. Garth pek konuşkan bir adam olmasa ve onu övmese de, ev yemeklerinin ve daha temiz bir mekânın hoşuna gittiğini sezmişti. Jimmy onlar geldiğinden beri, amcasının ona daha iyi davrandığını ve Mog'un burayı gerçek bir eve dönüştürdüğünü söylemişti.

Mog burada olmaktan hoşlanıyordu. Jimmy çok iyi bir çocuktü ve kızlarla yaşarken alışık olduğu önemsiz tartışmaların olmadığı bir ortamda yaşamak güzeldi. Ama Annie kendisine çekidüzen vermeyi reddedip kendi geleceğı hakkında bile karar vermezken, Garth'm yakında kullanıldığını hissetmesi ve gitmelerini istemesi çok olasıydı.

“Şimdi sana ne olacağını sorarken ne demek istiyorsun?” diye karşılık verdi Mog. “Yaşıyorsun. Sigorta şirketinden de bir şeyler alacaksın. Kasa da duruyor!”

Mog kasada tam olarak ne olduğunu bilmiyordu ama ağırdı ve Annie'nin kasanın içinde hatırı sayılır bir tutar olmadığı sürece odasına geri dönmek için hayatını riske atmayacağını biliyordu.

“Anlamıyorsun, hayatında bir evi döşemek ya da bir iş yönetmenin sorumluluğunu üstlenmek zorunda hiç kalmadın.”

“Senin de evi döşediğini hatırlamıyorum. Avize ve İran halısı dışında, diğer eşyaların çoğu Kontes'ten kaldı,” diye çıkıştı Mog. “İş yönetmeme gelince, gece gündüz oradaydım, yemekleri, çamaşırları, odaları temizlemeyi, kızları hizaya getirmeyi ve sana ve Belle'e bakmayı üstlendim. Ben olmasaydım, hepiniz yataklarınızda yanarak öldürdünüz. İş yönetmek hakkında hiçbir şey bilmediğimi nasıl iddia edersin?”

“Sen sadece hizmetçilik yapıyordun.”

Mog, Annie'ye dik dik baktı. Hiçbir zaman güzel olmamıştı. Güzel bir fiziğı olan çekici bir kadındı ama cildi solgun ve kahverengi saçları donuktu. Asıl sahip olduğu şey varlığıydı. Odaya girmesi insanların dönüp ona bakmaları için yeterliydi; sakin ve kendinden emindi ve biraz da egzotik bir havası vardı. Kızlardan biri olduğu günlerde, bu duruşu, erkeklere daha özel bir muamele göreceklarını düşündürürdü, erkekler sürekli onu istediğine göre, belki de gerçekten özel bir yanı vardı.

Ama cv ona miras kalınca, fahişelikten madamlığa geçişi hiç zor olmamıştı. Doğal ağırbaşlılığı ve duruşu insanlarda saygı uyandırıyor. Bir zamanlar müşterisi olan erkeklere karşı doğru ölçüde soğuk davranarak artık sınırlarının dışında olduğunu ama hâlâ evine gelebileceklerini ima ediyordu.

Ama şimdi kendisine acıyarak ağlarken ağırbaşlılığından eser yoktu. Düşkünler evindeki bir yaşlı kadın kadar pis görünüyor ve kokuyordu. Acı gerçek, otuzlu yaşlarının ilk yarısını geride bırakan kadınların çok fazla yeni seçeneğı olmamasıydı, Belle ortadan kaybolduğı için şimdilik Annie'ye sempati duyulsa da, kalkıp karşı koymazsa yakında bu da sönüp gidecekti.

“Sadece bir hizmetçiymiş!” dedi Mog derin bir iç çekerek. “Teşekkür ederim, Annie. Bana değer verildiğini bilmek çok güzel. Yangından beri, senin adına polisle uğraştım, lazımlıklarını boşalttım, sana yiyecek ve giysiler getirdim, bu sırada kendi kızımış gibi ben de kızının üzüntüsünü yaşadım.

Ama onun hakkında tek kelime ettiğini duymadım!

“Sadece bir hizmetçi olduğumu söylüyorsun. Senin için yaptıklarımı yapacak başka bir hizmetçi tanımadığım kesin. Belki de, sen ve senin olanlar için endişelenmeyi bırakıp kendi başımın çaresine bakmamın zamanı gelmiştir.”

“Off... Böyle söylemek istemediğimi biliyorsun,” dedi Annie başını çevirerek. “Üzgünüm, ne bekliyordun?”

“Hâlâ birbirimize sahip olduğumuz için mutlu olmanı bekliyordum,” diye karşılık verdi Mog. “Belle’i alıp götürün ve evimizi yakan o adi herife neler yapabileceğimizi düşünmeye başlamayı umuyordum. Genç Jimmy, Garth ve Noah da senin yanında. Artık kendine çekidüzen verip tekrar iyi görünmenin ve karşı koymanın zamanı geldi.” “Yapamam,” diye inledi Annie. “Mücadele edecek gücüm kalmadı. Keşke beni yangında ölmeye terk etseydi-niz.”

“Evini kaybetmekten çok daha kötü şeyler var,” dedi Mog şaşkınlık içinde. “Örneğin, Belle’in bir katil tarafından kaçırılması. Ama bu seni yıkmadı, herhalde ev senin için ondan daha önemli olamaz, değil mi?”

“Anlamıyorsun.” Annie yaşlı gözlerle Mog’a baktı. “O eve sahip olmak başıma gelen kötü şeylerin bir telafisiydi. Kontes evi bana bıraktığında yaralarım iyileşti. İrzıma geçen ve istiyordum gibi yaptığım adamları düşünmeyi bıraktım, çünkü bana para kazandırıyorlardı. Artık her şeyi kaybettim, bütün o anılarım geri döndü. Artık bir hiçim.” “Asıl, kızın Belle için mücadele etmezsen hiçbir şeysin demektir,” diye karşılık verdi Mog. içinden Annie’yi tokatlayarak aklını başına getirmek geliyordu. “Burada sızlanmak yerine şimdi Bow Caddesi’ne gitmiş yangın için ortalığı yıkıyor olmalıydın. Oradaki en kıdemli memurla görüşmeyi talep edip yangını ve Belle’in ortadan kaybolmasını araştırmasını iste. Neden kasadaki paranın bir kısmını bilgi veren kişiye ödül olarak kullanmıyorsun? Buralarda bir şeyler bilen bir çakal olmalı, para her zaman onları deliklerinden çıkarır.”

“Kartal bana başka bir şey yapar,” dedi Annie güçsüzce. Mog bıkkınlıkla gözlerini devirdi. “Daha ne yapabilir ki? Düşünebildiğim en kötü iki şeyi çoktan yaptı, yapabileceği başka bir şey yok.”

“Beni öldürebilir.”

“Az önce seni yangında ölüme terk etmiş olmamızı dilediğini söylüyordun, o yüzden bu o kadar da kötü olamaz,” dedi Mog alaycı bir şekilde. “Şimdi senin için banyoyu hazırlayacağım. Kalkıp yıkanmazsan korkarım birbirimizle ilişkimizi kesmemiz gerekecek.”

ON İKİNCİ BÖLÜM

Mog masaya doğru eğilip sinirli bir şekilde yüzünü polise yaklaştırdı.

“Neden Kent’in evine ya da ofisine gidip onu sorgulamadınız? Genç bir kadını öldürdü, bir çocuğu kaçırdı ve evimizi yaktı. Harekete geçmeniz için daha ne yapması gerekiyor?”

Mog, Annie'ye mücadele etmesini söyleyeli iki gün oluyordu ve nihayet bu sabah Annie, Bow Caddesi'ne gelip polis merkezini harekete geçirmeye karar vermişti. Ama yeterince etkili değildi ve Mog görevi devralması gerektiğini hissetmişti.

“Bay Kent’in evini ve ofisini çoktan ziyaret ettik. Kendisi ülke dışında, o yüzden evinizi o ateşe vermiş olamaz.” Şişman, kırmızı suratlı polis memuru bu bilgiyi onlarla paylaşırken sırıttı, anlaşılın bunun Mog’u pes ettireceğini düşünüyordu.

“Öyle mi?” dedi alaycı bir şekilde Mog. “Buna inanacağımı mı sanıyorsunuz?”

Polisin yüzü gölgelendi. “İnansanız iyi olur, çünkü 14 Ocak’ta Dover’dan ayrılan bir gemide yolculuk ettiğine dair elimizde kanıt var.”

“Belle kaçırıldıktan sonraki gün,” diye bağırdı Annie. “Demek onu ülke dışına çıkarmış! Nereye gitmiş?”

“Başka bir adamla Fransa’ya yolculuk ediyormuş, yanlarında çocuk yokmuş,” dedi çavuş umursamazca.

Mog nefesini tuttu. “O halde onu öldürmüş olmalı,” dedi.

“Kızı kaçırdığına, öldürdüğüne ya da yangını çıkardığına dair hiçbir kanıt yok.” Çavuş gözlerini devirip yorgun bir şekilde tavana baktı. “Bay Kent’in kira toplamakla görevli çalışanı hâlâ ülke dışında olduğunu doğruladı. Şimdi gidin, yapmam gereken işlerim var.”

Annie arkasını döndü ama Mog o kadar kolay pes etmeyecekti. “Kalbiniz yok mu?” diye sordu. “Kızınız kaçırılrsa ve eviniz yakılrsa ne hissederdiniz? Millie’nin Kent denen bu adam tarafından öldürüldüğü bir gerçek ve Belle bu olaya tanık oldu. O yüzden, sakın bize onu kaçırmadığını ya da sessiz kalmamız için bizi sindirmek amacıyla evimizi yakmadığını söylemeye kalkmayın. En kötüsü de, Londra’nın en pis semtlerinden birinde mülk sahibi olan bir adamın sözüne inanıyor olmanız. Güvenilir olması hiç olası değil!” “Fahişeler de güvenilir değildir,” diye karşılık verdi çavuş. “Şimdi ikinizi suçlayacak bir şey düşünmeden buradan gidin.”

Annie, Mog’un kolunu tutup onu polis merkezinin dışına çıkarmasaydı, Mog polisi tokatlamaya çalışabilirdi.

“Söylediklerini duydun mu?” dedi sokağa çıktıklarında Mog. Yüzü sinirinden mosmor olmuştu.

“Evet, duydum ve senin gibi ben de hiç hoşlanmadım,” dedi Annie ve Mog’un kollarından tutup onu kendine getirmek için hafifçe sarstı. “Ama bizi içeri tıkmak için bir sebep bulmak üzereydi ve bunun hiç kimseye faydası olmaz. Noah daha sonra gelecek, onunla konuşup neler yapabileceğimize karar verelim.”

Mog, Annie’ye doğru dayandı. Şimdilik yenildiğini ve tutuklanmasının hiçbir işe yaramayacağını biliyordu.

Yine çok soğuk bir gündü ve buz gibi rüzgâr Ram’s Head’e doğru yürüdükleri sırada Mog’un

yanaklarını iyice kızartıyordu. Yan gözle Mog'a bakan ve dudaklarının ince bir çizgi oluşturmasından hâlâ kızgın olduğunu anlayan Annie, öfkesinin bir kısmının kendisinden kaynaklandığını düşündü.

Annie, Mog'un son zamanlarda cereyan eden olaylardan onun kadar etkilenmediğini düşündüğünü biliyordu ama yanılıyordu. Sadece, Annie hisleri hakkında konuşmakta zorlanıyordu. Daha farklı olmayı, öfkesini ve korkusunu açığa çıkarabilmeyi diliyordu ama yapamıyordu. Millie'nin cinayeti ve Belle'in kaçırılması aklında bir yere takılıp kalmış ve hiçbir şey yapamayacağını hissedene dek onu felç etmişti. Yangının ardından yataktan uzun süre çı-kamamasının sebebi buydu.

İnsanlar yangında içeride mahsur kaldığı için şok geçirdiğini sanıyorlarsa buna memnundu, çünkü kızını korumayı beceremediği için kendini ne kadar suçlu hissettiğini itiraf etmek istemiyordu. Hem de bir kez değil, iki kez. Belle'i cinayetin yaşandığı gece kontrol etmeyi ihmal etmiş ve ardından cinayete tanık olduğu için Kent'in onu sonsuza dek susturmaya çalışabileceğini öngörememişti.

Millie'yi öldürenin kim olduğunu hemen söylemek ve Belle'i güvenli bir yere göndermek yerine neden her şeyi örtbas etmeye çalışmıştı ki?

Bu sorunun gerçek bir yanıtı yoktu. Bir devekuşu gibi davranıp kafasını kuma gömmüş, her şeyin geçip gideceğini ama bundan her zaman utanç duyacağını düşünmüştü. Ama Mog'a onu bir kız kardeş gibi sevdiğini söyleyebilmeyi dilerdi. Mog sabırlı, nazık, dürüst ve sadıktı, Annie'nin ona karşı sık sık terbiyesizlik yaptığı düşünülduğünde, bu çok şaşırtıcıydı. Ama kendi kendine Mog'un güzel bir hayatı olduğunu söyleyerek terbiyesizliğini haklı çıkarabilirdi. Mog asla kendini satmaya zorlanmamıştı, her zaman kıymetinin bilindiği güvenli bir evi ve işi olmuştu ve gerçek anlamda sorumluluk üstlenmemişti. Üstelik, Belle de onu hep sevmişti, belki de kendi annesini sevdiğinden daha çok.

Ama Annie, Mog'un bu sevgiyi hak ettiğini biliyordu ve uzun süre yataktan çıkmadığında Mog'un kendisine acıdığı için onu azarlamaya hakkı olduğunu kabul etti. Böylece, kendini yataktan kalkmaya zorlamış, banyo yapıp saçlarını yıkamış ve Mog'un düşünceli bir şekilde gidip onun için satın aldığı giysileri giymişti. Aynada sorunları başlamadan önceki haline benzediğini görür görmez, kendisini eskisi gibi hissetmişti.

Kasayla birlikte güzel kırmızı tilki kürkünü kurtardığı için Jimmy'ye minnettardı. Hayranlarından biri beş sene önce kürkü ona hediye etmişti ve Annie şimdi geleceği belirsiz olduğu için evlilik teklifini de kabul etmiş olmayı diliyordu. Ama köprünün altından çok sular akmıştı ve kendini düştüğü bu uçurumdan kurtarmaya kararlıydı. Dün paltosuna uyan kızıl kahverengi küçük kadife bir şapkaya bir sterlin vermişti. Mog muhtemelen bunu gereksiz bir harcama olarak görür ve ikinci elini altı peniden daha ucuza alabileceğini iddia ederdi ama Mog zarafetiyle tanınmıyordu ve Annie'nin zarafetini yitirmeme isteğini anlayamazdı.

"İki adamın Fransa'ya yalnız gittiklerini mi düşünüyorsun?" diye sordu Mog birden sessizliği bozarak.

"Polise böyle söylendiğine eminim," dedi Annie. "Ama Kent böyle söylemesi için birine rüşvet vermiş olabilir. Hatta Belle'i gemiye kaçak bindirmiş bile olabilirler. Öteki adamın kim olduğunu bilmek istiyorum."

“Nasıl öğreneceğiz?” diye sordu Mog.

“Noah’dan trenle Dover’a gidip gemi ofisine sormasını isteyebilirim,” dedi Annie. “Becerikli bir genç adama benziyor, gitmek isteyeceğinden eminim.”

Mog buna sevinmiş görünüyordu, bir süre düşündükten sonra tekrar konuştu. “Biz ne yapacağız, Annie?” diye sordu. “Geçim kaynağı ve yeni bir evi kastediyorum. Garth’m yanında daha fazla kalamayız.”

Annie de aynı soruyu bu sabah kendine soruyordu. Sigortadan para alması zaman alacaktı ve yeni bir ev inşa edecek ya da satın alacak kadar para alabileceğinden emin değildi, ama bu bir yana, henüz geleceği hakkında karar verebileceğini sanmıyordu. Bütün seçenekleri düşünebilmesi için zamana ihtiyacı vardı.

“Belki de kendin için plan yapmalısın,” diye karşılık verdi Annie. “Hizmetçi tutacak gücüm olmayacak, en azından yakın gelecekte.”

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz, Annie Mog’un onun için her şeyden önce güvenilir bir arkadaş değil, sadece bir çalışan olduğunu ima ettiğini anladı.

“Madem böyle düşünüyorsun,” diye karşılık verdi Mog, ses tonundan ne kadar kırıldığı belli oluyordu.

Annie kendini başka bir şekilde ifade etmeye çalışsa da, Mog’un yüz ifadesinden hiçbir fark yaratamadığını görebiliyordu.

Mog o sabah Annie’yle bir daha konuşmadı. Annie onunla her konuşmaya çalıştığında, diğer odada yapması gereken bir şey varmış gibi davrandı. Ama öğle vakti, Noah Ram’s Head’e vardığında, Mog kırılganlığını unutmuş gibi görünüyordu.

Noah yangından sonraki gün üzüntüsünü dile getirmek amacıyla uğramış ve onlar için yapabileceği bir şey olup olmadığını sormuştu ama bu kez ev sahibinin verdiği giysiler, çarşaflar ve havlularla dolu bir çantayla gelmişti.

“Ne düşüncelisin!” dedi Mog heyecanla ve bardan arkadaki küçük salona geçmesini isteyip ona yiyecek ve içecek bir şeyler ikram etti.

“Bayan Dumas çok nazik bir kadındır,” dedi Noah. “Başınıza gelenlere çok üzüldü ve bunların işinize yaramasını umdu. Ayrıca evinde size bir oda verebilmeyi istediğini ama bütün odalarının dolu olduğunu iletmemi istedi.”

Annie hem kendisi hem de Mog için Bayan Dumas’ya teşekkür etmesini istedikten sonra Bow Caddesi’nde olan-

ları anlatmaya başladı. “Polisin Kent’in Fransa’ya gittiğini belirtirken yalan söylediğini sanmıyorum, ya sen?” diye sordu kaşlarını çatarak. “Ama bunun haricinde başka bilgiler de olmalı, yol arkadaşının adı ve Dover’a nasıl vardıkları gibi.”

“Bana kalırsa, polis Fransa’ya gittiğine ikna olmuş olmalı ama daha fazla şey öğrenebileceğimize katılıyorum.”

“Bence öğrenebilirsin Noah, ne de olsa sen bir soruşturmacısın,” dedi Annie ve ona günlük bir ücret ve harcamalarını ödemeyi teklif etti.

Noah gülümsedi. “Dover’a günü birlik gidip gelebilirim,” dedi.

“Ben de seninle gelebilir miyim, Noah?” Jimmy kapının girişinde belirdi. “Dönüşte Kent’in Charing’deki evine uğrarız. Pencereden içeri girip senin için etrafa göz atabilirim!”

Noah gülümsedi. “Bana eşlik etmen hoşuma gider Jimmy, tabii amcan bir günlüğüne sana izin verirse. Ama izinsiz herhangi bir yere gireceğimizi sanmıyorum.”

Jimmy hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Yangın, Kent’in oldukça hırçın ve önüne çıkan herkesi öldürebilecek kapasitede olduğuna hepsini inandırmıştı. Jimmy, Belle için endişeleniyordu; kalbinin derinliklerinde hayatta olduğunu hissediyordu ama bir bakıma bu daha da kötüydü, çünkü Kent’in ona yapabileceklerini düşünüp duruyordu. Ofisini arayacak kadar ileri gitmenin ardından, şimdi de Belle’i bulmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırды.

Annie ve Noah sohbet etmeye devam ettiler ve Annie’ye hâlâ kırgın olan Mog, Garth’a yardım edip edemeyeceğini görmek için bara gitti. Ateşin yanında oturmuş içki içen sadece birkaç adam vardı ve Gardı bodruma indiği sırada ondan bara bakmasını istedi.

O yokken iki adamı daha geldi ve Mog onlara birer bira verdi. Para üstlerini verdiği sırada Garth geri döndü.

“Burada olman güzel,” dedi takdir edercesine. “Annie gitmeye karar verdiğinde seni özleyeceğim.”

Mog bu sıcak söz karşısında çok şaşırdı. Önceki gün yemeklerini övmüş ve gömleğinin düğmelerini diktiği için ona teşekkür etmişti ama birini özleyebileceği hiç aklına gelmemişti.

“Onunla birlikte gitmeyeceğim,” dedi Mog üzüntüyle. “Tek başına olmak istiyor.”

“Bu şaşırtıcı,” dedi Garth. “Ne yapmayı planlıyor?” Mog keyifsizce kafasını salladı. “Henüz bildiğini sanmıyorum.”

“Peki ya sen?”

Mog omuzlarını silkti. “Benden iyi bir hizmetçi olur ama sadece genelevde çalışmış bir hizmetçiyi kim ister?” “Ben isterim,” diye yanıtladı adam.

Mog onun şaka yaptığını düşünerek hafifçe gülümsedi, şimdiye kadar şakacı biri olduğunu hiç düşünmemişti. “Hadi ordan!” dedi.

“Ciddiyim. Burada kaldığın kısa süre içinde mekânı daha sıcak bir yer haline getirdin. Bu hoşuma gitti ve Jimmy’nin de burada olmandan hoşlandığını biliyorum.” “Annesini özleyiyor,” dedi Mog.

“Evet, özlüyor. Geçmişte onunla çok vakit geçirdiğini düşünürdüm ama zayıf bir çocuk değil, o iyi bir genç adam.” Mog iri yarı, kızıl saçlı adamın Jimmy bir yana, herhangi birine iltifat etmesini hiç beklemiyordu, çünkü genellikle iltifatların yumuşaklık göstergesi olduğunu düşünen biri gibi davranıyordu.

“Beni hizmetçi olarak kabul edeceğini mi söylüyorsun? Demek istediğim, bana karşılığında para mı vereceksin?” “Çok fazla para teklif edebileceğimi sanmıyorum. Haftada üç şilin yeterli olur mu?”

Mog beş şiline alışık ve büyük bir evde çalışan bir hizmetçinin daha fazla kazanabileceğini biliyordu ama Annie'nin bu sabah ona söylediklerinden sonra, birinin onu istemesine sevinmişti.

“Yeterli olur Garth,” dedi gülümseyerek. “Öyleyse, hizmetçi olarak burayı ciddi anlamda organize etmemin ve köşe bucak temizlememin bir sakıncası yok, değil mi?” Garth bunun üzerine gülümsedi, öylesine sıra dışı bir görüntüydü ki, güneş doğmuş gibiydi. “Evi istediğin gibi organize edebilirsin,” dedi Garth. “Ama bar olduğu gibi kalsın, bu hali hoşuma gidiyor.”

Ertesi sabah Dover trenini yakalamak için Charing Cross istasyonuna doğru yürüdükleri sırada, “Garth Amca'mın Mog'a hizmetçimiz olmasını teklif etmesine sevindim,” dedi Jimmy Noah'ya.

“Peki ya Annie?” diye sordu Noah. Kendi yoluna gitmek istediğini duymuştu.

“Annie o kadar kolay biri değil,” dedi Jimmy düşünceli bir şekilde. “Sence başka bir genelev mi kuracak?”

Noah yutkundu. Böylesine genç bir çocukla bu tür konular hakkında konuşmayı doğru bulmuyordu. “Hiçbir fikrim yok. Ama bana kalırsa, başka bir iş kurması daha iyi, böylece Belle geri gelirse, kendini bu işin içinde bulmamış olur.”

“Çoktan bu işe zorlanmış olabilir.”

Noah, Jimmy'ye bakınca çocuğun gözlerinin dolduğunu gördü. “Böyle olmadığını umalım,” dedi genç çocuğun kemikli omzunu sıkarak. “Benden daha avantajlısın, Jimmy. Ben Belle'i hiç tanımadım. Bana nasıl biri olduğunu anlat.”

“O, ıslak katran gibi parlak, koyu renk, bukleli saçları ve koyu mavi gözleri olan çok güzel bir kız. Teninin buradaki çoğu kızın aksine pembe bir ışıltısı var. Güzel de kokuyor, temiz, sade ve dişleri küçük ve beyaz.”

Noah gülümsedi. Detaylı tarifi Jimmy'nin ondan ne kadar hoşlandığını gösteriyordu.

“Ama sadece görüntüsü değil, kişiliği de güzel,” diye ekledi Jimmy vurgulamak için.

“Peki nasıl biri?”

“Neşeli, zeki, kendine ait fikirleri var. Onunla ilk kez Millie'nin öldürüldüğü sabah tanıştım. Ona genelevde yaşadığı için fahişe olup olmadığını sordum.”

“Buna ne cevap verdi?”

Jimmy gülümsedi. “Çok kızdı. Sarayda yaşayan herkesin kraliçe olmayacağını söyledi. Ama anlaşılan, o zamanlar fahişeliğin ne olduğunu bilmiyormuş. Millie’nin öldürüldüğüne tanık olduğunda öğrenmiş.”

Birden Millie’nin karşısında iç gömleğiyle durduğunu ve elini tutup göğsüne götürdüğünü hatırlayan Noah’nın yüzü kızardı. Millie’ye dair bütün anıları hoştu ve fahişe olduğunun söylenildiğini duymayı ya da kelimenin anlamını düşünmeyi istemiyordu.

“Millie gibi kızların geçimlerini nasıl kazanacakları konusunda fazla seçenekleri olmuyor,” dedi Noah. “Annie

için de aynı şey geçerli, o da bu işe zorlanmış. O nedenle, bu tür kadınlardan nazikçe bahset, onları bu hale düşüren bizim gibi erkekler.”

“Biliyorum,” dedi Jimmy içerleyerek. “Her neyse, Belle’i bir sonraki görüşümde Thames kıyısına yürüdük ve bana gördüklerini anlatırken ağladı. Bir kızın bunu öğrenmesinin en kötü yolu bu olmalı.”

“Belle’le sadece iki kez mi görüştün?”

Jimmy üzgün bir şekilde kafasını salladı. “Beni çok etkiledi, arkadaşım olmayı istemesine çok sevinmişim. Ama sonra, onu daha iyi tanıyamadan kaçırıldı.”

İstasyona yaklaşıyorlardı ve Noah bugün yayımlanması gereken kısa makaleleri görmek istediği için bir gazete aldı.

“Daha önce trene bindin mi?” diye sordu, Belle hakkında konuşmanın Jimmy’yi çok üzdüğünü gördüğü için konuyu değiştirip daha hafif bir şeyden bahsedebildiğine sevindi.

“Sadece bir kez. Annem elbise diktiği bir hanım için Cambridge’e provaya giderken beni de götürmüştü. Harika olduğunu düşünmüştüm ama çok uzun bir yoldu.” “Cambridge’in Dover’dan daha uzak olduğunu sanmıyorum, yaklaşık yüz beş kilometre, ama küçükken bir saat çok uzun gelebilir.”

“Daha önce denizi hiç görmedim. Dover’dayken görebilecek miyiz?”

“Evet, elbette.” Çocuğun hevesi Noah’yı güldürdü. “Yüzülemeyecek kadar soğuk olması çok kötü.”

Dover yolculuğu oldukça uzun geldi, üstelik vagon da soğuktü. Oraya vardıklarında, Jimmy’nin burnu saçları kadar kızarmıştı.

“Sıcak tutacak bir paltoya ihtiyacın var,” dedi Noah. Jimmy’nin üzerinde ince bir tüvit ceket ve boynunda gri bir atkı vardı.

“Amcamdan herhangi bir şey istemek hoşuma gitmiyor,” dedi Jimmy. “Mog konuyu açacağını ve benim için yeni bir çift bot almasını da isteyeceğini söyledi -ayağım-dakiler delindi- ama sanırım unuttu.”

“Evde bana ufak gelen bir paltom var,” dedi Noah. “Geri döndüğümüzde onu sana getiririm. Ama botlarımı parçalanana kadar giyeceğim.”

Jimmy “Çok şık giyiniyorsun,” dedi Noah’nın dizlerine varan koyu renk paltosuna, melon şapkasına ve sert yakalı gömleğine hayranlıkla bakarak.

“İşim sebebiyle böyle giyinmek zorundayım,” diye açıkladı Noah. “Seyyar satıcı gibi görünseydim, sigorta hakkında sorgulamaya gittiğim insanların beni ciddiye almalarını bekleyemezdim. Annem hep, ‘İnsanları gösteren giydikleri kıyafetlerdir,’ derdi.”

“Annem de böyle söylerdi,” dedi Jimmy yolda limana doğru yürüdükleri sırada. “O hastalanana kadar hep güzel şeyler giydim. Sonra paramızı ilaçları ve yiyecekler gibi önemli şeylere harcamak zorunda kaldık. Yeni giysilere ihtiyacım olmasın diye büyümemin durmasını dilerdim.” Noah bir elini çocuğun omzuna koydu. “Seninle çok gurur duyardı,” dedi. “Huysuz amcanın bile senden hoşlandığından şüpheleniyorum!”

Jimmy kıkırdadı. “Alışınca, o kadar kötü biri değil. Havlaması ısırmasından daha kötü. Annem sevdiği kadın başka bir adamla kaçtıktan sonra böyle biri olduğunu söylemişti. Sanırım artık Mog bizimle kalacağı için keyfi yerine gelebilir, çünkü ondan gerçekten hoşlanıyor!”

Jimmy denizi görünce sessizleşti. Rüzgârın oluşturduğu kocaman dalgalar çakıllı kumsala şiddetle vuruyordu.

“Yazın çok daha farklı,” dedi Noah Jimmy’nin manzara karşısında biraz ürktüğünü hissedince. “Rengini gökyüzünden alıyor, bu yüzden şimdi koyu gri ama güneşli bir günde masmavi olur ve dalgalar da hafiftir. Belki, yılın ilerleyen günlerinde görmeyi için buraya tekrar geliriz.” “Çok büyük,” dedi Jimmy şaşkınlık dolu bir sesle. “Sonsuza dek uzanıyor gibi.”

“Ama burası Fransa’ya en yakın kısmı, sadece kırk kilometre uzakta. Yüzerek geçen birçok insan oldu!”

“Böyle bir günde değil sanırım,” diye güldü Jimmy. “Sadece bakarak bile ne kadar soğuk olduğunu anlamak mümkün.”

Jimmy, Noah’nın bilet gişesindeki memuru yola getirmesinden etkilendi. Saldırgan bir şekilde yolcular hakkında bilgi veremeyeceğini söyleyen zayıf suratlı, oldukça perişan görünen bir adamdı. Ama Noah bir sigorta şirketi adına çalışan müfettiş olduğunu ve polislin soruşturmasına devam etmesini onayladığını söyleyince, memur büyük bir defter çıkarıp o günkü yolcuların listesine baktı.

“Bay Kent ve Bay Braithwaite,” dedi. “Kamara istedikleri için onları şimdi hatırladım.”

“Yanlarında genç bir kız var mıydı?”

“Hayır! Sadece ikisiydi.”

“Braithwaite’ m neye benzediğini hatırlıyor musunuz?” diye sordu Noah.

Memur kaşlarını çattı. “Kıvırcık saçlıydı ve öteki adamdandan daha iyiydi ama hepsi bu, hava karanlıktı ve buradaki ışık o kadar güçlü değil.”

“Kimse fark etmeden gemiye kaçak bir kız bindirmiş olmaları mümkün mü?”

“Hayır. İskele köprüsünden geçen yolcuların biletleri tekrar kontrol ediliyor. Bu konuda çok tedbirliyiz.” “Adamlar gemiye nasıl vardı, biliyor musunuz?” “Buradan görmem mümkün değil ama sanırım at arabası ya da faytondu, çünkü yanlarında bir sandık taşıyorlardı.”

“Sandık mı?” diye bağırdı Noah. “Ne büyüklükteydi?” “Bilmiyorum, buraya getirmediler. Sadece hamallardan birinin yardım isteyip istemediğini sorduğunu duydum.” “Demek öyle, onu sandığa koymuşlar,” dedi Noah bilet gişesinden ayrılırken.

“Bundan emin olamazsın,” dedi Jimmy.

“Eminim,” diye üsteledi Noah. “Erkekler göç etmedikleri sürece yanlarında sandık taşımazlar, sandıklar daha çok kadınların eşyaları ya da çarşafklar içindir. Bir erkek yanına bavul ya da çanta alır.”

“Sandıkta hayatta kalır mı?” diye sordu Jimmy endişeli bir şekilde.

Noah düşünürken yanaklarını içeri çekti. “Sanırım,” dedi en sonunda. “Bir insan ülkeyi terk ederken cesetle yakalanma riskine girer mi? Bu hiç mantıklı olmaz. Ama eğer onu bu şekilde kaçırdılarsa, o halde sessiz kalması için onu uyutmuş olmalılar.”

“Bu da onun için bir planları olduğunu gösteriyor,” dedi Jimmy korkuyla. “Bu ne olabilir?”

Noah’ın sebep göstermesine gerek kalmadı, Jimmy’nin yanıtı bildiğini görebiliyordu. Uzanıp çocuğun omzunu sıkarken, daha az endişe veren bir seçenek bul-

mayı umdu. “Belle’in cesur ve akıllı olduğunu söylemiştin, onu kaçıranları akıyla alt etmiş olabilir,” dedi. “Kent’in evine gidip onu nereye götürmüş olabileceklerine dair herhangi bir kanıt bulup bulamayacağımıza bakalım.”

“İçeri izinsiz girmekten mi bahsediyorsun?” Jimmy’nin gözleri ışıldadı.

“Sanırım.” Noah gülümsedi.

Aynı gece saat on biri geçerken, Noah ve Jimmy Ram’s Head’a döndüler. Garth bardaki son içkicileri dışarı çıkarmakla meşguldü ve Jimmy’den arka tarafa gidip Annie ve Mog’u bara çağrılmalarını istedi.

İki kadın telaşla dışarı çıktılar, yüzleri heyecanla ışıldıyordu. Noah onlara anlatabileceği daha fazla şeyi olmasını diledi.

Dover’da keşfettiklerinden başlayıp trenle Charing’e gidip Kent’in evine nasıl girdiklerini anlattı.

“Ama antrede bulduğumuz ahşap dışında sıra dışı bir şey yoktu,” dedi Noah kasvetli bir şekilde.

“Yine de, umduğumuz gibi bir ev değildi, değil mi?” dedi Jimmy Noah’ya bakarak. “Fakir mahallelerinde ev sahibi olan bir adamdan beklenmeyecek kadar hoş ve kusursuzdu.”

Noah Annie’ye sırıttı. “Haklı, bana bir bebek evini hatırlattı. Bütün mobilyalar, aksesuarlar, halılar ve minderler özenle seçilip yerleştirilmiş gibi görünüyordu. Jimmy harika bir küçük hırsız, arka tarafta açık küçük bir pencere buldu ve bir yılanbalığı gibi içeri süzüldü. Ama ön tarafa gelip kapıyı bana açtığı anda, ev o kadar düzenliydi ki, içeri girmeye çekindim.”

“Bir kadının yaşadığı eve benzemesi çok tuhat,” dedi

Jimmy. “Eskiden annemin Islington’da yaşayan iki kadın için diktiği elbiseleri teslim ederdim. Onların evi de öyleydi, içeri hiç erkek girmemiş gibi. Beni ürpertti. Üst katı kontrol ettik ama hiçbir yerde kadın eşyası bulamadık.”

“El breyzi ne?” diye sordu Annie.

Noah genellikle marangozlar tarafından kullanılan ve delik açmaya yarayan bir alet olduğunu söyledi. “Diğer bütün aletler bahçedeki kulübedeydi, deri gözleri olan bir kayışa düzgünce yerleştirilmişlerdi. Sanırım el breyzini sandığa delik açmak için kullandılar. Ama başka bir şey bulamadık. O nedenle, Belle’i oraya sandığı alıp onu içine koymak için götürdüklerini ve sonra Dover’a devam ettiklerini düşünüyorum.”

“Evraklarına baktınız mı?” diye sordu Annie.

“Evet ama pek fazla şey yoktu, sadece esnaf makbuzları vardı ve hepsi Bay Waldegrave’in adınaydı, her birine baktım,” dedi Jimmy hevesle. “Belle’in Kent’in Millie’den onunla gitmesini istediğini duyduğunu söylemişsiniz. Orayı onun için döşeyip döşemediğini biliyor musunuz? Çünkü öyle görünüyordu.”

Annie omuzlarını silkti. “Kim bilir? Yanlış bir şey söylediği için bir kadını boğarak öldüren bir adamın, evini onun için güzel bir hale sokacak kadar önemseydiğini düşünemem. Belki de, niyeti onunla birlikte yaşamak değildi. Onu da başka bir yere götürmek için plan yapmış olabilir.” Noah düşünceli görünüyordu. “Belki de bu yüzden evini o şekilde tutuyordur. Götürdüğü kızların rahat bir hayat süreceklerini düşünecekleri güzel bir yer, sonra da onları satıyor.”

“Belle’in orada tutulduğuna dair herhangi bir kanıt var

mıydı? Kirli tabaklar, yeri değişmiş eşyalar ya da dağınık yataklar gibi?” diye sordu Annie.

Noah kafasını salladı. “Hiçbir şey yoktu. Tek bir kirli fincan, bardak altlığı ya da kenarı toplanmış bir halı bile yoktu. Bütün yatakların örtüleri düzgün bir şekilde örtülüydü. Bir hizmetçisi olmalı. Hiçbir erkek evini bu şekilde tutamaz. Ama uzun süre kimsenin bulunmadığı bir ev gibi rutubetli ya da soğuk bir yer değildi. Belki de, biri arada sırada evine gidip onun için ateşi yakıyordu?”

“Köyde etraftakilere bunu sordunuz mu?”

“Cesaret edemedik. Çok ufak bir yerdi ve dikkat çekmekten korktuk,” dedi Jimmy.

“Gelirini Core gibi bir yerden edinen bir adamın kusursuz bir evde yaşaması çok tuhaf,” dedi Mog düşünceli bir şekilde. “Belle’i orada tutmadılarsa, belki de, diğer adamın evinde kalmışlardır. Adı Braithwaite mıydı?”

Garth birden heyecanlandı. “Braithwaite adında bir adam hatırlıyorum,” dedi. “Onu şahsen tanımıyorum ama hakkında hikâyeler duydum. O bir kumarbaz. Siy adıyla bilinir!” “Onu gördün mü?” diye sordu Noah.

“Hayır.” Garth kafasını salladı. “Sadece buradaki adamların ondan bahsettiklerini duydum. Ama hakkında etraftakilere sorular sorabilirim.”

“Aynı Braithwaite olmayabilir,” dedi Mog.

“O kadar sıradan bir isim değil,” diye dikkatlerini çekti Annie. “Buralarda başka bir Braithwaite olma ihtimali ne?” “Ama Kent’in tanıdığı adam buradan olmayabilir,” diye karşı çıktı Mog.

Annie dudaklarını büzüştürdü. “Küçük bir köyde yaşayan birinden kız kaçırmayı için yardım isteyebileceğini sanmıyorum. Ya sen?”

Mog Annie’nin alaycılığına aldırmadı. “Şimdi ne olacak?” diye sordu. “Demek istediğim, Belle Fransa’daysa, onu asla bulamayabiliriz.”

“Aklıma Kent ve Braithwaite’ı konuşturmak için birkaç yöntem geliyor,” dedi Garth tehlikeli bir şekilde. “Kent Core’dan toplaması gereken kiralar varken buradan uzun süre ayrı kalmaz. Geri döndüğünde haberim olur, bundan endişelenmeyin.”

“Ya birinden burayı yakmasını isterse?” dedi Jimmy kısık ve korku dolu bir sesle. “Kolay kolay pes etmeyecek, değil mi? Ne de olsa, Millie’yi öldürdüğü için asılabilir.” “Bir kabadayı ancak kendinden daha büyük bir kabadayıdan korkar,” dedi Garth gergin bir gülümsemeye. “İnanın bana, o aşağılık herifi elime geçirdiğimde ciyak ciyak bağırtacağım.”

“Ama daha ne kadar beklememiz gerekiyor?” dedi Mog ellerini ovuşturarak. “Belle kayıp olduğu her gün, daha fazla tehlikede. Başına neler geldiğini düşünmek bile istemiyorum.”

“Ben de,” dedi Jimmy gergin bir sesle. “Ne olursa olsun, onu bulup evine getireceğim.”

Bütün yetişkinler dönüp ona bakınca, çocuğun çilli yüzündeki kararlılığı gördüler. Garth onu azarlamak istercesine ağzını açtı ama çocuğun gözlerindeki kararlılığı görünce onaylarcasına kafasını salladı.

“Aferin sana!” dedi Noah heyecanla. “Millie için içimden geçenleri dinlemiş olsaydım, belki de şimdi hayatta olurdu.”

“Tanrı sizi korusun,” dedi Mog kısık bir sesle. “Sen, Jimmy, Noah ve Garth erkeklere olan inancımı kurtardınız.”

ON ÜCÜNCÜ BÖLÜM

“Bana nerede olduğumu ve neler olacağını söyle Lisette,” diye yalvardı Belle. “İyi bir kadın olduğumu biliyorum, o yüzden lütfen bana doğruyu söyle.”

İlk bakışta endişelenmesini gerektiren bir şey yokmuş gibi görünüyordu. Odası aydınlık ve rahattı, her sabah bir ateş yakılıyordu, Lisette ona günde üç kez yemek ve içecek bir şeyler getiriyordu, hatta bir kâsede meyve bile vardı ve ona okuması için birkaç İngilizce kitap ve yeni giysiler verilmişti. Ama pencerenin dışında, kışın kasvetli gri, kahverengi ve siyah renkleriyle görünürde hiçbir ev olmayan bir arazi uzanıyordu ve odasının kapısı her zaman kilitleniyordu.

“Seni anlıyorum, *ma cherie*,” dedi Fransız kadın güzel yüzü içtenlikle dolu bir şekilde. “Ama ben sadece bir hiz-metkânım ve sana hiçbir şey söylememem emredildi. Sana Paris yakınlarındaki bir köyde olduğumu söyleyebilirim, hepsi bu.”

“Paris mi?” diye bağırdı Belle.

Lisette kafasını salladı.

“Başımın derde girmesini istemiyorum,” dedi Belle. “Ama herhalde erkeklerin buraya gelip bana tekrar tecavüz edip etmeyeceklerini söyleyebilirsin?”

“Hayır, hayır, burada böyle bir şey olmayacak.” Bundan bahsetmesi bile Lisette’i dehşete düşürmüş görünüyordu. “Bu ev hasta kadınlar için bir hastane gibi.”

“Ama artık hasta değilim. Bana ne yapmayı planlıyorlar?” Lisette birinin kulak misafiri olmasını bekliyormuş gibi kapıya baktı. “Bunu söylediğimi kimseye belli etmemelisin. Ama seni yakında Amerika’ya götürmeyi planlıyorlar.” “Amerika’ya mı?” Belle duyduklarına inanamadı. “Ama neden?”

Lisette omuzlarını silkti. “Seni satın aldılar Belle, sen, nasıl desem, onların malısın.”

Belle birden midesinin bulandığını hissetti. ‘Mal’ derken neyi kastettiğini biliyordu.

“Ne yapacağım?” diye sordu.

Lisette hemen cevap vermeyip ateşin önündeki alçak sandalyede oturan Belle’e baktı. “Sanırım,” dedi en sonunda, “senden istediklerini yapman senin için en iyisi.” Belle kafasını kaldırıp öfkeyle ışıldayan gözlerle ona baktı. “Fahişe olmak zorunda olduğumu mu söylüyorsun?” Lisette kaşlarını çattı. “Çok daha kötü şeyler var, *ma che-rie*. Aç ve evsiz kalmak gibi. Onlara karşı koyarsan, seni cezalandırırlar; buraya getirilen kızlardan birinin kolu kesilmişti. Ve şimdi, birkaç kuruş uğruna erkeklerin sokak aralarında ona sahip olmalarına izin vermekten başka bir iş yapamıyor.”

Lisette’in çizdiği tablo karşısında Belle’in midesi altüst oldu. “Bunu yaparlar mı?” diye fısıldadı korkuyla.

“Çok daha kötüsünü bile yapabilirler,” diye yanıtladı Lisette. “Seni anlıyorum ama sözlerime kulak

ver. İstediklerini yerine getirir ve beyefendilerin istediği oyunu oynamayı öğrenirsen, seni dikkatle izlemezler.”

“Bana bunu yapmamı nasıl söyleyebildiğini anlamıyorum,” diye bağırdı Belle.

“Seni sevdiğim için söylüyorum Belle ve sana kendini kurtarman için en iyi yolu göstermeliyim. Ben de senin gibi gençken bir eve götürüldüm. Ne kadar kötü olduğumu biliyorum. Ama zamanla önemsememeyi öğrendim. Arkadaş edindim ve tekrar gülmeye başladım.”

“Hâlâ bu işi yapıyor musun?”

Lisette kafasını iki yana salladı. “Artık yapmıyorum, burada hasta insanlarla ilgileniyorum. Küçük bir oğlum var.” “Evli misin?”

“Hayır. Evli değilim. İnsanlara kocamın öldüğünü söylüyorum.”

Lisette odayı toplarken, Belle sessizce ona verdiği bilgileri sindirdi. Herhangi bir erkeğin ona o korkunç şeyi yapması bir yana, yanına yaklaşması düşüncesi bile ürpermesine neden oluyordu ama sağduyusu ona birçok kadının seksten korkmadığını ya da tiksindiğini, yoksa romantizm ya da evlilik gibi şeylerin olmayacağını söylüyordu. Annie’nin evindeki kızların erkeklerden nefret ettiklerini söylediklerini hatırlamıyordu; hatta bazılarının izinli oldukları günlerde buluşmaya gittikleri sevgilileri bile vardı.

“Buna katlanmayı nasıl öğrenebilirim?” diye sordu bir süre sonra.

Lisette yanına gidip elini omzuna koydu. “Hoşlandığın genç bir adam çıkarsa daha farklı olur. Kızların çoğu o işin bir an önce bitmesi için erkekleri heyecanlandıracak yöntemlerini paylaşırlar. Ama sana söz veriyorum, ilk birkaç seferdeki gibi canın yanmayacak.”

Kadının onu gerçekten önemseydiğini hisseden Belle’in gözleri doldu. “Annemi ve benimle ilgilenen Mog’u özlüyorum,” dedi. “Çok endişelenmiş olmalılar. Kaçmama yardım edemez misin?”

Lisette korkmuş gibiydi. “Keşke o kadar cesur olabil-sem ama Jean-Pierre’imin canını yakarlar. Eşi olmayan bir anne riske girmemeli,” dedi. “Ama beni dinle Belle, bir şekilde kaçsan bile paran olmadan evine dönemezsin. Hatta belki buradakilerden daha kötü insanların eline düşersin.” Belle kesinlikle aptal değildi ve şimdiye kadar başına gelenlerden “sahiplerinin” onu serbest bırakmaya kalkan herkese zarar verebileceklerinin farkındaydı. O nedenle, Lisette’in oğlunun güvenliğinden endişe etmesi oldukça anlaşılabilirdi. O da bir şekilde kıyıya ulaşmanın yolunu bulsa bile, parasız olmadan Manş Denizi’ni geçemeyeceğini biliyordu. “Sorun değil,” dedi Lisette’e güçsüz ve üzgün bir şekilde gülümseyerek. “Bana karşı çok nazık davrandın ve başının derde girmesini istemem. Ama neden beni Amerika’ya götürecekler? Orası çok uzak!”

Lisette omuzlarını silkti. “Bilmiyorum. Belki orada İngiliz kızları özeldir. Ama dilini bilen insanların arasında olacaksın, bu iyi bir şey.”

Belle kafasını iki yana salladı.

“Soğukkanlılığını yitirmez, hoş ve iyi davranırsan ve etrafındaki insanları gözlemlersen, zayıf yanlarını öğrenir ve kendi çıkarın doğrultusunda kullanabilirsin,” diye ekledi Lisette.

Belle, Annie'nin insanların zayıf noktalarını nasıl keşfettiğini ve bunlardan faydalandığını anlattığını hatırladı. O zaman ona pek mantıklı gelmemiştir ama şimdi anlıyordu.

“Beni Amerika'ya gönderen Madam Sondheim mı?”

“Hayır.” Lisette parmağını salladı. “Seni hastayken sattı. Zaten senden yeterince para kazandı, artık seni evinde tutmak istemiyor.”

Belle, Smithfield pazarında bir biftek parçasıymış gibi elden ele gezdirilmesinin ne kadar kötü olduğunu düşününce gözyaşlarına boğulmamak için kendisini zor tuttu. “Öyleyse, yeni sahibim daha kötü biri olabilir mi?” diye sordu.

“Yeni sahibin burada kalman için para ödüyor. İyi yemekler yemeni, rahat bir yatağının olmasını ve sağlığına kavuşmanı istiyorlar. Onlar için değerlisin, onlara karşı koymadığın sürece sana zarar vermezler.”

Belle daha fazla soru soramayacak kadar üzgündü. Sistemik bir şekilde birkaç erkeğin tecavüzüne uğrayan hasta bir genç kıızı satın alabilecek ve bir fahişe olması için onu Amerika'ya götürebilecek kişilerin ahlaklı olduğuna inanamıyordu.

Başını eğip ağlamaya başladı.

Lisette elini onun omzuna koydu. “Burada senin gibi birçok kızla ilgilendim ama şimdiden en güçlülerinden biri olduğumu görebiliyorum. Güzelsin de... Bence akıllı bir kızsın, o yüzden kafanı kullan. Diğer kızlarla konuş, onlardan bir şeyler öğren ve eline geçecek fırsatı bekle.”

Bunun üzerine odadan hızla ve sessizce çıkıp Belle'i ağlarken bıraktı.

Belle, Millie'nin cenazesinin olduğu sokaktan kaçırıldığı günden bu yana kaç gün geçtiğini takip edememiştir. 14 Ocak olduğunu hatırlıyordu, Lisette'e günün tarihini sorabileceğini düşündü ama tam olarak kaç gün olduğunu öğrenirse, annesini ve Mog'u bir daha göremeyeceğini düşünmekten korkuyordu.

Londra'nın her şeyini o kadar çok özliyordu ki, yüreği sızlıyordu. Mog'u, mutfaktan gelen yemek kokularını, geceleri onu öperek yatağına yatırdığında hissettiği rahatlığı ve onu her zaman seveceğini bilmesini... Ve annesini de özliyordu, Mog'un sıcaklığına sahip olmayabilirdi, ama arada sırada Belle'in gurur duymasını sağlayan hafif bir gülümsemeyle ona bakardı. Ve Belle'in nadiren duyabileceğini bildiği ama annesi onu eğlenceli bulduğu için herkesten çok duyduğu çınlayan güzel kahkahasını da özliyordu.

Ama özlediği sadece insanlar değildi, sokak satıcılarının bağırsıkları, insanların konuşma tarzını, gürültüyü, kalabalıkları ve kokuları da özliyordu. Paris güzel bir şehir olabilirdi ama onun şehri değildi. Jimmy'yle yine çiçek pazarında dolaşmak ya da buzun üzerinde kayarak Tha-mes kıyısına doğru yarışmak istiyordu. Jimmy'nin teselli etmek için sarıldığı gün ona karşı bir şeyler hissetmişti

ve kaçırılmasaydı, onun sevgilisi olacağından hiç şüphesi yoktu.

En kötüsü de buydu: Ondan en basit şeyleri; sevgilisinin öpücüğünü, şapka dükkânı açma, evlenme ve çocuk sahibi olma hayallerini çalmışlardı. Hepsi hiç gerçekleşmemek üzere silinmişti, çünkü Jimmy gibi masumca bakarken ona hayallerinin kızı olduğunu söyleyebilecek bir çocuk olmayacaktı artık.

Gün ışığı azaldığı sırada pencerede durmuş kar yağışını izlerken, en az bir aydır evinden uzakta olduğunu düşündü Belle. Öyleyse, şubatın sonları olmalıydı.

Amerika'ya doğru yola çıkmalarına engel olan şey kar olmalıydı. Lisette'le konuştuktan sonraki gün uyandığında şiddetli bir şekilde kar yağıyordu ve üç gün boyunca hava sıcaklığı sıfırın altında kaldığı için kar erimemişti. Yeniden kar yağmaya başladığı için yollar muhtemelen kapalı olacaktı.

Herhangi bir yere götürülemediği için belki de memnun olması gerekirdi ama değildi. Her ne kadar rahat olursa olsun, bu odada kilitliken kendini bir hücrede gibi hissediyordu. Hareket halinde olmak istiyordu, en azından kaçma fırsatı edinebilirdi ve bu donmuş arazilere bakarak başına neler geleceğini merak etmekten daha iyiydi.

Yolculuk zamanı ani ve korkutucu bir şekilde geldi. Derin uykudayken, bir anda daha önce hiç görmediği bir kadın omzundan sarsarak onu uyandırıp giyinmesini emretti. Dışarısı zifiri karanlıktı ve kadın Belle'in yedek giysilerini ve geceliğini bir çantaya koyarken sürekli, "*Vite, vite*" diyordu.

Bir an Belle kadın onu kurtardığı için hızlı davranması gerektiğini düşündü ama bu umudu da çok geçmeden söndü. Kadın onu telaşla aşağı indirirken, arada sırada Li-sette'le odasını ziyaret eden hizmetçi antreye çıkıp onlara yolculuklarında yardımcı olması için kumanya olduğunu düşündüğü bir sepet verdi.

Evden çıkmadan önce, Belle'e koyu kahverengi bir kürk manto, örgü eldivenler ve kenarları tavşan kürküyle süslü, kulaklarının üzerine örten bir başlık verdiler. Küflenmiş gibi kokuyor ve eski görünüyorlardı ama hava o kadar soğuktu ki Belle onlara sahip olduğuna sevindi.

Dışarıdaki at arabasında bir adam bekliyordu. Adam Belle'in refakatçisiyle Fransızca konuşup arabaya binmesi için elini tutsa da, Belle'e hiçbir şey söylemeyip kendisini bile tanıtmadı. Dışarısı onu net bir şekilde göremeyeceği kadar karanlıktı, ama Belle sakallarına ak düşmüş olduğu için orta yaşlı olduğunu düşündü.

Çift uzun yol boyunca arada sırada birbirleriyle konuştu. Belle kürk mantosunun içinde iki büklüm olmuştu ve dizlerinin üzerinde sert bir battaniye vardı ama soğuktan uyuyamıyordu.

Hava aydınlanırken, kadın yiyecek sepetini açtı. Belle'e büyük bir parça ekmek ve peynir verdi. Sertçe bir şey söyledi, Belle Fransızca anlamasa da, daha sonra yiyecek bulamama ihtimaline karşı yemeğini yemesini emrettiğini düşündü.

Fransa'nın bu kısmında daha az kar vardı ve geldikleri yere kıyasla daha engebeliydi, ama etrafta tek tük kulübe gördüğü için seyrek nüfuslu bir yere benziyordu. Belle dört yol ağzında bir yön tabelası göründü ve yolun onları Brest'e götürdüğünü anladı. Bir Fransa haritasında bu yer isimlerini

gördüğünü hatırlıyordu ve sol tarafta denize yakın bir yer olduğundan emindi. Oradan gemiye bineceklerini sanıyordu.

Kış ortasında uzun bir deniz yolculuğu yapacak olma düşüncesiyle paniğe kapılmamaya çalıştı ve gemide ona kaçmasına olmasa da, en azından annesine ve Mog'a bir mesaj yollamasına yardım etmeye ikna edebileceği dostça bir denizci bulmayı hayal etti. Minnettarlıkla bir parça ekmek ve peynir daha aldı ve güvenlerini kazanma umuduyla çifte gülümsedi, ama ona karşılık vermediler.

At arabası bir limanda durdu ve kapıyı soğuk mavi gözlü, siyah kalın bir paltolu, fötr şapka takan uzun boylu bir adam açtı. Şaşırılmış gibi birkaç saniye ona baktıktan sonra çifte döndü. “*Je ne savais pas qu'elle était aussi jeune,*” dedi adam.

Belle *jeune* kelimesi dışında söylediklerinden hiçbir şey anlamadı -Lisette arada sırada bu kelimeyi kullanırdı ve “genç” anlamına geldiğini biliyordu-, o yüzden, bu kadar genç olmasını beklemediği için şaşırdığını düşündü.

Çift çabuk ve anlaşılmaz bir şeyler geveledikten sonra bu onları ilgilendirmiyormuş gibi omuzlarını silktiler.

Adam hafif bir Fransız aksam taşıyan kusursuz bir İngilizceyle, “Benimle gemiye bineceksin,” dedi Belle’e. İnmesine yardım etmek için elini uzattı. “Adım Etienne Carrera, bana gemide olduğumuz süre boyunca Etienne Amca diye hitap edeceksin. Soran olursa, erkek kardeşimin İngiltere’de yetişen kızı olduğunu ve annen öldüğü için seni kız kardeşime götürdüğümü söyleyeceğim. Anladın mı?”

Belle asık suratını yumuşatmayı umarak, “Evet, Etienne Amca,” diye neşeli bir şekilde yanıtladı.

Adam Belle’i bileğinden mengene gibi kavrayarak, “Yola çıkmadan önce bir şeyi açıklığa kavuşturalım,” dedi.

bu/ mavisisi gözleri ürpericiydi, “Olay çıkarır, herhangi birinden benden kaçmak için yardım alır ya da hoşlanmadığım bir şey yaparsan, seni öldürürüm.’

Sözlerinde ciddi olduğunu hissettiği için Belle’in kanı dondu.

Buharlı gemi ilk olarak İrlanda’nın Cork kentine uğrayacak ve daha fazla yolcu ve yakıt aldıktan sonra Atlantik Okyanusu’ndan New York’a geçecekti.

Etienne Belle’e geminin güverte yolunda eşlik etti ve kısa bir koridordan geçip birkaç merdiven indikten sonra kamaralarına vardılar.

Adam kapıyı açıp “İşte burası,” dedi kabaca. Belle dar ranza ve küçük gemi penceresinin arasında kırk beş santimetre bile olmayan ufak odaya girdi. Pencerenin altında portatif bir lavabo ve üzerinde küçük bir raf ve ayna vardı. Yatakların ucunda giysileri asmak için birkaç kanca ve alttaki yatağın altında diğer şeyleri koyabilecekleri bir dolap vardı.

Belle kamaranın bu kadar ufak olmasına aldırmadı ama Etienne’le paylaşacak olması onu dehşete düşürdü.

“Sana dokunacağımdan korkmana gerek yok,” dedi zihnini okumuş gibi. “Görevim tadına bakmadan seni teslim etmek. Üst yatakta yatabilir ve yalnız kalmak istiyorsan perdeyi çekebilirsin. Buraya sadece seni yemeğe, yürüyüşe ya da temiz hava almaya götürmek ve elbette uyumak için geleceğim.”

Adanı omzundan Belle’inkini ve kendi çantasını indirdi. Belle’e çantasını verdikten sonra, kendisiniinkini alt yatağa koydu. “Yerleşmen için seni yalnız bırakacağım. Yakında denize açılacağız. Seyir halindeyken geri dönerim.”

Bunun üzerine kamaradan çıkıp kapıyı arkasından kilitleti.

İki gün sonra, gemi çok daha fazla yolcuyla Cork’tan ayrılırken, Belle kamaranın penceresinde durup İrlanda sahil şeridinin giderek küçülüp tamamen kaybolmasını izledi ve şimdiden annesi ya da Mog’dan daha uzaklara seyahat etmiş olduğunu şaşırarak fark etti.

Beklediği gibi korkmuyordu. Sıkılmıştı ve yalnız hissediyordu, Etienne gelip ona eşlik edene kadar kapalı kalmaktan bunalmıştı. Ama korkmuyordu. Etienne çok saygılıydı: Tuvalete gitmek istediğinde, onu camı isteyene kadar bekletmiyor, onunla birlikte koridorda ilerleyip işini gördüğü sırada onu dışarıda bekliyordu. Belle’in yıkanıp giyinmesi gerektiğinde kamaradan çıkıyordu. Hatta nasıl hissettiğini, yeterince yiyip içmesini önemsiyordu ve ona okuması için birkaç kitap bile bulmuştu.

Ama pek konuşmuyordu. Kendi durumu ya da Belle’i nereye götürdüğüne dair tek kelime etmemişti. Yemek salonunda, başka bir yolcu onunla konuştuğunda yanıt veriyordu ama asla sohbet açmıyordu. Belle, birinin ona yardım etmesini sağlamasından korktuğunu düşünüyordu ve elbette Belle doğru kişiyi kolluyordu.

Onlarla aynı katta kamarası olan her yolcu gibi ikinci sınıfta yolculuk ediyorlardı. Birinci sınıfta yolculuk eden sadece on iki yolcu vardı, kamaraları üst güvertedeydi ve muhtemelen daha güzel olan yemeklerini kendi yemek salonlarında yiyorlardı.

Cork’ta yaklaşık yüz üçüncü sınıf ya da ara güverte yolcusu almışlardı. Geminin en alt katlarında kalıyorlardı ve Belle subaylardan birinin onlara kısaca geminin belirli bölümlerine belirli zamanlarda alınacaklarını söylediğini duymuştu. Cork’ta gemiye bindikleri sırada Belle’in eski giysileri ve ayakkabılarından anladığı kadarıyla çok fakirlerdi. Okulda Amerika’ya ilk varan İrlandalı göçmenler hakkında öğrendiklerini, yolculuk sırasında berbat şartlara maruz kaldıklarını hatırladı ve bu zavallı insanlara o kadar kötü davranılmamasını umdu.

Belle kendisini kamarada kilitli bulur bulmaz, bir plan yaptı. Etienne’in itaatsizliğe ya da kabalığa tahammül etmeyeceğini anlayınca, onu etkileyerek yumuşatmaya karar vermişti. Kamaraya her geldiğinde, onu sıcak bir şekilde karşılayıp güvertenin soğuk olup olmadığını, yukarıda kimlerin olduğunu ve bu gibi sorular sordu. Onun için yatağını hazırlıyor, eşyalarını temiz tutuyor ve ona gerçekten amcasıymış gibi davranıyordu.

Onun da buna karşılık verdiğini hissediyordu, çünkü sık sık kamaraya dönüp güvertede yürüyüşe çıkmayı ya da üst güvertedeki salonda rahat sandalyelere oturup denizi izlemeyi teklif ediyordu.

Etienne’in geldiğini duyunca kamaranın penceresinden uzaklaştı. “Merhaba, beni serbest bırakmaya

mı geldin?” diye sordu gülümseyerek.

“Fırtına geliyor,” dedi Etienne. “Yolculardan bazılarını şimdiden deniz tuttu. Deniz dalgalıyken temiz havaya yakın olmak genellikle daha iyidir. Salona çıkmak ister misin?”

Belle, Etienne’in yakışıklı bir adam olduğuna karar verdi. Buz mavisi gözleri tehdit eder gibi ilk başta biraz korkutucuydu ama orantılı bir burnu ve dolgun dudakları vardı, teni pürüzsüz, berrak ve kısa bir süre önce güneşte kalmış gibi altın rengiydi. İlginç bir şekilde sakalı ya da bıyığı yoktu ve bu hoşuna gidiyordu. Saçları da güzeldi; genellikle erkeklerin seyrelen saçlarını yağla taradıklarını ya da Seven Dials civarında pis ve bakımsız bıraktıklarını görürdü. Ama Etienne’in temiz, gür ve açık renk saçları Mog’un dağıtmaya uygun bulacağı türdendi.

Belle o gün daha önce perdenin arasından bakarken yıkanmak ve tıraş olmak için beline kadar soyunmuş olduğunu ve bir ödül dövüşçüsününki gibi sert ve kaslı bir vücudu olduğunu görünce oldukça şaşırmişti. İlk başta sandığından daha gençti, en fazla otuz iki yaşında olduğunu tahmin ediyordu. Tüm bunlar, gençliği ve yakışıklılığı onu kendi tarafına çekebileceği yönünde umutlanmasını sağlamıştı.

“Harika olur amca,” dedi Belle sırtarak. “Belki birer fincan çay da içebiliriz?”

Etienne pencerenin kenarında oturmuş denizi izledikleri sırada çay ve kek sipariş ederken, Belle şık giyimli üç kadının yan yana oturduklarını fark etti. En fazla yirmi üç, yirmi dört yaşlarında görünüyorlardı ve gemiye Cork’ta binmiş olmalıydılar, çünkü onları daha önce hiç görmemişti. İkiisi oldukça sıradandı ama ateş kırmızısı bukleli saçları olan üçüncü kadın çok güzeldi.

“O kızıl saçlı tam sana göre,” dedi Belle. “Gerçekten çok güzel.”

“Genç bir kadın bulmak istediğimi nereden çıkardın?” diye karşılık verdi Etienne dudaklarında hafif bir gülümsemeyle.

“Bütün erkekler ister, öyle değil mi?” dedi.

“Belki bir eşim vardır,” dedi Etienne.

Belle katasım iki yana salladı. “Sanmıyorum.”

“Nereden biliyorsun?”

Belle hiçbir kadının genç kızları çalışmaları için geneleve götüren bir eş istemeyeceğini söylemek istedi, ama bu onu sinirlendirirdi.

Onun yeirne, “Yalnız görünüyorsun,” demekle yetindi.

Adam ilk kez kahkaha attı ve gözleri daha az soğuk göründü. “Sen yaşma göre çok olgun ve komik bir kızsın. Bir insan nasıl yalnız görünebilir?”

“Onu önemseyen biri yokmuş gibi,” diyerek Jimmy’yi ve arkadaşı olacağını söylediğinde yüzünün

nasıl aydınlandığım düşündü. Mog'a nerede olduğunu sormuş muydu acaba? Kaçırıldığını biliyorsa, onun için endişelenmiş olabilir miydi?

“Bazen kendimi yalnız hissediyorum ama herkes böyle hisseder,” dedi Etienne.

“Evde küçüklüğümde beri bana bakan bir kadın vardı. Bazen yalnız hissetmenin iyi bir şey olduğunu, çünkü bunun sahip olduğumuz şeylerin kıymetini bilmemizi sağladığını söylerdi,” dedi Belle. “Bir gün sokağın ortasından kaçırılana dek ben hiçbir şeyin kıymetini bilmedim.”

“Sokağın ortasından mı kaçırıldın?” Etienne kaşlarını çattı, şaşırmış görünüyordu.

Belle geçmişi ve neden Fransa'da olduğu hakkında her şeyi bildiğini sanıyordu. Sempatisini kazanmak için bir umut ışığı olmadığını anladı.

“Evet, bir cinayete tanık oldum ve bunu yapan adam beni Fransa'ya getirdi. Bir geneleve satıldım ve beş adamın tecavüzüne uğradıktan sonra hastalandım. Sanırım o evin madamı daha sonra beni sattı ve hizmet ettiğini düşündüğüm yeni sahiplerim beni sağlığıma kavuşturdu.”

Etienne, Belle'in söylediklerinden çok etkilenmiş görünüyordu.

“Bunları bilmiyormuş gibi görünmenin faydası yok, başıma gelenleri ve gelecekleri biliyor olmalısın,” dedi Belle.

“Ben hiçbir soru sormam, sadece istediklerini yaparım,” dedi Etienne. “Ama daha önce kızlardan birini herhangi bir yerden almam hiç istenmemişti. Bu bir ilk.”

“Genç bir kızı böyle bir şeye zorlamayı doğru mu buluyorsun?”

“Hayır, hayır, elbette doğru bulmuyorum,” dedi telaşla. “Ama bu benim kişisel görüşüm. Görevim gereği yapmamayı tercih ettiğim birçok şey yapmak zorunda kalıyorum, ama bu işimin bir parçası. Başka seçeneğim yok. Amerika'yı Çok iyi bildiğim için bana bu işi verdiler.”

“Peki ama para için kötü şeyler yapmaktan utanmıyor musun?”

Etienne bir süre ona dikkatle baktıktan sonra gülümsedi. “Şu ana dek öylesine sakindin ki, en az on sekiz yaşında olduğunu sandım ama şimdi bir çocuğun akıma sahip olduğunu görebiliyorum. Baban ne iş yapardı? Onun bile hoşuna gitmeyen işler yapmak zorunda kaldığına eminim,”

“Babamın kim olduğunu bilmiyorum,” dedi Belle dürüstçe. “Ama nereye varmaya çalıştığını biliyorum, çünkü bir genelevde büyüdüm. Annem işletirdi. Bazı insanlar bunun kötü bir şey olduğunu söylerdi ama kimsenin canını yaktığını ve yanında çalışan kızların hiçbirinin buna zorlanmadığını biliyorum.”

Etienne, böyle bir geçmişi olduğunu duyunca o kadar şaşırıldı ki, Belle ona biraz daha anlatmaya devam ederek

Millie'nin öldürüldüğü geceye kadar annesinin işinin tam anlamıyla ne olduğunu bilmediğini söyledi.

“Annem fahişelik yapmama izin vermezdi,” diyerek sözlerini bitirdi Belle. “O ve Mog saygın bir hayatımın olmasını istiyordu ve şimdi nerede olduğumu ve başıma neler geldiğini bilmedikleri için çok üzgün olmalılar.”

“Canını yakmadım, değil mi?” dedi Etienne bu gerçek bu işteki payını doğru kılıyormuş gibi. “Annen gibi benim de yapmam gereken şeyi yapmak dışında pek seçeneğim yok ama her zaman şiddete mümkün olduğunca az başvurmaya çalışıyorum. Sen akıllı bir kızsın, Belle. Güvenimi kazanmaya çalışmaya karar verdiğini biliyorum ve içinde olduğumuz durumda yapılacak en iyi şey budur. Ama seni ne kadar anlasam da, bana verilen emirleri yerine getiririm, yoksa sakat bırakılır ya da öldürülürüm.”

Bunu öylesine sakın bir tonla söyledi ki, Belle doğru olduğunu anladı.

O gece çıkan fırtına yüzünden gemi taşan bir nehirdeki dal gibi oradan oraya savrulup durdu. Yatağından neredeyse fırlayacak gibi olmak ya da çılgın bir lunapark oyuncağını andıran bir kamarada olmak endişe verse de, Belle kendini iyi hissediyordu.

Ama Etienne o kadar iyi durumda değildi. Belle onun inlediğini duyunca, Etienne’in yatağının altındaki küçük dolaptan kovayı çıkarmak için yatağından fırladı. Ardı ardına birkaç kez öylesine şiddetli bir şekilde küsmüştü ki, artık safra dışında çıkarabileceği hiçbir şey kalmamıştı.

En sonunda, kovayı boşaltmak için gözetimi olmaksızın kamaradan ayrıldı, ama onun için o kadar endişelenmişti ki, bundan daha fazlasını yapmayıp geminin doktorunu çağırmak için bir görevli bulmaya gitti.

Doktor hiç gelmedi. Anlaşılan çok sayıda hasta yolcu vardı ve en kötü durumda olanlara en küçüklere ve en yaşlılara odaklanmıştı. Böylece Belle, Etienne’in hemşiresi oldu. Kusması için ona kovayı tuttu, onu süngerle temizledi, su içmesine yardım etti ve terden sıırıslık olan çarşaflarını değiştirdi. Doğru düzgün uyumadı ve onu birkaç dakikadan daha fazla yalnız bırakmak istemediği için çok az yemek yiyebildi.

Ama dördüncü günün akşamında, geminin sarsıntısı hafifleyince Etienne daha huzurluydu. Belle yemek odasına çıkıp kocaman bir tabak yemek yedikten sonra Etienne’e çorba ve ekmek götürdü.

Belle doğrulmasına yardım edip destek alması için arkasına yastık koyarken, “Çok düşüncelisin,” dedi zayıf bir sesle.

“Beni de denizin tutmamış olması büyük mucize,” dedi bir bebekmiş gibi kaşıkla ona çorbayı içirirken. “Neredeyse bütün yolcular hastaydı. Yemek odası bomboştu.”

“Sana yardım edecek birini bulmak için bu fırsatı değerlendirdin mi?” diye sordu bileğinden tutarak.

Çok solgundu ama tenindeki yeşillik geçmişti. Onu sıkıca tutan eline bakıp kaşlarını çattı. Etienne hemen elini çekip özür diledi.

“Böylesi daha iyi,” dedi resmi bir şekilde. “Hayır, yardım aramadım, seninle ilgilenmekle meşguldüm.”

Ne kadar rahatladığını görebiliyordu, bir an için aklından yalan söyleyip bir kamarota ya da başka birine anlattığını söylemek geçti.

“Öyleyse, sen bir filikayla çekip gitmeden önce kendimi toplasam iyi olacak,” dedi gülümseyerek Etienne. “Güçlü bir miden ve iraden olduğu için harika bir hemşire olabilirsin, üstelik nazıksın de.”

Belle daha iyi olduğunu gördüğü için gülümsedi. Ama aynı zamanda, her açıdan düşmanıyken neden onu önemseydiğini anlamıyordu. “Ye, bana yeniden kafa tutabilecek kadar güçlenmen için kuvvetini toplaman gerekiyor. Kaçma işini o zamana bırakacağım,” diye karşılık verdi Belle.

Sonraki günlerde deniz daha da sakinleşti ve en sonunda gemi normal haline geri döndü. Etienne hızla iyileşti ve yine doğru düzgün yemeye başladı. Ama Belle’e karşı tavrı değişti: Daha sıcaktı ve onu uzun süreler boyunca kamaraya kilitlemek yerine, vakit geçirmek için salonda kâğıt ya da tahta oyunu oynamalarını önerdi.

Belle tavla oynarken “Beni götürdüğün New York nasıl bir yer?” diye sordu.

“New York’a değil, New Orleans’a gidiyoruz.”

“Ama orası Amerika’nın öteki ucunda, değil mi?” diye sordu.

Etienne kafasını salladı. “Güneyde. Orada hiç üşümeyeceksin.”

“Peki ama oraya nasıl gideceğiz?”

“Başka bir gemiyle.” Ona New Orleans’m Amerika’daki birçok yerden tamamen farklı olduğunu, fuhuşun yasal olduğunu ve müzik, dans ve kumarın durmaksızın devam ettiği bir yer olduğunu anlattı. New Orleans’ın yerlilerinin Fransız soyundan geldiklerini ve aynı zamanda şehirde büyük bir zenci nüfusu olduğunu açıkladı. İç Savaş’tan ve köleliğin kaldırılmasından sonra şehre akın etmişlerdi. Amerikan ordusu güneydeki birçok pamuk ve türün tarlasını mahvedince, insanlar yapabilecekleri başka işler bulmak zorunda kalmışlardı.

“New Orleans güzel bir şehir,” dedi bariz bir takdirle Etienne. “Fransızlara özgü zarif malikâneler, güzel bahçeler ve meydanlar var. Bana kalırsa, zamanla orayı seveceksin.”

“Belki kendimi satma sorununun üstesinden gelirim,” dedi cesurca Belle.

Etienne ona çarpık bir şekilde gülümsedi. “Biliyor musun Belle, seni satın alanları onlar için farklı bir işte daha faydalı olabileceğine ikna edebilecek kadar akıllı olduğunu düşünüyorum.”

“Ne gibi bir iş?” diye sordu Belle.

Etienne düşünceli bir şekilde yanaklarını içine çekti. “Dans etmek, şarkı söylemek, karşılama, şapka ve paltoları almak gibi. Bilmiyorum, düşün ve ne bulabileceğine bak. Annenin evinde erkeklerle birlikte olmayan biri çalışır mıydı?”

“Sana bahsettiğim Mog vardı,” dedi Belle. “Annem ona hizmetçi derdi ama aynı zamanda kâhyalık yapar ve yemek de pişirirdi. Geceleri üst katta çalışırdı. Sanırım erkekleri eve kabul ediyor ve onlara içkilerini servis ediyordu. Ne yaptığını bana asla anlatmazdı.”

“Genelevde çalışan bir hizmetçi genellikle paradan ve kızlardan sorumludur,” diye açıkladı Etienne. “Diplomatik ve hassas ama gerekirse sert olması gerektiği için bu önemli bir görevdir. Neden erkeklerle birlikte olmadığını düşünüyorsun?” diye sordu tek kaşını kaldırarak.

“O kadar güzel değildi,” dedi Belle ve anında Mog’a ihanet ettiğini düşündü.

Etienne gülüp yanağına düşen saç tutamını itmek için uzandı. “Kimse senin için böyle söyleyemez! Ama zeki ol-dığıı kesin Belle ve bu, güzel ama tembel, açgözlü ve oldukça aptal kızlarla dolu bir şehirde işine yarayabilir.” Belle, sahibi artık kimse, onun için yüksek bir ücret ödemiş olduğunun farkındaydı. Sadece seyahat masrafları bile kazanmayı hayal edemeyeceği kadar çok olmalıydı. Şaşkındı, çünkü Amerika’nın güney eyaletlerinde sayısız güzel ve daha uysal kızlar varken, hiç tanımadıkları bir İngiliz kızı satın almaları mantıklı gelmiyordu.

Ama bu onun bir tür ödül olarak görüldüğü anlamına geliyor olabilirdi. O nedenle, Etienne’in söylediği gibi başka bir iş yapmayı teklif ederse, belki işe yarayabilirdi.

Ama ne iş yapabileceğini söyleyecekti ki? Şarkı söyleyebilirdi ama muhteşem bir sesi yoktu; bildiği tek dans polkaydı ve herhangi bir enstrüman çakmıyordu. Aklına herhangi birinin ilk bakışta fark edeceği bir şey gelmiyordu.

Mog, Millie öldürüldükten kısa bir süre sonra, onun evin gözdesi olduğunu söylemişti ve Belle, Mog ve Annie’nin diğer kızlara kıyasla onu daha çok övdüklerinin farkındaydı. Artık bunun Millie’nin onlara daha fazla para kazandırdığı anlamına geldiğini biliyordu ama Millie müşterilerine diğer kızlardan hangi açıdan daha farklı davranıyordu? Belle kesinlikle bir fahişe olmayı istemiyordu ama eğer başka bir seçeneği yoksa, erkeklerin daha çok para ödediği harika bir fahişe olmayı tercih ederdi.

Bir fahişeyi neyin harika kıldığını nasıl öğrenecekti? Etienne’in bileceğini düşündü ama ona böyle bir şey soramayacak kadar utangaçtı.

New York’a varmalarına iki gün kala, Etienne, Belle’i bir öğleden sonra güvertede dolaşmaya çıkardı. Hava soğuk ve rüzgârlıydı ama güneş ışıldıyordu ve temiz havada olmak, martıların denizin etrafında süzülmesini izlemek güzeldi.

“New Orleans’a giden gemiye binmeden önce New York’ta iki gün kalacağız,” dedi pruvanın korkuluklarına yaslanıp geminin denizi yararak ilerlemesini izlerken. “Sana bir seçenek sunacağım. Pansiyonda benimle kapalı kalabilirsin, kaçmayacağına söz verersen seni dolaşmaya çıkarırım.”

Belle, Etienne’in sözüne sadık bir adam olduğunu çoktan anlamıştı ve onun da kendisine güvenmeye hazır olduğunu öğrenmek hoşuna gitti.

“Evdekilere hayatta olduğumu belirten bir mektup yazmama izin verdiğin sürece kaçmayacağıma söz

veriyorum,” diye yanıtladı Belle.

Dönüp sırtını geminin korkuluklarına yasladı. Rüzgâr açık renk saçlarını uçuştururken çocuksu ve masum görünmesine neden oluyordu. Etienne uzun bir süre cevap vermeden ona baktı.

Belle “Kedi dilini mi yuttu?” diye sordu cesurca.

Gülümsedi. “Bu deyimini hiçbir zaman anlamadım. Neden bir kedi birinin dilini yutsun ki? Ama eve bir kartpostal göndermene izin vermeye karar verdim. Sadece New York’ta ve sağlığının yerinde olduğunu yazıp göndereceksin!”

Belle sevinçle bağırdı. Bu kurtarılmasını sağlamayacaktı ama en azından Mog ve annesi ölmüş olmasından endişe etmeyeceklerdi. “Anlaştık,” dedi, “kaçmaya çalışmayacağım.”

Gemi gece Doğu Nehri’nden New York’a yanaştı. Daha önce sabah gemiden incekleri duyurulmuş ve Ellis

Adası’ndaki göçmenlik bürosundan geçerken ne yapmaları gerektiğinin talimatı verilmişti. Belle, Etienne’in ne yapmaları gerektiğini bildiğini düşündüğü için memuru doğru düzgün dinlememişti. Ama sabaha hazır olması için eşyalarını çantasına doldururken, onlara tuhaf sorular soracak olan göçmenlik bürosu memurlarını nasıl alt edeceğini merak ediyordu, çünkü kaptan Amerika’ya girmeden önce tıbbi muayeneden ve birkaç testten geçeceklerini söylemişti.

Yatmak için üzerini çıkarmaya başlamışken, Etienne kamaraya döndü.

“Gidiyoruz,” dedi sertçe. “Bütün eşyalarını çantana koy ve acele et.”

Brest’te ilk tanıştıklarında olduğu gibi gözlerinde o gergin ve soğuk ifade vardı.

Etienne yatağının altından çantasını çekip içine eşyalarını doldururken, “Nasıl gideceğiz?” diye sordu şaşkınlıkla. “Gemi henüz limana yanaşmadı.”

“Biri bizi almak için geminin yan tarafına geldi,” dedi Etienne. “Şimdi çabuk ol ve benimle tartışma.”

Gemi demir atmış hava aydınlanınca bir teknenin yanaşmasını bekliyordu. Kamaralarından çıkıp alt güverteye indikleri sırada ortalık çok sessizdi. Belle yolcuların çoğunun ya eşyalarını topladıklarını ya da sabaha hazır olmak için erkenden yattıklarını düşündü. Koluna giren Etienne, ona Memur Barker’ın beklediği geminin iskele tarafına doğru eşlik etti. Etienne hastalandığında bu adam Belle’e karşı oldukça dikkatliydi. Nedenini şimdi anlayabiliyordu, göçmenlik bürosu memurlarından kaçmalarına yardım etmek için para aldığı belliydi.

Telaşlı bir şekilde, Barker onu tutup tahta oturağa itti ve çantalarını kucağına koydu. Etienne o sırada bacaklarını iki yanına atarak oturağın üstüne yerleşip halata tutundu. Birden oturak geminin yan tarafına itildi ve Barker onu alçaltmaya başladı. Oturak soğuk rüzgârda deli gibi dönerken, Belle suya düşeceğinden korktuğu için gözlerini kapatmak zorunda kaldı.

“Korkma,” dedi Etienne kısık bir sesle. “Güvendesin. Birkaç saniye içinde öteki teknede olacağız.”

Haklıydı, neredeyse konuştuğu sırada oturak öteki tekneye varırken bir sarsıntı hissetti. Etienne atlayıp onun da inmesine yardım etti. Balıkçı teknesine benzeyen ve öyle kokan bir teknedeydiler. Tahta oturak gemiye geri çekildi ve Belle küçük teknenin sarsıntısına alışmadan, geminin yanından uzaklaşmaya başladılar.

Yağmurluk giyen kısa boylu, şişman bir adam yanlarına geldi. “Dümen odasına,” dedi kısaca. “Yere oturun ve göze batmayın.”

Gemi fırtınaya yakalandığında Belle’in midesi bulanmamış olabilirdi ama dümen odasının bir köşesine sığındığında kendini oldukça rahatsız hissetti. Sebebi sadece balık kokusu ya da küçük teknenin sarsıntısı değildi, başına ne geleceğini bilmemenin verdiği korkunun da etkisi vardı. Dümendeki adam ne onlarla konuştu ne de dümen odasına kaçtıkları sırada dönüp onlara baktı. Varlıklarını kabul etmeyerek teknesinde yoklarmış gibi yapabileceğine inanıyor gibiydi.

Belle korkuyordu. Ülkeye yasadışı giriş yapıyorsa, ülkeden ayrılmaya çalıştığında ne olacaktı? Kaçış planına uymak yerine Etienne’den kaçmadığı için kendisine kızdı.

New York’u gezdireceğine ve evine kartpostal göndermesine izin vereceğine inanacak kadar nasıl aptal olabilmişti? Onu Paris’teki genelevden bile daha kötü bir yere götürmesi olası değil miydi? Neden ona güvenmeye başlamıştı?

Yerde otururlarken Etienne onunla hiç konuşmadı ve herhangi bir şey söyleyerek kendini daha fazla tehlikeye atacağından korktuğu için Belle de sessiz kaldı. Teknede yirmi beş dakika geçirdikten sonra, birden dümen odasının pencerelerinden içeri parlak bir ışık süzüldü ve Belle adamların birbirlerine bağırdıklarını duydu.

“Limana yaklaşıyoruz. Her an halat atabilirler,” diye fısıldadı Etienne. “Bize gidebileceğimiz söylenene kadar burada kalacağız.”

“Nereye gideceğiz?” diye korkuyla fısıldadı Belle. “Söylediğim gibi bir otele,” dedi Etienne. “Paniğe kapılmaman için New York’a bu şekilde gireceğimizi sana söylemedim.”

“Ya yakalanırsak?” diye fısıldadı Belle. “Bizi hapse atmazlar mı?”

Etienne Belle’in ellerini avcuna alıp parmaklarını kaldırarak hafifçe uçlarını öptü. Gözleri hınzırlık doluydu. “Ben asla yakalanmam. Fransa’dayken bana gölge anlamına gelen L’Ombre derlerdi.”

Özgürlük Anıtı’nı görmek için küçük teknenin iskele tahtasına çıktıklarında “Çok iyi bir rehbersin,” dedi Belle. “Belki de, kötü adamlar için çalışmak yerine rehberlik yapmalısın.”

Alacakaranlıktı ve hava giderek soğuyordu ama son iki gündür gökyüzü açık ve güneşliydi ve çok fazla yol yürüyüp birçok yeri görmüşlerdi: New York’un ilk gökdelenlerinden Flatiron Binası, Brooklyn Köprüsü, Central Park... Evlerin ve ofislerin üzerinden geçen “E trenine” de binmişlerdi. Belle ilk kez sosisli sandviç yemiş ve Beşinci Cadde’deki görkemli mağazalara hayran kalmıştı ama çirkin ve aşırı kalabalık mahalleleri görünce, Amerika’da kendi memleketinde olduğundan daha fazla fakir insan olduğunu fark etmişti.

Etienne sözünü tutup onu balıkçı teknesinden Lower West Side'daki bir pansiyona sağ salim götürdü. Mahalle Seven Dials kadar sefil görünse ve İngiltere'deki insanların Amerika'dakilerin nasıl yaşadıklarına dair hayalleriyle hiç örtüşmese de, pansiyon rahat ve sıcaktı, buharlı banyoları ve binanın içinde yer alan tuvaletleri vardı.

“Seni dolaştırmak güzeldi,” dedi Etienne. “Keşke birkaç günümüz daha olsaydı, çünkü sana göstermek istediğim çok şey var. Fransa'ya döndüğümde aynı işe devam etmek zorundayım, çünkü başka seçeneğim yok ama New Orleans'a vardığımızda yeni sahibini seninle yakından ilgilenmeye ikna etmeye çalışacağım.”

Belle Etienne'in kolunu tutup hafifçe sıktı, kaçırılmasında üzerine düşen rol yüzünden adamın kendini kötü hissettiğini biliyordu. Ayrıca bunu neden yapmak zorunda olduğunu da biliyordu, çünkü Etienne en sonunda ona hikâyesini anlatmıştı.

Marsilya'da doğup büyümüşü ama annesi altı yaşındayken ölünce babası içki içmeye başlamıştı. Etienne ilk olarak mecburiyetten hırsızlık yapmıştı. Babası kazandığı her kuruşu içkiye yatırıyordu ve birinin eve ekmek getirmesi, giyecek bir şeyler bulması ve iki odalı evlerinin kirasını ödemesi gerekiyordu.

Ama on dört yaşına geldiğinde, artık becerikli bir hırsızdı ve zenginlerin kaldığı Riviera'daki büyük otelleri hedef alıyordu. Liman yakınlarındaki dar sokakta yer alan çok sayıdaki ufak mücevhercilerden birinde gerçek değerinin çok altında bozduduğu mücevherler çalardı.

On sekiz yaşındayken, bir gece, zorbalıkla milyoner olan bir adamın odasında suçüstü yakalanmıştı. Adam ona bir seçenek sunmuştu: Ya Etienne'in gerçek ismini söylemek istemediği için Jacques dediği adam için çalışacak ya da polise teslim edilecek ve yıllardır benzer suçlar işlediği için uzun süre hapis yatacağı.

Etienne, Belle'e, Jacques'ın yanında çalışmasını teklif ettiğinde, yeryüzündeki en şanslı adam olduğunu düşündüğünü de söylemişti.

“İnanamadım. Beni İngilizce dersi almam için Londra'ya gönderdi. Bayswater denen güzel bir yerde kaldım ve İngiliz aristokratlarından çalabilmeK için aristokrasi dersleri aldım. Ama eskiden şifoniyerde bırakılan elmas bir yüzüğü ya da zümrüt küpeleri çalarken, artık içlerinde yüzlerce sterlinlik mücevher bulunan kasaları temizliyor ya da birinin binlerce sterlin kaybetmesine neden olacak bir dolandırıcılık yapıyordum.”

Birkaç sene boyunca kendisine özel dikilmiş takımlar ve ipek gömlekler giyip en güzel otellerde kalmanın ve hayal edemeyeceği kadar çok para kazanmanın harika olduğunu atmıştı Etienne. Ama İngiliz polisinin gözünü korkutması sonucunda Paris'e geri dönüp bir süre göze batmamayı seçmiş ve bu süre içinde memleketi Marsilya'ya dönmüş ve orada tanıştığı bir kıza aşık olmuştu. Onunla evlenmek istemiş ve şansı tükenmeden önce kazandığı parayı yasal

bir işe yatırarak doğru şekilde değerlendirmenin zamanı geldiğini düşünmüştü.

“Jacques'a planımdan bahsettiğimde ve ona iki sene daha müddet vermemi istedi. Bu süre dolunca,

Marsilya'ya dönüp Elena'yla evlendim ve bir şef olan erkek kardeşiyle ortaklaşa bir restoran açtık. Ama Jacques'a veda edebileceğimi düşünürken yanılmışım; o kimsenin ağından kurtulmasından hoşlanmaz. Arada sırada benim için bir işi olduğu haberini yollar ve onu geri çeviremem.” “Benim gibi kızları teslim etme işi mi?” diye sordu Belle. “Hayır, sana daha önce kızlara eşlik etmek gibi bir şeyi hiç yapmadığımı söylemişim. Hep kaba kuvvet gerektiren işler olurdu,” diye açıkladı Etienne. “Genellikle hizaya gelmeyen ya da Jacques'a mani olan birini tehdit etmem gerekirdi. Sık sık şiddete başvurmak zorunda kalırdım ama bu insanların kabadayılar ve gangsterler olduklarını anlamalısın, o yüzden benim için anlamı yoktu. Şimdi keşke restoranı açtıktan sonra bana teklif ettiği işleri geri çevirseymişim diyorum.” İcini çekti. “Bundan hoşlanmaz ve bana zorluk çıkarırdı ama ona uyararak daha derinlere battım.”

Belle onu dikkatle dinledikten sonra bu işten kurtulmasının bir yolu olup olmadığını sordu.

“Seni buraya getirerek kendimi daha zor bir duruma soktum,” diye yanıtladı Etienne keyifsizce. “Birçok insan kabadayılar ve gangsterler arasındaki anlaşmazlıkları normal karşılar ama Jacques beni senin gibi genç bir kıza kaçırma işine bulaştırarak üzerimde daha fazla baskı kurdu.” “Karın bu konuda ne düşünüyor?”

“Birçok şirketi olan bir iş adamına yardım ettiğimi sanıyor, ondan uzakta kalmamdan hoşlanmasa da, eve getirdiğim ekstra para hoşuna gidiyor. Dürüst olmak gerekirse, suçlular arasındaki anlaşmazlıkları çözen güçlü adam olmak hep hoşuma gitti. Ama Jacques beni bu işe zorlamışken artık böyle hissetmiyorum. Genç kızları kaçırmak kötü bir şey ve keşke bu işte hiç payım olmasaydı, eşimin ve çocuklarımla ne yaptığımı bilmelerini de hiç istemem.”

“Bir bakıma ikimiz de aynı durumdayız, öyle değil mi?” dedi Belle keyifsizce. “Başına geleceklerden korktuğum için senden kaçamam. Ve sen de karın ve çocuklarının başına gelebilecekler yüzünden kaçmama yardım edemezsin.”

Etienne ona dönüp Belle'in yüzünü ellerinin arasına aldı. “Belle, güvende olacağını bilsem, bu riske girerdim. Jacques'a göçmenlik bürosu çalışanlarının seni yakaladığını söyleyebilirim ve bana inanır çünkü kontrol etmesi mümkün değil. Ama ne yapacaksın? Ya tehlikeli bir şehirde tek başına bir genç kız olarak bütün risklere rağmen burada iş bulmak zorunda kalırsın ya da yetkililere buraya yasadışı olarak getirildiğini söyler ve seni eve göndermelerini istersin.”

Belle'in kafasını salladığını görünce, Etienne onun yüzünde umut dolu bir ifade belirmiş olduğunu anladı.

“Bu senin için harika bir çözüm gibi görünse de, bana bahsettiğin, İngiltere'deki Kent denen adam New Orleans'ta neler olduğu haberini alır ve sana ulaşıp öldürür. Bu adamların nasıl çalıştıklarını biliyorum, Jacques'tan farksızlardır.”

“Başka bir yolu olamaz mı?” diye sordu Belle.

“Sen sıra dışı bir genç kadınsın,” dedi üzgün bir şekilde

Etienne. “Bu yüzden, New Orleans'ı kendi bildiğin şekilde fethedeceğinden eminim. Yozlaşmış,

tehlikeli bir yer, ama aynı zamanda bir ruhu var, bana kalırsa burada daha güvende olacak ve hayatta kendi yolunu seçme fırsatını yakalayacaksın.”

1

Vite: Fransızca. Hızlı, *-ed.n.*

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Gemi Amerika'nın güney kıyılarına doğru ilerlerken rüzgâr hafifledi ve hava giderek ısınıp gökyüzü mavileşti. Belle'in on altıncı yaş gününde, Etienne kutlamaları için bir şişe Fransız şampanyası aldı.

“Keşke New York'tayken doğum gününün yaklaştığını söyleseydin, sana küçük bir hediye alırdım,” dedi özür dilercesine. “Bugün anneni ve Mog'u çok düşünüyor olmalısın.”

Belle evini düşünüyordu. Mog ona hep kremalı bir pasta hazırlar ve üzerine mum koyardı, evdeki herkes ona küçük hediyeler verirdi. Son doğum gününde, annesi ona kaçırıldığı gün giydiği gri pelerinini vermişti, ama artık o bile yoktu, Madam Sondheim'ın evinde kalmıştı.

Çok üzgün olmasına rağmen, “Önemi yok,” dedi Belle. “Yıllar sonra, ilk kez nerede şampanya içtiğimi hatırlayacağım.”

Birkaç gün sonra, güvertede durmuş uzaktaki karaya bakıyorlardı.

“New Orleans yıl boyunca İngiltere'den çok daha sıcaktır,” dedi Etienne. “Kışları ılık geçer ama yazları çok bunaltıcı olur. Genellikle ağustos sonu ya da eylül başında şiddetli yağmurlar yağar ve fırtınalar çıkar.”

“Orası hakkında bana başka ne anlatabilirsin?” Belle'in korkusu giderek artıyordu, çünkü yirmi dört saat içinde Etienne onu teslim etmiş ve Fransa'ya doğru yola çıkmış olacaktı.

“Eğlenceye düşkün bir yer,” derken oraya dair iyi anıları varmış gibi gözleri ışıldadı Etienne'in. “İnsanlar hafta sonları iyi vakit geçirmeye, dans etmeye, kumar oynamaya, bir kadın bulmaya ya da müzik dinlemeye gelirler. New Or-leans'tan ayrıldıktan sonra uzun süre aklından çıkmayan tek şey müziktir. Her bardan, kulüpten, dans salonundan ve restorandan yükselip yol boyunca seni takip eder müzik ve rüyalarına girer.”

“Ya beni o işi yapmaya zorlarsa?” Ondan ne yapmasının beklenildiğini açık açık söyleme cesareti gösteremediği için Belle kıpkırmızı olmuştu. “Buna katlanmamı kolaylaştıracak bir şey söyleyebilir misin?”

Etienne elini Belle'in yanağına koydu, bakışları ona böyle bir şey olmayacağını temin etmeyi dilermiş gibi yumuşadı. “Yerinde olsam, parayı düşünmeye çalışırdım. Kölelik öldü, hakkını yedirmezsen, kazandığının yarısı senin olmalı. O parayı güvenli bir yere koy, geleceğin için para biriktireceksin.” Asıl konu hakkında ne söyleyeceğini düşünüyormuş gibi bir süre duraksadı.

“Sanırım işin sırrı erkeklere eşsiz ve harika bir muamele gördüklerini düşündürmekte,” diye devam etti Etienne. “Bu çok kolay, çünkü erkeklerin çoğu aptaldır, güzel yüzüne ve gençliğine bakarlar ve sen ellerini bile tutmadan, rüyalarının gerçekleştiğini düşünürler.”

Belle gülümsedi. Konuştukları konu pek hoş olmasa da, Etienne'in anlattıklarını dinlemeye bayılıyordu. Fransız aksam ilgisini uyandırıyor, ona baktıkça, yakında ondan ayrılacağına daha çok üzülüyordu.

“Ama her şeyden önemlisi, en iyisi olduğuna inanmalısın,” dedi Etienne içtenlikle. “New Orleans’taki en iyi kızlar bir seferde otuz ya da kırk dolar kazanır, son moda ipek elbiseler giyer ve saçlarını bir hizmetkara yaptırırlar, hatta bazılarının dolaşmak için faytonları bile vardır. Bu kızların çoğunun başka erkeklerle birlikte olmamaları için onlara para veren zengin müşterileri vardır. Hemen her akşam, gece boyu tutulan kızlar da vardır ama genellikle müşterileri sadece onların kollarında uyumak ister. Ve ucuz randevu evlerinde saatlik oda kiralayarak çalışan kızlar ve son olarak arka sokaklarda işlerini gören kızlar vardır. Pis, ahlaksız ve hastalıklı kocakarılarıdır ve sadece birkaç kuruş kazanırlar.

“En kaliteli kızlardan biri olduğunu asla unutmamalısın. Her zaman güzel olmalı ve ağlamak istediğinde bile müşterilerine nazik ve çekici görünmelisin. Erkeklerle birlikte olduğun kısa süre boyunca onları sevmelisin ve çok geçmeden onları gerçekten biraz sevebileceğini öğrendiğinde hayat sana o kadar da kötü gelmeyecek.”

“Gerçekten neler döndüğünü iyi biliyormuş gibisin. Bu evlere hiç gittin mi?”

“Belle, eskiden ben bir hırsızdım, hep kötü insanlarla bir arada oldum. Marsilya’nın kedi evlerindeki kızlara kardeş kadar yakındım. Bana hayatlarını, müşterilerini, öteki kızları ve madamları anlatırlardı ve bunlardan anladığım kadarıyla, madamın senin yanında olduğundan emin olmalısın. Senden hoşlanmazsa, hayatını cehenneme çevirebilir.”

“Randevu evleri ve kedi evleri dedin. Bunlar genelevle aynı şey mi oluyor?” diye sordu merakla Belle.

Etienne ona gülümsedi. “New Orleans’ta genelev yerine bu kelimeleri daha çok kullanıyorlar. Randevu evleri genellikle görkemlidir ve salonda bir müzik grubu çalar. Müzisyenlerin etrafına dans etmek ve kızlarla eğlenmek için gelen erkekleri görmemeleri için bir perde çekerler.” Belle birden duygularına yenik düşüp ağlamaya başladı. “Ne oldu?” diye sordu Etienne kolunu ona dolayıp Belle’i göğsüne doğru çekerek.

“Seni çok özleyeceğim,” dedi Belle ağlayarak.

Etienne ona sıkıca sarılıp saçlarını okşadı. “Ben de seni özleyeceğim, ufaklık. Kalbimin bir parçasını çaldın. Ama günün birinde yine buraya gönderilebilirim, o zaman o kadar önemli ve havalı olacaksın ki, benimle konuşmak istemeyeceksin.”

“Sana karşı asla havalı olamam.” Belle burnunu çekti, ona takıldığını bildiği için neredeyse gülecekti. “Ama hayranlarım çok yakışıklı olduğun için seni kıskanabilir.” Etienne ellerini Belle’in başının iki yanına koyup gözyaşlarını öpmek için eğildi. “Sanırım büyüdüğünde benden

uzak durman daha iyi olur, çünkü kalbimi kıracağı kesin,” dedi kısık bir sesle. “Şimdi, sana söylediklerimi sakın unuma, çok güzel ve akıllısın ve bu keskin zekânı seni tuzağa düşürmek ya da incitmek isteyenlere karşı kullanmalısın.”

Kısa bir süre sonra Etienne kamaralarından bir şey almak için aşağı inerken, Belle’i güvertede yalnız bıraktı. Fırtına sırasında hastalanması dışında, ilk kez istediği kişiyle konuşma şansı doğmuştu.

Güvertede düzinelerce insan vardı - saygın evli çiftler, genç erkeklerden oluşan gruplar, birkaç yaşlı insan ve hatta kiliseye gitmeye düşkün olduklarını düşündüğü sade giyimli iki kadın vardı. Onlar yardım istemek için ideal kişiler olabilirlerdi ve Fransa'dan kalkan gemide böyle bir fırsatı olsaydı seve seve değerlendireceğinden hiç şüphesi yoktu.

Ama artık yardım istemiyordu. Bir geneleve teslim edilmenin hayatta ideal bir başlangıç olmayacağını bilmesine olmasına rağmen, Londra onun için daha mı iyi olacaktı? Annesi ve Mog'un fahişe olmasını istemediklerinden emin olsa da, onun gibi bir geçmişi olan bir kızın hizmetçilik yapması ya da bir fabrikaya işçi olarak girmesi dışında yapabileceği ne vardı? Sonsuza dek evde kalma düşüncesi çok daha korkunçtu, çünkü asla arkadaş edinemez ve günler upuzun gelirdi.

Belle sık sık geçen sene Oxford Caddesi'nde açılan yeni Selfridges ya da Regent Caddesi'ndeki Swan ve Ed-gar's gibi ihtişamlı mağazaların vitrinlerine bakar ve onların birinde çalışabilmeyi dilerdi. Ama birinden iyi bir referans almayı başarsa bile, ki bu pek olası değildi, herkes o mağazalardaki kızların uzun saatler boyunca çalışıp çok az kazandıklarını ve kat müdürlerinin zorbalığına maruz

kaldıklarını söylerlerdi. Bloomsbury'de gittiği okuldaki kızların onun hakkında nasıl fısıldadıklarını hatırladı. Bulabileceği her işte bu tür fısıldaşmaların onu takip edeceğinden emindi. Jimmy'nin genelevde yaşadığı için fahişe olduğunu düşündüğü gibi, herkes aynı şeyi düşünecekti.

Böylece, Etienne'in söylediğini yapıp iyi bir hayat edinmek için aklını kullanacaktı. Fahişe olmaya karşı koymayacak, buna razı olup en üst noktayı hedefleyecekti. İstekli olduğunu görürlerse, onu hiçbir yere kilitleyemez ve yırtıcı bir kuş gibi gözetleyemezlerdi. Üstelik ipek elbiseler giyip kendi faytonunda dolaşmak güzel olurdu. Hatta, en büyük maceralardan biri bile olabilirdi. Ne de olsa artık rüyaların gerçekleştiği Amerika'daydı.

Bir gün, yeterince para biriktirdiğinde de İngiltere'ye dönüp hep hayalini kurduğu şapkacı dükkânını açacaktı.

O gece Etienne'le yemek salonundayken, Belle geleceği hakkında kararını verdiği için tuhaf bir şekilde kendini hafiflemiş hissediyordu. Hava daha da sıcaktı, ona Paris'te verilen ve daha önce soğuk olduğu için hiç giymediği ince, açık mavi tafta elbiseyi giydi. Oldukça hoştu, korsesinde ve kol uçlarında beyaz dantel işlemleri vardı, saçlarına elbisesiyle uyumlu mavi bir kurdele taktı. Etienne ona kırmızı şarap teklif edince, yeni hayatına geçişin bir parçası olduğu için hevesle kabul etti.

"Bu gece farklı görünüyorsun," dedi Etienne şarabını doldururken. "Gemi yarın limana yanaşır yanaşmaz kaçmayı planlamıyorsun, değil mi? New Orleans tek başına olan bir genç kız için çok tehlikeli bir yerdir."

Belle kıkırdadı. "Hayır, kaçmayacağım. Bu aptalca olur. Artık her şey hakkında daha iyi hissediyorum."

Etienne gülümseyip elini masanın üzerindeki eline koydu. "Buna sevindim. Yarın senin ne kadar özel olduğunu anlamaları için elimden geleni yapacağımı."

Akşam yemeğinden sonra, Etienne bir sigara içmek için güverteye çıkarken, Belle tek başına kamaralarına inip üzerini çıkarmadan önce bir mum yaktı. Biraz sarhoş olduğunu fark etti, ama bu his hoşuna gitmişti, tıpkı Etienne'in eline dokunduğunu hissetmek gibi.

Elbisesinin düğmelerini çözerken, Etienne'in onu öpmesinin nasıl bir şey olacağını düşünmeye başladı. Yanaktan bir öpücük değil, yetişkinler gibi dudaktan. Bunu düşünmek bile ateşinin çıkıp titremesine neden oldu.

Etienne'in yatağına baktı ve birden onunla birlikte orada yatmak istediğini anladı. Titreyen parmaklarıyla düğmelerinin geri kalanını açıp elbisesini çıkardıktan sonra botlarını da çıkardı. Daha sonra, iki iç etekliğini de çıkarıp beyaz bir köpük gibi mavi elbisesinin üzerine bıraktı. İç çamaşırları ve çoraplarıyla kalınca, daha ne kadarını çıkarması gerektiğini merak etti. Ona Paris'te verilen, açık yakasının etrafı dantelle çevrili, yumuşak pamuklu kumaştan iç gömleği çok hoşuna gidiyordu. İç çamaşırını ve çoraplarını çıkarmaya karar verip bütün giysilerini kendi yatağına attıktan sonra Etienne'in yatağına girdi.

Kalbi gümbür gümbür atıyordu, bütün sınırları, kasları Etienne'in dönüşünü bekliyordu, ama neyse ki, fazla beklemesine gerek kalmadan koridorda tanıdık ayak seslerini işitti.

Adam kamaranın kapısını açıp içeri girdi, ama onu yatağında görünce aniden durdu. "Ne arıyorsun orada?" dedi. "Kendi yatağına tırmanamayacak kadar sarhoş musun?"

Etienne'in onunla birlikte olmak için yatağında olduğunu düşünmemesi Belle'in hoşuna gitti. "Hayır, kollarını bana dolamanı istediğim için yatağındayım," diye fısıldadı gergin bir şekilde.

Etienne ceketini çıkarıp yatakların ucundaki askılardan birine astıktan sonra yatağın yanında diz çöktü. "Güzel, Belle," diye içini çekti. "En dindar adamları bile baştan çıkarabilirsin. Ama neden böyle bir şey yaptın? Baştan çıkarıcı bir kız olmak için pratik mi yapıyorsun? Yoksa bunu yaparsan, seni yarın eve teslim etmeyeceğimi mi düşünüyorsun?"

"Ne olursa olsun, beni götürmek zorunda olduğunu biliyorum," dedi, endişeli ifadesiyle biraz hayal kırıklığına uğrayarak. "Ama Lisette Paris'teyken bana hoşlandığım bir erkek bulursam, bu konuda fikrimi değiştireceğimi söylemişti." Hangi kelimeyi kullanması gerektiğini bilmiyordu, seks, becermek gibi kelimeleri kullanmaya cesaret edemezdi ve daha az müstehcen bir kelime olup olmadığını da bilmiyordu.

"Gerçekten hoşlandığın bir adamla yaptığında buna sevişmek denir," dedi Etienne ve yüzünü onunkine yaklaştırdı. "Benden hoşlanmana sevindim, Belle, senden daha çok hoşlandığım bir genç kız hiç tanımadım. Sana sarılacağım ve seni öpeceğim ama hepsi bu, çünkü evde sadık kalmam gereken bir eşim var."

Etienne biraz daha yaklaşmış dudaklarını bir kelebeğin kanatları kadar yumuşak bir şekilde Belle'inkilere dokundurdu. Belle kollarını ona uzatınca dudaklarının arasına giren dili içinin ürpermesine neden oldu.

"Nasıldı?" diye sordu sataşırçasına Etienne. Tek bir mum yandığı için yüzünü net bir şekilde

göremiyordu. Ama ellerini uzatıp yüzünü tuttu ve başparmaklarıyla dudaklarını hafifçe okşadı.

“Daha fazlasını istememe neden olacak kadar iyiydi,” diye fısıldadı Belle.

Etienne yatakta yanına uzanıp onu kollarına aldı. “Sen baştan çıkarıcı küçük bir kadınsın,” diye içini çekti. “New Orleans’ta çok iyi idare edeceksin!”

Onu vücudunu okşamasını isteyene dek tekrar tekrar öptü. Ama boynunu, kollarını ve parmaklarını öpüp ona sokulsa da, daha ileri gitmeye kalkmadı.

Belle onu arzuladığını biliyordu, çünkü erkeklik organı pantolonundan serbest bırakılmayı istiyor gibiydi, ama çekinerek elini üzerine koyunca, Etienne nazikçe elini itti.

“İkimizin de uyuma vakti geldi,” dedi ve Belle’in alnını hafifçe öpüp yataktan kalktı.

Giysilerini üstteki yataktan alıp mumu söndürdükten sonra yatağa tırmandı ve Belle boşalttığı yerde gerinip yatığa sinen kokusunu içine çekerken gülümsedi.

Artık ne kadar güzel olduğunu bildiği için hiçbir erkek eskisi kadar korkutucu olmayacaktı. Etienne’in ona sevişme sanatını öğretmeye hazır olmamasına üzülmüştü ama tutkunun ne olduğunu anlamasına yardımcı olmuştu.

“*Bonsoir, ma petite,*” dedi ona yukarıdan kısık bir sesle.

“İyi geceler, Etienne,” diye fısıldayarak karşılık verdi. “New Orleans’taki beyefendiler senin gibiyse, onları sevmekte hiç zorlanmayacağım.”

ON BESİNCİ BÖLÜM

Su mermerinden masayı altın renginde melekler taşıyordu, turkuvaz kadife kanepeler altın rengi ve pembe saten minderlerle süslüdü, beyaz bir piyano ve beyaz mermer şöminenin üstünde gerçek boyutlarda yapılmış kanepede uzanan çıplak bir kadın tablosu vardı. Bunlar Martha’nın, kendi deyişiyle, *mutluluk evinin* harikalarından sadece birkaçıydı. Belle ihtişamın dikkatini dağıtmaması için özen gösterip Etienne’in Madam Martha’ya söylediklerini duymak için dikkat kesildi.

Madam Martha kırk beş yaşlarında, oldukça iri yarı bir kadındı. Belle boyunun bir yetmiş beş ve en az doksan beş kilo olduğunu tahmin ediyordu; altın sarısı saçlarını bukleler halinde özenle tepesinde toplamıştı. Ama ne kadar iri yarı ya da yaşlı olursa olsun, ipek gibi cildi ve Belle’in göz

bebeklerini göremediği kadar kara gözleriyle hâlâ güzeldi. Açık yakası çok sayıda boncukla süslü, şeftali rengi bol bir elbise giymişti ve iri göğüsleri elbisesinden taşacakmış gibi duruyordu. Ufak ayaklarında elbisesiyle aynı renk işlemeli terlikleri ve ufak ellerinin her parmağında bir yüzük vardı.

“Belle alışık olduğunuz kızlardan çok farklı, Madam,” dedi Etienne kibarca. “O çok zeki, üstelik yetişkin bir kadının duruşu ve iletişim becerisine sahip; ayrıca kibar, şefkatli ve hassas bir kız. Size evinizi nasıl yönetmeniz gerektiğini söyleyecek değilim. Ama buraya gelirken yaptığımız uzun yolculuk sırasında Belle’i tanıma fırsatım oldu ve onu geride tutmanızın sizin için daha faydalı

olacağına inanıyorum. Diğer kızlardan öğrenmesine izin verin, hatta beyefendileri onunla kışkırtın.”

“Fikrini duymak isteseydim, sorardım, tatlım,” diye karşılık verdi Madam. Yine de, cevabına rağmen, Etienne’in cüretkârlığı hoşuna gitmiş görünüyordu.

“Sizin gibi güzel bir kadını gücendirmek istememiştim,” dedi Etienne nazikçe. “Sadece, bazen kızlar işin içine çok hızlı çekildikleri için gerçek değerleri fark edilmiyor. Belle’e çok kötü davranılmış, evinden kaçırılıp Paris’e götürülmüş ve orada sizin de hiç hoşlanmadığınızı bildiğim tavırlara maruz kalmış. Ona biraz zaman tanımanız iyi olabilir.”

Etienne konuşurken Madam kafasını sallıyordu ama Paris’te kötü davranıldığımdan bahsettiği sırada dönüp anlayışla Belle’e baktı.

“Bu doğru mu, tatlım?”

“Evet, doğru,” diye yanıtladı Belle. Madam’ın ona hitap etmesine şaşırmişti. “Bir cinayete tanık olduğum için kaçırıldım. Paris’te beş farklı adamın tecavüzüne uğradım ve sonra çok hastalandım,” diye itiraf etti. Ama kalıcı bir hasara uğramış gibi görünmek istemediği için yaşlı kadına gülümsedi. “Elbette, şimdi çok daha iyiyim, çok iyi bir hizmetçi olabilirim, evde temizliğe, çamaşırlara ve hatta yemek pişirmeye yardımcı olabilirim.”

“Seni Paris’ten buraya hizmetçi olman için getirmedim,” dedi Madam. Ses tonu sertti, ama kara gözleri ışıldıyordu. “Evim şehirdeki en iyi evlerden biridir, çünkü kızlarım mutludur. Ama sanırım seninle işlerin nasıl gideceğini ve mutlu olup olmadığını görmek için biraz bekleyebilirim.”

“Siz iyi bir kadınsınız,” dedi Etienne kadının elini tutup öperek.

“Sanırım ondan hoşlanıyorsun,” dedi Madam imalı bir şekilde tek kaşını kaldırarak.

“Ondan her erkek hoşlanır,” diye karşılık verdi Etienne. “O küçük bir inci.”

Daha sonra, Etienne gitmek zorunda olduğunu söyledi ve Belle onu ön kapıya kadar geçirdi.

Antre neredeyse misafir odası kadar genişti, kocaman bir avize, siyah-beyaz karolu zemini ve kırmızı ve altın rengi kabarık işlemeleri olan duvar kâğıdıyla kaplıydı. Belle’in şimdiye kadar gördüğü her şey güzeldi, ama görünüşün pek fazla şey ifade etmediğinin farkındaydı, Etienne gider gitmez yabancı bir ülkede sığınabileceği kimse olmadan tek başına kalacaktı.

Kapıya ulaşınca dönüp ona bakan Etienne, belki de, neler hissettiğini anlamıştı. “Korkma,” dedi kızın yanağını hafifçe okşayarak. “Martha’yla daha önce hiç tanışmamış olsam da, onun iyi bir kadın olduğuna eminim. Burada güvende olacaksın.”

Belle, Etienne’in gitmesini istemiyordu ama ağlamayacak ya da sıkıntılı görünmek istemeyecek kadar gururluydu. “Söylesene, kaçsaydım ya da yardım isteseydim beni öldürür müydün?”

Etienne çocuksu bir şekilde sırıttı. “Kaçsaydın, seni nasıl öldürebilirdim ki? Ve yardım alsaydın da bunu yapamazdım. Ama uslu durman için seni korkutmak zorundaydım. Seni korkuttuysam özür

dilerim.”

“Seninle tanıştığım için hiçbir zaman pişman olmayacağım,” dedi Belle yüzü kızararak. “Kalbimin bir parçası artık sana ait.”

“Şimdi olduğun kadar güzel ve tatlı kal,” dedi Etienne. “Zamanla New Orleans’ı evin olarak göreceğine ve geçmişi unutacağına eminim. Kimsenin seni itip kakmadığından emin ol ve zor günler için paranı biriktir.”

Belle onu dudaklarından öpebilmek için öne doğru çıktı. “İyi yolculuklar, arada sırada beni düşün.”

Brest’te Etienne’le ilk tanıştığında sert ve soğuk olan bakışları artık yumuşak ve üzgündü.

Etienne “Başka bir şeyi düşünmek zor olacak,” dedikten sonra bacaklarının onu taşımayacağını sanmasına neden olacak şekilde Belle’i öptü.

★★★

Belle ertesi sabah yorgun bir şekilde yatağına yığıldığında, çoktan kendini evindeymiş gibi hissediyordu. Mart-ha’nın evinin havası Annie’nin evini andırıyordu, beklentiyle yüklü, biraz histerik ama sıcak ve davetkardı. Hatta aynı kokuyor ve kulağa aynı geliyordu, parfüm, sigara, tafta iç etekliklerin hışırtısı ve kadınsı kıkırtılar... Kendi evindeyken üst katta tek bir gece geçirmemiş olabilirdi ama sesler ve kokular bütün eve işlemişti.

Hepsi son derece güzel olan, on sekiz - on dokuz yaşlarında beş kız vardı: Hatty, Anna-Maria, Suzanne, Polly ve Betty. Akşamın ilk saatlerinde, Belle her birinin her erkeği baştan çıkarabilecek özelliklerini yeterince gözler önüne seren farklı renklerde ipek elbiselerle merdivenlerden indiklerini görmüştü, beş nadir ve güzel sera bitkisine bakmak gibiydi.

İlk karşılaşmalarında böyle görünmüyorlardı. Öğlen olmasına rağmen, yataktan yeni kalkmış ve iç gömleklerinin üzerine birer şal atmışlardı ve saçları dağınıktı.

Kızlar meyve ve pasta yiyip kahvelerini içerlerken, Martha onlara Belle’i tanıtmıştı. Onlara kendisinden bahsetmesini önermesi üzerine, Belle onlarla arkadaş ve sırdaş olmak istediği için bir genelevde büyüdüğünü ve tanık olduğu cinayeti anlattı.

Sonrasında çok fazla şey anlatıp anlatmadığını, dilini tutsa daha iyi olup olmayacağını merak etti ama kızlar her kelimesini dikkatle dinlemiş, onu anlayışla karşılamış ve İngiltere hakkında her şeyi öğrenmek istemişlerdi. Annie’nin evine her yeni kız geldiğinde arkasından konuşulduğunu ve çekememezlik olduğunu hatırlayınca buradakilerin kendisi için endişelenmelerine şaşırmişti.

Siyah saçlı Anna-Maria Fransız asıllıydı ve Fransız aksam hoş bir şekilde Etienne’inkine benziyordu. Hatty ve Suzanne San Francisco’dan gelmişlerdi ve Belle’de ol-dığı gibi, Martha evine gelip çalışmalarını için onlara para ödemişti. Hiç pişman olmadıklarını ve Martha’yla yıllık sözleşmeleri aylar önce bitmiş olmasına rağmen kalmak istediklerini söylediler.

Polly ve Betty Atlanta’daki bir randevu evinde birlikte çalışırken polis evi kapatması üzerine New

Orleans'a gelmişlerdi. Martha'ya yönlendirilmelerinin ve hemen kabul edilmelerinin bir şans olduğunu söylediler.

Beş kız da beyazdı. Karışık evlere izin verilmiyor gibiydi, o yüzden siyahi kızlar başka evlerdeydi.

Piyanist akşamın erken saatlerinde çalmaya başlamak için salona yerleşti, kızlar güzelce kanepelere oturdular ve çok geçmeden beyefendiler gelmeye başladı. Belle gelenlerin gerçekten beyefendiye benzediklerini görünce çok şaşırdı. Şaşırtıcı derecede saygılıydılar, küfürlü konuşmuyor ve kızlara gerçek birer leydi gibi davranıyorlardı. Hepsi düzgün kesimli takım elbiseler, kaynatılmış beyaz gömlekler ve fazlasıyla cilalanmış botlar giyiyorlardı ve sakallarıyla bıyıkları düzgün bir şekilde kesilmişti. Birkaçının abartılı ekose desenli yelekleri ve gösterişli altın saat zincirleri vardı. Etienne New York'tan kalkan gemide yolculuk ettikleri sırada bunların "kenar mahalle beyazları" olduklarını söylemişti. Bu adamlar biraz zevksiz ve gösterişli olsalar da oldukça kibarlardı. Belle kızlarla dans edebilmek için piyanistten özel şarkılar çalmasını istemelerini çok sevimli buldu.

Piyanistin adı Errol'du ve siyahiydi ama anlaşılan buradaki piyanistlerin hepsine "Profesör" deniliyordu. Yüzlerce şarkı biliyor ve nota defteri olmaksızın kulaktan çalıyordu. Bazıları Belle'in ayağıyla ritim tutmasına ve dans etmek istemesine neden oluyordu. Betty ona bunun caz

olduğunu ve New Orleans'a özgü bir müzik türü olduğu için sık sık duyacağını söylemişti. Profesör aynı zamanda şarkı da söylüyordu -tok ve boğuk, hoş bir sesi vardı- ve bazı şarkılarda sözleri Martha'nın evi hakkında olacak şekilde değiştirince herkes gülüyordu.

Belle beyefendilere kadehleri birer dolar olan viski, şarap ya da şampanya servis ediyordu; özellikle de kızlara satın aldıkları "şarabın" kırmızı renkli su olduğu düşünülduğünde içkilerin oldukça pahalı olduğu ortaya çıkıyordu. Adamların bir an önce üst kata çıkmayıp bir partideymiş gibi kızlarla oturup sohbet ve flört etmeleri güzeldi. Belle daha sonra, içtikleri her içkinin kabarık bir hesap oluşturduğunu ve Martha'nın bu yüzden kızları salonda tutmayı teşvik ettiğini anladı.

Bir kızı dansa kaldırmak bir erkeğin istediği kızı seçtiğini gösteriyordu ve odadan el ele ayrıldıklarında, bahçede masum bir yürüyüşe çıkmış olabiliyorlardı.

Belle paranın nasıl el değiştirdiğini merak etti, çünkü içkiler için para ödenmesi ya da beyefendilerin Errol'a bahşış vermesi dışında hiç para görmemişti. Ama Suzanne kızlar odalarına çıkar çıkmaz, ilk olarak beyefendilerden yirmi dolar istediklerini açıkladı. Bunu üst kat hizmetçisi Cissie'ye veriyorlardı, o da kızların bir gecede ne kadar kazandıklarının kaydını tutan Martha'ya teslim ediyordu.

Cissie uzun boylu, zayıf ve bir gözü şaşı siyahi bir kadındı. Oldukça sert bir yüz ifadesi vardı ve nadiren gülümserdi ama kızlar, özellikle de hastalandıklarında, çok anlayışlı olduğunu söylemişti.

Belle erkeklerin salonda kızlarla oturup bir saati aşkın bir süre içki içip sohbet ettikten sonra üst katta bu kadar

kısa bir süre kalmalarına şaşırdı. Bir kızın odasında ortalama yirmi dakika kalıyorlardı; bu süre otuz dakikaya çıktığında Martha gerilmeye başlıyordu. Ve adamlar aşağı iner inmez evden ayrılıyorlardı.

Belle hep seksin en az bir saat sürdüğünü sanmıştı, çünkü Paris'teyken ve Kent Millie'yi öldürdüğünde ona böyle gelmişti. Ama şimdi, bundan çok daha kısa sürdüğünü, korktuğu için ona o kadar uzun geldiğini anlıyordu.

Her kız gecede yaklaşık on beyefendiyi eğlendirdiği için, Martha yarısını alsa bile, kişi başına yirmi dolardan küçük bir servet kazanıyorlardı. Martha içki servis etmesi için Belle'e günde bir dolar vereceğini söylediğinde, bunun harika olduğunu düşünmüştü ve ilk gecesinde bahşiş olarak iki dolar elli sent kazanmıştı. Elbette, kızların kazandığı paraya ya da neredeyse her beyefendinin bir dolar verdiği Profesör'ün aldığı bahşişlere kıyasla oldukça düşüktü. Ancak burası Belle'e düzgün davranan herkesin hızla zengin olabileceği bir yer gibi gelmişti.

Kızlar bunun sakın bir gece olduğunu ve cumartesilerin çok yoğun olduğunu söylemişlerdi. Ancak kızları izleyip hevesli gülümsemelerine ve neşeli kahkahalarına tanık olunca, Belle bunun sandığı kadar kötü bir iş olmadığına karar verdi.

Ne var ki şimdi bunu düşünmek istemiyordu. Hava çok sıcak olduğu için ince bir örtüyle yumuşak tüylü yatağına gömülüp memleketinin ne kadar soğuk olduğunu düşünmek daha iyiydi.

New York'tan Annie ve Mog'a yolladığı kartpostalın şimdiye kadar onlara ulaşmış olmasını umdu. Etienne nereye gideceğini ya da ondan ne yapmasının beklendiğini

söylemesine izin vermemiş ve Belle de Paris'te başına gelenlerden bahsetmemişti. Ama annesinin bir genelev işlettiği düşünülürse, gerçeği anlayacaklardı. Belle'in tek umudu, kartpostalı yazdığında mutlu olduğunu hissetmeleri ve endişelenmeyi bırakmalarıydı.

Buraya iyice yerleşince eve doğru düzgün bir mektup göndermeyi planlamıştı ama artık bunun doğru yol olduğundan o kadar emin değildi. Bu, durumu daha da kötü-leştirebilirdi; ne de olsa, annesi buraya gelip onu götürmeyi maddi olarak karşılayamazdı ve karşılasa bile, Martha, Belle için ödediği tutarı ona geri ödemesi konusunda ısrar ederdi.

Jimmy'yi de merak ediyordu. Ona bir mektup yazıp bütün hikâyeyi anlatmayı çok istiyordu ama bunu yaparsa, Kent'in peşine düşüp hayatını tehlikeye atabilirdi.

İyice düşündükten sonra, Belle kimseye yazmamasının en doğrusu olacağına karar verdi. Gerçekler onları sadece endişelendirirdi. Bir dükkânda çalıştığını ya da hizmetçilik yaptığı yalanını söylese ona inanmazlardı. Ne de olsa, kimse kaçırdığı kıza güzel ve saygın bir hayat vermezdi!

Belle bu sorunları düşünerek uykuya daldı.

Ertesi sabah saat onda uyandı. Sokaktan hiç ses gelmemesini tuhaf buldu. Önceki gece, Monmouth Caddesi'nin Cumartesi gecelerinden bile gürültülüydü.

Dışarı çıkıp dolaşmak için sabırsızlanıyordu, çünkü şimdiye kadar New Orleans'ı sadece gemiden eve gelirken bindikleri faytondan görebilmişti. Saat sabahın dokuzu olduğu için o zaman da sakindi ve sadece teslimat arabalarını, çöpçüleri ve kapıların önünü silen ve kapı tokmaklarını parlatan siyahi hizmetçileri görmüştü. Ama şehrin tarihi ve çekiciliği karşısında etkilenmişti. Etienne rıhtımdan sonra

içinden geçtikleri yere, 1721’de ilk yirmi bloğu Fransızlar inşa ettiği için Fransız Mahallesi denildiğini söylemişti.

Sokakta İngiltere’deki Viktoryan dönemi evleri gibi ön bahçesi olmayan konutlar vardı ama bu evlerin hiçbiri birbirine benzemiyordu: Panjurlu pencereleri olan rengârenk Fransız tarzı kulübelerle, ikinci katlarında bitkiler ve çiçeklerle dolu, zarif ferforje işlemeli balkonları olan İspanyol tarzı evler yan yanaydı. Belle küçük, sevimli avlular görmüştü, ortalarında bahçeler olan meydanlar, çok sayıda egzotik görünümlü çiçek ve uzun palmiye ağaçları vardı.

Etienne, 1897’ye kadar New Orleans’ın, fahişelerin ulu orta kendilerini sattıkları ya da şehrin her yerinde kapı önlerinde neredeyse çıplak poz verdikleri korkunç, kanunsuz bir yer olduğunu anlatarak sözlerine devam etmişti. Çok işlek bir limanı olduğu için her milletten denizciler her gece kumar oynamak, içki içmek, kadın bulmak için şehre akın ederler ve genellikle geceyi kavgayla noktalarlardı. Bıçaklanarak ve silahla öldürülenlerin sayısı çok yüksekti ve dayak yiyen ya da soyulan bir o kadar insan da arka sokaklarda bilinçsiz bir şekilde bulunuyordu. Etraflarında bunca şey olurken, sıradan, saygın insanlar çocuklarını büyütme çalışıyor ve bu konuda bir şeylerin yapılmasını talep ediyorlardı.

Alderman Sidney Story, Fransız Mahallesi’nin arkasında kalan demiryolunun öteki tarafındaki otuz sekiz blokta fuhuşu yasal yapma planını sundu. Bu, şehrin bütün kötülüklerinin tek bir yerde toplanacağı ve polis tarafından denetlenmesinin kolay olacağı anlamına geliyordu. Kanunlara uyan sıradan vatandaşlar evlerinin etrafındaki fahişelerin ve gürültülü, sarhoş denizcilerin sonunu getirecek tasarıya seve seve oy vermişlerdi. Kumarhaneler ve esrarkeşlere özel kahvehaneler gözlerden uzak olacak ve artık kötülükle ilgili suçlardan korkmayacaklardı.

Sidney Story sponsor olduğu için tasarı kabul edildikten sonra bölgeye ‘Storyville’ adı verildi. Ama çoğu insan oraya sadece Bölge diyordu.

Etienne’in Bölge’nin tasarı kabul edilmeden önceki halini anlatması Belle’in ilgisini çekmişti. Kulağa Seven Dials gibi geliyordu! Belle, Etienne’e bundan bahsedip, etrafının her türlü suç ve kötülükle çevirili olmasına rağmen hiçbir şeyin farkında olmadığını ve Millie öldürülene kadar bundan etkilenmediğini anlatmıştı.

“Kötülükten şikâyet edenlerin bundan faydalanan kişiler olmaları bana komik geliyor,” demişti Etienne alaycı bir şekilde gülerek. “Dükkanlar, oteller, salonlar, çamaşırhaneler, arabacılar, terziler ve tuhafiyeciler Bölge’nin New Orleans’a çektiği ziyaretçiler olmadan hayatlarını sürdüremezler. Belediye meclisi, hastaneler ve okullar bile bunlardan gelen vergilerden faydalanıyor. Ama herkes kirli gelirlerinin gizlenmesini istiyor.”

Belle yatağından kalkıp pencerenin kenarına giderek New Orleans’ın iyi insanların saklanması istediği yere baktı.

Odası dördüncü kattaydı, bir hizmetçi için tasarlandığı için az eşyayla döşenmiş küçük bir yerdi ve kızların alt kattaki gösterişli odalarından çok farklıydı. Pencere Basin Caddesi’ni Fransız Mahallesi’nden ayıran demiryoluna bakıyordu. Anladığı kadarıyla, Basin Caddesi Bölge’de-ki ilk caddeydi ve en güzel kızların, yemeklerin, içkilerin ve eğlencenin olduğu en prestijli randevu evleri

bu cadde üzerinde bulunuyordu. Basin Caddesi'nin arkasındaki işletmeler; salonlar, restoranlar ya da randevu evleri, Böl-ge'nin sonuna doğru giderek ucuzlaşıp kalitesizleşiyordu. Son blokta ve Robertson Caddesindeki barlar kümes gibiydi ve o tarafta çalışan kızlar birkaç sent uğruna işlerini görüyorlardı. Bazılarının en ucuz odaları kiralamaya bile güçleri yetmiyordu.

Betty ona odalardan bahsetmişti. Bir yatak dışında hiçbir şey için yer olmayan bir dizi ufak odalardı. Erkekler dışarıda sıraya girer ve biri çıkınca diğeri içeri dalardı. Betty oradaki kızların gecede elli erkeğe hizmet edebildiklerini söylemişti. Ama bu kızları kontrol eden ve kazandıklarının büyük bir kısmını alan satıcıları vardı ve satıcılarının istediği kadar kazanmadıklarında sık sık dayak yerlerdi. Bu kızlar için banyo ya da binanın içinde bulunan tuvaletler gibi lüksler söz konusu değildi. Hayatları anlatılamayacak derecede zordu ve çoğu içkiye ya da afyona sığınyordu. Betty onlara giden erkeklerin en kabaları olduğunu, kızların hiçbir şeyin iyiye gideceğine dair umutları kalmadığını ve çoğunun ölümü bir kurtuluş olarak gördüğünü anlatmıştı.

Belle, küçük penceresinden dışarı boynunu uzattığında bile, ne yazık ki, demiryolunun ötesini pek iyi göre-miyordu. Şimdilik, önceki gün eve gelirken hayal meyal gördüğü manzarayla -Seven Dials'ta gördüklerinin aksine, bir tanesi bile yıkık dökük olmayan kocaman, sağlam binalar vardı- yetinmek zorundaydı. Hatty ona her odanın elektrikle aydınlatıldığını ve buharlı banyoları olduğunu söylemişti.

Henüz nisan olmasına rağmen, güneş İngiltere'de yazın olduğu gibi Belle'in çıplak kollarını ve yüzünü ısıtıyordu. Belle yılın bu zamanında Seven Dials'm ne kadar gri, soğuk ve rüzgârlı olduğunu düşününce, orada olmak yerine burada yaşadığı için sevinmesine şaşırırdı.

Dışarı çıkıp dolaşmak ve Bölge'yi görmek istiyordu. Ama Martha'nın izin almadan çıkmasını onaylamayacağını biliyordu.

Kapısını açıp dar alt kata inen merdivenlere çıktı ve herhangi birinin uyanık olup olmadığını anlamak için etrafı dinledi. Ama Hatty'nin odasından geldiğini sandığı hafif horultu dışında hiçbir şey duyamıyordu.

Önceki geceden kalma sigara kokusunu alabiliyordu, aşağıdaki sahanlığın kırmızı ve altın rengi halısında mavi saten bir jartiyer duruyordu. Belle bunun kızlardan hangisine ait olduğunu ve neden orada bırakıldığını merak etti. Sahanlığın penceresini güzel bir dantel örtü örtüyordu ve banyo kapısı aralık olduğu için siyah ve beyaz taşlı zeminini ve pençe ayaklı küvetin bir kısmını görebiliyordu.

Her şey temiz, parlak ve güzel görünüyordu. Belle, Paris'teyken kaçmaktan başka bir şey düşünmediğini hatırlayınca kendi kendine gülümsedi. Buradan şu anda ayrılabilir, giyinip merdivenlerden inerek ön kapıdan dışarı çıkabilirdi. Ama bunu yapmak istemediğini fark etti.

Sahip olduğu tek şey dün gece kazandığı iki dolar elli sent olduğu için değildi istekliliği. Burayı gerçekten sevmişti.

“Öyleyse, diğer kızlar gibi davranmaya başlasan iyi edersin,” diye mırıldandı kendi kendine ve yatağına geri döndü.

Bir hafta sonra, saat sabahın üçünde, Belle salonda tek başına kadehleri ve küllükleri toplarken,

birinin sokakta bağırdığını duydu.

Martha'nın evinde sakin bir gece olmuştu. Son beyefendi bir saat önce evden ayrılmıştı ve başka ziyaretçileri olmayacağı için kızların hepsi yataklarına çekilmişti. Martha ilk kattaki odasına gitmişti ve Cissie mutfakta bir fincan çay hazırlıyordu.

Belle kadehlerin olduğu tepsiyi bırakıp dışarı bakmak için pencereye gitti. Yirmi metre ötede Tom Anderson'ın yerinin yakınlarında küçük bir kalabalığın toplandığını görebiliyordu, çünkü mekânın ışığının altında duruyorlardı.

Belle, Tom Anderson'ın mekânını gece ilk gördüğünde çok şaşırmıştı, öylesine çok elektrikli lambayla aydınlatılmıştı ki, gözleri acımıştı. Anderson buradaki her şeyi yönetirdi, anlaşmazlıklara son verir, cezalandırılması gerekenleri cezalandırırdı ve şehrin büyük bir bölümüne sahipti. Yarım blok uzunluğundaki göz alıcı salonu oymalı kiraz ağacı, aynalar ve yıldızlarla süslüydü ve her an on iki barmen çalışırdı.

Basin Caddesi asla tamamen sessizliğe bürünmezdi. Sabah saat beşten dokuz ya da ona kadar bir sakinlik olabilirdi, ama günün geri kalanında düzinelerce bardan, kulüpten ve randevu evinden müzik sesi yükselirdi, sokaklarda çalgıcılar vardı ve bu yetmezmiş gibi fahişeler mahallesi vazgeçilmesi âlemler ve bağrıışmalar hiç eksik olmazdı. Bazen Belle pencereden baktığında, Few Clothes Kabare'ye doğru yalpalayan sarhoş denizci grupları görürdü. Diğer kızlar gemiden ayrıldıktan sonra geçtikleri her barda birer içki içmiş olduklarını söylerdi. Soluğu fahişelerin bir

dolar olduğu Iberville Caddesi'nde alacaklardı ama oraya vardıklarında muhtemelen performans gösteremeyecekler ve paraları boşa gidecekti.

New Orleans'a trenle gelen adamların fazla sarhoş olmadan kadınlara ulaşması daha kolaydı, çünkü trenler Bölge'nin başında durur ve yolcular bazı randevu evlerinin pencerelerinde baştan çıkarıcı bir şekilde poz veren kızları görürlerdi.

Pencereden ne olduğunu göremeyen Belle ön kapıya girip verandaya çıktı. Tezahüratlar ve cesaretlendirici bağ-rışlar olduğu için toplanan kalabalığın kavga eden iki adamı izlediğini sandı. Ama kalabalık aniden dağılınca, iki kadının vahşi köpekler gibi kavga ettiğini gören Belle şaşırıldı.

Saçları kızıla boyalı iri yarı kadını önceki gün sokakta bağıırken görmüştü. Hatty bunun kadının başka biriyle görülen satıcısıyla ilgili olduğunu sandığını söylemişti. Eğer mesele buysa ve kendisinden biraz daha ufak tefek olan sarışın kadın, kızıl saçlı kadının sevgilisini ya da koruyucusunu çaldıysa, öldürülme tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Birlikte yerde yuvarlanıp ayağa kalktılar ve tekrar birbirlerine atıldılar. Sarışın olan daha çok kadın gibi kavga ediyor, diğerinin yüzünü tırnaklıyordu ama cüsseli kızıl kadın yumruklarını kullanarak bir ödül dövüşçüsü gibi saldırıyor ve yumrukları sarışının yüzüne ya da vücuduna her indiğinde kalabalık tezahüratta bulunuyordu.

Birden birbirlerine kenetlendiler ve Belle daha iyi görebilmek için kaldırırma çıktı. Sarışının aniden acıyla ve öfkeyle bağırması herkesin biraz daha yaklaşmasına neden oldu ve kızıl saçlı kadın yola

tükürdü.

Kızın elinin üç parmağını ısırmişti.

Belle dehşetle bakakaldı. Üç kanlı parmak yaklaşık on metre önünde yerde duruyordu.

“Bu kadarı yeter!” diye bağırdı kalabalıktan bir adam. “Haydi, Mary, milleti ısıramazsın.”

“O sürtüğü öldürmeme kim engel olursa, kulağını ya da burnunu kopartırım,” diye bağırdı kızıl saçlı kadın ağzından kan damlarken.

Dört-beş adam öne çıkıp kadını dizginlerken, diğerleri yaralı kadınla ilgilendi.

Geri çekilip içeri giren Belle gördükleri karşısında şoktaydı.

Merdivenlerden inen Martha, Belle ön kapıyı kilitlerken “Bu gürültü de ne?” diye sordu.

Belle ona anlatırken öğürdü.

“Kirli Mary olmalı,” dedi Martha ve Belle’i kolundan tutup salona çektikten sonra ona bir konyak doldurdu. “Birkaç sene önce başka bir kadına baltayla saldırmış ve sağ kolunu dirseğinin altından koparmıştı. Suçsuz bulundu. Şeytan şansına sahip.”

“Neden birine bu kadar kötü bir şey yapmak istesin ki?” diye sordu Belle, titriyor ve dışarı hiç çıkmamış olmayı diliyordu.

“Sifilis hastası, bu yüzden ona Kirli May diyorlar. Beyni etkileyebiliyor.”

“Ama insanlara bulaştırmaz mı?” diye sordu Belle korkuyla.

“Artık kimseyle birlikte olmuyor,” dedi Martha kahvaltıda ne yiyeceklerini konuşuyormuş gibi sakince. “Sadece Fransız yapıyor.”

“O ne?” diye sordu Belle bilmemeyi tercih edeceği bir şey olduğunu düşünerek.

“Ağzına alıyor.” Martha hoşnutsuzca burnunu buruşturdu. “Kızların çoğu bunu yapar, hamile kalma riski yoktur ve hastalık da kapmazsın. Kızların yolun ilerisindeki Fransız Evi’nden bahsettiğini duymuşsundur, orada bunu yapıyorlar.”

Belle suratını buruşturdu.

“Öyle bakma,” dedi Martha gülümseyerek. “Çok sürmez, zahmetsizdir ve yatağa gerek olmaz. Birçok avantajı var.”

Belle “Fransız” hakkında yeterince şey duymuştu ama Mary ve üç parmağı kopan sarışına ne olacağını bilmek istiyordu.

“Mary mahkemeye çıkacaktır ama muhtemelen ufak bir cezadan fazlasını almaz. Diğer kız da hastaneye gider artık.”

“Ama parmakları olmadan sarışın kız nasıl idare edecek?” diye sordu Belle.

Martha gülümseyip Belle’in omzuna vurdu. “Başkaları hakkında endişelenmeyi bırakıp yatağına git. Yarın seninle geleceğın hakkında konuşmak istiyorum.”

ON ALTINCI BÖLÜM

“Orada kal ve Betty’yi izle,” dedi Martha kesin bir şekilde. Perdenin arkasındaki alçak tabureye ve Belle’in otururken bakabileceğı perdenin kumaşındaki küçük deliğe işaret etti. “Her şeyi öğrendiğinden emin ol! Frengisi olup olmadığını nasıl kontrol ettiğine, adamı nasıl yıkadığına bak. Sessizce otur ve öğren!”

Belle, Martha’nın yeni kızları bu şekilde hazırladığına dair önceden uyarıldığı için büyük bir şaşkınlık içinde değildi. Ayrıca Betty işini nasıl gördüğünden bahsederken şaşırtıcı derecede açık sözlüydü.

Belle, Betty adındaki bu Atlantalı arsız kızı seviyordu. Eğlenceli, sıcakkanlı ve her zaman sohbet etmeye hazırды.

“Hepimiz eğleniyormuş gibi yaparız,” dedi Betty hınzır bir gülümsemeye. “Demek istediğim, işimiz bu. Ama bunu yaparken yaramaz şeyler düşünüyorum ve beni zev-

ke yönlendirmelerine izin veriyorum, bilirsin tatlım. Bazen gerçekten de iyi oluyor.”

Betty sıra dışı bir rahatlıkla bu tür şeyler hakkında konuşurken, Belle kızların hiçbirinin işinden nefret etmediğini ve hayatlarından memnun olduklarını fark etti. Hepsi sürekli gülüyordu ve etraflarındaki her şeyle ve herkesle ilgileniyorlardı. Hepsi fakir ailelerden gelmişlerdi ama fakirlik nedeniyle fahişelik yapmadıklarını söylemişlerdi. Belle sebebinin macera yaşama isteğı, arzulanmaktan hoşlanmak, açgözlülük ve tembelliğın bir kombinasyonu olduğunu düşünüyordu, çünkü saygıdeğer işlerin zor olduğunu biliyorlardı.

Belle, Martha’mn onu aslanlara atmadan önce iki hafta süre vermiş olmasına minnettardı, çünkü bu süre içinde evin mahmur, şehvetli atmosferi içine işlemişti. Kendini sürekli Etienne ona sarıldığında nasıl hissettiğini düşünürken buluyor, erkeklere değer biçerek bakıyor ve onların da onu arzulamalarını istiyordu. Diğer kızlar gibi güzel bir ipek elbise giymeyi, Cissie’nin saçlarını toplamasına yardım etmesini ve para kazanmayı istiyordu.

Geçmişin travmalarını yatıştıran evin atmosferi olabilirdi, hatta Martha’mn deyişiyile “cariye” olacağı günü sabırsızlıkla bekliyordu. Ama New Orleans’ta dolaşmak, ona seçenekleri olduğunu göstermişti. Sonsuza kadar nefret ettiği bir yere ve işe takılıp kaldığını düşünmek istemiyordu.

İlk başta sadece New Orleans’ın renklerini, müziğini ve ahlaksızlığını görmüştü: Haftanın her günü durmaksızın devam eden bir partide gibiydi. Ancak daha dikkatli bakınca, her şeyin para

kazanmaktan ibaret olduğunu anlamıştı. Her gece binlerce doların el değiştirdiği ışıklı kumarhanelerin zengin sahiplerinden, yolculuk başına birkaç sent alan taksi şoförlerine ve her barda ve sokağın köşesinde çalan müzisyenlere kadar, Bölge'nin ekseninde döndüğü tek şey paraydı.

Ama gösteriyi genellikle erkeklerin yürüttüğü Londra ve New York'un aksine, burada kadınlar da başrolde oynayabiliyordu. Amerika'nın her yerinden ve farklı ülkelerden gelmişlerdi. Elbette birçoğu madamdı ama dükkân, otel, bar ve restoran işletmek gibi başka işler yapan çok sayıda kadın da vardı. Belle birçoğunun şehre meteliksiz olarak geldiklerini ve iş hayatına atılmak için fuhuşa başvurduğunu duymuştu ama bu onu daha çok etkilemişti, çünkü azim ve kararlılıkla herkesin iyi şeyler başarabileceğini kanıtlıyordu.

Belle de bunu yapabileceğini düşünüyordu. Öncelikle, İngiliz olması burada ilgi çeken bir ayrıcalıktı. Böbürlenmese de, diğer kızların çoğundan daha güzel olduğunu görebiliyordu, üstelik gençti de. Ama her şeyden önemlisi, zekiydi. Evdeyken bunun pek farkında değildi, çünkü kendini kıyaslayabileceği kimseyi tanımıyordu. Ama burada, zekâ açısından diğer kızların fersah fersah ötesinde olduğunu her gün görüyordu. Etienne'in söylediği gibi, çoğu aptal, tembel ve açgözlüydü.

Hem Mog hem de Annie okumaya düşkünlerdi ve Belle'i kitaplara ve kaliteli gazetelere yönlendirmişlerdi ama Belle onun gibi bir geçmişi olan bir kız için bunun sıra dışı olduğunu hiç fark etmemişti. Paris'teki evde, hizmetçilerin odada bırakılan kitapları okumasına şaşırıldıklarını görmüştü. Etienne de onu kitap okurken gördüğünde şa-

şırmıştı. Okumak Belle'e birçok konu -tarih, coğrafya ve kendi hayatından farklı hayatlar- hakkında bilgi vermişti.

Martha'nın kızlarından hiçbiri okuyamıyordu, Belle dergilerin sadece fotoğraflarına bakarak sayfaları çevirdikleri için okuma bilmediklerini sezmişti. Moda ve Bölge dedikodusu dışında çok az şey biliyor ve hiçbir şeyle ilgilenmiyorlardı. Betty İngiltere'nin New York'un yanında olduğunu sanıyordu. Anna-Maria ise Meksika'nın Missis-sippi'nin ötesinde olduğuna inanıyordu. Hepsinin arzuladığı tek şey aşk ve evlilikti. Hepsi onlara güzel bir ev ve çocuklar verebilecek bir eş istiyordu, ancak Belle bunun anlaşılabilir olduğunu düşünse de, nasıl başaracaklarını merak ediyordu. Herhalde çok az erkeğin bir fahişeye evlenmeyi kabul edeceğini biliyor olmalıydılar!

Belle'in evcil hayvan misali evde tutulmak gibi bir arzusu yoktu. O erkeklerle eşit olmak istiyordu. Henüz bunu nasıl başaracağını bilmiyordu ama şimdilik erkekleri yakından inceleyip onlar hakkında her şeyi öğrenecekti.

Yaklaşık on dakika sonra Betty bir beyefendinin elinden tutarak odasına girdi. Betty kısa boylu, kıvrıkcık kıvılcık saçlı, açık tenli, kremi bir cildi ve ağzı bozuk sohbetlerine ters düşen bir masumiyet barındıran kocaman mavi gözleri olan bir kızdı.

Elma yeşili ipek elbisesi dolgun göğüslerini zar zor örtüyordu. Kapıyı kapatırken korsesini açıp adamın ellerini tutarak göğüslerine koydu. "Hoşuna gitti mi tatlım?" diye sordu hınzır bir ifadeyle ona bakarak.

"Bayıldım," dedi genç adam, kara gözleri göğüslerine odaklanırken sesi şehvetle boğuklaştı. "Bana

göstereceğın diğer şeyleri görmek için sabırsızlanıyorum.”

En fazla yirmi dört yaşında olmalıydı, zayıf, koyu renk saçlı ve bıyıklı güneşte bronzlaşmış bir çocuktı. Çok yakışıklı olmayabilirdi ama hoş bir yüzü vardı.

“Pekâlâ, tatlım, bana yirmi dolar ver ve sonra pantolonunu çıkarıp cenneti ziyaret etmeye hazır ol.”

Belle’in içinden gülmek geldi, çünkü Betty, Belle’in orada onları izlediğini biliyordu ve son cümlesi bir fahişe-nin kullanım kitapçığından alınmış gibiydi.

Adam ona parayı verdi. Betty kapıyı açıp parayı Cis-sie’ye verdikten sonra kapatıp sırtını yasladı ve baştan çıkarıcı bir şekilde adama gülümsedi.

“Bakalım benim için neyin var.”

Genç adam göz açıp kapayıncaya kadar ayakkabılarını, pantolonunu ve iç çamaşırını çıkardı. Belle adamın penisinin çoktan sertleşmiş olduğunu gördü, çünkü gömleğini yukarı doğru itiyordu.

“Kocaman ve güzel,” diyen Betty onu yatağa itip gömleğini yukarı kaldırdı ve penisini tutup dikkatle bakarken sıktı.

Önceki gün kızlar mutfakta kahve içerken frengi kontrolü yapmaktan bahsediyorlardı. “İltihaplı akıntı” denen sarımsı bir irinden ve genital organların etrafında kızarıklık ve yaralardan bahsetmişlerdi. Enfeksiyona dair bir belirti varsa, adamla birlikte olmayı reddediyorlardı.

Betty onu muayene ettikten sonra su ve dezenfektanla dolu bir kâseden bir bez alıp onu iyice sildi ama bu sırada erkekliğini ve onu içinde hissetmek için sabırsızlandığına dair müstehcen yorumlarda bulunmayı ihmal etmedi.

Adamı silmeyi bitirdikten sonra ona elbisesini çıkarttırdı ve iç etekliğiyle birlikte elbisesini bir sandalyeye attı, üzerinde sadece göğüslerini açıkta bırakan ve kalçalarında biten, kenarları dantelli bir iç gömleği vardı. Belle diğer randevu evlerindeki kızların sadece iç çamaşırını giydiklerini, bazılarının neredeyse çıplak bir halde erkeklerle dans ettiklerini duymuştu. Ama Martha evinde saflık illüzyonunun olmasını istiyordu, o nedenle, kızlar ve iç çamaşırını giymeseler de ve yakaları açık olsa da odalarının dışında hep giyiniklerdi.

Betty giysilerini çıkarırken, genç çocuk daha çok heyecanlandı ve yatağa çıkıp yanında oturunca, kız iç gömleğini kaldırıp ona mahrem yerlerini gösterdi. Belle güler, koyu renk ve kıvrıkcık tüyleri olduğunu gördü ve genç adam elini uzatıp ona dokununca Betty inleyerek gövdesini ona doğru çıkarıp adamı istediğini yapmaya davet etti.

Bu Belle için çok tuhaftı. Bu tür şeylere tanık olduğunda tiksineceğini ve Paris’te başına gelenleri hatırlayacağını düşünmüştü ama aksine tuhaf bir heyecan duyuyor ve mahrem yerlerinde bir sıcaklık hissediyordu.

Adamın parmakları Betty’nin içinde gözden kayboldu ve Betty hoşuna gitmiş gibi kalçalarını oynatıp inlemeye başladı.

“Bu harika tatlım,” dedi Betty. “Beni o kocaman aletine hazırlıyorsun.”

Belle adamın yüzüne bakınca Betty'nin göğüslerine odaklandığını gördü. Ona dokunurken hissettiği heyecan penisinin renginden ve sertliğinden belliydi.

Genç adam “Üzerime çık!” dedi aniden ve Betty hemen üzerine çıkıp içine girene dek yavaşça oturdu. One doğru eğilip elleriyle kendisini dengelerken, üzerinde gidip geldiği sırada adam göğüsleriyle oynamaya başladı.

Adanı zevkten neredeyse çıldırmış gibi yastığın üzerinde kafasını sağa sola sallıyor ve ellerini Betty'nin kıvrımlı vücudunda gezdiriyordu. Adamın inlemeleri giderek artarken, her şeyi, üzerinde yükselip alçalan Betty kontrol ediyor görünüyordu.

Sonra her şey aniden sona erdi. Adam deli gibi kükredikten sonra sakinleşip şefkatli bir şekilde Betty'nin yüzüne uzandı.

Betty adama karşı katı davranmadı ama zaman kaybetmeden üzerinden kalkıp penisini silerek giysilerini ona verdi. Adam ayakkabılarını giyerken kendini temizledi ve gitmeye hazır olduğunda, kapının yanına gidip ayak parmaklarının ucunda durarak yanağından öpüp ona veda etti.

“Güle güle, şekerim,” dedi Betty. “En kısa zamanda yine görüşürüz.”

O kısa vedalaşmaya kadar öpüşme hiç olmamıştı ve Betty adamın ardından kapıyı kapatırken, Belle utangaç bir şekilde perdenin arkasından çıktı.

“Gördün mü, büyütülecek bir şey yok,” diye güldü Betty. “Yatağa girmeden onları heyecanlandırırsan, ellerinde lokuma dönerler. Biliyor musun, o genç adamla para almadan da birlikte olabilirdim. Hoş birşey ve isteseydim, eminim bütün gece bana zevk verirdi.”

Belle, Betty'ye elbisesini giymesine yardım edip bağcıklarını bağladı. “Neden onu öpmedin?” diye sordu.

“Çünkü bunu sevgililer yapar tatlım,” dedi Betty. “Öpüşmek insanı heyecanlandırır, ama bu sevişmek içindir, iş görmek için değil. Onu sevdiğin adama sakla. Anladın mı?”

Belle sandığından daha iyi anlıyordu. Kızlardan biri olarak çalışmak için sabırsızlandığını söyleyemezdi ama eskisi kadar gönülsüz değildi ve eğer onun gibi genç bir çocuk bulursa, o kadar da kötü olmayabilirdi.

Bir sonraki hafta boyunca, Belle her kızı müşterileriyle izledi ve bir gece Anna-Maria ve Polly'yi bir adamla birlikte olurlarken izledi.

“Bunun için çok para ödüyorlar,” diye açıkladı Martha. “Genellikle yaşlı ve zenginler bunu istiyor ama kızların umursamadığını göreceksin; onlar için en zor olan gülmemek.”

Belle, Martha'nın evinde kahkahaların bol bol çınladığını çoktan öğrenmişti. Öğleden sonraları kızlar gölgeli arka bahçede oturup buzlu çaylarını ya da limonalarını yudumlamaya ve bir önceki gece öne

çıkan şeyleri konuşmaya bayılıyorlardı. Hiçbir şey gizli kalmıyordu, tasvirleri gerçekçi, ayrıntılı ve genellikle komikti, özellikle de Betty ve Suzanne'in anlattıkları. Bazen kızlar o kadar çok gülerlerdi ki, böğürlerine saplanan sancıdan şikâyet ederlerdi.

Önceleri Belle arkasına yaslanıp onları dinlerdi ama zamanla kızlara Paris'teki deneyimlerini anlatmaya başladı. Ama unutmak için uğraştığı o kâbus gibi sahneler yeni arkadaşlarına anlatırken neredeyse komediye dönüşüyordu. Adamlardan birinin kilosunu, diğerinin yaşını abarttığında üzüntüsü hafiflemişti. Sesi çatlıyor ve arada sırada gözleri doluyor olabilirdi ama kızlar elini tutup sıkarak başına gelenleri anladıklarını belirten sözler söylediklerinde genellikle gözyaşları kahkahalara dönüşürdü.

“Eğer genç ve korkmuş bir kız karşısında sertleşebilen zavallı, yaşlı şeytanlara gülebilirsen, o zaman onları yen-

mişsin demektir,” dedi Suzanne ne söylediğini bildiğini gösteren bir üzüntüyle. “Hayatını mahvetmelerine izin verme, Belle. Bir gün sana seksin güzel olabileceğini gösteren bir adamla tanışacaksın. Ama buradayken, biz sana bunun eğlenceli ve oldukça karlı bir iş olduğunu göstereceğiz.”

Belle kızları bir müşteriyle izlediğinde, Suzanne'in sözleri kanıtlanmış oldu. Kara saçlı Anna-Maria ve sarışın Polly çırılçıplaktı, genç ve diri vücutları ve güzel yüzleriyle kırmızı suratlı, kocaman, sarkık bir göbeği olan, iri yarı, kendini beğenmiş Teksaslıya büyük bir tezat oluşturuyorlardı. Adamın penisi oldukça küçüktü, ama Anna-Maria dizlerini boynunun iki yanına koyarak karşısında eğildiğinde, anında sertleşti. Polly üzerine atlayıp hareket ederken hayalarıyla oynamak için arkaya doğru uzandı ve Anna-Maria adamın onu yalayabilmesi için öne doğru kaydı.

Belle gördüklerine inanamıyordu, çünkü adamın değil, kızların üstünlüğü ellerinde tuttuğu açıktı. Yüzlerini izledi. Polly gülmek için kendini zor tutarken, bir yandan onu okşayıp bir an önce gelmesi için mümkün olduğunca erotik bir şekilde kalçalarını oynatıyordu. Anna-Maria adamın onu yalamasından gerçekten zevk alıyor gibi görünüyordu; ona bunun heyecan verici ve seksi olduğunu ve gelmek üzere olduğunu söylüyordu. Ciddiymiş gibiydi, yüzü kıpkırmızı, gözleri aralık ve ağzı yarı açıktı.

Teksaslı boğa gibi böğürerek gelirken, Polly gülmek için eliyle ağzını kapattı. Anna-Maria hâlâ adamın koca diline doğru kıvranıyordu; gelmek üzere olduğu sırada adamın kafasını tuttu, ter altında parlıyor ve göğüslerine doğru süzülüyordu.

İki kız müşterilerine veda ederken, Belle sandalyesine yaslandı. Ağzı kulaklarına varan adam onu dünyanın bir ucuna götürüp getirdiklerini iddia ediyordu.

“Siz kestane fişeklerinin her gece yatağında olmanızı isteyeceğimden eminim,” dedi Teksaslı ve kollarını onlara dolayıp ikisini de kavradı. “Sanırım her gece aletimi elime alıp sizi düşüneceğim.”

Adamı dışarı geçirip kapıyı kapattıktan sonra, Belle perdenin arkasından çıktı. Polly kıkırdamaya başladı. “Nasıldı tadım? Hoşuna gitti mi?”

Anna-Maria yatağın ucunda oturmuş iç gömleğini giymeye çalışıyordu. Biraz sersemlemiş gibi görünüyordu.

“Kulağa gerçekten hoşuna gidiyor gibi geliyordu,” dedi Belle.

Anna-Maria hafif Fransız aksanıyla, “Hoşuma gitti,” dedikten sonra kıkırdayıp kızardı. “Bu ilk kez oluyor, ilk kez gerçekten geldim.”

Belle, Martha’nın evine geldiğinden beri bu sözcüğü birçok kez duymuştu. Erkekler için ne anlama geldiğini anlıyordu ama şimdiye kadar kadınların da başına gelebildiğini hiç düşünmemişti. Ancak gülme krizine giren Pol-ly’yi etkilediği belliydi. “Aletini eline almış bir halde bizi düşündüğünü hayal etsenize,” dedi gülerek.

Belle kızların temizlenip giyinmelerine izin vermek için odasına çıktı. Yatağına oturdu ve kafasının karıştığını fark etti. Gördükleri yüzünden değil, hayatın ona sunduğu şeyler yüzünden aklı karışıktı, herhalde tüm bunların bir nedeni olmalıydı ve anlayabilmeyi istiyordu.

Genelevin ne anlama geldiğini bilmeden bu tür bir evde büyümüşü. Bir kızın öldürülmesine ve annesinin katil hakkında yalan söylemesine tanık olmuştu. Ardından kaçırılmış ve Paris’te başına korkunç şeyler gelmişti. Ama sonra Etienne’le tanışmıştı, ilk baştan ondan korksa da, zamanla ondan hoşlanmış ve hatta onu biraz sevmişti. Fahişe olması için buraya getirilmesinin onu korkutması gerekirdi ancak korkmuyordu. New Orleans karşısında dehşete kapılmış olması gerekirdi ama hoşuna gitmişti. Martha’nın onu satın aldığı işe itecek olmasına bile gücenmiyordu.

Bir fahişe olmak için doğduğu için mi böyle hissediyordu? Bir insanın annesinin burnunu ya da rengini alması gibi mesleğini de alması mümkün müydü?

Bir yandan kadınların vücutlarını satmalarının kötü bir şey olduğuna inansa da, diğer yanı bunu reddediyordu. Bu gece adamın yüzündeki mutluluğu görmüştü, kızlar onu çok mutlu etmişlerdi, öyleyse nasıl bu kadar kötü olabilirdi?

Ama onu şaşırtan başka şeyler de vardı. Evet, Mog’u özlüyordu, kalbinde onun hep özel bir yeri olacaktı ama burada Martha ve kızlarla Londra’da olduğundan daha çok kendini evinde hissediyordu. Neden böyle olmuştu? Bu onu sadakatsiz yapmaz mıydı?

Etienne ondan faydalanmaya kalksardı, ona karşı koymayacaktı. Bu hafifmeşrep olduğunun bir başka kanıtıydı. Hatta, artık neyin iyi neyin kötü olduğunu bilmiyordu, her şey birbirine girmiş ve sınırları bulamlaşmıştı.

Kapının hafifçe tıklatıldığı duyan Belle irkildi, Martha’nın kafasını içeri soktuğunu görünce daha da şaşırdı.

“İçeri girebilir miyim?” diye sordu Martha.

“Evet, elbette,” dedi Belle yakalandığı için kendini tuhaf hissederek. “Aşağı inmek üzereydim. Özür dilerim.”

“Önemi yok,” dedi Martha ve dar yatağa oturdu. “Kendini toplama ihtiyacı duyduğunu anlıyorum.”

Belle yaşlı kadının herkes hakkında her şeyi sezdiğini fark etmişti. Bir kez bile sinirden sesinin yükseldiğini duymamıştı.

“Sanırım bu gece gördüklerin biraz şaşırtıcıydı?” diye devam etti Martha.

Belle şaşırtıcı yerine şoke edici kelimesini kullanmasını beklerdi ama bu kelime de doğrudu.

“Evet, hanımefendi,” diye fısıldadı Belle bakışlarını kaçırarak.

“Kızların o kadar eğlenmesini ya da beyefendinin memnun kalmasını beklemiyordun, değil mi?”

Belle kafasını salladı.

Martha derin bir iç çekti. “Namuslu, kiliseye giden insanlar seksten zevk almamız gerektiğini düşünmüyor. Ama bu iş sadece bebek yapmaktan ibaret değil, tatlım. Fiziksel olarak birine sevgi göstermek hepimiz için iyidir, bir evliliğin mutlu bir şekilde yürümesini sağlar. Burada hizmet ettiğimiz adamların eşleri kendilerini bırakıp be-cerilmekten zevk almayı öğrenselerdi, benim işlettiğim ev gibi yerlere gerek kalmazdı.”

Belle’in yüzü kızardı. Martha ve kızları sık sık bu kelimeyi kullanıyorlardı ve bunu rahatsızlık verici buluyordu. Martha tek parmağıyla çenesini kaldırdı. “Şu haline bak, yüzün kızardı! Ama doğrusu bu, bir an önce bu kelimeyi söylemeyi öğrenip utanmayı bıraksan iyi edersin. Bir erkek tarafından sevilmenin ne kadar güzel olduğunu öğrendiğinde, her şeyi daha iyi anlayacaksın. Sanırım Etienne’e bir gece burada kalmasını önermeliydim. O her kadını uyandıracak türde bir adam.”

“Evliydi,” dedi Belle kızgın bir şekilde.

Martha güldü. “Tatlım, evli erkeklerin bu eve gelmelerinden endişelendiğimi mi sanıyorsun?”

Belle sırıttı, evi ziyaret eden adamların yarısından çoğunun evli olduğunu tahmin ediyordu. “Hayır, sanmıyorum.”

“Etienne’in... Nasıl söylesem?” Martha doğru sözcüğü bulmak için duraksadı. “Karizması vardı! Para karşılığında seks yapmak zorunda kaldığımı sanmıyorum.”

“Bana çok iyi davrandı,” diye karşılık verdi Belle.

“Ve bu, bir kadının uygunsuz davranması için güçlü bir sebeptir,” diyen Martha kıkırdadı. “Ama tatlım, sanırım artık uyanmanın zamanı geldi.”

Belle o gece çok gerçekçi ve rahatsızlık verici bir rüya gördü. Çıplak bir şekilde kocaman bir yatakta yatıyordu ve etrafı ona dokunmak için uzanan adamlarla çevriliydi. Ona kaba bir şekilde dokunmuyorlardı, yanıyormuş gibi hissetmesine neden olan hafif dokunuşlar hissediyordu. Uyandığında ter içinde olduğunu ve geceliğinin koltuk altlarına kadar toplandığını fark etti. Önceki gece An-na-Maria’nın yaptığı gibi mahrem yerlerine dokunduğundan oldukça emindi.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Adam biriyle konuşmak için durunca, Jimmy pazardaki çiçek kutularının arkasına saklandı. Bir saniye bekledikten sonra, ne yaptıklarını görmek için kutuların kenarından çaktırmadan baktı.

Adamın Kent olduğundan kesinlikle emindi. Son birkaç hafta boyunca, günün farklı saatlerinde ofisinin bulunduğu binayı izlemiş, zamanla zemin ve birinci kattaki matbaacılarda çalışan adamları elemişti. Kent'in ofisinde asla ışık yanmıyordu ve Jimmy ofisi kullanmaktan vazgeçtiğini düşünmeye başladığında, bugün birden ortaya çıkmıştı.

İyi giyimli adamın Long Acre'a girişinin ilgi çekici bir yanı vardı, kararlı ve kendinden emin duruşu nedeniyle adamın tarifine uyan belirgin burnunu, askeri tarzda kesilmiş gür bıyıklarını ve geniş, kaslı omuzlarını görmesi

için ona yaklaşmasına gerek kalmadan Jimmy kaskatı kesilmişti.

Binaya girince o olduğu doğrulandı ama aynı zamanda Jimmy ikilemde kalmıştı. Sabah saat onu biraz geçiyordu, dışarı çıkmalı bir saatten fazla olmuştu ve bara geri dönmesi gerektiğini biliyordu. Ama bu adam hakkında bir şeyler öğrenme arzusu amcasına karşı duyduğu korkudan daha güçlüydü. Dışarı çıkıp çıkmayacağını ve nereye gideceğini görmek için bir saat daha beklemeye karar verdi. Neyse ki, Kent sadece on dakika sonra tekrar dışarı çıktı.

Jimmy çiçek pazarından Strand'e doğru onu takip etti ama oraya varmadan Kent sağa sapıp Maiden Caddesi'ne girdi. Jimmy geride kaldı, şapkası örtüyor olsa da, kızıl saçlarının hatırlanabilir olduğunun farkındaydı. Bölgedeki birçok eski yol gibi her iki tarafında tavşan yuvalarını andıran eski binaların dizili olduğu Maiden Caddesi de dar ve yıkık döküktü. Aynı zamanda, Strand'e iki tiyatronun arka kapıları açılıyordu, Kent birden gözden kaybolunca, Jimmy ilk önce Vaudeville'e girdiğini sandı. Ama tiyatronun kapısına varınca, kilitli olduğunu anladı. Ancak yanındaki kapı aralıktı ve oraya girmiş olması olasıydı.

Jimmy tereddüt etti. Kapının üzerinde yüzünün yarısını yelpaze örten bir kadının resmi vardı. Herhangi bir isim ya da içeride ne tür bir işletme olduğunu gösteren bir ibare yoktu, ama muhtemelen dansçı kızların olduğu bir tür içki kulübü olduğuna emindi. Belki de, sahibi Kent ise, Belle'i buraya getirmiş olabilirdi.

Jimmy'nin kalbi korkudan gümbür gümbür atıyordu, ama kapıyı itip içeri girdi. Sinsice dolaşırken yakalanırsa, başının büyük derde gireceğinin farkındaydı, tek seçeneği orada gerçekten işi varmış gibi davranmasıydı. Cesurca dar koridorda ilerledi ve zemin kattaki bütün kapıların üzerinde kilit olduğu için tahta merdivenlerden yukarı çıktı.

Merdivenlerin tepesinde, üzerinde küçük bir cam olan başka bir kapı vardı. İçeri bakınca odanın beklediği gibi geniş, loş ve penceresiz olduğunu ve içeride masa ve sandalyelerden başka bir şey olmadığını gördü. Yerde sadece kaba tahtalar vardı. Bar sağ taraftaydı, sol tarafta ise küçük bir sahne ve piyano vardı. Öteki tarafındaki kapı aralık olmasaydı, içerisi tamamen karanlık olabilirdi, Jimmy adamların konuştuğunu duydu.

Kapıyı aralayınca, leş zeminin kokusu bir tokat gibi yüzüne çarptı. Bayat bira, tütün, kir ve küf kokusunun insanın midesini altüst edebilecek bir karışımıydı. O anda, kendi kendine içeri girebilecek kadar cesur olup olmadığını sordu, çünkü biri tarafından durdurulursa, neden orada olduğuna dair geçerli bir sebep sunamazdı. Ama her ne kadar korksa da, adamların ne konuştuğunu duymak ve odanın nasıl bir yer olduğunu görmek zorunda olduğunu düşündü.

Kalbi gümbür gümbür atarken, duvardan ayrılmadan odanın etrafında ilerledi, biri çıkarsa bir masanın altına gizlenmeye hazırdı. Bu sırada konuşulanları duymak için kulak kabarttı.

“İki tane daha istediklerini söylediler ama istedikleri türde bulamam,” dedi adamlardan biri. Düzgün konuştuğu için Jimmy onun Kent olduğunu düşündü.

“Herhalde Siy bir-iki tane bulabilir?” diye karşılık verdi şivesi daha koyu olan Londralı bir adam.

“Hayır. Sonuncusundan sonra ödleklik etti. Bermond-sey’de bu işi yapabilecek biri varmış ama ona güvenebileceğimden emin değilim.”

Jimmy kapıya kadar yaklaşıp menteşelerinin arasından içeri baktı. Burası, kocaman penceresi Strand’deki Savoy OtePe bakan bir ofisti. Kent ayakta, pencereye doğru duruyordu, diğer adam ise masasındaki sandalyede oturuyordu. Kral Edward’ın fotoğraflarına benziyordu, iri yarı, kel, gür sakallıydı ama yanağında kötü görünen bir yara izi vardı ve ceketinin altına kırmızı bir yelek giymişti, üstelik Jimmy adamın altın saat zincirini görebiliyordu.

“Ona güvenip güvenemeyeceğimiz konusunda endişelenmemize gerek yok,” dedi kel adam keyifsizce gülerek. “Kızları bulduktan sonra ondan kurtulabiliriz.”

Jimmy yakalanırsa parça parça edileceğini anlayacak kadar dinlemişti, o nedenle çaktırmadan kapıdan çıkıp parmaklarının ucunda odanın içinden geçti. Dış kapıya varır varmaz hızla merdivenlerden indi, korkudan ter içinde kalmıştı.

★★★

Garth “Seni lanet olası aptal! Ne yaptığını sanıyordun?” diye kükredi Jimmy’ye.

Dokuzda uyanıp yeğeninini dışarı çıktığını anlayınca kızmıştı, çünkü ondan yapmasını istediği bir iş vardı. Ama Jimmy saat on bir olmasına rağmen ortalarda görünmeyince daha çok sinirlenmişti. Bira teslimatı bekliyordu, barın şöminesinin temizlenmesi ve ateşin yakılması gerekiyordu, ayrıca bir düzine iş vardı. Jimmy kıpkırmızı olmuş bir şekilde nefes nefese bara girince, Garth çocuğun bir yaramazlık yaptığını ve onu kovalayan her kimse ondan kaçtığını sandı. Ama onu sorgulayıp Kent’i takip ettiğini öğrenince daha da öfkelenildi.

Garth böbürlenmesine rağmen, Siy denen adamı bulmayı başaramamış ve Kent hakkında başka bilgi edinememişti. Noah’nın çabalana da boşa çıkmıştı. Kent’in kötü şöhreti yüzünden kimse onun hakkında konuşmaya cesaret edemiyordu. Polis suçlamalar hakkında kimsenin üzerine gitmeye yanaşmıyordu ve Belle kaçırıldığından bu yana üç aydan fazla süre geçtiği için ölmüş olduğuna kesin gözüyle bakılıyordu. Garth Mog’a itiraf etmese de, ruhsal olarak vazgeçmişti.

Yeğenin hâlâ bir şeyler yapmaya çalıştığını keşfetmek onu hem utandırmış hem de kendini yetersiz hissetmesine neden olmuştu. Ve böyle hissettiğinde hep öfkeyle bağırdı.

“Adam hakkında daha fazla şey öğrenmeliyim,” dedi Jimmy meydan okurcasına. “Ve bugün duyduklarımdan anladığım kadarıyla, başka kızları da kaçırıp götürmüşler. O ofise girip neler bulabileceğime bakacağım.”

“Böyle bir şey yapmayacaksın,” diye kükredi Garth. “O kulüple ilgili biri seni yakalarsa öldürülür ve nehre atılırsın.”

“Yakalanmayacağım, bunu nasıl yapacağımı biliyorum,” dedi inatla Jimmy.

“Bir daha oranın yakınlarında dolaşmayacaksın,” diye bağırdı Garth.

Amcası bu şekilde bağırınca Jimmy korktu ama yerinden kıınılmadan meydan okurcasına yaşlı adama baktı, “Uzun zamandır hiçbir şey öğrenemedik amca. Mog yas tutuyor, Annie ise yangının değer verdiği her şeyi elinden almış olmasını düşünmeye dayanamadığı için gitti ve ben o adi herifin Millie’yi öldürdüğü için asıldığını görmek ve Belle’i geri getirmek istiyorum.”

“Şimdiye kadar ölmüştür,” diye bağırdı Garth bıkkınlıkla. “Bunun farkındasın değil mi?”

Jimmy kafasını iki yana salladı. “Hayatta olduğunu hissediyorum, Mog da öyle. Ama yanılıyor olsak bile, ölmüşse bile, yine de Kent’in ceza almasını istiyorum.”

Garth yeğenin cesareti ve kararlılığı karşısında hazırlıksız yakalanmıştı. Kendisinden utandı. “Öyleyse çok dikkatli ol,” dedi. “Mog ve benim istediğimiz en son şey senin de ortadan kaybolman. Ve bir dahaki sefere dedek-tifçilik oynamak istediğinde, Tanrı aşkına bize nereye gittiğini söyle.”

Bunun üzerine Jimmy işlerine koyuldu ama sırtıyordu. Amcasının onu hırpalamasını bekliyordu; endişelendiğini görmeyi hiç ummadığı kesindi.

Garth, Jimmy gittikten sonra bir sandalyeye yığıldı, hem duyguları karşısında hem de kız kardeşi ölüp Jim-my’yi sahiplendiğinden beri hayatının ne kadar değişmiş olmasına şaşırı. Daha önce hiçbir şey hakkında bu denli yoğun duygular hissetmemişti, Ram’s Head’le ilgilenmekle meşguldü ve geçmişin onu duyarsızlaştırdığını düşünüyordu.

O ve Flora çocukken birbirlerine çok yakınlardı. Kız kardeşi on dört yaşındayken bir moda evinde çıraklık yapmaya başlayıp orada yaşamaya gittiğinde altı yaşındaydı. Flora çıraklığını bitirdikten sonra aynı moda evinde terzi olarak çalışmaya başlamış ve sonra yirmi beş yaşındayken

İrlandalı bir ressam olan Darragh Reilly ile evlenmişti.

Garth düğün sırasında on yedi yaşındaydı ve babasının Flora’nın meteliksizin tekini bulduğunu söylediğini hatırlıyordu. Çok geçmeden babasının haklı olduğu ortaya çıkmıştı, çünkü Darragh para kazanmak için başka işler yaparak ellerini kirletmeyecek kadar yetenekli bir ressam olduğuna inanıyordu. Jimmy doğduktan kısa bir süre sonra ortadan kaybolmuştu, evin geçimini Flora üstlenmişti.

Terk edilmesinin ilk günlerinde, Garth ona elinden geldiğince yardım etmişti ama Flora öylesine iyi bir terziydi ki, çok geçmeden kendi parasını kazanmaya başlamıştı. Garth bu yüzden ona hep hayrandı ama sık sık Jimmy'ye yaklaşımı nedeniyle onunla tartışırdı. Oğluna karşı çok yumuşak davrandığını ve çocuğun babası gibi bir işe yaramaz olacağını düşünüyordu.

Ama şimdi bu konuda yanıldığını kabul etmek zorundaydı. Jimmy çok çalışkan, dürüst, sadık ve annesi gibiydi. Belle meselesini bir kenara bırakabilirse, hayatta ilerleyebilirdi. Ama Mog yakınında olup ateşi yanmaya devam ettikçe bunu yapamayacaktı.

Annie altı hafta önce taşınmıştı. King's Cross'ta bir ev kiralamıştı ve pansiyoner almayı düşünüyordu. Ram's Head'deyken hiçbir şey yapmadan oturduğu, üstünlük tasladığı ve sürekli kötü bir koku alıyormuş gibi ortalıkta dolaştığı için Garth gitmesine sevinmişti. Mog hâlâ Belle'in yasını tutuyor olabilirdi ama fazla belli etmemeye çalışıyordu, üstelik harika bir hizmetçiydi. Garth ondan gerçekten hoşlanıyordu ve Jimmy'nin de sevdiğini biliyordu.

Garth kendine küçük bir kadeh viski doldururken Mog içeri girdi.

“Bugün erkencisin!” dedi sertçe kadın. Önceki geceden sonra henüz temizlenmemiş şömineye baktı. “Hava yine soğuk, müşteriler gelmeden önce ateşi yakmalıyız.”

“Buranın sahibi benim,” dedi Garth. “Ve ne yapılması gerektiğini biliyorum, ayrıca bu Jimmy'nin işi.”

“Jimmy ambardaki işlerle uğraşıp gözüne görünmemeye çalışıyor,” dedi Mog, “o yüzden ateşi ben yakarım. Gün içinde benim o kadar çok işimi görüyor ki, en azından bu kadarını yapabilirim.”

Garth “Sen iyi bir kadınsın,” dedi boğuk bir sesle. Mog'un korları tırmıklamak için şöminenin yanında diz çöktüğünü görmek aklının başından gitmesine neden olmuştu. “Sen gelmeden önce nasıl idare ettiğimizi bilmiyorum. Artık yıkanmış gömleklerimiz, güzel yemeklerimiz ve temiz bir evimiz var.”

Mog doğrulup topuklarının üzerinde oturdu. Koyu renk elbisesinin üzerine gri önlüğünü takmıştı; sabah yapılması gereken pis işleri bitirdikten sonra kar beyazı bir önlük takacaktı. “Ben sadece işimi yapıyorum,” dedi. “Ama genellikle işe benzemiyor, Jimmy gibi tatlı bir çocuk varken... Belle'den vazgeçmediği için onu azarladığımı biliyorum, hatta onu benim etkilediğimi bile düşünüyor olabilirsin ama inatçılığında benim payım yok, o kemiğini ağzından bırakmayan genç bir buldog gibi.”

Garth annesinin de gençliğinde ona aynı şeyi söylediğini hatırlayınca gülümsemesine engel olamadı. “Hırpalanmasından korkuyorum,” diye itiraf etti.

“Daha sık gülümsemelisin,” dedi Mog cesurca. “Çok yakışıklı oluyorsun.”

Garth kahkaha attı. Mog yanlarında yaşamaya başladı-

ğından beri daha çok gülümsediğini ve kahkaha attığını fark etmişti. Mog'ta gerçekten şeytan tüyü vardı.

“Yakışıklı olmak için gülümseyeceksem, bence sen de her gün giydiğin siyah elbiseden daha güzel bir şey giymelisin,” dedi takılırcasına.

“Eşeğin kulağını kesmekle küheylan olmaz,” dedi Mog gri gözlerini ona dikerek. “Eğer süslenmeye başlarsam, insanlar sana göz koyduğumu söylerler.”

Garth “Ne zamandır insanların ne söylediğini umursu-yorsun?” diye sordu. Mog’un yanıtı hoşuna gitmişti.

“Annie’nin yanında çalışırken kim olduğumu biliyordum,” dedi Mog düşünceli bir şekilde. “Onun hizmetçisi, kâhyası ve en önemlisi de çocuğunun annesiydim. Evine gelen gidenleri ve beyefendilerin tüylerini diken diken edebilecek yanlarını biliyor olabilirim ama buradaki herkes benim bir fahişe olmadığımı biliyor. Bundan gurur duyardım, bana saygınlık kazandırırды.”

“Hâlâ saygınlığın var,” dedi Garth. “Hiçbir şey değişmedi.”

“insanlar hata yapmamı bekliyor,” dedi Mog. “Buradakilerin çok azı Annie’yi severdi, o her zaman soğuk ve kibirliydi. Beni tanımamalarına rağmen, benim hakkımda da aynı şeyleri düşünüyorlardı. Artık Annie gittiği için benim hakkımda dedikodu yapmak istiyorlar. Başımı sokacak bir evimin olması için yatağına girdiğimi düşünürlerse, susmak bilmezler.”

Mog’un bu kadar keskin zekâlı olduğunu görmek şaşırtıcıydı. Garth onun ev işlerindeki becerisini takdir ediyordu ama sıradan biri olduğunu düşünerek yanılmıştı. Bir anda Mog’un sandığından daha zeki olduğunu ve sırf Belle’i sevdiği için Annie’nin yanında kaldığını anladı.

“Hiç kimseye yatağıma girdiğin izlenimini vermem,” dedi Garth. Müşterileri ve komşularının Mog hakkında neler düşündüklerini önemsemesine şaşırmıştı.

“Yine de, böyle düşünülmemesi ve utanmaman için siyah elbiseler ve önlükler giymeye devam edeceğim,” diye karşılık verip şömineyi temizlemeye geri döndü Mog.

Garth barın arkasındaki şişeleri dizmekle meşgul olurken, Mog’un hızla külleri teneke kutuya süpürmesini izledi. Mog’un kendisini çekici bulmadığı açıktı, hiç şüphesiz Annie kendi çıkarları için onun bu düşüncesini güçlendirmişti. Ama Garth, Mog’un ufak tefek biçimli vücudunu güzel buluyordu ve yüzünde içinden gelen bir tatlılık görüyordu. Gençken hep istediklerini elde etmek için kadınlıklarını kullanan arsız, güzel kadınların peşinde koşmuştu. Ama o tür kadınların çoğunun samimi olmadığını acı bir şekilde öğrenmişti. Hediyeler, ilgi ve içki yeterince hızlı akmadığında, acımasız kadınlara dönüşüyorlardı. Garth’ın kalbini yakan son kadın olan Maud buna harika bir örnekti. Biriktirdiği parayı alıp başka bir adamla kaçtığında, Garth hayatına başka bir kadının girmesine izin vermeyeceğine dair yemin etmişti.

İki gün sonra sabahın dördünde, amcasının horultusu Ram’s Head’de yankılanırken Jimmy arka kapıdan karanlık sokağa süzüldü. Sadece meyve, sebze ve çiçeklerle dolu el arabalarını iten hamalların arasından geçerken duraksayarak pazara kadar koştu.

İlk olarak Maiden Caddesi’ne gitti ama beklediği gibi kulübün kapısına asma kilit vurulmuştu. Sonra

Strand'e dolaşıp yolun Savoy Otel'in olduğu tarafa geçti ve karşıdaki pencerelere baktı. Dükkânların üzerindeki pencerelerin çoğu altlarındaki dükkânın ya da deponun bir parçasıydı; bazılarında dükkân sahipleri yaşıyordu. Jimmy'nin ulaşmak istediği ofis çok belliydi, çünkü pencereleri yıllardır temizlenmemişti, ayrıca kapının aralığından içeri bakarken pencerenin kenarında camın kırık olduğu küçük kısmın tahtayla örtüldüğünü fark etmişti.

Binanın tepesinden sokağa kadar inen, sağlam görünen bir su borusu vardı ve birinci katın pencere kenarından sadece bir metre uzaklıktaydı. Jimmy caddenin karşısından, karanlıkta bile pencere kenarının geniş olduğunu görebiliyordu. Paltosunun cebinde birkaç anahtar, birkaç mum ve kilitleri kurcalamak ve kapıları zorlayarak açmak için kullanabileceği bir-iki alet vardı. Ayrıca paltosunun altında göğsüne attığı sağlam bir ip de vardı. Ama ofise bunların hiçbirini kullanmadan girebileceğini düşünüyordu.

Etrafta hiç kimsenin olmadığından emin olduktan sonra karşıya geçti ve su borusuna atlayıp yukarı doğru tırmanmaya başladı. Tırmanmak konusunda hep becerikliydi; annesi kedi gibi olduğunu söylerdi.

Jimmy pencerenin kenarına çıkar çıkmaz kırık camı inceledi ve tahtanın davetsiz misafirlerden ziyade yağmur ve soğuğu geçirmemesi için pencerenin çerçevesine bantla iyice yapıştırılmış olduğunu görünce sevindi. Biraz zorlayıp çekiştirince tahtayı çıkarmayı başardı, ama pencerenin kenarından ayrılmadan önce Jimmy, aceleyle çıkması gerekirse diye göğsündeki ipi alıp su borusuna sıkıca bağladı.

Ofise girdikten sonra, Jimmy mumunu yakıp perdeleri kapattı. Perdeler eskiydi, kirden kaskatı kesilmiş ve kötü kokuyordu ama en azından caddeden birinin içeride ışık olduğunu fark etmesine engel olacak kadar kalındı. Jimmy perdeleri çektikten sonra tepedeki gaz lambasını yaktı. Ne kadar iyi görebilirse, işini o kadar çabuk halledebilirdi.

Düzensiz, karışık ve oldukça pis bir ofisti. Küllükler sigara izmaritleriyle doluydu ve her yerde kirli bardaklar ve tabaklar vardı. Çöp kutusundan kâğıtlar taşmış, yerler sigara külüyle lekelenmişti. Ofis aylardır temizlenmemiş gibi görünüyordu.

Jimmy masanın çekmecelerinde sadece kulübe ait birkaç hesap defterinden başka ilgisini çekebilecek hiçbir şey bulamadı. Kilitli bir kasada muhtemelen birkaç günün kazancı olan elli sterlin vardı. Ama Jimmy kasayı kapatıp bulduğu yere koydu, buraya hırsızlık yapmak için gelmemişti.

Sonra dosya dolabını açtı ama içi tamamen düzensizdi, kâğıtlar üst üste istiflenmişti. Anlaşılan, buranın sahibi olan adamın dosyalama gibi bir alışkanlığı yoktu.

Jimmy bir tomar kâğıt alıp incelemek için masaya koydu. Yazışmaların pek çok sebebi vardı. Bazıları binayla ilgiliydi; görünüşe bakılırsa Bay J. Colm, Maiden Caddesindeki işletmeyi Victoria'daki bir şirketten kiralamıştı. Diğer kiracıların gürültüden, binadan çıkan sarhoşlardan ve Maiden Caddesi'ne yayılan şiddetten şikâyetçi olduklarını belirterek onu uyarıyorlardı. Mektuplardan bazıları onu tahliye etmekle tehdit ediyordu ama Jimmy bu tehditlerin dört ya da beş sene öncesine ait olduklarını gördü, yani ya Bay Colm onları görmezden gelmişti ya da mülk sahiplerinin gönlünü yapmak için onlara para veriyordu.

Diğer yazışmalar genellikle içki tedarikçileriyle yapılmıştı. Jimmy'nin dansçı ya da garson olduklarını düşündüğü kadınların isimleri ve adresleri vardı. Onu cebine koydu.

Dolaptaki şeyleri karıştırıp durdu, ama kulübü işletmeyle ilgili evraklar dışında adam ve Kent arasında bir bağlantıya ya da ortaklığa işaret eden hiçbir şey yoktu. Pencereyi biraz kenara çekti ve hafif aydınlanan gökyüzünden saatin altıya yaklaştığını tahmin etti, Strand insanlarla dolmadan buradan ayrılmalıydı.

Gaz lambasını kapatıp perdeleri açmak üzereyken pencerenin yanındaki duvara bir adresin iliştirilmiş olduğunu gördü. Paris'teki bir adrestir, adresteki isim Madam Sond-heim olmasaydı, muhtemelen hiç üzerinde durmazdı ama hayal gücü olan on sekiz yaşındaki bir çocuğa göre bu bir genelev patronunun ismine benziyordu. Her ihtimale karşı adresi kapıp cebine attı ve perdeleri açtıktan sonra gaz lambasını söndürdü.

Pencere kenarına çıkan Jimmy, Strand'de birkaç kişinin yürüdüğünü gördü. Ancak yağmur yağıyordu, hava hâlâ karanlıktı ve insanlar kafalarını yere eğmişlerdi, caddeye daha sonra inmesi Jimmy'ye hiçbir yarar sağlamayacaktı, çünkü yakında çok daha fazla insan olacaktı.

İpi pencerenin kenarından aşağıya bıraktı, sonra dikkatle tutunarak indi. Ona doğru gelen bir adam şaşırmış görünüyordu, durması için ona seslendi. Ancak Jimmy vakit kaybetmeden hızla koşarak köşeyi döndü ve Maiden Caddesi'nden Southampton Caddesi'ne saptı. Adam onu kovalamaktan vazgeçmiş olmalıydı, çünkü onu takip eden ne gürültü, ne bağırış ne de ayak sesi vardı ve Jimmy pazara gelince yavaşlayıp yürümeye başladı.

Kapıdan içeri girer girmez "Neredeydin, Jimmy?" diye sordu Mog. Geceliğinin üzerine bir şal atmıştı ve serbest bıraktığı saçları omuzlarının üzerindeydi. "Sırılsıklam olmuşsun! Dışarı bu saatte çıkılır mı?"

"Bilgi almak istiyorsan daha iyi zaman bulamazsın," dedi Jimmy sırtarak.

"Yine o adamın ofisine girmedin, değil mi?" diye sordu endişeyle Mog.

"Kastettiğin adamın ofisine girmedim," dedi Jimmy. "Sen niye bu saatte ayaktasın?"

Mog "Dışarı çıktığını duydum," dedi azarlıcasına ve ona doğru parmağını salladı. "Endişelendiğim için uyuyamadım. Sonunda bir fincan çay içmek için yataktan kalktım."

Bir an için Mog'un yüzünde ona annesini hatırlatan bir ifade belirince, Jimmy boğazında bir yumru hissetti. "Öyle bakma," diye fısıldadı.

"Nasıl?"

"Annem gibi."

Mog yanına yaklaşmış Jimmy'nin şapkasını çıkardı ve saçlarını karıştırdı. "Anlaşılan, onun yerini almam gerekiyor," dedi. "Birer fincan çay içelim ve bana neler bulduğunu anlat."

Yarım saat sonra, Jimmy çay içtikleri sırada Mog'a her şeyi anlatmıştı.

“Bu madam her kimse, Belle’le bir ilgisi olmayabilir,” dedi Mog üzgün bir şekilde ama sorularına yanıt vermeye hazırmış gibi kâğıt parçasına bakmaya devam etti. “Kızların ya da kadınların listesine gelince, muhtemelen yanında çalışanlar olmalı.”

“Ama kız bulmaktan bahsettiğini ve birinin ödeklilik ettiğini söylediğini duydum. Garth, Brainwaite isimli adamın Siy olarak tanındığını söylemişti ve Brainwaite’ın Kent’le birlikte Fransa’ya gittiğini biliyoruz, belki de ödeklilik eden oydu. Keşke onunla konuşabilsek!”

“Onun gibi bir adam yaptığı şeyden pişmanlık duysa bile asla itiraf etmez,” dedi Mog üzgünce. “Yanına yaklaşırsan, muhtemelen sesini kısman için dilini keser. Ama bu madam her kimse izini sürmeye değebilir. Noah oraya gidip neler olduğunu öğrenmeye istekli olabilir.”

“Evine gidip ona mesaj bırakayım mı?” diye sordu Jimmy. Mog içini çekti. “Bana kalırsa, önce amcanla konuşsak iyi olur. Ama şu kızların isimlerinin bulunduğu listeye bir daha bakalım. Bazıları buraya yakın oturuyor, birkaçıyla görüşebilirim.”

O sabah işlerini bitirip biftek ve böbrek yahnisini ocakta kaynamaya bıraktıktan sonra Mog listedeki ilk adresi bulmak için Endell Sokağı’na gitti.

Endell Sokağı karışık bir yerdi. Binaların ve evlerin bazıları berbat haldeydi ve fakir insanlar kalabalık ve sağlıksız şartlarda yaşarlardı, ama düzgün ve çalışkan insanların -arabacılar, marangozlar ve benzerleri- yaşadığı evler derli topluydu. Mog seksen numaralı evin penceresinde kar beyazı dantel perdelerin asılı ve kapı önünün temizlenmiş ve düzgün bir ev olduğunu görünce şaşırdı.

Mog ne söyleyeceğini bilmeden kapıyı tıklattı. Kapı baskılı elbisesinin üzerine tertemiz bir gömlek takmış olan, onun yaşlarında tombul bir kadın tarafından açılınca bir an için dili tutuldu.

Mog kadının ne istediğini sorması üzerine bir şey söylemek zorunda kalınca “Rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama Amy Steward burada mı yaşıyor?” diye sordu.

“Burada otururdu,” diye yanıtladı kadın ve birden dudakları titremeye ve gözleri dolmaya başladı.

Mog kızın annesini üzecek bir şey yaptığını düşünerek, “Ah, lütfen telaşlanmayın,” diye yalvardı Mog endişeyle.

“Neden sordunuz?” diye sordu kadın gözlerinde Mog’un çok iyi bildiği yalvarır gibi bir ifadeyle. “Amy iki sene önce kayboldu. Benim için dükkâna gitmişti, bir daha hiç dönmedi. Henüz on üç yaşındaydı, tek başına bir yere gidemeyecek kadar küçüktü.”

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

“Seninle tanıştığıma sevindim, Belle. İsmi Fransızca’da güzel anlamına geldiğini biliyorsundur herhalde. İsmi sana yakışıyor, çünkü gerçekten çok güzelsin.”

Belle tepeden tırnağa kızardığını hissetti, çünkü ona iltifatlar eden yakışıklı adamın Etienne’inkine

benzer Fransız aksam ve iinin karıncalanmasına neden olan tok, kadifemsi bir ses tonu vardı.

“Teşekkür ederim Bay Laurent, çok nazıksınız,” dedi Belle nefes nefese.

“Bana Serge diyebilirsin. Kısa bir yürüyüşe çıkalım mı? Jackson Meydanına gidip dondurma yiyebiliriz.”

Martha, Belle’i bu adamla tanışması için aşığı çağırır çağırılmaz, ona sevişmekten hoşlanmayı öğretecek adam olmasını umdu. Adamın yaşlı ve çirkin olacağını sandığı için aşığıya çekinerek inmişti. Ama karşısında zayıf, uzun boylu, açık gri takım elbisesiyle şık görünen ve çekici bir yüzü olan adamı görünce, kalbi hızla atmaya başlamıştı. Siyah saçlıydı ve gözleri erimiş çikolata birikintileri gibiydi, köşeleri yukarı doğru kıvrılan dolgun dudakları gülümsemediğinde bile gülümsüyormuş gibi görünmesine neden oluyordu. Daha önce hiç bu kadar muhteşem bir erkek görmemişti; hatta çenesinde bir gamzesi bile vardı ve dişleri kusursuzdu.

Bir süre ona bakakaldı. Sevişme düşüncesi onu korkutuyor olabilirdi, ama Belle hiçbir kadının Serge Laurent’a karşı koyabileceğini sanmıyordu. İsmi bile kalbinin pır pır etmesine neden oluyordu.

“Yürüyüşe çıkmayı çok isterim,” dedi heyecanla Belle. Jackson Meydanı’na doğru yürüdükleri sırada, Serge Fransız Mahallesi’nde önlerinden geçtikleri evlerde yaşayan insanlar hakkında Belle’e birçok hikâye anlattı. Ona korsanlardan, kumarbazlardan, Voodoo kralielerinden, madamlardan, kötü adamlardan ve çok sayıda ünlü yazar ve şairden bahsetti. Her şeyi o kadar renkli hale getirmişti ki, Belle onun bir kısmını uydurduğuna ya da en azından abarttığına emindi, ama önemi yoktu, onunla vakit geçirmekten hoşlanıyordu ve güzel, güneşli bir gündü.

Martha o gün daha önce yakında havanın çok sıcak olacağını, insanların o zaman tembellikten alışamadıklarını, sinirlerinin gerildiğini, hatta bazen sıcaktan delirdiklerini söylemişti. Belle böyle bir sıcığı hayal edemiyordu; İngiltere’de hatırladığı kadarıyla en sıcak günlerde süt ekşir ve tereyağı tabağında erirdi. Ama sıcak hava İngiltere’de yılda yedi ya da sekiz günden daha uzun sürmezdi.

Serge onlara külahta dondurma aldıktan sonra Jackson

Meydanındaki bahçelere giderek gölgedeki bir bankta oturup dondurmalarını yediler. Belle, Fransız Mahallesinin bu kısmına birkaç kez gelmişti ve gerçekten çok sevmişti. Hoş, sessiz ve sakin bir yerdi, tabii gürültülü, kalabalık ve kaba Basin Caddesi’ne kıyasla...

Birkaç sokak algıcısı bir şeyler alıyor, siyahi bir kız bir tahta parçasının üzerinde dans ediyor ve eski dantel bir gelinliğe benzeyen kırmızı saten bir pelerin giyen tuhaf görünümlü melez bir kadın yere attığı çubuklarla fal bakıyordu.

Adamların çoğu günün ilerleyen saatlerinde Bölge’ye gideceklermiş gibi meydanda yürüyordu; belki de firfırlı güneş şemsiyeleriyle dolaşan genç ve güzel kadınların çoğu akşamları fahişelik yapıyordu. Ama öyle görünmüyordu. Belle kafasını kaldırıncaya, ferforjeli güzel balkonlarında öğlen güneşinin tadını çıkaran insanlar ve bebeklerini emziren anneler gördü. Sohbet eden çiftleri, anneleriyle top oynarken ıglık atan çocukları duyabiliyordu ve Fransız Mahallesi’nde kötü hiçbir şey olamayacağını hissediyordu.

Serge ona geçmişi ya da neden Martha'nın yanında yaşamaya başladığı hakkında hiç soru sormadı. Genel şeylerden bahsedip ona daha komik hikâyeler anlattı, ama bu sırada elini tutup okşamaya hiç ara vermedi ve Belle'in dűřünebildiđi tek řey onu öpmesini ne kadar istediğiydi.

Martha'nın evinden saat üçte ayrılmışlardı ve Serge'in ona nane çayı hazırlamak için evine götürmeyi teklif ettiğinde saat beře geliyordu. Belle o sırada onu bir an önce öpmezse, arzudan bayılacağını dűřünüyordu.

Çok fazla beklemesine gerek kalmadı. Pencerelerinde koyu renkli ahşap panjurları olan küçük dairesine girer

girmez Scrgc onu kollarına aldı. Dudakları onunkilerle buluşurken, Belle bütün iradesini yitirdiğini hissetti. Ser-ge'in ona sahip olmasını her şeyden çok istiyordu.

Serge "Güzel, güzel Belle," diye fısıldayıp boynuna sokulurken elbisesinin bağcıklarını açmaya başladı. "Sen sevilmeğ için doğmuşsun, saçların, tenin, vücudun, hepsi kusursuz. Ve sevişmenin senin için ne kadar güzel olduğunu öğreteceğim. Buraya genç bir kız olarak girmiş olabilirsin, ama bir kadın olarak çıkacaksın."

Serge onun göğüslerini öpmek için kafasını eğip harika olduklarını, daha önce hiçbir kıza böyle söylemediğini ve ona aşık olduğunu mırıldanırken, Belle ona inanmak istedi. Ama bunun doğru olmadığını biliyordu, Serge sadece rolünü iyi oynayan bir aktördü ve bu Belle'in umurunda değildi, çünkü daha önce hiç hayal etmediği şeyleri hissetmesine neden oluyordu.

Serge onun bütün giysilerini hiç zorlanmadan hızla çıkarıp yatağına götürürken kendisi ceketi dışında tamamen giyinikti. Yatağa geçtiklerinde, parmakları Belle'in mahrem yerlerini okşarken onu daha tutkulu bir şekilde öptü. Diğer adamların Paris'te yaptıkları gibi okşama ve dokunma kısmının o kadar kötü ve acı verici olmaması şaşırtıcıydı, aksine son derece güzel bir histi.

Serge'in dudakları Belle'in göğüslerinden kollarına ve karnına indi. Belle onu daha iyi okşayabilmesi için gövdesini ona doğru çıkardı, çünkü Serge parmağıyla daire çizerken vajinasında ona harika hissettiren ve çığlık atacağını dűřündüren bir nokta bulmuştu.

Serge orasından uzaklaşıp Belle'in sırtını ve kalçalarını öpmeye başladı, sonra onunla oynamak için elini tekrar altına soktu ve ona nefes nefese harika olduğunu söylettirdi.

Belle, Serge'in giysilerini çıkardığını hatırlamıyordu, bir anda fark ettirmeden soyunmuştu. Bir an giyinikken, bir anda ırılıplaktı. Belle onun sertleşmiş olan penisini görünce korkmayıp aksine içinde olmasını istedi.

Davranışlarını ve onun hakkında ne dűřündüđünü umursayacak halde değildi. Serge'i kalçalarıyla kendisine doğru çekip sarmaşık gibi bacaklarını ona doladı ve içine girdiği anda zevkle haykırdı.

Belle şimdiye kadar cinselliğe birçok kez tanık olmuştu ama o anda hissettiği, gözlemediği hızlı ve duygusallıktan uzak olan aktiviteden çok farklıydı. O ve Serge ter içindeydi, onun her dokunuşu, kavrayışı, öpüşü ya da okşayışı zevk adınaydı ve çok fazla zevk alıyordu. Serge birkaç kez içinden

çıkıktı ve her defasında o hassas noktayı tekrar buldu. Sonra Belle birden Serge'in parmaklarının altında patladığını hissetti. Sonra aynı şey ona da olana dek Serge onun içinde sertçe gelip gitti.

Belle, Serge'in güvenli kollarında yarı uyuklar haldeyken, nihayet kızların yaptığı bütün şakaları anladı. Herkesin edinmek istediği şey buydu ama muhtemelen çok azı başarabiliyordu, çünkü kadın vücudunu Serge gibi anlayan çok fazla erkek olduğunu sanmıyordu.

Yarı doğrulup üzerine doğru eğilirken Serge'in kara saçları bronz yüzüne düştü. "Sen sevilme için yaratılmışsın, Belle. Ve artık ne kadar güzel olabileceğini biliyorsun, seni hak eden âşıkların olduğundan emin ol, çünkü erkeklerin çoğu bencildir ve sadece kendi zevklerini düşünürler."

Belle kaşlarını çatı. Millie'nin bir keresinde mutfakta böyle bir şey söylediğini hatırlıyordu. Mog onu susturmuş ve ona Belle'in onları dinlediğini hatırlatmıştı.

"Bana para karşılığı sahip olan erkeklerin beni tatmin edeceklerini sanmıyorum," dedi önemsemeden Belle.

"Onları cesaretlendirilen, çoğu seni tatmin eder," dedi Serge gülümseyerek ve eğilip onu tekrar öptü. "Bildiğim her şeyi randevu evlerinde öğrendim. Bütün erkeklerin boşaldıktan sonra gitmek istedikleri bir yalan. Onlardan beklenen bu olduğu için böyle yaparlar ama iyi bir cariye onlara bundan çok daha fazlasını verir. Martha senin ümit vaat ettiğinin farkında ve senin de zengin olmak istediğini seziyorum. Bu doğru mu?"

Belle kafasını salladı.

"Öyleyse en iyisi ol," dedi Serge. "Bir erkek seni istediğinde, ona cenneti mi yoksa biraz rahatlamayı mı istediğini sor. Fantezilerini gerçekleştirirsen, sana tekrar tekrar gelir ve her defasında daha çok para verir."

"Ama fantezilerinin ne olduğunu nereden bileceğim?" diye sordu Belle, bu kelimeyle Serge'in neyi kastettiğini anlamadığı için şaşırılmıştı.

"Çok basit, onlara sor." Serge gülerken gamzesi derinleşti. "Görüyorsun ya, az önce fantezimi gerçekleştirdim, cennete götürüp geri getireceğim tecrübesiz bir kız istemiştim. Birçok erkeğin benzer fantezileri vardır, özellikle de söz konusu kişi senin gibi genç ve güzel bir kızsaa. Ama bazıları, hizmetçi ya da garson gibi giyinen kadınlardan hoşlanır. Bir arkadaşım kadınının rahibe gibi giyinmesinden hoşlanıyor.

"Ama kılık kıyafet ya da rolle ilgisi olmak zorunda değil. Bazı erkekler kadınların ortalıkta çıplak dolaşıp kendilerini göstererek onlara sataşmalarından hoşlanırlar. Hatta kendisine dokunduğunu izlemeyi bile severler." Serge elini tekrar

Belle'in vajinasına koyup ona gülümsedi. "Bunu yaptığını görmek isterdim, tıpkı organımı emdiğini görmek ve oranı yalamak istediğim gibi. Ama artık seni geri götürmeliyim ve bazı şeyleri başka erkeklere bırakmalıyım."

Belle Basın Caddesi'ne geri döndüğünde, Martha ona sadece gülümsedi. Serge onu akşam onda geri

getirmiş ve kapıda öpüp veda etmişti. Belle bunun onu son görüşü olduğunu biliyordu. Sokaktaki kalabalığın arasında başı dimdik uzaklaşırken, onunla geçirdiği süre için ne kadar para aldığını merak etti.

Utanması gerektiğini düşündü ama utanmıyordu. Serge, ne de olsa yapmayı düşündüğü şeyi yapıyordu. Ve eğer para karşılığında ona böylesine iyi hissettirdiyse, öyleyse Belle de aynı şeyi yapabilirdi.

Artık hayatın bütün sırlarını anladığını düşünüyordu. Martha ona hamile kalmaması için vajinasının derinine küçük bir sünger koymasını gerektiği, sevişme sonrası temizlenmek ve erkek enfeksiyonlarının neye benzediği gibi pratik şeyler öğretmiş olabilirdi. Ve para karşılığı birlikte olan erkekler ona Serge'in hissettirdiklerini hissetmeyecek olsalar bile, en azından artık doğru kişiyle ne kadar güzel olabileceğini biliyordu.

Ertesi gün öğleden sonra Martha, Belle'i odasına çağırdı. "Sanırım artık hazırsın," dedi içten bir gülümsemeyle. "Bu gece açılışını yap."

Belle'in kalbi gergin bir şekilde atmaya başladı, ona biraz daha süre tanınmasını istiyordu. Ama Martha son derece sabırlı ve kibar davranmıştı ve yatırımlarının karşılığını almazsa, Belle bu tutumunun yakında değişebileceğini düşünüyordu. "Nasıl isterseniz," dedi.

"Cesur kız," dedi Martha. "İlk sefer her zaman en kötüsüdür, tuhaf ve utanç verici olabilir ama senin için seçtiğim elbiseyi göstermeme izin ver. Bu sana kendini daha iyi hissettirir."

Giyinme perdesinin arkasına geçip kırmızı ipek bir elbise aldı. Elbise o kadar güzeldi ki, Belle nefesini tuttu. Açık yakalı, kolsuz bir elbiseydi ve vücuda tutunmak yerine üzerine oturması için tasarlanmışa benziyordu.

"Dene," dedi Martha. "Haydi! Perdenin arkasında yeni bir iç gömleği de var."

Belle kendi giysilerini çıkarıp yeni iç gömleğini giyer giymez, Martha'nın iç çamaşırını giymesini istemediğini fark etti. Yeni iç gömleği kırmızı ve beyaz puanlıydı, krep-döşindendi ve göğüs uçlarını zar zor örterek kalçalarının beş santim altına iniyordu. Bu Belle'e kendisini hınzır hissettirdi; Serge onu bu halde görse nasıl bir tepki vereceğini bildiği için kendisini aynada görebilmeyi istedi.

Elbise çok inceydi ve göğüslerini destekleyip biçimlendirmesi için korsesinde balina kemikleri vardı. Etek ucunun altındaki birkaç sıra firfir yürüdükçe hışır hışır ses çıkmasına neden oluyordu ve yumuşak, kırmızı ipek ikinci bir ten gibi vücudunu sarıyordu.

"Gel ve elbiseni senin için sıkılaştırayım," diye seslendi Martha.

Belle tereddütle dışarı çıkınca hiçbir şey söylemedi. Martha sessizce elbisesinin arkasındaki bağcıkları sıkıştırdı ve iç gömleğinin askılarını görünmemeleri için omuzlarında sakladı. Sonra da "Git ve bak," dedi büyük boy aynasına işaret ederek.

Belle gözlerine inanamadı. Çok biçimli ve yetişkin gibi

görünüyordu, vücudunun bu kadar kıvrımlı ve kadınsı olduğunun farkında değildi. Bunu elbette, normalde iç eteklikleri ve iç çamaşırlarıyla örtülü olan yerlere oturan elbisenin kesimine borçluydu. Göğüslerinin bu kadar büyüdüğünü bile fark etmemişti; korsesinden dışarı taşacak gibi duruyorlardı.

Belle “Fazla açık saçık değil mi?” diye fısıldadı Martha’ya.

Kadın güldü. “Kiliseye gidiyor olsaydın, bu doğru olabilirdi. Ama beyefendilerimiz için en büyük ödül gibi görüneceksin. Sanırım elbisenin içinde kendini beğendin, değil mi?”

Belle aynanın karşısında hafifçe döndü. Önceki gün Serge’in yanındayken hissettiği her şey hâlâ içindeydi ve bu elbise heyecanlanmasına neden oluyordu. “Kendime bayıldım,” diye itiraf edip güldü. “Sanırım, doğuştan fa-hişeyim!”

Martha yanına gidip mücevherli ellerini omuzlarına koyup Belle’in yanaklarını öptü. “Birçok kadın öyledir ama bunu bastırır ya da inkâr ederler,” dedi. “Sen en iyisi olacaksın, ilk geldiğinde bunu hissetmişim. Şimdi, elbiseni çıkar, yıkandıktan ve Cissie saçlarını topladıktan sonra tekrar giyersin. Bu gece sakinleşmek için biraz konyak içebilirsin, ama Cissie’nin sana afyonruhu vermesine izin verme, bu başvurulmayacak kadar kötü bir yöntemdir.”

Belle ilk beyefendi için giyinmiş bir şekilde aşağı indiğinde, kızların ona ne kadar iyi davrandıklarına inanamadı. Ona laf atmalarını beklemişti -ne de olsa aralarındaki en genç kız oydu ve onların rakibiydi- ama hepsi çok güzel görüldüğünü söyleyerek ona iltifat ettiler ve her biri ona tavsiyelerde bulundu.

“Fazla oyalanmalarına izin verme.” “Sorun çıktığını hissettiğin anda, Cissie’ye seslen.” “Onları öpme, ayroca onları yıkamayı ve organlarını kontrol etmeyi unutma. Soyunmadan önce parayı aldığından emin ol.”

“Korkuyor gibisin,” dedi Hatty anlayışla. “Unutma, hepimiz böyle hissettik. Bir şey olmayacak, adamlar senin için çok hevesli olacaklarından sana bakar bakmaz gelecekler.” Gecenin ilk üç erkeği gelirken, Martha onları izliyordu. İki evi daha önce ziyaret eden arkadaşlardı, üçüncüyü tanımıyordu ama gençti, en fazla yirmi beş yaşında olabilirdi, temiz yüzlü ve açık saçlıydı. Martha onun Belle için ideal olacağına karar verdi, çünkü o da Belle kadar gergindi.

Belle güzel görünüyordu. Elbise bir zaferdi, hem vücudunu hem de rengini vurguluyordu. Cissie onun saçlarının bir kısmını arkasında ince kırmızı bir kurdeleyle bağladıktan sonra saç maşasıyla neredeyse çıplak omuzlarında zıplayan bukleler oluşturmuştu. Biraz ruj gerginlikle solan rengini gizliyordu.

Martha kendisini Paris’teki hastanedeki ortağına borçlu hissetti. Belle’in kötü muamele gördüğünü kabul edecek kadar dürüsttü ve istediği bedel bunu yansıtıyordu. Ama Belle’in ikna edilebileceğini ve harika bir fahişe olabilecek bir özelliğe sahip olduğuna inandığını da söylemişti.

Kızın buraya varıp varmayacağından emin olmadan bankaya yüklü bir depozito yatırmak kumar oynamaktan farksızdı, hem gelse bile, Paris’teki ortağı değerlendirmesinde tamamen yanıltılmış olabilirdi.

Ama Belle Fransız adamla içeri girer girmez, Martha altın yumurtlayan kazını bulduğunu anlamıştı. Sevimli değil, güzeldi, kusursuz bir vücudu vardı ve İngiliz aksam

her erkeğin nabzını diğer özelliklerini görmelerine gerek kalmadan hızlandırabilirdi. Diğer kızlar için istediğinden iki kat daha fazla, müşteri başına elli dolar kazanarak, ona harcadığı parayı birkaç hafta içinde çıkarmış olacaktı.

Birçok insan New Orleans'm havasının afrodizyak etkisi olduğunu iddia ederdi, belki de bu bir bakıma doğrudu, çünkü bu genç İngiliz kıızı geldiğinden beri seks ve cazibe fikrine bir çiçek gibi açılmıştı. Belki de buraya gelirken yaralarını iyileştiren Etienne olmuştu, belki içindeki cinsel arzuyu ilk o uyandırmıştı. Ayrıca diğer kızları müşterileriyle izlemek ve müstehcen hikâyelerini dinlemek Belle'i daha çok heyecanlandırmış olmalıydı. Ama onu kadınlığa taşıyan elbette Serge'di. Kız eve döndüğünde yüzündeki ifadeyi Martha görmüştü. Serge kesinlikle onu geri dönmek isteyeceği bir yere götürmüştü.

Artık Belle de kızlarından biri olduğu için Martha içki servis etme işini Eşme'ye bıraktı. Eşme otuzlu yaşlarında, üç çocuk annesiydi ve artık kendini satmaya hevesli değildi, ama iyi bir hizmetkârdı, anlayışlı, ağzı sıkı ve doğru kıızı doğru erkekle eşleştirmekte iyiydi. Kızların saçmalamalarına da izin vermiyordu. Elllerinden gelse, bütün geceyi salonda içki içerek, dans ederek ve flört ederek geçirirlerdi ama Eşme'nin bir bakışı onları üst kata gönderirdi.

Eşme'nin Belle'e açık saçlı genç adamı önermesine gerek kalmadı. Çocuk ağzı açık bir şekilde ona bakınca, Belle bunu daha önce binlerce kez yapmış gibi yanına gitti.

“Adım Belle,” dedi o muhteşem, kocaman gülümsemesiyle. “Bir içki ister misin?”

Eşme genç adama ücretin elli dolar olduğunu söyledi ve şoke olmadan bir an önce ödeme yapmak için ciizda-mm çıkardığını gören Martha gülümsedi. Eşme kafasını salladı. “Burada değil, yukarı çıktığınızda parayı Belle'e verirsin, o da hizmetkâra iletir.”

Belle, cesaretlenmesi için Martha'nın ona verdiği konyağı yudumluyordu ama adının Jack Masters olduğunu ve Tennessee'den geldiğini söyleyen genç adam kendi içkisini tek dikişte bitirip Belle'in elinden tutarak onu üst kata götürdü.

Onlar yukarı çıkarken, Martha gölgelerin arasına çekildi. Belle'in güzel yüzünün korkuyla gerildiğini görmek istemiyordu. Kendi ilk seferini hâlâ hatırlıyordu, Atlanta'daki bir randevu evindeydi ve onu seçen adam Belle'in bulunduğu gibi ürkek değildi. Öylesine acımasızdı ki, Martha ikiye ayrıldığını sanmıştı.

★★★

“Jack, pantolonunu ve çamaşırını çıkarırsan, seni yıkayabilirim,” dedi Belle sesinin bunu daha önce yüzlerce kez söylemiş gibi çıkmasına çalışarak. Odaya girdikleri sırada ona parayı vermiş ve Belle kapıyı tekrar açıp dışarıda bekleyen Cissie'ye parayı iletmişti. Belle lavabodaki leğene suyu dökerken, elleri aşırı derecede titrediği için sürahiye düşüreceğini sandı.

“Çok güzelsin,” dedi Jack pantolonunun düğmelerini açarken. “Senin gibi bir melek bulduğuma inanamıyorum.”

“Çok nazıksınız, bayım,” dedi Belle kıkırdamamak için kendisini tutarak. “Daha önce randevu evine hiç gitmediniz mi?”

Çocuğun pantolonu ve iç çamaşırı çoktan yerdeydi. Ten rengi oldukça soluktu ve bacakları çok inceydi. “Bu üçüncü oluyor,” dedi hafif bir gururla. “Her üç ayda bir amcamla New Orleans’ı iş amaçlı ziyaret ederiz. Zücaci-yecilikle uğraşıyor.”

Belle acele etmesi gerektiğini biliyordu, Jack’in uzun gömleğini kaldırıp penisini eline aldı ve bezle silmeye başladı. Penisini anında sertleşti, neyse ki oldukça sağlıklı görünüyordu, akıntıya benzer bir iz yoktu.

Belle “Beni gördüğüne sevindi,” dedi Hatty’nin beyefendilerden birine söylediği şeyi taklit ederek.

“Kesinlikle,” dedi Jack nefesini tutarak.

“Elbisemi çözsün iyi olacak,” dedi Belle.

Ensesinde çocuğun sıcak nefesini ve parmaklarının titrediğini hissedebiliyordu. Onu bu kadar çok istediğini bilmek genç adama karşı hafif bir arzu duymasına neden oldu. O kadar kötü olacağını sanmıyordu.

Elbisesinin içinden çıkıp onu bir sandalyeye attıktan sonra kısa iç gömleği ve ayakkabılarıyla karşısında durup ona gülümsedi ve uzanıp elini tutarak göğsüne götürdü.

Genç adama onu nasıl istediğini sormak üzereyken ona doğru atılıp göğüslerini ortaya çıkarmak için iç gömleğini aşağı çekti ve göğüs ucunu ağzına alıp emmeye başladı, eli bacaklarının arasına kaydı ve onu o şekilde tutarak yatağa doğru götürdükten sonra yatırdı. Sert değil, tutkuluydu. Belle bir kez daha hafif bir arzu hissetti ve altında hareket edip hoşuna gittiğini söyledi. Ağzını göğsünden ayırmadan bir anda üzerine çıkıp içine girdi. Belle yatakta yatı uzanmış haldeydi ve genç adam ayakta durarak onu beceriyordu.

Jack dört-beş kere gidip geldikten sonra boşalıp üzerine yığıldı. Belle şömüne rafındaki küçük saate bakınca on dakikadan kısa sürdüğünü gördü. Neredeyse komik bir durumdu; birçok insanın birkaç ayda kazandığından daha çok para harcamıştı ve bir bardak bira içmekten daha kısa sürmüştü. Ama işin üzücü yanını da görebiliyordu: Jack geneleve gitmenin onu gerçek bir erkek yapacağını sanan hoş ama yalnız bir genç adamdı.

Belle birkaç dakika ona sarılıp harika olduğunu söyledikten sonra Jack’i üzerinden kaldırıp giyinmesi gerektiğini söyledi. Jack’in yeterince sürmediğini söylemesini bekliyordu ama çocuk üzgün değil şaşkın ve mutlu görünüyordu.

“New Orleans’ı tekrar ziyaret ettiğimde seni görmeye gelebilir miyim?”

“Elbette, seni bekliyorum olacağım,” diye yanıtladı Belle.

Kaşla göz arasında gitti. Kapıyı arkasından kapattıktan sonra Belle kapıya yaslanıp gözlerini kapattı. Kendisini hiç de kötü hissetmiyordu, çünkü Jack ondan memnun kalmıştı. Hepsi Jack gibi olursa, zevk hakkında onlara bir-i-ki şey öğretebilmek adına biraz daha kalmaları için onlara yalvarabilirdi.

Sonra kendi kendine güldü. Artık tam anlamıyla bir fa-hişeydi. Hem de bir seferde elli dolar alan bir fahişe. Annesi ve Mog'un haberleri olsa, bu konuda ne düşünürlerdi diye merak etti..

★★★

“Yanlışlık var, Martha,” dedi Belle gecenin sonunda. Bütün kızlar paralarını almıştı ve Belle herkes gidene ka-

dar beklemişti. Neden sadece iki dolar aldığını bilmek istiyordu. “On iki erkekle birlikte oldum. Üç yüz dolar almam gerekir.”

“Hayır, tatlım. Sözleşmesi olan yeni kızlar ücretleri ödenene ve elbiseleri, ayakkabıları ve iç çamaşırları karşılanana kadar gecede sadece iki dolar alır.”

Belle ne söyleyeceğini bilemedi. Birçok işin gecede iki dolar kazandıracağına emindi. Etienne kazandığının yarısını alacağını söylemişti ve Belle kandırılmaktan hiç hoşlanmamıştı.

“Sanırım hesap defterini görmemin bir sakıncası yoktur?” dedi biraz düşündükten sonra. “Benim için ne kadar ödediğini ve şimdiye kadar ne kadar para harcadığını gösterebilirsin. Böylece borcumun ne zaman ödenmiş olacağını bilebilirim.”

Belle, Martha'nın yüzünün gerildiğini gördü ve akıllılık etmenin belki de o kadar iyi bir fikir olmadığını düşündü. Ama sözlerini geri almak gibi bir niyeti yoktu.

“Yatağına git,” dedi Martha buz gibi bir sesle. “Seninle sabah konuşacağım.”

Belle o gece uzun bir süre yatağında uzanıp Basın Caddesinin seslerini dinledi. Sokağın biraz ilerisinde bir caz grubu çalıyordu ve yakınlarda bir yerde ahşap zeminin üzerinde dans edenlerin ayak seslerini duyabiliyordu, bağırışlar, kahkahalar, boğuk konuşmalar, haykıran sarhoşlar ve çöp tenekelerine atılan şişeler. Seven Dials'ta birlikte büyüdüğü seslere çok benziyordu ve bu ona kızlarından biri ne kadar para aldıkları hakkında soru sorsaydı, annesinin ne cevap vereceğini düşündürdü.

Annie muhtemelen onlara hoşlarına gitmiyorsa evi terk edebileceklerini ve yerlerini almak isteyecek birçok kız olduğunu söylerdi. Ama Belle annesinin kızlarının gecede kaç erkekle birlikte olduklarını bilmiyordu. Ne kadar kazandıklarını da bilmiyordu. Fakat müşterilerden beş sterlinden daha fazla aldıklarını sanmıyordu. Aynı zamanda, gecede bir sterlin kazansalar, havaya uçacaklarını biliyordu.

Ama bunları bilmek Belle'e kendini daha iyi hissettirmiyordu. Erkeklerin onu avuçlamalarına, bön bön bakmalarına, kaba şeyler söyleyip onu tırmalamalarına, becermelerine ve belki de ona frengi bulaştırmalarına ya da onu hamile bırakmalarına tahammül etmek zorunda olan oydu. Martha'nın tek yaptığı şey tumbul kışının üzerinde oturup paranın akmasını izlemektir.

Üstelik Belle'in canı acıyordu, seksten değil, ne de olsa adamların hiçbiri canını yakacak kadar uzun süre dayanmamıştı, Martha'nın kullanmalarını istediği dezenfektan canını yakmıştı. Sperm ve mikroplar bir yana, yetişkin bir erkeği öldürebilecek kadar güçlü bir kokusu vardı.

Fahişelikten büyük paralar kazanıldığı belliydi ama Belle Martha'nın yanında çalışarak para kazanamayacağını farkındaydı. Kadının onun için ne kadar para ödediğini söyleyeceğini sanmıyordu ve bu Belle'in ona olan borcunun ne zaman biteceğini asla öğrenemeyeceği anlamına geliyordu.

Ama Belle'in işi henüz bitmemişti. Bu Amerikalılar çok zeki olduklarını düşünebilirlerdi ama Seven Dials'ta büyümüş bir kızı kandıramazlardı. Şimdilik hiçbir şeye sesini çıkarmayacak, gözlemleyecek, dinleyecek ve öğrenecekti, daha sonra karşısına doğru bir fırsat çıktığında ise ona iki eliyle sarılacaktı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Mog, Bayan Stewart'a şaşkınlıkla baktı. "Amy'nin kaybolduğunu mu söylüyorsunuz?" dedi hayretle.

"Evet, bu doğru. İki sene önce. Üzüntüden ve endişeden neredeyse aklımı kaçıracaktım."

"Çok üzgünüm," dedi Mog büyük bir içtenlikle. "Biz de Belle'i aynı şekilde kaybettik, o yüzden neler yaşadığınızı anlayabiliyorum. İçeri girip sizinle konuşabilir miyim?" "Bildığınız bir şey mi var?" Bayan Stewart'ın yüzü umutla aydınlandı ve bir an için on yaş gençleşti.

"Pek sayılmaz, ama kafa kafaya verirsek..." dedi Mog. Bayan Stewart kapıyı iyice açtı. "İçeri gelin, Bayan..." Adını bilmediğini fark edince duraksadı.

"Bayan Davis," dedi Mog eşikten geçerken. "Ama herkes bana Mog der. Belle arkadaşımın kızı, benim çocuğum yok ama Belle'i bebekliğinden beri büyütmesine yardım ettim."

"Adım Lizzie." Bayan Stewart onu dar geçitten geniş ve sıcak bir mutfığa aldı. "Sizi salona alırdım, ama orası çok soğuk. Amy kaybolana kadar hep oradaki ateşi yakardım, ama artık anlamı yok."

"Ben de mutfakta yaşıyorum," dedi Mog. Etrafına bakıp pırıl pırıl olduğunu, masanın ve yerlerin iyice övüldüğünü fark etti. Ocağın yanındaki iki rahat koltuk sade bir hava katıyordu. "Önünde oturulmayacak bir şömine için kömür israf etmenin anlamı yok. Amy kaybolduğunda on üç yaşında olduğunu söylemişsiniz. Polisin elinde herhangi bir şüpheli var mıydı?"

Lizzie üzüntüyle kafasını salladı. "İşe yaramazlıktan daha kötüydüler, bana canı istediğinde eve döneceğini söyleyip durdular. Kızımı tanırdım, o şekilde çekip giderek beni korkutmazdı."

"Başına ne gelmiş olabileceğini düşünüyorsun?" diye sordu Mog.

"Bana kalırsa, beyaz köle ticaretine kurban oldu," dedi Lizzie.

Sansasyonel gazetelerde bu iş için kaçırılan genç kızların haberleri olurdu. Eskiden, Mog gazete satışlarını artırmak için korku tellallığı yaptıklarını ve heyecan uyandıran hikayeler uydurduklarını sanırdı. Ancak bir zamanlar genç İngiliz kızlarının Acem prenslerinin cariyeleri olmaları için

satıldığına dair gerçek dışı hikâyelere çok gulse de, Belle artık olmadığı için bunları eğlenceli bulmuyordu.

“Beyaz köle ticareti diye bir şey olduğunu sanmıyorum, en azından basının çizdiği gibi değil,” dedi Mog nazikçe. “Ama Amy’yi de Belle’i kaçıran insanların kaçırdıklarını düşünüyorum.”

Mog çok fazla şey söylemek istemiyordu. “Bir arkadaşım Belle’i bulmak için gizlice araştırma yapıyordu ve isimlerle adreslerden oluşan bir liste bulmuş. Amy de bu listedeydi, o yüzden sizi ziyarete geldim.”

“Öyleyse, o listeyi polise götürmeliyiz,” dedi Lizzie. Mog o anda biraz korktu; Lizzie Stewart’a güvenip güvenemeyeceğini bilmiyordu. Namuslu bir kadındı ve eğer Mog genelevde öldürülen bir kızıdan ona bahsederse, muhtemelen mahsur kalmış bir domuz gibi bağırarak sokağa fırlardı.

“Bu işin arkasındaki adamın polisi satın aldığını düşünüyoruz,” dedi Mog. “O yüzden, genç kızları kaçırdığına dair elimizde gerçek bir kanıtımız olmadan onlara gitmeye cesaret edemem. Ama listedeki diğer adreslere de uğrayacağım ve eğer bütün kızlar ortadan kayboldularsa, o zaman elimizde polisin göz ardı edemeyeceği bir iddia olur.” “Polisin rüşvet aldığını mı söylüyorsunuz?” Lizzie’nin açık mavi gözleri çocuksu bir masumiyetle kocaman oldu.

“Bazen öyle göründüklerini söyleyebiliriz, özellikle de kötü adamlar güçlü ve nüfuzlu kişilerse,” dedi Mog kadını tamamen hayal kırıklığına uğratmayı istemeyerek. Lizzie’nin rahatı yerindeydi, Seven Dials’a yakın bir yerde yaşıyor olmasına rağmen, muhtemelen orada neler döndüğünden habersizdi. “Amy’nin bir fotoğrafını görebilir miyim?” Lizzie şifonyere gidip bir stüdyoda çekilmiş çerçeveli aile fotoğraflarını getirdi. Gür bıyıklı, uzun boylu, zayıf bir adam olan eşiyile bir kanepede otururken Amy dizlerinin dibindeki alçak bir taburedeydi.

“Amy o zaman on iki yaşındaydı,” dedi Lizzie titrek bir sesle. “Güzel değil mi?”

“Gerçekten güzel,” diyerek ona katıldı Mog. Kız, babası gibi zayıftı, örgülü açık renk saçları bir taç gibi kafasının etrafını sarıyordu.

“Saçlarını saldıgımda beline uzanırdı.” Lizzie’nin gözleri doldu ve dudakları titredi. “Kaybolduğu gün üzerinde gözleriyle aynı renk olan peygamber çiçeği mavisi bir manto vardı, onu ben dikmiştim. Eşim Larry kiri göstereceğini ve bir manto için aptalca bir renk olduğunu söylemişti. Ama umursamamıştım, ona çok yakıştıyordu...” Kadın duygularına yenik düşüp duraksadı.

Mog anlayışla elini kadının koluna koydu.

“O benim tek çocuğum. Onu kaybetmenin acısı öylesine kötüydü ki, öleceğimi sandım,” diye hıçkırdı Lizzie. “Bazen ölmeyi diliyorum, çünkü artık bu hayatta benim için hiçbir şey kalmadı.”

“Ben de Belle’i kaybedince aynı şeyleri hissettim,” diye itiraf etti Mog. “Hayatta olup olmadıklarını bilmemek durumu daha da kötüleştiriyor. Ama yüreğimde Belle’in öldüğüne inanmadığım için güçlü olacağım. Ve onu bulacağım. Ya siz? Amy’nin öldürüldüğünü mü düşünüyorsunuz?”

Lizzie kafasını iki yana salladı. “Hayır, öldürülmüş olsaydı, eminim hissedirdim. Larry içgüdülerime

güvenmiyor, kendimi kandırdığımı söylüyor ama bence yanılıyor.”

“Öyleyse, umut var,” dedi Mog ve kollarını kadına dolayıp sarıldı. Lizzie de ona sarıldı ve bir süre öyle durdular, kızları için endişelenen iki yabancı birlik olmuştu.

İlk ayrılan Mog oldu, gözleri yaşlıydı. “Size herhangi bir söz vermem, ama bir şey bulursam gelip haber vereceğim. Bize yardımı dokunacak bir şey hatırlarsanız ya da benimle konuşmak isterseniz, beni Monmouth Caddesindeki Ram’s Head’de bulabilirsiniz.”

Listedeki ikinci isim, James Court’ta oturan Nora To-afTu. Mog, Drury Caddesi’nin yanında olduğunu biliyordu. İçkicilerin mekânı olduğu için insanlar oraya genellikle Gin Court derlerdi. Ama bunun doğru olup olmamasına aldırmadan Mog hemen oraya koştu, Garth ve Noah’ya sunacak sağlam delilleri olması için sabırsızlanıyordu.

James Court sefil haldeydi. Mog çöplerin arasında dikkatle ilerleyip üzerlerinde paçavralar olan sümüklü çocukların bakışlarına aldırmadan birçok kez tekmelenmiş gibi görünen iki numarayı buldu. Kendinden emin bir şekilde kapıyı tıklattı.

İçeriden bir erkek sesi, “Defolun, sizi küçük pislikler,” diye kükreyince Mog korkuyla geri çekildi.

Üzerinde sadece pantolon ve kirli bir yelek olan adam kapıyı ardına kadar açtı. Ayakları çıplaktı ve içki kokuyordu. “Kiliseden geldiysen, sen de defol,” diye bağırdı.

“Kiliseden gelmiyorum,” dedi Mog, ona böylesine kabaca hitap edilmesine duyduğu öfke cesaretlenmesine neden oldu. “Nora Toffu sormaya gelmiştim. Kızınız mı?”

“Bundan sana ne?” diye sordu adam.

Mog bu sözünden babası olmasa bile en azından No-ra’yı tanıdığını çıkardı.

“Umarım benimle bir ilgisi yoktur ama bir arkadaşımın kızı kayboldu ve benzer şekilde başka bir kız daha kaybolmuş. Sadece Nora’nın evde olup olmadığını bilmek istiyorum.”

“Altı ay önce kayboldu,” dedi adam. “Ne demek istiyorsun? Kaybolan diğer kızlara ne oldu?”

“Bilmiyoruz, ortadan kayboldular,” dedi Mog. “İkisinin de anneleri öylece çekip gitmeyeceklerini biliyor, ikisi de iyi kızlardı.”

“İçeri gelsen iyi edersin,” diye homurdandı adam. “Bizim Nora’mız da uçarı değildi, daha önce böyle bir şey yapmamıştı.”

Mog tek başına adamın evine girmek istemedi; içeriden gelen küflü ve hastalıklı koku evin berbat halde olduğunu anlaması için yeterliydi. Üstelik çaresiz biri gibi görünüyordu; gerçekten güvenli değildi. “Sizinle bu konuda konuşmak isterim,” dedi dikkatle, “ama burada değil. Bu gece Monmouth Caddesindeki Ram’s Head’e gelebilir misiniz? Mog’u sorun.”

Adam arkasından seslenmesine rağmen, Mog oradan hızla uzaklaştı. Drury Caddesi’nde köşeyi döner

dönmez isimlerin ve adreslerin olduğu listeye baktı ve bugünlük yeterince araştırma yaptığına karar verdi.

Mog bara girdiğinde Noah'yı Jimmy ve Garth'la konuşurken buldu. Hepsi de içeri girdiğini görünce heyecanlandılar, isim listesi hakkında konuştukları belliydi.

İçkicilerden bazılarının onları dinleyebileceğini düşünerek, "Amy Stewart iki sene önce kaybolmuş," dedi Mog kısık bir sesle. "Kaybolduğunda on üç yaşındaymış, çok saygın ebeveynleri var." Ardından Nora Toff'u sorduğunda neler olduğunu anlattı.

"Adamın onun babası olduğundan emin değilim," diye açıkladı. "Kaba biriydi ve içki içtiği belliydi ama akşamüstü buraya gelmesini önerdim. Bugün daha fazla araştırma yapmak istemedim. Lizzie Stewart gücümü tüketti." "Gidip diğerlerini soracağım," dedi Noah ve listeyi

ondan alıp inceledi. "Ludgate Sirki yakınlarında iki adres var, öğleden sonra Fleet Caddesi'ne gideceğim için onları kontrol edebilirim."

"Peki ya Paris? Madam Sondheim'ı kontrol etmek için," dedi Jimmy heyecanla gözleri ışıldayarak, "gidersen, seninle gelebilir miyim, Noah?"

"Hiçbir yere gitmiyorsun, evlat," dedi Garth kesin bir şekilde.

Jimmy dudağını büktü.

"Senin yerin burası," dedi Noah ve uzanıp çocuğun saçlarını karıştırdı. "Bu listeyi ve Paris'teki adresi ele geçirerek iyi bir iş çıkardın ama yanıma birini alacaksam, Fransızca bilen biri olmasını tercih ederim."

"Bana öyle geliyor ki," dedi Garth düşünceli bir şekilde, "Siy deneni bulmalı ve ondan bilgi almak için iyi bir dayak atmamız."

"Of, Garth!" diye bağırdı Mog.

Garth meydan okurcasına kollarını göğsünde birleştirdi. "Bakın, Jimmy yine ondan söz edildiğini duymuş, ödleklilik ettiğini söylemişler, nedenini bir düşünün."

"Diğerlerinin yaptıklarından tiksinişmiş olabilir mi?" diye tahmin yürüttü Noah.

"Mümkün," dedi Garth. "Ama kendisini fazla derin sularda bulup korkmuş olması daha olası."

"Buralarda uzun zamandır görünmediğini söylemiştin," dedi Jimmy.

Garth kafasını iki yana salladı. "Bu doğru ama nerede takıldığını bana söylemesi için baskı yapabileceğim bir adam tanıyorum."

Mog erkeklerin kaba kuvvet uygulamaktan ya da birbir-lerine baskı yapmaktan bahsetmelerinden hoşlanmıyordu. Garth sadece sıırttı. "Bazı insanlar güzelce soru sorulmasına yanıt vermezler," diye

karşılık verdi.

İki hafta sonra, Mog, Garth, Noah ve Jimmy salonun arkasındaki mutfaktaki yuvarlak masada toplandı. Dışarısı yağmurlu ve rüzgârlıydı ve akşam saat altı olmasına rağmen bar hâlâ sakindi.

Noah'nın önünde Colm'un ofisinde bulunan listede yazan isimlerin ve adreslerin olduğu ve yanlarına bulduklarını not aldığı bir sayfa vardı.

“Amy Stewart,” diye okudu Noah. “İki sene önce on üç yaşındayken kaybolmuş. Nora Toaf, altı ay önce on dört yaşındayken kaybolmuş. Flora Readon, on bir ay önce on altı yaşındayken kaybolmuş. May Jenkins, on dört ay önce kaybolmuş.”

Noah duraksayıp masadakilere baktı. “Listedeki yirmi ismi okumanın anlamı yok. Üçü hariç hepsi son dört sene içinde kaybolmuş. Çoğu on dört ve on altı yaşları arasında. On üç yaşındaki Amy Stewart içlerindeki en küçüğüymüş. Hepsinin güzel olduğu söyleniyor; çoğunun bunu doğrulayan fotoğraflarını gördüm. Diğer üç isme gelince, onlara ne olduğundan emin değilim, çünkü aileleri artık listedeki adreslerde oturmuyor. Ama Helen Arboury'nin komşusu kızın ‘kaybolduğunu’ söyledi. Kaybolmasını şüpheli bulup bulmadıklarını bilmiyor, ama Helen'in annesinin dul olduğunu ve diğer iki çocuğunu alıp akrabalarıyla yaşamaya gittiğini söyledi.”

“Artık polise gidebilir miyiz?” diye sordu Mog. “Demek istediğim, Kent ve Maiden Caddesi'ndeki bu Colm denen adamın genç kızları kaçırdıklarına ve kim bilir ne yaptıklarına dair elimizdeki tek kanıt bu.”

Noah kafasını sallayan Garth'a baktı. “Polise gidebiliriz, Mog. Bana kalırsa, ofisinde kaçırılan kızların listesi olan bir adam bu işle fazlasıyla ilgilidir. Ama polis merkezinde bir muhbir olmasından endişeleniyorum. Eğer bu insanlar onların peşinde olduğumuzu öğrenirse, operasyonlarını durdururlar, bu kızların hiçbirini bulamayız ve sorumluların cezalandırıldığını göremeyiz.” Düşünceli bir şekilde duraksadı. “Planım, vakit kaybetmeyi bırakıp Madam Sondheim'ı kontrol etmek için derhal Paris'e gitmek.”

“Bu işe karışmış olsa bile, muhtemelen kızların ilk olarak götürüldüğü kişidir,” dedi Mog şüpheli bir şekilde. “Şu an dünyanın herhangi bir yerinde olabilirler.”

“İnisiyatifimi kullanacağıma güvenin,” dedi Noah gülümseyerek. “Elbette, yirmi kızın da bu adreste olmasını beklemiyorum. Benimle gelecek Fransızca bilen bir arkadaşım var. Sanırım birlikte bir şeyler bulabiliriz.”

“Hâlâ Siy denen adamı bulup konuşturmanın daha mantıklı olduğunu düşünüyorum,” dedi Garth inatla. “Ayrıca, Paris'te başınız derde girerse, orada ziyaret edebileceğiniz kimse yok.”

“İdare ederiz,” dedi Noah kendinden emin bir şekilde. “Editörüm benim yanımda. Sansasyonel bir hikâye bekliyor, o yüzden bizim için sahte kimlikler buldu ve bütün harcamalarımızı üstlenecek. Güzel Paris'te doya doya eğlenen zengin iş adamları gibi davranacağız. Elbette kızlar da işin içinde olacak!”

Mog kafasını salladı. Noah'nın ne demek istediğini anlıyordu, eğer arkadaşı da onun kadar iyi yetiştirilmiş ve çekiciyse, bir genelev sahibinin ya da evindeki kızların güvenini kazanacaklarından hiç şüphesi yoktu. "Ama dikkatli olmalısınız," diye onları uyardı. "Birçok genelev zorluk çıkaran müşterilerle uğraşması için bir kabadayı bulundurur ve onları soruşturduğunuzdan şüphelenirlerse, kendinizi bir arka sokağa çekilmiş ve dayak yemiş halde bulursunuz."

"Endişelenme, Mog." Noah ona gülümsedi. "Edindiğimiz tüm bilgileri editörüme iletacağız. Başımıza bir şey gelirse, harekete geçmeye hazır olacak. Onda da kızların isimlerinin olduğu listenin bir kopyası var ve genç kızlar kaybolurken, polis hiçbir şey yapmadığına dair kocaman bir manşet atılacak."

"Bu seni bize geri getirmez ki," dedi Mog onu azarlar-casma.

"Geri döneceğim," dedi kocaman sırıtarak Noah. "Gazetede kalıcı bir pozisyonda çalışmayı umuyorum."

idck

Paris'in Montmartre semtinin meydanında biraz geride kalan yüksek, çirkin eve bakarak, "Pekâlâ," dedi Noah arkadaşı James'e. "Biraz korkutucu görünüyor, eğlenceli bir eve hiç benzemiyor!"

"Birine bu evi ve Madam Sondheim'ı sormalıyız," diye karşılık verdi James. "Kendi yaşımızda birini seçelim. Demek istediğim, eğer burada bir genelev işletiyorsa, meydanda yaşayan insanlar bunu itiraf etmek istemeyebilirler." "Montmartre'da yaşayanların genelev fikrinden rahatsız olacaklarını sanmıyorum," dedi Noah sırıtarak. Pigalle'de yürürken birçok fahişe görmüşler ve Moulin Rouge'un dışındaki kankan kızlarının afişlerine bakmışlardı. "Burada yaşayan ressamlardan bazıları sadece genelevlerdeki kızların resmini yapar, öyleyse onlardan yüzlerce olmalı." "Olabilir ama bu meydan sıradan insanların yaşadığı bir yere benziyor," dedi James.

James Morgan birçok insanın "keyfine düşkün bir beyefendi" olarak tanımlayabileceği bir adamdı. Babasına büyükbabasının Birmingham'daki başarılı hırdavat dükkânı miras kalınca, dükkânı satıp her şeyi bisiklet üretimine yatırmıştı. İleri görüşlü bir adamdı, birçok insan geçici bir heves olabilecek bir şey için riske girmesini çılgınlık olarak görse de, o bisikletlerin en popüler ulaşım aracı olacaklarına inanmıştı. Elbette, haklı çıkmıştı ve dünyanın geri kalanı bisikletlerin değerini anlamadan önce işe giriştiği için İngiliz yapımı Morgan bisikletleri iyi üretimin ve güvenilirliğin kıstası olmuştu.

Şirketi giderek güçlenmiş ve sadece yurtiçine değil, bütün dünyaya ihracat yapar olmuştu. James Londra ofisinde çalışıyordu, ama asıl işi yeni ihracat yerleri bulmak için Avrupa'ya seyahatler düzenlemektir. Bu yüzden Noah'yla Paris'e gitmeyi kabul etmişti: Hangi açıdan bakılırsa bakılsın, Morgan bisikletleri satan dükkânların bazılarını kontrol ediyordu.

Noah cep saatini çıkardı. "Neredeyse bir," dedi. "Neden şuradaki restorana gidip öğle yemeği yemiyoruz?" Meydanın öteki tarafında dışarıda masaları ve sandalyeleri olan restorana işaret etti. "Aşağılık adamlarmışız gibi yapıp garsona nerede kız bulacağımızı sorabiliriz!"

James güldü. Noah'yla olmak hoşuna gidiyordu; sıcaklığı, yakışıklılığı ve özgüveni insanları onlara çekiyordu. James arkadaşlık kurmakta o kadar rahat değildi, utangaç sayılmazdı, sadccce öne çıkamıyordu. Yakışıklı olmadığıнын tarkmdaydı, kısa boylu ve biraz topluydu ve aynaya her baktığında tepesi biraz daha açılıyormuş gibi görünüyordu. insanlar hep otuz yaşında, iyi eğitilmiş ve zengin olduğu için en gözde bekârlardan biri olduğunu söylerdi ama ebeveyn ve arkadaşları onu en uygun kızlarla tanıştırsalar da, hiçbiri ona pek düşkün görünmüyordu. Doğrusu, kadınların onu sıkıcı bulduklarını ve hâlâ bakire olduğuna göre bunun doğru olduğunu düşünüyordu.

İki saat sonra, birkaç kadeh şarap eşliğinde yedikleri güzel bir yemeğin ardından, iki adam birer konyak sipariş etti.

James yakınlarda bir genelev olup olmadığını soracak cesareti gösterememişti ama Noah bildiği birkaç Fransızca kelime, bir kâğıt parçasına çizdiği çıplak kadın resmi ve birçok el hareketiyle kendisini kamburu çıkmış ve neredeyse pantolonu kadar uzun yeşil bir önlük takan, ufak tefek yaşlı garsona izah edebildi. Garson meydanın çaprazına, ellerindeki adresin olduğu yere işaret edip yedi parmağını gösterince, evin saat yedide ziyarete açıldığını anladılar.

“Şimdilik iyi idare ediyoruz,” dedi Noah ve bir konyak daha söyledi. “Oranın genelev olduğunu öğrendikten sonra, Madam Sondheim'dan bahsetmenin akıllıca olacağını düşünmedim. Birinin onun hakkında sorular sorduğunu duyarsa, eve giremeyebiliriz.”

“Peki bu gece oraya gidecek miyiz?” diye sordu James gergin bir şekilde.

“Gitmezsek, nasıl bir şeyler öğreneceğiz?” diye sordu Noah sabırsızlığını belirtircesine gözlerini devirerek. “Haydi, James, Fransızca bilen sensin, şimdi çekingenlik etme.”

“Daha önce geneleve hiç gitmedim,” diye fısıldadı James kimsenin onu duymaması için. “Nasıl davranmam gerektiğini bilmiyorum.”

“Tecrübesizsen, bunu zaten anlarlar.” İlk ziyaretini hatırlayan Noah güldü. “Burada da işlerin farklı olduğunu sanmıyorum. İkimiz de tecrübesizmişiz gibi davranır ve böylece kızlarla sohbet edebiliriz. Fransızca bilen sen olduğun için memleketinde nişanlının olduğunu bahane edip hiçbir şey yapmak istemediğini söyleyebilirsin.”

“Ama yapmak benim için sorun değil,” dedi James hevesle.

Noah sırıttı. “Daha önce hiç yapmadın, değil mi?” James başını eğip itiraf etti. Noah, James'e onunla Fransa'ya gitmeyi kabul ettiğinde, Belle'in Millie'nin cinayetine tanık olmasıyla ilgili her şeyi açıklamıştı, ama şimdi arkadaşına Millie'yle nasıl tanıştığını ve ona karşı neler hissettiğini anlatmak zorunda hissediyordu.

“Ona abayı yakmıştım,” dedi Noah. “Çok güzel, sıcakkanlı ve kibardı, insanların fahişeler hakkındaki görüşlerine hiç uymuyordu. Bu yüzden Belle'in ve diğer kızların nerede olduklarını öğrenmeliyim.”

“Onu seviyor muydun?” diye sordu James. Noah'yla birlikte kızları ahlaki ve fiziksel tehlikelerden kurtaracaklarını düşündüğü için bu geziye çıkmayı kabul etmişti. Ama korunaklı bir aile hayatı olduğu

için düzgün bir erkeğin bir fahişe hakkında romantik fikirleri olabileceğini kabul edemiyordu.

“Aşk nedir?” dedi Noah çarpık bir gülümsemeye. “Eğer yemek yiyemeyecek, uyuyamayacak ya da başka hiçbir şeyi düşünemeyecek kadar sıklıkla düşündüğün biri-ının aklında olmasıysa, o halde, evet onu seviyordum. Ama sanırım babam hissettiğim şeyin şehvet olduğunda ısrar ederdi. Onu Annie’nin evinden uzaklaştırıp yalnız kala-bilseydim, belki de birkaç hafta içinde her şeyin bundan ibaret olduğunu keşfedebilirdim. Ama bunu öğrenme fırsatım olmadı. Sanırım her zaman bana hissettirdiklerini hissettirebilecek bir kadın bulmayı umacağım. Hiç böyle hissettin mi?”

“Buna en yakın hissettiğim şey babamın Birmingham’daki fabrikasındaki kızlar hakkında gördüğüm müstehcen rüyaları,” diye itiraf etti James. “İçkiyi fazla kaçırmamış olsaydım, sana anlatmazdım ama kızın biri bisikletin eyerinin yüksekliğini test ediyordu. Eteği yukarı kaydı ve siyah çoraplı bacağına dizine kadar gördüm, iç etekliğinin danteliyle çevriliydi. Gördüğüm en erotik şey olduğunu düşündüm.”

Noah kıs kıs güldü. “Peki neye benziyordu?”

“Sıradan bir kızdı,” diye itiraf etti James. “Hayallerimde sadece bacağına gördüm, yüzünü değil.”

“Pekâlâ, James, Belle’e ve diğer kızlara Paris’te ne olduğunu öğrenmenin yanı sıra, senin için hayal kurabileceğin bir kız ve bisikletten daha sağlam bir şeyler bulmalıyız.” Noah sırtıttı. “Şimdi biraz dolaşıp akşam buraya geri dönmeden önce bölgeyi tanıyalım.”

İki adam o gece saat sekizde meydana geri döndüler. Pi-galle’deki otellerinden çıktıklarında hava kararmıştı, ama kendilerini parlak ışıkların, gürültünün ve aksiyonun ortasında buldular. Gündüz açık olmayan çok sayıda kafe, bar ve restoran vardı. Moulin Rouge’un önündeki bir çığırta Paris’teki en iyi gösteri olduğunu söylüyordu ve

dışarıda duran farklı milletlerden turistler file iç eteklikleri tekmeleyen kadın bacaklarının kocaman posterine aval aval bakıyorlardı.

Dik ve dönemeçli yolda ilerlerken, loş ve dumanlı barlardan piyano, akordeon ve keman sesleri yükseliyordu. Restoranlardan gelen yemek kokuları sokak satıcılarının sıcak kestaneleri ya da kreplerinin kokularına karışıyordu ve buna at pisliklerinin leş kokusu da dahil olunca ortaya iğrenç bir karışım çıkıyordu.

Çığırta birkaç pul ve burunlarının altında tuttıkları geniş tüylü yelpazeler dışında üstlerinde hiçbir şey olmayan endamlı dansçıların resmini gösterdikçe James ve Noah’nın gözleri yerlerinden fırlayacak gibi oldu. Fahişe sıkıntısı da yoktu, yürüyüşleri sırasında birkaç kez yanlarına yaklaşmışlardı ve kızlar James’e her ne söyledilerse, yüzünün şiddetle kızarmasına neden olmuşlardı.

James kapıcının son on sene içinde Sacre-Coeur inşa edilirken eski yerleşim yerlerinin çoğu yıkılmış olmasına rağmen hâlâ hırsızlar ve kabadayılarla dolu tehlikeli bir yer olduğu ve dikkatli olmaları konusunda onları uyardığını söyledi. Ama Noah buranın gördüğü en heyecan verici yer olduğunu düşünüyordu. İlginç, rengârenk ve canlıydı, Seven Dials kadar yıkık dökük değildi ve bariz bir yüzüzlüğü vardı.

“Eve gitmeden önce bir içki daha içmek ister misin?” diye önerdi James meydana çıktıklarında. Madam Sond-heim’ın evi, kapısındaki kırmızı ışık dışında karanlıktaydı. Ama Noah içeride kimse olmadığı için değil, perdeler örtülü olduğu için karanlık olduğundan emindi.

“Geciktirme taktiği,” diye ona takıldı Noah. “En iyisi şimdi gitmemiz, daha sonra meşgul olurlar ve kimseyle konuşma fırsatı edinemeyiz. Sana güveniyorum, Fransızca bilen sensin. Ne kadar çirkin olursa olsun, İngilizce bilen bir kız bulmaya çalışacağım.” Kahkaha attı. “Ciddi ve dikkatli olduğumu görmeni istiyorum!” diye ekledi.

James ön kapıya yaklaştıkları sırada ürkek bir tavşana benziyordu. “Cesaret, dostum,” dedi Noah. “Bir genelevde başına gelebilecek en kötü şey ne olabilir?”

“Sertleşmemek?” diye yanıtladı James, Noah’nın en kötü senaryosunun bu olduğunu düşünerek.

“Hayır, benim için yangın çıkması ve çırılçıplak kaçmak zorunda kalmak olur.” Noah sıırıttı.

James de güldü ve biraz rahatladığını hissetti. “Bu kolaylıkla halledilebilir, giysilerini çıkarma.”

Noah zili çalınca, küçük bir civciv öttü ve bir kadının onlara baktığını gördüler. Noah şapkasını kaldırarak selam verdi. Kapı açıldı ve sade siyah elbiseli, en az elli yaşında olan, zayıf ve kuru bir kadın karşılarında durdu.

James ona bozuk Fransızca’sıyla İngiliz olduklarını ve bir arkadaşlarının onlara bu adresi verdiğini söyledi. Kadın bir eliyle içeri girmelerini işaret ettikten sonra kapıyı kapatıp şapkalarını aldı ve onları girişin solundaki odaya geçirdi.

Gürül gürül yanan şömine sayesinde oda sıcaktı. Odada açık saçık giyimli dört kız vardı, ipek sabahlıkları iç çamaşırlarını zar zor örtüyordu. Onları içeri alan kadın içki teklif etti; kırmızı şaraptan başka seçenekleri yoktu. Sonra onlara Sophia, Madeleine, Arielle ve Cosette olarak kızları tanıttı. Arielle kocaman, berrak gözleri ve dolgun dudakları olan koyu saçlı bir güzeldi, ama diğer üç kız sıradandı.

James ellerini sıkınca kızlar kıkırdadılar.

“Aranızda İngilizce bilen var mı?” diye sordu Noah.

“Biraz,” diye yanıtladı seyrek saçlı, ufak tefek bir kız olan Cosette.

James Arielle’le konuşmaya başladı ve Noah kızın ona söylediklerini dikkatle dinlediğini fark etti. Noah istemeye istemeye Cosette’e gülümseyip öpmek için elini tuttu.

Bütün kızlar kıkırdadılar ama Cosette bundan hoşlanmış görünüyordu.

Odanın köşesinde biri piyano çalıyordu, Noah dans etmek için ellerini uzattı. Cosette sanki daha önce hiçbir erkek dans etmeyi teklif etmemiş gibi bir kez daha kıkırdadı. “Madam Sondheim dans etmenizden hoşlanmıyor mu?” diye sordu. Birçok madamın kızların bu tür şeylerle vakit kaybetmelerinden hoşlanmadıklarını biliyordu.

“Onu tanıyor musun?” Cosette korkmuş gibiydi.

Noah kafasını salladı. “Hayır, tanımıyorum. Burayı ziyaret eden bir arkadaşım çok katı olduğunu söyledi. Bu doğru mu?”

Cosette kafasını salladı. Noah kızın çok hoş gri gözleri olduğunu fark etti, saçlarının yıkanmaya ihtiyacı olsa da, biraz İngilizce bilmesi harikaydı.

Noah “Bana bundan yukarıda bahsetmek ister misin?” dedi diğer kızların karşısında temkinli olacağını düşünerek.

“Beni mi istiyorsun?” diye sordu kız şaşırmış gibi.

Noah onunla sevişmek istediğinden emin değildi, ama gülümseyip elbette onu istediğini söyledi. Hemen elini tutup onu neredeyse çekiştirerek odadan çıkarırken, James güzel Arielle, Madeleine ve Sophia’yla kaldı.

Cosette onu üçüncü kata çıkardı, ama birinci ve ikinci kattaki kapıların önünden geçtikleri sırada içeriden gelen sesler diğer kızların müşterileriyle birlikte olduklarını gösteriyordu. Cosette’in odası da kendisi gibiydi, perişan, düzensiz ve bakımsızdı.

Cosette “Bana parayı vermelisin,” dedi elini uzatarak. Noah Fransız parasından anlamıyordu, o nedenle on frank çıkarması üzerine kaşlarını çatmış görünce üzerine bir tane daha koydu, kız bu kez gülümseyip parayı alarak kapıya gitti ve onu başka birine verdi.

Mavi sabahlığını çıkarmaya yeltenirken Noah onu durdurdu. “Yapamam,” dedi. “Arkadaşım bir kadın bulmak istedi. Ben de onunla geldim. Sadece konuşsak olur mu?” Cosette omuzlarını silkip yatağa oturdu ve sabahlığını tekrar omuzlarına aldı.

“İngiliz erkekleri çok tuhaf,” dedi kafasını sallayarak. Noah güldü. “Evet, öyleyiz. Çoğumuz genç kızlardan hoşlanır. Madam Sondheim’ın bazen çok genç kızlar bulunduğunu duydum.”

“Senin gibi adamlar için değil,” dedi şaşırmış gibi. “Sadece yaşlılar için.”

Noah gidip yatakta yanına oturdu ve elini tuttu. “Genç İngiliz kızları da buluyor mu?” diye sordu.

Cosette kafasını salladı. “Bazen. Çok kötü. Ağladıklarını duyuyoruz. Bizim için iyi değil, gelen adamlar sadece bunu istiyor.”

“Bu genç kızlardan herhangi birini gördün mü?” “Hayır, hiç görmedim. Üst katta kalıyorlar. Salona inmiyorlar.”

“Kilitli mi kalıyorlar?” Noah kilit işareti yaptı.

Kız kafasını salladı.

“Adamlar yukarı mı gidiyor?”

Tekrar kafasını salladı.

“Ne kadar?” diye sordu Noah.

Cosette eliyle çok para dercesine bir hareket yapıp hoşnutsuz bir şekilde dudaklarını buruşturdu.

“Sonra nereye gidiyorlar?” diye sordu Noah.

Cosette sorusunu anlamamış gibiydi. Noah farklı kelimeler kullanarak tekrar denedi, kızların yukarıda ne kadar kaldıklarını sordu ama kız kafasını sallayıp, “Anlamıyorum,” demeye devam etti. Tuhaf bir şekilde gözleri dolmuştu.

Noah cüzdanından birkaç kâğıt para çıkardı. “Senin için,” dedi elini paranın etrafında kapatarak. “Madam bilmeyecek.” Çenesini kaldırıp nazıkçe tek parmağıyla gözyaşlarını sildi. “Şimdi bana neden ağladığını söyle.”

Kız anlaşılabilir bir şekilde hızla Fransızca bir şeyler söyledi. Noah tek bir kelimesini dahi anlamamış olsa da, kızgın olduğunu ve sebebinin kendisi olmadığını biliyordu. “İngilizce konuş, lütfen,” dedi. “Kızlar nereye gidiyor?”

“Bilmiyorum,” dedi. “Bazılarının *couvent*'t gittiklerini duydum.”

“*Couvent* mi?” diye tekrarladı. “Manastır mı demek istedin?”

Ne olduğunu bilmiyormuş gibi omuzlarını silkti.

Noah “Nerede?” dedi ve yatağın yanındaki kalemi alıp yazabileceği bir kâğıt parçası bulmak için cüzdanını çıkardı.

Ama kız elini itip kafasını iki yana salladı. “Nerede olduğunu bilmiyorum. İsmi de bilmiyorum. Sadece ‘*couvent*’ dediklerini duydum.”

Noah ocak ayında buraya bir kız getirilip getirilmediğini sormak üzereyken kız parmağını onun dudaklarına götürdü. “Bu kadar. Başka bir şey söyleyemem. Anlamalısın, başını derde girer.”

Noah bu sözlerinden ocak ayında buraya bir kızın getirilmiş olduğunu çıkardı. Eğer manastırı bulabilirlerse, doğru yoldardı.

Noah, Cosette’e kendisini iyi hissettirmeden gitmeye dayanamadı.

“Sen tatlı bir kızsın,” dedi yüzünü ellerinin arasına alarak ve sonra alnını, yanaklarını ve dudaklarını öptü. “Evli olmasaydım...” Duraksayıp bu sözünden doğru şeyi çıkarmasını umdu. “Ama karım Paris’te uslu duracağıma dair söz vermemi istedi.”

Kız gülümseyince güneş doğmuş gibi yüzü aniden güzelleşti. “Karın iyi bir kocası olduğu için şanslı,” dedi. “Biraz daha konuş,” diye devam etti kapıya giderken onu yatağa doğru çekip. “İngilizce biliyorum.”

Noah İngilizce pratiği yapmaktan ziyade diğer kızlara mahcup olmaktan korktuğu için bir an önce aşağı inmesini istemediğini hissetti, onu reddetmek kabalık olurdu.

Cosette, Reims’li olduğunu, yedi kızın en büyüğü olduğunu ve babasının bir çiftçi olduğunu anlattı. Neden Paris’e gelip fahişelik yapmak zorunda kaldığını söylemesine gerek yoktu, çünkü ailesine para göndermesinin tek yolu buydu. İngilizce’yi Montmartre’da yaşayan İngiliz bir ressamdan öğrendiğini söylerken yüzü kızardı. Öğleden sonraları izinli olduğunda onunla görüştüğünü söyledi. Noah adamın onunla evlenip evlenmeyeceğini sorunca, hafifçe gülüp çok yaşlı olduğu için böyle bir şeyin olmayacağını söyledi. Ona karşı kibar olduğunu ekleyince, Noah gülümsediğinde daha güzel görüldüğünü ve o zaman daha çok insanın ona karşı nazik olacağını söyledi.

Noah salona döndüğünde sadece Sophia vardı. Kulağa kaba gelen Fransızca bir şey söyleyip sırtını ona dönerek tekrar oturdu.

Beş dakika sonra James aşağı indi. Yüzü kıpkırmızıydı ve gülümsüyordu. Onları içeri alan hizmetçi salonun arkasındaki bir kapının girişinde belirip adamlara şapkalarını verdi ve iki adam meydana dönene kadar hiç konuşmadılar.

“Harikaydı,” dedi James. “Çok kibar ve özveriliydi.”

“Ama bahse girerim parayı almıştır,” dedi Noah kurnazca. Arkadaşının nihayet bu işi geride bırakmasına sevinmişti, şimdi geceyi deneyiminin ne kadar muhteşem olduğunu anlatarak geçirmeyi beklediğini hissetti.

“Almak istediğini sanmıyorum,” dedi James dalgın dalgın. “Madam Sondheim’dan korktuğu için parayı aldı.”

“Ona soru sorabildin mi?”

“Çoğunu anlamadı. Ona genç kızları sorunca bana benim için genç birinden daha iyi olduğunu söyledi.”

Noah gülümsemesine engel olamadı. Arkadaşının Arielle kadar güzel bir kadını odasında yalnızken sorgulamasının imkânsız olduğunu düşündü.

“*Couvent* sözcüğü manastır anlamına mı geliyor?” diye merakla sordu Noah.

“Evet, neden?” James kaşlarını çattı.

“Çünkü genç kızlardan bazıları bu evden sonra oraya götürülüyormuş. Ne yazık ki, Paris’te ismini bilmediğimiz bir manastırı aramak samanlıkta iğne aramaktan tark-sız olur.”

YIRMİNCİ BÖLÜM

1911

Sıcak Belle’i uyandırdığında her zamanki gibi ter içindeydi. New Orleans’ın yapış yapış yazı

bıkkınlık verici olmaya başladığı için İngiltere'nin serin havasını özlemle anımsadı.

Geçen sene nisan ayında bu oda ona ilk verildiğinde ne kadar heyecanlandığını hatırladı. Evin arka tarafında sessiz, geniş ve güneş alan bir odaydı ve güzel bir piriñç karyolası vardı. Hava ısınınca cehennem gibi olacağı ve bu yüzden kızların hiçbirinin bu odayı istemedikleri aklına gelmemiştir.

Martha'nın evinde on altı ay geçirdikten sonra hiç kimseye ve hiçbir şeye güvenemeyeceğini anlamıştı. Bir gün gözüne güzel görünen şey ertesi gün kötü gelebiliyordu.

Martha'dan onun için ne kadar para ödediğini ispatlamasını istemek büyük bir hataydı, özellikle de buraya geleli çok kısa bir süre olmuşken. Kadın ona çok soğuk davranıyordu ve Hatty, Belle'i bir an önce özür dilemesi konusunda uyardı.

"Hepimiz bir tür sözleşmeyle ona bağlıyız, tatlım," diye açıkladı Hatty. "Genelevin madamı kırbacı elinde tutmazsa, kızlar ondan yararlanmaya kalkar. Buraya senin gibi getirilmeyenler için bile bu geçerli. Bize kalabileceğimiz bir yer veriyor, elbiseler, ayakkabılar ve bu tür şeyler alıyor, o yüzden elbette bunları paramızdan kısması normal. Onun da geçimini sağlaması gerekiyor. Üstelik güvenini kazanmalıyız. Eve yeni bir kız aldıktan sonra bir sabah uyandığında kızın gümüş kaşıkları ve bir sandık dolusu giysiyi toplayıp gittiğini görse, nasıl olur?"

Bu şekilde izah edilince, Belle anlayabilirdi. "Ama tek bilmek istediğim, bana harcadığı parayı ne zaman kazanmış olacaktı," diye açıkladı. "Bunu bilmek istemenin yanlış bir yanı olduğunu sanmıyorum. Başka nasıl hayatımı planlayabilirim?"

"Martha bunu böyle görmüyor, bunun onu ilgilendirdiğini söyler," diye üsteledi Hatty. "Biz kızlar çiçekler gibiyizdir, sadece belli bir süre taze kalırız. Fırsatı varken bizden olabildiğince kâr etmek zorunda. Hamile kalır, frengiye yakalanır, başka bir kız yüzümüze zarar verir ya da erkeklerin biri tarafından dayak yersek, ona hiçbir faydamız kalmaz." Bu Belle'in içinin ürpermesine neden oldu. Bunların herhangi birinin başına gelebileceğini hiç düşünmemişti ama belki de olabilirlerdi. "Ama beni buraya getiren adam onun iyi bir kadın olduğunu söylemişti ve çok nazik görünüyor," dedi şaşkınlıkla. "Nasıl üzerimizden bu kadar para kazandıktan sonra kötü bir şey olduğunda bizden kurtulabilir?"

Hatty, Belle'in bu kadar saf olduğuna inanmamış gibi sırıttı. "O iyi bir kadın, en azından şehirdeki birçok madama kıyasla öyle. Bizi iyi besliyor; hastalandığımızda bizimle ilgileniyor. Regl olduğumuzda çalışmamızı beklemiyor. Şikayet etmeden önce, gözlerini açıp bu şehirdeki bazı kızların ne durumda olduğunu görmelisin, tatlım. Tanrım! Bazıları doğru düzgün beslenmiyor, kırbaçlanıyor ve hatta bebekleri ellerinden almıyor. Madamlardan birinin en iyi kızı evden ayrılmak istediğinde, kızın elinin üzerine 'Fahişe' dövmesi yaptırdığını duydum. Böylece asla evine dönemedi. Birkaç saatin varsa, sana kötü madamlar hakkında tüylerini diken diken edecek hikâyeler anlatabilirim."

Hatty'nin söyledikleri onu korkutmuş olsa da, "Ama İngiltere'ye geri dönmek için paraya ihtiyacım var," diye karşı çıktı Belle. "Yıllarca bu evde kalmaktan korkuyorum." Hatty buna güldü. "Tatlım, gerçekten güzel olanlarımız bile yıllarca burada, en azından şehrin bu kısmında kalmayacak," dedi küçümser gibi Belle'in kafasına vurarak. "En iyisi Martha'ya kendini affettir ve burada kendini kanıtla. Sonra zamanı geldiğinde seni metresi yapacak ya da seninle evlenecek zengin bir adam bul."

Kızların bu işten ancak bu şekilde kurtulabildiklerini gördüm ve ben de böyle yapacağım.”

Belle, Hatty'nin söylediklerini birkaç gün düşündü. Onu en çok etkileyen kısım çiçeklerin uzun süre taze kalmadığını söylemiş olmasıydı; bu işin bir tür zaman sınırlaması olduğu hiç aklına gelmemişti. Bununla birlik-

te, Etienne'in kızların madamla aralarının her zaman iyi olduğunu sağlamaları gerektiğini söylediğini hatırladı. Annesi bazı kızlardan şikayet ederdi ve Belle düşününce, o kızların hep evi terk ettiklerini hatırladı. Muhtemelen kendi rızalarıyla gitmemişlerdi.

Martha'nın ona kızdığından hiç şüphesi yoktu. Belle odaya girdiğinde arkasını dönüyor ve ona doğrudan hitap etmiyordu.

Hatty'nin ona söyledikleri Belle'in özür dilemek ve her şeyi tekrar yoluna koymaktan başka şansı olmadığını fark etmesini sağladı; yoksa başka birine satılabilirdi. Amerika'daki herkes köleliğin geçmişte kaldığına dikkat çekmeye çok meraklıydı ama tarla işçileri ve hizmetkârlar için köle pazarlan kalkmış olsa da, New Orleans'ta beyaz, siyahı ya da melez olsun, fahişeler için kölelik hâlâ sürüyordu.

Herkes bu düzenlemeden memnundu; Martha'mn kızları sürekli bundan bahsederdi. Hatta pazarın uç kısmında büyük bir ücret karşılığı el değiştiren kızlar alkışlanırdı. Erkekler onun için bir servet ödemeye koştukları sürece, o kızlar nazik bir şekilde muamele göreceklerinden emin olabilirdi. Ama çizginin öteki tarafında kalan kızların hiçbir hakları yoktu; kimse, en başta da polis, onların nasıl muamele gördüklerini umursamazdı. Ve Belle bir kız bu konu hakkında konuştuğunda, sonsuza dek sus-turulacağından emindi.

O nedenle Belle, iyi bir randevu evinde olmasına ve genç, güzel ve İngiliz olduğu için değerli bulunmasına memnun olması gerektiğine karar verdi. İşe koyulmalı, istekli olduğunu göstermeliydi ve böylece bu işten kurtulmanın bir yolunu bulana kadar kendisini koruyabilirdi.

Bu nedenle Martha'ya gidip ondan özür diledi.

Belle bir hafta önce olan olayları hatırlamakta zorluk çekse de, on altı ay önce Martha'yı salonunda görmeye gittiğinde neler olduğunu çok iyi hatırlıyordu.

Masum görünmesini sağladığı için Fransa'da ona verilen açık mavi firfırlı elbisesini giydi. Saçlarını saldı ve ağlamış gibi görünmek için gözlerinin altına biraz ruj sürdü.

Neredeyse öğlen olmuştu ve Martha şeftali rengi bol elbisesiyle uyumlu bir türban takmış, kanepesinde oturuyordu.

“Ne var, Belle?” diye sordu kadın soğuk bir tonla. “Özür dilemeye geldim,” dedi Belle başını eğip ellerini ovuşturarak. “Para hakkında soru sorduğum için bana kızgın olduğumu biliyorum, bana karşı o kadar nazikken, nankörlük ettiğimi düşünmüş olmalısın.”

“Kızlarımın beni sorgulamalarından hoşlanmam,” diye karşılık verdi Martha. “Burası benim evim ve burada benim kurallarım geçerlidir.”

“Seni sorgulayarak hata ettim,” dedi Belle. “Ama işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyordum, çok yeniydin. Bana verdiği güzel elbiseleri, iç çamaşırlarını ve ayakkabıları ya da beni buraya getirmenin sana ne kadara mal olduğunu hiç düşünmemiştim. Ama artık her şeyi iyice düşündüm ve evinde olduğum için çok şanslı olduğumu fark ettim. Lütfen, hatamı telafi etmeme izin verir misin?”

“Seni hemen başka bir eve satmadığım için çok şanslısın, tatlım,” dedi Martha sertçe. “Bunu yapmamamın tek sebebi çok genç ve bu işe alışık olmamandı. Sana zaman tanıdım ve senin için zahmete girdim; bu şehirdeki kimse böyle bir şey yapmazdı.”

“Biliyorum, hanımefendi,” dedi Belle pişmanlıkla. “Bana annelik ettin. Çok üzgünüm.”

“Bundan sonra çirkin çıkışlar yapmayacağına söz veriyor musun?” diye sordu Martha.

Kadına kölelik hakkında ne düşündüğünü söylemeyi tercih etse de, “Evet, telafi etmek için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum,” dedi Belle ve bir-iki damla gözyaşı dökmeyi başardı. “Bütün bunları geride bırakıp yeniden başlamak istiyorum.”

“Gel buraya, tatlım.” Martha, Belle’in yanına oturması için kanepeye vurdu. “Bugün beni görmeye gelmene sevindim. Sandığım gibi tatlı bir kalbin olduğunu anladım. Bu kez hatanı bağışlayacağım, sanırım beyefendilerin senden çok hoşlanmış olması seni etkiledi. Ama beni tekrar sorgularsan, sana karşı bu kadar hoşgörülü olmam. Mis-sissippi diyemeden kendini kapının önünde bulursun. Anlaşıldı mı?”

“Evet, hanımefendi,” dedi Belle kendini başını eğip birkaç damla gözyaşı daha dökmeye zorlayarak. “Bir daha saygısızlık etmeyeceğime söz veriyorum.”

“Şimdi git, tatlım,” dedi Martha ve bir çocukmuş gibi Belle’in dizlerine vurdu. “Ve o elbiseyi üzerinden çıkar, bir öğretmenin giyebileceği bir şeye benziyor.”

Belle o gün Martha’nın odasından çıktıktan sonra başını sokacak bir yer olması için gurursuzluk etmeye zorunda kalmanın verdiği öfkeyi tek başına yaşamak amacıyla odasına nasıl koştuğunu hatırladı. Ama bu oyunu canı istediği sürece oynayacağına ve sonra çekip gideceğine söz vermişti.

Tabii New Orleans’ın çekiciliğini hesaba katmamıştı.

Martha'nın evindeki rahat ve lüks hayatın onu ele geçirip diğer kızlar kadar tembel yapacağını da düşünmemişti.

Martha yine anlaşmazlıklarından önceki sıcak ve dost canlısı kadın olmuştu. Belle öğleden sonraları birlikte Ja-ckson Meydanı’na ya da Mississippi kıyısında yürüyüşe çıktıklarında diğer kızlarla arkadaşlık kuruyordu. Her zaman konuşacakları ve gülecekleri birçok şey buluyorlardı, işleri nedeniyle sık sık başlarına komik şeyler geldiği için hiçbiri bunu ciddiye almıyordu. Belle gecede iki dolar kazanıyor ve her hafta olabildiğince para biriktiriyordu.

Genellikle Belle kızları hiç sahip olmadığı ablaları gibi gördüğü için onlardan memnundu. Onlardan Amerika, moda ve güzellik sırları ve elbette sohbetlerinin asıl konu başlığı olan erkekler hakkında

bir sürü şey öğreniyordu.

Belle yazları çok sıcak olsa da, koyu pembe güllerle süslü bir duvar kâğıdı olan, yeni, güzel ve büyük bir yatak odasına geçmişti. İstediklerini yiyebiliyordu ve baharatlı jambalaya ve diğer geleneksel Kreole yemeklerine karşı bir damak tadı geliştirmişti. İsterse günün büyük bir bölümünü uyuyarak ya da gölgeli arka bahçedeki minderlere yatıp kitap okuyarak geçirebiliyordu. Hiçbir zaman yerleri temizlemek, giysileri yıkamak ya da güzel görünmek dışında hiçbir şey yapmak zorunda değildi.

Ama arada sırada içine kızgınlık ve üzüntü çöküyordu. İşin üstesinden gelebilirdi; dürüst olması gerekirse, çoğunlukla işinden zevk alıyordu. Genç erkeklerden ziyade yaşlıları tercih ediyordu. Adamlar bazen ona dul olduklarını ya da eşlerinin artık onlarla yatmadıklarını söylüyorlardı. Ama Belle onların muhtemelen yalan söylediklerini ve tek istediklerinin genç bir kız ve sorunsuz bir heyecan olduğunu biliyordu, gerçeği söylesin ya da söylemesinler, hepsi kibar, nazik ve minnettardı. Çoğunlukla takdir edilmek Belle’i duygulandırıyor, birkaç damla gözyaşı, gitmeden önce sıcak bir kucaklama, daha sonra ona bırakılan çiçekler ya da çikolatalar ona kendisini özel ve hatta sevildiğini hissettiriyordu.

Öte yandan, genç erkeklerin bazıları ona kendisini pis hissettiriyordu. Kaba, görgüsüz ve hislerine karşı duyarsız olabiliyorlardı. Genellikle Belle’i seçtikleri için minnettar olması gerekmiş gibi davranıyorlardı ve bazen o paraya değmediğini söyleyenler bile çıkıyordu. Martha erkeklerin bir kısmının para karşılığı seks yapmak zorunda kaldıkları için küçük düşüklerini düşündüklerini ve üzerine alınmaması gerektiğini söylerdi. Ama alınmamak zordu.

İki yıldan kısa bir süre içinde, seksin ne olduğunu bilmeyen bir kızıdan, bilmek isteyebileceğinden çok fazlasını öğrenen bir kıza dönmüştü. Artık hiçbir penisin aynı olmadığını biliyordu; kocaman, küçük, eğri, hastalıklı ve hemen her çeşidini görmüştü. Erkeklerin aldığı zevki artırmak ve daha çabuk gelmelerini sağlamak için kaslarını sıkma numarasını öğrenmişti. Hatta onları ağızına aldığı anda aslında kusmak isterken bundan çok zevk almıyormuş gibi yapmayı bile öğrenmişti.

Bazı erkekler gerçekten sevişmek isterken, bazıları hızla boşalmak istiyordu. Bazıları Belle’in gerçek bir leydi olduğuna inanmak isterken, diğerleri ahlaksız bir kadın gibi davranmasını istiyordu. Belle salondayken onlara bakarak ne istediklerini anlama yeteneğini geliştirmişti. Leydilik ve fahişelik arasında o kadar sık gidip geliyordu ki, gerçek karakterine hangisinin daha yakın olduğunu artık bilmiyordu.

Belle artık İngiltere’den gelen o kız olmadığını farkındaydı. Artık romantik hayaller kurmuyor, aksine öğrendiği her şeye şüpheyle yaklaşıyordu. Biraz alaycı ve özellikle de eskiden olduğu kıızı görmeye yaklaşan adamlara karşı sert davranır olmuştu.

İngiltere ve tüm sevdikleri bir rüya, uzak bir anı kadar bulanıktı. On yedinci doğum günü gelip geçmişti ve hâlâ eve mektup yazmamıştı, çünkü söyleyebileceği hiçbir şeyin annesi ve Mog’a ortadan kaybolması hakkında kendilerini iyi hissettirmeyeceğini biliyordu. Kart gönderdiğinde olduğu gibi hâlâ New York’ta ve onlarla olduğundan daha iyi bir hayatı olduğuna inanmalarının en iyisi olduğunu düşünüyordu.

Ama İngiltere’den haber almak için gazetelere göz atmasına engel olamıyordu. Ne yazık ki, Amerikan

gazeteleri Kral Edward'ın geçen mayıs ayında ölmesi gibi ancak kayda değer ve önemli olayların haberini yapıyordu. Cenaze töreninin fotoğraflarıyla birlikte haber detaylı bir şekilde yer almıştı ve Belle Westminster Katedrali'nin ve Parlamento'nun fotoğraflarını görüp Jimmy'nin onu oraya götürdüğünü hatırlayınca ağlamıştı.

Mog izlemek için kalabalığın arasında bir yerde olmalıydı. Kalabalıktan hoşlanmasa da, hiçbir şey geçit törenini izlemesine engel olamazdı, üstelik Kral Edward'ın iyi biri olduğunu düşünürdü. Bazen açlık grevi yapanlar, hapisanede zorla beslenmeleri ve amaçları uğruna yaptıkları en son şeyler hakkında da birkaç satır olurdu. Bunlar da Belle'i ağlatırdı, çünkü Mog hep onlara katılacak kadar cesaretli olmayı dilediğini söylerdi.

Ama ona asıl evini özlediğini fark ettiren şey, haziran

ayında Beşinci George'un taç giyme töreni oldu. Amerikalıların İngiltere'ye dair hoşlandıkları türden bir haberdirdi ve her gazete ve dergide yer alıyordu. Yedinci Edward'm taç giyme töreninin heyecanını, coşkusunu ve yükselen bayrakları hatırlıyordu. Mog, Belle'i Whitehall'daki geçit törenini izlemeye götürmüştü ve altın yaldızlı faytonu ve tezahürat eden insanları unutmaması mümkün değildi. O gün bir sokak partisi düzenlenmişti, biri bir yerden piyano getirmişti ve gece boyunca içki içilip dans edilmişti.

Evini özledikçe, Belle kendi kendine buradaki hayatının İngiltere'de ekinden daha iyi olduğunu söylüyordu, ama Martha'ya olan borcu her zaman aklının bir köşesindeydi. Sağduyusu ve rakamlara olan düşkünlüğü, borcunun aylar önce kapandığını ve Martha'nın onu kandıran açgözlü ve entrikacı bir cadı olduğunu söylüyordu.

Belle İngiltere'ye geri dönmesine yeterli olmasa da, şehirden ayrılmasına yetecek kadar para biriktirmişti ama Martha'nın her yerde casusları olduğu ve kızlarından birinin tren bileti aldığı haberinin ona her an ulaşabileceği ve bunun üzerine trene binmelerine engel olmak için hemen istasyona birini göndereceği söyleniyordu.

Belle bunun kızları korkutmak için uydurulan bir hikâyeye olduğunu düşünse de, riske girmeye çekiniyordu, çünkü yakalanırsa, Martha'nın ondan intikam alacağını biliyordu. Onu anında satardı ve satıldığı ev Basın Cadde-si'nde değil, günde kırk-elli erkeğe hizmet etmesi beklenen birkaç blok ötedeki bir ev olurdu. O evlerin sahipleri kızlarını dikkatle izler ve çizgiyi aştıklarında onlara dayak atarlardı.

Hamilelik bir başka endişesiydi. Şimdiye kadar Mart-

Ia'nın süngerleri ve dışı onu ve evdeki diğer kızları korumuştur ama Belle diğer evlerdeki kızların bu kadar şanslı olmadıklarını biliyordu. Bu gibi durumlarda onları istenmeyen bebekten kurtaran melez bir kadın olan Mammy Lou'yı ziyaret etmek ya da madamlarının evlerinde kalmalarına izin vermesini ummaktan başka seçenekleri olmazdı. Belle, Martha'nın hiçbir kızına evinde bebek büyütmesine izin vermeyeceğini biliyordu. Arka sokaklarda üst kattaki odalarda birkaç bebeğin ve çocuğun yaşadığı randevu evleri vardı ama Belle sessiz durmaları için Dr. Godfrey'nin onlara afyonruhu içeren bir ilaç hazırladığını duymuştu. Bu çocuklar yeterince büyüdüklerinde çiftçilik yapmaları için bırakılıyorlardı. Londra'da bile Belle çocukların onlarla ilgilenmeyi iş haline getiren

bir kadına gönderildiklerini duymuştu. Orada sevgi ve şefkat görmüyorlardı, hatta genellikle doğru düzgün beslenmiyorlardı bile ve Amerika'da da durumun aynı olduğu söyleniyordu.

Ama şimdilik Belle, Martha'yı memnun etmeye konsantre olmalıydı, çünkü hâlâ içinde kadının ondan hoşlanmadığına dair bir his vardı. Tuhaf bakışları ve iğneli sözleri dışında bunu doğrulayan somut bir kanıt yoktu ama diğer kızlar sık sık Martha'nın geçmişte onu herhangi bir şekilde üzen kızlara karşı ne kadar kinci olduğundan bahsediyorlardı.

Belle diğer kızlar gibi katlanmayı kolay bulmuyordu. Gazete ya da kitap okumasının onu farklı kıldığını düşündüğünden Martha'nın onu görmesinden kaçınıyor ve fikirlerini asla dile getirmiyordu. Ama Belle itaatkar olmak için yaratılmamıştı ve insanları satın alıp satan bir kadını memnun etmek için aptal rolü üstlenmeye dayanamıyordu.

O nedenle, Belle'e Hatty'nin onu metresi olarak isteyen bir erkek bulma fikrinin, kurtulması için tek yol olduğunu düşünmeye başlamıştı. Bir eş istemiyordu; kaçmayı planlarken evlenmesi doğru olmazdı. Ama evli bir erkeğin metres tutması namussuzluk olduğu için böyle bir adam aldatılmayı hak ederdi.

Her gece Belle hizmet ettiği beyefendileri günlüğüne yazıyor ve daha sonra her birini düşünerek adamın hakkında ne düşündüğü, neye benzediği, Martha'nın evini ne sıklıkla ziyaret ettiği ve gözdesi olup olmadığı gibi notlar alıyordu. Martha'nın evini düzenli bir şekilde ziyaret eden ve hep onu isteyen birçok erkek vardı. En çok hoşlandığı, ona hediyeler alan ve bir metres tutacak kadar zengin olan erkekleri Belle ayrı bir yere yazmıştı.

Geriye sadece iki adam kalmıştı: Demiryolunda önemli bir işi olan neşeli Teksaslı Faldo Reiss ve New Orleans'tan denize açılan birkaç gemisi olan Kaptan Evan Hunter. Faldo ellili yaşlarının sonlarında ve Houston'da bir eşi ve dört yetişkin çocuğu vardı. Evan biraz daha gençti, kırk yedi yaşındaydı, bir eşi ve çocukları olduğundan hiç bahsetmemişti ama evi Baton Rouge'daydı.

Belle'in emin olması gereken, iki adamın da New Orleans'ta meşru bir işi olup olmadığı ya da Martha'ya sırf onu görmeye gelip gelmedikleriydi.

Martha'nın hiçbir erkeğin kızların odalarında yarım saatten fazla kalmasına izin vermemesi usandırıcıydı. Bir dizi erkek saatlerce ya da bütün gece odada kalan bir erkekten daha fazla para kazandırır. Yarım saat sekse ancak yeten bir süreydi ve sohbet etmeye zamanı kalmıyordu. Salonda vakti oluyordu ama diğer kızlar ve Martha kulaklanın dört açmış oldukları için Belle hiç kimseyle samimi bir şekilde sohbet etmeyi bekleyemezdi.

Temmuzun sonunda bir cuma gecesi, yağmur öylesine şiddetli bir şekilde yağıyordu ki, atık su boruları suyu taşımakta yetersiz kalmış ve Basın Caddesi bir nehre dönüşmüştü. Kızlar buna fırtına diyordu ama her zaman fırtınalardan ve çatıları uçan evlerin ve yerlerinden sökülen ağaçların ne kadar korkutucu olduğundan bahsederlerdi. Bir ay erken olmasına rağmen, Martha da bunun bir fırtına olabileceğine katılıyordu ama kızların abarttıklarını ve New Orleans'ta yaşadığı yıllar boyunca bir kez olsun çatısı uçan bir ev görmediğini söyledi.

Belle, İngiltere'de birçok kez bu kadar şiddetli yağın yağmura tanık olmuştu, ama orası her zaman

soğuktu. Bu yağmur ılık bir duş gibiydi ve ıslanmalarına rağmen insanların hâlâ sokakta olmalarına şaşırmadı.

Belle'in bir sene önce son derece hain olduğunu keşfettiği Anna-Maria, Suzanne'e neden yeşil bir elbise seçtiğini sorup bu rengin onu solgun gösterdiğini söyledi. Bu doğru değildi, Suzanne'in parlak, bakır rengi saçları vardı ve yeşil ona yakışıyordu.

“Kabalık etmek istemem,” dedi Anna-Maria. “Ama birinin sana bunu söylemesi gerektiğini düşündüm.”

“Biri de sana yalancı bir sürtük olduğunu söylemeli,” diye karşılık verdi Suzanne ayağa kalkıp tehditkâr bir şekilde kıza bakarak. “Dün o zengin bankacı beni istediği için kıskanıyorsun.”

“Ne kadar pis olduğunu bildiği için bir daha seni istemeyecek,” diye çıkıştı Anna-Maria sandalyesinden fırlayarak. “Müşterilerin arasında yıkanmadığımı biliyorum, sokak kedisi gibi kokuyorsun.”

Suzanne yüzünü tırmalamak için uzun tırnaklarını bir pençe gibi tutarak kızın üzerine atladı. Belle, Anna-Maria'dan pek hoşlanmıyordu ve Suzanne'e karşı kabalık ettiği için yüzünün tırmalanmasını hak ettiğini düşünüyordu ama Martha muhtemelen bütün suçu darbeyi ilk indirene atacaktı. O yüzden Belle yerinden fırlayıp Anna-Maria'nın önüne geçti.

“Bu kadarı yeter,” dedi Mog'un kızlara karşı takındığı katı ses tonuyla. “Anna-Maria! Suzanne'den özür dileyeceksin, söylediğin şey çok çirkindi ve doğru olmadığını biliyorsun.”

Hatty, Polly ve Betty fikirlerini söylemeye başladılar. Betty, Anna-Maria'nın sürekli huzursuzluk çıkardığı için sağlam bir yumruğu hak ettiğini belirtti.

Anna-Maria, Belle'i geçmeye çalışarak “Dikkat et de seni de tırmalamayayım,” diye bağırdı Betty'ye. “Sen de beni kıskanıyorsun.”

Profesör daha yüksek sesle çalmaya başladı ve o sırada salonun kapısı açılıp Martha belirdi, kat kat çenesi sinirden titriyordu.

“Ne oluyor?” diye sordu sırayla kızlara bakarak.

Hiçbiri yanıt vermedi. Birbirleri hakkında kötü konuşmalarını yazılı olmayan bir kuraldı.

“Sanırım sorun sensin, Belle?” diye çıkıştı Martha. “Duruşundan Anna-Maria'yı tehdit ettiğini görebiliyorum.”

“Tehdit etmedim,” dedi Belle, hâlâ kızın karşısında olduğunun farkındaydı ve odaya yeni giren birine onun üzerine yürümüş gibi görünebilirdi. “Söylesene, Anna-Maria.”

“Tehdit etti, beni sürekli itip duruyor,” deyiverdi Anna-Maria.

Yalan söyleyerek sessizlik sözünü çiğnemiş oldu ve bütün kızlar bağırarak neler olduğunu anlatmaya

başladı.

Bağrışıp Anna-Maria hakkında diğer şikâyetlerini dile getirirlerken, aniden Cissie bağırarak bir beyefendinin geldiğini haber verdi.

Gelen iri yarı Teksaslı Faldo Reiss'dı, genellikle gri ve beyaz çizgili ceket ve hâkim yakalı gömleğiyle çok şık görünürdü ama bu gece sıırıslıklam olmuş bir halde salonun girişinde dururken gülünç haldeydi.

Kızlar anında seslerini kesti. Islak giysileri üzerine yapışıp tombul karnını ortaya çıkardığı ve ıslanan saçlarıyla ve bıyığı yüzünden bir suaygırına benzediği için Belle'in içinden gülmek geldi.

“Sizi görmek çok güzel, Bay Reiss,” diye öne çıktı Martha. “Kızların arasında küçük bir tartışma çıktı. Boğulacakmış gibi görünüyorsunuz, zavallı adam! Cissie paltonuzu ve şapkanızı alır, gelin ve bir içki için.”

Belle aniden öne çıkıp gülümseyerek Faldo'nun yanına gitti. “Sizi görmek çok hoş, Bay Reiss. Umarım beni görmek için zatürree olma riskine girmemişsinizdir?”

“Seni görmek için her türlü riske girerim,” dedi cesurca ve Cissie'nin getirdiği viski kadehini alıp tek seferde içti.

Belle “Giysilerini kurutabilir miyiz?” diye sordu Mart-ha'ya dönerek.

Martha birkaç dakika önce çıkan olayın etkisinden kurtulmaya çalışıyormuş gibi titredi. “Evet, Belle, bu iyi olur. Belle'le yukarı çıkmak ister misiniz, Bay Reiss, yoksa bu kez başka bir kıızı mı görmek istersiniz?”

Belle, Martha'nm, Reiss'ın başka bir kız istemesini umduğunu hissetti. Ama Faldo gülümseyip Belle'i istediğini söyledi.

Odadan çıktıkları sırada, Belle, Anna-Maria ya sıırıtmamasına engel olamadı.

Odaya çıkar çıkmaz, Belle, Faldo'dan giydilerini çıkarmasını istedi. Onları mutfaktaki sobanın yanında kurutması için Cissie'ye vereceğini söyledi. “Ama yarım saatte kuruyacaklarını sanmıyorum,” dedi onu soymaya başlarken.

“Bütün gecenin karşılığını öderim,” dedi hevesle adam. “Bu sorun olur mu?”

“Madam'a danışmak zorundayım,” dedi Belle mahcup bir şekilde bakışlarını yere çevirerek. Bütün geceyi yanında geçirmesine hevesli değildi; iri yarı bir adamdı ve aynı şeyi birçok kez yapmayı isteyecek olması hiç de hoş bir düşünce sayılmazdı, ama onu daha yakından tanımak için bir fırsat bekliyordu ve aradığı fırsat buydu.

Giysilerini ve ayakkabılarını alt kata götürüp Cissie'ye verdi.

Martha hâlâ salondaydı ve Belle içeri girer girmez odadaki gerginliği ve kızları azarladığını hissetti.

Belle onunla yalnız konuşup konuşamayacağını sordu. Martha koridora çıkınca durumu açıkladı ve ona Faldo'nun bütün geceyi onunla geçirmesinin ne kadar olacağını sordu.

“Beş yüz dolar,” dedi Martha kısaca.

Belle içgüdüsel bir şekilde bunun normalde istediğinden daha yüksek bir tutar olduğunu anladı, özellikle de havanın bu kadar kötü olduğu ve başka müşteri bulmalarının düşük bir ihtimal olduğu düşünülürse. Ama Mart-ha'nın Faldo'nun reddetmesini umarak Belle'in onun ve kızların karşısında mahcup olması için fiyatı yukarı çektiğini düşünüyordu.

“Benden o kadar hoşlandığından emin değilim,” dedi Belle hafifçe sırıtarak. “Ona sorarım.”

Saten elbisesi hışırdarak üst kata çıkarken, Mart-ha'nın gözlerinin üzerinde olduğunu ve onu düşmanca takip ettiğini hissetti. Belle tedirgin oldu ama bu konuda ne yapacağını bilmiyordu.

Odaya döndüğünde Faldo yataktaydı. Kocaman, yağlı beyaz bir göğsü vardı ve havluyla kuruladığı saçları dik dik olunca kirpiye benzemişti.

“Bütün gece kalmak isteyeceğini sanmıyorum, beş yüz dolar istediğini söyledi,” dedi Belle kısık bir sesle.

Adam büyük bir kahkaha patlattı. “Geceyi seninle geçirmek için buna sudan ucuz derim,” dedi. “Masadaki hesap defterini uzat, tatlım. Bir şişe şampanyamız olması için yirmi dolar daha ekleyeceğim.”

Birkaç dakika sonra Belle buzlu kovaya koyduğu şampanya ve iki kadehle merdivenlerden çıkarken mutluluğuna inanamıyordu. Belle ona parayı verirken Martha'nın yüzü görülmeye değermişti, Faldo hakkında yanıldığı için gücenmekle, bir gecede bu kadar çok para kazanmanın hırsı arasında gidip gelmişti.

Ama Belle'i asıl mutlu eden Martha'nın burnunun sürtülmesi değil, Faldo'nun tepkisiydi. Onunla olmak istiyordu, şampanya istemişti ve bu özel bir gece olacağını gösteriyordu. Özel olacağından emin olacaktı.

Kısa bir süre sonra, yatağında yanında oturmuş şampanyasını yudumlarırken, Belle Etienne'in müşterilerini biraz sevmesi hakkında söylediklerini hatırladı. Faldo fiziksel olarak çekici değildi; hatta oldukça tuhaf görünüyordu. Ufak ve yumurta biçimli kafası iri cüssesiyle tamamen orantısızdı. Gözleri kara bot düğmeleri gibiydi ve burnu çok büyüktü. Yağlı, koca karnı ve cılız kolları ve bacaklarıyla tepeden tırnağa yanlıştı. Ama buna rağmen, ona her zaman iyi davranan kibar ve güler yüzlü bir adamdı. Diğer adamlar gibi rahatsızlık veren ufak tefek fetişleri yoktu ve ağzı gibi gözleri de gülüyordu.

Ve şimdi onunla birlikte olmak gibi bir acelesi yokken, Belle adamın farklı bir yanını görüyordu. Yastıklara yaslanıp sadece konuşmak güzeldi; daha önce herhangi bir erkekle bunu yapma fırsatı olmamıştı. Faldo, Belle'e trenlerdeki yolculara iyi davranılıp davranmadığını, trenlerin zamanında kalkıp kalkmadığını ve rotalar arasındaki istasyonların bakımının yapıldığını yapılmadığını görmek için

çok sık tren yolculuğu yaptığını anlattı. Ayrıca yeni demiryolları hakkında karar almaktan, rayların geçecekleri topraklar için anlaşma yapmaktan ve istasyonların yakınındaki otelleri ve diğer işletmeleri kapatmaktan sorumluydu.

En sıradan şeyleri bile ilgi çekici yapabiliyordu, ama asıl Amerika'nın farklı bölgelerinden, vahşi yaşamdan ve Kızılderililerden bahsetmeye başladığında büyüleyici oluyordu. "Burası Tanrı'nın ülkesi," dedi Faldo büyük bir coşkuyla. "Geniş düzlükler, büyük ormanlar, uçsuz bucaksız nehirler ve dağlar o kadar güzel ki, insan çok duygulanıyor."

Ve sonra İngiltere hakkında bazı şeyler öğrenmek istedi. Belle, Londra'yı hayalinde canlandırabilmesi için elinden geldiğince tarif etmeye çalışsa da, doğduğu şehir hakkında çok az şey bildiği için utandı.

Belle ona eşi ve çocuklarını sormak istedi ama içinde Faldo'nun bu soruları hoş karşılamayacağına dair bir his

vardı. Bunun yerine, ona sokaktan nasıl kaçırılıp en sonunda buraya getirildiğini anlattı.

Ona hikâyesini anlatırken Faldo düşünceli görünüyordu, sözlerini bitirdiğinde elini tutup hafifçe sıktı.

"Benim gibi erkekler bu işi kazançlı kılıyor," dedi Faldo üzgün bir şekilde. "Biz genelevlerin sadece heyecanını, rengini ve cazibesini görüyoruz. Kızların buraya nasıl geldiklerini hiç düşünmüyoruz. Şu an çok utanıyorum." Belle de onun elini sıktı ve ona sokuldu. "Utanma. Sen iyi bir adamsın. Bu evde kendi isteğiyle çalışmayan hiçbir kız yok. Bu işe zorlanmamış olsaydım bile, belki de bu işi yapıyor olacaktım. Beni kaçırın ya da Paris'te tecavüz eden adamlardan biri değilsin. Seninle olmak hoşuma gidiyor. Senden gerçekten hoşlanıyorum."

Faldo ona doğru dönüp yanağını okşadı. "Ben de senden hoşlanıyorum, Belle. Koyu renk buklelerin ve ışıltılı gözlerinle sen gördüğüm en güzel kızsın. Bana kendimi yeniden genç hissettiriyorsun."

Bütün şampanyayı içtikten sonra, bir eş ya da âşık gibi Faldo onu kollarına alıp onu tatmin etmesini beklemek yerine, o Belle'i tatmin etmeye çalıştı.

Kim olursa olsun müşterileriyle seks çabucak sona ererdi. Faldo da diğer erkekler gibiydi; sert davranmaması, kaba sözler söylememesi ve herhangi bir hoşnutsuzluk çıkarmaması dışında onu diğerlerinden ayıran hiçbir şey yoktu. Ama bu gece farklıydı, daha yavaş, hassas ve sevgi doluydu. Serge'in sevişmesi gibi değildi ama zevkliydi.

Belle bir ara komodindeki saate baktı ve saatin on ikiyi geçmesine şaşırды, odasına dokuzu biraz geçe çıkmışlardı. Ama kendisini tutuyor, daha uzun sürmesini istiyordu.

Bu kez ilişkiyi hızlandırmadı; zevk alıyordu, gerçekten zevk alıyordu.

Gün ışığı panjurların kenarından içeri süzülürken uyandığında, kendini Faldo'nun kollarında buldu. Belle'in önceki gece yağlı olduğunu düşündüğü Faldo'nun vücudu sıcak, yumuşak ve rahattı. Bir kedi gibi gerinip bacaklarını onunkilerin üzerine attı. Evliliğin böyle bir şey olduğunu düşündü, sıcak bir memnuniyet.

Kısa bir süre sonra onunla tekrar sevişti ve bu kez önceki geceden daha hoştu. Hatta öpmesine bile izin verdi, çünkü ona sahip olduğu her şeyi vermesi gerektiğini hissediyordu.

Ama saat sekiz buçuk olduğunda cep saatine bakıp içini çekti. “Gitmeliyim, küçük çiçeğim. Saat onda bir toplantım var ve berbere gidip tıraş olmalı, sonra da otelime dönüp temiz bir gömlek giymeliyim.”

“Çok güzeldi,” dedi Belle kollarını sıkıca ona dolayarak. “Keşke hep böyle olabilse.” Panjurları örtülü odanın loş ışığında, yaşlı ya da çirkin değil, sadece onu mutlu eden ve kendisi hakkında iyi hissettiren tatlı bir adam gibi görünüyordu.

“İşinde çok iyisin,” diye kıkırdadı Faldo kısık bir sesle. “Bir an için ciddi olduğuna inanacaktım!”

Belle aniden doğrulup ona baktı. “Ama ciddiydim. Gerçekten!”

Faldo gülümseyip ona yaklaşarak göğsünün ucunu öptü. Bu küçük dokunuş bile içinin zevkten ürpermesine neden oldu ve onu kendisine doğru çekti.

“Gitmeliyim,” dedi Faldo bir-iki dakika sonra isteksizce. “Giysilerimi getirir misin?”

On dakika sonra kuru ve ütülenmiş giysilerini giymişti. Cissie onun için ayakkabılarını bile cilalamıştı. Faldo, elini Belle’in beline koyup kırmızı saten ve dantel sabahlığına gülümseyerek baktı. “Bunu tekrar yapabilir miyiz, tatlım?” Belle “İstemezsen, sana darılırdım,” diye karşılık verip onu öpebilmesi için kafasını eğdi. “Ama Madam’a o kadar para ödemek zorunda kalmadan hoşlanmadım.”

Faldo eğilip onu öptü. “Sen buna değersin, tatlım,” dedi gülümseyerek. “Ama artık gitmeliyim!”

Belle onu geçirdikten sonra yatağına döndü. Ne hissettiğinden tam olarak emin değildi. Faldo’yla yakınlaşmaktan memnundu, belki de metresi olmasını isterdi. Martha’nın onu serbest bırakması için ne istiyorsa ödeyebileceğinden emindi. Ama aynı zamanda, onun gibi iyi bir adamı aldatmak zorunda olduğuna üzülüyordu.

“Bunu düşünemezsin,” dedi kendi kendine sertçe. “Senin görevin kendine bakmak ve İngiltere’ye geri dönmek. Faldo da istediğini elde edecek.”

“Onunla bütün geceyi birlikte geçirmek nasıldı?” diye sordu Hatty daha sonra. Bütün kızlar mutfakta kahvelerine benye batırıyorlardı. “O kadar para ödeyebildiğine göre çok zengin olmalı.”

Hatty iri yarı ve kıvrımlı bir kızdı, kahverengi saçları, yeşil gözleri ve çok temiz bir kalbi vardı. Belle’in içini döktüğü ve arkadaşlık ettiği kişi oydu. San Francisco’daki bir yetimhanede büyümüş ve erkek yöneticilerden biri ondan faydalanmaya kalkınca oradan kaçmıştı. Onu sahiplenmiş gibi yapan bir çift tarafından fuhuşa zorlanmıştı ve bu insanlar Suzanne’le birlikte onu Martha’ya satmışlardı.

“Yoksa Belle’e âşık mı?” dedi Betty kocaman bir gülümsemeyle.

“Bana kalırsa, ıslak giysilerini giymek istemedi,” diye kıkırdadı Belle.

Anna-Maria’nın suratını astığını fark etmiş ve bu yüzden Faldo’ya dair gerçek hislerini saklamasının iyi olacağını düşünmüştü. “Hiç sabah olmayacak sandım,” diye ekledi pekiştirmek istercesine.

Kızlar bütün geceyi evde geçirmek isteyen adamlar hakkında konuştular. Belle çoğu erkeğin fiyatı duyunca vazgeçtiğini fark etti. Anladığı kadarıyla, pek ilgilenmiyor-muş gibi görünse de, Hatty diğerleri arasında bütün geceyi bir erkekle geçiren tek kızdı.

“Hilelerini bizimle paylaşsan iyi edersin, tatlım,” dedi Anna-Maria Belle’e. Kız gülümsüyordu ve tatlı bir ses tonu vardı ama Belle içindeki zehri hissedebiliyordu. “Paris’teyken mi öğrendin? Söylesene!”

“Hile falan yok. Söylediğim gibi, ıslak kıyafetlerini giymek istemedi,” diye tekrarladı Belle. “Boş cüzdanımı görünce, bir daha geri dönmeyeceği üzerine bahse girebilirim.” Ertesi hafta boyunca, Faldo, Belle’in aklından hiç çıkmadı. Daha çok Faldo’yu kişi olarak değil de, buradan kurtuluşunun ve İngiltere’ye dönüşünü kolaylaştırmanın bir bileti olarak düşünüyordu. Bu sırada, Martha’yla olan anlaşmazlığına bir de Anna-Maria eklenmişti. Belle’e teh-ditkâr bakışlar atıyor ve o odaya girdiğinde sözlerini yarıda kesiyordu.

Belle ilk gelişinde Anna-Maria’nın evin gözdesi olduğunu biliyordu ve birkaç hafta içinde Belle onun yerini almıştı. Bunun ne kadar gurur kırıcı olduğunu hayal edebiliyordu; hatta Martha yeni bir kız getirir ve konumu ele geçirilirse kıskanacağını da biliyordu.

Anna-Maria’nın bronz teni, neredeyse kapkara gözleri, kıvrırcık siyah saçları ve görüntüsüyle uyumlu ateşli yapısıyla şiddetli, dramatik bir güzelliği vardı. Belle’in beyefendiler arasında popüler olmasına kızmıyordu, diğer kızların onu onaylamaları ve genellikle onun yanında olmalarına içerliyordu.

Küçük bir sürtüşme olmadan bir günün bile geçmediği Londra’daki evinde kız kavgaları sıradandı. Belle bir keresinde Mog’un kıskançlığa kapılan kızların bir yılan kadar ölümcül olabileceğini söylediğini hatırlıyordu, o nedenle Belle, Anna-Maria’yı daha fazla çileden çıkarmamaya özen gösteriyordu.

On gün sonra tekrar eve dönen Faldo, Belle’e bir kutu şekerleme getirmişti. Pembe kadife güllerle süslüydü ve o kadar güzeldi ki, Belle duygulanmasına engel olamadı.

“Yine bütün geceyi seninle geçirebilir miyim?” diye sordu tek bir içki bile içmeden.

Belle kimsenin duymasını istemediği için “O kadar para harcamak istediğinden emin misin?” diye fısıldadı. Neyse ki, salon kalabalıktı ve Profesör gürültülü bir şekilde çalıyordu.

“Elbette eminim!” dedi Faldo. “Seninle olmak için bataklıktaki timsahların arasında yüzme riskine bile girerim.”

Belle güldü ama Martha’ya sorması gerektiğini söyledi. O gece o kadar çok beyefendi vardı ki, Martha’nın reddedeceğinden emindi.

Şaşırtıcı bir şekilde Martha kabul etti ama Belle, Faldo'nun ona verdiği banknotların ne kadar olduğunu bilmiyordu.

Bir kez daha şampanya sipariş etti ve Cissie içkiyle birlikte onları üst kata doğru takip etti.

Odasına girer girmez, Belle, Faldo'nun dudaklarından öptü ve ceketini çıkarmaya başladı. "Bunu yapmaya devam edemezsin," dedi Belle. "Bu delilik."

"Güzel bir delilik, tatlım," diye güldü Faldo ve onu belinden tutup tekrar öptü. "Yanımdan ayrıldığımdan beri senden başka bir şey düşünmedim. Başka erkeklerle olduğunu düşünmek işkence gibiydi."

Belle yüzünü ellerinin arasına alıp ona şefkatle baktı. "Bu konuda hiçbir şey yapamam, Faldo. Ben de seninle olabilmeyi diliyordum."

Faldo onu çevirip elbisesinin bağcıklarını açmaya başladı ve elbiseyi yere iterken eğilip sırtını öptü. "Çok güzelsin," diye mırıldandı. "Çok ufak ve kusursuz, ancak ben yaşlı bir aptal gibi sana âşık oluyorum."

Belle elbisesinin içinden çıkıp tekrar ona doğru döndü. "Ben de sana âşık oluyorum," dedi ve ona gerçek gibi geldiği için bunu söylerken kendisini kötü hissetmedi.

Tamamen soyunmadan ona saf bir tutkuyla sahip oldu ve Belle hevesle karşılık verdi.

Daha sonra, yatağında oturup şampanyalarını içerler ve Bölge'nin gürültüsü ve müziği açık pencerelerden içeri girerken, Faldo derin bir iç çekti.

"Dünyanın bütün dertlerini üstlenmiş gibisin," dedi Belle.

"Sadece tek bir derdim var ve o sensin," diye karşılık verdi Faldo. "Bu işten vazgeçip benimle gelmeni isteseydim, ne derdin?"

Belle'in kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Bunun bu kadar çabuk olmasını beklemiyordu. "Keşke yapabilsem," dedi, "ama Martha'ya sözleşmeyle bağlıyım." Açıklamaya

başlayıp Martha'ya ne kadar borçlu olduğunu bilmediğini söyledi.

"Anlıyorum," dedi Faldo Martha'ya kızmış gibi. "Ama endişelenme, bununla ilgileneceğim."

"Ama Faldo, gitmeme kolay kolay izin vermez," dedi Belle ona sarılarak, çünkü birden Martha'nın Bölge'deki en başarılı randevu evlerinden birine ılımlı, dürüst ya da kızların geleceğini önemseyerek sahip olmadığını anlamıştı.

"Tesirliyimdir," dedi Faldo güven verircesine. "Martha hakkında endişelenmeyi bana bırak."

Ertesi sabah, Faldo kalkıp giyindi. Belle yatakta kaldı ama adamın ifadesi onu biraz

endişelendirmişti. “Ne var?” diye sordu.

Faldo yatağın ucuna oturup ona baktı. “Her şeyi düşündüm,” dedi. “Aramızda hiçbir şey yokmuş gibi davranmalısın, kimseye hiçbir şey söyleme.”

Belle kafasını salladı. Onu alıp götürme fikrinden vazgeçmesinden korkuyordu.

“Bizim için bir yer ayarlayacağım,” dedi Faldo. “New Orleans’ta olmalı, çünkü sürekli ziyaret ettiğim tek yer burası ama Bölge’den uzakta bir yer bulabilirim. Her şeyi ayarladığımda, bir gece gelip sana haber vereceğim. Ertesi gün yürüyüşe çıkacakmış gibi yapar ama bir taksiye binip yanıma gelersin. Buradan kurtulduğunda, Martha’yla ilgilenirim.”

Belle yüzündeki ifadeden Faldo’nun bunu enine boyuna düşündüğünü ve ciddi olduğunu görebiliyordu. Kollarını boynuna dolayıp ona teşekkür etti. “Uzun süre tek başına kalmak zorunda olduğunu anlıyorsun, değil mi?” dedi Faldo uyarırcasına. “Ve Bölge’ye geri dönüp arkadaşlarını göremeyeceksin. Bütün bağı koparmak zorundasın.”

“Bu umurumda değil,” dedi Belle. “Sadece seninle birlikte olmak istiyorum.”

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

“Yararı yok, Jimmy, Belle’i asla bulamayacağımızı kabullenmek zorundayız,” dedi Noah yalvarırcasına. “Çok zaman geçti, izler silindi ve aklımıza başka fikir gelmiyor. Ne kadar istesem de, bunu artık yapamam.”

Eylül ayında sıcak ve bunaltıcı bir gündü, iki adam akşamüstü Ram’s Head’in arka bahçesinde oturuyorlardı. Sıcak ve yağışsız bir yazdı ve Mog arka bahçenin daha güzel olması için çok uğraşmıştı. Garth’ı eski kasalardan ve diğer işe yaramaz şeylerden kurtulmaya ikna etmiş ve çiçekliklere sardunyalı dikip eski bankı ve küçük beyaz masayı boyamıştı. Haftalardır barın gürültüsü ve sıcaklığından kaçıp sığınabilecekleri küçük, güzel bir alan olmuştu.

Uzayan kuraklık ve sıcak bütün Londra’da sorunlara neden oluyordu. İnsanlar huysuzdu, uyuyamıyorlardı,

atık su boruları berbat kokuyordu ve yiyecekler çabucak bozuluyordu, sokaklar tozlu ve ağaçların yaprakları bile zamansız bir şekilde dökülmeye başlamıştı. Önceki gece Garth, o, Jimmy ve Mog’un deniz kenarında bir süre tatil yapabilmeleri için barı bir haftalığına kapatıp kapatmamak arasında kaldığını söylemişti.

Ama Jimmy, amcası ve Mog’un gidebileceğini, Bel-le’den haber alma ihtimaline karşı burada kalmayı tercih ettiğini söyledi. Garth bir buçuk sene sonra bile haber alabileceğini uman, onun kadar inatçı ve kararlı birini tanımadığını söylemişti.

Noah, James’le birlikte üç kez Paris’e gitmiş ve genelevdeki kızın bahsettiği manastırı bulmaya çalışmıştı. Paris’teki kırkı aşkın manastırın hepsine uğradıklarını düşünüyordu ama Madam Sondheim’la herhangi bir bağlantıları olduğunu itiraf eden birine rastlamamıştı. Manastırların

bazıları hastane görevi görüyordu ve fahişelik yapan, saldırıya uğrayan ve doğum sırasında sorun yaşadığı için onlara getirilen birçok hastaları olduğunu söylemişlerdi. Ama Noah ve James'i kızların hiçbirinin İngiliz olmadığına ve hiçbirinin bu işe zorlanmadığına dair temin etmişlerdi.

Zaten Noah konuştuğu rahibelerin hiçbirinin genç kadınların kötüye kullanılmalarına yardımcı olmayı tasvip edeceklerine inanamıyordu. Çok açık konuşuyorlardı, dinin emrettiği şekilde yaşayan insanların böylesine korkunç bir suçu gizlemeye çalışmalarından şüphelenilmesi karşısında dehşete düşmüşlerdi.

Bu nedenle, genç kızları kaçırarak kişilerin şüphelerden arınmak için kullandıkları yere manastır dediklerini, ora-mn kızların başka bir yere gönderilecekleri güne dek tutuldukları bir ev olduğunu düşündü. Ama bu evin nerede olabileceğine dair en ufak bir ipucu olmadan orayı bulmak gibi bir umudu yoktu.

Jimmy de araştırmalarına aralıksız bir şekilde devam etmişti. Evraklarını kontrol etmek için bir kez daha hem Kent'in hem de Colm'ün ofislerine girmişti ve birilerinin bir şey biliyor olmasını umarak Seven Dials'taki insanların neredeyse yarısını sorgulamıştı. Bir sene önce bir şey bulmuştu ve bu Siy olarak bilinen Charles Braithwaite'in yaşadığı yeri.

sadece adamın Kent'in Aylesford denen yerinde yaşadığı söylenmiş ve hakkında daha fazla şey öğrenmek için oraya gitmişti. Braithwaite'larm üç nesildir çiftçilik yaptıklarını ama Charles Braithwaite'm bir beyefendi olduğunu düşünecek şekilde büyütüldüğünü ve çiftlik ona miras kaldığından beri vaktinin çoğunu Londra'da geçirdiğini öğrenmişti.

Kas gücü takviyesi olarak Garth'ı yanına alan Jimmy, Braithwaite'ı onlara bilgi vermeye zorlamak amacıyla çiftliğe gitmiş ama sadece çiftlik yöneticisi Tad Connor'u bulabilmişlerdi. Braithwaite'ın üç aydır oraya uğramadığını ve bu süre içinden ondan ne haber ne de maaşını alabildiğini söylemişti. Connor bakması gereken bir eşi ve üç çocuğu olduğu ve kulübesi bağlı olduğu için işinden ayrılamayan, doğru düzgün, dürüst bir adama benziyordu. Mahsul satarak geçimini sağladığını ve Braithwaite yakında dönmezse, ineklerden bazılarını pazarda satacağını söylemişti.

Jimmy, Braithwaite'ın ocak ayında buraya genç bir kız

getirdiğini hatırlayıp hatırlamadığını sordu. Tad patronunun ve arkadaşının bir gece geç saatte gelip ertesi gün erkenden ayrıldıklarını hatırlıyordu, çünkü ocak ayında sadece o zaman çiftliği ziyaret etmişlerdi. Yanlarında bir kız varsa bile, Connor onu görmemişti. Ama geçmişte kızların getirildiğini biliyordu. Tarihleri hatırlayamıyordu ve kızları sadece uzaktan görmüştü, o nedenle hiçbirini tarif edemedi, ama o sırada eve girmesine izin vermedikleri için Braithwaite ve arkadaşının kötü işler çevirdiklerini düşündüğünü hatırlıyordu.

Jimmy, Colm ve Kent'in Sly'ın ödlelik ettiğinden bahsettiklerini hatırladığı için, Connor'a işverenin kaybolduğunu polise bildirmesini önerdi. Connor buna gerek olduğunu sanmıyordu ama bir ay daha Braithwaite'tan haber almazsa, bunu düşüneceğini söylemişti.

Jimmy ve Garth Aylesford'dan döndükten kısa bir süre sonra, Noah, Jimmy'ye Belle'i bulabilmeleri için artık hiçbirinin yapabileceği bir şey olmadığını söylemişti. O sırada, Noah Jimmy'nin onunla

aynı görüşte olduğunu sanmıştı. Ama şimdi ona baktığında, bu meselenin peşini asla bırakmayacakmış gibi görünüyordu.

“Kaybolan kızlar hakkında gazeteye yazdığın haber gerçekten çok iyiydi,” dedi Jimmy üzgün bir şekilde. “Bunun polisi sarsacağını düşünmüştüm ama hiçbir şey yapmadılar.”

Noah uzanıp çocuğun kızıl saçlarını şefkatli bir şekilde karıştırdı. Yılın başında kayıp kızlarla ilgili gazetede çıkan haber polisin harekete geçmesi ve adaletin sağlanması için bir çabaydı. Ellerinden gelen her şeyi zaten yaptıklarını iddia eden polis için hiçbir fark yaratmamış olsa da, gazete

İngiltere'nin her yerinden gönderilen mektuplar almıştı. Haberin insanları etkilediği belliydi, kaybolan kızların ailelerine üzüntülerini paylaştıklarını söyleyenlerin yanı sıra, kendi kızlarının da kaçırıldığını yazan insanlar vardı. Bazıları tavsiye veren insanlardandı ama çoğu faydasızdı. Ve mektupların birkaçında suçluların kim olduklarını bildikleri yazıyordu; Noah bu isimleri araştırmaları için polise verdi.

Haberi yapmanın ilginç yanı, Belle'i bulmalarına yardımcı olmasa da, Noah dişini geçirebileceği araştırma gereken türde daha fazla gazetecilik işi almaya başlamıştı.

“Polis çok uğraştı,” diye hatırlattı Jimmy'ye. “Kent ve Colm'u sorguladılar ve onları suçlamak için gerçekten uğraştıklarına inanıyorum. Ama bunlar tecrübeli kötü adamlar ve kayıp kızlarla aralarında bir bağlantı kuracak somut bir delil yok. Annie'nin Kent'in Millie'yi öldürdüğünü söylemesi bile işe yaramaz, Mog orada olmadığı için tanıklık edemiyor. Ve bu sadece artık ortada olmayan bir kızın sözlerine dayanıyor. Annie olayın yaşandığı gece polise her şeyi dürüstçe anlatsaydı, şimdi her şey daha farklı olabilirdi.”

“Yapabileceğimiz başka bir şey var mı?” diye sordu Jimmy hüzün dolu bir şekilde.

“Tek umudumuz kayıp kızlardan birinin çıkıp başına neler geldiğini ve onu kimin kaçırdığını bize anlatması.”

“Keşke o kız Belle olsa,” dedi Jimmy titrek bir sesle.

Noah, Jimmy'yi bir buçuk seneden uzun bir süredir tanıyordu ve bu süre içinde çocuğun on sekizinci ve on dokuzuncu doğum günleri gelip geçmişti. Ancak şimdi ondaki fiziksel değişimleri fark ediyordu. Jimmy'nin boyu en az on santim uzamıştı, omuzlarında ve kollarında güçlenen kaslar gömleğinin kumaşını geriyordu ve çenesinde hafif bir sakal vardı. Belle'i bulmak için elinden geleni yaparak kararlılığını göstermiş ve amcası için çok çalışmıştı ve artık bir adama benziyordu, kızıl saçları ve çilleriyle klasik anlamda yakışıklı olmasa da, güzel ve güçlü bir yüzü vardı.

“Kızlarla tanışmayı denemelisin,” dedi Noah nazikçe. “Onu sadece kısa bir süreliğine tanıdın. Bir gün ortaya çıksa bile, artık ortak bir noktanız olmayabilir.”

Jimmy bu konuda daha fazla konuşmaması için onu uyarır gibi parlayan gözlerini Noah'ya dikti. “Onu bulacağım, Noah,” dedi kendinden emin bir şekilde. “Belki, o zaman beni istemeyebilir, bunu kabul edebilirim. Gittiğinden beri tanıştığım kızlar oldu, ama hiçbiri bana Belle kadar çok şey ifade

etmedi.”

Jimmy yapması gereken birkaç işi olduğunu söyleyip bahçenin arka kapısından çıkıp giderken, Noah bara geri döndü. Garth henüz barı açmamıştı ve mutfak masasında oturmuş piposunu tütürüyordu, karşısında oturan Mog ise bir çift çorabı örerek onarıyordu. Noah ikisinin sürekli birlikte zaman geçirdiğini ve Mog’un Garth’ın üzerinde iyi bir etkisi olduğunu fark etti. Adam eskiye nazaran daha yumuşaktı.

“İçecek bir şey ister misin, çay ya da bira?” diye sordu Mog.

Noah Mog’un teklifini geri çevirdi ve daha sonra King s Cross’taki bir müzikhole genç bir hanımı götüreceği için eve dönmesinin iyi olacağını söyledi.

“Jimmy’nin de böyle bir şey yapması gerekir,” dedi Mog.

Noah da aynı fikirdeydi ama Mog’un da böyle düşündüğünü duyunca şaşırdı.

“Öyle bakma!” diye çıkıştı Mog. “On dokuz yaşında, sevgilisi olmasının tam zamanı.”

“Haklı,” dedi Garth boğuk bir sesle. “Sürekli Belle’i düşünüp üzülmesi hiç iyi değil.”

“Az önce ben de ona benzer bir şey söyledim,” diye itiraf etti Noah. “Ama hepimizin ondan aynı şeyi istiyor olması bizi dikkate alacağı anlamına gelmez.”

“Belki de ben ona daha kötü hissettiriyorum,” dedi Mog endişeli bir şekilde. “Belle’den bahsediyor olmamı kastediyorum, buna engel olamıyorum. Annie’yi anlamıyorum. Hiç buraya gelip yeni bir gelişme olup olmadığını sormuyor, nasıl olduğumu görmeye bile gelmiyor. Geçen ay oraya gittiğimde, hizmetçi evde olmadığını söyledi. Bunun yalan olduğunu biliyorum.”

Noah iki kez Annie’yi görmeye gitmiş ve o da kadının soğukluğu karşısında şaşıırıp kalmıştı. Pansiyonerleri kabul ettiği ev güzeldi ve ev sahiplerinin bir zamanlar genelev işletmiş bir kadın olduğunu öğrendikleri takdirde dehşete düşecek türde insanlar kalıyordu, ama herhalde Mog ya da Noah’nın onu utandıracak bir şey söyleyeceklerini düşünüyor olamazdı!

“O her zaman soğuk nevale olmuştur,” dedi Garth. “Evi kendisine bırakması için Kontes’e şantaj yaptığına dair söylentiler vardı.”

“Bu çirkin bir dedikodu ve kesinlikle doğru değil,” dedi Mog cesurca. “Kontes onu severdi ve Annie öz annesiymiş gibi ömrünün sonuna kadar ona baktı.”

“Öyleyse, neden artık kendi çocuğunu önemsemiyor?”

diye sordu Garth. “Sanki Belle’in annesi sensin Mog. Ne oldu?”

Noah elini kaldırarak ikisine de engel oldu. “Annie’nin bu işi yapmaya zorlandığını biliyorum. O şekilde doğan bir çocuğu sevmesi kolay olmayabilir.”

Mog söylemek istediği ama cesaret edemediği bir şey varmış gibi dudağını ısırıldı. “Evet, Mog?” dedi Noah. “Bildiğin bir şeyler olduğunu görebiliyorum.”

“Benim suçum,” diye fısıldadı Mog. “Belle doğar doğmaz onu kollarıma aldım ve onun için her şeyi yaptım. Annie’ye seçim şansını vermedim. O Kontes’in gözdesiydi ve ona yerine başka biri geçmeden işine geri dönmesi gerektiğini söyledim.” Mog ağlamaya başladı, yanaklarından kocaman gözyaşları süzülüyordu. “Böyle yapmasaydım, sanırım daha farklı olurdu. Belki de, bu benim cezamdır. Yıllar önce Annie’nin bebeğini aldım ve şimdi onu kaybetmenin acısına katlanmak zorundayım.”

Noah, Garth’ın masadan kalkıp etrafını dolaşarak Mog’u teselli etmeye gitmesine şaşırıldı, iri yarı adamın her zamanki sert yüz ifadesi şefkatle yumuşamıştı. Noah birden Garth’ın Mog’a âşık olduğunu fark etti.

Arka kapıya doğru yürürken, “Senin suçun değil, Mog,” dedi Noah omzunun üzerinden. “Sen iyi bir arkadaş ve Belle için anne oldun. Ama artık kendi hayatını kurmanın zamanı geldi ve bana öyle geliyor ki, bunun için doğru adama sahiptin.”

Noah arka bahçeye varınca gülümsedi. Mog ve Garth’ın bunun onlar için yeni bir başlangıç olduğunu görmelerini umuyordu.

“Ağlama, Mog,” dedi Garth beceriksizce. Ağlayan kadınların yanında kendini hep rahatsız hissetmişti. “Noah haklı, hiçbir şey senin suçun değil, sen iyi bir kadınsın.” Mog “Noah söylediği son şeyle ne demek istedi?” diye sordu gözlerini önlüğüne silip ona bakarken. Garth yanındayken hep olduğu gibi midesinde kelebeklerin uçuştuğunu hissetti. Çok hoş bir yüzü olduğunu düşünüyordu ve gergin olduğunda dudağını ısırmasına, gri gözlerindeki şefkate bayılıyordu. Onunla şimdi konuşmazsa, hiçbir zaman konuşamayacağını anladı.

Garth “Birlikte bir hayat kurabileceğin doğru adama sahip olduğunu söylerken, sanırım sana olan hislerimi kastetti, Mog,” deyiverdi.

Mog’un gözleri kocaman oldu ve elini ağzına götürdü. “Bana mı?”

“Evet, sana tabii. Başka kim olabilir?” dedi Garth. Yıllardır bir kadını etkilemeye çalışmadığı ve hiçbiri ona Mog kadar çok şey ifade etmediği için sesi çatladı. “Ama belki de sen aynı şeyleri hissetmiyorsundur? Eğer öyleyse, söyle, ben de başka bir şey söylemem.”

“Garth,” dedi Mog kısık bir sesle, tekrar ağlayacakmış gibi alt dudağı titredi. “Ben de böyle hissediyorum, ama tek taraflı olduğunu sanıyordum.”

Bu sohbetin bir tenis maçı gibi bir ileri bir geri gideceğini fark eden Garth, uzanıp ellerini tutup ve Mog’u kollarına alıp öptü.

Tadı turta için az önce dilimlediği elmalar gibiydi ve sabunla lavanta suyu kokuyordu. Garth onu öperken Mog’u sıkıca kollarına alıp ayaklarını yerden kesti ve kadının dudaklarının teslim olmasından onun da aynı şeyleri hissettiğini anlayınca Garth’ın kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

“Sanırım barı açmamın zamanı geldi,” diye mırıldandı Garth daha sonra Mog’un boynuna doğru.

Mutfakta bir sandalyeye oturup onu daha çok öpmek için kucağına almıştı. Şimdi ne yapacaklarını bilmiyordu. Flörtleşmek genç insanlar içindi ama çok hızlı ilerlerse Mog'un korkacağını düşünüyordu. Ayrıca Jimmy'yi de düşünmesi gerekiyordu. Öncelikle çocuğa durumu izah etmeden, Mog'u yatağına götüremezdi.

Ama içinde Jimmy'nin evliliğin en doğrusu olacağını düşüneceğine dair bir his vardı, belki de haklı olabilirdi.

“Başıma böyle bir şey geleceğini hiç düşünmemiştim,” dedi Mog sevimli bir şekilde kızararak. “Ama Jimmy'nin duygularını da düşünmeliyiz; içeri girip bizi bu şekilde yakalamasına izin veremeyiz.”

Garth her zaman aklından geçenleri Mog'un sezmesinin şaşırtıcı olduğunu düşündü. “Genç yeğenim yüzünden yeniden evleneceğim hiç aklıma gelmezdi,” dedi.

Mog kucağında kaskatı kesilip tekrar dudağını ısırınca, Garth gaf yaptığını fark etti.

“Demek istediğim, ona kötü örnek olamam,” dedi ve bunun da kulağına pek iyi gelmediğini fark edince yüzünün saçları gibi kızardığını hissetti. “Asıl söylemeye çalıştığım şu, Mog, seninle evlenmek istiyorum. Eşim olur musun?”

Mog bunun üzerine güldü, taşların üzerine dökülen su gibi hafif bir şakımaydı bu. “Her şeyden çok isterim, Bay Franklin,” dedi. “Jimmy'ye kötü örnek olmak istemiyorsak, bunu bir an önce yapsak iyi olur.”

Noah evine dönerken Tottenham'a çıktığında hâlâ Mog ve Garth'a gülüyordu. Harika bir çift olacaklarını düşünüyordu ve evlenmeye karar verirlerse, Jimmy'nin Belle'i bu kadar çok düşünmeyi bırakacağından emindi.

Ama Belle'i her düşündüğünde olduğu gibi aklına diğer kaybolan kızlar geldi ve Bow Caddesi'ndeki kıdemli polislerden birinin ona söylediklerini hatırladı.

“Bu tür şeylerin olduğunu biliyoruz, genç kızlar kandırılıp fahişelik yapmaları için Fransa'ya ya da Belçika'ya götürülüyor. Ve oralardaki kızlar aynı amaç için tekrar satın alınıyorlar. Birkaç ay önce baskın yaptığımız Stepney'deki bir randevu evinde iki Fransız kız bulduk. Perişan haldeydiler, çok zayıf ve pasaklıydılar ve afyon bağımlısı olmuşlardı. Onları temizledikten ve kendileriyle Fransızca konuşabilecek birini bulduktan sonra, İngiltere'ye leydi-lerin hizmetçileri olmak için geldiklerini sandıklarını öğrendik. Anlaşılan ikisi de Paris'teki büyük evde, kızlara bir seneliğine onunla İngiltere'ye gideceklerini söyleyen aynı kadınla görüşmüş. İkisi de, büyük evde “beyefendiler” tarafından ihlal edilmişler ve sürekli izlendikleri için kaçamamışlar. Birkaç ay sonra, her biri bir öncekinden daha berbat olan farklı yerlere götürülmüşler ve en sonunda onları bulduğumuz Stepney'e varmışlar.”

Polis her sene üç ya da dört yüz genç kızın kaçırıldığını ve sadece yüz elli kadarının tekrar görüldüğünü söylemişti. Birçoğunun muhtemelen kaçtıkları adamla birlikte olduğuna, bazılarının öldürüldüğüne ama geriye kalanların herhangi bir genelevde olduğuna dikkatini çekmişti. Birçoğunun nerede yaşadıklarını bilseler bile, kurtarılamayacak noktada olduklarını, madde bağımlılığının ve

hastalıkların baş gösterdiğini söylemişti. Çok geçmeden morg taşındaki bir başka beden olacaktı.

Genç kızları morg taşında yattıklarını düşünmeye dayanamayıp, “Belki de Paris’i bir kez daha ziyaret edip Co-sette’e rüşvet vermeyi denemeliyim,” diye kendi kendine homurdandı Noah.

YIRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Martha’nın evinden sonsuza dek ayrılmak üzere merdivenlerden inerken, Belle’in korkudan midesi bulanıyordu. Saat öğleden sonra ikiydi, oldukça sıcak ve bunaltıcı bir gündü, hiç esmiyordu.

Önceki gece Faldo gelip onlar için bir yer bulduğunu söylemişti. Sadece adresi verip ne yapması gerektiğini söyleyecek kadar kısa bir süreliğine parasını ödemiş ve onu huzursuzluk içinde bırakmıştı. Bu his onu bir türlü terk etmemişti; doğru şeyi yapıp yapmadığını düşünmekten gözüne uyku girmemişti: Doğru düzgün tanımadığı birine güvenmek durumundaydı.

Ama artık fikrini değiştirmesi için çok geçti ve Fal-do’nun ondan istediği gibi yanında sadece birikimi, saç fırçası ve sarılı birkaç kurdelenin olduğu küçük bir el çan-

tası vardı. Belle Paris’te ona verilen yeşil elbisesinin altına mavi elbisesini giymişti ve bunların altında iki iç eteklik, iki iç çamaşırı ve iki iç gömleği vardı. Üzerinde bu kadar giysiyle çok bunalmıştı, ama Faldo’nun söylediği gibi bütün eşyasını geride bırakmayı göze alamamıştı.

Martha’nın ona verdiği her şey odasındaydı ve kızların mücevherleri ve diğer kişisel eşyalarını paylaşacaklarını umuyordu.

Belle merdivenlerin sonuna vardığı sırada Martha mutfaktan çıktı. “Dışarısı çok sıcak,” dedi merakla Belle’e bakarak, sanki her zamankinden daha toplu görüldüğünü fark etmiş gibiydi. “Kızların hepsi arka bahçede limonata içiyor.” Belle’in midesi altüst oldu. Martha’nın onun bir iş çevirdiğini hissettiğinden emindi. “Yürüyüşe çıkmak istedim,” dedi Belle. “Hava bu kadar sıcakken tembellik etmek çok kolay oluyor.”

“Pekâlâ ama abartma,” dedi Martha. “İngilizlerin neden sürekli egzersiz yapmak istediklerini hiç anlamadım.” Martha bir süredir İngilizler hakkında iğneli sözler söylüyordu. Belle karşılık vermesi için onu kışkırtmaya çalıştığını hissediyordu. Şimdi oltaya gelmek gibi bir niyeti yoktu, o yüzden tatlılıkla gülümsedi.

“Herhalde demiryolu hattını geçer geçmez pişman olacağım,” dedi. “Hemen gölgede oturmak için geri dönüp bir bardak limonata içerim.”

Bunun üzerine Martha salondan çıktı ve Belle ön kapıya ulaştı. Kızlara veda edemediği için çok üzgündü, çünkü Anna-Maria dışında hepsini sevmişti ve arkadaşlıklarına, tavsiyelerine minnettardı. Birlikte gülüp eğlenmelerini ve hoş sohbetlerini özleyecekti, çünkü onların varlığı, her korktuğunda, yalnız hissettiğinde, evini özlediğinde ona yardımcı olmuştu.

Belle tren yolundan hızla Fransız Mahallesi’ne yürüdü, sonra Martha’nın Cissie’yi ya da başka birini onu gözetlemesi için göndermediğinden emin olmak amacıyla arada sırada omzunun üzerinden bakıp

zik zak çizerek yolda ilerledi.

En sonunda, takip edilmediğinden emin olunca, onu Kanal Caddesi'ne götürmesi için bir at arabası tuttu.

Belle nadiren Fransız Mahallesi ve Bölge'nin dışına çıkmıştı, o nedenle şehir merkezinin nasıl bir yer olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Araba Kanal Caddesi boyunca uzunca bir süre ilerledikten sonra döndü. Belle Kuzey Carroll-ton Caddesi levhasını görünce doğru yolda olduğunu anlayıp rahatladı. Ama araba çok sayıda "shotgun" denilen evin olduğu bir sokakta durunca hayal kırıklığına uğradı.

Belle bu tarz tek katlı ahşap evlere ucuza inşa edildikleri için güney eyaletlerinde çok rastlandığını biliyordu. Eni altı metreden biraz daha fazlaydı ve odaları koridor olmaksızın birbirlerine bağlı olduğu için hiç alan ziyan edilmezdi, ayrıca yaz aylarında serin bir rüzgâr eserdi. Bu evlere *Shotgun* denmesinin sebebi, önünde ve arkasında birer kapı olduğu için bir kapıdan giren merminin diğer kapıdan çıkabilecek olmasıydı.

Bu evlerin hiçbir kusuru yoktu; milyonlarca insanın bu tür bir evde yaşamaktan memnun olacağını biliyordu. Ama Faldo'nun onlara Fransız Mahallesindeki gibi fer-forjeli balkonları ve süslü panjurları olan sevimli Kreole kulübelere birini ayarlayacağını sanmıştı. Yıkık dökük, fakir bir insanın yaşadığı tarzda bir ev beklemiyordu.

Ön bahçesi bile yoktu. Caddedeki bütün evler tuğla kolonların üzerine yerleştirilmişti, tahta basamaklarla ön kapıya ulaşıyordu ve evin ön kısmına doğru hafifçe sarkan çatı küçük bir veranda oluşturuyordu.

"Umarım Martha'yla sorun yaşamamışsındır," dedi Faldo. "Senin için endişelendim."

"Hayır. Dışarı çıkarken benimle konuştu ama ona yürüyüşe çıkacağımı söyledim. Ne kadar şişman görüdüğümü fark ettiğini sandım. Üzerimde iki elbise var ve çok bunaldım." Belle gergin bir şekilde güldü. Sorunsuz bir şekilde Martha'nın evinden ayrıldığı için rahatlamıştı ama şimdi önünde uzanan yol onu korkutuyordu.

Faldo sinekleri dışarıda tutan tel kapıyı açıp içeri girmesi için ona işaret etti. İlk olarak odanın sandığından daha büyük olduğunu ve yüksek tavan sayesinde içerisinin havadar olduğunu fark etti ama iki koyu kırmızı kadife koltuk ve pencerenin yanındaki küçük masa dışında hiç eşya yoktu. Gaz lambasıyla aydınlanıyordu ve bir de şömine vardı ama hava çok sıcak olduğu için New Orleans'ın şömine yakacak kadar soğuk olabileceğini hayal edemiyordu.

"Bu sabah en acil eşyalardan bazılarını getirtmeyi başardım," dedi Faldo. "Ama geri kalanını kendin seçmek isteyeceğini düşündüm."

Belle ne diyeceğini bilmiyordu. Özellikle de, Martha'mn evinin konforundan sonra burası çok sade ve itici görünüyordu. Zamanının çoğunu burada tek başına geçireceğini biliyordu ve bu onun korkuyla ürpermesine neden oldu.

"Geri kalanını görebilir miyim?" dedi ve kendisini toplayıp özgürlüğüne doğru ilk adımı attığı için

memnun olmaya çalıştı.

“Sadece yatak odası ve mutfak var,” dedi Faldo ve onu yatak odasına geçirdi. Aldığı yatak güzel pirinç bir karyolaydı ve üzerinde yeni yatak takımları, yastıklar ve bir yorgan vardı. “Yatağı yapma işini sana bıraktım, kadınlar bu tür şeylerde çok daha iyidir.”

Aynı zamanda üç oval aynası ve bir taburesi olan koyu renk ahşaptan bir tuvalet masası vardı. Ona ve yatağa bayılan Belle ev hakkındaki gerçek duygularını sezmesinden korktuğu için Faldo’ya kocaman sarıldı.

“Ev işlerini öğrenmiş olamayacak kadar genç olduğumu biliyorum, tatlım,” dedi Faldo dudaklarını onun ensesine yaklaştırarak. “Ama elimden geldiğince sana yardım edeceğim, üstelik senin gibi zeki bir kız dergilerden ve kitaplardan çok şey öğrenebilir.”

Üçüncü ve son oda mutfaktı. Gaz ocağı, lavabosu, duvardaki raflarda çanak çömlek ve tencereler vardı ve ortasında iki sandalye ve temiz bir masa duruyordu. Faldo bir tür metalle kaplı dolabı açtı, alt gözündeki kare tabakta bir parça buz vardı. “Süt, yağ ve eti bozulmamaları için burada saklarsın,” diye açıkladı. “Her hafta buz satmak için mahalleye uğrayan bir adam olacak. Zile bastığında tabağı alıp adama götür.”

Belle, Martha’nın evine buz getirildiğini görmüştü ama sıradan insanların da buz alabileceğini bilmiyordu ve bu onu biraz neşelendirdi.

Faldo, Belle’in bundan hoşlanmayacağını düşünerek endişeli bir ifadeyle “Ama ne yazık ki, tuvalet dışarıda.” “Sorun değil,” cevabını verdi Belle ama bir kez daha hayal kırıklığına uğradı.

Sonra Faldo kahve hazırlamak için su ısıtıcısını doldur-

du. Bir kutu yiyecek de almıştı, üzerindeki cevizli keki görünce Belle her şeyi yerleştirmek için hareketlendi.

Faldo “Yemek pişirebiliyor musun?” diye sordu bir kaşıkla demliğe kahve doldururken.

“Biraz,” dedi Belle. “Eskiden Mog’a yardım ederdim. Onunlayken sebze soyar, doğrar ve reçel turtası yapardım. Ama tek başıma hiç yemek yapmadım.”

“Eğer okuyabiliyorsan, yemek pişirebilirsin,” dedi Faldo gülümseyerek. “En azından, annem böyle söylerdi. Belki bir kitapçıya gidip yemek tarifi kitabı alabilirsin.” “Bu iyi bir fikir,” dedi Belle. Gerçekten böyle hissetmese de, sesinin kulağa hevesli ve neşeli gelmesini umuyordu.

Kahvelerini içip cevizli kek yedikten sonra Faldo ona haftalık on dolar harçlık vereceğini söyledi. Belle bu kadar az olmasına üzüldü -bu parayla pek ilerleme kaydedemezdi- ama endişelendiğini fark ettirmedi. “Senin için iki hesap da açtım,” diye devam etti Faldo. “Biri Kanal Cadde-si’nin ilerisinde kalan Frenklar’ın marketinde. Diğeri ise çoraptan pamuk ipliğine ve masa-sandalyeye kadar her şey bulunan Alderson’ın dükkânında. Bu iki dükkânda burayı eve dönüştürecek her şeyi bulabilirsin; bana yazdırman yeterli. Faturaları Bayan Anne Talbot olarak imzalamaksın ve biri sana herhangi bir şey sorarsa, koruyucun olduğumu söylemelisin. Senin için bunun sakıncası var mı?” Belle, Martha’nın

onu bulmaya çalışması ihtimaline karşı sahte isim kullanmak zorunda olduğunu düşünüyordu. “Çok nazıksın. Umarım bundan pişman olmazsın.” Faldo gülümseyip uzanarak yanağını okşadı. “Pişman olmam için hiçbir sebep yok, sen çok tatlısın. Sadece yalnız hissetmen ve sıkılmandan endişeleniyorum. Buraya

mümkün olduğunca sık geleceğim ancak bunun arkadaşların ya da ailenle yaşamak gibi olmadığını biliyorum.” “İdare ederim. Okuyabiliyorum, dikiş dikiyorum ve yemek pişirmeyi öğrenebilirim,” dedi Belle hissettiğinden daha cesurca. “Peki komşulara hakkımda ne söyleyeceğim?” Faldo kaşlarını çattı. “Bana kalırsa, onlardan uzak durman en iyisi,” dedi. “Ama onlarla konuşman gereken bir durum olursa, elbette Bölge’den geldiğini söylememelisin. Senin koruyucun olduğumu ve İngiltere’deki ailen vefat ettiği için buraya geldiğini söyleyebilirsin. Neden benim ailemle birlikte yaşamadığını merak ederlerse, kimseye bağlı olmak istemediğini söyleyebilirsin. Ama onlarla hiç konuşmaman daha güvenli olur, böylece burada olduğun Martha’nın kulağına gitmez.”

“Onunla ne zaman konuşacaksın?” diye sordu Belle. “Konuşmayacağım, tatlım,” dedi Faldo ve Belle’in yüzündeki şaşkınlığı görünce açıklamaya devam etti. “O zor bir kadın, senin için çok büyük bir para isteyecektir ve o tutarı ödemeyi reddedersem sorun çıkarabilir. O yüzden bu akşam birde eve uğrayıp seni görmek istediğimi söyleyeceğim, böylece masum görünüp ortadan kaybolmanla hiçbir ilgim yokmuş gibi yapabilirim. Ama anladığın gibi, Bölge ya da Fransız Mahallesi’nin yakınına gitmemelisin.” Belle kafasını salladı ama onu özgür bırakmak için hiçbir şey ödemeye yanaşmaması hayal kırıklığına uğramasına neden oldu. “Elbette. Zaten oraya gitmek istemem.” “Nerede kalmıştık?” dedi Faldo ve elini tutup Belle’i yatak odasına götürdü. Yatağın üzerindeki nevresimleri kaldırıp yere attı. “Çabuk olmak zorundayız, daha sonra bir toplantım var.”

Bir süre sonra, Belle ön taraftaki tel kapının sertçe kapandığını ve Faldo’nun basamaklardan inen ayak seslerini duydu ve boş yatağa uzanıp ağlamaya başladı.

Kendisini Martha’nın evindeyken hissettiğinden daha çok fahişe hissediyordu. Faldo bütün giysilerini çıkarmıştı ve onu okşamadan ya da öpmeden ilişkiye girip aceleyle çekip gitmişti.

Bunların hiçbirini beklemiyordu. Şehrin bilmediği ve tehlikeli olabilecek bir bölgesinde yalnızdı. Evin içinde olmasını beklediği banyo ya da tuvalet gibi lükslere sahip değildi. Faldo ona Martha’nın evinde kazandığından çok daha az para verecekti ve eğer Martha en gözde kızının hâlâ şehirde olduğunu öğrenirse, muhtemelen kaçtığı için ona ders verecek birini gönderirdi.

Ama Belle’i asıl üzen, Faldo’nun onu sevdiği için istediği her şeye sahip olabileceğini sanmasıydı. Bu muhtemelen mantıksız bir beklentiydi; zaten onu sevmiyordu, çaresiz olduğu için yanına sığınmıştı. Ama yine de, tek istediğinin seks için her zaman müsait olacak güzel bir kız ve New Orleans’tayken kalabileceği bir yer olması onu üzmüştü.

Zekiydi de. Alacağı şeyleri onun ismine yazdırmasına izin vererek cömert görünecekti, ama doğrusu kaçabileceğini düşündüğü için ona yiyecek ya da ev eşyası alabileceği kadar para vermek istemiyordu.

Yüz dolardan biraz daha fazla biriktirebilmişti. Çok para gibi görünse de, bununla İngiltere’ye dönmek bir yana New York’a varıp varamayacağını bile bilmiyordu.

Belle o kadar çok ağladı ki, havanın karardığını fark etmedi. İç gömleğini giyip panjurları kapatmak ve gaz laııı-

basını yakmak için kendini toplamak zorunda kaldı. Yakındaki bir evden gelen yemek kokusunu alabiliyordu ama sokak Bölge'de olduğundan çok daha sessizdi. Bu kasvetli küçük eve dair hiçbir şeyden hoşlanmasa bile yine de bu iyi bir noktaydı.

Su ısıtıcısını çalıştırmak için mutfığa giderken, "Çok acele ettin," dedi yüksek sesle. "Daha yakından tanıman ya da onunla ilgili karar vermeden önce diğer adamları göz önünde bulundurman gerekirdi. Ama artık olan oldu, geri dönüşü yok, o yüzden bu durumu en iyi şekilde değerlendirmelisin."

Martha'nın evinden ayrıldıktan sonraki ilk birkaç gün içinde, Belle sıkıntı ve yalnızlığın en büyük düşmanları olduğunu keşfetti. Birinci sorunla temizlik yaparak, yemek pişirerek, bir şeyler okuyarak ya da dikiş dikerek baş edebiliyordu ama yalnızlığını hafifletecek hiçbir şey bulamıyordu.

Neredeyse her gün Martha'nın evinde kızlarla birlikte uzun uzun kahvaltı yapmayı, saçları dağınık bir halde geceliğiyle ortalıkta dolaşmayı, herkesin aynı anda önceki geceden bahsetmesini ve içlerinden biri tuhaf bir deneyimini anlatınca kahkaha atmalarını özlüyordu. Ve bir de Fransız Mahallesi'nde tembel tembel dolaştığı ya da arka bahçede sohbet ederek soğuk içkisini yudumladığı öğleden sonraları vardı. Bir beyefendinin geldiğini ve birden hepsinin baştan çıkarıcı gülümsemelerini takınıp kendilerini gelen kişiye hazırlamaları gerektiğini bildiren ön kapının zilini duymak için bile her şeyini verebilirdi.

Bölge'deyken, sokakta çene çalmak için biri tarafından durdurulmadan yürümesi neredeyse imkânsızdı. Sokak müzisyenleri genellikle kızları sahiplenir ve onlar için özel şarkılar çalarlardı, Belle kaç kez onları dinlemek için durduğunu ve onunla flört ettiklerinde güldüğünü hatırlamıyordu. Bir sokak satıcısından dondurma ya da karpuz dilimi alırken, satıcı ona ufak tefek dedikodular anlatırdı. Dükkân sahiplerinin hepsi dostçaydı ve onu gülümseyerek karşılardı; hiç kimse kibirli değildi, kendilerini üstün görmezlerdi. Bölge'deki herkes bu işte birlikteymiş gibi davranırdı, tıpkı Seven Dials'ta olduğu gibi.

Ama şimdiye kadar bu sokaktakilerden biri ne onunla konuşmuş ne de gülümsemişti. Belle onun metres olduğunu bildikleri için böyle davrandıklarını sanmıyordu. Burada kimsenin bir başkasıyla konuştuğunu görmemişti. Belle "Saygın" mahallelerdeki hayatın böyle olduğunu düşündü. İnsanlar başkalarından çekindikleri için mesafeli davranıyorlardı. Bağlılık korkusu mu yoksa züppelik miydi, bilmiyordu. Ama sebebi ne olursa olsun, bundan hoşlanmamıştı.

Bazen kendini o kadar yalnız hissediyordu ki, ağlaya ağlaya uykuya dalıyordu. Sessizlik üzerine çöküyor ve onu tehdit ediyordu. Gece birkaç kez gök gürültüsü duymuştu, yağmur öylesine şiddetliydi ki, ince çatıyı sertçe dövüyor ve gök gürültüleri korkudan titremesine neden oluyordu. Uzun yürüyüşlere çıkmayı alışkanlık haline getirmişti ve her defasında daha uzağa giderek eve dönüşünü geciktiriyor, eve döndüğünde de hemen uykuya dalacak kadar yorulmayı amaçlıyordu.

Faldo her zaman farklı bir günde olsa da haftada bir geliyordu. Belle önceleri söylediği gibi düzenli bir işi olmadığı ve bir yerde ne kadar kalacağını asla bilmediği için gelişigüzel geldiğini sanmıştı, ama şimdi başka biriyle arkadaşlık edip etmediğini görmek için böyle davrandığından

şüpheleniyordu.

Eve taşındıktan sonraki ilk ziyaretinde, içinde süslü bir iç çamaşırının olduğu bir kutuyla gelmişti. Ona güzel kırmızı ipek bir iç gömleği ve onunla uyumlu bir sabahlık ve kenarları siyah tüylerle süslü kırmızı deriden zarif terlikler almıştı. Faldo o gece çok iyi ve şefkatliydi, Belle'e evin çok güzel görüldüğünü belirterek iltifat etmiş ve yalnız kaldığı için endişelendiğini söylemişti.

Belle hep böyle olacağını düşünüyordu. Ona özel yemekler pişireceğini, masayı çiçekler ve mumlarla süsleyeceğini ve arada sırada bir restorana ya da tiyatroya gideceklerini hayal ediyordu. Hatta bir gün Faldo'nun onu tatile götürmeyi bile teklif edebileceğini sanıyordu.

Ama Faldo bir sonraki ziyaretinde soğuk ve mesafeliydi ve Belle sebebini anlayamamıştı. Kötü görüldüğü için değildi, her gece gelme ihtimaline karşı yıkanıp saçlarını toplar ve yeni bir iç çamaşırı giyerdi. Onu memnun etmek için elinden geleni yaparken, Faldo'nun ona şefkatle karşılık vermemesi çok üzücüydü. Ancak kötü bir gün geçirmiş olabileceğini düşünerek o gece onu affetmişti.

Ama o günden beri hep aynıydı. Her an gelebileceği için Belle geceleri asla rahat edemiyordu. Saat ona kadar gelme-diyse, gelmeyeceğini biliyordu, o yüzden süslü iç çamaşırını çıkarıp geceliğini giyerek yatağına girerdi. Faldo ziyaretine geldiğinde sohbet etmek, ona gününün nasıl geçtiğini sormak ya da kendi gününden bahsetmek istemezdi. Onu sadece yatağa götürüp istediğini yapar, sonra da uykuya dalar.

Faldo sevgi göstermese bile, Belle her gün, Martha'nın evindekinden çok daha iyi durumda olduğuna kendini ikna ederdi. O bir metresti, fahişe değil; Alderson'm dükkânına gidip birkaç eşya, kilimler, resimler ve süslemeler alıp Faldo'nun hesabına yazdırdığı için rahat bir evi de vardı. Yiyeceği birçok şey vardı ve bütün gün yaptığı işlerle kendini memnun edebilirdi. Ama onunla olduğu geceler, Faldo uykuya daldıktan sonra uzun bir süre gözüne uyku girmeden uzanır ve Martha'nın evinde onunla ilk kez birlikte olduğu geceye kıyasla daha az konuştuğunu hatırlayıp kullanıldığını hisseder ve üzülürdü.

Kendisini Mog'u, annesini ve Jimmy'yi düşünürken bulurdu, bu çaresizlikten başka bir yere çıkmayacağını bildiği karanlık bir tünelden aşağı kaymak gibiydi. Birçok kez onlara yazmayı ve onlardan eve dönmesi konusunda yardım istemeyi düşünmüştü, ama başına gelenleri onlara anlatmaya dayanamazdı.

Kuzey Carrollton Caddesi'ne taşındıktan dört hafta sonra, bir öğleden sonra birkaç blok ötedeki küçük bir şapkacı dükkânı gözüne ilişti. Her gün yürüyüşe çıkar, şehri öğrenmek için her defasında farklı bir yoldan ve mahalleden geçirdi. Ama nedense, yaşadığı yerden pek uzak olmasa da, bu tarafa daha önce hiç gelmemişti.

Belle tepeleme bira yüklü el arabasının geçmesini bekledikten sonra, yolun şapkacının olduğu tarafına geçti. Vitrinin düzenlemesi çok hoştu, bir süre durup öylece baktı. Ağaç dalları ve altındaki altın rengi, kızıl kahverengi ve kırmızı kâğıt yapraklarla sonbahar teması işlenmişti. Dallara birkaç şapka yerleştirilmişti: Altın rengi ve kahverengi uzun tüylerle süslü, gösterişli kırmızı bir şapka, geniş kenarlı ve tüllü yosun yeşili bir şapka, kahverengi kadife bir başlık ve amber boncuklarla süslü kahverengiye dönük sarımsı, çan biçimli güzel bir şapka vardı.

İngiltere’den ayrıldığından beri evde yaptığı gibi şapka çizmek için eline hiç kâğıt-kalem almamıştı. Hatta, Etienne’e hep bir şapka dükkânı olmasını hayal ettiğini söylemek dışında, bunu bir kez olsun düşünmemişti bile.

Ama şimdi, vitrinden dükkâna bakarken, hayalleri yeniden canlandı. Dükkânın arka tarafında bir tezgâh vardı ve beyaz saçlı, ufak tefek bir kadın banka oturmuş tezgâhtaki bir şapka üzerinde çalışıyordu. Şapkaya tül dikeyor gibi görünüyordu.

Küçük dükkânın her yerine düzinelerce şapka asılıydı ve Belle daha yakından görmek için içeri girmesi gerektiğini hissetti. Dükkânın kapısını açarken bir çan çaldı, sesi Seven Dials’ta evinin yakınındaki şeker dükkânında çalan çana benziyordu.

“Size nasıl yardımcı olabilirim, madam?” diye sordu yaşlı kadın işine ara vererek.

En az altmış yaşında olmalıydı, yüzünde derin çizgiler oluşmuştu ve kamburu çıkmıştı. Ama krem rengi dantel yakası ve kol uçları olan donuk siyah elbisesine rağmen, parlak gözleri ve sıcak bir gülümsemesi vardı.

“Sadece daha yakından bakmak istemişim,” dedi Belle. “Şapkalara bayılırım ve vitrininiz çok güzel.”

“Teşekkür ederim, tatlım,” diye yanıtladı yaşlı kadın. “Demek İngilizsin. İngiliz kadınların hep zevk sahibi olduklarını düşünmüşümdür.”

Belle bir süre onunla şapkalar hakkında sohbet etti ve sonra, yaşlı kadının konuşkan olduğunu görünce, ona hep bir şapkacı olmayı ve şapka dükkânı açmayı hayal ettiğini söyledi.

“Hayret!” dedi yaşlı kadın heyecanla. “Daha önce onların nasıl yapıldığını öğrenmek isteyen biriyle hiç tanışmamıştım. İnsanların çoğu onları bir yerden hazır aldığını

sanıyor. Kalıbı hazırlamanın, dikişin ve süslemenin gerçek sanat olduğunu bilmiyorlar.”

Belle dükkânda kalıp bir süreliğine kendini daha az yalnız hissetmek için yaşlı kadını övmeye hazırды. Şapka alacak parası olmadığını itiraf etti, ama birkaçını denediğinde işçiliklerine hayran kaldı.

“Senin kadar genç ve güzel birinin bu şapkalarla görmek çok güzel,” dedi yaşlı kadın. “Adım Bayan Frank, kendime bir fincan kahve hazırlamak üzereydim. Sen de ister misin?”

“Adım Belle Cooper ve bir fincan kahve çok hoşuma gider,” diye yanıtladı. İsmi ağzından kaçırır kaçırmaz, Belle, Anne Talbot adını kullanması gerektiğini hatırladı. Artık gerçek ismini geri alamazdı ama başka bir şey söylememeye karar verdi.

“Hep İngiltere’ye gitmek istemişimdir,” dedi yaşlı kadın dükkânın arkasındaki kapıyı açıp küçük mutfâğa ulaşırken. “Artık çok yaşlı olduğum için oraya gidebileceğimi sanmıyorum. Kral Edward ve sarayını görmeyi isterdim. Bir de eskiden kralların ve kraliçelerin kafalarını uçurdıkları kule var.”

“Kral Edward geçen sene öldü ve Kral George tahta geçti,” dedi Belle. “Bir keresinde Londra Kulesi’ni görmeye gitmişim, çok korkunç bir yer. Orayı kırmızı ve altın rengi üniformalı muhafızlar koruyor. Ama artık kimsenin kafasını uçurmuyorlar.”

“Buna sevindim,” diye güldü Bayan Frank. “Kellelerin vurulması benim işim açısından hiç iyi olmaz.”

Belle güldü, Martha’nın evinden ayrıldığından beri ilk kez içtenlikle gülüyordu.

“Güldüğünü duymak çok iyi,” dedi Bayan Frank. “Vitrine bakarken yüzünü gördüm, çok üzgün ve kırgın görünüyorsun. İngiltere’yi mi özlediyorsun?”

Belle kafasını salladı. Kadının sorusu gözlerinin dolmasına neden olduğu için konuşabileceğini sanmıyordu.

“Burada akrabalarla mı kalıyorsun?” Bayan Frank bir kaşıkla demliğe kahve koyarken gözlüğünün üzerinden Belle’e baktı.

Belle kafasını salladı ve sonra mutfakta kafa şeklinde bir mekanizma olduğunu fark edince sohbeti kendisinden uzaklaştırmak amacıyla onun şapkalar için olup olmadığını sordu.

“Elbette. Alt kısmını suyla doldurup su ısıtıcısı gibi kaynatıyorum. Üzerine keçe ya da kanvas koyuyorum, böylece buhar tepesini şekillendiriyor. Yukarıdaki büyük olana kalıp deniyor - farklı şapka kenarları ve tepeleri için farklı kalıplarım var. Kahvelerimizi içtikten sonra sana nasıl yapıldığını gösteririm, tabii görmek istersen.”

Belle neredeyse bir saat dükkânda kaldı ve Bayan Frank ona şapkacılıkla ilgili birçok şey gösterdi. Kurdelelerin, örgülerin, yapma çiçek kutularının ve tüylerin olduğu çekmeceleri gösterdi. Büyüleyiciydi, Belle İngiltere’deyken sürekli şapkalar çizdiğini itiraf etti.

“Yine çizmek istersen, onları görmeyi çok isterim,” dedi Bayan Frank. “Uzun yıllardır bu işi yaptığım için sanırım artık sıkıcı olmaya başladım. Fransız Mahallesi’nin Royal Caddesi’ndeki elbise dükkânı Angélique benden şapka satın alır ve onu son görüşümde, daha cüretkâr tasarımların hoşuna gideceğini söylemişti. Doğrusu, bununla neyi kastettiğini anlayamadım, Belle.”

Belle gülümsedi. “Kısa bir süre önce Paris modasını içeren bir dergi görmüştüm,” dedi. “Modellerin taktığı şapkalar çok ufak, neredeyse bir çiçek kadardı. Bir tanesi, içinden küçük kuşların çıktığı bir yuvaya benziyordu. Sanırım cüretkar derken bunu kastediyor.”

Bayan Frank kimsenin böyle bir şapka taktığını hayal edemiyormuş gibi kafasını salladı. “Belki de, yaşlanıyo-rumdur. Gençliğimde, mütevazı başlıklar ve etrafında hoş bir kurdele ya da çiçek süslemesi olan hasır şapkalar modaydı. Sonbahar ve kış aylarında ise keçe ve hava çok soğuk olduğunda kullandığımız kürk şapkalarımız vardı. Kadınların her mevsim ne satın alacakları öngörülebilirdi. Artık böyle değil.”

Belle bir süre sonra eve döndü ama o gece şapkalardan başka bir şey düşünemedi. Bir kâğıt ve kalem bulup delice çizmeye başladı, ama nedense çizdiği şapkaların hiçbiri doğru görünmüyordu.

Her boş anını şapka çizerek geçirdiği üçüncü günün sonunda Bayan Frank’i görmeye gitti.

“Hiçbir şeyi doğru yapamıyorum,” diye itiraf etti yaşlı kadına. “Sanırım öncelikle bir şapkanın nasıl yapıldığını öğrenmeliyim.”

Bayan Frank bir süre hiçbir şey söylemeden Belle’e baktı. “Bu iş rağbet görmedikçe, bir asistana ödeyecek kadar param yok,” dedi. “Ama şapkacılığı öğrenmek istersen sana öğretirim.”

“Öğretir misiniz?” dedi Belle heyecanla. “Bunu her şeyden çok isterim.”

Belle, Bayan Frank’in küçük şapka dükkânına girdiği ilk gün, ona bir kalıptaki çan biçimli keçeyi buharlama görevi verdiğinde, yeniden umudunu olduğunu hissetti. Şapkacılık düzgün bir işti; bu işi iyice öğrendikten sonra saygın bir yerde çalışabilirdi. Bunun için çok zaman gerekse de, artık sabahlan uyanması için ya da her gün Faldo’nun gelmesini beklemek dışında bir sebebi vardı.

Hızlı öğreniyordu. Bayan Frank, Belle’in parmaklarının bu işe yatkın ve yeteneği olduğunu söyledi. Ayrıca yaşlı kadın iyi bir öğretmendi, Belle’in her şeyi öğrenmek istemesi gibi, o da bildiklerini aktarmaya hevesliydi. Ama yeni asistan rolünün tehlikeleri de vardı. Bayan Frank meraklıydı. Yıllardır dükkânına gelen müşterileri de öyle. Belle’in neden, nasıl ve ne zaman Amerika’ya geldiğini, nerede yaşadığını ve geçimini neyle sağladığını bilmek istiyorlardı. Ona soru sormadıklarında bile, bakışlarıyla onu rahatsız ediyorlardı ve Belle dükkânda olmadığına Bayan Frank’i sorguladıklarını tahmin ediyordu.

Yalan söylemek Belle için kolay değildi. Bayan Frank’e dul kalan annesi vefat edince koruyucusuyla yaşamaya gönderildiğini söylemişti. Ama eşi ve çocukları onlarla yaşamasını istemediği için koruyucusu ona yaşayabileceği başka bir yer bulmuştu. Kendisine bile, herhangi bir koruyucunun onun kadar genç bir kızın yabancı bir şehirde yalnız kalmasını beklemesi inandırıcı gelmiyordu. Ama Bayan Frank ona inanmış görünüyordu; cıkcıklayıp bunun hiç hoş olmadığını söylemesi Belle’e kendini daha da kötü hissettirmişti. Ona gerçeği söyleyebilmeyi ve üzücü hikâyesini anlatarak omuzlarındaki yükten kurtulabilmeyi çok isterdi. Ama Bayan Frank ne kadar nazik olursa olsun, dünyevi şeylere düşkün değildi, cinsel tecrübe edinmemiş olması bir yana, muhtemelen hiç öpülmemiş, kiliseye

giden bir kız kurşuydu. Küçük, sevimli dükkânında bir fahişenin olmasını istemezdi; hatta Belle’in soymak amacıyla ona yaklaştığını bile düşünebilirdi. Bir erkeğin metresi olması fikrini iğrenç bulurdu. Hatta Belle’i polise bildirebilirdi ve böylece nerede olduğu Martha’nın kulağına gidebilirdi.

O nedenle, Belle ağzını açmamaya ve hem Bayan Frank’e hem de müşterilerine olabildiğince az şey söylemeye çalışırken, bu arada ona öğretilen yeni becerileri geliştirmek için çok çalışıyor ve geceleri şapka tasarımı yapmaya uğraşıyordu.

Faldo’nun bundan hoşlanmayacağını bildiği için ona yeni ilgi alanından bahsetmedi. Ama Bayan Frank’in dükkânında bulduğu mutlulukla onu memnun etmek için daha çok çalışmaya başladı.

Ona en sevdiği içki olduğunu söylediği, viskiyle hazırlanan naneli kokteyli hazırladıktan sonra Belle

“Bana bu hafta nerelere gittiğini anlat,” derdi. Faldo birkaç kez ona St. Louis’e ya da daha uzaklara gittiğini anlatmıştı ama çoğunlukla yanıt vermeye tenezzül etmez, naneli kokteylini içip yatma vakti geldiğini söylerdi.

Belle bir gece artık onunla neden konuşmadığını sordu.

“Konuşacak ne var ki?” diye omuzlarını silkti Faldo. “Buraya sorgulanmak için gelmiyorum, günün sonunda yorgun düşünüyorum.”

Her ziyaretinde, Belle’in gururu biraz daha kırılıyor ve kullanıldığını hissediyordu ama kendine başını sokacak bir evi olduğunu hatırlatarak bu durumu hafifletmeye çalışıyor ve onu daha iyi tanımadan bu işe giriştiği için kendini suçluyordu.

Ama nasıl şapka yapıldığını daha iyi anladıkça tasarımları fark edilir şekilde geliştiği için her gün daha mutlu oluyordu. Sabahları koşa koşa tasarımlarıyla dükkâna gittiğinde, Bayan Frank hevesine gülümser ve onlara daha sonra dikkatle bakacağını söylerdi.

Genellikle, Belle’e kullanışlı olmadıklarını ya da çok ağır veya dengesiz olabileceklerini ya da çok fazla işçilik gerektireceklerini söylerdi ama en sonunda geniş, düz bir güle benzeyen bir tasarımı inceleyip neşeyle Belle’e bunun iyi bir örnek olduğunu söylemişti.

“Saç modellerini düzleştiren ya da bozan bir şapka istemeyen kadınlar için harika,” dedi kadın. “Oturacağı tabanı çok küçük yapabilirim; böylece tokayla tutturulabilir. Bana kalırsa, Angeliq’ın dükkânında buna bayılacaklar. Bundan bir tane yaptıktan sonra gidip onlara göstereceğim.”

İlk gül şapkasını pembe yaptılar. Sertleştirilmiş, biçimli tabanı koyu pembe kadifeyle kaplıydı, içinden tel geçirilmiş ipekten yapılan gülün altta kalan yaprakları daha koyu renkti. Öğleden sonra şapkayı tamamladılar ve Belle şapkayı takınca, Bayan Frank neşeyle ellerini çırpı.

“Tatlım, bu harika,” dedi. “Onu hemen Angeliq’e götüreceğim. Evine gidebilirsin, dükkânı ben kapatırım.”

Belle dükkândan ayrıldığında, neredeyse öğleden sonra dörttü ve eve doğru yürürken yağmur yağmaya başlayınca yolun geri kalanını koşmak zorunda kaldı.

Kapıyı açıp içeri girdiğinde, yağmur o kadar şiddetlenmişti ki, cadde su içindeydi ve hava birden karardıği için hemen gaz lambasını yakması gerekmişti.

Bayan Frank’i memnun ettiği için dükkânda çok mut-

luydu ama şimdi gerçekliğe geri dönmüştü, yağmur çatıyı döverken yine geceyi tek başına geçirecekti, birden buna daha fazla katlanamayacağını hissetti.

Ona karşı soğuk davranan bir erkek tarafından hapsedilmesi doğru değildi. Ona şapka yapmayı öğrendiğini söyleyebilmeli, tasarımlarını gösterebilmeli ve kendi şapka dükkânını açmayı hayal ettiğini onunla paylaşabilmeliydi. Bir keresinde Garden semtindeki büyük evleri görmek için tramvaya bindiğini söylediğinde Faldo’nun yüzü bunu onaylamadığını belirtircesine gerilmişti. O

zamandan beri, sadece nasıl kek pişirdiğini ya da boncuk işlemeye ve dikiş dikmeye başladığından söz ediyordu ama başka bir şey anlatamaması yanlış geliyordu.

“Bir köle tüccarını bir başkasıyla değiştirdim,” diye mırıldandı kendi kendine ve gözleri dolmaya başladı. “Tek istediği şehirdeyken kalabileceği bir yer ve yatağında geneleve giderek para ödemek zorunda kalmayacağı bir kızın olması.”

Ama bu hiç mantıklı gelmiyordu, çünkü gecelik otel ya da fahişe masrafı onu burada tutmaktan çok daha azdı. Çok şaşırtıcıydı: Erkekleri tanıyordu, bir kadına âşık olmadıkları sürece yeni bir ev açıp bütün masrafları karşılamaya razı olmayacaklarını biliyordu.

Neden ona bir sonraki gelişinin ne zaman olacağını söylemiyordu? Neden onunla yemek yemeyi, yürüyüşe çıkmayı ya da tiyatroya gitmeyi istemiyordu? Neden Martha'nın evinde sıcak ve konuşkan, birden bu kadar çok değişmişti?

Belle metresi olarak Faldo'ya hiçbir konuda meydan okuyamayacağını farkındaydı ve sevişme konusunda ona

karşı lıcp istekli olması gerektiğine inanıyordu. Hatta bunun Faldo'ını onu memnun etmek için daha çok uğraşmasını sağlayacağını bile düşünmüştü. Ama işe yaramamıştı; Faldo onu memnun etmek için hiç çaba harcamıyordu. Ayrıca metresi olarak istediği her şeyi yapması gerektiğini belirten kaba davranışları da Belle'in onunla sevişmekten zevk alıyormuş gibi yapmasını epeyce zorlaştırıyordu. Bu role daha fazla 11e kadar devam edebileceğini bilmiyordu.

Belle oturma odasına girip koltuklardan birine yığılarak ağlamaya başladı. Şöminenin boşluğu hüznü dolu bir görüntüydü, İngiltere'deyken yılın bu zamanında evdeki bütün şömineler yanıyor olurdu. Belle, Mog'un temiz bir önlükle akşam yemeğini hazırlayıp ocaktaki tencereleri karıştırırken sohbet ettiğini ve yemekleri masaya koyduğunu hayal etti. Annie odasında hesapları inceliyor ve kızlar akşama hazırlanmak amacıyla saçlarını yapıyor olurlardı.

Belle orada olmayı, Mog'a gazete okumayı ya da dışarıda birkaç işi hallettiği sırada duyduğu dedikoduları anlatmayı istedi. Evini çok özliyordu. Millie öldürülmeden önce hayat çok basitti; belki biraz sıkıcı olabilirdi ama kendini güvende hissediyordu, kendisinden ne beklenildiğini ve Mog'la Annie'nin de ona karşı neler hissettiklerini biliyordu.

Jimmy'yle tanıştığı günü hatırlayıp gerçek bir arkadaş edinmenin ne kadar güzel olduğunu düşündü. Londra'nın harika bir yer gibi görünmesini sağlamıştı ve Belle'in onunla birlikte şehri keşfetmeye dair umutları vardı.

Kaçırılmasaydı, şimdi onunla dolaşıyor olur muydu? Onu yetişkinler gibi öpen ilk kişi Jimmy olsaydı, nasıl olurdu?

Sadece Jimmy'nin şimdiye kadar onu unuttuğundan emin olduğu için değil, İngiltere'de bıraktığı hayata tekrar uyum sağlayabileceğinden kuşku duyduğu için derin bir iç çekti.

Ne yapacaktı? Ona para kazandıran bir işi ya da yaşayabileceği başka bir yer yokken Faldo'yu terk

edemezdi. Ve biriktirdiği para onu İngiltere'ye götürmeye yetmezdi.

Gözyaşları kontrolsüz bir şekilde yanaklarından süzölmeye başladı. Kapana kısılmıştı.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“*Bonsoir*, Cosette,” Noah ufak tefek, cılız saçlı kıza gülümsedi. İlk gelişinde onun Madam Sondheim’ın evindeki en sıradan kız olduğunu düşünmüştü ve bu durum değişmemişti; beş renkli ve hayat dolu kelebeğin bulunduğu salonda kapana kısılmış kahverengi bir güve gibiydi. “*Repellez tnoi?*”

Noah hatırlamak kelimesinin doğru karşılığının bu olup olmadığından emin değildi ama kız onun ne demek istediğini anlamış gibi gülümsedi. “Evet, seni hatırlıyorum, İngiliz adam,” diye İngilizce yanıtladı. “Bu kez arkadaşını getirmedin mi?”

Noah, Cosette’i görmeye tek başına geldiğini söyledi ve bir kadeh kırmızı şarap aldı. Diğer iki kız odanın öteki

tarafından ona kaş göz yapıyordu ama o Cosette’e doğru dönüp en çekici haliyle gülümsedi.

Daha sonra yukarı çıkarken elini tuttu, kız öncekine kıyasla daha hareketli ve tasasız görünüyordu. Geri dönüp yine onu seçmiş olmasının Cosette’in gururunu okşadığı belliydi ve Noah bunun onu öğrenmek istediklerini söyleyecek kadar uysallaştırmasını umuyordu.

Parayı verirken, “Eşin seni kızdırdı mı?” diye sordu kız. Noah ilk seferde mutlu bir evliliği olduğunu bahane ederek onunla sevişmeyi reddettiğini hatırlıyordu. Bu kez daha dürüst olması gerektiğini düşündü, o yüzden dışarıdaki hizmetçiye parayı verirken, ona beş frank uzattı.

“Sana daha önce buraya getirilen genç kızları sormuştum. Bu kez bana daha fazla şey anlatmalısın, sorduğum kızın annesi çok üzgün ve hasta.” Noah daha iyi izah etmek için ellerini kalbine koydu. “Kızları manastıra götürdüklerini söylemiştin ama Paris’teki bütün manastırları kontrol ettim. Hiç kız yoktu. Lütfen, lütfen, Cosette. Bana bildiklerini söyle. Sana ihanet etmem.”

Kız kapının arkasında birinin onları dinlediğini düşünüyormuş gibi korkuyla baktı.

“Bana söylediğini asla söylemem,” diye onu temin etti Noah ve Cosette’i kollarına alıp sarıldı. “Bu senin için iyi bir şey. Belle’in annesi kızının nerede olduğunu öğrenmezse, ölebilir. Bu insanların kötü olduklarını biliyorsun!” “Bundan başka işim yok,” dedi kız yaşlı gözlerle. “Benim annem de hasta, şu an ona para gönderebiliyorum, ama işimi kaybedersem, ölebilir.”

Noah ona para teklif etmesi gerektiğini fark etti. Cüzdanını açıp elli frank daha çıkardı. “Bunu onun için kabul

et. Ama söyle bana, Cosette, bilmem gerekiyor! Kimseye bana yardım ettiğini söylemeyeceğime söz veriyorum.” Kız ona değil paraya bakıyordu ve Noah, Cosette’in bunun Paris’ten ayrılıp köyüne dönmeye yetip yetmeyeceğini düşündüğünü anladı.

“Hayatım değişti,” dedi Noah. “Bu işi bırak. Belle kur-tarılabilirse Tanrı sana gülümser.”

Kızın tereddüdü yüzünden okunabiliyordu. Parayı istiyordu, belki de diğer genç kızlar için doğru

olanı yapmak istiyordu ama çok korkuyordu.

“Korkulacak bir şey yok. Hiç kimse bana bilgi verdiğini bilmeyecek. Küçük Belle ve onun gibiler için cesur ol, Cosette.”

Kız derin bir nefes alıp gözlerinin içine baktı. “La Celle St. Cloud,” dedi. “Köyün uç noktasında, kapısında kocaman taş bir kuşun olduğu büyük bir ev var. Lisette’i sor, o iyi bir kadın, bir hemşire. Küçük bir oğlu olduğu için sana herhangi bir şey söylemekte tereddüt edecektir. Adımı söylemeyeceğine söz veriyor musun?”

“Söz veriyorum, Cosette,” dedi Noah ve parayı eline tutuşturup dudaklarından öptü. “Bu işi bırak,” diye onu teşvik etti. “Evine git ve annene bak, bir çiftçiyle evlen ve bir sürü çocuk doğur. Mutluluğu bul!”

Kız ellerim Noah’nın omuzlarına koyup yanaklarından öpmek için ayak parmaklarının ucunda doğruldu.

“Belle’i bulman ve onun da yeniden mutlu olmayı öğrenmesi için dua edeceğim. Birçoğumuz için geri dönüş yok.” Cosette’in gözleri dolmuştu. Noah bir an Millie’yi hatırladı ve boğazına bir yumru oturdu. Millie de bir keresinde buna benzer bir şey söylemişti; Noah o zaman ne demek istediğini anlamamıştı ama şimdi anlıyordu.

Noah ertesi sabah erkenden Paris’in güneybatısına, La Celle St. Cloud’a doğru yola çıktı. Anladığı kadarıyla gideceği yer şehirden yirmi üç kilometre uzaktaydı, Versailles’dan pek uzak sayılmazdı ve neyse ki oraya trenle ulaşabilirdi. Biraz bilgi edinmek için bir rehberden bölgeyi incelemişti. La Celle St. Cloud, çiftçiliği dışında eski büyük bir malikâne olan Château de Beauregard’la da biliniyordu.

Sert bir rüzgâr esiyordu ve sonbahar havası hâkimdi, Noah yanında uzun bir palto getirmeyi akıl etmiş olmayı diledi. Treni beklediği sırada kalabalık platformda itişirken üşüdü ve Belle kaybolalı yirmi ay geçtiğini fark etti. “Bugün yeni bir şey öğrenmezsen, ondan vazgeçmelisin,” dedi kendi kendine. “Bu mücadeleye devam edemezsin.”

Noah La Celle St. Cloud’da dolaşırken yaşlı adamların oturup pipo içtikleri ve kadınların ekmek, et ya da sebze almak için koşuşturdukları güzel meydanından etkilendi. Paris’in hareketliliğinden sonra, sessiz ve sakin bir yerde olmak güzeldi.

Köyün ucuna giden iki farklı yolu takip edip sadece küçük evlerin önünden geçtikten sonra nihayet Cosette’in kastettiği evi buldu. Üçüncü yolda önünde kocaman bir ev olduğunu gördü ve tek başına duruşundan, aradığı yerin orası olduğunu hissetti, köydeki son evdi.

Kapının bir yanındaki sütunda taş bir kartal vardı ve diğerindeki kırık taşlar bir zamanlar orada da aynı kartaldan olduğunu gösteriyordu. Ev en yakın komşusundan en az doksan metre uzaktaydı ve etrafı açık araziyle sarılıydı. Uzakta bir adam toprağı sürerken birkaç kuş tepesinde daire çiziyordu, hoş bir manzara olsa da, Noah evde tutulan kişiler için ürkütücü derecede ıssız olabileceğini fark etti.

Dikkatle eve baktı. Büyüktü. Sadece ön cephesinde sekiz pencere olan dört katlı bir binaydı ve ön kapısında ihtişamlı olsa da yıkık dökük sütunlu bir giriş vardı. Ama bahçeden görebildiği kadarıyla bina oldukça ihmal edilmişti.

Noah orada durmuş kapıyı neden tıklattığına dair gösterebileceği bir sebep düşünürken, aniden evin yan tarafında genç bir kadın belirdi. Koyu saçlı ve zayıftı, Noah onun otuzlu yaşlarının başında olduğunu tahmin etti. Başına gri bir şal atmıştı ve üzerinde koyu mavi bir elbise, kolunda bir alışveriş sepeti vardı.

Noah derin bir nefes aldı ve kadın kapıya yaklaşırken şapkasını çıkarıp çekici olduğunu umduğu gülümsemesini takındı ve ona Lisette olup olmadığını sordu.

Kadın kafasını kaldırıp gülümseyince, yumuşak, koyu gözleri, kremi cildi ve kalın, dolgun dudaklarıyla çok güzel bir kadın olduğunu düşündü. “Benim, bayım,” diye yanıtladı İngilizce. “Neden bir İngiliz benimle görüşmek istiyor?”

Noah kadının çok çekici bir Fransız aksam olduğunu düşündü; küçük bir çocuk gibi sırtmasına neden oluyordu. “Sizinle konuşmak istiyorum,” dedi.

Kadın umursamaz bir şekilde kafasını salladı. “Alışverişe gitmeliyim.”

“Öyleyse sizinle gelmem ve sepeti taşımama izin verin,” dedi Noah. “Belki sizi benimle bir kahve içmeye de ikna edebilirim.”

Bir an için kadın Noah’ya değer biçercesine baktıktan sonra hafifçe güldü. “Sizi Mösyö Deverall gönderdiyse, vaktinizi boşa harcıyorsunuz. Cevabım hayır.”

Kadın köye doğru yürümeye başladı ama Noah ona

yetişti. “Beni kimse göndermedi,” dedi. “Size Belle isimli genç bir kızı sormaya geldim.”

Kadının aniden durup yüzünün bembeyaz olması Noah’nın ihtiyacı olan tek şeydi. Elini onun omzuna koydu. “Yürümeye devam edin,” dedi kısık bir sesle. “Korkmayın, benden korkmanız için hiçbir sebep yok. Sadece birkaç soru sormak istiyorum.”

Lisette telaşla Fransızca bir şeyler söyledi.

“Fransızca sadece birkaç kelime biliyorum,” dedi Noah. “Benimle İngilizce konuşmalısınız.”

“Sizinle konuşamam.” Lisette korkmuş gibiydi. “Hiçbir şey bilmiyorum.”

“Biliyorsunuz, Lisette,” diye diretti Noah. “Küçük bir oğlunuz olduğunu ve onun için korktuğunuzu biliyorum, ama inan bana, benden korkmanız için bir sebep yok. Ben Belle’in annesinin bir arkadaşıyım, ona Belle’in nerede olduğunu bulmaya çalışacağıma söz verdim çünkü hâlâ onun yasını tutuyor ve hayatta olup olmadığını ya da nerede olduğunu bilmemek onu yavaş yavaş öldürüyor. Bana söyleyeceğiniz her şey aramızda kalacak. Ne polise ne de başka birine anlatacağım. Benim yanımda güvendesiniz.” “Sizi bana kim gönderdi?” diye sordu kadın. Faltaşı gibi açılan gözleri korku doluydu.

“İyi ve kibar biri, sizin de öyle olduğunuza inanıyor,” dedi Noah. “Ama sadece bu kadarını söyleyebilirim. Ona güvende olacağına dair söz verdim.”

“Ama bu güvenli değil,” dedi Lisette yalvarırcasına. “Bu insanların ne kadar kötü olduklarını bilmiyorsunuz!” Noah artık köye girdikleri için etraflarında başka insanların olduğunu gördü. “Lisette, sakın ol, dikkatleri üzeri-

ruize çekme. Şimdi şu taraftaki kafeye gideceğiz. Bugün ya da daha sonra herhangi biri benim hakkımda soru sorarsa, sana istasyonun nerede olduğunu sorduğumu ve kahve ısmarladığımı söylersin. Çok güzel bir kadın olduğun için bu oldukça inandırıcı olur.”

Lisette gerginlikle hafifçe gülümseyince Noah korkusunu azaltmayı başardığını hissetti. Lisette’i bu kadar kolay bulabilmesine şaşırılmıştı ama onu birden çok zorlarsa şansının tükeneceğinin farkındaydı. O yüzden Belle hakkında konuşmayı bırakıp onu kafeye götürdüğü sırada Paris’te gördüğü yerlerden bahsetmeye başladı.

Dışarıda oturup kahve ve pasta sipariş ettikten sonra, tekrar asıl konuya döndü. “Lisette, Belle’in çalıştığı yere getirildiğini biliyorum,” dedi. “Ve tahminimce, onunla ilgilenen hemşire şendin.”

Kadın tereddüt etti, bunu doğrulayıp doğrulamamayı tarttığı belliydi. Sonra kafasını salladı. “Çok hastaydı, ilk önce onun için çok korktum.”

“Tecavüze mi uğramıştı?” diye sordu Noah endişeyle. Lisette’in rahatsızlığını hissedip nefesini tuttu, tek kelime etmemesinden korkuyordu. Ama kadın derin bir nefes alıp gözlerinin içine baktı. “Evet, tecavüze uğramıştı. Birçok kez,” diye itiraf etti, çok korktuğu için konuşmayı kabul ettiğini görebiliyordu. “Öylesine genç bir kıza bunu yapmaları korkunç. Beden iyileşiyor, ama ruh her zaman değil.”

Sonra duraksayıp hâlâ ona güvenip güvenemeyeceğini düşünüyormuş gibi Noah’ya baktı. “Ama Belle bir savaşçıydı, güçlü bir... Nasıl diyorsunuz? Ruhu vardı?” dedi en sonunda. “Benden kaçmasına yardım etmemi istedi ama yapamadım. Ona yardım etseydim, beni ya da oğlumu öldürürlerdi. Anlıyor musun?”

Noah teselli edercesine elini Lisette’in elinin üzerine koydu. “Anlıyorum, elinden gelseydi, eminim kaçması için ona yardım ederdin. Ama buraya seni suçlamaya gelmedim. Ben sadece onu bulup evine, onu sevenlerin yanına götürmek istiyorum. Oraya döndüğünde, onu sokakta kaçırıp Fransa’ya götüren İngiliz adamlar hakkında konuşmayı tercih edebilir. O zaman cezalandırılırlar.”

“Belle Fransa’da değil,” diye sözünü kesti Lisette. “Amerika’da. Sadece bu kadarını biliyorum.”

“Amerika mı?” diye bağırdı Noah büyük bir hayal kırıklığına uğrayarak. “Emin misin?”

Lisette üzgün bir şekilde kafasını salladı. “Gidişini görmedim. Sabah odasına girdiğimde götürülmüştü. Keşke Fransa ya da Belçika’da olsaydı, o zaman sana nerede olduğunu söyleyebilirdim, çünkü Belle’i çok sevdim. Ama bana Amerika’da nereye gittiğini söylemediler.”

“Bir geneleve mi satıldı?” Noah fısıltıyla konuşmuştu. “Bu kötü insanlar için genç, güzel kızlar at ya

da inekten farksızdır,” dedi öfkeyle Lisette. “Belle harikaydı. Genç, İngiliz ve güzel bir kız. Gençken benim de başıma aynı şey geldi, beni İngiltere’deki bir geneleve götürdüler. Bu yüzden İngilizce biliyorum. Ama hâlâ bu insanlara bağılıyım. Genelevde çalışmak için çok yaşıyım, ama incittikleri kızlara bakmak için hemşirelik yapıyorum.”

“Gitmene izin vermiyorlar mı?” diye sordu Noah. “Asla,” dedi Lisette üzgün bir şekilde. “Hemşire olarak onlar için çok değerliyim ve hakkımda istediklerini yapmamı sağlayan şeyler biliyorlar. Param olsaydı, belki

Jean-Pierre’imi alıp Fransa’dan kaçırdım ama bunun için çok para gerekiyor.”

“Seni kaçırabilirim,” dedi Noah birden.

Kadın üzgün bir şekilde gülümsedi. “Hayır, bu senin için iyi olmaz.”

“Bence olur, sana adresimi vereceğim,” dedi Noah. “Yardım etmemi istersen bana yazabilirsin, senin için geleceğime ya da seninle Dover’da buluşacağıma söz veriyorum. bana inanıyor musun?”

“Evet, bence sen iyi bir adamsın,” dedi Lisette.

“Belle’in nereye götürüldüğünü söyleyebilecek birini tanıyor musun?” Noah onu biraz daha zorlaması gerektiğini düşündü.

“Ben sadece zincirin bir halkasıyım,” dedi Lisette kederli bir şekilde. “Bana bir sonraki halkayı bile söyleyecek kadar güvenmezler. Başka bir şey bilmiyorum.”

Noah ona inanıyordu. Lisette üstündeki birkaç kişinin adını biliyor olabilirdi, ama ona gerçek isimleri verdiklerinden şüpheliydi, çünkü böyle bir organizasyon çok kişi tarafından bilindiği takdirde devam edemezdi.

Noah iç cebini yoklayıp ortadan kaybolan diğer kızların olduğu listeyi çıkardı. Ona gösterdi. “Bana sadece bu isimlerden herhangi birini daha önce görüp görmediğini söyle,” dedi.

Lisette dikkatle listeye baktı. “Amy adında İngiliz bir kız vardı, sadece bir gece kaldı,” dedi kaşlarını çatarak. “Sanırım Flora ve May de vardı.”

Elindeki yirmi küsur isim arasında bu kızlar en genç olanlarıydı ve her birinin çok güzel olduğu söylenmişti. “Onlar da Amerika’ya gönderildi mi?”

“Hayır, Belle dışında oraya gönderilen bir kız tanımıyorum. Diğerleri Belçika’ya gitti.”

Lisette sadece Brüksel’e gönderildiklerini söyleyebildi, adresi bilmiyordu.

“Seninle ilk konuştuğumda, beni Mösyö Deverall’ın gönderdiğini sandın,” dedi Noah. “Kim o?”

Korku Lisette’in gözlerine yeniden hâkim oldu. “Sana onun hakkında hiçbir şey söyleyemem,” dedi telaşla. “O en tepedeki adam. Kendisiyle hiç tanışmadım ama acımasız ve gaddar olduğunu

biliyorum. Birçok polisin onu hapse atmaya çalıştığını söylüyorlar ama çok zeki ve hiçbir zaman yaptığı şeylerin kanıtını bulamıyorlar. Yine de, Belle’i Amerika’ya kendi başına götürmüş olamaz, Belle’in onu gördüğünü bile sanmıyorum. Adamlarını şantaj yaparak kendisine bağladığını söylüyorlar. Başka işleri de var. Hep güç kullanmasını gerektiren türde işler.”

Noah bu sözlerden Deverall’ın ahlaksızlık, zorbalık ve kumar gibi birçok alanda parmağı olan Kent gibi bir adam olduğu sonucunu çıkardı. “Ama beni onun gönderdiğini sandın. Arada sırada birilerini seni görmeye mi gönderiyor?”

Lisette içini çekti. “Sen de onun adamı kadar şıksın,” dedi belli belirsiz bir hayranlıkla. “O da senin gibi çekici, bir kadının güvenmeyi isteyebileceği türden biri. Deverall bazen onu gönderip benden kızlarla birlikte gitmemi istiyor ama hep reddediyorum.”

“Neden?”

“Nasıl incindiklerini görmek yeterince kötü ama kızları iyileştiriyorum. Onları tekrar birilerinin inciteceği bir yere götürmeye dayanmam.”

“Anlıyorum,” dedi Noah. “Ve Deverall için çalışan bu adamı bu işi kabul mü ediyor?”

“Evet, nasıl hissettiğimi biliyor ve çok iyi para ödediği için kızları götürebilecek başka biri her zaman oluyor.” “Bu adam Belle’in nereye götürüldüğünü bilebilir mi?” “Hayır, sanmıyorum, o zaman işin içinde değildi. Tek bildiğim, kulak misafiri olduğum kadarıyla onu Brest’e götürmek için bir at arabasının geleceğiydi. Sanırım at arabası Belle’i gemiye bindirecek kişiyle tanışmaya götürdü.” “Onu Amerika’ya kimin götürdüğünü biliyor musun?” diye sordu Noah temkinli bir şekilde.

Lisette bıkkınlıkla gözlerini kapattı. “Söylediklerimi duymadın mı?” dedi öfkeyle. “Bunu söylersem, oğlumun öldürülmesi riski doğar. Sana elimden geldiğince yardım ettim. Daha fazla soru sorma.”

Noah elini Lisette’in elinin üzerine koyarak “Herhalde adını söylemenin bir sakıncası olmaz!” diye üsteledi.

Lisette ise eline vurup ayağa kalktı. “Çok fazla soru sorduğun için seni Deverall’a bildirmem gerektiğini düşünmeden buradan gideceğim,” dedi kızgın bir şekilde. “İyi niyetli olduğunu biliyorum ama ikimizi de tehlikeye atıyorsun. İngiltere’ye dön ve bu işin peşini bırak. Belle güçlü bir kız. Onu sevenlerin arasına dönmek için bir yol bulacağına eminim.”

Noah hızla adresini yazıp peşinden koştu. “Al bunu,” dedi. “İstersen Fransa’dan uzaklaşmana yardım ederim. Benimle konuştuğun için sana minnettarım, sen cesur ve iyi bir kadınsın.”

Lisette bir elini koluna koyup güzel gözlerini onunkilere çevirdi. “Sen de nazik ve iyi bir adamsın, şartlar farklı olsaydı, arkadaşım olmanı isterdim.”

Noah’ın kalp atışları hızlandı. Kadın onun ne kadar şaşırdığını sezmiş gibi gülümsedi. “Çok yakışıklı bir adamsın. Bana ve çocuğuma güvenli bir yer sunuyorsun, bu çok çekici. Ama benim için böyle bir riske girmeni is-teyemem.”

“Ne gerekirse yapmaya razıyım,” dedi Noah hevesle.

Lisette onu susturmak için bir parmağını dudaklarına koydu. “Senin için bir şey daha yapacağım,” dedi. “Brest’teki adamı sadece ünüyle tanıyorum ama onun da benim gibi kaçamayacağı bir şeye kapılıp kaldığını biliyorum. Buraya gelmiyor ama belki onunla iletişime geçmenin bir yolunu bulabilirim. Kesin değil, benden hiçbir şey bekleme. Ama bunu yapabilir ve Belle hakkında bir şeyler öğrenebilirim sana yazar ve haber veririm. Şimdi git, daha fazla soru sorma ve bir an önce Paris’i terk et. Deve-rall’ın her yerde casusları vardır.”

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“Amerika mı!” Mog kelimeyi birinin öldüğünü doğrularmış gibi söyledi. Noah onu teselli etmek istercesine kolunu omzuna doladı ve haberi daha az yıkıcı kılacak bir şeyler düşünmeye çalıştı.

Ram’s Head’in dumanlı salonuna tam kapanış saatinde girmişti. Garth son içkicileri kovarken, Jimmy bardakları topluyordu. Garth onu sıcak bir şekilde karşılayıp Mog’un mutfakta geciken akşam yemeği için peynir ekmek hazırladığını söyledi ve soğuk bir gece olduğu için ısınmak amacıyla biraz viski isteyip istemediğini sordu.

Son içkici de bardan ayrıлып kapı kilitlenir kilitlenmez hepsi mutfaka geçti. Mog, Noah’yı gördüğüne sevindi ve paltosunu alıp sobaya yakın oturmasını söyledi.

Noah, Mog’un ıslık ıslık görüldüğünü fark etmişti. Mog, Noah’ya Fransa’ya gitmeden önce ona Garth’ın evlenme teklif ettiğini ve bunun onu yeni bir kadın yaptığını anlattı. Üzerinde belli belirsiz beyaz çizgileri olan açık gri bir elbise vardı. Bu çok büyük bir değişiklik olmasa da bu renk ona yakışmıştı ve artık ezilmiş bir hizmetçiye benzemiyordu.

Mog herkese çay doldururken masaya oturup bir şeyler yemelerini söyledi. Sonra Noah’dan yolculuğunu anlatmasını istedi.

Noah Fransa’dan eve dönerken, Belle’in nereye götürüldüğünü ve şimdi nerede olduğunu öğrenmenin büyük bir gelişme olduğunu söyleyip durmuştu kendine. Ama öğrendiği şeyleri anlatıp Mog’un yüzündeki dehşeti görünce, neredeyse Lisette’le hiç tanışmamış ve Belle hakkında bilgi edinmemiş olmayı diledi.

“En azından, Amerika medeni bir ülke,” dedi Garth Mog’u neşelendirmek için elinden geleni yaparak. “Orada onu tutan insanlardan kaçıp polisten yardım isteyebilir.” “Çok haklısın,” dedi Noah, Garth’ın pozitif bir bakış açısıyla yaklaşmasından memnundu. “Lisette, Belle’in güçlü bir kız olduğunu ve kaçabilmek için bir yöntem düşüneceğini söyledi. Belki de size yazmıştır ama Annie’nin evi yandığı için mektuplar ulaşmamıştır.”

Mog’un yüzü biraz aydınlandı. “Bunu hiç düşünmemiştim! Yarın postacının gelmesini bekleyip ona teslim edilmeyen mektupları ne yaptıklarını soracağım,” dedi. “Ama Amerika’nın neresindeymiş? Orası büyük bir ülke.” “New York’a gitmiş olmalı,” dedi Noah. “Her şey oradadır.”

“Gidip onu bulabilirim,” dedi Jimmy.

Noah yine çocuğun gözlerindeki mücadelecü ışığı fark etti. “Bulamazsın,” dedi nazikçe. “New York çok büyük ve onu aramaya nereden başlayacağını bile bilemezsin. Yapabileceğimiz tek şey Lisette’in Belle’i oraya götürün adamdan bilgi almasını ummak.”

Herkes sessizleşti. Çiğneme ve sobada hareket eden kömürler dışında hiç ses yoktu.

Sessizliği bozan Mog oldu. “Bayan Stewart’a Amy’nin Brüksel’de olduğunu düşündüğünü söyleyecek miyiz?” diye sordu.

“Sanırım söylemeliyim,” diye içini çekti Noah. “Ama bunun için sabırsızlandığım söylenemez. Teselli edilemez bir halde olacak. Tıpkı diğer anneler gibi.”

Noah ertesi sabah odasında uyanınca aklına gelen ilk şey Mog’un endişeli yüzüydü. Bir-iki dakika yatağında uzanıp Belle ve kaybolan diğer kızlar için yapabileceği başka bir şey olup olmadığını düşündü.

Editörünün Noah’ın Paris’te öğrendiklerine dayanarak ikinci bir makale yayımlamaktan mutluluk duyacağını biliyordu ama bu sadece beyaz kadın ticareti hikâyelerine bayılan okuyucuları memnun ederdi. Bu kızların nerede tutulduklarına dair bilgi edinmelerini ya da serbest bırakılmalarını sağlamazdı. Hatta, kaçırma işiyle ilgili kişilerden biri yazıyı okursa, Cosette ve Lisette anında muhbir damgası yerd. Noah polise giderse, aynı şey onun da başına gelebilirdi, üstelik soruşturma başlatabilmeleri için elinde onlara sunabileceği somut bir kanıt yoktu.

Lisette ya da oğlunun incinmesi riskini göze alamazdı. Hâlâ onun yüzünü gözlerinin önüne getirebiliyor, sesini

duymaya devam ediyordu ve onunla ilgili her şey Millie’yi hatırlatıyordu. Lisette’ten ona yazabileceği bir adres istemiş olmayı diledi, böylece en azından ondan ne kadar hoşlandığını anlatabilir ve Fransa’dan uzaklaşması hakkında söylediklerinde ciddi olduğunu hatırlatabilirdi. Ama bakımevine mektup göndermesi hiçbir işe yaramazdı, İngiltere’den gönderilen bir mektuba engel olacakları kesindi. Lisette’in onunla iletişime geçmesini beklemekten başka seçeneği yoktu Noah’ın.

Neden hep sorunlu kadınlardan hoşlanıyordu ki? Her gün hemşirelik veya el işçiliği yapan, bir dükkânda ya da ofiste çalışmak gibi sıradan işleri olan kızlarla ve kadınlarla tanışıyordu. Kızlar ondan hoşlanırdı, çirkin değildi, nasıl davranması gerektiğini bilirdi. Öyleyse, neden onlardan biriyle arasında sihirli bir kıvılcım çakmamıştı?

★★★

Belle de kaderini düşünüyordu, çünkü Fransız Mahallesiindeki Angeliqne’nin şapka dükkânını işleten iki kız kardeş, Bayan Frank’ten Belle’in gül tasarımı şapkasından bir düzine yapmasını istemişlerdi.

“Artık sana ücretli bir pozisyon vereceğim,” dedi Bayan Frank Mississippi kadar kocaman bir gülümsemeye. “Yoksa güzel tasarımı kullanamam ve onları yapmam için bana yardım etmeni isteyemem. Kardeşlere yeni bir tasarımcım olduğunu söyleyerek böbürlendim, daha fazla çalışmanı görmek istiyorlar.”

Belle sevinmek ve heyecanlanmak istedi ama Mart-ha'nın Angelique'e gidip şapkaları görmesinden ve kardeşlerin ona her zamanki şapkacılarının yeni bir İngiliz tasarımcısı olduğunu söylemelerinden endişe ediyordu.

“Onlara ismimi ya da İngiliz olduğumu söyledin mi?” diye sordu Belle.

“Onlara İngiliz olduğumu söylemem,” diye yanıtladı Bayan Frank. “Şapkaların şık ve Fransız olmasıyla övünüyorlar. Ama bahsettiğim şapkayı beğenmelerine o kadar sevindim ki, adının Belle olduğunu söylemiş olabilirim. Neden sordun?”

“İsmimi ve İngiliz olduğumu söylememeni tercih ederim,” dedi Belle gergin bir şekilde, bunun Bayan Frank'in ona olan güvenini zedeleyeceğinin farkındaydı.

“Sır saklamaya çok meraklı bir kızsın,” dedi yaşlı kadın ama bu onu endişelendirmemiş gibi ellerini çırpıp siparişi hangi renklerde yapmaları gerektiğinden bahsetmeye başladı.

Kısa bir süre sonra, Bayan Frank, Belle'e günde bir dolar ödemeyi ve tasarladığı şapkalardan satılan her biri için yirmi beş sent vermeyi teklif etti. “Çok fazla olmadığını biliyorum,” dedi özür dilercesine. “Ama şimdilik en fazla bu kadar ödeyebilirim.”

Ekim ayında hava serinlediği için Belle sevinebilirdi ama Faldo'yla olan ilişkisi onu endişelendiriyordu. Bayan Frank'le çalışmaktan hoşlanıyordu, üstelik şapkacılık sanatını öğrendiği ve şapka tasarlama yeteneğini geliştirdiği için kendisiyle gurur duyuyordu. Aynı zamanda, kazandığı her doların New Orleans'tan ayrılmasına az kaldığı anlamına geldiğini bilerek para biriktirmek güzeldi.

Ama Faldo'yu mutlu etmek için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, ona karşı daha iyi davranmıyordu. Kusursuz bir

metrestti; onun gururunu okşuyor, işi hakkında sorular soruyor, rahatlamasına uğraşüyor ve eve gelmesi ihtimaline karşı her gece güzel görünmek için çaba harcıyordu. Ama buna rağmen, Faldo bir sonraki ziyaretinin ne zaman olacağını ona söylemiyordu ve artık o kadar geç geliyordu ki, sohbet etmekle vakit kaybetmeyip doğruca yatağa gidiyordu.

Genellikle içmiş oluyordu ve eğer sertleşemezse, Belle'i suçluyordu. Birçok kez onun hakkında gerçekten ne düşündüğünü söylemekten korktuğu için dilin ısırması zorunda kalmıştı. Sabahları bir kahve içecek kadar bile evde kalmıyordu.

Belle bir gece artık neden ona bu kadar farklı davrandığı hakkında konuşmaya çalıştı.

“Eskiden beni gördüğüne sevinirdin, kibar ve şefkatliydin,” demişti Belle ağlamaya başlayarak. “Bütün geceyi benimle geçirdiğin zamanları hatırlamıyor musun? Artık öyle hissetmiyorsan belki de bu evden gitmeli ve kendi geçimimi sağlamak için bir iş bulmalıyım.”

“İş bulabileceğin tek yer Robertson Caddesi'ndeki ufak odalar,” cevap vermişti Faldo sırıtarak.

“Bana nasıl bu kadar küçük düşürücü bir şey söyleyebilirsin?” demişti Belle. “Beni önemseydiğini

düşündüğüm için buraya geldim. Beni o hastalık dolu kadınlara benzetmeni gerektirecek kadar kötü ne yaptım?”

Faldo ona doğru birkaç tehditkar adım atınca Belle ona vuracağını sanmıştı. Ama Faldo tam zamanında durup arkasını dönmüştü. “Ben yatıyorum. Yorgunum, ben olmasaydım gecede on erkeğe hizmet edeceğini sakın unutma.

Faldo ertesi sabah şafakta evden ayrılmıştı. Belle uyanı-dığıında Faldo’nun botları eline alıp çaktırmadan odadan çıkmaya çalıştığını gördü ve kendisinden utandığını düşünüp uyuyormuş gibi yapmaya devam etti.

Belle, Faldo’nun kendisine söylediklerini iyice düşüneceğini ve Martha’nın evindeyken olduğu gibi iyi davranmaya geri döneceğini beklemişti. Ama öyle bir şey olmayacaktı. Faldo gelişmek yerine, daha da kötüye gidiyor, evi her ziyaret ettiğinde daha suskun ve sert oluyordu. Belle zina yaptığı için kendini suçlu hissettiğini ve bunu sonlandırmak istediğini ama nasıl yapacağını bilmediğini düşündü.

Kaçıp kurtulacak kadar parası olmasını istiyordu.

Kasım ayının başında bir çarşamba gecesini, Belle, Faldo’nun ön kapıyı anahtarıyla açtığını duyunca irkildi. Mutfak masasında oturmuş şapka çiziyordu, üzerinde hâlâ dükkâna giderken giydiği gösterişsiz lacivert elbisesi vardı. En son pazartesi ziyaret ettiği için o hafta tekrar dönmesini beklemiyordu.

Oturma odasından yatak odasına ve mutfığa geçerken, “Faldo!” diye bağırdı şaşkınlıkla. “Bu hafta ikinci bir ziyaret beklemiyordum! Ama ne hoş!”

Faldo kapının girişinde durup küçümser bir ifadeyle mutfığa baktı. “Demek ben burada yokken böyle yaşıyorsun?” dedi.

Belle telaşla çizim defterini kapatıp masadan kalktı ve ona sarılmaya gitti. “Geleceğini bilseydim, ortalığı temizler ve daha güzel bir şey giyerdim.”

“İntizamsızlığa katlanamam,” dedi Faldo sertçe ve onu kendisinden uzaklaştırdı.

“Mutfak dışında her yer temiz ve düzenli,” dedi Belle

kendini savunarak. “Hem bulaşıkları yıkamış olup olmamam neden umurunda? Zaten mutfakta kalmıyorsun. Sorun çıkarmak için bunu bahane ediyorsun.”

“Ne demek istiyorsun?” dedi Faldo onu kollarından tutarak.

Belle “Haftalardır bana kötü davranıyorsun. Her geldiğinde daha kötüsün. Beni hiçbir yere götürmüyor ya da benimle konuşmuyorsun,” dedi ve Faldo’nun parmak uçları tenine batmaya başladığı için ondan kurtulmaya çalıştı.

“Sana bu evi aldım, en az haftada bir geliyorum, daha ne istiyorsun?”

Belle, Faldo'nun sesinin yükselmesinden ve renginin kızarmasından hoşlanmadı.

“Daha önce de söyledim, aramızın Martha'nın evinde olduğu gibi olmasını istiyorum,” dedi. “O zaman beni önemserdin, sohbet eder ve gülerdik, aramızda sadece cinsellik yoktu.”

“Gecede beş yüz dolar almayı bekliyorsun, değil mi?” diye karşılık verdi Faldo.

Sözleri ve sesindeki öfke karşısında Belle o kadar şaşırıldı ki, bir an için ne diyeceğini bilemedi.

“O parayı almadığımı biliyorsun,” dedi en sonunda. “Martha'nın evine nasıl geldiğimi de biliyorsun, benim tercihim değildi.”

“Öyle diyorsan öyledir, tatlım,” dedi Faldo alaycı Tek-sas aksanıyla. “Demek evine mektup yazıp seni kurtarmaları için yalvarıyorsun?” Faldo çizim defterini masadan alıp açtı.

Birkaç saniye ilk resme baktıktan sonra diğer sayfaları çevirdi.

“Bu ne?”

Faldo'nun yüz hadarı çok sertti, sivri bir burnu ve çenesi ve çıkık elmacık kemikleri vardı. Ama şüphe hatlarını daha da sertleştirmişti..

“Şapka çizmek hoşuma gidiyor,” dedi Belle.

“Neden?”

Belle omuzlarını silkti. “Sana daha önce de söyledim, Londra'dayken bir şapka dükkânımın olmasını hayal ederdim.”

Artık korkmaya başlamıştı, Faldo'nun onun günü evde geçirmediğini keşfetmesinden endişeleniyordu. Belki başka bir erkekle görüştüğünü bile düşünüyor olabilirdi. Onu sakinleştirmeye ihtiyacı vardı. “Bir içki ya da yiyecek bir şey ister misin, Faldo?” diye sordu ve sonra yanına gidip çizim defterini alarak kollarını ona doladı. “Çok gergin görünüyorsun.”

“Sen her erkeği germek için yeterli bir sebepsin,” dedi onu iterek. “Ne istiyorsun?”

Belle, Faldo'nun ne demek istediğini anlamadı, sertliği korkutucuydu. “İstediğim her şeye sahibim,” diye yalan söyledi. “Yaşayabileceğim güzel bir yer var, benimle ilgileniyorsun. Sadece beni daha sık ziyaret etmeni ve benimle konuşmanı istiyorum. Neden seni gerdiğimi söylüyorsun?” “Lanet olsun!” diye patladı Faldo. “Beni istemediğini biliyorum. Martha'nın evinden kurtulmak için böyle yaptın. Ama beni önemsemediğine inanarak aptallık ettim.” Gereğesi konusunda haklı olsa da, Belle onunla sevgi dolu bir ilişki istemişti ve bu açıdan başarısız olan Faldo'y-du. Onu daha da kızdıracak olmasına rağmen, kendisini savunmaya kalktı.

“Beni buraya getirdiğinde seni önemsiyordum ama bana Martha'nın evinde olduğumdan daha çok fahişe gibi hissettirdin,” dedi Belle. “Benimle yemek yiyecek kadar erken gelmezken, nasıl seni sevmemi bekleyebilirsin? Bütün gün ne yaptığımı sormayıp bir dolarlık fahişeymişim gibi beni

becerip ne zaman geleceğini bile söylemeden sabahın köründe çekip gidiyorsun. Bu gece neden geldin? Beni başka biriyle yakalamayı umduğun için mi?”

Faldo o kadar hızlı hareket etti ki, yumruğu çenesiyle buluşana dek Belle onu görmedi. Darbenin etkisiyle masaya düşüp sırtını incitti.

Bir eliyle çenesini tutarak, “Bunu nasıl yaparsın?” diye sordu öfkeyle. “Senin bir beyefendi olduğunu sanıyordum. Beni hayal kırıklığına uğrattın.”

Canı o kadar yanıyordu ki, sabaha kocaman bir morluk izinin oluşacağını düşündü.

“Seni incitmek istemedim,” dedi Faldo onu omuzlarından tutup sarsarak. “Asla istediğim şekilde benim olmayacağını bildiğim için beni çileden çıkarıyorsun.”

“Beni nasıl istiyorsun?” diye bağırdı Belle kızgın gözyaşları yanaklarından süzülürken. “Senin için hep buradayım, ne istersen yapıyorum. Başka ne istiyorsun?”

“Kalbini istiyorum,” diye bağırdı Faldo. Yüzü kıpkırmızı ve gergindi.

Belle bir zamanlar kalbine sahip olduğunu söyleyemeyecek kadar kızgın ve kırgındı. “Bana fahişe gibi değil, sevdiğin kadınmışım gibi davransaydın, ona sahip olabilirdin,” diye bağırdı. “Martha’nın evindeyken aramızda hoş ve güzel bir ilişki vardı. Ama beni buraya getirdiğin anda her şey yok oldu. Çok yalnız ve üzgündüm, korkuyor-

dum, aptal değilsen bunu anlıyor olmalısın. Ama hiç endişe etti mi? Benimle yatmak dışında beni istediğini hissetir-mek için beni herhangi bir yere götürdün mü? Hayır, götürmedin.”

Belle ondan uzaklaşıp yatak odasına gitti ve giysilerini çıkarmaya başladı.

Faldo, Belle’in iç etekliklerini kapının girişine attığını görünce “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

Belle çırılçıplak bir şekilde mutfığa döndü. “Neye benziyor?” dedi kısaca. “Ben bir fahişeyim, bana para ödüyorsun, o yüzden bu işi bir an önce bitirelim, olur mu?”

O anda, Faldo çok yanlış davrandığını fark etti. Belle giyinirken kültürlü ve özgüvenliydi. Zekâsı ve insanlarla rahatça iletişim kurması da göz önünde bulundurulduğunda, yirmili yaşlarının ortasında olduğu düşünülebilirdi. Sevimli değil, koyu bukleleri, koyu mavi gözlerinin üzerinde küçük melek kanatlarını andıran kaşları, ipeksi teni ve dolgun dudaklarıyla etkileyici bir güzelliği vardı. Martha’nın evinden ayrıldıktan kısa bir süre sonra oraya uğramıştı ve Martha, Belle’in hain olduğunu ve her erkeği elindeki her şeyi tüketene dek kullanabilecek nankör bir sürtük olduğunu söylemişti.

Faldo ona inanmak istememişti; kendini Martha’nın gözde kızını ve en büyük gelir kaynağını kaybettiği için kin tuttuğuna ikna etmeye çalışmıştı. Ama Martha’nın onun kulaklarına damlattığı zehir ile kendisinin yakışıklı olmadığını, hatta tuhaf görüldüğünü bilmesi birleşince, Belle’in onu aptal yerine koyduğuna ve karşısına daha zengin ve nüfuzlu biri çıkana kadar onunla oynayacağına ikna olmuştu. Bu her şeyi berbat etmiş ve ancak ona sert

davranıp asla şefkat göstermeyerek başını dik tutabilmeye başlamıştı.

Belle'in Martha'nın onun hakkındaki fikirlerini yanlış çıkaran birçok özelliği vardı. Çok tecrübeli bir fahişeydi, eve uğradığında hep ona hediye ettiği kırmızı ve siyah iç çamaşırını giymiş oluyordu. Karşı çıkmadan ona istediği şekilde sahip olmasına izin veriyordu ve genellikle hiçbir düzgün kadının yapmayacağı şekilde onu okşuyor, ona dokunuyor ve zevk veriyordu. Her ne kadar heyecan verici ve güzel olsa da, tüm bunları yüzlerce erkekle yapmış olduğu için Faldo'nun canı sıkılıyordu.

Martha, Belle'in kaçırılıp fuhuşa zorlandığını söylemesinin yalan olduğunu iddia etmişti. Belle'in fahişe olması için genelev işleten kendi annesi tarafından eğitilen soğukkanlı bir yırtıcı olduğunu söylemişti. Fuhuş New Orle-ans'ta yasal olduğu ve burada çok para kazanacağını bildiği için buraya gelmişti.

Ama şimdi Belle çırılçıplak karşısındaydı, gözleri yaşlarla doluydu ve Faldo, Martha'nın iddia ettiği ve onun inanmayı seçtiği şeylerin hiçbirinin doğru olmadığını görebiliyordu. O sadece kırılğan, genç bir kızdı, narin ve kusursuzdu, dik ve yuvarlak göğüsleri olabilirdi ama bu sadece gençliğini vurguluyordu. Baştan çıkarıcı bir kadının duruşuna sahip olabilirdi ama Faldo onun incindiğini görebiliyordu ve içindeki düzgün, nazik erkek, kendisi gibi bir dizi erkeğin masumiyetini ondan çalmış olduğunu hatırladı.

Birkaç haftadır, ışıldadığını fark ediyordu. Hayatında başka bir erkek olduğu için böyle olduğuna inanmaya başlamıştı ve bu gece eve onu o adamla yakalamayı umarak gelmişti.

Çizimlerini görünce her şeyi yanlış anladığını fark etmişti. Sebep onu ondan alacak başka bir erkek değil, kendi zekâsı ve azmiydi.

“Gelsene,” dedi Belle, “ne bekliyorsun?”

Faldo onu kollarına alıp vurduğu için özür dilemek amacıyla yaklaştı ama kollarını ince ve çıplak bedenine dolar dolamaz tahrik oldu. Tek düşünebildiği ona sahip olmaktı. Onu yatağa fırlatıp tek eliyle pantolonunun düğmelerini çözdü ve zorla içine girdi. Islak olmadığının ve vücudunun sertliğiyle canını yaktığının farkındaydı ama o an umurunda değildi. Belle onun kadınıydı ve Faldo onu istiyordu.

“Faldo, hayır, hayır,” diye haykırdı Belle. “Herhalde bunu hak ettiğimi düşünüyor olamazsın!”

Belle'in ondan kurtulmak için mücadele etmesi Fal-do'yu daha çok kızdırdı. Daha sert bir şekilde gidip gelmeye ve tırnaklarını kalçalarının yumuşak etine batırmaya başladı, böylesine vahşi ve çılgınca bir saldırının heyecanı kalp atışlarının hızlanmasına neden olmuştu.

Belle dehşete kapıldı. Faldo bir süredir ona karşı soğuk ve temkinli olabilirdi, ona vurduğunda onu şaşırtmış olabilirdi ama Paris'teki o korkunç adamlar gibi çılgın bir canavara dönüşmesini hiç beklemiyordu.

Önce ona karşı koymaya çalıştı ama bunun onu daha çok hiddetlendirdiğini görünce direnmemeyi denedi. Ama fiziksel olarak canını yaktığı için değil, onu aşağılamak istediği için ağlamasına engel

olamıyordu. Faldo yüzünü ensesine gömmüştü, kesik kesik solurken, nefesi su ısıtıcısının buharı kadar sıcaktı.

Faldo bir süre daha devam etti; gömleği terden sırlı-

sıklamdı ve zorlanarak nefes alıyordu. Tuhaf bir şekilde homurdanıp hırıltılar çıkarmaya başlayınca, Belle işinin bitmek üzere olduğunu sandı.

Ama Faldo hâlâ içindeyken, geriye çekilip elini göğsüne götürünce, yatak odası loş olmasına rağmen, Belle onun yüzünün kıpkırmızı olduğunu gördü. Ve içgüdüsel bir şekilde, ters giden bir şeylerin olduğunu anladı.

“Faldo!” diye bağırdı ve kıvranarak altından çıkarken onu sırtüstü olarak yatağa itti. “Tanrı aşkına, ne oldu?” diye sordu. Faldo’nun gözleri devrilmişti ve kriz geçiriyor gibi seğiriyordu.

Mutfağa koşup bir bardak su ve ıslak bir bez aldı. Ama içirmeye çalışırken, su Faldo’nun ağzının kenarından süzüldü ve alnına ıslak bez koymasının da hiçbir etkisi olmadı.

“Faldo, dinle beni,” diye yalvardı Belle, “bana ne olduğunu söylemeye çalış.” Ama konuşurken bile, Faldo’nun ona cevap veremeyecek halde olduğunu, bunun ciddi bir durum olduğunu ve ona bir doktor bulması gerektiğini biliyordu.

Hızla giyindikten sonra Faldo’ya dönüp ona pantolonunu giydirdi. Üzerine bir şal bile almadan sokağa fırladı. Gece saat onda her zaman olduğu gibi sokaklar boştu, o yüzden nerede doktor bulabileceğini bilen bir polis ya da taksi şoförü görmek umuduyla Kanal Caddesi’ne koştu.

Şans ondan yanaydı. Kanal Caddesi’nde iki polis yürüyordu. “Lütfen bana yardım edin!” diye bağırdı onlara doğru koşarak. “Bir arkadaşım rahatsızlandı. Nasıl doktor bulacağımı bilmiyorum.”

Beş dakikadan kısa bir sürede adamlardan genç olanı

Belle’le birlikte evine girdi. Diğer polis doktor çağırmaya gitmişti.

Bir an için Belle, Faldo’nun iyileştiğini sandı, çünkü yan tarafına dönmüştü ve gaz lambasının loş ışığında uyuyor gibi görünüyordu. Ama bir şey geride kalıp polisin onu kontrol etmek için öne çıkmasına izin vermeye zorladı.

Parmaklarını Faldo’nun boynuna koyduktan sonra bileğinden nabzını yokladı. Polis ayağa kalkıp yavaşça Belle’e döndü. “Çok üzgünüm, bayan,” dedi. “Arkadaşınız ölmüş.”

“Ölmüş olamaz!” diye bağırdı Belle korkuyla elini ağzına götürerek. Başına böyle bir şey geldiğine inanamıyor-du, Faldo öfkeden ve tutkudan kıpkırmızıyken, bir anda ölmüştü. Bundan o mu sorumluydu?

Yanağında ona vurduğu yer zonkluyordu. Belle, Faldo’nun ona kalbini istediğini söylediğini hatırlayınca, birden hıçkırmaya başladı.

“Gerçekten çok üzgünüm, bayan,” dedi polis. “Bana ikinizin de kim olduğunuzu ve nasıl rahatsızlandığınızı söyler misiniz?”

Belle genç adama üzgün bir şekilde baktı. Berrak mavi gözleri vardı ve anlayışlı görünüyordu, ama bunun ona tüm gerçeği anlatması için etkilemesine izin vermemesi gerektiğini biliyordu.

“Adı Faldo Reiss, saat dokuz gibi beni ziyarete geldi,” diye hıçkırdı. “Bir süre mutfakta sohbet ettik, sonra kendisini tuhaf hissettiğini söyledi. Ateşi çıkmış gibi görünüyordu. Temiz hava almak için arka tarafa gitmek üzere kalktı, ama sendeleyince onu uzanması için yatak odasına götürdüm. Sonra göğsünü tutarak kesik kesik solumaya

başladı. Bir bardak su vermeye ve alnına bez koymaya çalıştım, hiçbir şey söyleyemeyince, yardım almak için dışarı koştum.”

“Doğru olanı yapmışsınız,” dedi polis. “Arkadaşınız olduğunu söylemişsiniz. Peki nerede yaşıyor?”

“Houston, Teksas’ta,” dedi, “ama adresini bilmiyorum. Demiryolu şirketinde çalışıyor. İşi sebebiyle hemen her hafta New Orleans’ı ziyaret ediyor.”

Polis bir şey düşünüyormuş gibi gözlerini kısmıştı. “İngiliz misiniz?” diye sordu.

Belle kafasını salladı. Çok geçmeden daha fazla cevap vermesi zor soruya maruz kalacağını bildiği için dehşete düştü. Faldo’nun demiryolu şirketinde önemli bir işi vardı. Ona bu gece kötü davranmış olabilir ama eşini ve çocuklarını üzecek bir skandali önlemek isteyecek kadar onu önemsiyordu. Ayrıca Martha da onu endişelendiriyordu. Faldo’nun öldüğünü öğrendiğinde olayın nerede yaşandığı haberini alırsa, bağlantıyı kurması olasıydı.

“Arkadaşınız olduğunu söylemişsiniz?”

Polisin sorusu üzerine Belle’in midesi altüst oldu, çünkü polis Faldo’nun bir arkadaştan öte olduğunu tahmin etmiş olmalıydı. Gençti, en fazla yirmi beş yaşındaydı ve boyu bir doksan olmalıydı, kısa kesilmiş açık kahverengi saçları ve daha önce fark ettiği berrak mavi gözleriyle oldukça yakışıklıydı. Ama ne kadar hoş görünürse görünsün, işleri gereği polisler dünyevi ve kandırılması zor tiplerdi.

“Evet, sadece arkadaşımdaydı,” dedi Belle. “Buraya ilk geldiğimde bana çok iyi davranıp bu evi bulmama yardımcı oldu. Genellikle işi gereği buraya yolu düştüğünde beni görmeye gelir.”

Polis söylediklerini bir deftere not alıyordu ve ona tekrar ismini sordu. Adının Anna Talbot olduğunu söylemek zorundaydı, çünkü Faldo iki dükkânda bu isimle ona hesap açmıştı ve ev sahibinde de bu ismin olması mümkündü. Ama ona daha fazla soru soramadan, diğer polis memuru doktorla birlikte gelince, üç adam yatak odasına girdi.

Belle mutfakta kalıp kahve hazırlamak için su ısıtıcısını ocağa koydu. Kalbi öylesine kuvvetli atıyordu ki, üç adamın da onu duyabileceğinden emindi.

Kısa boylu ve kilolu, kel kafalı ve gözlüklü bir adam olan doktor birkaç dakika sonra odadan çıktı. “Tatlım, belirtiler arkadaşının kalp krizi geçirdiğini gösteriyor. Çok üzgünüm ama morgu arayıp onu

almaya gelmelerini isteyeceğim.”

Ona sorular soran memur, adının Teğmen Rendall olduğunu söyledi ve meslektaşıyla doktor evden ayrılırken geride kaldı.

Belle ona bir bardak kahve doldururken “Sizin için çok zor olmalı,” dedi polis. “Gidebileceğiniz bir aileniz var mı?”

Belle ailesi olmadığını söyleyip ağlamaya başladı. Polis de onun eline hafifçe dokunup Faldo’nun sevgilisi olup olmadığını sordu.

“Hayır, değildi,” diye hıçkırdı. “O evli ve çocuklu bir adam. Bu yüzden çok kötü. Umarım eşine benden bahsetmekten kaçınırsınız, muhtemelen o da aynı çıkarıma varacaktır.”

“Elbette varır! Açıkçası, çok az kadın eşinin sizin kadar güzel birini ziyaret etmesini hoş karşılar, Bayan Talbot.” Belle memurun gözlerindeki ışıltıdan ona söylediklerine

inanmadığını anladı. “Ama soruşturma tuhaf ya da beklenmedik bir gelişme göstermediği takdirde, eşine bir pansiyonda öldüğünü söylememek için hiçbir sebep göremiyorum.”

Belle ona teşekkür etti.

“Ama bir İngiliz kızın neden New Orleans’a geldiğini merak ediyorum,” diye devam etti Rendall gözlerini ona dikerek. “New York ya da Philadelphia’yı, hatta Chicago’yu bile anlayabilirim ama burası... New Orleans tehlikeli bir şehirdir.”

“Başka biriyle geldim, sonra beni terk etti,” dedi aniden Belle. “Yeterince para biriktirir biriktirmez, buradan gideceğim.”

“Bana ondan bahsetmek ister misiniz?”

Belle neredeyse gülecekti, adamın meraklı bir hali vardı. “Hayır, size ondan bahsetmek istemiyorum,” dedi. “Tek istediğim bu korkunç gecenin sona ermesi. Ama Faldo üzerinde öldükten sonra, o yatakta doğru düzgün uyuyabileceğimi sanmıyorum.”

“İsterseniz geceyi geçirmeniz için sizi bir pansiyona götürebilirim,” dedi Rendall. “Kanal Caddesi’nin köşesinde sessiz ve düzgün bir yer var.”

“Çok nazıksınız,” dedi. “Ama oda tutacak kadar param yok. Burada idare ederim.”

“Çalışıyor musunuz?”

“Evet, şapkacıda çalışıyorum,” dedi nerede olduğunu sormamasını umarak. “Ama pek iyi kazanmıyorum.”

“Size Bay Reiss mı vurdu?” diye sordu Rendall dikkatle ona bakarak. “Daha önce yüzünüze gölge düşüğünü sanmıştım ama şimdi yanağınızın kızardığını görebiliyorum.”

“Daha önce arka merdivenlerde ayağım kaydı,” dedi Belle. “Tırabzana doğru düştüm.”

Neyse ki, o sırada morgun arabası geldi, atların toynaklarının gürültüsü sessiz sokakta yankılanıyordu. İki adam içeri girdi ve Rendall onları yatak odasına götürdü. Birkaç dakika sonra Faldo üzeri bir battaniyeyle örtülü bir şekilde sedyeye evden çıkarıldı.

Rendall, Belle’e veda edip iyi olmasını umduğunu söyledi, ama kapıda tereddüt edip ocağın başında oturmuş ağlarken ona baktı.

“Sizi bu şekilde bırakmak istemiyorum, bayan,” dedi boğuk bir sesle.

“Gitmezseniz, insanlar konuşmaya başlar,” dedi sertçe Belle. “Burada bir adamın ölmüş olması yeterince kötüyken, bir polisin kalması daha da kötü olur.”

“Evet, sanırım haklısınız,” diyerek ona hak verdi Rendall. “Birine ihtiyacınız olduğunu söylemek istemiştım.” “Bir süredir yalnız yaşıyorum,” dedi Belle. “Şehirde başka arkadaşım yok; Faldo tek arkadaşım.”

“Öyleyse, kaybınız için çok üzgünüm,” dedi Rendall ve sonunda kapıyı açıp dışarı çıktı.

Memur gittikten sonra Belle kapıyı kilitleyip sürgüledi ve yatak odasına döndü. Bütün vücudu titriyor ve midesi bulanıyordu. Daha önce kendisini hiç bu kadar yalnız hissetmemiştı.

Faldo’nun bedeninin battaniyenin üzerinde bıraktığı izi görebiliyor, saçının yağının ve terinin kokusunu alabiliyordu. Onun için ağlayabilmek isterdi, bu kadarını borçluydu, ama onu bu şekilde bıraktığı için kızgındı.

Martha’nın evindeyken Suzanne’in adamın birinin

üzerinde öldüğünü söylediğini hatırladı. Faldo gibi onunki de kalp kriziydi. Ama Suzanne ve diğer kızların hikâyeyi anlatma tarzı çok komikti. Suzanne doktor gelmeden adamın cüzdanını karıştırdığını ve yüz dolarını cebine indirdiğini itiraf etmişti.

Ama o zaman, bir yabancıнын uygunsuz bir yerde onursuz bir şekilde ölmesine gülmek kolaydı. Suzanne birçok erkeğın nasıl öleceklerini seçebilecek olsalardı, onu becerirken ölmeyi tercih edeceklerini iddia etmişti. Cenazesine bir buket çiçek ve üzerinde “Sana cenneti göstereceğimi söylemişim!” yazan bir kart göndereceğini söyleyerek şaka yapardı.

Ama Belle, bütün kızlar şu anda yanında olsalar bile, Faldo’nun ölümüyle ilgili eğlenceli bir şey bulamayacağını biliyordu. O zor ve çelişkilerle dolu bir adamdı ve bu gece gaddarlık yapmıştı. Kalbini istediğini söylemişti, öyleyse neden ona bu kadar kötü davranmıştı?

Erkekler hep böyle mi olacaktı? Vücudunu isteyecek ama ruhuna aldırmayacak ve onu sadece bir fahişe olarak mı göreceklerdi?

Belle yatağına uzanıp battaniyeyi üzerine çekti. Ama birden, erkeklerin onun hakkında ne düşündüklerinden daha önemli sorunları olduğunu fark etti. Meteliksizdi. Bayan Frank’in ona

verebileceği birkaç dolarla geçimini sağlayamazdı. Kira ödenmeyince, ev sahibi evi boşaltmasını isteyecekti. Nasıl yaşayacaktı?

Martha iyi randevu evlerinin onu almalarına engel olurdu: Geriye sadece Robertson Caddesi'ndeki berbat yerler kalıyordu.

Paniğe kapıldı. Ne yapacaktı?

YIRMİ BESİNCİ BÖLÜM

“İşte böyle, Bayan Frank.” Yaşlı kadının duydukları karşısında dehşete kapıldığını gördüğü için Belle'in sesi hafifçe titredi. “Bana karşı çok nazik olduğunuz için size tüm gerçeği anlatmak istedim.”

Ne yapacağını düşünüp endişelenmekten gözüne hiç uyku girmemişti. Bir yanı sahip olduğu her şeyi bir çantaya doldurup New Orleans'tan kalkan ilk treni yakalamasını söylüyordu. Ama mantıklı yanı, ona nereye gitmeyi düşündüğünü soruyordu, çünkü hiç kimseyi tanımadığı yabancı bir şehirde hayata sıfırdan başlaması hiç kolay olmazdı.

Aynı mantıklı ses ona Bayan Frank'e gidip her şeyi anlatmasını söylemişti. Yaşlı kadın ona çok düşkün olduğu için Belle polisler soru sormak amacıyla geldiklerinde, on-

lara adının Anne Talbot olduğunu söylemeyi kabul edeceğini sanmıştı. Belle şapkacıdan kazandığı paranın yanı sıra belki garsonluk işi bulabilirse, New Orleans'ta kalabileceğini düşünüyordu.

“Gerçekten polise seni Anne Talbot olarak tanıdığım yalanını söyleyeceğimi mi sanıyorsun?” diye bağırdı Bayan Frank.

Kadının ses tonundaki düşmanlığı sezen Belle'in midesi altüst oldu. Açıklarken Bayan Frank'in yüzündeki korkuyu görmüş olsa da, başına gelen bunca şeye üzüldüğünü sanarak hata yapmıştı. Kadının artık tiksintiden başka bir şey hissetmediği belliydi.

“Sizden yalan söylemenizi istemiyorum. Yanınızda çalışıyorum ve beni hangi isimle tanıdığının önemi olduğunu sanmıyorum,” diye yalvardı Belle.

“Benim için önemi var,” diye çıkıştı yaşlı kadın. “Kimse durduk yere ismini değiştirmez.”

“Ama Bay Reiss'm neden bu ismi kullanmamı istediğini ve New Orleans'a nasıl geldiğimi açıkladım. Kaçırılmış ve fuhuşa zorlanmış biri olarak başıma yeterince şey geldiğini düşünmüyor musunuz? Sizin de başımıza aynı şey gelseydi, bundan kurtulmanın bir yolunu aramaz mıydınız?”

“Bu konuda başka seçeneğin olmadığına inanmıyorum. Bana kalırsa, yoldan çıkmış ve kurban gibi görünmek için bu gülünç hikâyeyi uydurmuş olman daha olası,” dedi Bayan Frank tersçe, küçük suratı ve bedeni öfkeden kaskatı kesilmişti. “Seni metresi olarak tutan bu adamın doğal sebeplerden öldüğüne de inanmıyorum. Yanağındaki izden kavga etmiş olduğunuz belli! Ama her şey bir yana, müşte-rilcrim kim olduğunu bilseler, bunun işime ne kadar zarar vereceğine dair bir fikrin var mı? Dokunduğun şapkaları denemek bir yana, dükkânıma adımlarını bile atmazlar.” Belle midesine tekme yemiş gibi hissetti. Ona inanmayacağı ya da Bayan Frank'in bir fahişeyi cüzamlı biri kadar tehlikeli

görebileceği bir an olsun aklına gelmemiştir.

“Benden bir şey kapmazlar,” diye karşılık verdi Belle. “Ama kocalarından kapabilirler, çoğunun düzenli bir şekilde Bölge’yi ziyaret ettiğine emin olabilirsiniz.”

Bayan Frank dehşete düşmüş gibi nefesini tuttu. “Nasıl bu kadar çirkin ve karalayıcı bir şey söyleyebilirsin?”

Belle o anda bu küçük kız kurusunun onu anlamasını bekleyerek aptallık ettiğini anladı. Yetiştirildiği toplum oldukça geri kafalıydı ve kadınların çoğu kendi bedenleri hakkında cahildi. Belle onu sadece bir adamın öptüğünü söylese bile, Bayan Frank ona amonyak tuzunu fırlatırdı.

Ama Belle kendi suçu olmayan bir şey için ondan af dilemeyecekti. Ağlamayacaktı. Ve aptal kadının gülünç ve bağınaz görüşlerinin arkasına saklanmasına izin vermeyecekti.

“Çünkü bu doğru,” dedi Belle inatla. “Neden insanlar fahişeleri hep değersiz görüyor? Erkekler olmasaydı, onlar da olmazdı. Ve tecrübelerime dayanarak size şu kadarını söyleyebilirim, onlardan sürekli olarak yararlananlar sözde ‘saygın’ evli erkekler. Eğer eşleri evlilikteki rollerini yerine getirebilseydi, buna başvurmazlardı. O yüzden, kızgın müşterileriniz suçu başkasında aramadan önce kendilerine bakmalılar.”

“Hiç bu kadar şoke edici bir şey duymamıştım!” dedi Bayan Frank hayretle, yüzü kıpkırmızı olmuştu.

“Şoke ediciymiş! Size asıl neyin şoke edici olduğunu söyleyeyim,” dedi Belle öfkeyle. “Benden hoşlanmış gibi beni günlerce burada çalıştırmış olmanız ve size buraya nasıl geldiğime dair bütün hikâyeyi anlattığımda bana sırtınızı dönmeniz. Düşünceli bir kadın olduğunuzu sanmıştım. Hatta bana yardım etmek isteyeceğinizi bile düşünmüştüm.”

Belle gitmesi gerektiğini biliyordu; söyleyeceği hiçbir şey bu kadının önyargılarını yıkamazdı.

“Pekâlâ, gideceğim,” dedi ve öne atılıp çalışma tezgâhından son tasarımlarının bir miktarını aldı. “Ama bunlar sizde kalmaz, Angelique’e uğrayıp son siparişlerinin bir fahişe tarafından tasarlandığını söyleyeceğim. Eğer onlar da sizin gibilerse, muhtemelen siparişi iade etmek isteyeceklerdir!”

Belle, Bayan Frank’in ufak suratının çöktüğünü gördü ve bir an içinden öyle demek istemediğini söylemek geldi. Ama sözlerini geri alamayacak kadar kırılmıştı; kadına karşı hissettiği şefkatın karşılıklı olduğuna gerçekten inanmıştı.

“Ben sadece on yedi yaşındayım. Bir buçuk sene önce yaşadığım şehirden kaçırıldığımdan beri başıma gelmeyen kalmadı ve şimdi evimden yedi bin kilometre uzaktayım, nasıl geri döneceğimi de bilmiyorum,” deyiverdi elindeki tasarımları sallayarak. “Sahip olduğum küçük güvence dün Bay Reiss’la birlikte öldü, ama beni yargılamadan dinleyip tavsiye verecek bir arkadaşım olduğunu sandım. Ne aptalmışım!”

Belle ufak tefek kadının utandığını görünce biraz memnun olmuştu, ama arkasını dönüp dükkândan çıktı.

Gözyaşlarıyla neredeyse kör olan Belle eve döndü. Artık New Orleans'tan ayrılmak dışında bir seçeneği yoktu. Bunun çok ilgi çekici bir hikâye olduğunun ve Bayan Frank'ın bunu sır olarak saklayamayacağını farkındaydı. Çok geçmeden Martha'nın kulağına gider ve o zaman Belle'in peşine düşerdi.

Ve bir de polis vardı. Gelip ona daha çok soru soracakları kesindi, özellikle de Faldo'nun otopsisinde tuhaf bir şey çıkarsa... Geçmişini öğrendiklerinde, ölümünden onu sorumlu tutabilirlerdi. Ama en korkutucusu da, kendisini satın alıp satma işinin arkasında olan insanlar onu sonsuza dek susturmak isteyebilirlerdi.

Dehşete kapıldı. Tren istasyonuna giderse, Martha'nın casuslarından biri onu ele verebilir ve peşine düşerlerdi. Gemiye binmesi muhtemelen en iyisiydi ama bunu nasıl ayarlayacağını bile bilmiyordu.

Bavulunu toplarken, kendi kendine bugünün geleceğini hep bildiğini söylemeye çalıştı, çünkü bavulu bunun için almıştı. Ama yine de hıçkırıyordu, çünkü bu şartlar altında gideceğini hiç düşünmemişti. Ev eşyalarını öylesine özenle seçmişti ki, hepsini geride bırakıyor olmak üzücüydü. Katlandığında pek yer kaplamadığı için altın rengi meleklerle süslü mavi yelpazesini yanma alabilirdi ama egzotik kumsal resmini alamazdı, çünkü çok büyüktü. Sallanan palmiye ağaçları, beyaz kumu ve turkuvaz denizi olan böyle bir kumsaldaki küçük saz çatılı bir kulübede kaldığını hayal ederek saatler geçirmişti. Etienne gibi bir adamın onunla ilgilendiğini hayal etmişti. Ama resim, oturma odasındaki güzel kırmızı şömine kilimi ve satın aldığı tüm diğer şeyler burada kalmak zorundaydı.

Buraya geldiğinde sahip olduğundan daha çok giysisi vardı, dört elbise, birçok iç eteklik, iç gömleği, çoraplar, iç çamaşırları ve ayakkabılar ama Fransa'da ona verilen eski kürk mantoyu New Orleans'a vardığında gemide bıraktığı için artık onu sıcak tutacak bir mantosu yoktu. Fîava hâlâ ılık olabilirdi ama New York'a yaklaştıkça çok soğuk olacağını biliyordu.

Bir saat sonra Belle, Kanal Caddesi'ndeydi, bavulu sadece kısa bir mesafe boyunca taşımış olmasına rağmen kolu ağrıyordu. Ev sahibinin Faldo'nun öldüğünü öğrenir öğrenmez geleceğini düşünerek evden çıkarken anahtarları posta kutusuna atmıştı.

Bir araba durdurup önce Alderson'a götürmesini ve alışveriş yaparken beklemesini sonra da limana götürmesini istedi.

Siyah kuzu postundan yakası ve kolları olan pahalı gri mantoyu ve onunla uyumlu siyah kuzu derisi şapka ve koyu mavi yün elbiseyi Bay Reiss'm hesabına yazdırırken Belle'in vicdanı sızladı. Ama kendi kendine şimdiye kadar harcamaları konusunda çok dikkatli olduğunu, yanağındaki iz yüzünden ve ölmeden önce çok kötü davrandığı için ona bunu borçlu olduğunu hatırlattı.

Öğlen olduğunda, Belle hiçbir gemiye binemediği için ağlamak üzereydi. Konuştuğu birçok aracı, çoğunun yolcu taşımayan ticari yük gemileri olduğunu söylese de, onu almayı kabul edenler bilet satmadan önce belgelerini görmek istiyordu.

Liman leş gibi kokan, cehennem gibi sıcak ve gürültülü bir yerdi. Ter içinde kalan iri yarı adamlar gemileri yükleyip boşaltıyor ve birbirlerine bağırarak vinçlerle kocaman ahşap kasaları kaldırıp

indiriyorlardı. Diğerleri iskele köprülerinden aşağı fiçileri yuvarlıyor ve sonra onları kaldırımında bekleyen yük arabalarına itiyorlardı.

Yorgun ve yaşlı eşekler aşırı yük dolu el arabalarını kalabalıkların arasında çekiyorlardı. Gemilere sığırlar, atlar ve keçiler yükleniyordu. Bir ara birkaç öküz korkuyla koşturunca, rıhtımdaki denizciler, işçiler ve diğer insanlar kaçıştı. Belle dilenciler tarafından sürekli rahatsız ediliyordu, hatta paçavralar içindeki genç bir zenci kız kafasındaki şapkasını bile yürütmeye kalkmıştı.

Sıcaktan bunalmış, yorgun ve gergindi. New Orle-ans'm tehlikeli bir yer olduğunu binlerce kez işitmişti ama bugün limana gelene kadar bunun doğru olduğunu hiç düşünmemişti. Çalabilecekleri bir şeyler arayan beş-altı yaşlarında pasaklı, saçları keçe gibi olmuş neredeyse çıplak çocuklardan oluşan çeteler vardı; güpegündüz göğüslerini sergileyerek erkeklere laf atan sefil durumdaki fahişeleri görmüştü. Sayısız sarhoş vardı ve sararmış yüzlerinden afyon bağımlıları oldukları anlaşılabilir da vardı. Çok farklı diller duymuş ve Çinlilerden Kızılderililere kadar farklı milletlerden birçok insan görmüştü. New Orleans'taki ilk gününden beri şehrin her renkten ve millettten insana ev sahipliği yaptığını bilse de, şimdiye kadar en berbat şartlarda yaşayanlarla ve fakirlerle hiç yüz yüze gelmemişti.

Evden ayrılmadan Önce, bir önlem olarak parasının büyük bir bölümünü eteğinin kemerinin içine soktuğu bir cüzdana koymuştu, ama etrafındakilerden -giysiler, ayakkabılar ve bavulunun bile-hırsızlar için hedef olduğunu görebiliyordu. Bir an olsun rahatlamaya ya da dikkatinin dağılmasına cesaret edemezdi. Üstelik zaman ilerledikçe,

daha çok korkuyordu, çünkü akşama kadar bir gemi bulamazsa, uyuyabileceği bir yer aramak zorunda kalacaktı ve bu bölgede nasıl bir yatak bulabileceğini düşünmek bile istemiyordu.

“İşte, bayan, *Kentucky Maid* bu gece Fransa'ya doğru yola çıkıyor.”

Belle ona hitap eden çocuğu görünce şaşırdı ve bir an için ona Londra'daki Jimmy'yi hatırlattı, çünkü onun gibi kızıl saçları ve çilleri vardı.

“Nerede? Yolcu gemisi mi?” diye sordu Belle.

Çocuk rıhtımın ilerisine doğru işaret etti. “Aslında yolcu gemisi sayılmaz,” dedi. “Ama kaptanı tanıyorum ve seni gemiye alacağını tahmin ediyorum.”

Belle “Kimsin?” diye sordu sertçe, çünkü çocuğu daha önce hiç görmemişti ve onun neyin peşinde olduğunu anlaması garipti.

“Adım Able Gustang, limanda birkaç tuhaf iş yapıyorum. Nakliyeciyile konuştuğumu duydum ve buradan bir an önce gitmek istiyor gibi görünüyordun. Kaçıyor musun?”

“Elbette hayır,” dedi Belle. Neredeyse gülecekti, çocuğun Jimmy'ye benzerliği o kadar şaşırtıcıydı ki, ona güvenebileceğini hissetti. Cılız ve yalın ayaklıydı, yırtık pırtık pantolonunu diz altından kesmişti. En fazla on iki yaşındaydı herhalde. “Amerika'ya belgelerim olmadan geldim ama eve dönmeyi çok istiyorum,” diye açıkladı Belle.

“Fahiş miydin? Genellikle onların belgeleri olmaz,” dedi çocuk.

“Hayır, değildim,” diye karşılık verdi Belle ama sesinin yeterince kırgın çıkıp çıkmadığından emin değildi.

“Yine de, seni buraya bir adam getirmiş olmalı,” dedi Able ve güneş gözüne girdiği için gözlerini kısarak ona baktı. “Güzel kızların başına hep bu gelir.”

Belle gülümsedi. “Bana memleketimden birini hatırlatıyorsun. Ama görüdüğümden daha dayanıklıyım, o yüzden beni kandırmayı aklından bile geçirme. Bana bir gemi bulursan, seni ödüllendiririm.”

“On dolar olur mu?” diye sordu Able.

“Pekâlâ, gemi denize elverişli olduğu ve ambarda ya da kaptanla uyumak zorunda kalmadığım sürece kabul.” Bunun üzerine Able sırtınca dişlerinden birkaçının eksik olduğu ortaya çıktı. “Kesin senden böyle bir şey isteyecektir ama gerçek bir beyefendidir. Onun için birkaç iş yaptım, iyi adamdır.”

Kentucky Maid büyük bir gemiydi ama Belle yaklaşıp paslı ve bakımsız olduğunu görünce, bir yük gemisinin New Orleans’a gelirken bindiği gemi kadar rahat olacağından emin olamadı. Ama Marsilya’ya gidiyordu ve orası en azından İngiltere’ye New York’tan daha yakındı. Hem gün iyice ilerlemişken, mızızlık yapamazdı.

“Sen bir dakika burada bekle, ben gidip kaptanla konuşurum,” dedi Able. “Kaçma, tamam mı?”

Belle ona kaçmayacağını söyledi ve çocuğun yetişkin bir adam kadar kendinden emin bir şekilde iskele tahtasına çıkmasını izledi. On dakika sonra, Belle her geçen dakika biraz daha gerilirken, Able aniden yanında koyu renk ceketinde altın rengi bir örgü olan ve siperli bir şapka takan kısa boylu ve şişman bir adamla belirdi. Adam ona bakıyordu ve Able anlamasını sağlamak istercesine ellerini sallayarak heyecanla konuşuyordu.

Able iskele tahtasından koşarak inip Belle’in yanına gitti. “Sorun çıkarmandan korkuyor,” dedi. “Deniz tuttuğu ve özel muamele bekledikleri için yanlarında kimse olmayan kadınları taşımaktan hoşlanmıyor. Ama öyle biri olmadığına ve belki yemek pişirmek gibi işlerde faydalı olabileceğine onu inandırabilirsen, sanırım fikrini değiştirebilir.”

Belle Kaptan Rollins’le tanışmak için güverteye çıkarken kendisini hazırladı. Çok dikkatli olması gerektiğini biliyordu. Fazla hevesli davranırsa, kaptan, Fransa’ya varana kadar ondan faydalanabileceği izlenimine kapılabilirdi, ancak çok soğuk davranırsa da, onu almamak için bir bahane bulurdu.

Belle en güzel gülümsemesini takınarak elini adama uzattı. “Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, kaptan. Beni yolcu olarak alabilmenize minnettarım.”

“Henüz alıp almayacağıma karar vermedim,” dedi adam sertçe. Gözleri o kadar koyuydu ki, göz bebekleri yok gibiydi, kısa boylu ve toplu olmasına rağmen çok yakışıklıydı, temiz, bronz bir cildi ve

biçimli yüz hatları vardı. “Sorun çıkarmayacağından emin olmalıyım.”

“Sizin için iyi olacaksa, yolculuk boyunca kamaramdan çıkmam,” dedi Belle. “Ya da yemek pişirmenize yardım ederim. Denizde iyiyimdir; Amerika’ya gelirken ben hariç bütün yolcular hastalandı.”

Kaptan lafı dolandırmadan “Neden belgelerin yok?” diye sordu.

“Çünkü Londra’da kaçırıldım,” dedi Belle. “Bir cinayete tanık oldum ve katil konuşmamam için beni kaçırdı.” “Seni buraya kadar getirmek biraz abartılı olmuş,” dedi Kaptan hafifçe gülümseyerek.

“Beni satarak çok para kazandı,” dedi Belle. “Ama eve dönmek ve onu adalete teslim etmek istiyorum. Lütfen beni Fransa’ya götürmek için ne kadar istediğinizi söyleyin.”

“İki yüz dolar,” dedi Kaptan.

Belle gözlerini devirdi. “Öyleyse, başka bir gemi bulmak zorundayım. O kadar param yok.”

“Bir tür anlaşmaya varacağımızdan eminim,” dedi Kaptan. Belle adamın ses tonunu duyunca kaskatı kesildi. Ne demek istediğini çok iyi biliyordu. “Hayır, ücrete şimdi karar vereceğiz,” dedi Belle. “Yetmiş dolar olur mu?” Kaptan burnunu çekip dudaklarını büzüştürdü ve ardından kafasını çevirdi.

“En fazla seksen dolar verebilirim,” dedi Belle yalvarırcasına. “Lütfen, Kaptan Rollins, beni geminize alın, size yardımcı olurum.”

Kaptan ona bakıp yavaşça kafasını salladı. Sonra birden gülümsedi. “Pekâlâ, hanımefendi, seksen doları kabul ediyorum ama hastalanırsanız kimseden yardım beklemeyin.” Able’a parasını verip veda ettikten yirmi dakika sonra, Belle kamarasındaydı. Ranza ve gemi penceresi arası o kadar dardı ki, ancak yan yan hareket edebiliyordu. Kamarasını bir başkasıyla paylaşmayı hayal bile edemiyordu.

Kaptan Rollins denize açılana kadar ona kamarasında kalmasını söyledi ama Belle o aksini söyleyene kadar orada kalması gerektiği izlenimine kapıldı. Yine de bunun bir önemi yoktu, önceki gece çok az uyuyabildiği için bütün gün aralıksız uyumaktan memnun olurdu.

Kaptan ona gemide sadece iki yolcu daha olduğunu söylemişti. Arnaud Germaine Fransızdı ama karısı Avril Amerikalıydı ve adamın Fransa’daki ailesini ziyarete gidiyorlardı. Belle onları sadece kısa bir süreliğine görmüştü; Avril yaklaşık otuz beş yaşındaydı ve kocası ondan en az on yaş büyüktü. Ona arkadaşlık etmeyecek olsalar bile, gemide bir kadının daha olmasına sevindi. Kaptan onu kamarasına geçirirken, tayfanın birkaç üyesi ona pis pis bakmıştı. Hepsi bakımsız, çıldırılmış gibi bakan ve pasaklı erkeklerdi. Belle kamarasının kapısını hep kilitli tutacaktı.

Gemideki üçüncü gününde, Belle ortama alıştı ve serseri görünen tayfaların farklı milletlerden olduğunu fark etti. Neredeyse yarısı zenciydi, geri kalanını Fransız asıllı Amerikalılar, Meksikalılar, Çinliler, İrlandalılar, Brezilyalılar oluşturuyordu. Aşçı da İtalyan’dı. Şimdiye kadar hepsi ona şaşırtıcı bir şekilde kibar davranmıştı, belki de Kaptan onlara onun bir arkadaşının kızı olduğunu söylediği içindi.

Belle kahvaltıdan sonra bir saat kadar güvertede dolaştı, ardından gemi mutfağından kahve alıp ona verebileceği herhangi bir görev olup olmadığını görmek için kahveyi Kaptan Rollins'e götürdü. Şimdiye kadar adam Belle'den çok bir şey yapmasını istememişti, hatta ona verebileceği bir iş bulmakta zorlanıyor gibiydi. Belle onun gömleğinin birkaç düğmesini dikmiş ve kamarasını düzenlemişti, ayrıca aşçı Gino'ya akşam yemeği için sebze pişirmede yardım etmişti ama mutfağında başka bir şey yapmasına izin vermiyordu. Kaptan'la konuşmak Belle'in gününün büyük bir bölümünü alıyordu ve onunla vakit geçirmekten hoşlanıyordu.

Öğleden sonraları genellikle yemekhane dedikleri küçük, bakımsız odada oturup bir şeyler okuyordu. Orada raflarda, kutuların içinde ve yerde istiflenmiş halde yüzlerce kitap vardı, bazıları o kadar eskiydi ki, paramparça olmak üzereydi. Belle, Bay ve Bayan Germaine ve geminin beş subayı yemeklerini orada yiyordu. Yemekhane yıkık dökük ve ufak olsa da sıcak ve rahattı.

Arnaud Germaine titizlikle onu görmezden geldiği için Belle adamın onun geçmişini bildiğini hissetti. Eşi Avril merakla Belle'e bakıyordu ama onunla konuşmaması gerektiğinin söylendiği çok açıktı. Bu da herhangi bir soruya cevap vermek istemeyen Belle'in işine geliyordu. Kaptan Rollins onu sorgulayabilirdi ve bunu yapmıştı da zaten, ancak oldukça kibar davranmış ve kara gözleri parlamıştı. Belle sabahları onunla sohbet ederken kendisiyle ilgili umduğundan daha çok şey anlatıyordu ama Martha'nın randevu evinde çalıştığını itiraf ederken bile, adamın sakin ve hafif neşeli ifadesi hiç bozulmamıştı ve Belle ona her şeyi anlatsa da, aynı tepkiyi göstereceğini düşünüyordu.

Gemi su almak için Bermuda Limanı'na yanaşacak, sonra Atlantik'i geçerek önce Madeira'ya ve son olarak Marsilya'ya ulaşacaktı. Bermudaya yanaşmadan önceki gece, Kaptan, Belle'e sonraki gün gemide kalmasını söyledi. "Buradaki otoriteler çok uyanık," diye açıkladı. "Ne de olsa, İngilizler," diye ekledi alaycı bir gülümsemeyle. "Bunun, içinde bulunduğun zor durumu anlayışla karşılama anlamına geleceğini düşünebilirsin ama yanılırsın. Seni New Orleans'a gönderir ve benim hakkımda dava açarlar. O yüzden kamaranda kal."

Gemi limana yanaştığında, kamara boğucu bir şekilde sıcaktı. Belle Bermuda'da geride bıraktığı resimdeki gibi kumsallar olduğunu biliyordu ve onları görebilmeyi çok istiyordu. Ama üzerinde sadece iç gömleği kalana dek soyunup kamaranın penceresini açtı ve tropikal adanın içeri dolan seslerini dinledi. Biri uzakta çelik varil çalıyordu ve sesi Londra'daki sokak satıcılarına benzeyen bir kadının bağıırışı duyuluyordu. Belle gemi penceresinden limanı göremiyordu, çünkü gemi denize dönüktü ama limana yaklaşırken, kafalarında meyve sepetleri taşıyan, rengârenk elbiseli, parlak yüzlü kahverengi kadınlar görmüştü. Ağaç gövdesi oyularak yapılmışa benzeyen uzun teknelerdeki adamları da görmüştü, turkuvaz renkli suya balık ağları atıyorlardı ve kahverengi tombul, çıplak çocuklar rıhtım tarafından yüzmek için suya atılıyorlardı.

Tayfa burada durdukları için çok heyecanlıydı. Teğmen Gregson kıyıya çıktıktan bir saat sonra zil zurna sarhoş olacaklarını söylemiş, buranın tayfandan en çok kişinin gemiyi terk ettiği yer olduğunu da söylemişti. Bu terk edişleri bazen bilerek ama genellikle gemi denize açılmadan önce geri dönemeyecek kadar sarhoş oldukları için oluyordu. Gecenin sonunda onları bir araya toplamanın görevinin bir parçası olmasından ve bunun olabildiğince ayık kalması gerektiği anlamına gelmesinden şikâyet etti.

Herkes gemiden inip ortalık sakinleşince, Belle kendini üzgün ve yalnız hissetti. Tekrar denize

açılana kadar saatlerin hızla geçmesi için uyumaya çalıştı, ama sinir bozucu bir şekilde hiç uykusu yoktu. Fransa'ya vardığında, Noel olacağını, kısa bir süre sonra ise Millie öldürüleli iki sene dolacağını ve olayın yaşandığı geceye kadar genelevin ne olduğunu bilmediğini düşünüp duruyordu. Bu kadar saf olduğuna inanmak zordu, ama Mog ve annesi çalışan kızları Belle'e yukarıda neler döndüğünü anlatırlarsa evden atmakla tehdit etmiş olmalıydı.

O zamandan beri her şey ne kadar değişmişti! Binlerce kilometre seyahat etmiş ve bir bakireden fahişeye, çocuktan yetişkin bir kadına dönüşmüştü. Artık erkekler hakkında öğrenebileceği yeni bir şey olduğunu sanmıyordu; bir zamanlar sahip olduğu flört, aşk ve evliliğe dair romantik düşünceleri yok olmuştu.

Belle'in gemide vakit geçirmek için yapmaktan en çok zevk aldığı şey tayfadaki herkesi Martha'nın evinde hayal etmektir. Teğmen Gregson en genç memurdu ve bekârdı. Bir kitap kahramanı gibi sarışın ve mavi gözlüydü. Belle onun çaresiz bir şekilde sarhoş olduktan sonra kızlardan biriyle üst kata çıkar çıkmaz sızacağını düşünüyordu.

St. Louis'li, kırk yaşında, evli bir adam olan Üsteğmen Attlee bir tür Don Juan olduğuna inanıyordu. Belle ise onun bir samura benzediğini düşünüyordu, çünkü zayıf olsa da, uzun boyluydu ve bir şeyi kaçırmaktan endişeleni-yormuş gibi etrafa bakman küçük kara gözleri vardı. Belle onun kendi yapmak yerine, başkalarının seks yaptığını izlemekten hoşlanan röntgenciler gibi olduğunu düşündü.

Herhangi bir kategoriye soLması en zor olan Kaptan Rollins'ti. O tam bir aile adamıydı, masasında güzel eşi ve üç çocuğunun fotoğrafları vardı ve onlardan sevgiyle bahsediyordu. Ama buna rağmen, Belle onun başka bir yanı olduğunu da hissediyordu, çünkü Martha'nın evinde çalıştığını itiraf ettiğinde, adamın o tür yerleri bildiği belliydi. Belle onun bir fırsatçı olduğunu düşünüyordu, hiçbir kadına zorla sahip olmasa da, bir kadını ona karşı koymakta zorlanacağı bir durum yaratarak baştan çıkaracak yapıda bir erkekti sanki. Belle onun İyi ve cömert bir âşık olabilecek tutkulu bir adam olmasından şüpheleniyordu

Bu düşünce Belle'i gülümsetti. Marsilya'ya vardıklarında işine yarayabilirdi.

Belle, Avril Germaine'e kusması için bir kova uzattı ve anlayışlı bir şekilde ıslak sabun beziyle alnını sildi. Etienne'in ne kadar hastalandığını hatırladı ve AvriPin öleceğini söyleyerek inlediğini duyan Belle, kadına yardım etmek için elinden geleni yapması gerektiğini hissetti. Kadın tekrar kustu, yüzü, Belle'in yatağının kirli çarşaflarından kalkmasına yardım ettikten sonra etrafına doladığı sert battaniye kadar yeşildi.

“Ölmeyeceksin,” dedi Belle kesin bir şekilde ve kovayı elinden alıp boşalttı. İçini bol suyla yıkadıktan sonra Av-ril'in tekrar kusması ihtimaline karşı ona uzattı. “Fırtına birkaç saat içinde dinince kendini yine iyi hissedersin.” Avril açık renk, kıvrırcık saçları ve açık mavi gözleri ve porselen gibi bir teni olan ufak tefek, güzel bir kadındı. Giysileri güzel ve pahalıydı ve Mog'un ona küçükken verdiği resimli kitaptaki porselen bebeği hatırlatıyordu. Bebek çok güzel ve sahibinin en sevdiği oyuncak olduğu için çocuk odasının kraliçesi olduğunu sanıyordu. Kendisinin altında gördüğü diğer oyuncaklara hep kötü davranırdı. Avril her açıdan ona beziyordu.

“Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?” diye sordu kadın cılız bir sesle. “Ben sana çok kötü

davrandım.”

Belle hafifçe gülümsedi. Germaineler yolculuğun başında onu görmezden gelmişlerdi, ama Bermuda'dan ayrıldıktan sonra daha da katlanılmaz olup yemekhanedeki sohbetlerde onu dışlamış ve hakkında iğneli sözler söylemeye başlamışlardı. Onun fahişe olduğuna dair kanıt buldukları ve onunla aynı masada yemek yiyerek hakarete maruz kaldıklarını düşündükleri belliydi.

Karısı hastalanıp ona yardım etmesi için yalvardığında, Belle, Arnaud Germaine'e cehennemin dibine gitmesini söylemek istemişti, ama acı çeken bir insanı asla görmezden gelemezdi.

“Fahişelerin de kalbi vardır,” dedi yatağa temiz çarşaf geçirmek için uzanırken. “Hatta bazılarımızın kalbi sıradan insanlarınkinden daha büyüktür. Ama sen ve kocanın bana karşı neden bu kadar kibirli olduğunuzu bilmiyorum. Anladığım kadarıyla, randevu evlerine içki satarak geçiminizi sağlıyormuşsunuz!”

Bu bilgi Kaptan Rollins'in ağzından kaçmıştı. Belle yanlışlıkla olmadığından şüphelenmiş ve bunu kendi çıkarı doğrultusunda kullanabilmeyi ummuştu.

Avril tekrar kustu. Belle yatağı yapmayı bırakıp kadının kafasını kaldırdı ve ıslak bir bezle boynunu serinletti. Sonra Avril öğürmeyi bırakınca, yüzünü yıkayıp ona içmesi için biraz su verdi.

“Haklısın,” dedi Avril güçsüzce duvara yığılarak. “Geçimimizi böyle kazanıyorduk. Ama sanırım bunu düşün-memeyi tercih ettim.”

Belle konunun üzerinde daha fazla durmaya gerek görmedi, ne de olsa Avril çok hastaydı. Belle'in okuduğu kitaptaki porselen bebek de felakete uğramıştı; bir raftan düşüp yüzü çatladıktan sonra kimse onunla bir daha oynamamıştı.

“En azından itiraf edecek büyüklüğü gösterebiliyorsun,” dedi Belle. “Haydi seni yıkayıp temiz bir gecelik giydirelim, böylece daha rahat edersin.”

Bir saat sonra Belle, Germainelerin kamarasından ayrılıp kirlili çarşafaları ve geceliği yıkamaya götürdü. Avril'in

deniz tutmasının geçtiğini gördüğüne sevinmişti. Kadın yıkayıp temiz yatağına yattıktan sonra uykuya dalmış ve rengi düzelmişti.

Belle çamaşırhanenin lavabosunda çarşafaları yıkarken, Kaptan Rollins kafasını kapıdan içeri uzattı. “Merhamet görevin nasıl gitti?” diye sordu gözleri ışıldayarak.

“Neyse ki kısa sürdü,” dedi Belle gülümseyerek. “Bayan Germaine artık biraz daha iyi.”

Belle sıkılmak için çarşafın uçlarını merdanenin arasına koydu ve kolu çevirip suyun sıkılmasını izledi.

“Senden iyi bir hemşire olur,” dedi Kaptan Rollins. “Az önce Bay Germaine'le görüştüm, eşiyile ilgilenmen onu çok duygulandırmış.”

Belle omuzlarını silkti. “Fahişelik ve hemşirelik çok benzer meslekler, sadece farklı ihtiyaçlarla ilgileniliyor, o kadar.”

“Hemşire olmayı seçersen, başını dik tutabilirsin.” Belle dönüp Kaptan’a bakınca adamın da ona düşünceli bir şekilde baktığını gördü. “Kendi evim, faytonum ve düzgün giysilerim olduğunda da başımı dik tutabilirim,” dedi Belle sertçe. “Ama hemşirelik pek kazandırmaz.” “İngiltere’ye döndüğünde aynı şekilde para kazanmaya devam mı edeceksin?”

Belle bunun tuhaf bir soru olduğunu düşündü. “Başka seçeneğim olmazsa, evet,” dedi başını eğerek. “Üst katında yaşayabileceğim ve çalışabileceğim birkaç odanın olduğu bir şapkacı dükkanım olmasını istiyorum. Ama çok az param kaldı ve Marsilya Londra’ya uzak bir mesafede. O nedenle, kendimi satmadan nasıl para kazanacağıma dair bir fikrin varsa, duymak isterim.”

Kaptan “Böyle konuştuğunu duymak beni üzüyor,” diye karşılık verdi kısık ve sitemkar bir sesle.

Belle sıkılan çarşafı bırakıp Kaptan’a yaklaştı ve yanağını baş ve işaret parmaklarının arasına alıp hafifçe sıktı. “Söylediğim gibi, bana başka bir seçenek sunarsan seve seve kabul ederim. Ama benim için endişelenme, Kaptan, New Orleans’ta söyledikleri gibi, ben çetin bir cevizim.” O gece saat dokuzda, Arnaud Germaine Kaptan’ı görmek için kaptan köşküne gitti.

“İyi akşamlar, efendim,” diye yolcusunu karşıladı Rollins. “Deniz sakinleştiğine göre, eşiniz şimdi nasıl?” Fırtına saat altı gibi dinmişti ve deniz hâlâ dalgalı olsa da, gemi bir o yana bir bu yana savrulmuyordu.

“Artık daha iyi,” diye yanıtladı Arnaud koyu Fransız ak-sanıyla. “Bayan Cooper’a minnettarız.”

“İşittim,” dedi Kaptan. “İronik bir şekilde, hastalanıp ilgi bekleyeceğini düşünerek onu gemiye almayı neredeyse reddedecektim.”

“Ona karşı davranışım yüzünden utanıyorum. Karım onun hayatını kurtardığını söylüyor.”

Kaptan Rollins gülümsedi. Hırçın küçük Fransızın utanabileceğini beklememişti. “Öyleyse, onu ödüllendirme-lisiniz,” diye öneride bulundu Kaptan. “İngiltere’ye dönmek için tren bileti parasını denkleştirmekte zorlanacağını biliyorum.”

“Hımm, olabilir,” diye mırıldandı Arnaud. “Ama söyleyin, Kaptan, bu kızı şaşırtıcı bulmuyor musunuz?”

“Genç ve güzel olmasına rağmen kibar davranmasını mı kastediyorsunuz?”

Arnaud kafasını salladı. “Aynı zamanda, ilginç bir şe-

kilde gördükleriyle böbürleniyor. O imalı bakışlar, sert çıkışlar. Sanırım hepimize gülüyor. Randevu evlerine içki satarak geçimimizi kazandığımız için ondan daha iyi durumda olmadığımızı karımın dikkatini çekmiş!”

Kaptan Rollins kıkırdadı. “Bunu karınız iyiyken yemekhanede söylemiş olsa, bir fırtınaya sebep

olabilirdi.” “Kesinlikle haklısınız. Ama neşenizi paylaşmıyorum. Şimdi Fransa’daki evimize davet edilmek için karımın sempatisini kazanmaya çalışmasından korkuyorum.” “Böyle bir yöntemle başvuracağını sanmam,” dedi Kaptan Rollins sırtarak. “Bana kalırsa, onu kendi standartlarınıza göre yargılıyorsunuz.”

Arnaud kızgınlıkla ofladı. “Bu çok büyük kabalık, bayım!” dedi burnundan soluyarak.

Daha sonra Kaptan Üsteğmen’in dümeni devralmasına izin verip gemi jurnaline yazmak için kamarasına indi. Ama kendisini Arnaud Germaine’in Belle hakkında söylediklerini düşünerek boşluğa bakarken buldu.

İlginç bir kız olduğu doğrudu, cüretkar, dürüst ve cesurdu da, onun durumundaki genç kadınların çoğu bir kargo gemisiyle Fransa’ya seyahat etmeye cesaret edemezdi. Ama ona dair en sevdiği şey, fahişelik yapmasından utanmamasıydı. Sanki bir noktada, bu tercih ettiği meslek olmasa da, bu işte çok iyi olmaya karar vermiş gibiydi. Ve o müthiş güzelliği ve kusursuz vücuduyla çok iyi olduğuna hiç şüphesi yoktu.

Kaptan onunla tanıştığı anda onu istemişti, ama Belle müsait olmadığını açıkça belirtmişti. Kaptan onun dürüst olduğunu düşünüyordu ve espri anlayışından hoşlanıyordu. Kocasının randevu evlerine içki tedarik ederek para ka-zatıldığı hatırlatarak Avril Germaine’e haddini bildirmesi onu gülümsetti. Demiryolu çalışanının metresi olmaya karar vermesini ama bir âşık olarak onu hayal kırıklığına uğrattığını anlatması da hoşuna gitmişti.

Rollins güzel eşlerine ya da metreslerine altınlarını saklayan pintiler gibi davranan, toplum içinde parlamalarına asla izin vermeyen ve her fırsatta onları küçümseyen birçok erkekle tanışmıştı. Kendilerini bir açıdan değersiz buluyor ya da başka bir erkeğin onları çalmasından korkuyor olmalıydılar. Kendisi bu şekilde davranırken hayal edemiyordu, çünkü Belle metresi olsaydı, onunla övünmek, hava atmak ve diğer erkeklerin onu kıskandığını hissetmek isterdi. Saklı tutulacaksa, büyük bir hâzineye sahip olmanın ne anlamı vardı ki?

Ama Germaine’in Belle’le ilgilenmesinden biraz endişelenmişti. Adam Marsilya’ya vardıklarında onunla daha fazla iletişim içinde olmak istemediğini söylese de, Rollins Fransızın kaptan köşküne gelmesinin tek sebebinin Belle için bir planı varmış gibi onun hakkında bilgi almak olduğunu düşünüyordu.

Çiftten gelebilecek herhangi bir daveti kabul etmemesi için Belle’i uyarması gerekip gerekmediğini düşündü. Ancak onu uyarırsa, Belle, Germainelere söyleyecek bir laf bulacak kadar öfkelenebilirdi. Bu da ne yazık ki Ger-mainelerin gelecekte şaraplarını New Orleans’a götürmek için başka bir gemi bulacakları anlamına gelirdi. O yüzden, belki de Belle’in sağduyusuna güvenip hiçbir şey söylememek en iyisiydi.

YIRMİ ALTINCI BÖLÜM

Marsilya’daki rıhtım New Orleans’takinden daha gürültülü, kalabalık ve kokmuştu. Üstüne üstlük hava karanlık ve çok soğuktu, etrafındaki herkes Fransızca konuşuyordu. Belle geminin iskele köprüsünün ucunda elinde bavuluyla durdu, ne yapacağını ve nereye gideceğini bilmediği için

dehşete kapılmıştı.

Gemiden iner inmez bir pansiyon göreceğini sanmıştı ama tek görebildiği ambarlara benzeyen kara şekillerdi. Adamlar ondan bavulunu almaya çalışıyor, onunla kim bilir nereye gitmelerini istiyorlardı. Ayrıca mantosunu çekiştirip ondan para isteyen ufak çocuklar da vardı.

Birden Arnaud Germaine yanında belirdi. “Sana bir *fi-acre* bulmama izin ver,” diye ısrar edip bavulunu elinden aldı. “Fransızca bilmediğin için ürkmüş olmalısın.”

“Evet, doğru. Neyse ki, siz geldiniz,” dedi Belle ve *fi-lîmMiiir* Fransızca da at arabası olmasını umdu. “Nereye gideceğimi bilmediğim için paniklemek üzereydim. Arabacıya beni temiz ama çok pahalı olmayan bir pansiyona götürmesini söyler misiniz?”

Avril’e baktığından beri, o ve kocası Belle’e karşı dostça davranmaya başlamışlardı. Hemen her gece akşam yemeğinden sonra kâğıt oynuyorlardı ve Belle, AvriFden hoşlanmaya başlamıştı. Ama Arnaud’a karşı temkinliydi; adam sevimli olmak için fazla çaba harcıyordu ve Belle bunun zoraki olduğundan şüpheleniyordu.

“Harika bir yer biliyorum, canım,” dedi Arnaud içten bir gülümsemeye. “Seni oraya götürmeme izin verirsen böylece sahibiyle tanıştırabilirim.”

Limandaki balık kokusu bunaltıcı olduğu için Belle mantosunun yakasını kaldırıp burnunu kürkün içine sakladı. Koku yirmi metre ötedeki fazlasıyla aydınlatılmış kulübeden geliyordu; bağırsmalardan balıkların açık artırmayla satıldığını tahmin etti.

“Gündüz incelemek için oldukça ilginç bir yerdir,” dedi Arnaud neşeli bir sesle. “Ama üşümüş ve yorgunken ıstakoz, morina ve ringa balıklarına bakmak hiç hoş değildir. Koluma gir, bize bir at arabası bulacağım.”

Arnaud iki parmağını dudaklarının arasına koyup güçlü bir ıslık çaldı. “Hep bunu yapabilmeyi istemişimdir,” dedi Belle hayranlıkla. “Ama leydilere yakışmayacak bir davranış.”

Arnaud katılırcasına güldü ve onlara doğru yanaşmak için kırbacıyla atını dürten arabacıyı göstererek ne kadar etkili olduğuna dikkatini çekti. “Yakında bu karışıklıktan

kurtulmuş olacağız ve yine kendini güvende hissedeceksin.”

“Çok nazıksınız, Bay Germaine,” dedi Belle Fransız adam arabaya binmesine yardım ederken.

“Hastayken karıma baktığın için en azından bu kadarını yapabilirim,” diye karşılık verdi Arnaud ve bavulunu arabaya koyduktan sonra peşinden binip arabacıya birkaç kelime söyledi.

Belle’in elleri buz gibi olmuştu ama arabaya binince biraz ısındığını hissetti. “Eşiniz nerede?” diye sordu.

“Bana seninle gidip güvende olduğundan emin olmamı söyledi,” diye yanıtladı Arnaud. “Ailem onu eve götürecektir, ben de daha sonra ona katılacağım. Seni Noel’de bize davet etmemi istedi.”

Ertesi gün Noel arifesi idi ama Belle Noel'i doğrudan İngiltere'ye gitmesine engel olan bir sıkıntı olarak görüyordu. Sabah kalkan bir tren olsa bile, bilet alacak kadar parası kaldığını sanmıyordu. En kötüsü de, pansiyonda yaşarken elinde kalan az miktarın hızla tükenecek olmasıydı. Daha fazla para kazanmak için bir iş bulması gerekiyordu ama Fransızca bilmiyorken, bu çok zor olacaktı.

Kaptan Rollins'ten ona biraz borç vermesini isteyecekti ama bunu yapamamıştı. Aynı şekilde, Arnaud'dan borç isteyecek kadar cesaretini toplayabilmeyi diliyordu.

“Sizi ziyaret etmeyi çok isterim, ama İngiltere'ye dönecek kadar param olmadığı için bir iş bulmak zorundayım,” deyiverdi Belle.

Arnauld onun dizine vurarak, “Her şeyin yerine oturacağından eminim,” dedi yumuşak bir sesle.

Belle birden kendisini huzursuz hissetti. Bunun yorgun, üşümüş ve gergin olmasından kaynaklanıp kaynaklanmadığını bilmiyordu ama adamın bariz nezaketinin ona borçlu hissetmesi için bir hile olduğundan şüpheleniyordu.

Marsilya'da hızla para kazanmasının tek yolu olduğunun farkındaydı ve buna razıydı. Martha'nın evindeki kızlardan öğrendiği otel planını kullanmaya çoktan karar vermişti. Ama otelin kapıcısına ona doğru müşteri bulmasına yardım ettiği için birkaç frank vermekte sakınca görmese de, Arnaud ya da başka bir adamın kazandığı parayı almasını kesinlikle istemiyordu.

Ancak konuşmadı. Adam gerçekten her şeyin yolunda gideceğine dair ona güven vermeye çalışıyor olabilirdi. Eğer Belle sert bir söz söylerse, onu at arabasından indirebilirdi ve o zaman nereye gideceğini bilemezdi.

Sonuç olarak hiçbir şey söylemedi; en güvenli şey bu gibi görünüyordu.

Pansiyonun sahibi kızıl saçlı Madam Albertine, Arnaud'ya hızla Fransızca bir şeyler söyledi. Kadının ses tonundaki heyecana ve kocaman gülümsemesine bakılırsa, çok iyi arkadaşlardı.

Sonra kadın birden eliyle ağzını kapatıp Belle'e döndü. “Fransızca bilmiyorsan, Arnaud'yla Fransızca konuşmamalıyım,” dedi kusursuz bir İngilizce'yle. “Çok üzgünüm. Lütfen beni bağışla.”

Belle gülümseyip Fransa'da elbette Fransızca konuşulmasını beklediğini ve buradayken biraz öğrenmeye çalışacağını söyledi.

Arnaud gitmesi gerektiğini ama Belle'e ücret için endişelenmemesini, bunu Avril'le ilgilenmesinin karşılığında bir teşekkür olarak görmesini söyledi. Belle daha önce güdülerinden şüphelendiği için utanıp adama teşekkür etti ve yanağından öptükten sonra Noel'inin iyi geçmesini diledi.

“Sonra görüşürüz,” dedi Arnauld ve elini tutup öptü. “Senin için bir araba göndereceğim.”

Madam Albertine kırk yaşlarında, kızıl saçları, yeşil gözleri ve dolgun vücuduyla oldukça çekici bir kadındı. Belle'in hayran kaldığı güzel gümüşü bir brokar elbise giymişti.

Belle'i üst kata çıkarırken, kadın onun kendini çok yalnız hissetmemesini umduğunu söyledi. “Evim

tamamen doluydu ama bütün misafirlerim ailelerinin yanına gitti. Ancak önümüzdeki günlerde seni arkadaşlarımdan bazılarıyla tanıştıırırım.”

Belle’i çıkardığı oda düz beyaz duvarları ve pencerelerinde panjurları olan küçük bir odaydı ama pirinç yatakta canlı renkli bir yorgan vardı, Madam Albertine şöminede yanan ateşe bir kibrit daha çaktı.

“Birazdan ısınır,” dedi. “Misafirim olacağını bilseydim, bir-iki saat önceden yakardım.”

“Yeterince sıcak,” dedi Belle minnettarlıkla. “Gemiden indiğimde korkmuştum. Mösyö Germaine beni buraya getirdiği için çok mutluyum.”

Madam Albertine içtenlikle gülümsedi. “Noel’de yanımda bir kadın arkadaş olması güzel olacak. Sana akşam yemeği için biraz ekmek ve peynir bırakacağım. Aşağıda mutfağı kendin bulabileceğinden eminim, koridorun sonunda. Rahatına bak, olur mu? Sabah görüşürüz. Belki Noel yiyecekleri almak için benimle birlikte pazara gelmek istersin?”

Kadın gitmeden önce son olarak Belle’e banyo yapmak istiyorsa, yeterince sıcak su olduğunu söyledi. Belle’in New Orleans’ta kalaydan küveti doldurmak için su ısıtması gerekiyordu ve gemide sünger banyosu dışında bir şey yapamamıştı, o yüzden burada bir banyo olduğunu duymak erken bir Noel hediyesi almak gibiydi.

Belle o gece deliksiz uyudu. Ancak panjurlar açılıp içeri gün ışığı girince uyandı. Madam Albertine kocaman bir kupa kahveyle karşısındaydı.

“Benimle pazara geleceksen şimdi gitmeliyiz,” dedi kadın kocaman bir gülümsemeyle. “Kalk ve giyin.”

Rıhtımın yanındaki pazara giden kıvrımlı dar sokaklar Belle’i büyüledi. Evlerin çoğu yıkık döküktü, boyaları soyulmuştu, panjurları ve kapıları eski görünüyordu ve karmakarışık bir şekilde bir araya getirilmişlerdi. New Orleans’taki Fransız Mahallesi’yle arasındaki benzerlikleri görebiliyordu ama burası daha eski ve düzensizdi. Sokaklar daha dar, kokular daha güçlüydü ve etrafta İngilizce tabelalar yoktu.

Pazara vardıklarında Belle kalabalığın arasında sonsuza dek kaybolmaktan korkup Madam Albertine’in yanından ayrılmamak için dikkat kesildi. Pek çok pazar görmüştü -Seven Dials’ta her gün büyük bir pazar kurulurdu- ama daha önce böylesini hiç görmemişti.

Akima gelen ve çoğunu tanımadığı her tür yiyeceklerle dolu yüzlerce tezgâh vardı. Tavşanlar ve sülünler ayaklarından direklere asılmıştı. Tüpleri temizlenmiş hindiler, tavuklar ve kazlar geniş raflarda sergileniyordu. Parlak kırmızı elmaların dağ gibi dizildiği tezgâhlar da vardı, diğer farklı meyveler ve sebzeler öylesine güzel sergileniyordu ki, adeta sanat eserlerine benziyorlardı. Noel için özel yapılan kremalı kekler, Dundee kekleri ve meyve ve kuruyemişlerle süslü pastalar vardı. Düzinelerce kocaman, kırmızı, kahverengi ve beyaz sosis asılmıştı, pazarcılar genellikle bir parça kesip müşterilerini denemeleri için davet ediyorlardı. Belle’in konserve olduğunu düşündüğü ama içindekileri tanıyamadığı sayısız kavanoz ve sadece ekmek satan tezgâhlar vardı, bazıları örgü ya da

farklı şekillerdeydi. Şifalı otlar, baharat, şarap ve likör şişeleri, çikolatalar, ve şekerlemeler vardı.

Noel ağacı için el işi süslemeler satan tek tük tezgâhlar ve Belle'e hemen Mog'u hatırlatan üzerleri süslenmiş zencefilli bisküviler vardı. Eskiden Mog, Noel için bu tür bisküviler pişirir ve onları sobanın üzerinde bir ipe asardı.

Evlerinde hiç Noel ağacı olmamıştı. Annie onlara dudağını bükerdi, hatta Noel'e dair hiçbir gelenekten hoş-lanmazdı. Yedi yaşındayken, Belle, Mog'un Noel Baha'nın şekerler, kuruyemişler ve küçük oyuncaklarla doldurması için sobanın üzerine astığı kırmızı yün çorabı aslında Mog'un doldurduğunu öğrenince büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı. Ama Annie Noel'i sahiplenirse de, ziyafet kısmından hoşlanıyordu. Ev kapalı olduğu için aileleri yakında olmayan kızlar mutfığa inerdi ve Belle Noel'i hep Mog ve annesinin biraz sarhoş olduğu çok neşeli bir gün olarak hatırlardı. Bazen kaz, bazen büyük bir tavuk yerlerdi, ama sosis, harika dolmalar ve Mog'un Noel'e Özel Kızarmış Patatesler ismini verdiği kızartmadan da olurdu. Belle, Mog'un bu Fransız pazarına bayılacağını biliyordu, çünkü etrafı alışveriş sepetlerini aileleri için özel sürprizlerle dolduran ona benzeyen kadınlarla çevriliydi.

Bir tezgâhta, adamın biri şişe geçirdiği domuzu kızartıyordu, Madam Albertine dolaştıkları sırada yiyebilmeleri için onlara iki tane ekmeğin arasına kızarmış domuz aldı.

"Bu harika!" diye bağırdı Belle kendinden geçmişçesine gözlerini devirerek, çünkü uzun zamandır böylesine lezzetli bir şey tatmamıştı. "Böyle giderse, Marsilya'dan ayrılmak istemeyeceğim."

Madam Albertine satın aldığı başka şeylerin yanı sıra bir Noel ağacı seçti ve genç bir çocuk daha sonra ağacı eve getireceğine söz verdi. Madam ağacı süslemek için kocaman bir kutu dolusu süsü olduğunu ve eve döndüklerinde Belle'in ona yardım edebileceğini söyledi.

Belle gece yarısı nihayet yattığında, geçirdiği muhteşem güne inanmakta güçlük çekiyordu. Martha'nın evinden ayrıldığından beri uzun süre yalnız kaldıktan sonra, bir kadınla vakit geçirmek, ona alışverişte, yemek pişirmede ve Noel ağacını süslemede yardım etmek güzeldi. Madam Albertine'le konuşmak o kadar kolaydı ki, Belle ona New Orleans'ta geçirdiği günleri, Faldo'nun ölümünü ve ona kötü davranan Bayan Frank'in kendisini ne kadar hayal kırıklığına uğrattığını anlatarak içini döktü. Ona bunları anlatmasının bir sebebi de, Arnaud'un, şimdiye kadar söylemediyse bile, Belle'in bir randevu evinde çalıştığını ona söyleyeceğinden emin olması ve hikâyesini çarpıtmasına izin vermek yerine ona her şeyi kendi bildiği şekilde anlatmak istemesiydi.

Belle gergin bir şekilde ona dehşete düşüp düşmediğini sorunca, kadın etkileyici bir şekilde omuzlarını silkti. "Neden dehşete düşeyim ki? Bence cesaretin ve dayanıklılığın hayranlık uyandırıcı."

Belle gülümsedi ve kendisini daha iyi hissetti.

Noel günü çok güzeldi. Belle ilk olarak Madam Albertine'le birlikte kiliseye gitti, ayın Latince ve ilahiler Fransızca olmasına rağmen, tütsünün kokusuna ve etrafındaki herkesin en şık giysilerini giymiş olmasına bayıldı, eski kilise de çok güzeldi.

Belle üzerine tam oturan açık mavi bürümcük elbisesini giymişti. Yakasında ve etek ucundan arkada beline kadar yükselerek hareketli bir hava katan firfırları vardı. Onu New Orleans'tan Martha'nın evinde kaldığı sırada almıştı ama kızlar öğretmene benzediğini söylediği için oradayken elbiseyi hiç giymemişti. Belle yarattığı izlenimin bu olmadığını biliyordu; asıl sebebi Martha'nın evindeki kızların açık yakalı giysiler giymeleri yönündeki beklentiydi.

Madam Albertine, Belle'in elbisesini çok sevdi ve Noel Günü için harika olduğunu söyledi. Belle'e saçma takması için elbisesiyle uyumlu mavi kadifeden bir çiçek verdi.

Kiliseden sonra birkaç arkadaşı içki içmek için eve uğradı. Belle sadece günün o saatlerinde kendini biraz huzursuz ve sergileniyormuş gibi hissetti, çünkü insanların hiçbiri İngilizce konuşmuyordu ve ona bakıp duruyorlardı.

Madam Albertine misafirleri ağırlarken, hizmetkârı kızarmış kazı hazırlıyordu ama insanlar evlerine döndükten sonra, Belle, Madam'a yardım etmek için mutfığa girdi.

Noel günü öğle yemeği saat üçte yenecekti ve hepsi erkeklerden oluşan üç misafir vardı. Madam Albertine misafirler gelmeden önce onların Noel'de ailelerinin yanına

dönemeyen iş adamları olduklarını ve kendisinin yılın bu zamanında başıboş dolaşanları evine kabul etmesiyle tanındığını açıkladı.

Neyse ki, adamların üçünün de İngilizce'si çok iyiydi, arada sırada Fransızca'ya dönseler de, kendisini dışlanmış hissetmemesi için sık sık Belle'le konuşuyorlardı. Öğle yemeğinden önce içilen şampanya ve yemek sırasında içilen şarabın etkisiyle, Belle adamların adları ve soyadlarını ve ne iş yaptıklarını akında tutmakta zorlandı, ama onlara ilk isimleriyle -Pierre, Clovis ve Julien- hitap etmesi ye-terliydi.

Hepsi Belle'le flört edip ona bol bol iltifat ettiler. Madam Albertine herkesin çok iyi anlaşmasından memnun görünüyordu. Daha sonra kâğıt oynadılar ve Belle daha önce oynamadığı oyunlardan bazılarını öğrendi. Beyefendiler akşam sekiz gibi evden ayrılıp birkaç komşu Madam'ı ziyarete gelince Belle odasına çıktı ve kafasını yastığa koyar koymaz uyuyakaldı.

Noel'in ertesi günü, Arnaud ve Avril, Belle'i alıp evlerindeki öğle yemeğine götürmesi için bir at arabası gönderdiler.

Şehrin eteklerindeki bir tepede hem denizi hem de Marsilya'yı gören, inanılmaz bir manzarası olan küçük ama sevimli bir evleri vardı. Çoğu çok iyi İngilizce bilen birkaç misafir daha vardı, ama Belle, Arnaud ve Avril'in konuklarına kendisinden bahsetmiş olabileceklerini düşündüğü için pek rahat edemedi. Hiçbir şey konuşulmadı, herkes yeterince hoştu, ama dikkatle incelendiğini hissediyordu ve erkekler biraz fazla samimiydi, o nedenle Madam Albertine'in evine geri dönme vakti geldiğinde çok rahatladı.

Ertesi sabah, Madam Belle'e Noel'de eve gelen beyefendilerden biri olan Clovis'le akşam yemeğine gitmek isteyip istemediğini sordu. "Yanında birini götürmesi bekleniyor ve seninle sohbet etmekten zevk aldığı ve senin şehirdeki en güzel kız olduğunu düşündüğü için eşlik edecek kadar ondan

hoşlanmış olmanı umuyor.”

Bu teklif karşısında Belle’in gururu okşandı. Clovis opera ve baleden hoşlandığını söyleyen, sofistike zevkleri olan bir adamdı ve otuz yaşında olmasına rağmen, onun kadar genç ve uygunsuz birinin ona eşlik etmesini isteyeceğini düşünmemişti. Çıkkık elmacık kemikleri, koyu ve baygın gözleri ve kartal gibi burnuyla düşünceli bir yakışıklılığı da vardı.

Belle gitmeyi çok istediğini ama giyebileceği düzgün bir elbisesi olduğunu sanmadığını söyledi. “Birkaç sade günlük elbisem ve Noel’de giydiğim mavi elbisem var, onlar dışında tek elbisem kırmızı saten. Sanırım o dainsanlara ne olduğumu gösterebilir.”

Madam Albertine neşeyle güldü. “Tatlım, burası Fransa, burada kimseyi yargılamayız, ama belki bir yerlerde daha uygun bir şeyim vardır. Ben de bir zamanlar senin kadar inceydim ve güzel elbiselerimi ne sattım ne de başkasına verdim.”

Kadın, Belle’in üzerine kalıp gibi oturan siyah dantel bir elbise buldu. Dizden itibaren firfırlar halinde genişleyen, klasik vücut hatlarını saran, uzun kollu bir elbiseydi. Elbisenin astarı kamisol tarzıydı ve böylece Belle’in omuzları, kolları ve göğüslerinin şişkinliği dantelin içinden belli oluyordu.

“Bu elbiseyi giydiğimde hep çok eğlenmişimdir, diye kıkırdadı Madam. “Erkekler cezbedici olduğunu söylerlerdi, sanırım teni belli belirsiz de olsa görmeyi kışkırtıcı buluyorlardı.”

Akşam yemeği Marsilya’nın merkezindeki oldukça ihtişamlı bir otelin restoramndaydı. Clovis, Belle’i küçük bir at arabasıyla almaya geldiğinde, ona çok güzel göründüğünü söyledi, onunla vakit geçirmek için o kadar heyecanlı görünüyordu ki, Belle’in koluna girip onu arkadaşlarıyla tanıştırmak için otele götürdüğünde, Belle hiç gergin hissetmedi.

On iki kişiydiler. Diğer beş kadın da çekiciydi, güzel giyinmişlerdi ve mücevherler içindeydiler ama Belle’den yaşları biraz büyüktü. Yine de çok çekiciydiler ve Madam Albertine’in Belle’e önerdiği, annesi ölünce New Orle-ans’taki teyzesine gönderildiği hikâyesine inanmış görünüyorlardı. Belle teyzesinin şapka yapıp sattığı bir şapkacı dükkânı olduğunu ekledi. Hikâyenin rahatlıkla dudaklarından döküldüğünü fark etti, ne de olsa, içinde gerçeklik payı vardı ve hatta, şapkacı dükkânına gelen bazı tuhaf müşterileri tarif ederek herkesi güldürdü.

Tuhaf bir şekilde, hiç kimse neden Marsilya’ya giden bir gemiye bindiğini sormadı, ama insanların çoğu Ger-maineleri tanıyordu, o nedenle gemide hastalandığında Belle’in Avril’le ilgilenmiş olması haberi kendisinden önce geliyordu. Belle neşeli ve iyi kalpli bir kız olarak görülmekten ve Clovis’in hayranlığının tadını çıkarmaktan hoşlandı.

Belle Londra’da böyle bir partiye davet edilmiş olsaydı, aksam düşük sınıftan olduğunu ele verirdi. Ama neyse ki, uzun süredir Amerika’da olması bunu kısmen gizliyordu

ve elbette Fransız oldukları için İngiliz aksanları arasındaki ince farklılıkları algılayamıyorlardı. Martha her zaman Belle’i düzgün davranışlarından ötürü övmüştü -bunun için Mog’a teşekkür etmeliydi- ama masadaki çatal bıçak dizilimini ve farklı kadehleri görünce, Belle bir an paniğe

kapıldı.

Ancak diğerlerinin kullandığı çatal ve bıçakları eline alıp yakışıklı ve ilgili bir erkekle gösterişli bir otelde şampanya içip harika yemekler yemenin ve ilgi odağı olmanın tadını çıkardı. Dantel gece elbisesiyle harika görüldüğünü biliyordu; diğer kadınlar gibi boynuna elmaslar takmak yerine kırmızı cam boncuklar takmış olabilirdi, ama genç ve güzeldi, dünya ayaklarının altındaydı.

Belle tatlıdan sonra masadan kalkınca, içkiyi fazla kaçırdığını fark etti. Yürümekte zorlanıyordu ve insanların yüzleri bulanıklaşmaya başlamıştı. İçinden bir ses, doğru düzgün tanımadığı insanlarla birlikteyken sarhoş olmasının tehlikeli olduğunu söyledi ama bu sesi dinlemeye hazır değildi, çok iyi vakit geçiriyordu.

Belle tuvaletten döndükten sonra, kendisine likör teklif edildi. Tadı kahve gibiydi, tek dikişte içti.

“İyi misin, Belle?” diye sordu Clovis.

Ona dönüp elini yanağına koydu ve baygın, kara gözlerine baktı. “İyiyim,” dedi, konuşmakta zorlansa da. “Bir öpücük bana kendimi daha iyi hissettirebilir.”

“Daha sonra,” dedi Clovis elini sıkarak.

Yemek odasının bitişiğinde bir müzik grubu çalıyordu ve vals çaldığını duyan Belle yerinden fırlayıp Clovis’in elini tutarak onu dansa kaldırmaya çalıştı. Masadakilerden bazıının onlara katılacaklarını söylediklerini duydu ama

daha sonra dans pistine çıkıp çıkmadıklarını fark etmedi.

Hatırladığı tek şey çok uykulu olduğu ve Clovis’e sarıldığıydı. Onu odasına götürmekle ilgili bir şey söylediğini duymuştu ve sonra bir anda kendisini kollarında, desenli kalın kırmızı bir halının serili olduğu büyük merdivenlerden yukarı çıkmasına yardım ederken bulmuştu.

“Burada odan mı var?” diye sordu Belle kelimeleri yu-varlamamaya çalışarak.

“Evet, Marsilya’dayken hep bu otelde kalırım.”

“Ama beni odana götürmen konusunda ne düşünürler?” diye sordu Belle.

“Bunun gibi kaliteli otellerde misafirlerin davranışları önemsenmez,” dedi Clovis.

Belle merdivenlerden çıktığını hatırlıyordu ama odaya varmak çok uzun sürmüştü. Sonra, bir-iki saniye içinde tamamen çıplak kalmıştı. Belli belirsiz de olsa, Clovis’in ona büyük bir aynanın karşısında samimi bir şekilde dokunduğunu hatırlıyordu, zevkliydi ama onu sadece akşam yemeğine çıkarması gereken bir adam için pek doğru gelmiyordu.

Sonra onun da birden soyunduğunu fark etti. Clovis’in göğsü ve sırtının gür siyah tüylerle kaplı olduğunu görünce şoke olmuştu. O noktada, bunun bir hata olduğunu ve eve gitmesi gerektiğini söyledi ama Clovis onu dinlemeyip büyük yatağa çekti.

Sonrası tamamen bulanıktı. Clovis'in, Belle'in kaba olduğundan şüphelendiği Fransızca şeyler söylediğini işitti. İçine girdiğinin farkındaydı ve Belle tüm sarhoşluğuna rağmen, çok fazla içip Clovis'in, istediği şeyin bu olduğuna inanmasına izin vererek kendini hayal kırıklığına uğrattığı için utandı.

Daha sonra şiddetli bir susuzlukla uyandı ve oda çok karanlık olduğundan bir an için nerede olduğunu anlayamadı. Ama yan tarafını yoklayıp eli Clovis'in kılıcı sırtına değince her şeyi hatırladı.

Sarhoş olarak kendini hayal kırıklığına uğrattığı için berbat bir haldeydi. Madam Albertine şimdi onun hakkında ne düşünecekti? Başını zonkluyordu ve kendi kokusunu alabiliyordu, hemen biraz su içmeliydi. Odanın bitişiğindeki tuvalete girdiğini hayal meyal hatırlıyordu, yataktan kalkıp duvarı hissederek odada ilerledi. Bir kapıya ulaştı, ama açar açmaz koridordan içeri ışık girdi. Ancak kapıyı kapatmadan önce odada ikinci bir kapı olduğunu görebildi.

Belle'in hayatta en çok değer verdiği şeyler listesinde sıcak ve soğuk suyu olan bir küvet ve sifonu olan bir klozet en tepede yer alıyordu. Martha'nın evinde böyle bir şey olsa da, çok fazla kız banyoya girmek istediği ve su kazanı sadece belirli zamanlarda yakıldığı için, banyo sırası Belle'in istediği kadar sık gelmiyordu. Madam Albertine'nin banyosu güzeldi, hatta taharet musluğu bile vardı. Ama mermer tezgâhlı lavabosu ve ıslak gibi parlayan beyaz karolu zeminiyle bu otel banyosu Belle'in şimdiye kadar gördüğü en iyisiydi.

Ama lükse hayranlıkla bakan Belle'in kapıyı kapatır kapatmaz midesi bulandı ve tuvalete tam zamanında yetişti.

Ona saatlerce öğürmüş gibi geliyordu. Bir an üşüyüp kendini banyo havlusuna sarıyor, ardından sonra bunalıyor ve sıcaktan bayılacağını sanıyordu. En sonunda, midesinde kusabileceği hiçbir şey kalmayınca, güçlkle yerden kalkıp banyonun arkasındaki büyük aynaya baktı.

Önceki gece taraklar ve tokalarla tepesinde sabitle-nick için bir saat harcadığı bukleleri karmakarışık, yüzü bembeyaz ve dudakları şişmiş ve morarmış görünüyordu. Mahrem yerleri de ağrıyordu. Clovis ona sert davranmış olmalıydı.

Madam Albertine taharet musluğunun amacını ilk açıkladığında, Belle pek mantıklı bulmamıştı ama bu banyoda-kinin üzerine oturup ılık su alt bölgesini rahatlatınca aniden anladı. Ne yazık ki, taharet musluğunun mantığının yanı sıra tuzağa düşürüldüğünü de anlamıştı. Clovis gibi kültürlü ve akıllı bir adamın içkiyi fazla kaçıran ve ondan şikâyetçi olamayacak haldeki bir kadından faydalanacağını hiç düşünmemişti.

Bu Madam Albertine'in Clovis'e, Belle'in gerçekte ne olduğunu söylediği anlamına geliyordu, Albertine'den gerçekten hoşlandığı ve sırlarının onunla güvende olduğunu sandığı için Belle ağlamaya başladı.

Saatlerdir banyodaydı sanki. Tepeden tırnağa yıkandı, saçlarını taradı ve ayıldığını hissedene kadar bol bol su içti. Sonra karanlık yatak odasına döndü ve el yordamıyla yerdeki giysilerini buldu.

Perdelerin arasından dışarı bakınca, havanın hâlâ karanlık ve günün doğmasına hâlâ vakit olduğunu

gördü. Madam Albertine'in evine nasıl döneceğini bilmemesinin yanı sıra resepsiyondaki gece görevlisinin otelden ayrıldığını görmesini istemiyordu. O nedenle, giyindikten sonra yataktan düşen kuştüyü yorganı alıp pencerenin yanındaki koltuğa oturdu ve ısınmak için üzerini örterken, içinde bulunduğu çıkmazla nasıl başa çıkacağını düşünmeye başladı.

Clovis hafifçe horluyordu, Belle içkinin etkisi geçene kadar uyuması için onu buraya getirmiş olduğuna ama

sonra tutkunun onu ele geçirdiğine inanmayı isterdi. Ancak ne yazık ki erkekleri buna inanamayacak kadar iyi tanıyordu. İronik bir şekilde, bunlar olmasaydı daha sonra onunla yatmayı isteyebilirdi, çünkü Clovis'ten gerçekten hoşlanmıştı.

Ancak Noel günü öğle yemeğinde tanıştıklarını düşününce, Madam Albertine'in onu hem o zaman hem de aynı gün yemekten önce arkadaşlarına sergilediği ve en yüksek tutarı verene teklif etmeye hazırlandığı fikri bir yıldırım gibi akıma düştü. Dehşete kapılmıştı, çünkü bu en kötü ihanetlerden biriydi. Düşündükçe haklı olduğuna iyice emin oldu, dahası Madam Albertine bu işte yalnız olamazdı: Suç ortağı Arnaud olmalıydı.

Belle artık durumu net bir şekilde görebiliyordu. Arnaud araba tutup onu bildiği bir yere götürmeyi teklif etmişti, çünkü bunu önceden planlamıştı. Madam Albertine'in bir genelev işletmesi olasıydı ve Arnaud'un ona yeni bir çalışan getirdiğini görünce sevinmişti. Belle artık Clovis'in neden Arnaud'un evinde rahatsız olduğunu anlıyordu; arkadaşları ne olduğunu biliyordu ve hatta ona kendisi için teklifte bulunmuş bile olabilirdi.

Bu geceki akşam yemeği partisi Belle'i kancaya takmak için bir yemdi.

Ve Belle kancayı, misinayı ve kurşunu yutmuştu. Yakışıklı ve ilgili bir adam, göz alıcı bir elbise ve bol miktarda içki onun için yeterli olmuştu. Clovis'in odasına kendi rızasıyla gittiği için ona yaptığı şeyler karşısında şikâyet edemezdi.

Madam Albertine elbette onun şikâyet etmesini beklemiyordu. Daha sonra eve döndüğünde, hiç şüphesiz Belle'e acıyacak ama nazıkçe para uğruna gelecekte bınıuı yapmasını önerecekti; ne de olsa, İngiltere'ye dönmesi için tren bileti parasını çıkarmasının en kolay yolu buydu.

Müşterileri bulan ister Madam Albertine ister Arnaud olsun, kazandıkları parayı paylaştıklarına hiç şüphesi yoktu. Belle, Martha'mn yanındayken olduğu konuma dönecekti.

Bütün limanlarda genelevler olduğunu biliyordu, Madam Albertine'in evinde başka kızlar olmasa da, onu yakınlardaki bir geneleve yerleştirmeyi planlamış olmaları mümkündü. Zaten fahişelik yapmayı planladığı için kızmasının pek mantıklı olmadığını düşündü. Ama asıl ağırına giden kandırılmaktı. Madam Albertine, Belle'i iyi vakit geçirmesini istiyormuş gibi dolaştırmıştı, ama bu sırada onu en yüksek ücreti veren kişiye satabileceği bir eşya olarak görmüştü.

Belle orada öylece oturup bir-iki dakika düşündükten sonra kalkıp Clovis'in yere attığı ceketini aldı. Cüzdanını bulup içinden beş adet yirmi frank çıkardı. Bunun yaklaşık yirmi dolara denk olduğunu tahmin ediyordu, üst sınıf bir fahişe için makul bir ücretti.

Gözleri karanlığa alışmıştı, bir-iki dakika yatağın kenarında durup Clovis'e baktı. Yakışıklıydı ve sarhoş olana kadar eğlenceli bir geceydi, ama yaptığı şey düşünüldüğünde, bir beyefendi olmadığı belliydi. Cüzdanında üç yüz frank vardı, hepsini almadığı için Clovis kendisini şanslı saymalıydı. Ama Belle hiçbir zaman hırsızlık yapmamıştı ve yapmayacaktı.

Parayı küçük el çantasına koyduktan sonra, Clovis'i hafifçe horlar halde bırakıp ayak parmaklarının ucunda odadan çıktı.

Alt kattaki resepsiyonda, gece görevlisi uyukluyordu, Belle sessizce önünden geçip saatler önce paltosunu bıraktığı küçük vestiyere gitti. Neyse ki paltosu hâlâ oradaydı.

Dışarı çıkıp ön kapıya yaklaştığı sırada, gece görevlisi uyanıp doğruldu.

“Revenez au sommeil, doux monsieur,” dedi adam arsızca ve bir öpücük gönderdi. Madam Albertine Noel günü dediğini anlamayan adamlardan birine böyle söylemişti ve Belle'e, “Uyumaya devam et, tatlı adam,” gibi bir anlamı olduğunu söylemişti. Belle bu cümlenin anlamının gerçekten bu olup olmadığını hiçbir zaman bilmeyecekti. Gece görevlisi utangaç bir şekilde gülümsedi ve Belle kapıdan çıktı.

Dışarı çok soğuktü ve hâlâ karanlıktı. Belle tepeden aşağı inen yolu takip etti, çünkü mantıken yol limana gidiyordu. Sıcak bir şeyler içebileceği açık bir kafe bulmayı ve tren istasyonuna nasıl gidebileceğini sormayı umdu. Neyse ki, paltosu gece elbisesini örtecek kadar uzundu, çünkü gündüz vakti gece elbisesiyle görünmek tuhaf olurdu. Clovis'in parasının bir kısmıyla onu sıcak tutacak günlük bir elbise alması gerekecekti. Belle elbette eşyalarını almak için Madam Albertine'in evine geri dönemezdi.

Tenha sokakta ilerlerken, insanlara güvendiği ve onu kullanmalarına izin verdiği için kendisinden utandı ve aptal olduğunu düşündü. Yorgundu, içinden ağlamak geliyordu. Çok az uyuduğu ve bütün giysilerinden ve eşyalarından vazgeçmek zorunda kaldığı düşünülürse, bu pek şaşırtıcı değildi. Ama öte yandan yüz frankın Paris'e gitmek için fazlasıyla yeterli olduğuna emindi, üstelik güzel gece elbisesi hâlâ ondaydı.

Tren öğleden sonra Paris'e ulaştı. Belle Marsilya lima-nıııııı varmadan önce sol tarafında istasyonu gösteren bir işaret görmüş ve birkaç sokak ötede olduğunu keşfetmişti. Saat altıda Paris'e giden bir tren vardı ve o sırada açılan kaleden bir bardak kahve almıştı.

Belle tren hareket eder etmez uykuya daldı ve öğle vakti vagondaki diğer insanlar çok fazla gürültü yaptıkları için uyandı. Hepsi aynı ailedenmiş gibi görünüyordu, yirmili yaşlarının ortasında iki kadın, yaklaşık otuz yaşında bir adam ve muhtemelen ebeveynleri olan daha yaşlı bir çift vardı. Tartışıyorlardı ama bol bol güldükleri ve bir sepetten yiyecekler çıkarıp aralarında dolaştırdıkları için Belle bunun kötü bir tartışma olduğunu sanmıyordu.

Anneleri Belle'e bir şey söyledi, Belle onu uyandırdıkları için özür dilediğini düşündü. Kısa bir süre sonra kadın ona sepetteki lezzetli meyveli pastadan bir dilim ve hemen ardından peynir-ekmek verdi. Belle gülümseyip son birkaç gün içinde öğrendiği bozuk Fransızca'sıyla teşekkür etti ama gruptan kimsenin İngilizce bilmemesine ve sohbet etmek zorunda olmadığına sevindi.

Tren Paris'e yaklaştıkça endişelenmeye başladı. Fransızca bilmeden ucuz bir oda, yeni giysiler ve temel eşyalar bulması yeterince göz korkutucuydu. Ama biraz para kazanması ve İngiltere'ye dönmesi için gerekli olan belgeleri edinmesi gerektiğini biliyordu. Marsilya'da sorun çıkmamıştı; gemiye tayfanın belgelerini kontrol etmek için görevliler bindiğinde, Kaptan Rollins yolcuları olduğunu söylememişti ve kimse de sormamıştı. Görevliler gemiden ayrıldıktan sonra gitmek için özgürdü. Ama Belle İngiltere'ye gitmenin bu kadar kolay olmayacağından emindi. Vagonun penceresinden düz ve çıplak tarlalara bakar-

ken, Paris'te hastayken kaldığı evin penceresinden benzer bir manzara gördüğünü hatırladı. Başına gelenleri açıkladığı takdirde Fransız polisinin ona yardım edip etmeyeceğini merak etti.

İçinden bir ses bunun iyi bir fikir olmadığını söylüyordu. Kimseye güvenemeyeceğini hâlâ öğrenememiş miydi?

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Paris'in Gare de Lyon istasyonunun etrafındaki sokaklar loş bir şekilde aydınlatılmıştı ve acelesi varmış gibi görünen insanlarla doluydu. Pis, gürültülü ve kokmuştu, Marsilya'dan çok daha kötü bir haldeydi ve ona bakan her erkek Belle'i ürkütüyordu. Her yerde oteller vardı ama hangisinin iyi, hangisinin kötü, hangisinin ucuz, hangisinin güvenli ya da tehlikeli olduğuna dair hiçbir fikri yoktu, çünkü hepsi aynı şekilde yıkık döküktü. Paltosunun altındaki gece elbisesinin ve ayakkabılarının şehirde dolaşmaya uygun olmadığını ve iç mekânlarda giymek için tasarlandıklarının farkındaydı. Ayrıca çok acıkmış ve susamıştı.

Hayalindeki ağaçlarla çevrili geniş bulvarları, ihtişamlı binaları, süslü çeşmeleri, güzel dükkânları ve şık restoranları olan Paris bu değildi. Her yer çok gri ve kasvetliydi,

buranın beş erkek tarafından tecavüze uğradığı şehir olduğunu Belle'e hatırlatıyordu.

Burada başına iyi bir şey geleceğini nasıl beklemiş olabilirdi?

Bir restorana yaklaşp penceresinden içeri baktı. Diğerleri gibi burası da keyifsizdi, ama en azından işlekti. Müşterilerin çoğu ofis çalışanlarına benziyordu, o nedenle parasının karşılığını alabileceğini düşündü.

Belle ondan pek büyük olmayan iki kızın olduğu masaya oturdu. Temiz ama sade giyinmişler ve saçlarını arkaya doğru toplamışlardı. Onlara gülümseyip *bonsoir* dedi. Kızlar da onu selamladılar, ama sohbetlerine geri döndüler.

Mönü Belle'e hiçbir şey ifade etmiyordu, o nedenle garson siparişini almak için geri döndüğünde kızlardan birinin tabağındaki biftek yahnisine işaret etti. "S'17 *vous plaît*," dedi gülümseyerek. Garson kaşlarını çattı. "*Je nepar-le bienfrançais* diye ekledi Belle bu cümleyi hatırladığı için kendisiyle gurur duyarak.

Garson masadan uzaklaşırken, kızlardan biri Belle'e İngiliz olup olmadığını sordu. Belle kafasını salladı.

"Fransa'ya ilk gelişin mi?" diye sordu kız.

"Qm," dedi Belle, çok iyi olmasa da, kızın İngilizce bilmesine sevinmişti. "Hangi otele gideceğimi bilmediğim için korkuyorum."

İki kız birbirlerine baktıktan sonra Fransızca bir şeyler konuştular. "Ucuz ama temiz bir otel mi istiyorsun?" diye sordu koyu saçlı kız.

Belle kafasını salladı.

İki kız birbirlerine danıştılar, sonra koyu saçlı olan el Çantasından küçük bir not defteri çıkarıp bir sayfa yırttı ve kurşun kalemle bir şeyler yazdı.

"Burası iyidir," dedi kız kâğıdı Belle'e uzatarak. "Korkma."

Kâğıda “Hotel Mirabeau, Parrot Caddesi” yazmış ve buldukları caddenin arkasında kalan sokağın kabaca haritasını çizmişti. Kız Belle’e gülümsedi ve “*Bonne chance,*” dedi.

Hotel Mirabeau da diğerleri gibi eski ve yıkık döküktü. Ön kapısının üzerinde sallanan soyulmuş bir tabela olmasaydı, Belle fırın ile ayakkabı tamircisinin arasına sıkışmış binayı fark etmezdi. Ama dışarıyı daha fazla dolaşamayacağı kadar soğuktu ve ayakları ağrıyordu, o yüzden üç basamak çıkıp ağır kapıyı iterek içeri girdi.

On kapı doğrudan resepsiyonun olduğu küçük bir oturma alanı ve hole açılıyordu. Belle orada durup bir-iki dakika etrafına baktıktan sonra masanın üstündeki zili çaldı. Duvarlar odanın ve içindeki merdivenlerin sıcak görünmesini sağlayan koyu kırmızı duvar kâğıdıyla kaplanmıştı. Bu kırmızı renk, duvara asılı çok sayıdaki tablo için güzel bir arka plan oluşturuyordu. Resimlerin hepsi çiftlik manzaralarıydı: Tırpanla mısır biçen adamlar, saman arabasına binmiş evlerine dönen adamlar, koyun sürüsü güden bir çoban. Resimleri aynı kişinin yapmış olduğu belliydi ve Belle o kişinin otelin sahibi olup olmadığını merak etti.

Merdivenlerin yakınındaki bir kapıdan kamburu çıkmış cılız bir kadın çıktı. Buruşturduğu suratı muhtemelen gülümsemeye en yakın ifadesiydi. Belle bir oda istedi ve bir kişi için olduğunu belirtmek istercesine parmağını kaldırdı. Kadın kafasını sallayıp elli kuruş istedi.

Bu Belle’e yeterince ucuz geldi ve kabul etmesinin ardından kadın ona on beş santimlik bir metalin ucunda asılı olan bir anahtar verdi ve dördüncü kata çıkardı. Bir kapıyı

açıp Belle’i içeri aldı. Küçük bir odaydı, eşyalar ve yerdeki kilim eskiydi ama temiz görünüyor ve güzel kokuyordu.

“Teşekkür ederim,” dedi Belle. “Güzel.” Bu sözcüklerin Fransızcalarının ne olacağını düşünemeyecek kadar yorgundu.

Kadın ona sert bir bakış attı. “Ziyaretçi yok,” dedi İngilizce. “İki gecenin ücretini peşin alırım. Bir frank, lütfen.”

Belle kadının onun ne olduğunu bildiğini sanıp utandı. Ama cüzdanını çıkarırken, yanında bavulu olmadığı için kadının ondan şüphelendiğini anladı.

“Bavulum çalındı,” diye yalan söyledi. “Yarın yeni giysiler almalıyım.”

Kadın kafasını salladı ama ifadesi değişmedi. “*Petit de-jeuner de sept a neu!*”

Belle kahvaltı anlamına gelen kelimeyi tanıdı ama geri kalanını anlamadı. “Saat kaçta?” diye sordu parmaklarını kaldırarak.

“Yediden dokuzaya kadar,” dedi kadın kısaca. “*Salle de bain dans le couloir.*” Ardından dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

Belle bunun banyonun koridorun ilerisinde olduğu anlamına geldiğini düşündü. Yatağı dürttü. Sert ve neredeyse yumru yumruydı ama ağlama isteğine karşı koydu. Aksine, az önce yediği yemeğin ne kadar

güzel olduğunu düşünüp bir oda bulduğu için kendisini tebrik etti ve kendi kendine yarın sabah her şeyin daha iyi görüneceğini söyledi.

Belle odasının dışındaki koridordan gelen seslere uyandı. Yatağında doğrulup perdeyi biraz kenara çekti. Hava aydınlanıyordu, saat yedi buçuk olmalıydı. Ama düzgün

bir manzara yoktu, sadece yolun iki tarafına dizili, birbirinin aynı evler görünüyordu.

İyi uyumuştı. Yatak şaşırtıcı derecede rahattı, çarşaflar lavanta kokuyordu ve battaniyeyle yorgan oldukça sıcak tutuyordu. Uyuduğu kamisolünün üzerine mantosunu giyip katlı bir şekilde sandalyede duran havluyu alarak banyoyu bulmaya gitti.

Banyo çok soğuk olsa da temizdi, su da soğuktu. Ama kamisolünü çıkarıp banyoda durarak baştan aşağı yıkandı. Ağzında tuhaf bir tat olduğu için bir diş fırçasının olmasını diledi.

On beş dakika sonra yemek odasındaydı. Açık sarıya boyalı oda şaşırtıcı şekilde sıcak ve davetkârdı. Altı masa mavi örtülerle örtülüydü ve bir soba gürül gürül yanıyordu. Sobaya en yakın masaya oturup gece elbisesinin görünmemesi için paltosunu sıkıca etrafına sardı. İki çift yemek yiyordu ve tek başına oturan bir adam gazete okuyordu. İkisi Belle'e bakıp hafifçe gülümsedi.

Belle masaya oturduktan kısa bir süre sonra, önceki gece onunla ilgilenen kadın bir tepsiyle içeri girdi. Kahvaltı buydu: Bir demlik kahve, bir sürahi süt, sepette birkaç kruvasan, tereyağı ve reçel. Kadın Belle'in önceki gece sandığı kadar yaşlı değildi, muhtemelen otuzlu yaşlarındaydı ama görünüşüne pek özen göstermemişti. Eski siyah elbisesi üzerine oturuyordu ve saçlarını kafasını donuk kahverengiye boyamış gibi görünecek şekilde sıkı bir topuz yapmıştı. Boynunda bir şey saklıymış gibi siyah-beyaz kareli bir fular bağlamıştı. Önceki gece de boynunda fular vardı ama o siyah olduğu için pek dikkat çekmiyordu.

Kadının onunla ortak bir noktası olabileceğini gösteren

hiçbir özelliği yoktu, ama Belle en azından holdeki tabloları kimin yaptığını öğrenmek için onunla arkadaş olmaya çalışma isteğine karşı koyamadı.

Kahvaltıyı masaya bırakırken, Belle ona gülümsedi. "Adınız nedir?" diye sordu.

Kadının hafifçe gülümseyerek karşılık vermesi önceki geceye göre gelişme sayılırdı. "Gabrielle Herrison."

"Ben de Belle Cooper," dedi. "Daha sonra bana nereden ikinci el giysi alabileceğimi söyleyebilir misiniz acaba?" Gabrielle'in yüzü fark edilir şekilde yumuşadı. "Sana bir harita bulurum," dedi.

"Yakında iyi bir dükkân var." Belle, Madam ChantaPın küçük dükkânına girerken endişeliydi. Madam Herrison kıyafetler hakkında herhangi bir şey bilen bir kadına benzemiyordu, o yüzden Belle önerdiği yerin Seven Dials'taki dükkânlar gibi olmasını bekliyordu. Küf, ter ve çok daha kötü şeyler kokan, giysilerin birbirine girmiş ve ancak çaresiz kişilerin satın alabileceği kadar yırtık pırtık olduğu dükkânlar gibi. Ama Belle bu dükkândaki giysilerin düzenli bir şekilde askılarda asılı olduğunu ve taze pişirilmiş kahve dışında hiçbir koku olmadığını fark edince şaşırdı.

Yakası ve kol uçları kürklü siyah bir elbise giyen, saçları beyazlamaya başlamış ufak tefek bir kadın ona yaklaşır Fransızca selamladı. Belle ne aradığını sormuş olabileceğini düşündü. Kadına İngilizce bilip bilmediğini sordu ama yanıt olarak kadın kafasını salladı. Bunun üzerine, Belle paltosunu çıkarıp dantel gece elbisesiyle kaldı ve mimikleriyle birinin bavulunu alıp kaçtığı izah etmeye çalıştı. Şaşırtıcı bir şekilde kadın onu anlayıp kafasını salladı ve sıradan günlük elbiselerin olduğu askıyı gösterdi.

Belle onlara göz gezdirdi. Hepsi güzel, sade elbiselerdi ama Belle zengin adamların dikkatini çekmek istiyorsa, biraz daha süslü bir şeylere ihtiyacı vardı.

Belki de, dükkân sahibi elbiselere bakarken isteksizliğini fark etmişti, çünkü Belle'e anlamadığı bir şey söyleyip bakması için iki parçalık bir elbise tuttu.

Koyu mavi işlemeleri olan açık mavi, vücuda oturan bir ceketti. Çok pahalıymış gibi görünüyordu ve Belle'in aklındaki şeye çok daha yakındı. Ama renk yanlıştı. Belle gülümseyip kafasını sallayınca kadın onayladığını anladı. Sonra Belle önce mor, sonra kırmızı bir kıyafeti işaret ettikten sonra elbiseyi gösterdi.

Kadın kafasını salladı. Bir-iki dakika askılara göz gezdirdikten sonra, göğüs kısmındaki siyah işlemelerinin askeri bir hava kattığı kırmızı bir takım ve siyah kadife yakası ve kol ağızları olan mor bir takım çıkardı.

Belle kırmızı olanı üzerine tutup aynaya baktı. Üzerine oturduğu, klasik, modern ve biraz çekici olduğu sürece harikaydı ve renk ona gerçekten yakışmıştı.

Kadın kostümü denemesi için onu dükkânın arkasındaki kabine götürdü. Ceketteki "Renee" yazan ipek etikete işaret edince, Belle kadının bu elbisenin sıradan bir terzi tarafından dikilmediğini, özel olduğunu söylemeye çalıştığını anladı. Kumaşın dokusundan, dikişinden ve hatta kostümün kesiminden bile bir zamanlar zengin bir kadına ait olduğu anlaşılıyordu. Denemek için sabırsızlandı.

Dükkân sahibi kabinin dışında Fransızca bir şeyler söylüyordu ve Belle kostümü satmak için dil döktüğünden, onun gibi genç ve güzel birine ait olduğunu söylediğinden neredeyse emindi. Eteğin belini sıkır sıkırmaz, kostümün

eski sahibinin onunla aynı boyda ve bedende olduğunu gördü, yerden iki buçuk santim yüksekte olduğu ve kalçalarını sardığı için uzunluğu kusursuzdu. Ceketini üzerine geçirirken nefesini tuttu ve küçük olmamasını diledi, değildi; etek gibi o da tam olmuştu.

Belle kabinden çıkarken, "*Manifque! Il est fait pour vous*" dedi dükkân sahibi ve Belle onun tam bedenine göre olduğunu söylediğini düşündü.

Gerçekten de her açıdan harikaydı. Kesimi belinin ince görünmesini sağlıyordu, renk koyu saçlarına tezat oluşturuyordu ve askeri yeşil takıma hafif küstah bir hava katıyordu.

"*Combien?*" diye sordu Belle. Madam Albertine'le pazardayken öğrendiği tek kelime buydu.

"*Vingt francs,*" diye yanıtladı dükkân sahibi bütün parmaklarını iki kez göstererek.

Belle güçlükle yutkundu. Yirmi frankın böylesine güzel bir takım elbise için uygun bir fiyat olduğunu biliyordu ama cüzdanında büyük bir delik açacaktı. Daha fazla para kazanmak için doğru giysilere ihtiyacı vardı ama ya otellerdeki planı işe yaramazsa? O zaman ne yapacaktı? Üstelik iç çamaşırı, sade bir elbise ve bir çift ayakkabı da alması gerekiyordu.

Dükkân sahibi ona merakla bakınca Belle ayakkabılarına işaret edip iç etekliği olmadığını göstermek için eteklerini kaldırdı ve son olarak sade elbiselerden birine dokundu. El çantasından yirmi beş frank çıkarıp kadına gösterdi.

Belle'in ona ne anlatmaya çalıştığını anladığı kesindi ama kadın bundan hoşlanmamıştı. Homurdanıp gözlerini devirdi ve kızgın bir şekilde bir ileri bir geri yürüdü ama

Belle vazgeçmeyip üzülmüş gibi yaptı. En sonunda, kadın sakinleşti ve dükkânda ayakkabıların olduğu arka tarafa doğru yürüdü, biraz sonra her biri harika durumda olan birkaç çift ayakkabıyla geri döndü. Yandan tokalı küçük siyah kısa botlar Belle'e tam oldu; küçük topukları vardı ve son derece zarıftı.

Kadın daha sonra açık gri yün bir elbise çıkardı. Üst kısmı önden düğmeliydi ve bir yanında aplike koyu gri çiçekler vardı. Sıcak tutacağı ve hemen her durum için uygun olacağından Belle elbiseyi çok sevdi. Deneyeceğini işaret etti. Bunun üzerine kadın bir sepete gidip birkaç iç eteklik, iç çamaşırı ve kamisol getirdi ve onları inceleyip beğendiklerini seçmesini istercesine Belle'e gösterdi.

Neredeyse bir saat sonra, Belle gri elbisesini ve yeni ayakkabılarını giymiş bir şekilde mutlulukla dükkândan ayrıldı. Seçtiği iç çamaşırları, kırmızı takım elbise, gece elbisesi ve ayakkabıları kahverengi bir kesekâğıdına koyulmuştu. Hepsini yirmi beş franka almıştı, ama zavallı dükkân sahibi yüzünden kendisini biraz suçlu hissediyordu.

Aynı sokağın biraz ilerisinde şapkalar için tüyler, boncuklar, tüller ve çiçekler satan bir dükkân olduğunu fark etti. Bir süre durup vitrinine baktı ve İngiltere'ye döndüğünde şapkacı olacağını kendisine hatırlattı. Bu konuya odaklanması kendisini daha güçlü ve kararlı hissettiriyordu. İngiltere'ye dönmek için yeterince para kazanmakla kalmayıp birikim yapacaktı, böylece eve döndüğünde başını dik tutabilirdi.

Diş fırçası ve küçük bir kutu yüz kremiyle birlikte, bir de Marsilya'da bırakmak zorunda kaldığı mantosuna uyumlu olabilecek ikinci el siyah kürk bir şapka aldı. On-

ceki gün şapkasız kendisini yarı çıplak hissetmişti, ama artık yine tamamlanmıştı.

Belle geri döndüğünde Madam Herrison holdeydi.

“Güzel bir şeyler bulabildin mi?” diye sordu kadın.

Belle aldıklarından o kadar memnundu ki, onları otel sahibine gösterirken hava atmasına engel olamadı, kadının ona ısındığını hissedebiliyordu. Kadın kırmızı takım Belle'in omuzlarına tutup gülümsedi.

“Bu senin rengin,” dedi. “Bence sana şans getirecek.”

“*Merci madam*” dedi Belle ve kadının yüzünü aydınlatan ve onu on yaş gençleştiren bir gülümsemeye ödüllendirildi.

Belle otellerdeki çalışma hayatına ilişkin pek çok şeyi, New Orleans’ta yaşadığı sırada tanıştığı, Washington’da birkaç ay yaşayıp çok para kazandığını iddia eden bir kızdan öğrenmişti. Teoride ne kadar parlak bir plan olsa da, Belle bu fikri korkutucu buluyordu. Fuhuşun, şehir hoşgörülü olmasıyla bilirse de, Paris’te yasadışı olduğunun farkındaydı. Gözlerinin önünde birkaç polisin onu kollarından tutup bir hücreye attıkları geliyordu. Elbette, Paris’te sokaklarda dolaşan, genelevlerde olan ya da otellerde çalışan binlerce fahişe vardı ve işin nasıl gittiğini öğrenmek için onlardan bazılarıyla tanışabilmeyi istiyordu.

Paris’teki ikinci gününde bir sokak haritası alıp Cham-ps-Elysees yakınlarındaki otellerden bazılarına göz attı. Bazıları hırpani görünüyordu, kapılarında uyanık görünen görevliler olan diğerlerini ise eledi, o otellerde planını uygulayabileceğini sanmıyordu. Diğer oteller dışarıdan şık dursa da, içeri girip çıkan insanları izleyince, misafirlerin sıradan olduklarını fark etti, onun gerçekten zengin insanlara hitap eden bir otel bulmaya ihtiyacı vardı.

E11 sonunda, teyzesi ve annesinin kalabileceği bir yer arıyormuş gibi yaparak bir kapıcıya oteller hakkında soru sordu. Adam ona dört otelden oluşan bir liste verdi ve sonra Place Vendôme’daki H tel Ritz’i de ekledi. Bu arada sırtarak “*Vous devez etre tres richepour y rester,*” dedi.

Belle adamın orada ancak zenginlerin kalabileceğini söylediğinden son derece emindi, o yüzden hemen onun için doğru yer olacağını hissetti.

Place Vend me her iki tarafında sadece iki girişı olan ve k şelerindeki binaların eğimli olduğu neredeyse yuvarlak geniş bir meydandı. Bu muhteşem simetriklikteki yapılar, Belle’in dolaşırken geniş bulvarlarda gördüğü binalardan iki asır daha eski ve genellikle altı yerine dört katlı olduğu için buranın özel bir yer olduğunu görür görmez anladı. Taşlarla döşenmiş meydanın ortasında büyük bronz bir sütun vardı. Belle orada durmuş sütunun tepesindekinin Napolyon olup olmadığını merak ederken, frak ve silindir şapkalı bir İngilizin eşine heykelin Napolyon’un savaşlarda ele geçirdiği yüzlerce toptan yapıldığını açıkladığını işitti. Belle heykele bakarken, çift meydandaki çok sayıdaki mücevherciden birine girdi. Dükkanların vitrinlerine bakan herkes buradaki ürünlerin sıradan insanlar için olmadığını anlayabilirdi: Işıl ışıl elmas kolyeler ve nefesi kesen, üzerlerinde kocaman safirler, zümrütler ve yakutların olduğu muhteşem yüzükler vardı.

Ritz’in meydandaki varlığı belirgin değildi, hatta Belle kapılarının üstündeki altın rengi levhasını görmek için uğraşmak zorunda kalmıştı. Belle, Mog’un “Londra’daki en iyi oteller ağırbaşlılığa sahip olanlardır” sözünü hatırladı. Ritz’in ağırbaşlı olduğu kesindi, ayrıca çok ihtişamlı ve

pahalı olduğu için çok az kızın burayı deneyebilecek kadar cesaretli olmasını umuyordu. Bunun akıllıca bir plan olup olmadığını bilmiyordu ama Martha ona her zaman kızların hedeflerini yüksek tutmaları gerektiğini söylerdi.

Belle Mirabeau’ya üzerini değiştirmek için döndüğünde, çok yol yürüdüğü için yorgundu. Yakında

Metropolita-in trenini kullanmayı öğrenmesi gerektiğini biliyordu, ne de olsa, Londra'daki insanlar sürekli metroyu kullanıyordu ve buradaki de çok farklı olamazdı. Ne var ki metroya sadece bir kez annesiyle binmiş ve çok karışık bulmuştu.

Yine de yürümek güzeldi, çünkü Zafer Takı'nı ve okulda dünyanın en yüksek yapısı olduğunu öğrendiği Eyfel Kulesi'ni görmüştü. Ayrıca, Londra'da yaşadığı mahalle gibi yıkık dökük ve korkutucu yerlere de girmişti. Kendi kendine bütün şehri yavaş yavaş keşfe çıkacağını ve sevmeyi öğreneceğini söyledi. Şapkacılara gidip fikir almak için şapkalarına bakacaktı, hatta Fransız modasını her açıdan inceleyecekti. Ama her şeyden önce, cesaretini toplayıp bu gece Ritz'e geri dönmeliydi.

Saat yedi buçukta Place Vendôme'a vardığında, Belle neredeyse cesaretini kaybetmek üzereydi. Saçları toplu halde, kırmızı kostümüyle güzel görüldüğünü biliyordu ama yapmak üzere olduğu şeyin muazzamlığı ve Ritz'den zorla dışarı atılabilecek olma ihtimali dizlerini titretiyordu.

Place Vendôme'un gündüz vakti oldukça göz korkutucu olduğunu düşünmüştü ama gaz lambalarının ışığında bazılarının kapılarında armaların olduğu düzinelerce at arabasının beklediğini ve ısıltılı ısıltılı motorlu taşıtları görünce boyunu aşan bir yerde olduğunu anladı. Otelin girişindeki pırıltılı kristal avizenin parlak ahşap kapıların camlarına

vuran ışığı ya da yanından geçerken gözüne ilişen kocaman çiçek düzenlemesi ünlü konuklara, hatta kraliyet ailesine işaret ediyor olabilirdi.

Belle derin bir nefes alıp başını dik tuttu ve kendinden emin bir şekilde kapıya doğru yürüdü. Çok korkuyordu ama artık vazgeçemezdi. Zengin erkekler her zaman kadınları isterdi. Bunu yapabiliirdi.

“*Bonsoir, tnademoisellededi* güler yüzlü kapı görevlisi ona kapıyı açarken.

Sürekli bu tür yerleri ziyaret ediyormuş gibi yapmaya çalıştı ama önünde o güne dek gördüğü en kaim ve şaşalı kobalt mavisi halının uzandığı uzun ve geniş beyaz mermer bir koridor uzanıyordu. Mermer heykeller, çok sayıda çiçek düzenlemeleri, ısıltılı avizeler ve ayna gibi parlayan ahşap kapılar vardı. Her şey ona 14. Louis döneminde Ver-say Sarayı'nın böyle görünmüş olabileceğini düşündürdü.

Neyse ki, etrafta düzinelerce insan olması ona kendisini daha az rahatsız hissettirdi. Bazıları resepsiyonda otele giriş yapıyordu, diğerleri ya otelden ayrılıyor ya da akşam yemeğine geliyordu. Zarif giyimli kadınların hepsi mücevherler içindeydi ve bazıları Belle'in yüzlerce sterlin ettiğini düşündüğü kürk mantolar giyiyordu. Deri bavullarla dolu tekerlekli arabalar iten hizmetlileri görünce, Belle Marsilya'da bıraktığı kötü bavulunu hatırladı. Etrafındaki zenginlik başını döndürdü ve bu tarz bir hayattan başka hiçbir şey bilmeyen insanlara imrendi. Ama kadınlara objektif bir şekilde bakınca, hiçbirinin güzel olmadığını, hatta bazılarının çok sıradan olduğunu fark etti.

Orta yaşlı iki adam ayakta sohbet ediyordu. Belle, adamların göz ucuyla ona bakmak için sohbetlerine ara

verdiklerini gördü ve hafifçe dönüp kafasını eğdi, tekrar kaldırıp hınzır bir şekilde onlara gülümsedikten sonra bakışlarını yine yere çevirdi.

Otelin girişinde kimseye yaklaşamayacağını biliyordu ama planı bu değildi. Bütün otellerin odacıları büyük ücretler karşılığında misafirlerine kızlar sağladıklarını biliyordu ve buradaki odacının da farklı olacağını sanmıyordu, ancak daha az ihtişamlı otellere kıyasla zeki olabilirdi.

Belle oymalı, altın yaldızlı yarım ay şeklindeki masaya yaslanıp biriyle buluşmayı bekliyormuş gibi etrafına bakınmaya başladı. Başka bir adamla göz göze gelince yine gülümseyip bakışlarını kaçırdı. Gözlerini yere çevirmiş olsa da, adamın onu incelediğini ve gördüklerinden hoşlandığını hissedebiliyordu.

Bir an için Martha'nın evine geri döndü. Erkekler eve gelip ona onu istediklerini söyleyen bir bakış attıklarında kendini hep güçlü hissetmişti. Aynı şeyi yine duyumsuyordu ve bu duygu artık korkmamasını sağladı. İyi hissediyordu.

“Est-ce que je peux vous aider”

Belle soru karşısında irkildi. Adamın ona yaklaştığını ne görmüş ne de duymuştu. Elli yaşlarında zayıf bir adamdı, saçları beyazlamaya başlamış, bıyıkları ve keçi sakalı düzgünce kesilmişti. Kıyafetlerinden otel çalışanı olup olmadığını anlayamadı ama öyle olduğunu hissetti.

“Fransızca bilmiyorum,” dedi Belle ama adamın ona yardımcı olup olamayacağını sorduğuna emindi.

“İngilizce biliyorum,” dedi adam bir İngilizmiş gibi. “Adım Mösyö Pascal, odacıyım. Yardımcı olup olamayacağımı sormuştum. Birini mi bekliyorsunuz?”

Belle “Evet, belki de beklediğim kişi sizsinizdir,” dedi flört edercesine kirpiklerini kırıştırarak.

Adam neredeyse gülümseyecekti ama kendisine hâkim oldu. Belle ondan şüphelendiği için yanma geldiğini düşündü ama müşteri arayan bir fahişe mi yoksa bir arkadaşını ya da aile üyesini mi beklediğinden emin olamadığı belliydi. Belle ne amaçla orada olduğunu anlayamamasının iyi olduğunu düşündü. Bildiği kadarıyla, ortalama bir odacı fahişelerin kokusunu alabilirdi, öyleyse kıyafeti ve tavrı epeyce ikna edici olmalıydı.

“Burada kalan birini mi bekliyorsunuz?”

Belle şansını denemesi gerektiğini biliyordu. Ne olursa olsun, kazanacaktı. Onu zorla dışarı çıkarabilirdi ama öte yandan ekstra kazanç olarak da görebilirdi.

“Olabilir,” dedi adamın gözlerinin içine bakarak. “Sanırım bu size bağlı.”

Adamın âdem elmasının hareket ettiğini gördü. Yutkunmak genellikle emin olunmadığının bir göstergesiydi ve söylediği şeyi düşünmek için duraksadığını tahmin etti. Kendinden emin hafif bir gülümsemeyle gözlerinin içine bakmaya devam etti.

“Sanırım bu konuşmaya daha sakın bir yerde devam etmeliyiz,” dedi odacı kısık bir sesle.

Belle'in içinden neşeye haykırmak geldi. Onunla ilgilenmiyor olsaydı başka bir yere götürmezdi. Onu kapıya kadar geçirir ve otelden ayrılmasını, yoksa polisi çağıracağını söylerdi. “Sorun değil,”

dedi Belle.

Yaklaşık yirmi dakika sonra Belle oteline geri dönüyordu. Pascal'ın kendisi hakkında hiçbir ayrıntıyı ele vermediği ve oteldeki konumunu tehlikeye atmadığı için iyi bir

poker oyuncusu olabileceğini düşündü. Belle'i uzun koridorda misafirlerin iş görüşmeleri için kullandıklarını düşündüğü büyük bir masa ve sekiz sandalyeyle döşeli küçük bir odaya götürmüştü. Ona oturmasını söyledikten sonra karşısına geçip lafi dolandırmadan ne istediğini sormuştu. Belle ise, Paris'te yalnız olan ve geceyi geçirmek için bir eş arayan beyefendilerle iletişime geçmek istediğini söylemişti. Pascal da kendisi ya da bu oteldeki başka birinin neden bu tür işlere dahil olmak isteyeceğini düşündüğünü sorarak karşılık vermişti.

Belle bunu daha önce yapmış gibi görünmeye çalışarak, "Misafirlerinizi mutlu etmek için," demişti.

Buna karşılık vermemesi Belle'i daha çok şaşırtmıştı. Onu bu odaya getirmek için gerçek bir sebebi yoktu; bu sorulan ona birçok insanın dolaştığı ve kimsenin kulak misafiri olamayacağı holde de sorabilirdi. Belle üstü kapalı bile olsa seksten söz etmemiş, hatta adamın hizmeti karşılığında alacağı ücretten bile bahsetmemişti. Belle biraz daha saf olsaydı, neyi kastettiğini anlamadığını düşünebilirdi.

Ama tecrübeleri Belle'e neyi kastettiğini adamın bilmesinin yanı sıra kendisinin de istediğini söylüyordu. Kara gözleri ifadesiz ve tavrı soğuk olabilirdi ama oldukça dolgun dudakları vardı ve Belle bunun sık sık tutkulu bir yapıya işaret ettiğini gözlemlemişti.

"Bir odacının misafirlere birine özel bir hizmet sunarak haftalık maaşından daha fazlasını kazanabileceğine eminim," dedi Belle gülümseyerek. "Bu işe kalkışmak için yeterli bir sebep değil mi?"

"Özel olduğunu mu düşünüyorsunuz?" demişti Pascal sırtarak.

"Tabii ki. Bu yüzden buraya, en özel insanların kaldığı yere geldim."

Ona sanki beş dakika hiçbir şey söylemeden bakmış gibiydi ama muhtemelen sadece birkaç saniye sürmüştü. En sonunda konuşmaya başladığında oldukça kısa ve özdü. "Bana adresini ver. Senin için bir şey bulabilirsem, haber yollarım."

Belle, Mirabeau'nun adresinin olduğu kâğıt parçasını ona uzatırken, Pascal'ın polise verip tutuklanmasını sağlayabileceğini fark edince bir an korktu. Ama içgüdüleri niyetinin bu olmadığını söylüyordu; para kazanmakla ilgileniyordu ama henüz bunu itiraf etmeye hazır değildi.

Soğuk bir geceydi ve otele yürürken titreyip mantosunu giymiş olmayı diledi. Ama ne kadar üşümüş olursa olsun, Paix Caddesi'nden Capucines Bulvarı'na doğru yürürken, iki yanı ağaçlarla süslü geniş bulvarlarıyla hep hayal ettiği Paris'i gördü. Otelin girişindeki kürk mantoları ve ışıltılı mücevherleri olan kadınları ve onların sürdüğü hayatı yaşamayı ne kadar çok istediğini düşündü. Mösyö Pascal'ın onunla iletişime geçip onun için bunu gerçekleştireceğinden son derece emindi.

"Un message pour vous, mademoiselle dedi genç bir çocuk.

Ertesi gün öğleden sonra saat üçtü ve hava çok soğuktu. Belle kuştüyü yorganın altında yatmış yemek odasındaki bir rafta bulduğu İngilizce romanı okuyordu. Neredeyse uyumak üzereydi ama çocuğun sesini duyunca birden kendine gelip ayağa fırladı.

Koyu saçlı çocuk Gabrielle'in on üç yaşındaki oğlu Henri'ydi. Belle onu o sabah kahvaltıda bir ara görmüştü.

Belle "Merci" dedi. Zarfı neredeyse elinden kapacaktı ama nasıl davranması gerektiğini hatırlayıp beklemesini işaret etti ve cüzdanını aldı. Ona bir kuruş verip tekrar teşekkür etti.

Not kısa ve özdü. "Mösyö Garcia bu gece altı buçukta akşam yemeği yedikten sonra tiyatro gösterisinde ona katılmanı istiyor. Altıyı çeyrek geçe otelde ol ve Mösyö Garcia'yla buluşacağını söyle. Kendisi gelmeden uğrayıp seninle görüşeceğim." Not Edouard Pascal olarak imzalanmıştı.

Belle Ritz'e vardığında tedirgin olsa da, endişelenmesine gerek yoktu. Kapıcıya gülümseyip ondan restoranın yerini tarif etmesini istedi ve restoranda başkâhyaya Mösyö Garcia'nın bir masa ayırttığını söyledi. Mantosu alındı ve köşedeki bir masaya geçirilip beklerken bir içki ikram edildi ve bir-iki dakika sonra Pascal yanına geldi. Kısa bir süreliğine görmek için uğradığı bir akrabasıymış gibi onu yemek salonu görevlisi yerine selamladı. Kısık bir sesle ona Garcia'yla ücret konusunda anlaşacağını söyleyip çaktırmadan içinde kendi payı olan yüz frankın olduğu zarfı uzattı.

Dışarıdan bir amca gibi rahatça davransa da, onu tepeden tırnağa inceleyip siyah dantel gece elbisesini ve makyajsız yüzünü onayladı. Ama kısık bir sesle her zaman bir leydi gibi davranması gerektiğini, Mösyö Garcia gibi bir beyefendinin kimsenin bir eş için para ödediğini düşünmesini istemediğini söyledi.

Son olarak, Garcia'nın onu tiyatrodan sonra buraya getireceğini ama yarımında oteline geri götürecektir bir at arabasının onu bekleyeceğini söyledi. Yanından ayrılmadan önce onu yanaklarından öpüp herhangi bir şekilde haddini aşarsa çok üzüleceğini fısıldayarak belli belirsiz de olsa tehdit etti.

Bu tehdit Belle'i huzursuz etmeye yetti. Birkaç dakika sonra Bernard Garcia restorana geldiğinde, daha büyük bir hayal kırıklığına uğradı, çünkü adam kısa boylu ve şişmandı ve kel kafasını tek tük beyaz saç örtüyordu. En az elli beş, belki daha yaşlı olmalıydı, pahalı özel dikim ceketi ve yeleşinin cebinden görünen altın köstekli saati bile onu bir eş olarak çekici kılmıyordu.

Ama neredeyse kusursuz bir İngilizce'si vardı ve Belle'e dünyadaki en şanslı erkekmiş gibi bakması ona kendisini sevdirdi. Ne kadar soğuk olduğundan bahsedip o gün öğleden sonra Boulogne'den trenle Paris'e geldiğini ve ısınmak için sıcak bir banyo yapması gerektiğini söyledi. Sonra, garson mönülerle geldiğinde ona ne yemek istediğini sordu.

"Benim için siz seçin. Bu restoranda hangi yemeğin en iyisi olduğunu bildiğinize eminim," dedi Belle. Fransızca mөнünün tek kelimesini anlayacağını sanmıyordu. Gülümseyip geceyi onunla birlikte geçireceğine çok mutlu olmuş gibi şefkatli bir şekilde hafifçe koluna dokundu.

Belki de, sipariş ettiği müthiş kırmızı şarabın ya da saygılı tavrının payı vardı ama Belle çok

geçmeden rahatlayıp ve o gece Bernard'a eşlik ettiğine sevindi. İtici görünüşüne rağmen, tok ve melodik bir sesi vardı ve Belle onun yanında kendini rahat hissediyordu. Çoğunlukla çok iyi bildiği İngiltere hakkında konuştular. Bernard ona özel hayatından bahsetmedi ve kişisel sorular sormadı.

Akşam yemeğinden sonra götürdüğü tiyatro oyunu Victorien Sardou'nun yazdığı *Madam Sans-Gene* 'ydi. Bernard konusunu açıklamış olsa da, Belle oyunu takip etmekte zorlandı. Ama önemi yoktu. Bir locada, kırmızı yumuşak bir koltukta oturmak ve tiyatrodaki zarifçe giyinmiş insanların çoğunun ona bakıp kim olduğunu merak ettiklerini bilmek harikaydı.

Bu, gecede on ya da on iki erkeğe hizmet etmek zorunda olduğu Martha'nın evinde çalışmaktan çok daha iyiydi. Otel odasına dönecekleri anı sabırsızlıkla beklemiyor olsa da Bernard'ın büyük beklentileri olduğunu sezmişti-muhtemelen çok çabuk uykuya dalacaktı.

Ne var ki bu konuda çok yanılmıştı. Otele döndüklerinde Bernard şampanya söyledi ve ondan üzerinde sadece çorapları ve kamisolüyle yatakta oturup şampanyasını içmesini istedi.

Belle onun hafifmeşrep kadınlar hakkında fantezileri olan bir adam olduğunu hissedip seve seve o şekilde davrandı. Kendisine iyice bakmasına izin vererek yatakta kıvranmaya başladı, ama koltuktan kalkmadığını görünce yanına gidip kucağına oturdu ve bir elini göğsüne, diğerini vajinasına koydu. Bernard'm yüzü giderek kızarıyor ve kara gözleri ışıldıyordu, onu daha önce hiçbir kadına dokunmamış gibi delice ama beceriksizce tırmalamaya başladı.

Belle pantolonunun düğmelerini açıp elini içeri soktu ama penisinin küçük bir çocuğunki kadar ufak olduğunu hissedince şaşırıldı. Sertleşmemişti bile ve üstüne çıkma planının işe yaramayacağını anladı.

Belle "Gel ve yanıma uzan," dedi ve onu elinden tutup koltuktan kaldırdı.

Bernard'm en rahatsız edici yanı tecrübesiz dokunuşu ya da ufak penisi değil, tek kelime etmemesiydi. Akşam yemeğinde akıcı İngilizce'siyle rahatça konuşmuş, tiyatro Odasının arasında ve at arabasıyla otele dönerken sohbet etmiş ama ondan soyunmasını istediğinden beri hiçbir şey söylememişti. Bu daha önce hiç karşılaşmadığı bir durumdu; hatta küçük penisli adamların çoğunun diğerlerinden daha fazla konuşmaya meyilli olduklarını gözlemlemişti. İçki içtikleri için penislerinin küçük olduğunu iddia etmelerinin yanı sıra genellikle pis pis konuşurlardı. Ancak Bernard, onu soymaya başladığında bile sessiz kalmıştı.

Bir saatin ardından, Belle ciddi ciddi Bernard'a yüz frankını geri verip akşam yemeği ve tiyatro için teşekkür edip hızla kapıya yönelmeyi düşünüyordu. Boşalması için çok uğraşmıştı, ama okşamak, yalamak ya da hiçbir şey işe yaramamıştı. Penisini yumuşaktı ve hâlâ sessizdi.

Lezzetli akşam yemeğinin yanında içtikleri şarap ve odasına döndükten sonra içtiği şampanya uykusunu getiriyordu ve örtülerin dışında olduğu için üşümeye başlamıştı. En sonunda, hiçbir şeyin işe yaramayacağını kabul etmek zorunda kaldı ve yatakta doğrulup yenilgiye uğradığını kabul ederek ona sarılmak için göğsüne doğru çekti.

Ama Bernard bir anda aç bir bebek gibi göğsünü emmeye başladı ve Belle elini penisine doğru götürünce aniden sertleştiğini hissetti. Bernard, Belle ona dokunurken inlemeye ve göğsünü daha

sertçe emmeye başladı. Belle cesaretlenip onu daha sıkıca tuttu. Göğüs emme ve masturbasyon kombinasyonuna yanıt vermesinin tuhaf olduğunu düşündü ama nihayet ona hitap eden sırrı bulduğu için rahatlayıp nedenini umursamadı.

Bernard birkaç dakika içinde boşaldı ve o anda nihayet konuşma yetisini geri kazanıp ona “hemşire” dedi. Belle ona baktığında, gözlerinin dolduğunu gördü.

Bernard on dakika içinde yüzü hâlâ Belle’in göğsünde uykuya daldı. Belle hemşirenin kim olduğunu ve onunla benzer bir deneyim geçirdiğinde kaç yaşında olduğunu merak etti. Onun bir kadınla normal bir şekilde hiç birlikte olmadığını düşündü. Evli ya da çocuklu olup olmadığını daha önce sormuş olmayı isterdi. Hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

On ikiyi çeyrek geçeye kadar bekledikten sonra yanından uzaklaşıp yataktan kalktı ve giyinmeye başladı. Ona küçük bir not yazıp güzel gece için teşekkür etti ve notu yastığın üzerinde bıraktıktan sonra sessizce odadan çıktı.

O sırada görevli olan kapıcı, o gece daha önce onu yemek salonuna alan ya da tiyatrodan döndükten sonra onlara kapıyı açan adam değildi ve gecenin bir yarısı bir kadının tek başına eve dönmesini tuhaf karşıladıysa da belli etmedi.

Ama arabası تنها sokaklarda ilerlerken, Belle kendini mutlu hissetti. Bir gecede birçok kadının bir ayda kazandığından çok daha fazla para kazanmış, güzel bir akşam yemeği yemiş ve tiyatroya gitmişti, üstelik Bernard’a istediğini vermeyi başarmıştı. Saygın insanlar bunu zevksiz ve günah bulabilirdi ama onların ne düşündüğü umurunda değildi. Ona göre, cinsel sorunları olan yetersiz bir adama yardım etmek iyi ve nazik bir davranıştı.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ocağın yerini şubat ve ardından mart aldı. Belle hâlâ Hotel Mirabeau’da kalıyor ve Pascal onun için bir beyefendiyle buluşma ayarladığında her defasında yüz frank kazanıyordu.

Birinci katta arka avlulara ve bahçelere bakan ferforjeli küçük bir balkonlu olan daha büyük ve güneşli bir odaya geçmişti. Daha fazla giysi, ayakkabı ve şapka satın almış ve basit sohbetler edecek kadar Fransızca öğrenmişti. Artık Paris'in yerlisiymiş gibi yolunu rahatlıkla bulabiliyordu.

Gabrielle Herrison İngiliz misafirinin geçimini nasıl kazandığını keşfettiyse bile buna aldırıyor gibi görünmüyordu. Belle sabahın erken saatlerinde döndüğünde uyanıksa, ona hep biraz kahve ve birkaç kruvasan verirdi ve karşılığında Belle her hafta minnettarlığını göstermek için

kadına çiçek alırdı. Gabrielle sohbet etmeye pek düşkün değildi, sadece gülümser ve arada sırada birkaç kelime ederdi ama bu birkaç kelime bile Belle’in kadının ondan hoşlandığını ve onu önemseydiğini anlaması için yeterliydi.

Belle otel sahibini çok merak ediyordu. İlginç bir hikayesi olduğunu hissediyordu, çünkü Gabrielle holdeki tabloları ölen bir arkadaşının yaptığını söylemişti. Belle bu ressamın Gabrielle’in sevgilisi olduğundan emindi, çünkü tablolara bakarken kadının gözleri doluyordu. Belle, Gabrielle’in bir gün

ona o adamı anlamasını umuyordu.

Belle haftada üç ya da dört kez beyefendilerle çıkıyordu. Bu kişiler nadiren Ritz'de kalan kişiler oluyordu; PascaPın birçok farklı bölgede de bağlantıları vardı. Ama anlaşma başka bir otelde, restoranda ya da beyefendinin evinde olsa da, her zaman zengin ve muhtemelen nüfuzlu erkeklerdi.

Belle ilk müşterisi Bernard'm tuhaf bir tip olduğunu sanmıştı ama Pascal aracılığıyla bulunduğu birçok erkeğin tuhaf yanları vardı ve genellikle Bernard'dan bile gariplerdi. Bir tanesi mastürbasyon yaparken Belle'in ay ışığında çırılçıplak yürümesini istemişti, bir diğeri ona terlikle vurmak istemişti. Ona sert davranmak isteyen birkaç adam da olmuştu, ama Belle neyse ki ciddi olarak zarar görmeden kendini kurtarabilmişti. Bir adam Belle'in ona emirler vermesini ve ona karşı geldiğinde küfretmesini istemişti. Hatta atçılık oynamak isteyen biri adam bile olmuştu. Elleri ve dizleri üzerinde emeklerken, Belle çıplak halde sırtına binmek zorunda kalmıştı. Beyefendilerin en az yarısı gerçek birliktelik kurmayı başaramamıştı.

Etienne'in ona müşterilerini sevmeye çalışmasını söylediğini hatırladı. Bu olmayacak bir işti ama Belle çoğu lıak-kında sevebileceği birçok şey bulabiliyordu, çünkü şimdiye kadar tanıdıklarının hepsi zeki ve genellikle ilginçti. Her biri onun için Özelmiş gibi davranmayı asla ihmal etmiyordu. Ve çoğu onunla tekrar görüşmek isteyip PascaPla anlaştıkları için Belle bu konuda başarılı olduğunu biliyordu.

Hemen her gün biriktirdiği parayı sayıyordu. Eve dönmek için yeterli parası olsa da, artık şapka dükkânını açabilecek kadar birikimi olan, gururlu ve zafer kazanmış bir kadın olarak geri dönmek istiyordu. Annesi ve Mog'a bağımlı olmak istemiyordu.

Sürekli mutfağa girip Mog'u şaşırttığını hayal ediyordu. Mog'un neşeyle çılgılık attığını neredeyse duyabiliyor ve kollarının arasında olduğunu düşünüyordu. Annesinin vereceği tepkiyi hayal etmek daha zordu. Elbette kızı eve döndüğü için mutlu olurdu ama Annie asla duygularını belli eden ya da şefkat gösteren biri olmamıştı.

Ve bir de Jimmy vardı. Elbette, şimdiye kadar evlenmiş olabilirdi ya da en azından bir kız arkadaşı olabilirdi ama Belle eski günlerin hatrına da olsa, Jimmy'nin onu görmeyi isteyeceğinden emindi ve o da Jimmy'yi görmek için sabırsızlanıyordu.

Eve döndüğünü hayal etmesine ve orada olmayı çok istemesine rağmen, İngiltere'de Paris'teki gibi bir özgürlüğe sahip olmayacağını biliyordu. Bazen Montmartre ve St. Germain'deki kafelerde tanıştığı İngilizlerle sohbet ediyor ve hepsi Paris'in erdemlilik taslamamasına, neşesine ve eğlence anlayışına bayıldığını söylüyordu. Parislilerin sınıf farklılıklarını pek önemsemediklerini Belle de fark etmişti; resamlara, şairlere, yazarlara ve müzisyenlere doktorlar, avukatlar ya da diğer meslekler kadar değer veriyorlardı.

Kimse ona geçimini nasıl kazandığını sormamıştı. Tanış-tığı çoğu insan, üzerindeki elbiseler nedeniyle özel geliri olduğunu anlıyordu herhalde ama Belle onlara dansçı ya da aktris olduğunu söylese bile, kendisini hor görmeyeceklerinden emindi. Londra'da aynı şey geçerli olmazdı.

Ayrıca kendini yalnız da hissetmiyordu. Çoğu Paris'te en fazla birkaç gün kalsa da, oteldeki diğer

misafirlerle sohbet ediyordu. Sürekli yemek yemeye ya da kahve içmeye gittiği kafelerde de insanlarla tanışmıştı. Üstelik beyefendilerle harika geceler geçiriyor, Moulin Rouge ve diğer kabare kulüplerinde, tiyatrolarda ve operalarda harika gösteriler izliyordu. Eski hayatına uyum sağlaması, ona ne yapması gerektiğinin söylenmesine ve uzun süredir orada olmadığı için Seven Dials'taki insanların ona tuhaf tuhaf bakmalarına alışması zor olacaktı.

Bu yüzden geriye şapka dükkânını açabileceği kadar parayla dönmesi çok önemliydi. Son modayı takip etmek için Paris'teki bütün şapkacıları ziyaret etmişti. İncelemek için şapkacılık üzerine dergiler almıştı ve odasında yalnız olduğu geceler her zaman çizim yapıyor ve her tasarımın nasıl yapılabileceğini anlamaya çalışıyordu. Gerekli malzemeleri alıp tasarımlarını yapıp satabilmek için küçük bir daire bulmayı bile düşünmüştü. Böylece başı dik bir şekilde evine dönüp şapkacı olduğunu söyleyebilirdi.

Paris'te her ne kadar mutlu olsa da canını sıkan bir sorun vardı ve bu Pascal'dı. En başından beri yanında hep temkinli olmuştu, çünkü adamın kendisini istediğini hissedebiliyordu ama bu konuda yanıldığını düşünmeye başlamıştı, çünkü Pascal ona güvenmeyi öğrendikten sonra Belle'le çok az doğrudan iletişimde bulunmuştu.

Müşterisinin kim olduğu, nerede ve ne zaman onunla buluşmak istediklerini Belle'e bir haberci ulaştırıyordu. Paris birkaç kuruş karşılığında mektup teslim etmek isteyen genç çocuklarla doluydu. Daha sonra, müşterisi ona mühürlü bir zarfta ücretini verirdi. PascaPla sadece Ritz'de bir beyefendiyle buluşması gerektiğinde görüşüyordu ve o zaman bile birbirlerini selamlamaktan öteye geçmiyorlardı.

Ama mart ayının başında, Pascal ona Montmartre'da-ki bir kafede onunla buluşması için bir not göndermişti. Daha önce onunla herhangi bir yerde buluşmayı talep etmediğinden, patronunun öğrenmesinden korktuğu için anlaşmalarından vazgeçmek istediğini ya da müşterilerden kendisinden şikâyetçi olduğu düşünmüştü.

Pascal, La Butte'de henüz tamamlanmayan Sacre-Co-eur bazilikasının yakınındaki Le Moulin à Vent'de bir kadeh absent içiyordu. İçkisinin üzerine doğru eğilmiş olması ilk kadehi olmadığını gösteriyordu ve yüzündeki suratsız ifadeden bir sorun çıkacağı belliydi.

Onu görünce, "Ah, Belle," dedi Pascal ve hafifçe sendeleyerek ayağa kalktı. Garsonu çağırıp onun için bir kadeh absent söyledi ama Belle reddedip bir kadeh şarap istedi. Pascal bir süre onu Paris'te sadece absent içildiğine ikna etmeye çalıştı ama Belle içkiyi daha önce denemiş ve hoşlanmamıştı. O zamandan beri, sarhoşların başka bir şey içmediklerini fark etmişti.

Belle "Neden benimle buluşmak istediniz?" diye sordu şarabı gelir gelmez. "Bir sorun mu var?"

"Benimle bir kadeh içki içmeni istemem için bir sorun mu olması gerekiyor?" diye sordu Pascal.

"Elbette, hayır. Ama sıra dışı olduğu için bir sorun olduğunu düşündüm."

"Var," dedi Pascal ve kadehini tek dikişte bitirip oldukça yüksek bir sesle bir tane daha istedi. "Sorunum ben hariç birçok erkekle birlikte olman."

Belle, PascaPın basit flört oyunlarına giren bir adam olmadığını bildiği için hayal kırıklığına uğradı. Bu konuda ciddi olmalıydı.

“Bir iş anlaşmamız var. İşi arkadaşlıkla karıştırmak doğru olmaz,” diye karşılık verdi Belle ve darılmamasını umarak gülümsedi.

“Sana para veririm,” dedi Pascal.

Belle içinden suratını buruşturdu. Açıkçası, PascaPı iğrenç buluyordu. Yaltakçıydı. Ritz’deki misafirlerle nasıl konuştuğunu görmüştü ve hepsine yağcılık yapıyordu. Saçlarına mide bulandırıcı bir şekilde menekşe kokan bir yağ sürüyordu ve elleri bir erkeğe göre fazla beyaz ve pürüzsüzdü. Ama onu asıl tiksindiren ona yoğunlukta bir kurnazlıkla bakmasıydı. Gözleri neredeyse sürüngenleri andırıyordu, ifadesizdi. İçinde mutluluk ya da sıcaklıktan eser yoktu. Böyle bir adamın bir kadını isteyebilmesi bile tuhaf geliyordu.

“Hayır, Mösyö Pascal, ben anlaşmamızdan oldukça memnunum ve değişmesini istemiyorum.”

PascaPın payının kazandığı paradan çok daha fazla olması Belle’in umurunda değildi, işini kaybetmemek için önemli misafirlere ve otelin sahipleri ve yöneticilerine dalkavukluk etmesi gerektiğini anlıyordu. Ama bu adamda Belle’in çözemediği, karanlık ve belki de tehlikeli bir yan vardı.

“Bana Edouard demelisin,” dedi Pascal ve yumuşak ellerinden birini onun elinin üzerine koyup nefesindeki sarımsak kokusunu alabileceği kadar Belle’e yaklaştı. “Sana şu an sahip olduğundan çok daha fazlasını verebilirim.” Belle ancak hafife alarak bu durumdan kurtulabileceğini hissetti.

“İsteyebileceğim her şeye sahibim,” dedi elini çekerek. “Bana kalırsa, biraz sarhoşsunuz bayım ve aptalca şeyler söylediğiniz için yarın pişman olabilirsiniz.”

Belle hemen ardından canı sıkkın bir şekilde kafeden ayrıldı, bu işin burada bitmeyeceğini biliyordu.

Herkes baharda Paris’in kaçırılmaması gerektiğini söylerdi. Pencereledeki nergisler açmış, ağaçlarda yeşermişti ve hava giderek ısınmaya başlamıştı. Belle, Pascal’la son görüşmesinin İngiltere’ye dönmesi için yerinde bir hatırlatma olduğunu düşündü. Nisanın ilk haftasının bitimine denk gelen Paskalya’nın sonuna kadar birkaç hafta daha kalıp ona haber vermeden gitmeye karar verdi.

Paskalya’dan sonraki sabahı Henri ona Pascal’ın gönderdiği notu getirdi. Montmartre’da Philippe Le Brun’la buluşmak için onu akşam yedide bir at arabasının alacağı yazıyordu. Belle, Philippe’le üç gece geçirdiği ve Bordeaux’da üzüm bağları, Paris’te iki büyük restorani olan, iri yarı, neşeli adamdan hoşlandığı için çok sevindi. Önceki hafta, gümüş rengi ikinci el güzel bir elbise ve Chantal’dan elbisesiyle uyumlu ayakkabılar almıştı ve bunları giymek için doğru anı kolluyordu. Philippe topluluk içinde güzel bir kadınla görünmekten hoşlanan bir adamdı, yani Belle adamın onu bir kabare gösterisine götüreceğini ve gecenin sadece bir otel odasında seksten iba-

ret olmanın aksine yemek yemek, içki içmek, dans etmek ve eğlenmekle dolu olacağını biliyordu.

Hemen dışarı çıkıp Mirabeau yakınındaki kuaförde saçlarını yıkayıp toplattı ve sonra su sıcak olduğu için öğleden sonra acelesizce banyo yaptı.

Saat yediye gelirken, Belle at arabasını beklemek için aşağı indi. Gabrielle masasında bir şey yazıyordu, kafasını kaldırıp Belle'i görünce gülümsedi. "*Vous etes belle*"

Belle kadının ona çok güzel görüldüğünü söylediğini duyunca kızardı. Gabrielle ilk kez böyle bir yorum yapıyordu. Ona teşekkür edip akşam yemeğine çıkacağını söyledi.

Gabrielle ona uzun uzun bakınca, Belle içini bir ürpertinin sardığını hissetti. "Dikkatli ol," dedi kadın kısık bir sesle bu kez İngilizce konuşarak. "Ateşle oynamandan korkuyorum."

Kadının gözlerinde Belle'in ne yaptığını biliyor olmasının yanı sıra kendisinin de bu yollardan geçtiğini gösteren bir ifade vardı.

"Yakında ülkeme döneceğim," diye karşılık verdi Belle.

Bunun üzerine sokakta at arabasının tıngırtısını duydu ve kapıya yöneldi. Gabrielle masasından kalkıp Belle'in kolundan tuttu ve "Başın belaya girerse, sana ulaşmak için iletişime geçebileceğim güvенеbileceğin biri var mı?" diye sordu.

Soru Belle'in iyice ürpermesine neden oldu, çünkü aklına hiç kimse gelmiyordu. Kafasını salladı ama bir saniye sonra aklına Etienne geldi. "Bir zamanlar Etienne Carrera adında bir adam tanırdım," dedi ama elleriyle çaresizliğini gösteren bir hareket yaptı. "Ama Marsilya da yaşıyor ve bende adresi yok."

"Öyleyse tehlikeden sakınmalı ve bir an önce evine dönmelisin," dedi Gabrielle. "Bu gece son mu?"

Belle otel sahibinin onu gerçekten önemseydiğini hissetti ve kafasını salladı. "Son."

Gabrielle, Belle'in elini tutup sıktı. Belle hafifçe gülümsedikten sonra at arabasına binmek için yanından ayrıldı.

Gabrielle'in sözleri ve tavrı Belle'in o ana dek hissettiği mutlu beklentiyi söndürmüştü. Oldukça sıcak bir gündü ve hava kararıyor olsa da, sokaklar hem trafik hem de insanlarla işlekti. At arabası Montmartre'ya doğru ilerlerken, bütün sesler ve kokular ona beklenmedik bir şekilde Seven Dials'ta bir at arabasıyla kaçırıldığı günü hatırlattı. Bu sürekli hatırladığı bir şey değildi. O zamandan beri o kadar çok şey olmuştu ki, geçmişe değil, sadece geleceğe bakma eğilimindeydi. Ama şimdi midesinde huzursuz bir his vardı, birden her gece yeni bir erkekle buluşmaya giderken nasıl bir riske girdiğini fark etti. Her biri hakkında PascaPın sağduyusuna güvenmişti ama içlerinden biri Bay Kent gibi bir adam olabilirdi.

Bu gece güvende olacağına kendini ikna etmeye çalıştı; ne de olsa, Philippe Le Brun'u tanıyordu. Ama Gabrielle'e verdiği sözü tutacağına ve bu gecenin son olmasına karar verdi. Yarın bavulunu toplayıp gidecekti.

Montmartre ya da birçok insanın tercih ettiği ismiyle La Butte, Belle'in Paris'te en sevdiği yeri.

Şehrin muhteşem manzaralarına, taşlarla döşeli dar ve kıvrımlı sokaklarına ve özgürlükçü bohemlerin sık sık gittiği sayısız kafelerine ve restoranlarına bayılıyordu. Bir zamanlar hırsızlar, fahişeler ve anarşistlerle dolu, Parislilerin uzak durmayı tercih ettiği tehlikeli ve kötü bir bölge olduğunu duymuştu. Ama kiralar

düşük olduğu için ressam, şairler, yazarlar ve müzisyenler bölgeye taşınca, giderek orada görünmek rağbette olmaya başlamıştı. Sonuç olarak kiralar yükselmiş ve zor geçinen sanatçıların çoğu Paris'in sol yakasındaki Montparnasse ve St. Germain'e taşınmıştı. Ama şimdi, güzel Sacre-Coeur bazilikası tamamlanmak üzereydi ve harabelerin yerini yeni evlerin almasıyla, yeniden doğuşun gerçekleştiği söylenebilirdi. Belle son görüşmelerinde, restoranlarından biri Pigalle'deki tepenin eteğinde olduğu için Philippe'e Mont-martre'ı ne kadar sevdiğini söylemişti. Phillipe bu yüzden onunla burada buluşmak istiyor olmalıydı.

At arabası Moulin Rouge'un bulunduğu ışıltılı ve gürültülü Clichy Bulvarı'na döndü ve sonra Belle'in güzel bir şapka dükkânı bulduğu sokak olarak bildiği başka bir yola saptı. Bu sokakta da çok sayıda güzel restoran vardı ve arabacının burada durmasını bekledi ama aksine sağa dönüp sadece evlerin olduğu dik, dar ve daha karanlık bir sokağa tırmanmaya başladı.

Neredeyse tepenin en üst noktasında atları dizginleyip durdurunca Belle şaşırdı.

"*Voilà, madame,*" dedi arabacı ona kapıyı açıp sağ tarafındaki pencereleri panjurlar örtülü, yüksek, dar evi işaret ederek. En yakın sokak lambası caddenin tepesindeki ka-fenin yanında olduğu için Belle net bir şekilde göremedi ve birkaç hafta önce bulunduğu bir ev olduğunu düşündü.

Zili çalarken, at arabası evin önünden uzaklaştı. Yakınlarda bir yerden akordeon sesi duysa da, sokak oldukça sessizdi. Montmartre'da yaşadığını söylememiş olmasına rağmen, buranın Philippe'in evi olduğunu düşündü.

Zil sesi kesilmeden kapı açıldı ama karşısındaki ne Phi-lippe ne de hizmetkârıydı. Edouard PascaPın ta kendisiydi. Belle umutsuzluğa kapıldı.

"Mösyö Pascal!" diye bağırdı Belle. "Bu ne sürpriz!" Ama Philippe'i ziyaret ettiğini sanıp yaşadığını hayal kırıklığını hissettirmemek ve Philippe'i gücendirmemek için gülümseyip yanaklarından öpmesine izin verdi.

"Bu gece çok güzel görünüyorsun," dedi Pascal ve Belle hole girer girmez kapıyı arkasından kapattı. "Üzerinde-kini almama izin ver."

Ona kibarca teşekkür edip kısa gümüş rengi tilki pelerini omuzlarından almasına izin verdi. Bu onun tek müsrifliğiydı. Diğer giysileri gibi onu da ChantaFdan almıştı, ama iki yüz frank tutmuştu ve günlerini bu kadar çok para harcayıp harcamaması gerektiğini düşünüp kendine eziyet ederek geçirmişti. Ama çok güzeldi ve giydiği zaman kendisini soylu hissediyordu. "Philippe nerede?" diye sordu Belle.

"Acil bir mesele yüzünden çağrıldı ve benden geri dönene kadar seninle ilgilenmemi istedi," dedi Pascal. "Şöminenin yanına gel, çok gecikmez."

Belle'in Paris'te ziyaret ettiği dairelerin ve evlerin çoğu lüks bir şekilde döşenmiş ve dekore edilmişti, ama Belle genellikle çoğunun karakterden yoksun olduğunu düşünmüştü. Ama Edouard'ın onu geçirdiği misafir odası geniş koltukları, gürül gürül yanan şöminesi, kitaplarla dolu duvarları, sehpalardaki çok sayıdaki süslemeler ve yerde serili kalın Çin halısıyla oldukça sıcaktı. Ancak Philippe'in canlı ve neşeli karakterine hiç uymuyordu.

“Burası Philippe'in evi mi?” diye sordu. “Montmart-re'da bir evi olduğunu söylememişti.”

Philippe'i koltuklardan birine sere serpe yayılmış bir

halde hayal edebilse de, açık mavi koltuklar seçmesine şaşırılmıştı, çünkü bütün süslemeler içinde bu onun karakterine hiç uymuyordu.

“Onun gibi bir beyefendinin bir leydiyi yeterince tanımadan evine kabul etmeyeceğini bildiğine eminim,” dedi Pascal yumuşak bir sesle. “Gel ve şöminenin yanına otur, sana bir içki getireyim.”

İkisine de büyük bir kadeh konyak doldurduktan sonra, şöminenin yanında karşısına oturdu. Belle kahvaltıdan beri hiçbir şey yemediği için içkinin onu hızla etkilediğini hissetti. Philippe'le akşam yemeği yemeyi bekliyordu ve Pascal'ın o döner dönmez gitmesini umuyordu.

Daha önceki görüşmelerinde Pascal'm pek sohbet etmeye düşkün olmadığını görmüştü. Sadece soru sormaya ve talimat vermeye meyilliydi ve şimdi de pek farklı değildi, ona kaldığı yer, Paris'te arkadaşları olup olmadığı ve neden İngiltere'den ayrıldığı hakkında sorular soruyordu.

Belle, Paris'e geldiğinden beri, insanlara geçmişinden söz etmekten kaçınmıştı, böylesi daha güvenliydi. Ama Pascal'ın sorularına cevap vermek zorundaydı, bu nedenle ona Paris'e sevdiği adamla geldiğini ama adamın onu başka bir kadın için terk ettiğini söyledi. Ayrıca bu meseleyi geride bırakmaya çalıştığı için hakkında daha fazla konuşmak istemediğini ekledi.

“Buna rağmen, pek fazla zorlanmadan bir metresten gecelerin leydisine dönüştün,” dedi Pascal. “Öyle değil mi?” Belle omuzlarını silketti. Pascal'm hakkında bir şeyler öğrenmiş olabileceğini hissetti. Onu köşeye sıkıştırarak ya yalan söylemeye ya da itiraf etmeye zorlayacaktı. “Mecbur kalınca insanın yapabilecekleri çok şaşırtıcı olabiliyor,” dedi Belle.

“Çok kaçamak konuşuyorsun,” dedi Pascal gözlerini kısarak. “Neden?”

“Kendim hakkında konuşmaktan hoşlanmıyorum,” dedi Belle. “Bunu anlıyor olmalısınız ne de olsa siz de kendiniz hakkında pek konuşmuyorsunuz.”

Eve geldiğinden beri yarım saat geçmişti ve Belle, Philippe'in geri dönmeyeceğinden endişelenmeye başlamıştı.

“Beni sadece çalıştığım yerde gördün. Elbette orada kendim hakkında konuşmam,” diye karşılık verdi Pascal. “Ama şu an farklı, birlikte birer içki içen iki arkadaşız.”

“O zaman, evli misiniz, çocuklarınız var mı?” diye sordu Belle.

Bir an tereddüt ettikten sonra Pascal evli olmadığını söyledi. Belle, Ritz’de bir keresinde tiyatro bileti aldığı evli bir çiftle konuşurken, Pascal’ın kadına eşinin o oyuna bayıldığını söylediğini duyduğu için bunun bir yalan olduğundan emindi. Ancak çok yağcı olduğu için bunu kadını oyunu seveceğine ikna etmek için uydurmuş olabilirdi ama Belle’in tecrübelerine göre, bekâr erkekler genellikle eşleri olduğundan söz etmezlerdi.

“Sanırım eve dönmeliyim, kendimi iyi hissetmiyorum,” dedi Belle Eyfel Kulesi ve Seine Nehri’nde ilerleyen tekne hakkında bir süre konuşmaya çalıştıktan sonra. “Gidemezsin,” dedi Pascal ayağa fırlayarak.

“Philippe anlayacaktır,” dedi Belle kapıya doğru yönelerek.

Kapıya ulaştığı sırada Pascal onu omzundan yakalayıp geriye çekti. “Hiçbir yere gitmiyorsun.”

“Anlayamadım!” dedi Belle azarlarcasına. “Bana ne yapıp ne yapamayacağımı sen söyleyemezsin. Hem bu gecelik ücretimi almadım.”

“Sana benimle olman için para verebilirim.”

Belle’e hızla karşılık vermiş olması Phillippe’in bu gece buraya gelmeyeceğini, hatta bu evin ona ait bile olmayabileceğini, Pascal’ın onu tuzağa düşürdüğünü anlamasını sağladı. İçi ürperdi.

“Hayır. Bizim bir anlaşmamız var, hepsi bu,” dedi Belle hemen. “Şimdi gitmeme izin ver, kendimi iyi hissetmiyorum.”

Pascal onu omuzlarından tuttu, parmakları omuzlarını örten ince ipek kumaşa battı. “Buraya geldiğinde yeterince iyiydin. Kendini senin için bulduğum erkeklere verebili-yorsan neden bana veremiyorsun?”

Artık gözleri ifadesiz değildi, öfkeyle parlıyordu ve Belle korkuya kapıldı.

“Çünkü seni bir arkadaş olarak seviyor ve sayıyorum,” diye yalan söyledi.

Pascal sağ elini omzundan çekip önce bir yanağına, sonra diğerine sertçe tokat attı. “Bana yalan söyleme. Odacı olduğum için beni hor gördüğünü biliyorum.”

Hırçın tokatları karşısında şaşkına dönen Belle’in başı ağrıyordu. “Bu doğru değil,” dedi nefesini tutarak. “Odacı olduğun için seni hor görmüyorum, neden böyle bir şey yapayım ki? Şu ana kadar iyi bir anlaşmamız vardı. Şimdi gitmeme izin ver. Lütfen!”

Pascal ise “Bana istediğimi verdikten sonra gidersin,” diye hırlayıp elbisesinin yakasını tutarak korsajını yırttı.

Belle çığlık atıp ondan kurtulmaya çalıştı ama Pascal görüldüğünden daha güçlüydü ve kolundan yakalayıp kapıdan uzaklaştırarak kanepeye çekti. Elbisesinin altında göğüslerini zar zor örten krem rengi ve pembe bir kamisol vardı, Pascal yarı çıplak kalana dek elbisesini yırtmıştı.

Onu kanepeye iterken, Belle elinden geldiğince güçlü bir şekilde PascaPın elini ısıtırıp kanattı.

“*Tm t >as te regretter, salope que tu es!*” diye bağırdı Pascal ve elini emmek için Belle’i bıraktı. Belle bu fırsatı değerlendirip onu iterek kapıya koştu. Ama kapının kilitli olduğunu ve anahtarın üzerinde olmadığını keşfettiğinde Pascal tam arkasındaydı. Omzundan tutup Belle’i kendisine çe-vird ve kafasını kapıya vuracak kadar kuvvetli bir şekilde yüzüne yumruk attı.

“Dışarı çıkamazsın!” diye bağırdı. “Seninle işim bitene kadar burada kalacaksın.”

Belle bir anda Madam Sondheim’ın evinde olduğu gibi kendini kapana kısılmış ve güçsüz hissetti. Yüzü yanıyordu, ağızındaki kanın tadını alabiliyordu, dehşete düşmüştü. O anda, PascaPm Ritz’deki konuklara karşı takındığı becerikli ve yaltakçı tavrın göz boyamak amaçlı bir maske olduğunu anladı. Bu maskenin altında yoğun bir kıskançlık gizliydi. Muhtemelen zengin ve başarılı olan herkese imreniyordu, çünkü asla öyle olamayacağını biliyordu. Ama Belle sadece bir fahişe olduğu için ona sahip olabileceğine inanıyordu.

Belle “Lütfen böyle davranma,” diye yalvarıp sesinin tatlı ve uysal çıkmasına özen gösterip göğüslerini gizlemek için yırtılan korsajını bir arada tutmaya çalıştı. “Bu gece sadece kötü bir başlangıç yaptık. Philippe’le buluşacaktım gibi yapmamalıydın; bana sorsaydın, seve seve geceyi seninle geçirirdim.”

“Yalancı!” diye bağırdı Pascal. “Sana kapıyı açtığımda, gerçek hislerini yüzünde gördüm. Yılan görmüş gibiydin! Herkese gülümsüyor, herkesle flört ediyorsun. Paranı aldığın sürece senden ne istiyorlarsa yerine getiriyorsun. Ama bana bakmıyorsun bile.”

Belle sağ gözü şişmeye başlamış ve zor görüyor olsa da, o anda doğrudan Pascal’ın yüzüne baktı. Yüzünde öylesine güçlü bir öfke vardı ki, burun delikleri kabarmış, dudakları ince bir çizgi halini almıştı ve gözleri buz gibiydi. Ürperdi. “İkimizin bir iş anlaşması vardı,” dedi tekrar ağlamamaya çalışarak. “O şekilde kalmasının daha iyi olacağını sanmıştım.” “Ben iş anlaşması istemiyorum, metresim olmanı istiyorum,” diye bağırdı Pascal.

Bu tartışmanın sonsuza dek süreceğini ve giderek daha çok sinirlenip ona vuracağını anlayan Belle, onu sakinleştirmeye çalışmak zorunda olduğunu hissetti. “Neden en baştan başlamıyoruz?” diye önerdi. “Şöminenin başına dönüp birer içki içelim ve biraz konuşalım.”

“Ben konuşmak istemiyorum, seni becermek istiyorum,” diye bağırdı Pascal.

Belle mide bulantısına karşı koydu. Yüzü zonkluyor-du ve ondan korkuyordu, dengesiz bir adamla zorla seks yapma fikri son derece tiksindiriciydi. Ama başka seçeneği yoktu, istediğini almadan onu rahat bırakmayacaktı.

“Pekâlâ,” dedi. “Nerede yapmak istersin, şöminenin yanında mı yoksa üst katta mı?”

Pascal onu kollarından tutup salona geri çekti ve kanepeye itti.

“Bu kadar sert davranma,” dedi Belle zayıf bir sesle ama Pascal yanında diz çökmüş, bir eliyle

pantolonunun düğmelerini çözerken çoktan eteğini kaldırmaya başlamıştı bile.

Belle son iki sene içinde, beceriksiz çocuklardan yetenekli aşıklara kadar her türlü cinsel teknikle karşılaştığını

sanıyordu. Tecavüze uğramış olduğu gerçeğini zihninin bir köşesine gizlemeyi öğrenmişti, buna mecburdu yoksa Martha'nın evindeki yeni hayatıyla baş edemezdi. Hoşlanmadığı ya da yetersiz ve beceriksiz bir erkekle birlikte olduğunda, Serge'le birlikte olduğunu ve onu tanıştırdığı mutluluğu hayal ederdi.

Ama Pascal'a dair her ayrıntı hoş şeyler hayal etmesini ya da tiksinti dışında bir şey hissetmesini imkânsız kılıyordu, çünkü Pascal kabaydı ve tecavüzcüler kadar duygusuz ve en kötü sarhoştan bile daha mide bulandırıcıydı. Dilini zorla ağzına sokarken o kadar çok salya bulaştırdı ki, Belle öğürdü. Acıdan bağırana kadar Belle'in bacaklarının arasına sertçe giriyordu. Belle onun Fransızca homurdandığı şeylerin kötü küfürler olduğunun farkındaydı ve onu anlamadığına memnundu. Penisini uzun, ince ve bir çubuk kadar sertti. Belle onun çabucak boşalması için bildiği bütün yöntemleri denedi ama başarılı olamadı. Olay sonsuza dek sürecekti gibiydi ve her açıdan ihlal edildiğini hissediyordu. Pascal onun boynunu ve göğüslerini öylesine sertçe ısırılmıştı ki, kanamış olmalıydı. Kadın vücudundan nefret ediyormuş ve onu çirkinleştirmek istiyormuş gibi kalçalarını ve bacaklarını çimdikleyip tırmalıyordu.

Ama en sonunda, tam Belle hiç bitmeyeceğini düşündüğü sırada, Pascal boğuk bir şekilde hıçkırarak geldi. Birkaç saniye nefes nefese Belle'in üzerinde yattıktan sonra aniden kalkıp kıyafetlerini düzeltti.

“Sana banyoyu göstereyim,” dedi kısaca.

Belle hemen hemen bütün erkeklerin seksten sonra yumuşadıklarını gözlemlemişti ama Pascal öyle değildi. Yüzü az öncekine kıyasla daha sert ve soğuktu, genellikle düzgün

ve yağlanarak şekil verilen saçları karmakarışıktı, ama karakterine aykırı bir şeye kalkıştığını gösteren tek belirti buydu.

Belle'i bileğinden tutup doğruca en üst kata sürükledi. “Burada,” dedi ve bir kapıyı açıp onu içeri itti.

Beklediği gibi bir banyo değil, küçük bir çatı katı odasıydı. Yanıldığını dile getirmek için döndü ama Pascal çoktan geri çekilip kapıyı arkasından kapatmıştı ve Belle onu içeri kilitletiğini duydu.

“Pascal!” diye bağırdı. “Beni buradan çıkar. Banyoya gitmeliyim.”

“Odada bir lazımlık ve yıkanman için su var,” diye seslendi. “Orada kalacaksın.”

Belle bağırıp kapıyı yumrukladı ama Pascal'ın merdivenlerden aşağı indiğini duyabiliyordu ve onu kimse duymayacağı için bağırmasının hiçbir anlamı yoktu.

Birkaç dakika öylece durdu. Tepki veremeyecek kadar şaşırılmıştı. Oda bir hizmetkâra aitmiş gibi görünüyordu: Rengi solmuş çiçekli bir yorganın örttüğü demir bir karyola, yanında ibrik ve altında

bir lazımlık bulunan bir lavabo, çekmeceli bir sandık ve boş döşemelerin üzerinde eski bir kilim vardı. Küçük pencere panjurlarla örtülüydü. Belle onu açmaya gitti ama ardında cam olmadığını, çerçevenin etrafına iyice tahta çakılmış olduğunu gördü.

Birden elektrik kesilince, alt kattan bir yerden PascaPın kesmiş olduğunu fark edip karşı çıkarcasına inledi. Elektriği kesmesinin bir sebebi olmalıydı, Belle sessiz kalıp etrafı dinledi. Karolu holde PascaPın ayak seslerini işitti ve sonra ön kapı sertçe kapandı.

Kapıya yaslanıp korkuyla titremeye başladı. Onu oraya hapsedip gitmişti!

YIRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Gabrielle holdeki saate bir kez daha baktı. Öğleden sonra iki olmuştu ve Belle hâlâ dönmemişti. Kendi kendine, misafirin gerçekten hoşlandığı bir erkekle birlikte olduğunu ve belki de adam onu bugün dışarı çıkardığı için gecikmiş olabileceğini söyledi.

Ama aklı başında hiçbir kadın gece elbisesi ve tilki kürküyle gündüz vakti dışarı çıkmazdı. Gabrielle'in içgüdüleri ona Belle'in başının dertte olduğunu söylüyordu.

Elbette otele ilk geldiğinde üzerinde gece elbisesi vardı ama elbisesinin üzerine onu sıcak tutan bir manto da gitmişti. O gün nereden geldiğini söylememişti ama Mira-beau istasyona çok yakın olduğundan, bir erkekten kaçıp Paris'e giden bir trene bindiği çok açıktı.

Gabrielle normalde misafirleriyle yakından ilgilenmezdi. Sessiz, temiz, otele ve diğer misafirlere karşı saygılı ol-

maları ve ücretlerini ödemeleri onun için yeterliydi. Her otel sahibi gibi, o da burada olduğu beş sene içinde zor, hoş olmayan ve sorun çıkarıcı müşterilerle uğraşmak zorunda kalmıştı. Birinin tutuklanması için polisi çağırmıştı, üst katta bir kadın intihar etmişti, sinirli kocalar kaçan eşlerini bulmak için oteli basmıştı; hatta otelde kalan kadınlardan biri aslında adam çıkmıştı. Ondan kalabilecekleri bir oda isteyen birçok fahişe olmuştu. Genellikle ne peşinde olduklarını hisseder ve onları reddederdi ama bir şey olduğunu hissetmediklerine de otele bir erkek sokmaya çalıştıkları anda kapıyı gösterirdi.

Ancak, Belle özel bir vakaydı. Darmadağınık, stresli ve bavulsuz bir halde otele gelince, Gabrielle sorun çıkaracağını sanmış ama öyle olmamıştı.

İkinci kez sabahın köründe otele döndüğünde, Belle'in ne işler çevirdiğini anlamıştı. Gabrielle'in gözü korkmuştu, aynı işte edindiği tecrübeler ve yaptığı hatalar ona Belle'in çok geçmeden başka şeylere cüret edeceğini söylemişti. Ama böyle bir şey yapmamıştı, aksine o ideal bir konuktu; talepkar olmayan, küçük düşünceli hareketlerini takdir eden ve son derece sessiz biriydi.

Gabrielle'in Belle'de en çok hoşlandığı yan ışıltısı, saygılı tavırları ve içten gülümsemesiydi. Gabrielle biraz Fransızca öğrenmiş olmasından ve Paris'i sevmesinden hoşlanmıştı ve onun böylesine şık ve sevimli bir leydiye dönüştüğünü görmek bir zevkti.

Ama şimdi, Gabrielle'in son bir-iki haftadır onun için boşuna endişelenmediği ortaya çıkmıştı. Paris'in Belle gibi kızlar için tehlikelerle dolu olduğunu çok iyi biliyordu. Parasını almak için her şeyi yapabilecek kabadayılardan yan

sıra onun kadar güzel kızları saplantı haline getiren deli adamlar da vardı.

O gece saat onda Belle hâlâ dönmeyince, Gabrielle'in endişesi giderek daha da arttı. Çaresizce kızın odasına çıkıp ışığı yaktı ve önceki gece nereye gitmiş olabileceğini gösteren bir ipucu bulmak umuduyla etrafına baktı.

Her zamanki gibi odası derli topluydu, elbiseleri dolapta askılarına asılıydı, ayakkabıları diziliydi, düzgün bir şekilde katlanmış iç çamaşırları çekmecelerdeydi. Yatağın yanındaki komodinde birkaç İngilizce roman, bir şişe losyon, bir saç fırçası, tarak ve küçük bir kutuda birkaç saç tokası vardı.

Yatağın yanındaki çizim defteri onu şaşırttı, çünkü içinde sadece şapka çizimleri vardı. Gabrielle çok iyi İngilizce konuşsa da, yazıları okuyamadı ama her şapkanın altındaki notta kullanılacak materyallerin ve nasıl yapılacağını yazdığını tahmin etti. Belle'in şapkacı olmak istemesini tuhaf buldu ama güzel tasarımlarına ve notlarına bakılırsa, bu konuda oldukça ciddiydi.

Belle burada yaşamaya başladığından beri, odadaki bütün giysileri, banyo malzemelerini ve diğer eşyaları satın almıştı. Mektup almıyordu ve kim ya da nereli olduğu ve İngiltere'deki ailesinin ve arkadaşlarının adreslerine dair ipucu verebilecek bir defteri ya da günlüğü yoktu. Sadece getir götür işleri yapan bir çocuktan not alıyordu. Gabrielle tuvalet masasında duranın notun aldığı en son not olduğunu düşündü.

Eline alıp okudu. Kimden ya da nereden geldiğini gösteren bir adres ya da isim yoktu.

"Mösyö Le Brun bu gece seninle Montmartre'da bu-

luşmak istiyor. Saat yedide seni bir at arabası alacak," yazıyordu ve altında E. P. harfleri vardı.

Le Brun oldukça sıradan bir isimdi, hatta takma isim bile olabilirdi, o yüzden faydası yoktu, Montmartre'da Belle'in götürülmüş olabileceği çok sayıda restoran, kafe ve bar vardı. Notu getiren bir sokak çocuğuydu, Paris'teki insanların birkaç kuruş karşılığında bu şekilde not gönderdiği yüzlerce çocuktan biriydi. Gabrielle çocuğu tekrar görse tanıyabileceğini sanmıyordu, çünkü otele girip notun Matmazel Cooper'a olduğunu söylemiş ve notu aldığına dair bir kâğıt imzalattıktan sonra çıkıp gitmişti. Gabrielle Belle'e daha önce ona mesaj getiren çocuk olup olmadığından bile emin değildi.

Gabrielle bir süre yatakta oturup düşünceli bir şekilde nota baktı. Kaliteli krem rengi bir kâğıda yazılmıştı ama üst kısmı tırtıklı olduğu için bir defterden koparıldığı belliydi.

"Ya da notu gönderen üst kısımdaki adresi koparmıştır," diye mırıldandı kendi kendine.

"Bir otel!" diye bağırdı ne olduğunu anlayınca. "Elbette! Randevularını bu şekilde ayarlıyor."

Pahalı otellerde kalan zengin erkeklerin odacılarından ya da kapıcılardan onlar için kadın arkadaş

bulmalarını istemeleri sık rastlanan bir durumdu. Belle bu tarz bir işe çok uygun olduğu için bunu neden daha önce düşünemediğini bilmiyordu. Sıradan bir fahişe gibi görünmüyordu ve entelektüel erkeklerin yanında göze batmayacak bir duruşu ve saygınlığı vardı.

Gabrielle birden kendini huzursuz hissetti, çünkü Belle çok tehlikeli olabilecek biriyle karşılaşmış olabilirdi. Evlerinden uzakta olan çoğu iş adamı kolay seksten başka bir şey istemese de, aralarında bir fahişeyi akıllarındaki hastalıklı ak-tiviteler için uygun gören sapkın ve acımasız olanlar da vardı.

Elini elbisesinin yakasındaki fuların altına götürüp parmaklarını oradaki inişli çıkışlı yara izinde gezdirdi. Kendisine Gerard Tournier diyen adamla tanışma şanssızlığını yaşadığında, oğlu Henri henüz bir yaşındaydı. Kusursuz bir beyefendiye benziyordu, elli frank ödemeyi kabul etmiş ve onu önce akşam yemeğine çıkarmıştı. Ama anlaştıkları gibi ona evine kadar eşlik etmek yerine, bir arka sokağa götürüp bir bıçakla boynunu kesmişti. Kan kaybından Ölmeden bulunduğu için şanslıydı, ama ne yazık ki, ona sonsuza dek ne olduğunu hatırlatacak kalıcı bir yara izi edinmişti.

“Ama Belle senden daha zeki,” dedi Gabrielle kendi kendine ve notu önlüğünün cebine atıp kapıyı arkasından kilitleyerek odadan çıktı. Belle sabaha kadar dönmezse, onu bulmak için birinin yardımına başvurması gerektiğini biliyordu, çünkü hiçbir şey yapmadan öylece bekler ve kız ölü bulunursa buna dayanamazdı.

Gabrielle fahişelik yaptığı günlerden tanıdığı herkesle iletişimini koparmıştı. Eski mesleğini hatırlamayı ya da Henri'nin geçmişte ne yaptığını keşfetmesini hiç istemiyordu. Ama o dünyayla bağı olan bir kişiyle iletişimini kesmemişti, çünkü o kişi sokak arasında uğradığı saldırıdan sonra Gabrielle'i sağlığına kavuşturup bu sırada Henri'yle ilgilenmişti. Ertesi sabah uyanıp Belle'in hâlâ dönmemiş olduğunu görünce, Gabrielle misafirlerine kahvaltılarını servis ettikten ve Henri okula gittikten sonra, Lisette'le görüşmeye gitmeye karar verdi. Eski arkadaşının Belle'in nerede olabileceğine dair herhangi bir fikri olmasını beklemiyordu ama bilebilecek insanlar tanıyor olabilirdi.

Gabrielle, Henri'yi dolaşmaya çıkarmadığı sürece, Mi-rabeau'ın bir kilometreden ötesine geçmezdi ve o zaman bile sadece yiyecek bir şeyler almak için uzaklaşırdı, çünkü evine yakinken kendisini güvende hissediyordu. Hırpani görüldüğünde dikkat çekmeyeceğini bildiği için görünüşüne de pek özen göstermezdi. Ama Lisette'i ziyarete giderken kendisine özen göstermek zorunda hissetti ve eski olsa da hâlâ şık olan gri ve beyaz köpek dişi desenli takımını giydi. Ceket bol kıyafetlerle hatlarını gizlemek isteyen bir kadın için fazla dar kesimliydi ama yara izini saklamak için boynuna gösterişli bir fular bağladı, kilisedeki ayine giderken taktığı tüllü siyah kadife şapkasını da ekleyince, hem göze batmamasına hem de hırpani görünmemesine sevindi.

On sene önce Lisette onunla ilgilendiğinde, ikisi de Montmartre'daki bir evde kalıyorlardı ama bir sene sonra, Gabrielle Fransa'nın güneydoğusunda yaşayan bir İngiliz ressam olan Samuel Arkwright'm hizmetkârlığını üstlenmek için Paris'ten ayrıldığında, Lisette bir randevu evinde yaşamaya başlamıştı. Sadece arada sırada mektuplaşıyorlardı. Gabrielle, Lisette'i çok sevse de, bir zamanlar onunla paylaştığı hayatı hatırlamayı hiç istemiyordu.

Lisette'in hemşirelik becerisi birkaç sene sonra küçük bir erkek çocuk doğurduktan sonra hayatını kurtarmış ve La Celle St. Cloud'daki bir bakımevinde çalışmaya gitmişti.

O zamandan beri iki kadın, SamuePin ölümünün ardından Gabrielle Paris'e döndükten kısa bir süre sonra sadece bir kez buluşmuşlardı. Lisette, Gabrielle'in Samuel'i kaybetmesine çok üzüldüğü ve ona bıraktığı parayı bir otele yatırarak doğru şeyi yapıp yapmadığı hakkında endişelendiği için o gün kendi hayatına ilişkin çok az konuşmuştu.

Gabrielle eksikliklerinin çok iyi farkındaydı. Girişken değildi, hatta saldırıya uğradığından beri, havadan sudan sohbet edemeyen ve insanlardan uzak duran yalnız biri olup çıkmıştı. Misafirleri bazen suratsız ve konuşkan olmamasından şikâyet ederlerdi ve Mirabeau istasyona yakın bir otel olmasa zorluk yaşayabilirdi. Ama neyse ki, sürekli onunki gibi küçük ve rahat bir otel arayan insanlar gelip gidiyordu ve aynı misafirlerin geri dönmesini beklemek zorunda değildi.

La Celle St. Cloud'a giden trene binince, Gabrielle neredeyse bir senedir haber almadığı Lisette'in taşınmış olabileceğinden endişelenmeye başladı. Ama eğer böyle bir şey olsa bile, en azından Belle'i bulmak için bir şey yapmış olacağı düşüncesiyle kendini teselli etti.

Bakımevini rahatlıkla buldu ve kapısını çaldı. Kapıyı siyah elbisesinin üzerine beyaz bir önlük takmış olan yaşlı bir kadın açtı.

Gabrielle rahatsız ettiği için özür dileyip acilen Lisette'i görmesi gerektiğini söyledi. Yaşlı kadın ondan dışarıda beklemesini istedi.

Birkaç dakika sonra Lisette kapıya geldiğinde, kötü haber duymaktan korkuyormuş gibi gergin görünüyordu. Ama eski dostunu görünce, güzel yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

“Gabrielle!” diye bağırdı. “Seni görmek ne güzel! Seni buraya hangi rüzgâr attı?”

Gabrielle konuşabilecekleri bir yer olup olmadığını sorunca Lisette onunla bir kahve içmeye gidebileceğini; sadece birine haber vermesi gerektiğini söyledi.

Beş dakika sonra, birlikte meydana doğru yürüyorlardı, Gabrielle olabildiğince kısa bir şekilde bir adamla görüş-

meye gittikten sonra kaybolan bir misafiri olduğunu anlattı. “İngiliz kızı çok sevdim,” dedi. “Tahmin edebileceğin gibi, nasıl para kazandığını keşfettikten sonra güvenliğinden endişe etmeye başladım ama o da bizim gibi başına hiçbir şey gelmeyeceğinden çok emin. Onu bulmama yardım edebilecek birini tanımanı umuyordum.”

“İngiliz mi?” dedi Lisette. “Kaç yaşında?”

“On sekiz olmalı, emin değilim. Adı Belle Cooper.” Lisette irkildi. “Belle mi? Koyu renk bukleli saçlı ve mavi gözlü mü?”

“Onu tanıyor musun?” diye sordu Gabrielle şaşkınlıkla. “Kulağa aynı kızdan bahsediyoruz gibi geliyor,” dedi Lisette ve iki sene önce o yaşlarda, aynı isme sahip ve bu tarife uyan bir kıza baktığını anlattı. “Amerika'ya götürülmüştü,” diye ekledi. “Bu arada ailesinin bir arkadaşı olduğunu iddia eden ve onu arayan bir adamla konuştum. Üzerinden bir sene geçmiş olmalı.”

“Adı Etienne miydi?”

Lisette kaşlarını çattı. “Hayır, yaklaşık otuz yaşlarında bir İngiliz’di. Ama neden Etienne olup olmadığını sordun?”

“Dün gece onu son gördüğümde bana bu ismi verdi. Ona güvendiğini söyledi.”

Meydandaki kafeye varıp dışarıda diğer insanlardan uzak bir masaya oturdular. Lisette şaşkın görünüyordu.

“Ne oldu? Etienne isimli birini mi tanıyorsun?” diye sordu Gabrielle.

Lisette kafasını salladı. “Onu Amerika’ya götüren adam oydu.”

Gabrielle bu görüşmeden pek bir şey çıkmasını beklemiyordu ancak Lisette’in Belle’i ve adını verdiği adamı tanıdığını öğrenmek onun için şaşırtıcı olmuştu. Kalbi hızla atmaya ve alını terlemeye başladı. “Bana bildiğin her şeyi anlatır mısın?” diye sordu. “Bana öyle geliyor ki, Belle’i benden daha iyi tanıyorsun.”

Lisette tereddüt etti. “Ben senin gibi bu işten ayrılmadım,” dedi üzgün bir şekilde. “Ama nasıl olduğunu hatırladığından eminim. Sırf eski bir arkadaşım olduğun ve sana güvendiğim için bu kadarını söyledim. Düşünmem gereken bir oğlum var.”

Gabrielle ne demek istediğini çok iyi biliyordu ve ona güven vermek için kadının elini tuttu. “Hiçbir şeyi unutmadım. Söyleyeceğin her şey aramızda kalacak.”

Bunun üzerine Lisette ona bildiği her şeyi anlattı: Belle’in neden bakımına ihtiyaç duyduğunu, kızıdan ne kadar hoşlandığını ve onu görmeye gelen Noah Bayliss’i.

“Ben de ondan çok hoşlandım,” diye itiraf etti Lisette. “Neredeyse beni buradan kurtarma teklifini kabul edecektim. Ama çok korktum.”

Gabrielle kafasını salladı. Genç kızları Fransa’ya kaçırma işinde olan insanlar acımasızdı ve Lisette’in bir erkeğin onu ve küçük oğlunu güvende tutabileceğine güvenmesi zordu.

“Ama Etienne denen adam Belle’i Amerika’ya götürdüyse, o da diğerleri gibi kötü biri olmalı, değil mi? Neden ona güvendiğini söyledi?”

Lisette omuzunu silkti. “Bu işe bulaşan birçoğumuz genellikle üzerimizde baskı kurdukları için yanlış olduğunu bildiğimiz şeyleri yapmaya zorlanıyoruz. Bu hepimizin kötü olmadığını gösteriyor. Sanırım Belle, Etienne’in iyi yanını ortaya çıkardı, tıpkı bana ve sana yaptığı gibi. Birlikte uzun bir deniz yolculuğu yaptılar, bu sırada iyi dost olmuş olabilirler. İngiliz adam Noah benden onunla iletişime geçip kızı nereye götürdüğünü öğrenmemi istedi. O zaman denedim ama başarısız oldum.”

Gabrielle içini çekti. “Zaten bu konuda da yardımcı olabileceğini düşünmemiştim.”

“Muhtemelen olamazdı,” dedi Lisette. “Hem işten ayrıldığım duydum. Eşi ve iki çocuğunun bir

yangında öldüğü ve artık çökmüş bir adam olduğu söyleniyor. Elbette, bu doğru olmayabilir. Daha önce de bu tür hikâyeler işittim, belki de bizi korkutmak için bunları yayıyorlardır.” “Birin bunu bilerek yapmış olabileceğini mi söylüyorsun?” diye sordu Gabrielle dehşetle.

“Biri haddini aştığında, bu tür şeylerin yapıldığı bilinir,” dedi Lisette birinin onları işitmiş olabileceğinden korkmuş gibi çaktırmadan etrafına bakarak.

İki kadın da birkaç dakika sessiz kaldı. Lisette kahvesini bitirdikten sonra gitmesi gerektiğini söyledi. “Ama elimde Noah’nm adresi var,” dedi garsona hesabı getirmesini işaret ederken.

“Gerçekten mi?” dedi Gabrielle hayretle. “Bana verir misin?”

Lisette kafasını salladı. Garson masalarına geldi ve Gabrielle hesabı ödedi. İki kadın kalkıp kafeden uzaklaşmaya başladılar. “İçeri girip sana adresi getireceğim,” dedi Lisette. “Vereceğin haberin ailesi için çok zor olacağını sanıyorum ama Noah seni görmek için Paris’e gelirse, ki geleceğine eminim, lütfen bu işe kaşamayacağımı anlamasını sağla.” ★★

İki kadın La Celle St. Cloud’da konuşurlarken, Belle kilitletiği küçük odadaki yatakta uzanmış paniğe kapıl-mamaya çalışıyordu.

Pencerenin üzerindeki tahtaların birindeki küçük aralıktan bakarak günün hangi saati olduğunu tahmin etmeye çalışıyordu. Serçe parmağını sokabileceği kadar bile geniş değildi. Gözünü deliğe yaklaştırdığında gökyüzünün bir parçası dışında hiçbir şey göremiyordu. Sabah küçücük bir ışık içeri süzülene kadar orada bir delik olduğunu bile bilmiyordu. Odada deliği genişletebileceği keskin bir şey aramış ama başarılı olamamıştı. Karyoladaki ince şilteyi kaldırdığında, altında yay olmadığını, sadece zikzak çizen ahşap bir çerçevesi olduğunu görmüştü ve bir tür çivi ya da vida bulabilmek umuduyla yeri elleriyle yoklamış ama hiçbir şey bulamamıştı.

Küçük ışık demeti artık daha parlaktı, öğleden sonra olduğunu ve güneşin üzerine vurduğunu düşündü. Ama açlıktan karnı giderek daha çok guruldarken vaktin pek önemi yoktu. Lavabodaki ibrikte su vardı ve daha önce birazını içmişti, ama Pascal’ın ne zaman döneceğini bilmediği için arada sırada birkaç yudum almaya karar vermişti.

Bu gece dönmesini umuyordu. Ama dönse bile ona ne yapacaktı? Gitmesine izin vereceğini sanmıyordu, polise ya da Ritz’in müdürüne gitmesinden korkardı. Ama onu sonsuza dek burada tutamazdı. Yoksa onu başka bir yere götürmeyi mi planlıyordu? Ya da öldürecek miydi?

Belle daha önce bu düşünceyi mantık dışı bulup aklından çıkarmıştı; hatta geri dönüp ondan özür dilediğini ya da bunu ona bir ders vermek için yaptığını söylediğini bile hayal etmişti. Ama zaman ilerledikçe, bu düşüncesi

mantıksız olmaktan uzaklaşıyordu, çünkü ancak bu şekilde sessiz kalmasını garantileyebilirdi.

Ev kime aitti? Philippe Le Brun’a ait olduğunu sanmıyordu, çünkü adamın onu evinde esir tutması için hiçbir sebebi yoktu. PascaPın olmadığına da emindi; sıradan bir odacı bu tür bir eve sahip olamazdı. Yoksa ev sahibiyle işbirliği içinde miydi ve ikisi onu başka bir geneleve satmayı mı

planlıyordu? Belki de onu yine ülke dışına göndereceklerdi?

Bu düşünceler aklını kaçıracağını sanana dek kafasında dolaşıp durdu. Duvarları yumruklamayı ve ayağını yere vurmaya denedi. Dikkatle dinleyip bu evde olmasa bile, yan evden birinin sesini duymayı umdu ama sadece sessizlik vardı. Bu evin bitişik evlerden daha yüksek olduğundan şüphelendi, belki de bu odanın duvarları başka bir evle birleşiyordu.

Otele geri dönmeyince Gabrielle'in endişelenmiş olacağını düşündü, özellikle de onu uyardıktan sonra. Ama bu konuda herhangi bir şey yapar mıydı? Ne yapabilirdi ki? Belle'in beyefendilerle buluşmalarını kimin ayarladığını bilmiyordu.

Gabrielle'in odasını araştırıp gardırobun alt çekmecesinin dibine sakladığı parayı bulmasının ne kadar süreceğini merak etti. Orada bin yedi yüz frank vardı. Eli darda olan bir otel sahibinin polise misafirlerinden birinin ortadan kaybolduğunu bildirmemesi için yeterli bir tutardı.

Belle üzerinde bir lanet olduğunu düşünmeye başlamıştı, çünkü ne zaman hayatı daha iyi gitmeye başlasa başına korkunç bir şey geliyordu.

Seven Dials'ta Jimmy'yle tanıştığına çok sevinmişti

ama ayıllık günün gecesi Millie'nin öldürülmesine tanık olmuştu. Madam Sondheim'in randevu evinde başına gelen iğrenç şeylerden sonra, kendini Lisette'in onunla ilgilendiği bakımevinde bulduğunda her şeyin bittiğini sanmıştı. Ama sonra Amerika'ya gönderilmişti.

Etienne'le New York'a ve New Orleans'a yaptıkları yolculukta kısa süren bir mutluluk duymuştu ama çok geçmeden kendini Martha'nın evinde kapana kısılmış bir halde bulmuş ve Faldo Reiss'ın ülkesine dönmesi için aradığı fırsat olduğuna inanmıştı. Bunun da bir başka esaret biçimi olduğu ortaya çıkmıştı ama Bayan Frank'in şapka dükkanında çalışmak için yeniden umutla doldurmuştu. Sonra Faldo ölmüş ve Bayan Frank ona sırtını dönmüştü.

Marsilya'daki Madam Albertine'e güvenmişti ama onu Clovis'le buluşturarak Belle'e ihanet etmişti.

Ve son olarak, tam annesini, Mog'u ve Jimmy'yi görmek için evine dönmek üzereyken, Pascal ona bunu yapmıştı. Neden? Belle sayesinde çok para kazanmış olmalıydı, bu onun için yeterli değil miydi?

Onunla birlikte olmak için hevesli davranıyordu, her şey daha mı farklı olurdu?

Nedense bundan şüpheliydi. Pascal çatı katında böyle bir oda olduğunu biliyordu, onu buraya kilitlenmeyi planlamış olmalıydı. Belki de, ek olarak yaptığı iş anlaşılırsa, oteldeki işini kaybetmekten korkuyordu.

Belle'in Montmartre'daki kafede buluştuktan sonra Pascal'ın onu elde etme tutkusundan vazgeçmeyeceğini anlaması gerekirdi. Belle kendisini ileride bir tehlikenin beklediğini hissetmişti. Öyleyse, neden içgüdülerine kulak verip Fransa'dan o zaman ayrılmamıştı? Ne tür bir ap-

tal baharda Paris'i görmenin bu kadar önemli olduğunu düşünürdü? Ama tek sebebi bu olsaydı,

buluşmaları kabul etmekten vazgeçip Pascal'ın şehirden ayrıldığını sanması için başka bir otele geçebilirdi. Yeterince parası vardı ama aptalca gururu ve ülkesine boş dönmek istemediği için daha fazlasını kazanmak istemişti.

Kendisi hakkındaki gerçekle yüzleşirken, içinde hastalıklı bir duygu hissetti. İlk başta bu işe zorla başlatılan ya da çaresizlikten ve hatta aptallıktan bu işe giren birçok fahişe tanımişti ama tanıştığı bütün fahişelerin fahişe olarak kalmalarının sebebi ya tembellik ya da açgözlülüktü.

Utancından ağlamaya başladı. Bay Kent tarafından kaçırılıp Madam Sondheim'a satıldığında bir masumdu ama neden Martha'nın onu ahlaksızlaştırıp gecede on erkeğe hizmet etmesinin iyi bir şey olduğuna inandırmasına izin vermişti? Neden ahlakını yitirmişti?

Hep cesur olmakla gurur duymuştu ama asıl cesaret isteyen şey New Orleans'ta polise gidip onlara başına gelenleri ve nedenini anlatması olurdu. Böylesi en gözde kız olmak için uğraşmasından ve kendine ait bir kadını olmayan bir sonraki zavallıya geçebilmek adına müşterilerini çabucak boşaltmak için düzinelerce yöntem öğrenmiş olmakla övünmesinden daha iyi olurdu.

Kent ve işbirlikçileri başka kaç kızı mahvetmişti? Kaç anne ve baba kayıp kızlarının yasını tutmuştu? Konuşabilecek cesareti gösterseydi, onlardan bazılarını kurtarabilirdi.

Utancından ağlarken, böyle olayların annesini kendi çocuğuna karşı soğuk ve ilgisiz kıldığını anladı. Belle, Annie'nin neden ve nasıl fahişe olduğunu bilmiyordu ve muhtemelen hiç bilmeyecekti. Saat altıdan sonra üst kata asla çıkmaması, onu kızlardan uzak tutması, gazete ve kitap okumaya teşvik etmesine dair koyduğu bütün kurallar, Seven Dials'ın dışındaki dünyayı öğrenmesi içindi. Mog'u başka bir anne olarak görmesine izin vermesi bile cömertliğinin göstergesiydi. Çünkü nazik, hassas ve sevecen Mog, onun için en güzel örnekti, Belle'e annesinin gittiği yoldan gitmemesi için doğruyla yanlış arasındaki farkı, saygılı olmayı ve düzgün konuşmayı öğretiyordu.

“Onu hayal kırıklığına uğrattım,” diye ağlamaya başladı Belle. Bu düşünce Pascal'ın ona yapabileceği her şeyden daha kötüydü.

OTUZUNCU BÖLÜM

Gabrielle trenle eve dönerken, Lisette'in ona verdiği adrese düşünceli bir şekilde baktı. Noah Bayliss'e yazarsa, mektubun ona ulaşması bir hafta ya da daha uzun sürebilirdi. Bu çok uzun bir süreydi, ona telgraf göndermesi gerekecekti.

Ama ne söyleyecekti? “Belle'i bulmak için yardıma ihtiyacım var,” demek adam Belle'i bulmaya çalışmış ama başarısız olduysa, pek işe yaramazdı. “Belle tehlikede, çabuk yetiş,” kızın annesi için korkutucu olurdu. Ama ne yazarsa yazsın, onu korkutsun ya da korkutmasın, buraya varması yine de birkaç günü bulurdu.

Yine de ona bir telgraf gönderecekti ama bu sırada Paris'teki pahalı otelleri ve misafirleri için kız temin eden kişileri iyi bilen, hatta Belle'e gönderilen nottaki baş harfleri tanıyabilecek birine, tercihen bir erkeğe ihtiyacı vardı.

Bir zamanlar bu tür birkaç erkek tanıyordu ama artık hiçbiriyle görüşmüyordu. Belle'ini bahsettiği Etienne'in bu iş için uygun olabileceğinden emindi ama Lisette bile onu nasıl bulacağını bilmiyorsa, Gabrielle nasıl bulacaktı?

Lisette'ini Belle'i sağlığına kavuşturması büyük bir şanstı ama belki de ilk başta düşündüğü kadar büyük bir tesadüf olmayabilirdi, ne de olsa Lisette genç kızları satın alan ve satan insanlar için çalışıyordu. Gabrielle, Belle bulunur bulunmaz, Lisette'i ve Jean-Pierre'i alıp o kötü insanlarla bütün bağını koparmaya ikna etmeyi düşündü.

Tren yavaşlayıp istasyona girerken, Gabrielle birdenbire Mirabeau'nun iki bina yanındaki çamaşırhaneyi işleten Mar-cel'i hatırladı. Söylentilere göre, çamaşırhane işine girmeden önce çok inişli çıkışlı bir hayatı olmuştu. Onun iyi bir müşteri-risiydi, Etienne'i tanımiyorsa bile, ona tavsiye edebilirdi.

Gabrielle doğruca postaneye gidip Noah'ya telgraf gönderdi. "Belle'den haber almak istiyorsan benimle iletişime geç" yazdı ve Mirabeau'nun adresini ekledi.

Gabrielle kadın misafirlerinden biri ortadan kaybolduğu için endişelendiğini söyleyince, "Güzel, koyu saçlı kız mı?" diye sordu Marcel. "Evet, onu dükkânın önünden geçerken görmüştüm."

Gabrielle kızın başına bir şey geldiğinden şüphelendiğini anlatmaya başladığı sırada, Marcel onu çamaşırhanenin arkasındaki küçük bir ofise aldı. İçerisi çok sıcak ve buharlıydı diğer tarafta insanlar içeri girip çıktığı için onunla baş başa konuşabildiğine sevindi.

Marcel kısa boylu ve tombul bir adamdı, neredeyse gömleğinden taşmak üzereydi. Yuvarlak, parlak suratı ter içindeydi ve dökülen siyah saçları ve sarkan bıyıkları yağlıydı.

"Bana Marsilya'da iyi bir arkadaşı olduğunu söyledi ve senin oralı olduğunu bildiğim için tanıyor olabileceğini düşündüm. Adı Etienne Carrera."

Marcel'in gözleri kocaman oldu. "Onu tanıyorum," dedi Etienne'in dikkatli bir şekilde yaklaşılması gereken biri olduğunu ifade eden bir sesle. "Ama genç misafirin, nasıl böyle bir adamı tanıyor olabilir? Etienne'in kötü bir şöhreti vardır."

Gabrielle Belle'in kaçırıldığını ve Etienne'in iki sene önce onu Amerika'ya götürdüğünü elinden geldiğince kısa bir şekilde özetledi. "Bana ona güvendiğini söyledi, bu Etienne'in ona iyi davrandığı anlamına gelir. Nasıl bir adam olduğu umurumda değil, sadece onu bulmama yardım etmesini umuyorum."

"Marsilya'daki ailemden bir yangında eşini ve çocuklarını kaybettiğini duydum," dedi Marcel düşünceli bir şekilde. "On sekiz ay önce herkes bunu konuşuyordu, çünkü birçok insan bunun bir kaza olmadığına, birinin onu cezalandırmak istediğine inanıyordu."

"Bunu ben de duydum. Peki şimdi nerede olduğunu biliyor musun?"

"Kardeşimi arayıp ona sorabilirim. Küçükken arkadaşlardı. Pierre'in eşinin ve çocuklarının cenaze törenine gittiğini biliyorum."

Gabrielle elini MarcePin koluna koydu. “Bu büyük bir iyilik olur,” dedi içtenlikle. “Eğer biliyorsa, Etienne’e Belle’in tehlikede olduğunu düşündüğümü ve bana arkadaşı ve güvendiği biri olarak onun adını verdiğini belirtmesini söyler misin?”

Marcel anlayışla Gabrielle’in omzuna vurdu. “Picrre’le konuşur konuşmaz sana haber veririm. Bu kız için çok endişelendiğini görebiliyorum. Onu sever miydin?”

“Hem de çok,” diye itiraf etti Gabrielle ve birden, Henri dışında, Samüel öldüğünden beri önemseydiği ilk kişinin Belle olduğunu fark etti. “Çok zor günler geçirmiş. Ailesiyle bir araya geldiğini görmek istiyorum. Sanırım bu Etienne denen adam da aynı şeyi ister.”

Marcel kafasını salladı. “Bunu bana bırak.”

★★★

Bayan Dumas ön kapısını açıp karşısındaki telgraf görevlisinin elinde bir zarf tuttuğunu görünce rengi attı. “Bay Bayliss’e,” dedi çocuk.

Bayan Dumas telgrafın onun için olmamasına sevindi. “Ne yazık ki evde değil,” dedi. “Ama birazdan gelir.” Telgrafi alıp kapıyı kapattı ve içinde ne olduğunu merak ederek zarfa baktı. Ebeveynlerinden biri hasta ya da ölmek üzere miydi? Noah’yı çok sevdiği, *The Times*’m kadrosuna alındığı ve işleri iyi gittiği için böyle bir şey olmamasını umdu.

Yarım saat sonra, Bayan Dumas kapıya anahtarın girdiğini duyunca, Noah olup olmadığını görmek için hole koştu. Gelen Noah’ydı. Sıcak bir gün olduğu için bunalmış görünüyordu ve Fleet Caddesi’nden eve kadar yürümüş olmalıydı.

“Sana bir telgraf var,” dedi. “Umarım kötü haber değildir. Su ısıtıyorum, canım.”

Noah endişelendi ama notu okuduktan sonra gülümsedi. “Kötü haber olduğunu sanmıyorum. Paris’ten biri Belle’den haber yollamış.”

Lisette’ten mektup gelmesini umarak eve koştuğu günlerde, ev sahibine Belle’in genelevde büyüdüğü ve fuhuşa zorlandığı kısmını atlayarak hikâyesini kısaca özetlemişti. Ama o umduğu mektup hiç gelmemişti ve *The Times** muhabir olarak kabul edilmesinin ardından uzun saatler boyunca çalışmaya başlayınca, Mog, Garth ve Jimmy’yi giderek daha az ziyaret eder olmuştu.

Ram’s Head’e en son uğradığında, Garth ona Mog’la yakında evlenmeyi planladıklarını söylemişti. Şehir dışında bir yerde başka bir bar bulmak istiyorlardı, Ram’s Head’i artık neredeyse Jimmy işlettiği için istiyorsa orayı devralabilirdi.

Jimmy güçlü ve sağlam bir genç adam olmuştu, dürüst ve namusluydu, artık nadiren Belle’den bahsediyordu. Ama Noah, iki ya da üç genç kızla çıkmış olmasına rağmen genç adamın hâlâ onu düşündüğünü biliyordu, kalbinin hâlâ Belle’e ait olduğu belliydi.

Mog da onu bulmaktan tam olarak vazgeçmiş değildi, ancak üzüntüsünü içine gömmek için elinden

geleni yapıyordu. Garth ve Jimmy'yle güzel bir hayatı vardı, günlerini yemek pişirerek, temizlik yaparak ve dikiş dikerek geçiriyordu. Noah'ya bir gün yüreğinde Belle'in bir gün ortaya çıkacağına inandığını ve bu düşünce sayesinde ayakta kaldığını söylemişti.

Annie'ye gelince, pansiyonu çok başarılı olunca, yandaki evi de satın almıştı ama artık Mog'la çok nadir görüşüyordu. Noah geçen aralık ayında, bunca zaman sonra bir şeyler bilen birinin ortaya çıkmasını umarak Belle ve kaybolan diğer kızlarla ilgili bir haber daha yazmıştı. O makale için Annie dahil annelerden bazılarıyla görüşmüştü ve duygularını ifade edemeyip sert ve soğuk görünmesine rağmen, Annie'nin de Belle'e Mog kadar üzüldüğünü görmek Noalı'yı çok etkilemişti.

Zaman zaman Noah Kartal'la ilgili söylentiler duyuyordu. Dover'in eteklerindeki bir arazide genç bir kızın cesedi bulunmuştu ve ölümü yüksek miktarda sakinleştiriciye bağlanıyordu. Kız Norfolk'uu bir köyünde yaşıyordu ve en son yerel bir panayırda Bay Kent'in tanımına uyan bir adamla konuşurken görülmüştü. Noah soruşturma raporuna bakabilmiş ve kurbanın el ve ayak bileklerinde bağlanmış gibi ip izleri olduğunu öğrenmişti ama ip ölümünden sonra çıkarılmıştı. Noah bu cinayetten Kent'in sorumlu olduğundan ve bu kızı da Belle gibi Fransa'ya götürmeyi planladığından emindi ama öldüğünü fark edince, cesedini bir araziye bırakıp polisin kızın intihar etmiş olabileceğini düşünmesini ummuştu.

Bazıları Suffolk ve Norfolk'tan olan başka kayıp kızlar da vardı. Noah'nın konuştuğu polislerin çoğu Kent'in işin içinde olduğu ve operasyonunu farklı bir bölgeye kaydıracağı konusunda hemfikirlerdi. Ama hiçbir kanıt yoktu ve birkaç kez sorgulansa da, her zaman çok sağlam bir tanıdığı olmuştu. Kıdemli polis memurlarından biri Noah'ya kayıp kızlardan birini bulup ona karşı ifade vermesini sağlayabilirlerse, insanların Kent'in işlediği suçlar hakkında daha fazla bilgiyle onlara geleceğinden emin olduğunu söylemişti.

Ama şimdi Paris'teki bu kadın Belle'den haberi olduğunu iddia ediyordu. Noah *The Times*'in oraya gitmesi için masraflarını seve seve karşılayacağını, aynı zamanda Fransız meslektaşlarının Belle'i bulup Kent ve operasyonlarına karşı tanıklık etmesi için eve getirmesi konusunda ona her türlü yardımı sağlayacaklarını biliyordu. Sadece Annie ve

Mog'la bir araya geleceği için değil, aynı zamanda ülkedeki her gazetenin yayımlamak isteyebileceği türden bir haber yapacak olması büyük bir anlam ifade ettiği için Noah'nın kalbi sevinçle gümbürdüyordu.

Belki Lisette'i de görebilirdi.

Telgrafi açmasının üzerinden yarım saat bile geçmeden, Noah Dover'a kalkan son treni yakalamak için Cha-ring Cross'a doğru yola çıktı. Mog'a haberi vermek için Ram's Head'e uğramayı düşünmüş ama umduğu gibi sonuçlanmaması ihtimaline karşı vazgeçmişti. Editörüne telefon açtığında tahmin ettiği gibi ona şans dilemiş ve Paris'teki ofise bir telgraf gönderip onlardan gerekirse onun için bir yardımcı ve tercüman sağlamalarını isteyeceğine dair söz vermişti.

Gabrielle o gece saat dokuzda kahvaltı masalarını düzeltirken, kapı çaldı. Koşarak kapıyı açtığında karşısında Marcel'i buldu.

“Herhangi bir şey öğrenebildin mi?” diye sorup içeri girmesini işaret etti.

“Kardeşim Etienne’in nerede olduğunu biliyor ama Marsilya’dan birkaç kilometre uzaktaymış. Pierre yarın sabah erkenden bisikletiyle onu görmeye gidip mesajını ileteneğine söz verdi.”

“Teşekkür ederim, Marcel,” dedi kadın ve bir anda eğilip yanağından öptü. “Etienne’in geleceğini düşünüyor mu?”

“Etienne’in arkadaşlarına yardım etmek için her zaman hazır olan bir adam olduğunu söyledi ama yangından beri kendinde olmadığım da ekledi. O yüzden, tek yapabileceğimiz umut etmek.”

“Kalıp benimle bir kadeh içki içer misin?” diye sordu Gabrielle. Yıllardır ilk kez yalnız kalmak istemiyordu. Saatler geçtikçe, Belle için endişesi giderek artıyordu. Cesedinin Seine’e ya da bir ara sokağa atıldığı gözlerinin önüne geliyordu. Belle hâlâ hayatta olsa bile, başına neler gelmiş olabileceğini düşünmeye dayanamıyordu. Bakire Meryem’in bir tablosunun önünde dizlerinin üstüne çöküp Belle’in güvende olması için dua etmişti ama inancı bunun yeterli olacağına güvenmesini sağlayacak kadar güçlü değildi.

Etienne yaşadığı kulübenin yıkık dökük kapısında durup Pierre’in tekerlek izleriyle dolu Marsilya yolunda bisikletiyle uzaklaşmasını izledi. Güzel bir bahar sabahıydı, sıcak gün ışığı yol boyunca yabancı çiçeklerin bitmesini sağlamıştı ve kuşların cıvıltısı sayesinde daha az hüzünlü hissediyordu. Pierre’i tekrar görmek güzeldi, yetişkinliklerinde hayat onları tamamen farklı yönler çekse de, çocukluklarında masumca çok fazla eğlenmişlerdi ve aralarında hâlâ bir bağ vardı.

Etienne Elena ve oğullarını gömdükten sonra ölmeyi dilemişti. Bu kulübeye sığınmış ve bütün kışı kendisini içkiye verip unutmaya çalışarak geçirmişti, doğru düzgün yemek yemiyor, banyo yapmıyor, tıraş olmuyor ve hatta kıyafetlerini bile değiştirmiyordu. Sadece içki satın almak için dışarı çıkıyordu.

Ancak martın başında hava ısınmaya başlayınca etrafını fark etmişti. Bir sabah saman dolu şiltesinde uyandığında, pencereden içeri süzülen gün ışığı nasıl bir pisliğin içinde yaşadığını aydınlatmıştı: Boş konserve kutuları ve şarap şi-

şeleri her yerdeydi, masada küflenmiş ekmeğin parçaları ile pis tabaklar vardı. Kulübeye taşındığından beri yerler hiç süpürülmemişti ve yangından kalan küllerle kaplıydı. Berbat bir koku duyuyordu, kendisinden mi, yoksa yere düşüp bozulan yemek artıklarından mı geldiğini bilmiyordu ama artık bu konuda bir şeyler yapması gerektiğini anlamıştı.

O kadar güçsüzdü ki, pisliği ancak yavaş yavaş, arada dinlenerek temizleyebilmişti. Dışarıdaki pompadan su alıp eski bakır kazana taşıyarak altını yakmak bile onu nefes nefese ve ağrı içinde bırakıyordu. Ama yeni bir şişe açmamış ve o gece çöpleri süpürüp yaktıktan ve banyo yapıp giysilerini yıkadıktan sonra, yangından beri ilk kez sarhoş olmadan uykuya dalmıştı.

Fiziksel olarak tekrar güçlenmişti; kulübenin etrafındaki zemini temizlediği uzun günler boyunca kaslarını geliştirmişti. Çatıyı tamir etmek, ateş için odun kesmek ve pencerelere yeni panjurlar yapmak onu içkiden uzaklaştırıp üzüntüsünü hafifletmişti.

Hâlâ öfkenin onu tükettiği günler oluyordu. Restorandaki yangının Jacques'e artık onunla çalışmayacağını söylediği için onu cezalandırmak amacıyla çıkarılıp çıkarılmadığını bilmek istiyordu. Emin olabilseydi, Jacques'ı öldürürdü. Ama hiçbir kanıt yoktu, yangının kaynağı gaz ocağı görünüyordu.

Etienne'in şimdi kendine sorması gereken soru Paris'e gidip Belle'i aramasının akıllıca olup olmayacağıydı. Jacques'la bağı koparmıştı, çitlerin etrafında açan yeşil yapraklar gibi eski ruhunun yavaş yavaş geri döndüğünü hissediyordu. Ama Paris'e dönmek, hiç şüphesiz onu sırtını döndüğü pisliğe yeniden bulaştıracaktı.

Ama buharlı gemide hastalandığında onunla ilgilenen Belle'in tatlı yüzünü hayal edebiliyor, New York'u dolaşırken hayretle nefesini tuttuğunu ve yatağına girdiği gece ne kadar tahrik olduğunu çok iyi hatırlıyordu.

Onu New Orleans'ta bıraktıktan sonraki aylarda Belle sık sık Etienne'in aklına girmişti. Kızı kontrol edebilmek için tekrar oraya gönderilmesini ummuşve Elena'ya her baktığında suçluluk duymuştu. Herhalde başka bir kadını bu şekilde düşünmek de fiziksel olarak aldatmaktan farksızdı.

Ama Belle'in güvendiği tek kişi olarak onun adını verdiğini bilmek yardımına koşması gerektiği anlamına geliyordu. Kaybedecek neyi vardı? Sevdiği her şeyi yitirmişti.

Dönüp kulübesine girdi. Şimdi yola çıkarsa bu gece Paris'te olurdu.

★★★

Belle ayakkabısının topuğu yerde tıkırdarken ağladı. Penceredeki tahta üzerinde saatlerini harcamış ve çaresizce bir delik açmaya çalışmıştı. İlk ayakkabısının topuğu kırılmıştı ve biraz uyuduktan sonra tekrar başlamıştı ama artık ikinci topuğu da kırıldığı için devam edemezdi. Zaten pek ilerleme kaydedememişti, bütün çabalarının karşılığı olarak kerestede sadece küçük bir çentik oluşturabilmişti. Ama ayakkabısının topuğuyla tahtaya vururken en azından biraz umudu vardı. Artık o da yok olmuştu.

Açlıktan güçsüzleşmişti ve başı dönüyordu. Artık iki mi yoksa üç gündür mü burada olduğunu bilmiyordu. Pas-cal'ın planı neydi? Geri döndüğünde ona karşı koyamayacağı kadar güçsüz düşürmek miydi? Yoksa niyeti burada ölüme terk etmek miydi?

Arada sırada yemek kokusu alıyor, içeri sızan kokular onu boş yere umutlandırıyor. Yakında bir restoran varsa, neden kimse bağırdığını ve yumruklarını duymuyordu? Bunu genellikle insanların sokakta daha az gürültü varken kendisini duyabileceğini düşünerek, küçük delikten içeri ışık süzülmediği zamanlarda yapıyordu. Ama artık günü geceden ayıramıyor ve ne zamandır uyduğunu bilmiyordu.

İki kez birinin akordeon çaldığını duymuştu. Bu özgürken büyüleyici bulduğu, Paris'te sık rastlanan bir sestir. Eğer bu ses onun kulaklarına ulaşabiliyorsa, neden kimse onu duymuyordu?

Ayaklarını sürterek yatağına geri dönerken, ayaklarının altında kapının kilidini açmak için alet haline

getirmeye çalışıp başarısız olduğu eğilmiş ve kırılmış sa tokalanını hissetti. Artık elinde kullanabileceği hiçbir Şey yoktu; elbisesinin korsesindeki balına kemiklerini ve jartiyerini çıkarıp her birini kırmıştı. Yenilmişti. Ve ibrikte kalan su beş santimden daha azdı.

Uzanıp ölmeyi bekleyebilirdi. Hiç umudu kalmamıştı.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Gabrielle holdeki masasında otururken, içeri bir adam girdi. İlk önce jilet gibi kesilmiş açık gri takım elbisesini fark etti, nadiren bu kadar şık giyinen ya da bu adamın duruşuna sahip erkek misafirleri olurdu. Konuşmaya başlayınca kalın sesi ve soğuk mavi gözleri onu bir an şaşırttı. “Adım Etienne Carrera,” dedi adam. “Beni bekliyor olmalısınız.”

Gabrielle ağzı açık bir şekilde bakakaldı. “Gelmeni umuyordum ama bunu beklemeye cüret edemezdim,” diyebildi, kendisini on altı yaşındaki bir kız gibi hissediyordu. Bir an tereddüt ettikten sonra kalkıp ona elini uzattı. “Adım Gabrielle Herrison. Sizi gördüğüme çok sevindim. Bir kahve ya da yiyecek bir şey ister misiniz? Uzun bir yolculuk yapmış olmalısınız.”

“Kahve eşliğinde konuşmak iyi olur,” dedi Etienne.

Küçük bir zil çaldı ve beyaz önlüklü yaşlı bir kadın yemek odasından çıktı. “Ah, Jeanne! Bizim için oturma odama biraz kahve getirir misin?”

Merdivenlerin yarısındaki sahanlığa çıkıp Etienne’i arka bahçeye bakan küçük bir odaya aldı. Öğleden sonra güneşi vurduğu için aydınlıktı ve bir kanepede, birkaç koltuk ve pencerenin yanındaki masa ve sandalyelerle sade döşenmişti. Koltukların birinden Henri’nin ders kitaplarını aldı. “Oğlumun,” dedi. “Burada oturup ödevini yapıyor olması gerekirdi ama dışarı çıktı. Oturun.”

Karşısına oturur oturmaz, “Buraya bu kadar çabuk gelebildiğinize inanamıyorum,” dedi. “Marcel’in kardeşi sizinle konuşur konuşmaz Marsilya’dan yola çıkmış olmalısınız.” Kafasını salladı. “Acil bir durum olduğumu hissettim. Şimdi söyleyin, Belle ne zamandır burada kalıyor ve nereden geldi?”

“Noel’den kısa bir süre sonra buraya geldi. Lyon Garı Fransa’nın güneyine hizmet ettiği için oradan gelmiş olduğunu sanıyorum. Bana kendisi hakkında hiçbir şey söylemedi, sadece İngilizce konuşarak bir oda istedi. Ama sanırım birinden kaçıyordu, çünkü mantosunun altına bir gece elbisesi giymişti ve ne şapkası ne atkısı ne eldivenleri ne de bavulu vardı. Daha sonra, bavulu çalındığı için birkaç kıyafet alabileceği ikinci el giysiler satan iyi bir dükkân bilip bilmediğimi sordu.”

Jeanne kapıyı tıklatıp bir demlik kahve ve fincanların olduğu tepsiyle içeri girdi. Gabrielle odadan çıkana kadar bekledikten sonra hemen Belle’in hayatını nasıl kazandığına ilişkin tahminlerini anlatmaya başladı.

“Genellikle bunu fark ettiğimde, misafirlerimden gitmelerini isterim,” dedi. “Bu tür kadınların peşini bırakmayan sorunlar olduğunu anladığına eminim. Birinin kalmasına izin verince, arkadaşları da peşlerinden gelir. Otelimde böyle bir şey istemiyorum.”

Etienne anlayışla hafifçe gülümsedi. “Öyleyse, neden kalmasına izin verdiniz?”

“Çünkü tam bir hanımefendiydi; sessiz, kibar, temiz ve sevimliydi. Sıcakkanlı bir yapısı vardı, her zaman gülümsemeye hazırdı ve kıymet bilirdi. Ama eminim tüm bunları zaten biliyorsunuzdur!”

“Biliyorum. Peki yaptığı şey hakkında onunla hiç konuştunuz mu?”

“Hayır, sanırım onu korkutup kaçırdım.”

Gabrielle sözlerine devam edip küçük bir çocuğun Belle’e not getirdiğini ve daha sonra bir at arabasının gelip onu buluşma yerine götürdüğünü anlattı. Kızın gecelerini genellikle dışarıda geçirdiğini ve sabahın erken saatlerinde döndüğünü söyledi. Sonra Etienne’e Belle’i en son otelden ayrılırken gördüğünde ne olduğunu anlattı.

“Buluşacağı adamı tanıdığını sanıyordum. Sadece o zaman uyardım ve bu işten vazgeçip İngiltere’ye dönmesini tavsiye ettim.” Etienne’in gözlerinin içine bakarken alt dudağı üzüntüyle titredi. “Onun gibi genç kızların başına gelebilecek kötü şeyleri çok iyi biliyorum. Bir süre hiçbir şey olmadan idare edebilirler ama er ya da geç tehlikeli bir adamla karşı karşıya kalırlar. Ve korkarım, onun başında gelen de bu.”

Gabrielle ona Belle’in odasında bulduğu notu gösterdi. Etienne dikkatle inceledi. “Mösyö Le Brun, çok sık rastlanan bir isim! Neden bu adamla daha önce de buluştuğunu düşünüyorsunuz?”

“Çok güzel görünüyordu, çok zahmete girmişti ve heyecanlıydı, sanki gerçekten hoşlandığı bir adamla güzel bir yere gidecekmiş gibiydi.”

“Zengin bir adam olduğunu mu düşünüyorsunuz?” “Fakir bir adamla dışarı çıkacakmış gibi giyinmemişti.” “Odasına bakabilir miyim?” diye sordu Etienne. “Elbette. Orada kalmanızı önerecektim.”

“Bu gece pek uyuyabileceğimi sanmıyorum.” Etienne gülümsese de bakışları soğuktu. “Soruşturmaya başlamalıyım. Ama dışarı çıkmadan önce odasını görmeliyim. Kadınların eşyaları genellikle onlar hakkında çok şey söyler.” Gabrielle alt kata indikten sonra, Etienne birkaç dakika durup odaya baktı. Misk kokulu baş döndürücü bir parfümün kokusunu alabiliyordu. Gardırobun altındaki ayakkabıları, saç fırçasını, tuvalet masasındaki yüz pudrasını, tokaları ve sandığın çekmecelerindeki üç şapkayı gördü. Amerika’ya giderken paylaştıkları kamara aklına geldi, o zaman da Belle’in düzenli oluşu ve kadınsılığından etkilenmişti. Yatağına kıvrılıp kitap okuması, dalgın dalgın buklelerinden biriyle oynaması ve ona bakıp gülümsemesi Etienne’in zihninde canlandı.

Silkelenip işine döndü ve çekmeceleri açıp dolabındaki giysileri inceledi. Onlardan etkilendi, ikinci el olmalarına rağmen kaliteli ve şıklardı. Son iki sene içinde Belle’in zevk sahibi olduğu belliydi.

Sonra yatağın yanındaki çizim defterine bakmak için odada ilerledi. Defterin şapkalarla dolu olduğunu görünce, Belle’in ona şapka dükkânı açma hayalini anlattığını hatırlayıp uygulandı. Çizimlerini bazılarının altındaki notları okudu, anlaşılabilir tasarımlarını nasıl yapacağını da öğrenmişti; iki sene önce bu bilgiye sahip olduğunu sanmıyordu.

Sonra araştırmaya başladı, çünkü mantığı İngiltere’ye dönmek için para kazanmaya çalışıyorsa, gece dışarı çıkarken biriktirdiği parayı yanına almayacağını söylüyordu.

Önce bütün çekmeceleri çıkarıp altlarına herhangi bir şey yapıştırılıp yapıştırılmadığına baktı. Hiçbir şey bulamayınca şilteyi kaldırıp altını yokladı. Elini karyola başlığının arkasından aşağı soktu ve

tuvalet masasının taburesini ters çevirdi. Sonra elini bacaya soktu ama isten başka bir şey bulamadı. Sonra gardırobun altındaki çekmeceyi fark etti. İçinde hiçbir şey yoktu. Çıkarıp altına baktıktan sonra elini çekmecenin oturduğu yere soktu ve teneke bir kutu buldu.

Kutuyu dışarı çıkarıp kapağını açtı. İçinde kalın bir tomar frank vardı. Hızla göz attı ve bin frankın üzerinde olduğunu tahmin etti.

Etienne kutunun kapağını kapatıp bulduğu yere koyduktan sonra çekmeceyi yerine yerleştirip ayağa kalktı. Bu çok büyük bir miktardı ve Belle'in müşterilerinin çok zengin adamlar olduğunu kanıtıydı, çünkü Gabrielle haftada dört geceden fazla dışarı çıkmadığını söylemişti. Bu kadar çok para biriktirebilmiş olmasından etkilendi, onun yerindeki birçok kız parayı giysilere ve değersiz şeylere çarçur ederdi. Paris baş döndürücü bir yerdi, güzel bir kız rahatlıkla bütün dünyanın ayaklarının dibinde olduğunu düşünüp buna göre hareket edebilirdi. Ama o ucuz bir otelde kalmış, ikinci el giysiler satın almış ve şapka çizimleri yapmıştı, hiç şüphesiz müşterileriyle birlikte olmadığında, sevdiklerinin yanına dönüp şapka dükkânı açmayı hayal ediyor olmalıydı. Bu Etienne'i çok etkiledi ve onu bulmak için gerekirse Paris'i altüst etmeye karar verdi.

Buradan buluşmak için ayrıldığı Mösyö Le Brun kimdi? Etienne kapıyı kilitleyip alt kata indi. Tam Gabrielle'in oturma odasının bulunduğu yarım sahanlığı dönerken, kapı çaldı. Gabrielle kapıyı açmaya koştu.

Kapının eşiğindeki uzun boylu, zayıf adam Gabrielle'i görünce şapkasını çıkardı. "*Bonsoir. Je suis Noah Bayliss* dedi adam İngiliz aksanıyla.

Etienne merdivenlerin geri kalanını koşarak indi. Gabrielle bu İngiliz adama telgraf gönderdiğini söylemişti ama kim olduğunu tam olarak açıklamamıştı.

"İngilizce biliyorum." Gabrielle dillerine işkence eden İngilizlere karşı birçok Fransızın takındığı ses tonunu takındı. Etienne'e dönüp hızla Noah'nın Belle'in ailesinin bir arkadaşı olduğunu ve son iki sene içinde onu bulmak için birkaç kez Paris'e geldiğini söyledi. Sonra Noah'yı Etienne'e takdim etti ve Belle'in güvendiği kişi olarak onun adını verdiğini söyledi.

Etienne yaklaşıp adamın elini sıktı. "Gelmenize çok sevindik, her türlü yardımın faydası olacaktır."

Noah şaşırılmış görünüyordu. "Ne demek istiyorsunuz? Telgrafta Belle'den haber olduğu yazıyordu. O nerede?" Gabrielle araya girip Belle'in burada kaldığını ve ortadan kaybolduğunu açıkladı. Telgrafta endişe verici bir şeyden söz etmek istemediğini ama Noah'nın yardıma koşmasını umduğunu ve bu kadar çabuk gelebilmesine sevindiğini söyledi.

Noah kafası karışmış bir şekilde Etienne'e döndü. "Özür dilerim, anlamıyorum. Sizin bu konuyla ilginiz ne?"

"Onu Amerika'ya götüren Etienne'di," dedi Gabrielle. Noah'nın gözleri parladı. "Öyleyse, buraya gelebilecek

yüzü bulmanıza şaşırdım. Ailesi ve arkadaşlarının neler yaşadığına dair bir fikriniz var mı?"

“Dışarıdan nasıl görüldüğünü anlıyorum,” dedi Etienne. “Kendimi savunmak için ancak onu götürmekten başka şansımın olmadığını söyleyebilirim. Bana bu emredildi, bu işin arkasındaki insanlar reddedildikleri takdirde, yakınlarından birinin canını yakarlar. Ama size şu kadarını söyleyebilirim ki, Belle’i New Orleans’ta üzüterek bıraktım, çünkü onu çok sevdim ve Gabrielle’e güvendiği kişi olarak benim adımları verdiğine göre, o da beni sevmiş olmalı.”

Noah elini başına götürdü. Olanları anlamakta güçlük çektiği belliydi. “Her şeyin daha detaylı bir şekilde açıklanmasına ihtiyacım var,” dedi.

“Evet, haklısınız ve bunu yapacak kişi Gabrielle.” Etienne, Noah’ın Belle’in Paris’te ne yaptığını anlamadığını fark etti ve ona açıklayacak kişi olmak istemedi. “Şimdi yapmam gereken birkaç araştırma var, İngiltere’den buraya yaptığımız uzun yolculuk sizi yormuş olmalı. Neden Gabrielle’le birlikte burada kalmıyorsunuz? O size her şeyi açıklar. Dinlendikten ve her şeyi öğrendikten sonra yarın sabah bir araya geliriz.”

“En iyisi bu,” diye ona hak verdi Gabrielle. “Senin için müsait bir odam var Noah ama önce yiyecek ve içecek bir şeyler getireceğim.”

Etienne bir at arabasına binip Champs-Elysees’ye gitti. Belle’in merkezi konumu sebebiyle zengin iş adamlarının bu bölgedeki otelleri tercih edeceklerini düşündüğünü

sandı. Belle’e gönderilen not cebindeydi ve sağlam bir planı vardı.

At arabasından inip arabacıya ücretini ödedikten sonra, kalkıştığı işin sandığından daha zor olacağı aklına geldi. Paris’in bu bölgesine yıllardır gelmemişti ve hatırladığından çok daha fazla otel vardı. Ayrıca, artık hangilerinin daha şık olduğuna dair pek fikri yoktu. Zenginlerin mücevherlerini ve paralarını çalmak için otellere gittiği eski günlerde yaklaşık on seçeneği olurdu. Ama 1900’deki Exposition Universelle için birçok bina inşa edilip tadilatlar yapılmış, hatırladığı kadarıyla Lyon Garı ve ilk Metropol treni bunun için inşa edilmişti.

Hızla yürüyüp otellerin önünden geçerken at arabalarından inen insanların giysilerinin ve bavullarının kalitesini inceledi. Misafirleri genellikle turistlerden oluşan otellerle vakit kaybetmeyecekti; kontrol etmekle ilgilendiği oteller seçkin, asil ve pahalı yerlerdi.

İlk girdiği otel Elysee bu kriterlere uyuyordu. Yeşil ve altın rengi üniformalı bir kapıcının açtığı pirinç kaplamalı parlak aksesuarları olan çift kanatlı maun kapıların yanındaki saksıların içinde defne ağaçları vardı.

Etienne beyaz mermer zeminde resepsiyona doğru ilerledi ve kemik çerçeveli gözlükleri olan, içten görünen görevliye gülümsedi. “Bana odacınızın adını söyleyebilir misiniz? Bir meslektaşım benim için ona bir paket bırakacağını söyledi ama doğru otelde olduğumdan emin değilim,” dedi.

“İki odacımız var,” diye yanıtladı resepsiyon görevlisi. “Mösyö Flambert ve Mösyö Annily. Flambert şu an görevde, doğru otelde değilseniz bile size yardım edebilir.”

Lobinin öteki tarafındaki odacının masasını işaret etti, birkaç misafir adamla konuşuyordu.

İki adamın da isimlerinin baş harfleri aradığı harflere uymuyordu ama Etienne Mösyö Le Brun diye birinin otelde kalıp kalmadığını sordu. Resepsiyonist kayıtları inceledi ve o sırada otelde böyle birinin kalmadığını söyledi.

Etienne daha sonra resepsiyoniste deneyebileceği diğer iyi otelleri sordu. Görevli otellerin isimlerini saydı, bazıları yakında, bazıları uzaktaydı ama yardımsever bir şekilde onları bir haritada işaretledi, hatta Etienne'e telefon numaralarını da verdi.

Etienne teker teker bütün otelleri aradı ama doğru baş harflere sahip biri ya da Le Brun isimli bir misafir çıkmadı. Denediği bütün otellerin yanına odacıların baş harflerini not aldı.

Saat on bire doğru, aradığının odacı değil, genellikle misafirleri için randevu ayarlamayacaklarını bilse de, müdür olabileceğini düşünmeye başladı. Kontrol etmediği tek Ritz kalmıştı ama Paris'teki en prestijli otelde çalışan bir adamın böylesine kirlî bir işe bulaşarak işini riske atacağından şüpheliydi. Aynı zamanda içeri girmeye çekiniyordu, çünkü bir zamanlar insanların paralarını ve mücevherlerini çalmak için en gözde yeriydi ve oraya en son gittiğinde, yatağı ters çevirmek için odaya giren bir hizmetkar yüzünden işini yarıda kesmek zorunda kalmıştı. Kadının yanından geçip arka merdivenlerden koşarak inmiş ve arka kapıdan çıktığında biri peşine düşmüştü. Elbette yakalanmamıştı, o zamanlar rüzgâr gibi koşar ve zorlanmadan duvarlara tırmanırdı. Ama şansının tükenmesinden korktuğu için oraya dönmeye cesaret edememişti. Ancak, çalışanlar-

dan birinin on altı sene önce bir hizmetkârın ürküttüğü cılız ve eski püskü giysiler içindeki soyguncu tarifini hatırlamasının mümkün olmadığına kendi kendini ikna etti.

Birkaç dakika Place Vendôme'da durup Ritz'e baktı ve tanıdığı Belle'in böylesine ihtişamlı bir otele girecek kadar cesaretini topladığını hayal etmeye çalıştı. Ama sonra kendisinin de oradaki insanları soymaya cüret ettiğini ve Belle'in cesaretsiz olmadığını hatırlatıp hayali paketi sormak için içeri girdi.

Ve odacının adının Mösyö Eouard Pascal olduğunu öğrendi.

E.P. olmalıydı.

“Ama şu an görevde değil,” dedi resepsiyondaki görevli Etienne'e. “Yardımcı olabileceğim başka bir konu var mı?”

“Hayır, teşekkür ederim,” diye yanıtladı Etienne. “Sanırım yanlış oteldeyim. Arkadaşımı arayıp paketi hangi otele bıraktığını sormalıyım.”

Etienne Ritz'den ayrılırken mutluydu. Doğru ismi bulmuştu, Paris'te ona bu adam hakkında bilgi verebilecek bağlantıları vardı. Yangından beri ilk kez bir amacının olduğunu hissediyordu. Belle'in hâlâ hayatta olmasını umuyordu, çünkü o yaştaki ve onun tecrübesine sahip kızlar kaybolduklarında, genellikle bir arka sokakta ya da Seine'de sürüklenirken bulunurlardı. Genelevlerde çalışmak için kaçırılan saf ve masum kızlardı; patronlarının istedikleri yönünde şekillendirilebilirlerdi. Ama Belle'in artık öyle biri olduğunu sanmıyordu.

La Chat Noir, Moulin Rouge yakınlarında karanlık ve dumanlı bir bardı. Akıllarını kullanarak yaşayan adamların en gözde mekânıydı, insanların güvenleriyle oynayanlar, kumarbazlar, hırsızlar ve birçok girişimci ruh bulunurdu burada. Yine de, seçtikleri mesleğin en seçkinleriydiler ve Etienne de onlardan biriydi.

Eski bir boksör olan kapı görevlisi Etienne'e sevinçle sarıldı. "Seni tekrar göreceğimizi sanmıyorduk," dedi. "Emekli olduğumu duyduk."

"Emekli oldum, Sol," diye karşılık verdi Etienne ve şefkatle adamın yanağını sıktı. "Kişisel bir mesele için Paris'teyim, sizi görmeden edemezdim."

"Yangını duyduk," dedi Sol ciddi ve üzgün bir ifade takınarak. "Korkunç bir şey."

Etienne kafasını salladı. Bu konuda konuşmak istemiyor ve herkesin kendisini bu konuyu açmak zorunda hissetmemesini umuyordu. Sol anlamış olmalıydı, çünkü ona çok iyi ve sağlıklı görüldüğünü söyledi ve pahalı takım elbisesi hakkında şaka yaptıktan sonra bara girmesine izin verdi.

içeride yaklaşık on beş adam ve beş-altı kadın içki içiyordu. Sonra sabahın erken saatlerinde tıka basa dolu olacak ve nefes almak zorlaşacaktı. Etienne birinin ona seslendiğini duydu ve odanın öteki tarafında kareli ceket giymiş kısa boylu bir adamın ona el salladığını gördü.

Etienne gülümsedi. Bu çok eski bir dost ve bu gece burada olmasını umduğu insanlardan biri olan Fritz'di. Fritz ayaklı kütüphaneydi ve Etienne dört sene önce onu son gördüğünden beri değişmiş olduğunu hiç sanmıyordu.

Sol'le olduğu gibi Fritz de aynı şeyleri -kucaklaşma, içten başsağlığı- tekrarladı.

"O konuya hiç girmeyelim," dedi Etienne. "Buraya aklını kurcalamak için geldim. Tamam mı?"

Fritz omzunu silkti, bu Etienne'in istediğini alabileceği anlamına geliyordu, sonra garsondan içki getirmesini istedi.

Fritz yabancılar için palyaçodan farksızdı. Boyu bir buçuk metre bile değildi, üzerinden hiç çıkarmadığı cart renkli ceketleri, tozlukları ve parlak yelekleriyle uyumlu ses tonu yüzünden insanlar doğrudan onun bir soytarı olduğunu sanıyordu. Aslında, Etienne'in tanıdığı en zeki adamlardan biriydi. Gençken tek başına Paris'teki bir elmas tüccarını soymuştu. Polisleri bile şaşırtan korkusuzca ve titizlikle planlanmış bir soygundu. Fritz'ten asla şüp-helenilmemişti ve bunu yaptığını sadece üç kişi biliyordu: Eşi, erkek kardeşi ve Etienne.

O sıralar, elmas tüccarı soygunun dört milyon frank değerinde olduğunu iddia etmişti, ama Fritz'in bu tutardan her bahsedildiğinde gülümsemesi Etienne'e aslında bundan daha az olduğunu düşündürürdü. Ama insanlar şimdi bile o gözüpek soygundan bahsediyor ve her sene miktarını biraz daha abartıyorlardı.

Arkasında olaydan kimin sorumlu olduğuna dair hiçbir iz bırakmadığı için soygun Fritz'in yanma kâr kalmış, bö-bürlenmemişti de. Etienne birçok hırsızın bu yüzden ve etraflarına çok fazla para saçtıkları için yakalandıklarını biliyordu. Fritz küçük bir ev almış, eşi ve daha sonra doğan

çocuklarıyla sade ve mutlu bir hayat sürmüştü. O zamanlar Etienne'e onu sonsuza dek rahat ettirecek sadece bir büyük iş yapmayı planladığını söylerdi ve bunu gerçekleştirmişti.

"Ritz'deki Edouard Pascal adındaki odacı hakkında herhangi bir şey bilip bilmediğini öğrenmek istiyorum," dedi Etienne ve garson ikisine de büyük birer kadeh konyak getirir getirmez bir masaya geçtiler.

Fritz kaşlarını çattı. "Sürekli gittiğim bir yer olduğunu söyleyemem. Sana ne yaptı?"

"Hiçbir şey. Ama kaybolan bir arkadaşım için müşteri ayarlıyormuş."

"*Fille de joie?*"

Etienne kafasını salladı. Fritz'in bu tanımı kullanmasına sevindi, çünkü böylesi daha kibardı.

"Ama herhalde araman gereken müşterisi olmalı? Adını biliyor musun?"

"Le Brun, tek bildiğim bu ve Paris'te bu isme sahip yüzlerce adam olmalı. Ama zengin biri. Ve onu tekrar göreceği için heyecanlıymış, ondan hoşlanıyormuş."

"Öyleyse, zengin ve çekici bir Mösyö Le Brun arıyoruz. Kaç yaşında olduğuna dair bir fikrin var mı?"

"Hayır. Ama kırktan daha yaşlı olabileceğini sanmıyorum. Kız sadece on sekiz yaşında, onun yaşındaki kızlar daha yaşlı adamlar için heyecanlanmaz. Yine de, Pascal denen adam hakkında bilgi edinebilir misin? Ona baskı yapmam gerekebilir ve neyle karşı karşıya olduğumu bilmeliyim."

"Oradaki adamı görüyor musun?" diye işaret etti Fritz birkaç masa ötede oturan otuzlu yaşlarında, koca burunlu iri yarı adamı işaret ederek. "Bir süre önce Ritz'de kapı görevlisiydi. Birine hakaret ettiği için kovulmuş. Odacıyı tanıyor olmalı."

Etienne tereddüt etti. "Peki nasıl biri? Pascal'ın birinin onu sorduğunu işitmesini istemiyorum. Aslına bakarsan, kimsenin bundan haberi olmasın istiyorum. Ne demek istediğimi bilirsin."

Fritz kafasını salladı, Etienne'in eskiden çalıştığı organizasyon onun tekrar aktif olduğunu duyarsa tekrar onlar

için çalışmaya zorlamaya çalışabileceklerinden endişelendiğini fark etmişti. "Bana birkaç iyilik borcu var. Pascal'ı neden sorduğumuza dair bir-iki sebep uydurabilirim. Ona senin bilmek istediğini söylemem."

"Pekâlâ. Ben gittikten sonra sor, yarın tekrar görüşürüz. Le Brun ismini de düşünüp bir şeyler bulmaya çalışır mısın?" "Bakarım. Yarın sabah saat onda Gustave'ın yerinde buluşuruz."

Le Chat Noir'dan ayrıldıktan sonra, Etienne onu Ma-raï's'ye götürmesi için bir at arabası tuttu. Kötü günler görmüş bir bölgeydi ama Londra'dan aceleyle ayrılıp Marsilya'ya dönemeyeceği bir dönemde kaldığı için orayı seviyordu. Gece yarısını geçmiş olmasına rağmen, müşteri arayan düzinelerce

fahişenin dolaşp durduğu ve satıcılarının sokak lambalarının direklerine yaslanıp tehditkâr bir şekilde sigara içtiği sokaklar cıvıl cıvıldı.

Birçok kafe ve barın müziği sokaklara taşıyordu ve çoğunun üst katında randevu evleri bulunuyordu. Etienne birinde kısa bir süreliğine kapıcılık yapmış ve mekânın sunduğu sapıklıklar karşısında şaşırıp kalmıştı. Odalardan birisi, duvarlarında müşterilerin kırbaçlanmak için sabit-leneceği kelepçeler olan işkence mahzeni gibiydi. Derileri berbat bir şekilde parçalanmış adamların mucizevi bir şekilde bilinçlerini kaybetmeden oradan sendeleyerek çıktıklarını görmüştü. Etienne, insanların bundan nasıl zevk alabildiklerini hâlâ anlamış değildi.

Orada çalışırken, bazı erkeklerin çocuklarla birlikte olmaktan hoşlandıklarını öğrenmişti ve on iki yaşındaki bir kızın tecavüze uğrarken duyduğu çığlıklar onun için Paris'in büyüsunü bozmuş ve Marsilya'ya dönmesine neden olmuştu. Yıllar boyunca, rezil bir iş olarak gördüğü, çocukları ve genç kızları kaçırıp onları fuhuşa zorlayan adamlarla karşı karşıya gelmişti. En kötüsü de, bu kızlar için hiçbir kaçış yolunun olmamasıydı; bu işe bir kez bulaşanlar hiçbir erkeğin onlara para vermeyecekleri kadar yaşlanana ya da hastalık kapana dek bu işten kurtulamazlardı.

Fuhuş hakkındaki güçlü hisleri yüzünden, Jacques'm baskısına dayanamayp Belle'i New Orleans'a götürdüğü için utanç duyuyordu. Elena ve çocukların güvende olmasını istiyorsa başka şansının olmadığı doğru olsa da, Belle'in bir çocuk olmadığını ve Martha'nm evinin Paris'teki genelevlerden daha iyi olduğunu düşünerek kendini haklı çıkarmıştı.

Ama oradan ayrıldıktan sonra, alet olduğu şeyin bir diken gibi ayağına battığını ve ondan kurtulamadığını düşünüp durmuştu. Belle'in kötü muamele gördüğüne, kaba erkeklerin ona zorla sahip olduklarına dair kâbuslar görüyordu. Karısı ve çocuklarının güvende olduğundan emin olup onu İngiltere'ye gönderebilmenin akıllıca bir yolunu düşünemediği için kendisinden nefret etmişti.

Bu yüzden, en sonunda Jacques'a artık onun için çalışamayacağını söylemişti. Ailesiyle vakit geçirmek istediğini ve Elena'nın restoranı tek başına işletemediğini bahane etmişti.

Onları öldüren yangının Jacques'ın intikamı mı yoksa gerçekten bir kaza mı olup olmadığından muhtemelen hiçbir zaman emin olamayacaktı. Ama emin olduğu tek bir şey vardı, eğer Belle'i bulursa, bu kötü çocuk ve genç kız ticaretini ortaya çıkarmaya kararlıydı. Sevdiği her şeyi kaybetmişti, artık canından başka kaybedebileceği hiçbir şey yoktu ve başka çocukların bu şekilde acı çekmeyeceğini bildiği takdirde seve seve canını verebilirdi.

Trois Cygnes hiç değişmemişti. Pencerenin önündeki pirinç kaplama demirde aynı kırmızı ve beyaz kareli solgun yarım perde asılıydı, Etienne kapıyı açarken aynı boya, sigara dumanı, küf ve sarımsak kokusu yüzüne çarptı. Tıpkı hatırladığı gibi yüzü kırıışıklarla dolu yaşlı bir adam akordeon çalıyordu ve müşterilerin yüzleri farklı olsa da, fahişeler, kadın satıcıları, yaşam mücadelesi veren sanatçılar, dansçılar ve öğrenciler benzer bir kalabalıktı. İçlerinden yaşlı olanlardan birkaçıyla yıllar önce içki içmiş olabilirdi. Ama burayı politika ve sanat hakkında hararetle tartışmaların döndüğü hayat dolu bir yer olarak hatırlıyordu. Renkli karakterler, güçlü fikirler ve gariplikler günün konusuydu ama şimdiki müşteriler suratsız, keyifsiz ve donuk görünüyordardı.

“Etienne!”

Barın arkasında sesin geldiği yöne doğru baktı ve kadının sesindeki mutluluğa gülümsedi. Yıllar ona iyi davranmamış olsa da, bu Madeleine olmalıydı.

Tıka basa dolu masaların ve sandalyelerin arasında ilerledi, artık kilolu ve kırklı yaşlarının ortasındaydı, ama hâlâ mekanı aydınlatan bir gülüşe sahipti.

“Madeleine! Burada olmanı umuyordum,” dedi Etienne ve kollarım uzatıp ona sarıldı. Sevişmek ve hatta hayat hakkında her şeyi Madeleine’den öğrenmişti. Otuzlu yaşlarındayken yüzü kadar hoş bir ruhu olan, kızıl saçlı bir güzeldi. Saçları hâlâ kızıldı ama boya olduğu belliydi ve porselen gibi olan cildi lekeli ve kırışıktı. Yine de hâlâ eski sıcaklığına sahipti ve Etienne ona sarılırken, yıllar uzaklaşıp gitti ve kendini tekrar yirmi yaşında gibi hissetti.

“Dur sana bakayım,” dedi kadın bir adım geri çekilerek. “Her zamankinden daha yakışıklısın ve takım elbisen sana bir içki ısmarlamama ihtiyacın olmadığını gösteriyor! Hangi rüzgâr seni buraya attı? Her şeyden elini eteğini çektiğini duymuştum.”

“Seni görmeye geldim,” dedi Etienne.

Kadın elinden tutup Etienne’i barın arkasındaki boş bir masaya götürdü ve barmenden onlara konyak getirmesini istedi. Beklediği gibi Elena ve çocukların başına gelenleri duymuştu -kötü haber hızla yayılırdı- ve ona başsağlığı dilerken gözleri anlayışla doldu.

“Yüreğinin hâlâ eskisi kadar kocaman olduğunu görmek güzel,” dedi Etienne masanın üzerinde elini tutarken. “Seni o şekilde terk ettikten sonra, başıma her türlü kötülüğün gelmesini dilesen seni suçlamazdım.”

“Asla bana göre olmadığını biliyordum,” dedi Madeleine ve Etienne onun yeşil gözlerinin hâlâ berrak olduğunu fark etti. “Kalsaydın birbirimizi mahvederdik, üstelik senin için fazla yaşlıydım. Ama şimdi bunu konuşmayalım, bana neden Paris’e geldiğini söyle. Hatırladığım kadarıyla, dostça ziyaretlere pek düşkün biri değildin.”

“Sana söyleyeceğim şeylerin aramızda kalmasını söylememe gerek yok, değil mi?”

“Elbette.”

Etienne, Belle’in hikâyesini özetledi. “Her şeyden elimi çektiğimi düşünmekte haklıydın. Belle’in kaybolduğu haberini almasaydım kulübemin etrafındaki araziye temizlemeyi bitirip bir şeyler ekecek ve sonra birkaç tavuk alacaktım.” Madeleine güldü. “Hiç sanmıyorum! Çiftçi mi olacaktın?”

“Toprakla uğraşmak bana iyi geliyor,” dedi Etienne. “Umarım bu işe geri dönebilirim. Ama öncelikle her şeyi yoluna koymak için Belle’i bulmalıyım.”

“Müşterisiyle gezmeye gitmiş olabilir.”

“Hayır, eşyalarını kaldığı otelde bırakmış.”

“Hah,” dedi Madeleine azarlıcasına. “Adam ona yeni giysiler alabilecek kadar zenginse, birkaç

giysi bir kızın gitmesine engel olmaz.”

“Birçok kadın için bunun doğru olduğunu söyleyebilirim ama Belle için değil,” dedi Etienne. “Endişelenmemesi için otel sahibine bir mesaj yollardın.”

“Fahişe olarak geçirdiği iki sene onu değiştirmiş olmalı. O artık tanıdığın kız olmayacak.”

“Seni tanıyalı on iki seneden uzun zaman oldu ama hâlâ aynı değerlere sahip olduğunu söyleyebilirim,” diye karşı çıktı Etienne.

“Sana karşı öyle olabilirim.” Madeleine omuzlarını silkip kendisinin istisna olduğunu belirtti. “Ama en iyi otellerde çalışan bir kız zeki ve inatçı olmalı. Unutma, aynı işi ben de yaptım.”

“Belle’in başının dertte olduğunu biliyorum,” diye Etienne. “Bunu hissedebiliyorum, otel sahibi de öyle. O da bir*fahişeymiş*.”

Bu Madeleine’in fikrini değiştirmiş görünüyordu. “Pekâlâ. O halde, benden ne istiyorsun?”

“Edouard Pascal adında biriyle hiç tanıştın mı ya da onun hakkında herhangi bir şey biliyor musun?”

“Evet,” dedi Madeleine ve irkilmiş gibi doğruldu. “Eskiden neredeyse her hafta Marais’ye gelirdi. Onunla iki ya da üç kez gittim ama ondan hoşlanmadım, beni ürkütürdü. Kızların hiçbiri ondan hoşlanmazdı. Bu yaklaşık sekiz sene önceydi. O zamandan beri görmedim.”

“Nerede çalışıyordun?”

“Söylemedi. Şık giyinirdi ama pek parası olduğunu sanmıyorum. Belki bir ofiste çalışıyordur?”

“Artık Ritz’in odacısı. Belle’e müşterilerini o buluyormuş.”

Madeleine'in gözleri şaşkınlıktan kocaman oldu. “Artık kız için endişelenmekte haklı olduğunu düşünüyorum. Adamı çok iyi hatırlamamın tek sebebi sert davranmaktan hoşlanmasıydı. Beni sertçe ısırması ve şikâyet ettiğimde to-katlamıştı. Diğer kızlar da aynı şeyden bahsederlerdi.” “Nerede yaşadığını biliyor musun?” “Bu işte adresleri not almıyoruz,” diye karşılık verdi Madeleine neşesiz bir şekilde gülerek. “Genellikle gerçek isimlerini bile bilmeyiz. Ama o gerçek ismini bilmemizi isterdi, sanki bu ona kendisini önemli hissettiriyordu.” “Hiç Le Brun isimli bir adam tanıdın mı?” diye sordu Etienne.

“Birkaç düzine,” dedi Madeleine alaycı bir şekilde. Etienne, Le Brun denen bu adamın çok zengin olduğunu tahmin ettiği ve otel sahibi Belle’in onunla buluşacağı için heyecanlandığını söylediğinden iyi bir eş olduğunu düşündüğünü söyledi.

“Öyleyse, geriye pek fazla kişi kalmıyor,” dedi Madeleine. “Philippe Le Brun olmalı, öyle değil mi? Restoran sahibi milyoner! Onunla çıkan bir kız tanıyorum. Onu akşam yemeğine ve dansa götürmüş. O kadar eğlenmiş ki para almadan aynı şeyi tekrar yapabileceğini söylüyordu!” Etienne, Madeleine’in bahsettiği adam hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama Paris’teki bağlantıları genellikle toplumun öteki tarafındakilerden oluşurdu. “O kız buralarda mı?” Sorusu Madeleine’in hoşuna gitti. “Sence onun gibi

bir

adam sokaktan bir kız ister mi? Kız bir dansçıydı, müşterilerini tiyatronun müdürü aracılığıyla bulurdu. Ama evlenip bu işten ayrıldı. Bu çok sık rastlanan bir şey değildir, o şanslı olanlardandı.”

Etienne Madeleine’in ona daha fazla yardımcı olamayacağını ve birden yorulduğunu hissetti. “Şimdi gitmeliyim, Madeleine,” dedi Etienne. “Bana düşünecek çok şey verdin. Teşekkür ederim.”

“Daha fazla yardım edebilmeyi isterdim,” dedi Madeleine. “Ama yapabileceğim bir şey olursa, beni nerede bulabileceğini biliyorsun.”

Etienne hesabı ödeyip ona elli frank verdi. “Kendine güzel bir şey al,” dedi. “Zümrüt yeşili olsun, o renk sana hep yakış-mıştır.” Kalkıp onu öpmek için eğildi. “Kendine iyi bak.” Ertesi sabah kahvaltıda Etienne, Noah’nın ona güvenmediğini hissetti. Buna pek şaşırmadı, adamın onun hakkında bildikleri düşünülürse ona güvenmesi için aptal olması gerekirdi. Ama Noah Belle’le hiç tanışmamıştı; bu meseleyle tek bağlantısı Belle’in öldürülmesine tanık olduğu fahişe Millie’den hoşlanmasıydı. Etienne deniz yolculuğu sırasında Belle’den hoşlandığını söyleyince Noah çok sinirlendi.

“Sana İngiltere’de bir sevgilisi olduğunu söyledi mi?” diye sordu Noah hırçınlıkla.

“Sanırım Jimmy’yi kastediyorsun?” diye karşılık verdi Etienne. “Bana ondan bahsetti ama sadece arkadaşı olduğunu söyledi. Ama Jimmy onun neyi olursa olsun, korktuğun buysa, Belle’le aramda hiçbir şey olmadı. Madam Sondheim’in evinde yeterince kötü şeyler yaşamıştı ve ben eşini seven evli bir adamdım. Amcayla yeğen gibiydik.” “Jimmy onu seviyor,” dedi Noah inatla.

Etienne iyi yetiştirilmiş bir adam olan Noah’nın biraz saf olduğunu anladı. Noah’nın Annie’nin genelevindeki tecrübesi Londra’nın tekin olmayan bölgesini ilk görüşüydü ve niyeti iyi olsa ve samimiyetinden Etienne’in şüphesi olmasa da, Noah’nın hem insanlara hem de hayata dair oldukça idealist bir bakış açısı vardı.

“Onu sevmek pek zor olmasa gerek,” dedi Etienne. “Tanrı’nın izniyle, onu Jimmy’ye, annesine ve bana hakkında çok şey anlattığı Mog’a geri götüreceksin. Buraya onu almaya geldiğimi sanıyorsan, yanlıyorsun. Ben sadece bir yanlışı düzeltmeye çalışıyorum.”

Bunun üzerine Noah’nın tedirginliği hafifledi ve Etienne ona önceki gece öğrendiklerini anlattı. “Arkadaşım Fritz’le buluşmaya gitmemizi ve neler bulduğuna bakmamızı öneriyorum. Edouard Pascal denen bu adam hakkında duyduklarımdan hoşlanmadım, o ve Le Brun bu işte birlikte olabilirler, belki başkaları da olabilir. Çok dikkatli olmak zorundayız ve harekete geçmeden önce onlar hakkında olabildiğince çok şey öğrenmeliyiz.”

“Başkaları’ derken ne demek istiyorsun?”

Etienne sabrını yitirmemeye çalıştı. Noah daha önce kayıp kızları araştırmak için Paris’i birkaç kez ziyaret ettiğinden, şimdiye kadar bunun büyük bir iş olduğunu anlamış olmasını bekliyordu. “Kötülük evrenseldir, Noah,” dedi. “Bu işte büyük paralar döner.”

“Anlıyorum,” dedi Noah keyifsizce. “Öyleyse, başka bir yere götürülmüş olabilir.”

“Bu doğru, ama içgüdülerim, Belle hâlâ hayattaysa, burada, Paris’te olduğunu söylüyor. Çok genç kızlar için hazır bir pazar var ama Belle bunun için fazla büyük, o

nedenle hazır bir alıcı yoksa, onu satabilecekleri birini bulmaları zaman alır.”

Noah iyice tedirgin oldu. “Bu çoktan ölmüş olabileceğini düşündüğün anlamına mı geliyor?”

“Hayır, gelmiyor,” dedi Etienne inandığından daha kesin bir şekilde. “Ama bu olasılığı da aklımızın bir köşesinde bulundurmamak zorundayız.”

İki adam yola çıkmak üzere ayağa kalktıkları sırada, Gabrielle yemek odasına girdi. Etienne ona önceki gece neler keşfettiğini çoktan anlatmıştı. “Dikkatli olun,” dedi kadın endişeli bir şekilde. “İncindiğinizi görmeyi hiç istemem.” Etienne elini onun omzuna koydu. Daha önce fuları kaydığında, Gabrielle’in boynundaki yara izini görmüştü ve bunun nasıl olduğunu tahmin edebiliyordu. “Bir şey olmayacak, endişelenme. Bizi çağırarak doğru şeyi yaptın, bundan sonrasını bize bırak.”

Gustave’a gittiklerinde Fritz çoktan oradaydı. Burası küçük bir kafe-bar’dı ve Fritz dışarıdaki masalardan birinde oturuyordu. Etienne onu Noah’yla tanıştırdıktan sonra işlerine yarayabilecek bir şeyler öğrenip öğrenmediğini sordu.

“Hem evet, hem hayır. Edouard Pascal’ın yağcı bir pislik olduğunu öğrendim. Zamanında birkaç kadına sert davranmış ve üç senedir Ritz’de çalışıyormuş. Öncesinde cenazeci olarak çalışıyormuş.”

“Cenazeci mi?” diye bağırdı Etienne.

Fritz kafasını salladı. “Bu işten Paris’in en iyi otellerinden birinde odacılığa geçmiş olması çok tuhaf ve bana kalırsa, orada çalışmak için ya birine rüşvet vermiş ya da şantaj yapmış olmalı. Bu adamlar genellikle yavaş yavaş yükselirler. Burnuma kötü kokular geliyor.”

Etienne kafasını salladı. “Peki ya Le Brun? Biri bana dün gece onun restoran sahibi, Philippe Le Brun olabileceğini söyledi.”

“Ben de o adama ulaştım. Adam destansı, çok zengin, fahişeler konusunda zevk sahibi kadınlara düşkün biri ama anlaşılan hepsine iyi davranıyormuş. Ama kaynağım, söz konusu gece sabahın erken saatlerine kadar endamlı sarışın bir dansçıyla birlikte görüldüğünü söyledi.”

Etienne kaşlarını çattı. “O halde onu eliyoruz.”

“O gece senin kızla olması açısından elendi ama son zamanlarda koyu renk bukleleri olan genç ve güzel bir kızla iki kez görülmüş ve kaynağım onun İngiliz olduğunu düşünüyor.”

Etienne ve Noah gülümsedi. “Ulaşılabilir biri mi?” diye sordu Noah.

“Bilemem,” diye yanıtladı Fritz bir süre düşündükten sonra. “Ama sabahlan genellikle Montparnasse’daki Le Dôme’da kahve içmeye gittiğini duydum.”

Etienne Fritz'e teşekkür ettikten sonra Noah'yla birlikte kafeden ayrıldı. "Le Döme'a gidip onunla görüşelim mi?" diye sordu Noah.

Etienne arada kaldı. İçgüdüleri Le Brun'la iletişime geçmeden önce adamı biraz daha araştırmalarını söylüyordu ama Belle kaybolalı üç gün olmuştu. Belki de biraz daha atılgan olmalıydılar.

"Evet, yolda sana bu işi nasıl yapacağımızı anlatırım," dedi Etienne bir at arabasını çevirirken.

irirk

Noah Le Döme'a girdiğinde çok gergindi. Etienne'i yolun başında bırakmıştı.

Kafede sadece on kişi vardı, genellikle ikili ya da üçlü gruplar halinde adamlardı. Adamlardan biri tek başına pencere kenarındaki bir masada oturmuş gazetesini okuyordu. Noah yanındaki masaya oturup çaktırmadan yanındaki adama bakarken ajandasıyla ilgileniyormuş gibi yaptı.

Adam iri yarıydı, Noah kadar uzun boylu ve yapılıydı, iyi yediği kırmızı yüzünden belliydi. Koyu renk, kusursuz kesimli ceketinin altına gümüş işlemeli zümrüt yeşili bir yelek giymişti. Noah kafenin arka tarafında başka bir adamı selamlarken onları izleyip dinledi. Noah bildiği tek tük kelimedeki kısa bir süre önceki bir etkinlik hakkında sohbet ettiklerini anladı. Adamın tok, boğuk kahkahası hoşuna gitti, oldukça dost canlısı görünüyordu.

Noah kahve sipariş ettikten sonra yanındaki adama doğru eğildi. "*Excusez-moi. Etes-vous Monsieur Le Brun?*"

"*Je suis en effet*" diye yanıtlayıp gülümsedi adam. "Ya siz?" "Noah Bayliss, özür dilerim, çok az Fransızca biliyorum."

"Bütün İngilizler böyledir," diye karşılık verdi La Brun içten bir kahkahayla. "Ama İngilizce'mi geliştirmek isterim, o yüzden sorun değil."

"Masanıza oturabilir miyim?" diye sordu Noah. "Sizinle konuşmak istediğim şeyler var."

Adam sorun olmadığını işaret etti ama sanki sorgulanmak onu endişelendirmiş gibi yüz ifadesi biraz gerilmişti.

Noah, Le Brun'un masasına geçti ve etkilemek istediği genç bir hanımı hangi restorana götürmesi gerektiğini sorarak onu rahatlatmaya çalıştı.

Bu işe yaramış görünüyordu. Le Brun paradan kaçınmıyorsa, onu Napolyon'un Josephine'i götürdüğü Le Grand Vefour'a götürebileceğini, oradaki yemeklerin muhteşem olduğunu söyledi. Sonra ilk tavsiyesi kadar pahalı olmasa da, yemekleri güzel olan birkaç yer daha önerdi, içlerinden biri kendi restoranıydı. Noah isimleri ajandasına not aldı.

Le Brun ona Paris'te tatilde olup olmadığını sorunca Noah derin bir nefes alıp buraya arkadaşlarından birinin kızını bulmaya geldiğini söyledi.

“Kaldığı otelin adresi elimde vardı, ama ortadan kaybolmuş,” dedi. “Bütün eşyalarımı geride bıraktığı için çok tuhaf. Bu hiç Belle’in yapabileceği türden bir şeye benzemiyor. Endişelenmeye başladım.”

“Belle mi?” dedi Le Brun gözlerini kocaman açarak. “Bu isme sahip birini tanıyorum.”

Noah gazetecilik ve sigorta şirketi için müfettişlik yaptığı süre içinde, dürüstlüğü tanımakta uzmanlaşmıştı. Bu adam bir zampara olabilirdi ama yalancı değildi.

“Tanıyor musunuz? Nasıl biri?” diye sordu ilgiyle ona doğru eğilerek.

“Adı gibi, koyu bukleleri olan güzel bir kızdı. Ama ismi tesadüf olmalı, çünkü tanıdığım kız *fille de joie*’ ydi.” Noah’nm kalp atışları hızlandı.

“Bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz?” diye sordu Le Brun gergin bir şekilde.

Noah kafasını salladı. Cevabını planlaması gerektiğinden hemen karşılık vermedi.

“Bizim Belle’imizin de öyle olduğunu düşünmek için yeterince sebebim var,” dedi kısık bir sesle. “İki sene önce Londra’dan kaçırıldı, o zamandan beri ben ve ailesi onu

arıyoruz. Ölmüş olmasından korkuyorduk, sonra Paris’te olduğuna dair bir telgraf aldım. Ama çok geç kalmışım, ortadan kaybolmuş.”

“*Tanırım!*” dedi Le Brun ve rengi attı. “On gün önce geceyi onunla geçirmiştım. Kendisini tekrar görmeyi umuyordum, o çok...” La Brun cümlesini tamamlayamadı ve Noah tanışmalarının tamamen tesadüf olmadığını anladığını fark etti.

“Evet, biliyorum, odasında randevularını ayarlayan adamdan bir not buldum,” dedi Noah. “Sinsilik ettiysem beni bağışlayın, ama dikkatli olmam gerektiğini anlayacağınızı umuyorum. O notta sizinle Montmartre’da buluşacağı yazıyor. Kaldığı otelin sahibi sizi göreceği için çok heyecanlı olduğunu ama geri dönmediğini söyledi.”

“Bakın, ben hiçbir zaman...” diye öfkeyle söze başladı Le Brun.

“Biliyorum,” dedi Noah onu yatıştırmak istercesine. “Anlaşılan, sizinle buluşacağı izlenimi yaratılarak kandırılmış. Ama eğer ondan hoşlandıysanız, bana kız ve randevularını ayarlayan adam hakkında bildiğiniz her şeyi anlatırsanız minnettar olurum. Elbette, her şey aramızda kalacak.”

Le Brun köşeye sıkıştırılmış bir adam gibi ellerini bir an yüzüne koydu. “Belle’den gerçekten hoşlanmışım,” dedi. “Eğlenceli, hoş ve her açıdan ilginçti. Sevdiğim her şey üzerine yemin ederim ki, onu en son...” La Brun duraksayıp ceketinin cebinden küçük bir ajanda çıkardı. “Onu en 26 Mart’ta gördüm. O gece onu Maxim’e götürmüştüm.” “Size inanıyorum,” dedi Noah. “Şimdi bana Edouard Pascal’dan bahsedin. Sizi Belle’le o tanıştırdı, değil mi?” “Onun yüzünden o zamandan beri Belle’i görmedim.”

Le Brun’un Pascal’dan söz ederken yüzüne gölge düştü. “Adamı yılanın teki. Keşke ona gidecek kadar

aptal olmasaydım. Belle’i ilk kez Ritz’ın restoranında gördüm. Yaşlı bir adamla birlikteydi ve davranışlarından ilk buluşmaları olduğunu anladım. Kimse Belle’in hafifmeşrep olduğunu düşünemez, o çok güzel giyinir ve bir leydi gibi davranır ama restorandan ayrıldıkları sırada Pascal’ın adamın yanına gittiğini gördüm. Aralarında bir konuşma geçince durumu anladım.”

“Belle’i güzel bulduğunuz için mi Pascal’a yaklaştınız?” Le Brun içini çekti. “Evet, günahım boynuma. Kendi deyişiyse beni onunla tanıştırmak için dört yüz frank istedi. Uzaklaşıp gitmeliydim ama biz erkekler bir kadını istediğimizde zayıf olabiliyoruz.”

Noah Millie için neler hissettiğini hatırladı, onunla birlikte olmak için ne kadar gerekiyorsa ödemeye hazırdı. “Peki adam hakkında başka ne biliyorsunuz? Belle’e olanlarla bir bağlantısı olabilir mi?”

Le Brun omzunu silkti. “Gerekenden bir dakika daha fazla konuşmak isteyebileceğiniz türde bir adam değil, o nedenle özel hayatı hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ama açgözlü ve eğer ona benimle buluşacağını söylediye, bu iyiye işaret olamaz. Onu dövmesi için birini tutabiliriz!” Noah önerisine gülümsedi. “Bunu yapabilecek birini tanıyorum. Ama başkalarıyla işbirliği içinde olma ihtimaline karşı bunu yapmaya çekinirim. Peşlerinde olduğumuzu duyarlarsa, Belle’i öldürebilirler.”

Le Brun endişelendi. “Herhalde olay bu noktaya varmaz, değil mi? Yardım etmek için ne yapabilirim?”

“Dürüst olmak gerekirse yeterince yardım ettiniz,” dedi Noah. “Size ne kadar teşekkür etsem az.”

“Sadece güvende ve iyi olduğunu duymak istiyorum,” dedi Le Brun büyük bir içtenlikle. “İletişimde olalım.” Cebinden bir kart çıkardı. “Bana buradan ulaşabilirsiniz. Yardıma ihtiyacınız olursa, beni bulun.”

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Belle ayaklarını sürüyerek pencereye gidip kırık bir saç tokası aldı ve tahtanın üzerindeki deliği genişletmeye çalıştı. Kendini çok güçsüz hissettiği ve başı döndüğü için fazla devam edemedi ama küçük deliği serçe parmağını sokabileceği kadar genişletmeyi başardı. Hâlâ dışarıyı doğru düzgün göremiyordu, yaklaşık yirmi-otuz metre ötede kiremitli bir çatı vardı, hepsi bu. Ama gün ışığı pencereye vurduğunda, odaya bir ışık demeti süzülüyordu ve yatağa uzanıp ışıktaki hareket eden toz zerreciklerinin periler olduğunu düşünerek onları izliyordu.

Mog ona her zaman dua etmesini söylese de, Belle uzun zaman önce dua etmeyi bırakmıştı. Ama şimdi durmadan dua ediyor, Tanrı’ya onu kurtarması için birini gönderirse, bir daha asla günah işlemeyeceğini söyleyip duruyordu.

Artık açlık tek sorunu değildi, suyu bitmişti ve her geçen saatle birlikte daha çok güçsüzleştiğini hissediyordu.

Deliği genişletmek için arada sırada uğraşmak dışında, gücünü korumak amacıyla yatakta uzanıyordu. Tek istediği zihninin de vücudu gibi yavaşlamasıydı, çünkü son iki sene içinde yaşadığı olaylar ona işkence edip duruyordu ve çoğu yüzünden kendini suçluyordu.

Mog'u, annesini ve Jimmy'yi sık sık düşünüyordu, ama özellikle de Mog vardı akimda. Onu mutfakta hamur açarken ya da çamaşırhanede çamaşırları sıkarken hayal ediyordu. Bazen küçük bir çocukken yaptığı gibi Mog'un onu kollarına aldığı gördüğü bir rüyadan uyanıyordu ve bir-iki saniyeliğine de olsa, onun yanında olduğunu hissediyordu.

Pascal'ı ya da onun için ne planladığını düşünmemeye çalışıyordu. Birinin bir insanı bilerek açlık ve susuzluktan ölüme terk edebileceğine inanmıyordu ve kendine Pascal'ın hastalanmış ya da kaza geçirmiş olduğu için döne-mediyini söylüyordu. Uyuduğunda ne kadar sürdüğünü bilmediği için artık ne kadar zamandır odada olduğunu da bilmiyordu. Ama ona günler yerine haftalardır oradaymış gibi geliyordu.

Toka parmaklarının arasından kaydı, Belle eğilip yerden alamayacak kadar güçsüz olduğu için yatağa döndü. Açlıktan ölmenin nasıl bir şey olduğunu merak etti. Bilincini kaybedip hiçbir şey hissetmeyecek miydi? Öyle olmasını umuyordu.

Etienne, Noah'nın Philippe Le Brun hakkında anlattıklarını dikkatle dinledi. "Ritz'e gidip Pascal'ın yakasına yapışalım," diye önerdi Noah.

"Bc11 de oraya gidip onu pişman etmek istiyorum," dedi Etienne sokakta yürürlerken. "Ama bu işte yalnız mı yoksa başkalarıyla işbirliği halinde mi bilmiyoruz. Hakkında daha fazla şey öğrenmeliyiz, nerede ve kiminle yaşadığı, ne zaman işe gittiği ve otelden çıktıktan sonra herhangi bir yere gidip gitmediği gibi. Ama katılıyorum, hemen oraya gidip başka bir şey öğrenip öğrenemeyeceğimize bakmalıyız." Noah, Etienne'den hoşlanmaya başlamıştı. Sert ve uzlaşmaya yanaşmayan tavrı hoşuna gidiyordu ve renkli geçmişi merakını uyandırıyor. Etienne böbürlenmeye meraklı biri değildi ve hassas bir yanı vardı, özellikle de Belle'e karşı öyleydi ve Noah onun yanındayken kendini daha cesur hissediyordu. Hatta o kadar cesaretlenmişti ki, Lisette'e karşı hislerini itiraf etmeye karar verdi ve Etienne'e bu konuda şansı olup olmadığını sordu.

"Onunla hiç tanışmadım, hakkında bildiklerim Belle'in bana anlattıklarıyla sınırlı," dedi Etienne. "İyi bir kadın olmalı. Ama gerçek fikrimi duymak istiyorsan, Belle'i bulduktan sonra İngiltere'ye dönüp kendi geçmişine benzer bir geçmişi olan bir kız bulmanı öneririm. Böylece daha mutlu olursun."

Noah'nm duymak istediği bu değildi. "Ama genç kızları satan çeteyi ortaya çıkarmaya kararlıyım," dedi hararetle. "Önceliğim Belle'i bulmak ama bu işe bulaşanların durdurulması ve cezalandırılması için gazeteye makale yazmayı planlıyorum."

"Bu övgüyü hak eden bir tutku ve bu konuda yanında olacağım. Ama bunun kökünü kazıyabileceğim düşünme, bu işten çok fazla para kazanılıyor. Genç kızlara para ödeyen adamlar genellikle nüfuzlu kişiler, hâkimler, avukat-

lar, politikacılar ve benzerleri. Genç kızlara talep olduğu sürece, onları tedarik edenler de olacak. Makaleni yaz, gerekirse bir kampanya başlat ama daha fazla uzatma. Ve bir zamanlar fahişelik yapmış bir kadının eşin olabileceğini düşünme; asla toplum tarafından kabul görmez ve sonunda pişman olursun."

“Sert sözler!” diye karşılık verdi Noah. “Bu Belle’in de toplum tarafından kabul görmeyeceği anlamına mı geliyor?” Etienne suratını buruşturdu. “Neredeyse. Ayrıca, asla bir eş ya da çocuk sahibi olmayı istemeyebilir. Bütün bunları yaşayan hiçbir kadın gördüklerinden etkilenmemiş olamaz. Jimmy’nin onu sevdiğini söyledin ama aşk her zaman yeterli olmaz.”

Etienne bir at arabası durdurunca, konuşmaları sona ermiş oldu.

At arabası onları Place Vendôme yakınlarında bıraktıktan sonra, “İçeri girip Pascal’la konuşsam mı?” diye önerdi Noah. “Yurtdışına çıkan İngiliz adam rolünü çok iyi oynuyorum.”

Etienne gülümsedi. Noah’nın daha önce Lisette hakkında söylediklerine gücendiğini biliyordu ama suratını asmaya devam etmediği için ona hayran kaldı. “Kulağa iyi bir plan gibi geliyor. Ona kankan dansını ya da kızlarla ilgili bir şeyler sor. Sana eşlik edecek birini bulmaya hevesli olduğunu ima et. Ben dışarıda kalıp daha sonra onu takip edeceğim, o yüzden beni görmesini istemiyorum.”

Etienne, Place Vendôme’da yürüyüp bir banka oturarak Noah’yı bekledi. Zihninde bir bütün haline getirmesi gerektiğini düşündüğü bilgiler dolaşıyordu ama asıl parça eksikti. PascaPın ne yaşadığı yeri ne de evli olup olmadığını biliyorlardı. Neden bir cenazeci böylesine verimli bir kariyeri bırakıp odacı olmuştu? İki iş birbirinden çok farklıydı.

Dönüp daha önce düşünmediği bir bağlantı olup olmadığını merak ederek otele bakarken at arabasından inen bir çifti fark etti. Yolcu almak için bekleyen dört at arabası daha vardı.

“İşte bu! Belle’i o gece alıp götürən arabacıyı bul,” diye mırıldandı Etienne kendi kendine. Bunun zor bir iş olduğunu biliyordu ama denemeye değerdi. At arabasını çağıran Pascal ise, arabacının sık sık otelden müşteri alması olasıydı.

Noah, Ritz’de yarım saat kaldıktan sonra çıktı. Etienne’i görüp yanma koştu.

“Adam gerçekten yılanın teki,” dedi. “Bir süre başka insanlarla iletişimini izledim ve ne konuştuklarını anlamasam da iki kez rüşvet aldığını gördüm. Ama İngilizce’si çok iyi; sıra bana gelince gösteriler hakkında farklı broşürler verdi ve bu gece için hepsinin biletlerinin tükendiğini ama bana ‘biraz ekstra’ karşılığında bilet bulabilecek birini tanıdığını söyledi. Bir şeyler yapabilecek birini tanıyormuş. El değiştirecek büyük bir tutar beklediği izlenimine kapıldım.”

“Sana nerede kaldığını sordu mu?”

“Hayır, ama bir anda teyzemin cenazesine ilgilenmek için Paris’te olduğumu ve nereden cenazeci bulacağımı bilmediğimi söyledim. Hemen bana bir isim yazdı. İşte burada.” Noah kâğıdı Etienne’e verdi. “Arnaud Garrow, Cenaze Hizmetleri Direktörü,” diye okudu. “Custine Caddesi, Montmartre’ya çok yakın. Acaba eskiden orada mı çalışıyordu?”

“Bir odacının cenazeci adresi vermesi bana çok tuhaf geldi,” dedi Noah. “Şehirdeki her pastada parmağı mı var?”

“Daha sonra oraya gidip kontrol ederiz,” dedi Etienne ve Noah’ya 11 Nisan Salı günü St. Vincent de Paul Caddesi’ndeki Mirabeau’dan genç bir kadını almak için para alan arabacıyı bulma planını

anlattı. “Gidip hemen onlarla konuşalım, sonra birine atlayıp Custine Caddesi’ne gideriz.” Noah, Etienne’in arabacıyla konuşmasını bitirmesini bekledi. Ne söylediğini anlamıyordu, ama adama diğer arabacılara Belle’i ayın on birinde Montmartre’ya kimin götürdüğünü sormasını isteyip bilgisi olanların Gabrielle’e giderlerse ödüllendirileceklerini söylediğini tahmin etti.

“Ya Pascal’ın kulağına giderse?” diye sordu Noah arabacı kırbacını şaklatıp atlar harekete geçince.

“Bu riske girmek zorundaydım. Onu bulmak istiyorsak bu bilgiye ihtiyacımız var.”

Arnaud Garrow’un işletmesi oldukça köhneydi: Vitrininde rengi solmuş mor saten kumaşın üzerinde tozlanmış yapma çiçeklerin bulunduğu ufak bir dükkândı. İki adam şaşkınlıkla birbirine baktı.

“Ritz’in ihtişamıyla yarıştığı söylenemez,” dedi Noah sırtarak.

“İçeri girip konuşsam iyi olacak,” dedi Etienne. “İngilizce konuştuklarını sanmıyorum. Bizi gönderen kişinin adını söyleyip tepkilerini ölçeceğim. Onun bir arkadaşı ya da akrabası olmalı. Aptal İngiliz rolünü iyi oynadın.” Dükkâna girdikleri sırada, kel kafasını yağlı, koyu renk saçlarıyla örten zayıf bir adam arka taraftan içeri girdi. Gömleğinin kollarını sıvamıştı ve üzerinde talaş bulaşmış koyu yeşil bir önlük vardı. Noah İngilizce bilip bilmediğini sorunca adam kafasını iki yana salladı. O sırada, Etienne devreye girdi ve Noah Fransızca konuşmalar sırasında Pascal isminin geçtiğini duydu.

Cenazeci katasım sallayıp Pascal hakkında konuşmaya haşladı. Bunun üzerine, Etienne Noah’yı John Marshall takma adıyla takdim edip onun adına konuşmaya devam etti. İki adamı yaklaşık beş-altı dakika konuştu ve konuşmanın büyük bir bölümünü Etienne yaptı. Ardından adamın elini sıkıp Noah’ya döndü ve ona aile üyeleriyle görüştüktan sonra yarın sabah düzenlemeleri yapmak için geleceklerini söyledi.

Noah cenazecinin elini sıkıp veda etti ve Etienne’le birlikte dükkândan ayrıldı.

“Pascal onun eşinin kardeşiymiş,” dedi Etienne dükkândan uzaklaştıklarında. “Garrow bir ortağı olduğunu söyledi ama sonra sustu, o yüzden hâlâ dükkânın ortağı olabilir. Pascal’ın yükseldiğini düşündüğünü ve arka sokaktaki hırpani bir cenazeciyle ilgisi olduğunun bilinmesini istemediğini düşünüyorum.”

“Hiç şaşırmadım. Ben de o işletmenin ortağı olduğumun bilinmesini istemezdim!”

“Bu işten iyi para kazandığına bahse girebilirim. Fakir insanlar tercih ediyor olmalı; paraları olmasa bile sevdiklerini iyi şekilde uğurlamaktan gurur duyarlar.”

Noah bunun doğru olduğunu biliyordu. Sigorta müfettişliği yaptığı sürede, fakir insanların oldukça müsrif cenaze törenleri düzenlediklerini gözlemlemiş ve arkasındaki mantığı merak etmişti.

“Pascal’ın nerede yaşadığını öğrenemedin sanırım.”

“Yakınlarda olmalı. Garrow’a laf arasında Pascal’ı sık sık görüp görmediğini sorunca, işten eve dönerken bazen uğradığını söyledi. Ama aralarında hoşnutsuzluk olduğu izlenimine kapıldım. Muhtemelen Pascal’ın üzerine düşeni yapmadığını düşünüyor. Sonra bize gösterebileceği kaliteli

tabutlar olduğunu ve iyi bir fiyat verebileceğini söyledi.” İki adam küçük bir kafede öğle yemeklerini yiyip henüz pek ilerleme kaydedemediklerinden bahsettiler. Noah İngiltere’deki gazetesinin ondan bahsettiği *Le Petit Journal*’a gitmeyi düşündüğünü söyledi.

“Editörle görüşeceğim, neden burada olduğum hakkında biraz bilgisi var. Ona Pascal ya da Garrow’la ilgili herhangi bir haber hatırlayıp hatırlamadığını soracağım. Herhalde benim için eski gazeteleri karıştıracak birini bulabilir. Daha sonra işlerine yarayacak bir şey olabileceğini düşünürlerse, işbirliği yapmaya hevesli olurlar.”

“İyi plan,” dedi Etienne. “Benden bahsetme yeter! Daha sonra Ritz’e gidip Pascal’ın otelden ayrılmasını bekleyeceğim ve onu takip edeceğim.”

“Ona biletler hakkında soru sorduğumda mesaisinin sekizde bittiğini söyledi,” dedi Noah. “Ben de orada seninle buluşabilir miyim?”

Etienne kafasını iki yana salladı. “Bu pek makul oluaz. Pascal seni tanıyor. Sen Mirabeau’da bekle, onu ben takip ederim.”

“Ama ya yardıma ihtiyacın olursa?” Noah endişeli görünüyordu. “Nerede olduğunu bilmeyeceğim/

Etienne sertçe Noah’ya baktı. “Yetişkinlik hayatımın büyük bir bölümünü suçluları ve gangsterleri kovalayarak geçirdim. Onlardan ne beklemem gerektiğini ve nasıl başa çıkacağımı biliyorum ama Pascal bilinmeyen bir bölge, kiminle işbirliği içinde olduğunu ya da köşeye sıkıştığında nasıl tepki vereceğini bilmiyoruz.”

“Seninle gelmem için daha iyi bir sebep/” diye karşı çıktı Noah.

“Hayır, seni bu riske atmak istemiyorum. Çocuk tüccarlarını parmaklıkların arkasına gönderecek etkiye sahip olan sensin. Bu gece geri dönmezsem, polise gidip bildiğimiz her şeyi onlara anlat.”

“Ama...”

Etienne elini Noah’ın omzuna koyarak onu susturdu. “Hayatını tehlikeye atma sorumluluğunu üstlenemem. Şimdi gazeteye git ve neler öğrenebileceğine bak. En iyi yaptığım işi yapmayı bana bırak.”

O akşam yedi buçukta, Etienne Gambon Caddesi’nde, dışarı çıkan herkesi görebileceği şekilde Ritz’in arka kapısına yakın bir yerde yerini aldı. Daha öncesinde oda fiyatlarını sormak için otele girmiş ve Pascal’ı tanıyabilmek için çaktırmadan odacının masasına bakmıştı.

Adamın arka kapıdan çıkmasını beklerken, Etienne’in kalbinden onu bir arka sokağa çekip boğazına bir bıçak dayayarak Belle’in nerede olduğunu itiraf etmeye zorlamak geçiyordu. Ama aklı ona bunun iyi bir fikir olmadığını söylüyordu.

Öncelikle, Pascal bu işin içinde başkalarının olup olmadığını bilmiyor olabilirdi ve Etienne’in ismi polisler tarafından bilindiğinden, kendisini hapiste bulabilirdi ve Belle sonsuza dek kaybolmuş olurdu.

Bütün gün arabacılarla ve Pascal hakkında bir şeyler bilmesi muhtemel eski arkadaşlarıyla konuşmuştu ve Phi-lippe'in Noah'ya verdiği adrese gidip kendisini Philippe Le Brun'a tanıtmıştı. Philippe'i sevmişti, adamda züppelikten eser olmadığı için çalışarak yükseldiğini sezmişti. Phillipe, Belle'le tekrar buluşmak için Pascal'la iletişime geçmeyi kabul etmişti. Pascal otelden ayrılırken herhangi bir şey çıkmazsa, Pigalle'deki restoranında buluşup meseleyi konuşmayı kararlaştırmışlardı.

Ama şimdilik Etienne'in beklemesi gerekiyordu.

Sekizi birkaç dakika geçe otelin arka kapısından çok sayıda kadın çıktı. Etienne kadınların kat görevlileri olduklarını tahmin etti. Garson ya da hademe olabilecek birkaç adam da çıktı. Sonra, tam PascaFın ön kapıdan çıkmış olabileceğini düşünürken o da belirdi.

Şık üniformasını koyu bir takımla değiştirmişti, kapının kenarında durup bir sigara yaktı. Etienne kanının beynine hücum ettiğini hissetti; zayıf, kemikli yüzünden, özenle kesilmiş bıyıkları, keçi sakalı ve yağlı saçlarına kadar adama dair her şey ona geçmişte tanıdığı sinsi karakterleri hatırlatıyordu. Bu adamın Belle'i incittiğine dair somut bir kanıt bulursa, onu parça parça etmek isteyeceğini biliyordu.

Pascal sigara izmaritini yere atıp üzerine bastıktan sonra Capucines Bulvarı'na doğru yürümeye başladı. Hızlı adımlar atıyordu ve bir otobüsü yakalayacakmış gibi görünüyordu.

Etienne geride kaldı ve Pascal otobüs durağında bekleyen insanlara katılınca, bir at arabası tutup arabacıya otobüs gelene kadar beklemesini, sonra ondan durmasını isteyene kadar otobüsü takip etmesini söyledi.

Güzel ve aydınlık bir akşamüstüydü, trafik yoğunu ve Etienne yük arabaları ve faytonlar araya girip durdukları için zaman zaman arabacının otobüsü kaybetmesinden endişelendi. Ama Kuzey Garı'na yaklaştıkları sırada, Pascal'm otobüsten indiğini gördü. Bir an için treni yakalamak için istasyona gittiğini sandı ve onu takip etmesi güçleşeceği için küfretti ama Etienne durup arabacıya parasını öderken, Pa>-caKın Magenta Bulvarı'ında Garrow'un cenaze hizmetleri dükkânının olduğu yöne doğru yürüdüğünü gördü.

Ancak fazla ilerlemedi. Aksine, Pascal önce sola sonra sağa döndü. Etienne yirmi metre arkasında kaldı, etrafta yeterince insan olduğu için takip edildiğini neyse ki fark etmedi. Muhtemelen hepsi apartman daireleri olan yüksek binaların bulunduğu dar bir sokaktaydılar ve Pascal sokağın sonuna kadar gidip evlerin birine girerek gözden kayboldu.

Etienne bir-iki dakika bekledikten sonra giriş koridoruna girdi. Kasvetli ve berbat yemek kokularının hakim olduğu, zemini karolu, pis duvarları ve arka tarafta altı kat yukarı uzanan döner merdivenleri olan, Paris'teki binlerce binadan farksızdı. Merdivenlerin altında birkaç bisiklet vardı.

Duvarda on iki posta kutusu asılıydı ve dördüncüsünde Pascal'ın isminin yazıyor olması burada yaşadığını kanıtlıyordu. Etienne her katta iki daire olduğu için Pascal'm birinci katta oturduğunu düşündü.

Biraz hayal kırıklığına uğrasa da, Etienne adresi bir kâğıt parçasına yazıp cüzdanına koydu. Belle'in üzerinden çok para kazanan adamın daha şık bir yerde yaşadığını ummuştu.

Saat dokuzu geçene dek sokağın ilerisinde bekledi ve Pascal tekrar ortaya çıkmayınca, geceyi evde geçireceğini düşündü. Etienne arkasını dönüp sokakta ilerlerken, Phi-lippe'in restoranına gitmeye ve gecenin boşa gitmemesi için başka bir arabacıya Noah'yı gidip getirmesi karşılığı para ödemeye karar verdi.

Philippe Le Brun, Let Petit Poulet'de Etienne'i sıcak bir şekilde karşıladı. Uzun ve dar biçimiyle geleneksel bir Paris restoranıydı ve müşterilerle doluydu. Ama Philippe onu boş tuttuğu bir masaya aldı ve kısa bir süre içinde No-ah'nın da onlara katılacağını duyunca sevindi.

“Bugün öğleden sonra Pascal'la görüşüp ona Belle'le tekrar görüşüp görüşemeyeceğini sordunuz mu?” diye sordu Etienne yerlerine oturduktan sonra.

“Onunla görüştüm ve suçlu izlenimi uyandırıyor,” dedi Philippe. “Demek istediğim, her zamankinden daha çok. Beklediğim gibi karşılık verip Belle'le iletişime geçme işini ona bırakmamı söyledi. Ama sonra bunu nasıl yapacağını bilmediğimi, kaldığı oteli aradığımı ve otel sahibinin birkaç gündür görünmediğini söylediğini belirttim.”

“Buna ne cevap verdi?”

“Bariz bir şekilde sinirlendi; bana Belle'in nerede kaldığım nereden bildiğimi sordu. Ona Belle'le en son çıktığımda kaldığı yere bıraktığımı söyledim.”

“Sonra?” diye sordu Etienne.

Philippe kıkırdadı. “Bu onu oldukça sarstı. Ama kaybolduğunu bildiğim için mi, yoksa bir erkeğin bir fahişeye leydi gibi davranmasına inanmadığı için mi bilmiyorum. Belki de, erkekler kızları kaldıkları yerlere bırakırlarsa, aracılık rolünün rahatlıkla sona erebileceğini fark etmiştir.”

“Sonra ne oldu?”

“Aklımdan her ne geçtiyse, biraz küstahça konuştu ve bana, ‘Bu kızların nasıl olduklarını bilirsiniz, muhtemelen biriyle tanışmış ve onunla bir yerlere gitmiştir,’ dedi. Yanına hiçbir eşyasını almamış olmasının tuhaf olduğuna dikkatini çektim ve başına bir şey gelmiş olma ihtimaline karşı polise haber vermeyi düşündüğümü anlattım. Bu işe yaradı, sesi yükseldi, gözleri parladı ve bunun benim için kötü olacağını vurguladı. Ama ona polislerle Belle'le nasıl tanıştığımı anlatırsam, onun için de kötü olacağını söyledim.”

La Brun, hem kendisi hem de Etienne'e birer kadeh kırmızı şarap doldurmak için duraksadı, içkisini kadehinde döndürüp takdir edercesine kokladıktan sonra bir yudum aldı. “Bunun üzerine dönüp gittim. Onu o şekilde öfkeli bir halde ve ne yapacağımı bilmeden bırakmanın en iyisi olduğunu düşündüm.”

Etienne Pascal'ın evinin önündeki nöbetten vazgeçmeliydim, diye düşündü. Philippe adamı paniklettiyse, bu işte kiminle birlikteyse, başının belada olduğunu söylemeye koşmuş olabilirdi.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Belle susuzluğundan başka bir şey düşünemiyordu. Gözlerini her kapattığında, musluktan su aktığını ve ellerini altına koyup içmek için eğildiğini hayal ediyordu. Mog'u düşünerek dikkatini dağıtmaya çalıştı ama onu düşündüğünde de Mog elindeki çaydanlıktan fincana çay dolduruyor oluyordu.

Alt kattan gelen bir gürültü irkilmesine neden oldu. Doğrulup dinledi, sesi hayal ettiğinden emindi. Ama etmemişti, aşağıda kesinlikle biri vardı. Bir saniye içinde yataktan kalkıp kapıya koştu, susuzluğunu unutmuştu ve bağırarak kapıyı yumruklamaya başladı.

Durup dinledi, birinin yukarı çıktığını duydu ve kapının etrafındaki ışığı fark edince, elektriğin geri geldiğini anladı.

“Yardım edin!” diye bağırdı Belle. “Buradayım!” “Orada olduğunu biliyorum,” dedi PascaPın tanıdık sesi. “Şimdi kapıdan uzaklaş, çünkü sana yiyecek ve içecek bir şeyler getirdim.”

Birden rahatladı ve hemen geri çekilip korsesinden geriye kalanı göğüslerinin üzerine doğru tuttu. Anahtarın yuvasında döndüğünü duydu ve sonra kapı yavaşça açılırken, odanın içine süzülen ışık gözlerini kırptırmasına neden oldu. PascaPın elinde bir sürahi vardı ve koluna bir poşet takmıştı ama diğer elinde bir bıçak tutuyordu.

“Bıçak seni korkutmasın,” dedi Pascal ve onu kullanarak odanın ışığını yaktı. “Onu sadece herhangi bir şeye kalkışırsan kullanacağım.”

Belle'in gözleri sürahinin üzerindeydi, bıçaktan korkmayacak kadar susamıştı. “Neredeydin?” dedi. “Neden bu kadar uzun bir süre beni burada bıraktın?”

Pascal ona sürahiyi verir vermez kapıyı arkasından kilitledi. Belle sürahiyi dudaklarına götürüp kana kana içti. Suyun tadı ona hiç bu kadar güzel gelmemişti.

“Umarım bu süre içinde bana karşı nazik davranmaya karar vermişsindir,” dedi Pascal.

Susuzluğunu gideren Belle sürahiyi lavaboya koydu ve “Ne istersen yaparım, yeter ki beni burada kilitli bırakma,” dedi.

“Otur ve şunları ye,” dedi Pascal poşeti ona uzatarak. Belle poşeti kaptı, içinde bir parça ekmek ve biraz peynir vardı. Ekmek bayattı, küçük peynir parçası çok sertti ama önemi yoktu, dişlerini geçirip tadına bile bakamadan yuttu.

Pascal durmuş onu izliyordu. Belle birkaç kez ona baktığında sıyrıttığını gördü.

“Teşekkür ederim,” dedi Belle son parçayı da yedikten sonra. “Hiç dönmeyeceğini sanmıştım.”

“Bana karşı saygı duyman gerektiğini sana öğretmek zorundaydım,” dedi hain bir şekilde^MArtık sana neler yapabileceğimi bildiğine göre, her şey farklı olacak.”

Susuzluğunu ve açlığını kısmen gideren Belle'in aklı başına geldi. “Benden ne istiyorsun?”

“Aşkımı istiyorum,” dedi Pascal.

Belle umutsuzluğa kapıldı. Gözlerinin içine baktı ve onunla ilk tanıştığı anda gördüğü soğuk, cansız ifade yerine, bu kez Faldo'yla birlikte olduğu son gece gördüğüne benzer bir tür delilik gördü. Faldo'ya karşı şefkat hissetse de onu pek iyi idare edememişti ama Pascal'dan tiksiniyordu ve ona tekrar dokunduğunu düşünmek bile tüylerinin diken diken olmasına neden oldu.

“Aşkın gelişmesi için zaman ve sabır gereklidir,” dedi Belle dikkatle, elindeki bıçağın farkındaydı. Sadece on beş santimdi ve ince bir ağzı vardı ama çok keskin görünüyordu. “Beni susuz ve yiyeceksiz bırakman, seni sevmemi sağlamanın yolu olamaz.”

“O halde, müşterilerine gösterdiğin sevgiye razı olabilirim,” dedi Pascal şehvetle ona bakıp dudaklarını yalayarak.

Su içip bir şeyler yemeye o kadar odaklanmıştı ki, yırtık giysisi ve göğüslerinin ortada olduğunu unutmuştu. Aniden içi ürperdi ve üzerini örtmeye çalıştı.

“Onları saklamana gerek yok,” dedi Pascal. “Bakmak hoşuma gidiyor. Ve müşterilerine karşı ne kadar tutkulu olduğunu biliyorum. Birçoğu bana rapor verdi.”

Söyledikleri bir yana, yapmacık sesi bile, Belle'in midesini bulandırmak için yeterliydi. Onunla bunu yapamazdı, buna dayanamazdı.

“Ama beni bu şekilde istiyor olamazsın,” dedi Belle korkuyla ondan geri çekilerek. “Pisim, önce yıkayıp temiz bir şeyler giymeme izin ver.”

“Pis olman umurumda değil,” dedi ona yaklaşarak sağ göğsüne dokunmak için elini uzatırken. “Bana fahişe olduğunu hatırlatıyor, ayrıca üzerindeki koku sana sahip olduğum gecedan kalma. Bu hoşuma gidiyor.”

Belle'in midesi altüst oldu. Müşterilerinden hoşlanmadığında bile, onlarla flört etmeyi, onları rahatlatmak için gururlarını okşayan sözler söylemeyi hep çok kolay bulmuştu. Ama Pascal o kadar tiksindiriciydi ki, Belle hayatının ona bağlı olduğunu bilmesine rağmen birçok kez tekrarladığı sözleri söylemeyi kendisine yediremedi.

“Giysilerini çıkar,” dedi Pascal onun karşılık vermediğini görünce. “Hepsini. Seni çıplak görmek istiyorum.” Belle kendisini Madam Sondheim'ın evindeki o ilk adamla birlikte olduğu anki gibi korunmasız ve dehşet içinde hissetti. Ancak Pascal elindeki bıçağı savuruyordu ve içgüdüleri onu kesmekte tereddüt etmeyeceğini söylüyordu.

Belle istemeye istemeye soyunmaya başladı. Elbisesi öylesine zarar görmüştü ki, hemen yere düştü. İç etekliğinin büzgüsünü çözüp onu da yere bıraktı ve sadece iç gömleğiyle kaldı. İç çamaşırını Pascal günler önce yırtmıştı ve Belle odaya kapatıldıktan kısa bir süre sonra çoraplarını kendisi çıkarmıştı. Yırtık olmasına ve pek fazla şeyi Örtmemesine rağmen, üzerinde kalan son giysisini çıkarmak istemiyordu.

“Onu da,” dedi Pascal ve öne çıkıp bıçağı omuzlarına yaklaştırarak iki hızlı harekette askılarını kesti. Belle in iç gömleği de yere düştü.

“Yatağa,” dedi Pascal ve bıçağı elinden bırakmadan ceketini çıkarıp bir kenara attı, sonra askılarını omuzlarından indirip pantolonunun düğmelerini çözmeye başladı.

Belle’in itaat etmekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Pascal’ın pantolonu ayaklarının etrafındaydı, gömleği neredeyse kemikli dizlerine varıyordu ve siyah çoraplarını askılar tutuyordu. Belle’e bakarken okşamak için penisini eline aldı. Ama bıçağı boş elinde tuttuğu için, Belle, Pascal’ın ona yapmak istediği şeyden kaçamayacağını biliyor ve o yüzden bir an önce bitmesini istiyordu.

“Gel ve sana sarılmama izin ver,” dedi Belle baştan çıkarıcı olmasını umduğu bir ses tonuyla ama kendi sesindeki çaresizliği ve tiksintiyi duyabiliyordu ve Pascal’ın da duyabildiğinden emindi.

Pascal “Bacaklarını aç. Bana kendini göster,” diye emredip eğilerek bıçağın ucunu Belle’in kasık tüylerinin üzerine koydu.

Belle’in gözleri doldu. Martha’nın evindeki kızlardan biri bir adamın bir başka evdeki kızın karnını yardığını anlatmıştı ve Pascal’ın da bunu yapmayı planladığından korkuyordu.

İstediği pis şeyi yapmak zorunda olduğunu hissedip onu görebilmesi için vajinasının dudaklarını araladı.

“Le Brun’a da bunu yaptın mı?” diye sordu. “Bu yüzden mi seni tekrar görmek istedi?”

Bu soru Belle’i şaşırttı. Philippe gerçekten onu tekrar görmek istediği için mi Pascal onu kıskanmıştı?

“Hatırlamıyorum,” diye mırıldandı Belle.

“Evet, hatırlıyorsun. Seni becermek o kadar hoşuna gitmiş ki, otelini bulmuş.”

Bu daha da tuhaftı. Philippe’e nerede kaldığını söylememişti.

“Ona bir adamla gittiğini söyledim. Bundan hoşlanmadı. Onun gibi zengin ve güçlü erkekler istedikleri her şeyi elde etmeye alışkındırlar. Ama sen artık benimsin. Kimse sana sahip olamayacak ve benim olduğumu hatırlaman için üzerinde bir iz bırakacağım.”

Pascal bıçağı Belle’in karnından yukarı doğru götürüp tenini kesti. Belle aşağı bakınca kasık tüylerinden göbük deliğine doğru ince bir çizgi kan gördü ve bir anda oda dönmeye ve her şey kararmaya başladı.

★★★

“Şimdi oraya gitmenin pek anlamı yok,” dedi Philippe sakince. “Pascal dışarı çıktıysa, oraya boşuna gitmiş olacaksın, zaten o kadar paniğe kapıldıysa, işten çıktıktan sonra gitmesi gereken yer her neresiyse oraya gitmiş olmaz mıydı?” “Sanırım,” diye karşılık verdi Etienne ve Philippe’in ona ikinci kadehini doldurmasına izin verdi. Kafasını kaldırıncaya, yüzünde büyük bir gülümseme olan Noah’nın yemek yiyenlerin arasından ilerlediğini gördü.

Bir sandalye çeken Noah oturup iki adama gülümsedi. “Bir şeyler buldum,” dedi.

Heyecanla *Le Petit Journal*'da öğrendiklerini anlatmaya başladığında, ne Etienne ne de Philippe, Noah'nın onlara anlatmaya çalıştığı şeyi anladı. Çok hızlı konuşuyor, tanımadığı insanlardan söz ediyordu ve neyle ilgili olduğunu söylemeden gazete makalelerinden bahsediyordu.

Azarlarcasına, “Hiçbir şey anlamıyoruz. Sakin ol ve

bize ne öğrendiğini anlat,” diyen Etienne ona bir kadeh şarap doldurdu.

Noah kıpkırmızı oldu. “Özür dilerim, Mirabeau'da öğrendiklerimi anlatmak için sabırsızlanarak bekleyip durdum,” dedi açıklamak istercesine ve tek dikişte kadehinin yarısını içti.

“Editöre Pascal'ın bir cenazeci olduğunu ve hâlâ Gar-row'un ortağı olduğunu düşündüğümü söyleyene kadar pek ilerleme kaydedememiştik,” dedi daha yavaş bir şekilde konuşarak. “Sonra birden sokakta kavga ettikleri için tutuklanan iki cenazeciyle ilgili bir olayı hatırladı. Kimse ağırbaşlı cenazecilerin kavga etmelerini beklemediği için olayın herkes tarafından çok komik bulunduğunu söyledi.”

“Onlar mıymış? Pascal ve Garrow mu?” diye sordu Etienne.

“Evet, isimlerini kontrol etmek için araştırmamız gerekti ama onlarmış. Olay üç sene önce olmuş. Uyarı alıp serbest bırakılmışlar ama gazetecilerden biri neden kavga ettiklerini merak ettiği için olayı takip etmiş. Anlaşılan, ölen yaşlı bir kadının, evini PascaPa bırakması yüzündenmiş. Onunla asıl ilgilenen, onu ziyaret eden ve ufak tefek işlerini yapan Garrow ve çamaşırlarını yıkayan eşi olduğu için çok sinirlenmiş. Aslında Pascal arada sırada birkaç demet çiçekle onu ziyarete gitmekten başka bir şey yapmazmış. Pascal'ı kadını kandırıp vasiyetini değiştirmekle suçlamış ve evi satıp parasını onunla paylaşması gerektiğini söylemiş.”

“Bunu yapmamış mı?” diye sordu Philippe.

“Hayır, reddetmiş ve anlaşılan Pascal bu yüzden o işten ayrılıp Ritz'de çalışmaya başlamış, çünkü aralarına anlaşmazlık girmiş.”

“Peki bu ev neredeymiş?” diye sordu Etienne.

“Montmartre'da.” Noah üzerinde adresin olduğu küçük kâğıdı Etienne'e uzattı. “Artık nerede yaşadığını biliyoruz. Eğer ortağım ve eniştemin eline o şekilde bir ev geçseydi ve işi benim üzerime bıraksaydı, sanırım ben de çok sinirlenirdim.”

“Ama orada yaşamıyor.” Etienne kaşlarını çattı. “Onu bugün evine kadar takip ettim, Magenta Bulvarı üzerindeki bir sokaktaki dairede yaşıyor.”

Noah şaşırmış görünüyordu. “Gerçekten mi? Ama evin hâlâ onun olup olmadığını kontrol ettirdim ve hâlâ ona ait. Öyleyse, neden orada yaşamıyor?”

Philippe kâğıt parçasını alıp adrese baktı. “Bu sokağı biliyorum, oldukça büyük ve genellikle yeni

evler var. Herhalde evi kiraya vermiş olmalı.”

Etienne ayağa fırladı. “Oraya gidip bakacağım.”

“Ama hepimize yemek sipariş etmek üzereydim,” dedi Philippe göz ucuyla ona bakarak. “Yarına bıraksanız olmaz mı?”

“Siz kalıp siparişlerinizi verin,” dedi Etienne aceleyle. “Benim gidip evi kontrol etmem gerekiyor.”

O kadar aceleyle ayrıldı ki, iki adam şaşkınlıkla birbirlerine bakakaldılar. “Gerçekten bu kadar acelesi var mıydı?” diye sordu Noah.

Philippe anlayışla sırıttı. “Sen gelmeden on dakika önce neredeyse gidiyordu, ona bugün Pascal’la yaptığım görüşmeyi anlatıyordum. Sana da anlatayım.”

:kirk

Etienne, Tholoze Sokağı’ndaki altı katlı binaya düşünceli bir şekilde baktı. Güzel ve orantılı bir evdi, muhtemelen son yirmi sene içinde inşa edilmiş olmalıydı, sokaktaki gaz lambalarının ışığı net bir şekilde görebileceği kadar aydınlık olmasa da, ev oldukça iyi durumda görünüyordu. Ön kapının üstündeki hafif ışık dışında evin bütün odaları karanlıktaydı. Tecrübelerine göre, bu ev sakinlerinin dışarıda olduğunu ve daha sonra eve döndüklerinde önlerini görebilmeleri için sadece holün ışığını açık bıraktıklarını gösteriyordu.

Pascal’ın neden eve henüz taşınmadığını merak etti. Oturduğu pis apartman dairesi yerine, herkes burada yaşamayı tercih ederdi. Etienne’e böyle bir ev miras kalsaydı, alt katı kendisine ayırır ve üst katları kiraya verirdi. Montmartre’da kiralar oldukça yüksekti, zar zor geçinen sanatçılara ev sahipliği yaptığı günler geride kalmıştı, hepsi kiraların çok daha ucuz olduğu Montparnasse’ye taşınmışlardı.

Etienne, Philippe ve Noah’ın yanına restorandan alelacele çıkmasını önemli gösterecek hiçbir bilgi edinmeden dönmek istemediği için gidip komşu evlerden birinin kapısını çaldı. Gür beyaz saçları olan altmış yaşında bir adam kapıyı açınca Etienne rahatsız ettiği için özür diledi. “Yan taraftaki evin sahibi Mösyö Pascal’a ulaşmaya çalışıyordum,” dedi. “Odalarını kiraya verdiğini duydum.”

“O mu, o kimseye kiraya vermez,” dedi adam kısaca. “Gerçekten mi?” dedi Etienne. “Odalardan bazılarını bir an önce kiraya vermek istediğini duymuştum.”

“Size bunu kim söylediye, adamı tanımıyor olmalı. İnsanlar sürekli ondan odalarını kiralamasını istiyor, ama kimseye vermiyor. Buraya doğru düzgün uğramadığı için bana hep çılgınca gelmiştir.”

“Öyle mi?” dedi Etienne hayretle. “Böylesine büyük bir evi boş bırakmak ne tuhaf.”

“Adam çok tuhaf biri. Bir saatliğine gelip gidiyor,” dedi ve Etienne adamın ses tonundan Pascal’a garezi olduğunu hissetti.

“Zor bir adam olduğunu duydum,” dedi Etienne en meraklı ses tonuyla. “Biraz güvenilmez olduğu

konusunda uyarıldım. Bu doğru mu?”

“Kesinlikle. O eve sahip olduğu için üst tabakadan olduğunu sanan, kendini beğenmiş önemsizin teki. Üstelik ev şüpheli bir şekilde ona kaldı!”

“Nasıl?”

“Evin eski sahibi Madam Florette’i kandırıp kendisini vasi yaptırdı. Bu hiç hoş bir şey değil! Ev iki yeğenine kalmalıydı.”

Etienne öfkenin adamın dilini çözmesine sevindi. “Ama evden para kazanmaması hiç mantıklı değil. En son ne zaman buraya geldiğini biliyor musunuz?”

“Paskalya’dan sonraki perşembe günü. Fazla büyüyen bahçesinin küçük bahçemi istila etmesine çok sinirlendiğim için iyi hatırlıyorum. Pencerenin önünden geçtiğini görünce onunla konuşmak için peşinden koştum.”

Etienne’in kalp atışları hızlandı, çünkü Belle o gün ortadan kaybolmuştu. Elbette bu bir tesadüf olabilirdi ama eve girip etrafa bakması gerektiğini biliyordu. “Perşembe günü aym on biri olmalı. Emin misiniz?”

“Kesinlikle eminim. Ona karşı kanuni işlem başlatmak zorunda kalabileceğimi düşünüp günlüğüme kaydetmişim. Arka tarafta sadece küçük bir alanım var ama temiz tutuyorum. Benim bahçemin iki katı olmasına rağmen

Madam Florette’inkine de bakardım, çünkü yaşlıydı ve kendisi ilgilenemiyordu. Ama o bahçeyi kendi haline bıraktı ve yaza kadar otları biçmezse, mutfağıma güneş girmeyecek.”

“Umarım bu konuda bir şeyler yapacağına söz vermiştir?” diye karşılık verdi Etienne.

“Hayır, söz vermedi, her zamanki gibi bana karşı kabaydı. Aceleyle içeri girip kapıyı yüzüme kapattı.”

“Onu bu gece görmediniz mi?” diye sordu Etienne. “Holün ışığını açık bırakmış. Bunun daha sonra geri döneceği anlamına geldiğini düşündüm.”

“Asla geceyi evde geçirmez. Hatta üst kattaki odalarda eşya bile yok, sadece salonda eşya var. Madam Florette’in çok güzel eşyaları vardı ve hepsini arkadaşlarına ve akrabalarına bıraktı. Ama nedense, misafir odasını o tuhaf adama bıraktı. Öldükten sonra eşyalarını almak için arayan akrabaları oldu -anahtarlar bizdeydi- ve evi bu cahil cenazeciye bırakmış olmasına çok üzüldüler. Ama kimsenin yapabileceği bir şey yoktu.”

“On birinin gecesinde, buraya genç bir hanım getirmede, değil mi?”

Yaşlı adam kaşlarını çattı. “Yalnızdı, bu yüzden onunla konuşmak için dışarı çıktım. Ama daha sonra bir ziyaretçisi olmuş olabilir, bir at arabasının durduğunu duymuştum. Ama gelenin onun misafiri olup olmadığından emin değilim.”

Etienne dürüst olmasının vakti geldiğini düşündü. “Doğrusu o evi kiralamakla ilgilenmiyorum. Ortadan kaybolan genç bir kadını bulmaya çalışıyorum. Mösyö Pas-cal’ın bu işte parmağı olduğundan eminim.”

Yaşlı adam Etienne’e dikkatle baktı, belki de bir yabancıya bu kadar çok şey anlatması akıllıca değildi. Ama adam sonra burun kıvrıldı. “Güvenilmez olduğu doğru. Ama kızın şimdi evde olduğunu mu ima ediyorsunuz?”

“Bu mümkün. On birinin gecesinde kayboldu ve onu Montmartre’a getirmesi için bir at arabası göndermiş, hatta bu hususta elimde bir not bile var. Evden herhangi bir ses geldiğini duydunuz mu?”

Adam kafasını salladı. “Ama duvarlar kaim.”

“Sizin bahçenizden onun bahçesine geçmeyi istersem çok ileri gitmiş mi olurum?”

Adam tereddüt etti. “Komşumu soymaya kalkmadığınızı nereden bileceğim?” i “Soysam umurunuzda olur mu?”

Yaşlı adam sırtıttı. “Hayır ama kandırılmaktan hoşlanmam.”

“Kız içerideyse, kahraman olacaksınız,” dedi Etienne. “Benimle bu riske girer misiniz? Lütfen! Onu incitmiş olabilir.”

“Size yardım etmek benim görevim, içeri girin.” Etienne çift kapının açıldığı geniş bir koridorda adamı takip etti ve sonra dar bir geçitten geçerek mutfığa ve arkasındaki bulaşıkhaneye vardılar. Adam bahçenin kapısını açtı. “Yakalanırsanız bu bahçeye nasıl girdiğinizi bilmediğimi söyleyeceğim,” dedi ama sonra gülümsedi. “İyi şanslar. Kızı bulursanız bana haber verir misiniz?”

“Sizin ve bütün mahallenin haberi olacak,” dedi Etienne. “Bunu size borçluyum.”

Etienne PascaPın komşusunun neden o kadar öfkeli olduğunu hemen anladı, çünkü bulaşıkhaneden gelen ışıktaki

iki evin bahçelerini ayıran bir metre seksen santimlik kaim duvarın öteki tarafındaki çalıları ve otları görebiliyordu. Henüz yaprakları açmamış olsa da, yazın küçük ve düzenli bahçeye yayılacaklardı.

Bir kedi gibi zorlanmadan duvara tırmanıp öteki tarafta atlayabileceği, böğürtlen çalılarının pek yoğun olmadığı bir yer seçti. Karanlıkta bile bütün bitkilerin aşın büyümüş olduğunu görebiliyordu. Tek tük neredeyse ışık saçan beyaz çiçekler gördü ve hoş, misk kokusu bir zamanlar çok sevilen bir bahçe olduğunu söylüyordu. Gözleri karanlığa alışana kadar çalılar arasında bekledikten sonra bahçenin sonundaki büyük ağaca doğru ilerledi. Dönüp eve baktı. Şişkin ay tüm parlaklığıyla evin tam tepesindeydi ve evin her iki komşusundan da daha yüksek olduğunu gördü. İlk kattaki, merdiven penceresi olduğunu düşündüğü dar pencereden süzülen koridorun hafif ışığı dışında hiçbir ışık yanmıyordu.

Eve dönüp arka kapıyı denedi ama kilitli ve sürgülüydü. Kilitler onu caydıramazdı ama sürgülere karşı yapabileceği bir şey yoktu, o nedenle içeri girmenin daha kolay bir yolu olup olmadığını görmek

için etrafına baktı. Arka kapının yanındaki ufak pencere iyi görünüyordu. Etienne her zaman kemerine iliştirildiği deri kılıfta küçük, keskin bir bıçak taşırdı, onu çıkarıp bıçağı pencere ve çerçevesi arasından kaydırıldı. Mandalın metalini hissedebiliyordu ve sertti, ama birkaç saniye uğraştıktan sonra kalktı ve pencere açıldı.

Yukarı tırmanınca lavabonun üstünde olduğunu gördü ve sessizce yere atladı. Evin yapısı yan evle aynıydı, mutfağa yürüyüp koridora açılan kapıyı açtı. Işığın yandığını bilmesine rağmen, kendini aydınlıkta bulunca irkildi. Etrafa bakmadan önce durup dinledi. Evin ön tarafındaki bir

odadan geldiğini düşündüğü saat tıkırtısı dışında hiçbir şey dıyamıyordu.

Kapısını açtığı ilk odada hiç eşya yoktu, duvarlar koyu yeşil duvar kağıdıyla kaplıydı ve çerçevelerin asılı olduğu kısımların rengi solmuştu. Buranın yemek odası olduğunu tahmin etti. Ön kapıya en yakın ikinci kapı, güzelce döşenmiş ve duvarları kitaplıklarla dolu bir salona aitti. Perdeleri örtülüydü, odayı yeterince gördükten sonra kapıyı kapatıp üst kata çıkmaya başladı. Merdivendeki halının ve duvarlardaki resimlerin salonun zevkiyle örtüşmediğini fark etti. Halı açık kırmızıydı, ince ve ucuz görünüyordu ve resimler bit pazarından yirmi franka alınabilecek türdendi. Etienne bunların Pascal'ın katkısı olduğunu tahmin etti.

Beşinci basamağa ulaştığı anda bir ses duydu. Durup dinledi. Ses neredeyse bir köpeğin ulumasına benziyordu ama insana ait olduğunu ve evin en üst katından geldiğini hissetti. Etienne'in her zaman hafif adımları olmuştu -insanlar yanlarına yaklaştığını hissetmedikleri için onları huzursuz ettiğini söylerlerdi- ama şimdiye kadar çıt çıkarmamak için hiç çaba göstermemişti. Ancak görünen o ki boş bir evde değildi.

Ayak parmaklarının ucunda üst kata çıkarken merdivenlerin gıcırdaması suratını buruşturmasına ve kulak kesilmesine neden oldu. Ulumayı andıran sesi bir kez daha duydu ve ilk sahanlığa ulaştığında kısık bir vuruş sesi de duymaya başladı. İkisi de birinin bağlı ve ağzı tıkalıyken çıkarabileceği türden seslerdi ve bu yüzden Belle üst kattaki odaların birinde tutuluyor olabilirdi. Ama her ne kadar bir an önce yukarı çıkıp kontrol etmek istese de, temkinli olması gerektiğini biliyordu. Tekrar bıçağını çekip sessiz-

ce ve kulak kesilerek merdivenlerden tırmanmaya devam etti, gerekirse saldırmaya hazırды.

Dördüncü kata vardığında, artık koridordan gelen ışık iyice hafiflemişti, ama yukarıdaki tırabzana bakınca üst kattan bir şingirtı geldiğini duydu. Vuruş sesi artık daha güçlüydü ve birden duyduğu şeyin ne olduğunu anladı. Artık, homurdanma sesinin ağzı tıkalı birinin çıkarabileceği türden ve o kişinin Belle olduğundan emindi.

Çileden çıkıp temkinli olmayı bir yana bırakarak merdivenlerin geri kalanını hızla koştu ve omzuyla kapıya yüklendi. Kapı ve çerçevesi sarsılıp gıcırdadı, daha sert bir şekilde bir kez daha deneyince bu kez kapı kırılarak açıldı ve çerçeveden kopan tahta parçaları yere düştü.

Gözlerinin önündeki manzara Etienne'in midesinin altüst olmasına neden oldu. Pascal çoktan yataktan kalkıp duvara yaslanmıştı ve Belle'i önünde tutuyordu.

Belle çıplaktı, yüzü bembeyaz ve dehşet içindeydi, karnından ve bacaklarından kan süzülüyordu. Sesini çıkarmaması için ağzına bir şey tıklmıştı. Ve Pascal boğazına bir bıçak tutuyordu.

Etienne’i görünce şaşkınlıktan Belle’in gözleri kocaman oldu.

“Yaklaşırsan boğazını keserim,” diye tısladı Pascal. Üzerinde sadece gömleği vardı ve çoraplarını askıları tutuyordu ama gömleği kanla lekelenmişti. “Sen de kimsin?”

“Bırak onu,” diye emretti Etienne. Pascal’ın bıçağı olduğunu görür görmez ellerinin serbest olması için kendi bıçağını kılıfına saklamıştı. “Beni rehin alabilirsin ama onu bırak.”

“Neden bunu yapmak isteyeyim ki?” dedi Pascal küçümseyerek. “Burada bütün kozlar benim elimde. Bana doğru herhangi bir hamle yaparsan, onun boğazını keserim.

Etienne bütün kozların gerçekten de adamın elinde olduğunu farkındaydı. Yardım çağırmak için koşup giderse, Belle ölürdü. Pascal’ı yakalamaya çalışırsa, adamın tehdidini gerçekleştirme olasılığı çok yüksekti.

Yıllar önce küçük bir çocukken, ödül dövüşçüsü olan amcası ona köşeye sıkışan bir adamın köşeye sıkışan bir hayvan kadar tehlikeli ve öngörülemez olduğunu söylemişti. Etienne bunun doğru olduğunu birçok kez görmüştü. “Canım yakmak istemiyorum, Belle’in de canının yanmasını istemiyorum,” dedi Etienne mümkün olduğunca sakin bir şekilde.

“Canımı yakamazsın,” dedi Pascal küstah bir şekilde. “O benim kadını. Doğru kişiyi bulmak için çok uzun süredir bekledim ve artık onu buldum, o benimle kalacak.”

Belle’in gözleri Etienne’in üzerindeydi. Çok korkmuş olmasına rağmen, aniden ortaya çıkması onun için bir mucize olmalıydı. Etienne boş odaya baktı ve pencerenin tahtalarla kapanmış olduğunu gördü. Battaniyenin kan içinde olduğunu görünce suratını buruşturdu. “Onu burada, kafese tıklmış bir hayvan gibi mi tutacaksın?” diye sordu. “Bundan nasıl bir zevk alabilirsin ki?”

“Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun,” diye karşılık verdi Pascal. “Burası benim evim ve o evimin kadını olacak.” Etienne tecavüz edilip kilitli tutulan, bıçakla kesilen ve boğazının kesilmesiyle tehdit edilen bir kadının ilk fırsatta kaçmayacağını sanan bu adamın tamamen aklını kaçırmış olduğunu fark etti. Çok dikkatli olması ve fikrini değiştirmeye çalışması gerektiğini biliyordu.

“Seninle kalmasını istiyorsan, o halde ona biraz nezaket ve şefkat göstermelisin,” dedi. Belle Pascal’ın son derece

dengelessiz olduğu konusunda onu uyarmak istercesine kaşlarını kaldırdı.

“O bir fahişe, para almaya alışık. Onu evimde tutup giydireceğim ve benimle kalacak. Hem sen de kim oluyorsun?”

“Onu arayan insanlardan sadece biriyim,” dedi Etienne. “Şimdi bile bir grup adam burada olup olmadığın hakkında onlara rapor vermeyi bekliyor. Geri dönmezsem, beni aramaya gelecekler. Ve komşun da burada olduğumu biliyor. Bahçe duvarından atlamama izin verdi. Birazdan polisleri

çağırarak. O yüzden Belle’i bırakırsan, senin için o kadar kötü olmaz.”

“Sana söyledim, yaklaşırsan, onun boğazını keserim.” Etienne Belle’in ellerini ağzındaki beze doğru götürdüğünü gördü, ama anlaşılan onu kesmesi ihtimaline karşı ellerini kaldırıp ağzına tıkanan bezi çıkaramayacak kadar korkuyordu. “En azından ağzındaki şeyi çıkarmasına izin ver, doğru düzgün nefes alamıyor,” dedi Etienne.

“Hayır, sesini duymak istemiyorum. Ağzından çıkan her kelime yalan. Ona iyi bir hayat vermek için onu buraya, evime getirdim ama bana ona para ödeyen adamlara verdiklerini bile vermiyor.”

“Anlıyorum,” dedi Etienne ve daha az göz korkutucu bir izlenim yaratmak için duvara yaslandı. “Demek ona âşıkısın öyle mi?”

“Benim gibi bir adamın aşık olamayacağını mı sanıyorsun?” dedi Pascal öfkeyle.

Belle Etienne’e bakıp göz kırptı, sonra ellerini yukarı ve aşağı doğru hareket ettirerek abartılı bir şekilde gözlerini kırpıştırdı. Etienne, Pascal’a saldırmaya hazır olduğunda,

Belle’in bıçağı itebilecek şekilde ellerini oynatabildiğini anlatmaya çalıştığını hissetti.

“Bence aşk herkesi yükseltebilir,” dedi Etienne, Belle’in bunun şifreli yanıtı olduğunu anlamasını umarak. “Ama bazen kadınların bizi istediklerine ilişkin sinyali verdi sanıyor ve yanılıyoruz.”

Belle tekrar gözlerini hızla kırpıştırınca mesajını doğru anladığından emin oldu.

“Peki ya karın?” diye sordu Etienne duvar boyunca Pascal’a doğru birkaç santim daha yaklaşırken. “Bir karın varken, Belle’i burada tutmayı nasıl umuyorsun?”

“Fransız erkeklerin her zaman metresleri olur,” dedi Pascal.

“Ama metresin istekli olması gerekir,” dedi Etienne tekrar hareket ederek. Adamın üstüne atlayacak kadar yakındı ama hazırlıksız olana ve aynı şekilde durmaktan yorulduğu ana kadar beklemek istiyordu. “Belle buna razı değil, öyle değil mi? Ve polisler seni aramak için evine gittiler. Garrow’u da görmeye gidecekler. Onlara bu evden bahsedecek, tıpkı bugün arkadaşlarımdan birine anlattığı gibi.”

Pascal’ın yüzü biraz düşer gibi oldu. Etienne kafasını endişe verici düşüncelerle doldurarak bir-iki saniyeliğine kontrolünü yitirmesini umuyordu. “Her şey birbirine girdi, değil mi? Komşun senden şüpheleniyor, Belle’in at arabasıyla buraya geldiğini görmüş. Dışarı çıkmadığım için polislere haber vermiş olmalı. Peki ya Ritz’deki işin? Eğer bu olay ortaya çıkarsa, seni kovarlar, ama elbette hapse gireceğin için bunun önemi yok.”

“Kapa çeneni!” diye kükredi Pascal. Belle adam ağırlığımı öteki ayağına verirken Etienne’e işaret etti ve boğazına

tutulan bıçağı itmek için elini kaldırdığı anda, Etienne onlara doğru atılıp Pascal’ı omuzlarından yakalayarak sertçe duvara yasladı.

Belle yerde sürünerek uzaklaştı; Etienne bıçağın onu yaralayıp yaralamadığını kontrol etmek için duramadı, PascaPı döverek teslim olması için zorlamaya konsantre olmak zorundaydı. Sol eliyle onu duvara yaslı tutup bütün gücüyle karnını yumruklayarak kıvrandırdı, sonra elindeki bıçağın yere düştüğünü duydu.

Etienne en son birini döveli birkaç sene olmuştu. Öyle bir şanı vardı ki, sorun çıkarıcı ya da oyunbozanların çoğu peşlerine düştüğünde teslim olurlardı. Her zaman, arkasından gönderildiği kişileri sindirmek ya da kontrol altına almak için çok az şiddete başvurmasıyla gurur duyardı. Ama Elena ve çocuklarını kaybettiğinden beri öfkesi iyice birikmişti ve karnını tutan Pascal'a bakarken, Belle'e yaptıkları yüzünden onu öldürebilecekmiş gibi hissediyordu.

Adamı boynundan yakalayıp kendi hizasına çekti ve bütün gücüyle yüzünü yumrukladı. Pascal'm ezilen bumu kanarken, Etienne adamın merhamet dilediğini duyunca bu onu daha çok kışkırttı ve başını tutup tekrar tekrar duvara vurdu.

"Yeter, Etienne," diye bağırdı Belle. "Onu öldüreceksin. Onu bağla ve polislerle bırak."

Belle'in sesini duymak Etienne'i düştüğü karanlıktan çıkardı ve Pascal'ın bilinçsiz bir şekilde duvardan yere kaymasına izin verdi.

Arkasını dönünce Belle'i elinde PascaPın bıçağıyla dururken buldu, yanaklarından süzülen gözyaşları yüzündeki kan ve kirin üzerinde beyaz izler bırakıyordu. Saçları donuktu ve hâlâ çıplaktı.

"Şiltenin altında ip var," dedi Belle ağlayarak. "Onu bağla da buradan gidelim."

Etienne yataktaki battaniyeyi alıp Belle'i sardı.

Birden ikisi de alt kattan camın kırıldığını duydu. Etienne gelenlerin Noah ve Philippe olduklarını tahmin etti ama Belle fark edilir şekilde titriyordu. "Korkma, onlar destek," dedi Etienne'e sıkıca sarılarak. "Hepsi geçti. Seni güvenli bir yere götüreceğiz."

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Etienne Belle'in iniltilerini duymaya artık katlanamı-yordu. Onu Pascal'dan kurtardığından beri yirmi dört saat geçmişti ve Philippe onu bu özel bakımevine getirtmişti. Gelir gelmez bir doktor onunla ilgilenmiş ve karnındaki neyse ki dikiş gerektirecek kadar derin olmayan yarayı sarmıştı. Dinlenerek ve düzgün beslenerek tamamen iyileşeceğini düşündüğünü söylemişti. Doktorun Belle'in başına gelenleri pek önemsemediğini hissettiği için Etienne kapısının önünde nöbet tutma sorumluluğunu üstlenmişti.

Kapıyı açıp içeri girdi. Demir bir karyola ve üzerinde ahşap bir İsa'lı hacın olduğu küçük, beyaza boyalı bir odaydı. Hava kararınca hemşirelerden biri küçük bir gece lambası yakmıştı ve Belle'in saçları beyaz çarşafın üzerinde rahatlatıcı bir şekilde göze çarpıyordu.

"Uyuyanı ıyor musun?" diye sordu Etienne nazikçe. "Yanında oturmamın faydası olur mu? Yoksa konuşmak ıııı istersin?"

“Uykuya dalmaktan korkuyorum,” diye fısıldadı Belle. “Sanırım uyanınca beni kurtardığını hayal etmiş olmaktan korkuyorum. Beni nasıl bulduğunu anlayamadım bile.” Yaşadıklarından sonra, kurtarılmasının ardından tek kelime etmemesi Etienne için şaşırtıcı olmamıştı. Kanaması, morlukları ve korkusu hikâyeyi büyük ölçüde anlatsa da, Belle’in PascaPın ona yaptıklarını hiç kimseye anlatabileceğini sanmıyordu. Ama sormak istediği soruların olmasını Etienne iyi bir işaret olarak gördü.

“Noah’yla ben sizin şu İngiliz Sherlock Holmes gibiydik,” dedi Etienne kaygısızca ve yatağın kenarına oturdu. “Seni bulmak için her şeye burnumuzu soktuk, kafa tuttuk ve elimizden geleni yaptık. Holmes yardımcısına ne derdi? ‘Basit düşün, sevgili Watson.’”

Etienne, Belle’in hafifçe gülümsemesiyle ödüllendirildi. “Noah kim? Beni çok iyi tanıyormuş gibi konuşuyor ama onunla daha önce hiç tanışmadığıma eminim,” dedi Belle bir süredir kafası karışıkmiş gibi kaşlarını çatarak.

“Millie’nin, annenin evinde öldürülen kızın bir arkadaşıymış,” dedi Etienne. “Bana bahsettiğin kadın, Mog, kaybolduğunda seni bulmalarına yardım etmesini istemek için ona gitmiş. O bir gazeteci. Seni bulmak için birkaç kez Fransa’yı ziyaret etmiş. Bu ziyaretlerinden birinde, ben seni New Orleans’a götürmeden önce seni sağlığına kavuşturan Lisette’le tanışmış ve Lisette ona Amerika’ya götürüldüğünü söylemiş. Ama asıl teşekkür etmen gereken kişi Madam Herrison. On birinin gecesi otele dön-

mediğini görünce, senin için endişelenmiş. Lisette eski bir arkadaşıymış ve onun tavsiyesini almaya gitmiş. Lisette’in seni tanımasına ve Noah’nın İngiltere’deki adresinin elinde olmasına şaşırmış, böylece ona bir telgraf yollamış ve Marsilya’ya benim için haber göndermiş.”

“Tüm bunları Gabrielle mi yapmış?” diye fısıldadı Belle. “O da erkekler tarafından incitilmiş ve sana çok düşkün,” dedi Etienne. “Ama kendini daha iyi hissettiğinde her şeyi sana daha detaylı bir şekilde açıklarım. Pascal artık polislerin elinde ve Philippe Le Brun İngiltere’ye dönebil-men için belgeler hazırlıyor.”

“Philippe bu işte Pascal’la birlikte değil miymiş? Onun evinde tutuluyordum.”

Etienne şefkatle saçlarını yüzünden itti. “Hayır, orası Pascal’ın evi, Noah ve ben Philippe’le görüşmeye gidene kadar onun hiçbir şeyden haberi yoktu. O iyi bir adam, seni çok seven insanlardan biri. Noah’yla beraber bütün günü polislere her şeyi anlatarak geçirdiler. Bildiğin gibi, benim güvenilirliğim onlarınki kadar iyi değil, o yüzden burada seninle kalmayı tercih ettim.”

“Noah annemi ve Mog’u tanıyor mu?”

Belle’in gözlerindeki umudu görünce Etienne çok duygulandı.

“Hem de çok iyi. Anlattıklarına bakılırsa, Mog onu neredeyse aileden biri olarak görüyormuş. Senin bulunacağını ummaktan hiç vazgeçmemiş.”

“Peki ya annem, Annie?”

Etienne, Belle'in bekleyip annesini Noalı'ya sormasını ummuştı. Anladığı kadarıyla, kızının bulunması konusunda hiç rol üstlenmemişti. "Onu Noah'ya sormalısın," dedi

dikkatle. "Tanışalı sadece birkaç gün oldu ve seni bulmaya çalışmakla o kadar meşguldük ki, pek fazla konuşamadık." "Herkes ne olduğumu biliyor mu?" diye sordu Belle kısık bir sesle.

"Sadece onlara anlattığımız kadarını, İngiltere'den kaçırıldığımı biliyorlar."

"Ama Pascal müşteri bulması için ona gittiğimi söyleyecek."

Etienne'in kalbi anlayışla burkuldu. Hayatında utanç duyduğu o kadar çok şey vardı ki, ama o bu yolu seçmişti ve Belle de bu yola itilmişti. "Sanırım Philippe bir-i-ki inandırıcı hikaye anlatabilir ve ortaya çıkıp aksini iddia edecek başka biri olmayacak. Ayrıca Pascal delinin teki, kimse ona ya da söyleyeceklerine aldırış etmez."

Belle bir süre sessiz kalınca, Etienne onun söylediklerini düşündüğünü tahmin etti.

"Sen nasılsın?" diye sordu birden Belle. Pascal'ı ve çatı katında başına gelenleri unutmak istiyor gibiydi. "Seni tekrar görmeyi beklemiyordum, ama son iki sene içinde seni çok düşündüm."

"Küçük bir kulübem var, ekin ekmek için araziyi temizliyorum. Eskiden yaptığım işten ayrıldım."

"Buna sevindim," dedi Belle. "Eşin de çok rahatlamış olmalı."

Etienne kafasını salladı. Ona talihsizliklerini anlatmayacaktı, zaten yeterince sıkıntı yaşamıştı. "Şimdi biraz uyumaya çalış," dedi. "Bana ihtiyacın olursa, yakınında olacağım."

"Fransa'ya nasıl döndüğümü bilmek istemiyor musun?" diye sordu Belle.

"Elbette, bilmek istiyorum, ben sadece anlatmaya hazır olmadığını düşündüm."

"Bazı şeyler hakkında endişelenmeyi bırakmak benim için iyi olabilir." Belle suratını buruşturdu. "Martha'nın evinin gözdesi oldum, orada bulunmaktan hoşlandığım zamanlar da oldu, ama Martha yılanın tekiydi, bana çok az para verirdi ve benim için ödediği parayı telafi etmesi gerektiğini söylerdi."

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Sana onun iyi bir kadın olduğunu söylerken, duyduklarımı tekrar ediyordum. Ama söz konusu para olduğunda, en iyi insanlar bile aniden değişebilirler. Peki oradan nasıl kurtuldun?"

"Yürüyüşe çıkacakmış gibi yapıp müşterilerimden birinin metresi olmaya gittim," dedi. "Özgürlüğün tek yolu buydu ve İngiltere'ye dönmek için yeterince para birikti-rebileceğimi düşündüm."

"Umarım iyi bir adamdır," dedi Etienne şefkatle yanağını okşarken.

"Öyle olduğunu sandım, nazikti ve ondan hoşlandım. Gerçekten onu mutlu etmek istedim," dedi Belle yaşlı gözlerle. "Ama beni o küçük eve yerleştirir yerleştirmez değişti. Benimle konuşmazdı, beni ne

zaman ziyaret edeceğini asla önceden söylemezdi, beni hiçbir yere götürmezdi, beni sadece kullanırdı ve bu kendimi kötü hissettirirdi. Neden böyle değişti, Etienne? Bir hapsi diğeriyle değiştirmiş gibiydim.”

Etienne derin bir iç çekip elini kaldırarak Belle’in parmaklarının uçlarını öptü. “Muhtemelen sana âşık olduğun ve onu kandıracağını düşündüğün içindir. Sanırım kendinden emin değildi.”

Belle kısaca kendini ne kadar yalnız hissettiğini, şapka dükkânındaki Bayan Fraıık’le nasıl tanıştığını ve ona şapka yapmasında yardım ettiğini anlattı.

“Faldo’ya her gün nereye gittiğimi söylemeye asla cesaret edemedim ama şapka yapımını öğrenmek beni çok mutlu ediyordu. Beni ziyaret etmediği geceler vaktimi şapka tasarlayarak geçirirdim. Hatta Bayan Frank tasarımlarından biri için sipariş bile almıştı ve bir yere varacağımı düşünüyordum. Ama sonra Faldo öldü.”

“Öldü mü? Nasıl?”

“Kalp krizi geçirdi, o sırada biz...” Belle aniden susup bakışlarını yere indirdi. Etienne Faldo’nun kalp krizi geçirdiğinde ne yaptığını tahmin edebiliyordu.

“O gece bana karşı nefret doluydu,” dedi Belle kısık bir sesle, gözlerinden yaşlar süzülerek. “Ona neden benimle konuşmadığını ya da neden beni hiçbir yere götürmediğini sorduğumda bana korkunç şeyler söyleyip vurdu. Sonra yalvarmaya başladı ve kalbimi istediği için kendine engel olamadığını söyledi. Bunun ardından aklını kaçırmış bir erkek gibi bana zorla sahip oldu.” Belle kontrolünü yitirdi ve Etienne’in elinden kızın elini tutup sözlerini bitirmesini beklemekten başka bir şey gelmedi.

“O sırada, birden fenalaştı,” dedi Belle içini çekerek. “Yardım getirmeye gittim ama bir polisle geri döndüğümde ölmüştü. Daha sonra, doktor gelince kalp krizi olduğunu söyledi.”

Etienne sığınabileceği hiç kimsesi olmayan genç bir kız için tüm bunların ne kadar korkunç olduğunu hayal edebiliyordu. Çalıştıkları genelevden kurtulmak için sabırsızlandıklarından yaşlı bir adama güvenmek zorunda kalan

birçok genç kadın tanımişti. Bir zamanlar fahişe olan bir kadına yeni bir hayat sunan adamlar çoğunlukla kendilerini yetersiz hissettikleri için bu olayların genellikle sonu kötü olurdu.

“Çok korkmuş olmalısın,” dedi Etienne.

Belle kafasını salladı. “Bayan Frank’e gittim, bana yardım edeceğini sandım ama ona her şeyi anlatınca, bana sırtını döndü. Bunun üzerine eşyalarımı toplayıp beni kabul eden tek gemiye bindim. Marsilya’ya gidiyordu.”

Etienne tek kaşını kaldırdı. “Keşke haberim olsaydı.” Belle elini sıktı. “Yolculuk sırasında seni düşündüm ama yanlış kişilerin kulağına gitmesi ihtimaline karşı kimseye seni tanıyıp tanımadıklarını sormaya cesaret edemedim. Ama orada da aptallık ettim. Kimseye güvenmemem gerektiğini öğrenmiş olmam gerekirdi.”

“Orada kime güvendin?”

“Önce gemideki başka bir yolcuya, Arnaud Germaine adında bir adama. Beni Madam Albertine adında bir arkadaşının evine götürdü, ikisinden birini tanıyor musun?” Etienne çarpık bir şekilde gülümsedi. “Germaine ismini tanımıyorum ama Madam Albertine’i duydum. Yakışıklı genç erkekleri zengin yaşlı kadınlarla tanıştırmasıyla bilinir.”

Belle bunun üzerine kaşlarını çattı ve Clovis de dahil olmak üzere Madam Albertine’in evinde tanıştığı genç erkeklerin jigolo olup olmadıklarını merak etti. Yaşlı kadının ona karşı davranışları hakkında yanılmış olmasından korktuğu ve Clovis’le olanlar yüzünden utandığı için Marsilya hakkında daha fazla konuşmak istemedi.

“Ona hikâyemi anlattığım için pişman olduğumu söy-

İçmem yeterli,” dedi Belle. “O yüzden, Paris’e giden bir trene bindim.”

Etienne, Gabrielle’in Belle’in Mirabeau’ya mantosunun altında gece elbisesiyle ve bavulsuz geldiğini söylediğini hatırladı ve Marsilya’da anlatmak istemediği utanç verici bir deneyim yaşadığını tahmin etti.

“Hepimiz bazen yanlış insanlara güvenerek hata yaparız,” dedi Etienne onu sakinleştirircesine. “Ben bunu birçok kez yaptım. Ama bazen doğru insanlara da güvendiğimiz olur, senin Gabrielle’e güvendiğin ve benim de Noah ve Philippe’e güvendiğim gibi.”

“O kapıdan içeri girdiğinde, hayal gördüğümü sandım,” dedi Belle hafifçe gülerek. “Üzerimde hiçbir şey olmadığı için utanmayı bile düşünemedim.”

Etienne ona gülümsedi. “Yıllar sonra, bunu ucuz bir roman sahnesi olarak hatırlayacağız. ‘Bırak onu, seni alçak herif,’ demeyi düşünememiş olmam çok yazık.”

Belle bunun üzerine içten bir kahkaha attı. “Seni tekrar görmek çok güzel. New Orleans’tayken gerçekten hatırladığım kadar yakışıklı ve gizemli olup olmadığını ya da genç ve saf olduğum için mi böyle düşündüğümü merak ederdim. Ama tıpkı hatırladığım gibisin.”

“Ben de yolculukta hastalandığımda benimle nasıl ilgilendiğini ve New Orleans’a vardığımız son gece ne kadar güzel görüldüğünü düşünüp durdum. Seni New Orleans’ta bırakmak çok zordu Belle, hep seni oraya hiç götürmemiş olmayı diledim.”

“Başka seçeneğin yoktu,” dedi Belle kesin bir şekilde. “Kendini kötü hissetme, bir bakıma kendimi buldum.” “Bunu nasıl söyleyebilirsin?” diye sordu Etienne.

“Büyüdüm, kendime güvenmeye başladım,” dedi Belle omzunu silkerek, “insanlar hakkında çok şey öğrendim. Ama lütfen *keşke* başlayan cümleler kurmayalım. Pas-cal’ın evindeki odada kaldığım süre boyunca bunu yapıp durdum, aklımı kaçıracaktım.”

Etienne Belle’i Amerika’ya götürürken, değiştiremeyeceği şeyleri kabullenebilme yeteneğinden etkilenmişti ve hâlâ böyle olmasına memnundu. “Pekâlâ. Bana başka ne anlatmak ya da sormak

istiyorsun?” diye sordu Etienne.

“Mirabeau’da çok para bıraktım. Gabrielle parayı buldu mu?”

“Ben buldum,” dedi Etienne. “Hâlâ orada, güvende. Gabrielle’in o soğuk görünüşünün altında büyük bir kalbi var. Noah dün gece oraya gidip bulunduğunu ve nerede olduğunu söyledi. Yüzünün Eyfel Kulesi gibi aydınlandığını söyledi, endişelenmekten kendisini yiyip bitiriyordu. Ama yarın ya da ertesi gün gidip onu görebilirsin. Seni görmek için sabırsızlanıyor.”

Bunun üzerine Belle gözlerini kapattı ve Etienne o uykuya dalana kadar bekledikten sonra dışarı çıkmayı düşündü.

Ama Belle birkaç dakika sonra gözlerini açtı. “Keşkeler-le başlayan cümleler kurmamamızı söylediğimi biliyorum, ama hiç yaptığın berbat şeylerle yaşamak yerine ölmenin daha iyi olacağını düşündün mü?” diye sordu.

“Evet, düşündüm,” diye itiraf etti Etienne, birkaç ay öncesine kadar bundan başka bir şey düşünmüyordu. “Ama beni dinle, Belle. Paris’teki beş kadından biri *hayat kadttu*-dır ve senin gibi büyük bir bölümünün geçimini sağlamak için bunu yapmaktan başka şansı yok. Hırsızlık yapmadın, kimsenin canını yakmadın, aksine müşterilerine zevk verdin, o yüzden kendini kötü hissetmemelisin.”

“Pascal’a kadar kendimi kötü hissetmedim. Ama bana vücudumu satmanın ne demek olduğunu düşündürdü. Kendi açısından haklıydı, neden bana sahip olmasına izin vermiyordum? Satılıktım. Neden ne kadar düştüğümü göremedim? Garsonluk ya da temizlikçilik yapabilirdim. Ama bu tür işler için fazla iyi olduğumu düşündüm. Nasıl oldu da fahişeliğin daha iyi olduğunu düşünebildim?” Etienne kıza doğru eğilip onu kollarının arasına alarak sıkıca sarıldı. “O kötü biriydi, Belle, sen değilsin. Sakın sana yaptıklarını hak ettiğini düşünmeye başlama. Ölüm çözüm değil, o sadece korkakların üzüntüden kaçış yolu. Yapabileceğin en cesur şey, geçmişi ait olduğu yerde, geçmişte bırakman. Çizim defterindeki şapkaları gördüm, gerçek bir yeteneğin var. O yüzden İngiltere’ye dönüp temiz bir başlangıç yapacağını, şapkacı olup hayalini gerçekleştireceğini düşün.”

Belle bunun üzerine ağlamaya başladı, Etienne’in daha önce duyduğu gibi üzgün iniltiler çıkarmıyordu, içinde-kilerden arınırcasına ağlıyordu. Etienne ağlarken onu tutmaya devam etti, içini tamamen dökene kadar iyileşmeye başlayamayacağını biliyordu.

Belle uzun bir süre ağladıktan sonra yavaş yavaş sakinleşti. Etienne ıslak bir bezle alıp şişen gözlerini sildi. “Şimdi uyuyabilecek misin? Güvende olduğuna, PascaPın hapse atıldığına ve yakında İngiltere’ye döneceğine seni ikna edebildim mi?”

Belle ağlamaklı bir şekilde hafifçe gülümsedi. “Evet, ikna oldum ama bir sorum daha var. Kent Millie’yi öldürdüğü için asıldı mı?”

Etienne bu konuyu konuşmanın sırası olduğundan

emin değildi, ama onu duymazdan gelirse, endişeleneceğini biliyordu. “Hayır, asılmadı. Onu cinayetten yargılamak için yeterince kanıt yoktu. Noah adamın işlediği suçlar hakkında kalın bir dosya

oluşturdu, geneleve sattığı tek kız sen değilsin, başkaları da var. Hâlâ kayıplar ve Noah hem İngiltere’de hem de Fransa’da bu işe karışan kişileri ortaya çıkarmayı umuyor.”

“Öyleyse, tanıklık etmeme ihtiyacı olacak?”

Etienne tereddüt etti. Belle’e tanıklık etmesinin ne kadar önemli olduğunu söylesen, yine endişelenmesinden korkuyordu.

“Hiç kimse seni yapmak istemediğin bir şeye zorlamayacak.”

“Millie’nin hatrına cezalandırılmasını istiyorum. Cezalandırılmadığı sürece, o korkunç Madam Sondheim ve bu tür şeyler devam edecek. Ama sen ve Lisette gibi insanların bu işe karışmasını istemiyorum.”

“Beni boş ver. Ben sadece sana Amerika’ya kadar eşlik etmekle görevlendirildim, reşittin ve başka seçeneğim yoktu. Ben de suçluların cezalandırılmalarını istiyorum ve bunun için polislere yardım edeceğim. Lisette’e gelince, o da senin gibi kurban ama Noah ondan hoşlanıyor, o yüzden onunla ilgilenilecektir. En tepedekiler tutuklandıktan sonra, genellikle altlarında çalışanlar kendilerini bildiklerini anlatmak zorunda hissederler. Noah diğer kızları da bulabilmemizi umuyordu; hepsinin onlardan haber almak için bekleyen aileleri var.”

“Öyleyse, tanıklık etmeliyim,” dedi Belle. “Tanıklık etmemek korkaklık olur.”

Etienne, Belle’in cesaretinden etkilenip ona gülümsedi.

“Senin için kolay olmayacak. Böylesine önemli bir davanın ana tanığı olmak isminin gazetelere çıkacağı ve insanların konuşacağı anlamına gelir,” diye onu uyardı.

“Konuşsunlar,” dedi Belle. “Kötü adamların durdurulması lazım.”

Noah ertesi sabah Belle’in nasıl olduğunu görmek için bakımevine gittiğinde Etienne’i kapısının önünde uykulu ve tıraşsız bir şekilde otururken bulunca, “Yine bütün geceyi burada mı geçirdin?” diye sordu.

“Evet, kâbus görmesinden korktum,” dedi Etienne.

“Gördü mü?”

“Hayır, oldukça huzurlu bir şekilde uyudu. Ama sen içeri girip onu görmeden önce dışarı çıkıp biraz konuşalım. Sonra seni onunla doğru düzgün tanıştırır ve yıkanıp temiz giysiler giymek için Mirabeau’ya dönerim.”

Noah eskiden bir gangster olmasına rağmen, Fransız adama karşı kuşkulan uzun zaman önce kaybolmuştu. Etienne’in, Belle’in kapısının önünde kırk sekiz saat nöbet tutması güvenilirliğinin ve ona karşı sevgisinin daha büyük bir kanıtıydı. Koridorda ilerleyip merdivenlerden inerek bakımevinin arkasındaki küçük bahçeye çıktılar. Sıcak ve güneşli bir sabahtı ve san laleler ve beyaz çiçeklerle dolu küçük bir ağacın olduğu korunaklı bahçe çok güzel görünüyordu.

Bir banka oturdular ve Etienne, Noah'ya Belle'in mahkemede tanıklık etmeye hazır olduğunu anlattı.

“Anlaşılan, polis bir süredir Pascal'dan şüpheleniyor-muş,” dedi Noah. “Yaşlı kadını evi ona bırakması için kandırdığını düşünmenin yanı sıra, yaklaşık on sekiz ay önce ortadan kaybolan Claudette adında bir kızı da öldürmüş olmasından şüpheleniyorlar.”

Etienne bunun onu hiç şaşırtmadığını söyleyip kızın fahişe olup olmadığını sordu.

“Hayır, bir mağazada çalışıyormuş. Aynı yerde çalışan ve onunla odasını paylaşan bir arkadaşı bir gece eve dönmeyince kaybolduğunu bildirmiş. Mağazaya arkadaşını görmek için gelip duran bir erkek müşterinin bundan sorumlu olduğuna inandığını söylemiş. Adamın adını bilmiyormuş ama onlara verdiği tarif Pascal'ın tanımına uyuyor. Kıza göre, adam mağazanın kapanmasını bekledikten sonra arkadaşını onunla birlikte bir yere gitmeye ikna etmiş.” “Herhalde bunu soruşturmuş olmalılar?”

Noah omuzlarını silkti. “Buradaki polisler de İngiltere'dekiler kadar işe yaramaz. Birçok insana Claudette'i başka biriyle görüp görmediklerini sormuşlar ama Paris kadar büyük bir şehirde ismini bile bilmedikleri birini bulmanın zor olduğunu düşünüyorum. Claudette'in cesedini bulamadıkları için ve polisin üzerine gidecek akrabaları olmadığı için detayları dosyalanıp kaldırılmış ve unutulmuş, ta ki Pascal yakalanıncaya kadar. Tüm bunları bana Philippe tercüme etti, o nedenle arada kaçırdığı şeyler olabilir ama bugün Pascal'ın evini ve bahçesini iyice arayacaklarını söylediler.”

“Peki Pascal Belle hakkında herhangi bir şey söyledi mi?” “Anlaşılan onu nezarete tuttıkları ilk birkaç saat herhangi bir şey söylemeyi reddetmiş ama dün öğleden sonra dört gibi Belle'i sokaktan aldığını ve onun evine kendi rızasıyla gittiğini söylemiş. Onunla birlikte olduktan sonra kendisinden beş yüz frank istediğini ve eğer parayı vermezse eşine ve işverenlerine yaptıklarını anlatacağını söylemiş.”

Etienne duyduklarına inanamıyormuş gibi kafasını salladı. “Onu günlerce odaya kapatıp tecavüz etmesinin ve ölümle tehdit etmesinin sebebi olarak bunu mu gösteriyor?”

“Paniğe kapıldığını söylemiş,” dedi Noah alaycı bir şekilde tek kaşını kaldırarak. “Ama anlaşılan böyle söyleyerek kendini ele verdi. Philippe, Pascal'ın kendisiyle ve Belle'in aracısı olduğunu ve birkaç hafta önce Ritz'de onu çay içerken gördüğünde, Pascal'a kim olduğunu sorduğunu söyledi. Philippe, Pascal'ın Belle'i otelden çıkarken durdurup onunla tanışmak isteyen bir beyefendinin olduğunu söylediğini ekledi. Ve ardından, Philippe onu birkaç kez yemeğe çıkardığını da anlattı.”

“İyi düşünmüş,” dedi Etienne onaylarcasına. “Bu bazılarının Belle'in biraz hızlı olduğunu düşünmesine neden olabilir ama böylesi gerçekten daha az zarar verir.”

“Kesinlikle. Philippe insanların şüpheleneceği türden bir adam değil; kadınlarla arasının iyi olmasıyla bilinen, tanınmış, dürüst bir vatandaş, ayrıca polisler Belle'den gerçekten hoşlandığını hissetmiş olmalı. Ve Philippe'in de söylediği gibi, eğer bir ceset bulunursa, Pascal'ın davasının asıl odak noktası bu olacak ve Belle çok küçük bir rol oynayacak. Başka müşterilerinin ortaya çıkması çok düşük bir ihtimal.”

“Polisler Belle'in geçimini nasıl sağladığını sormadı mı?” “Evet ve Philippe Mirabeau'da kat

görevlisi olduğunu söyledi. Böyle söylemesini Gabrielle önermiş.”

Etienne, Philippe’in her şeyi düşünmüş olması karşısında etkilendi. “Belle’in kaçırılıp Fransa’ya getirilmesi hakkında herhangi bir şey söyledin mi?”

“Hayır. Bu konuyu açsaydım, Kent’in kulağına gide-

bilir ve polis onu tutuklamadan ortadan kaybolurdu. Her neyse, zaten suyu bulandırmak iyi bir fikir değildi.”

“İyi iş çıkardın,” dedi Etienne. “Pascal’ın evine geldiğiniz için size teşekkür edemedim. Çok berbat bir durumdu, o şekilde içeri girmeniz beni ne kadar rahatlattı anlatamam. Neden birden çıkıp geldiniz? Akşam yemeğinizi yemeye vaktiniz olmadı herhalde.”

Noah gülümsedi. “Aceleyle gittiğini görünce gerildim. Sonra ters giden bir şeyler olduğunu hissettim. Eve ulaştığımızda, yan komşu dışarı çıkmış pencerelere bakıyordu. Hâlâ içeride olduğun için endişelenmişti. O yüzden Philippe kapıyı kırarak içeri girdi. O odadaki manzara kadar şoke edici bir şey gördüğümü sanmıyorum. Kan, koku, Belle’in korku içindeki bembeyaz yüzü. Tann’ya şükür onu buldun! Öldürmeyi planlamış olmalı, orada sonsuza dek tutamazdı.” “Sanırım haklısın,” dedi Etienne. “Ama söylediklerine bakılırsa, onu metresi olarak orada tutabileceğini düşünerek götürmüş olmalı. Bir erkek zorla ve acımasızlıkla bir kadının kalbini kazanacağını düşünebilecek kadar nasıl aklını yitirebilir?”

“Kalp demişken, Belle, Jimmy’yi sordu mu? Sanırım Mog’a bir telgraf gönderip onu bulduğumuzu söylemeliyiz ama bu haberin Jimmy’nin buraya gelmesine neden olacağı üzerine bahse girebilirim.”

“Hayır. Senin kim olduğunu bilmek istedi ve ona açıkladım ama bana söylediğin diğer şeylere değinmedim, çünkü dün gece yangını ya da annesinin bariz umursamazlığını dinleyecek kadar güçlü değildi. Ona yangından bahsetmesi gereken kişi sensin. Umarım annesinin tavrını da saklayabilirsin.”

Noah kafasını salladı. “Sanırım yangın bir bakıma iyi oldu. Belle’e o eski evde gördüklerini hatırlatacak bir şey kalmadı ve Mog, Garth ve Jimmy’yle gerçek bir evi olacak.” “Onunla her şeye kaldığı yerden devam edebileceğini düşünmek biraz gerçek dışı olur,” dedi Etienne keyifsizce. Noah Etienne’e bakıp güldü. ‘Yoksa kıskanıyor musun?’ “*Bien sûr, je ne suis pas jaloux*” diye karşılık verdi Etienne. Noah tekrar güldü. Etienne’in birden anadiline geçiş yapması Belle’e karşı hisleri olduğunu kanıtlıyordu. “Hayır, elbette kıskanmıyorsun! Nasıl kıskanabilirsin ki?” Noah Etienne’in kızardığını görmekten hoşlandı. Adamın yüzünün nadiren kızardığına emindi.

“İçeri dönüp Belle’i görsek iyi olacak,” dedi Noah. “Sonrasında da kendini kaybetmeden biraz uyumalısın.” Etienne, Belle’in önceki geceye kıyasla çok daha iyi olduğunu görünce sevindi. Gözleri daha parlaktı, etrafındaki koyu halkalar kaybolmuştu ve yanaklarındaki morluklar daha az belirgindi.

“Bu Noah Bayliss, benim Doktor Watson’ım,” dedi Etienne kocaman bir gülümsemeyle. “İlk karşılaşmamızda kimseyle tanışacak havada değildin.”

“Anladığım kadarıyla, size ne kadar teşekkür etsem az, Bay Bayliss,” dedi Belle. “Etienne beni

bulmak için birkaç kez Paris'i ziyaret ettiğinizi söyledi.”

“Lütfen bana Noah de,” dedi gülümseyerek. “Ve teşekkür etmene gerek yok, daha iyi olduğunu görmek benim için teşekkür sayılır.”

“Şimdi oturun ve bana Mog'dan bahsedin,” dedi Belle, sesinden ve gözlerinden ne kadar heyecanlı olduğunu anlamak mümkündü.

“Ben Mirabeau'ya dönüyorum,” dedi Etienne kapıya yönelerek. “Sanırım bugün ya da yarın buradan ayrılabilirsin, o yüzden döndüğümde sana temiz giysiler getiririm.” “Gabrielle'e en iyi dileklerimi ilet,” dedi Belle. “Ve ona seni bulduğu için borçlu olduğumu söyle.”

Etienne gider gitmez Noah yatağın yanına bir sandalye çekti. “Kırk sekiz saattir kapının önünde nöbet tuttuğunu biliyor muydun?” dedi.

Belle şaşırıldı. “Ama neden? Kimse bana burada zarar veremez.”

“Kâbus görmenden korkuyormuş.”

“Nahoş şeylerin etkisinden çok çabuk kurtulmak gibi bir yeteneğim olmalı,” dedi Belle. “Dün gece iyi uyudum, rüya bile görmedim. Ve bu sabah uyandığımda kendimi daha iyi hissediyordum. Ama benim hakkımda yeterince konuştuk, bana Mog ve annemle nasıl tanıştığınızı anlatın lütfen. Millie'nin arkadaşınız olduğunu duydum, nasıl öldüğünü öğrenmek sizin için korkunç olmalı.”

“Sen kaybolduktan sonra, Mog nerede yaşadığını öğrenip beni görmeye geldi. O sıralar bir sigorta şirketinde müfettişlik yapıyordum ve Mog seni bulmalarına yardımcı olabileceğimi düşünmüş. O bana anlatana kadar Millie'nin başına gelenleri bilmiyordum.”

“Size annem gelmedi mi?”

Sesindeki kırgınlık Noah'ın dikkatinden kaçmadı. “Sanırım Mog kendi inisiyatifiyle hareket etti ve geri dönmen ya da birinin senden haber getirmesi ihtimaline karşı birinin evde olması gerekiyordu.”

Noah kayıp birini bulmak üzerine gerçek bir deneyimi olmadığını açıkladığını anlatarak konuşmaya devam etti.

“Polis olayı pek ciddiye almadı ve Mog perişandı. Ama Jimmy seni bulmam için beni hep cesaretlendirdi; o olmasaydı, çoktan pes ederdim.”

“Jimmy size yardım mı etti?” Belle hem şaşırmış hem de duygulanmış görünüyordu. “Ama onunla nasıl tanıştınız? O nasıl? Hâlâ Ram's Head'de amcasıyla birlikte mi?” “Artık orayı kendisi işletiyor, çok iyi bir genç adam oldu, en iyilerinden biri. O olmasaydı, sanırım sen kaybolduktan sonra Mog kendini toparlayamazdı. O ve Garth Amcası yangında annenin hayatını kurtardılar.”

“Yangın mı?”

Noah korkunun Belle'in gözlerine geri döndüğünü gördü ve başından geçenlerden sonra ona bunu

anlatmanın akıllıca olup olmayacağını merak etti.

“Evet, eski eviniz yandı. Mog herkesi ayağa kaldırıp kızları sağ salim evden çıkardı, ama Annie odasında mahsur kaldı. Garth ve Jimmy onu pencereden girerek kurtardılar. Sonra iki kadını da Ram’s Head’e götürdüler.”

‘Yangın bir kaza mıydı?’

“Kent’in birine yaptırdığını düşünüyoruz,” dedi Noah. “Ama elbette bunu ispatlayamadık ve polis de ilgi göstermeyince elimizden bir şey gelmedi.”

Belle’in gözleri doldu. “Evlerini ve eşyalarını kaybetmeleri onlar için çok üzücü olmalı. Ama neden Garth onları kendi mekânına götürdü? Kaba bir adam olduğu söylenirdi.” “Birçok insan gibi o da şaşırtıcı olabiliyor,” dedi Noah ve uzanıp çarşafıyla gözlerini sildi. “Son iki sene içinde onu çok iyi tanıdım, o sert görüntüsünün altında nazik ve düzgün bir adam var. Elbette, Mog hizmetçileri olduktan sonra onu ve Ram’s Head’i çekip çevirdi.”

Belle çok şaşırmış görünüyordu.

“Dahası da var,” dedi Noah sırtarak. “Mog’la evlenmek istiyorlar. Seni eve getireceğimi yazdığım telgraf onlara ulaşınca, sevinçten havalara uçacaklar ve düğünün çifte kutlama olacağına eminim.”

“Ah, Noah!” dedi Belle heyecanla ve gözleri mutluluk gözyaşlarıyla doldu. “Bu harika bir haber. Mog dünyadaki bütün mutluluğu hak ediyor. Yaşlı bir hizmetkâr olarak kalmaya mahkûm olduğumu sanıyordum.”

“Aşk ve istenilmek onu canlandırdı,” dedi Noah neşeli bir şekilde. “Tam anlamıyla mutlu olmasına engel olan tek şey seni bulamamaktı.”

Belle Mog ve Jimmy hakkında heyecanla birçok soru sordu ama sonra yüzüne bir gölge düştü.

“Annem hakkında hiçbir şey söylemediniz.”

“O iyi,” dedi Noah aceleyle ve Belle’e Annie’nin pansiyonlarından bahsetmeye başladı. “Mog’la arası açılmadı, sadece farklı yollara gittiler. Aslına bakarsan, yangın ikisinin de başına gelen en iyi şeydi. Artık saygıdeğer ve rahat bir hayat sürüyorlar. Eski evin olduğu yerde yeni bir inşaata başlandı. Annie’nin evi oradaki herkes için uzak bir anı olarak kaldı.”

“Peki ben de annem için uzak bir anı mıyım?”

Noah Belle’in elini tuttu. “Annie’nin duygularını ifade edemediğini biliyor olmalısın,” dedi nazikçe. “Bu duygusuz olduğu anlamına gelmez. Bir gün onunla uzun uzun konuştum, kaybolmana çok üzülmediğin için bana geçmiş hakkında her şeyi anlattı. O da senden daha küçükken fu-huşa zorlanmış. Bundan çok yaralanmış ama senden vazgeçmemiş ve yetersiz olduğunu hissettiği anneliği Mog’un sana göstermesine izin vermiş. Ama her zaman belli ede-mese de, seni sevdiğini biliyorum.”

“Peki kayboluşumdan etkilenmedi mi?”

Noah omuzlarını silkti. “O derin bir kadın, Belle. Onu anlamak zor. Hangi açıdan bakılırsa bakılsın, Mog senin gerçek annen, Annie her zaman bunun farkındaydı. Ama şimdi seni büyüttüğü dünya hakkında daha çok şey bildiğini ve senin için elinden geleni yaptığını görebildiğini düşünüyorum.”

Belle burnunu çekti. Noah bunun üzerine düşünmesi için daha fazla konuşmamanın en iyisi olduğunu düşündü.

“Jimmy’yi yeniden göreceğiz hakkında ne hissediyorsun?” diye sordu.

“Bilmiyorum,” dedi Belle sıkıntıyla. “Tanıştığımızda masum çocuklardık. Ben de ondan çok hoşlandım. Ama artık aynı kız değilim, öyle değil mi?”

O kadar üzgün görünüyordu ki, Noah’nın boğazı düğümlendi.

“Hepimiz değiştik,” dedi Noah. “Millie’yle tanıştığımda aşırı erdemlilik taslayan biriydim, ama son iki sene içinde insanları ya da yaşam şekillerini yargılamamayı öğrendim. Jimmy her açıdan büyüdü, Garth bile yumuşadı.” “Ama Jimmy beni eskiden olduğum gibi hatırlıyor, ben de onu öyle hatırlıyorum. O noktaya geri dönemeyiz.” “Hayır, dönemezsiniz. Ama eve geri dönmenin ve Mog ile Garth’ın düğününün heyecanı, belki yeni bir başlangıç noktası keşfedersiniz.”

“Etienne bana Lisette’ten hoşlandığını söyledi,” dedi Belle. “Bunun bir yere varabileceği konusunda umutlan-malı mıyım? Bana karşı çok nazikti.”

“Gabrielle bugün onu ziyarete gitti. Eski dostlarmış. Ona güvende olduğunu söylemenin yanı sıra buluşmamızı ayarlamayı umuyor. Benim oraya gitmem aptallık olur, Lisette’in korktuğu insanların kulağına gidebilir. Ama Li-sette’i son gördüğümde, onu ve oğlunu güvenli bir yere götürmeyi teklif ettim. Gabrielle ona bu teklifin hâlâ geçerli olduğunu söyleyecek.”

“Öyleyse, umarım teklifini kabul eder.”

Noah sırtıttı. “Etienne ülkeme geri dönüp benimkine benzer bir geçmişi olan bir kızla evlenmemi söyledi.” “Böylece onu evde bırakıp Etienne gibi ortalıkta gezip tozabilirsin,” diye karşılık verdi Belle.

Noah şaşkınlıkla ona baktı. “Sana eşi ve çocuklarına olanlardan bahsetmedi mi?”

“Hayır, neden bahsetsin ki?”

“Geçen sene yangında ölmüşler,” dedi Noah. “Yangının kundaklama mı, yoksa kaza mı olduğunu bilmiyor. Ama eskiden çalıştığı organizasyondan ayrıldığı için kasten çıkarıldığına inanıyor.”

Belle’in rengi soldu. “Ne korkunç! Zavallı Etienne. Onları çok sevdiğini biliyorum.”

“Bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyor tabii ki, öncesinde onu tanımıyordum. Ama bu yüzden seni bulmaya, polise isimler vermeye ve tanıklık etmeye bu kadar kararlıydı.

Belle, Etienne’in ailesinin öldüğü haberi karşısında o kadar şaşırılmıştı ki, ne diyeceğini bilemedi. Ailesinin Etienne’in bütün dünyası olduğunu bilecek kadar onu tanıyordu, yoksa gemide onu baştan çıkarmaya çalıştığında kendisinden faydalanabilirdi.

Bütün enerjisini ve anlayışını ona adamak istediği için

Etienne trajediden bahsetmemişti. Kendi acısına rağmen bu kadar düşünceli olması dayanılmazdı. O kurtarılmıştı, ailesiyle iyi bir hayat yaşamaya gidecekti ama Etienne ailesinin anılarıyla baş başa kalacaktı.

Noah, Belle’in üzgün yüzüne baktı ve bir kez daha Etienne ile aralarında anlattıklarından daha fazlası olup olmadığını merak etti. Ama sorması doğru olmazdı, Belle’e bu haberi vererek bir gün içinde yeterince hasara neden olmuştu. İngiltere’dekiler hakkında ona anlatabileceği başka bir şey kalmamıştı, o nedenle havadan sudan konuşmak yerine gitmesinin daha iyi olacağını düşündü. Üstelik, son birkaç gün içinde burada yaşananları tam anlamıyla kayıt altına alabilmesi için düzgün bir şekilde not alması gerekiyordu. Bir de Mog’a yollaması gereken telgraf vardı.

Belle’e gitmesi gerektiğini söyleyince, kız bir an ona boş gözlerle baktı. “Tabii. Beni ziyarete geldiğiniz için teşekkür ederim. Umarım Lisette’le her şeyi yoluna sokabilirsiniz.”

“Umarım yakında kendini buradan ayrılabilen kadar iyi hissedersin.”

Kapı Noah’ın arkasından kapanırken, Belle Etienne’in ona karşı ne kadar teselli edici olduğunu ve Gabrielle ona haber yolladığında yardımına ne kadar çabuk koştuğunu düşünerek ağlamaya başladı.

Bu Etienne’in ona karşı hisleri olduğu anlamına mı geliyordu? Gemide geçirdikleri o son gece ne kadar güzel görüldüğünü hatırladığını söylemişti. O küçük yatakta paylaştıkları öpücükleri de hatırlıyor muydu?

İki senedir kendini üzgün ve yalnız hissettiğinde ve dürüst olması gerekirse, müşterileriyle bile Etienne’i dü-

şünmüştü. Elbette, böyle bir trajedi yaşadığını duyar duymaz birlikte bir gelecekleri olabileceğini düşünmesi utanç vericiydi ama bunun için değilse, kader onları neden bir araya getirmişti?

OTUZ BESİNCİ BÖLÜM

Belle “Bana yazacağına ve yakında İngiltere’ye geleceğine söz verir misin?” diyerek Belle Etienne’e yalvardı.

Kuzey İstasyonu'nda, Calais treninin yanındaki platformdaydılar. Bavullarını alıp çoktan trene binen Noah onlara engel olmadan veda etme fırsatı vermişti.

İstasyon oldukça kalabalıktı ve buhar makinelerinin sesleri, el arabalarıyla itilen bavullar ve seslerini duyurmak için bağırarak insanları yüzünden gürültülüydü. Ama Belle ellerini tutup ona bakan Etienne dışında hiçbir şeyin farkında değildi.

Onun yüzünü sonsuza dek hafızasına kazımak istiyordu. Etienne'in bazen Atlantik Okyanusu kadar soğuk olabilen ama ona bakarken New Orleans'm sıcaklığı ve neşesini taşıyan mavi gözlerini ve dolgun dudaklarının

kıvrımlarını hep hatırlamak istiyordu. Belle onun şapkasını çıkarıp saçlarını karıştırmak istedi, çünkü sabahları uyandığında o çocuksu hali hoşuna gidiyordu.

Mide bulantısı ve yüksek ateş sebebiyle Belle'in bakımevinde beklenenden daha uzun süre kalması gerekmişti. Doktor şoktan olduğunu söylese de, PascaPın onu hamile bırakmış olmasından endişelendiği için olduğunu düşünüyordu. Ama neyse ki, birkaç gün geç de olsa âdet görmeye başlamış ve çok geçmeden iyileşmişti. Karnındaki yara da iyileşmişti, ama ona bakmaktan kaçınıyordu; Pas-cal'm ona yaptıklarını hatırlamak istemiyordu.

Ama Belle'i asıl iyileştiren Etienne'in ziyaretleriydi. Pastalar, meyveler ya da başka ufak tefek şeyler getirip yatağının kenarına oturarak ona o gün gazetede okuduklarını anlatırdı. Belle kendini ona Martha'nın evinde yaşanan komik hikâyeleri anlatırken buldu ve o da kıza geçmişte tanıdığı kötü adamlar hakkında bazı şeyler anlattı. En sonunda yangından ve sonrasında ne kadar dibe battığından bahsetti, ama küçük çiftliğine dair planlarını anlatmaya ve hayallerindeki şapka dükkânı hakkında onu konuşturmaya daha hevesliydi.

Ama çoğunlukla alakasız şeylerden, New York'ta gördükleri yerlerden, okudukları kitaplardan ve görmek istedikleri diğer yerlerden bahsetmişlerdi. Onunla olmak çok kolaydı, Belle'i soru yağmuruna tutmuyor, ne düşündüğünü sormuyordu. Ve ona yanında sıkıldığı gibi bir izlenim hiç vermiyordu.

Mirabeau'ya dönmesine izin verilir verilmez Etienne onu dolaşmaya çıkardığı için Belle en sonunda Paris'i baharda görebilmişti.

Paris orada bulunduğu süre boyunca gri ve kasvetliydi, ama artık ağaçlar pembe ve beyaz çiçeklerle doluydu ve güneş kırmızı ve sarı lalelere vuruyordu, insanlar kalın ve donuk kışlıklarını terk etmişlerdi, kadınların şık pastel rengi elbiseleri ve sevimli bahar şapkalarıyla ağaçlarla süslü bulvarlarda dolaştıklarını görmek güzeldi. Erkekler de daha açık renk takım elbiseler giyiyorlardı.

Seine'de tekne gezisine çıkıp Bois de Boulogne'da yürüyüş yapmışlardı, Versaille'ı gezmiş, Eyfel Kulesi'ne çıkmışlardı. Etraflarındaki çiftler gibi onlar da flört ediyor gibilerdi.

Ama Belle yaptığı her şeyden sonra, o tür hoş bir ilişkiyi ummasının mümkün olmadığını farkındaydı. Eyfel Kulesi'nin platformunda kızların kıkırdadıklarını ve çığlık attıklarını duymuştu. Paris'in panoramik manzarasına baktıkları sırada erkeklerinin korumacı bir şekilde bellerinden nasıl tuttıklarını fark etmişti. Onlar gibi kıkırdaya-bilirdi, Etienne de onu aynı şekilde tutabilirdi ama

ikisinin de hayatın çirkin yanlarına dair bildikleri şeyler masum bir romantizme engeldi.

“Yazacağım, ama seni uyarıyorum yazı dilinde İngilizce’ m iyi değildir,” dedi Etienne. “Yine de, İngiltere’ ye gelmemem en iyisi. Sana her zaman geçmiş i hatırlatacağım ve bu senin için iyi olmaz.”

Belle şaşkınlıkla ona baktı. Etienne’ in sesinin çatlamasından kalbinin tamamen farklı düşündüğünü anlayabiliyordu.

“Ama sana ihtiyacım var,” diye yalvardı Belle gözleri dolarken. “Benden seni unutmamı mı istiyorsun?”

“Denemelisin, ufaklık,” dedi Etienne. “Ben de dene-
meliyim, çünkü senin ihtiyacın olan erkek olmadığımı biliyorum.”

Bekçi düdüğünü çalıp trenin yola çıkmak üzere olduğu konusunda herkesi uyardı. Noah tren penceresinden Belle’ e acele etmesini söyledi.

“Gitmelisin. Ailen seni İngiltere’ de bekliyor,” dedi Etienne.

Belle ayağın ı yere vurup onu sevdiğini itiraf edip birkaç hafta içinde birlikte olacaklarına dair söz verene dek gitmeyi reddetmek istedi. Ama Etienne’ in gözlerindeki üzüntüden bunu asla söylemeyeceğini sezdi, çünkü onun için doğru olanı yaptığına inanıyordu.

“Öyleyse, bana son kez Fransızca bir şey söyle,” dedi Belle ve dudaklarından öpmek için ayak parmaklarının ucunda durdu.

Etienne, Belle’ in yüzünü ellerinin arasına alıp dayanılmaz bir tatlılıkla onu öptü. “*Je defte les incendies, les itiotida-tions, et meme Venfer pour etre avec vous* diye fısıldayıp onu bıraktı. “Şimdi trene. Haydi!”

Belle Noah’ nın deli gibi onu çağırdığı vagonun kapısına doğru hareket etmeye başladı. Etienne’ e son kez bakmak için döndü. “*Au revoir, mon heros,*” dedi ve tıpkı onunkiler gibi Etienne’ in de gözlerinin dolduğunu gördü.

“Belle, gel, haydi!” diye bağırdı Noah bekçi trenin yola çıkması için bayrağını sallarken.

Etienne tren hareket etmeye başlarken binmesine yardım etmek zorunda kaldı. Pencereden sarkıp ona bir öpücük yolladı. Trenin yanında duyamadığı bir şey söyleyerek koştu ve motordan yükselen duman yüzünü neredeyse gizledi.

Ancak uzakta bir nokta kadar kalana dek ona el salladıktan sonra Noalı’ ya katılabildi.

Boş bir kompartıman bulabilmişti. Kapıdan içeri girerken, gülerek kimsenin onlara katılmaması için eşyalarını etrafa saçmak zorunda kaldığını söyledi. Ama sonra ağladığını fark edip ona bir mendil verdi.

Belle gözlerini kurulayıp yanaklarına bulaşan isı sildi. “Kafamı pencereden dışarı çıkarmak gözlerimin sulanmasına neden oluyor,” dedi açıklamak istercesine.

“Benim gözlerim de olur olmadık zamanlarda sulanır, özellikle de sevdiğim insanlara veda ederken,” dedi Noah çarpık bir gülümsemeyle.

Belle kontrolünü yitirip Noah’ya Etienne’i sevdiğini ve Londra’ya dönemeyeceğini söylememek için kendini zor tuttu. Noah herkes en sonunda bir araya geleceği için heyecanlıydı. Onu hayal kırıklığına uğratmak ya da endişelendirmek doğru olmazdı, özellikle de onu bulmak için girdiği onca zahmetten sonra. Ve dönüşü için deli gibi hazırlık yapan Annie, Mog ve Jimmy açısından da acımasızlık olurdu.

Bir de Gabrielle vardı. Bu sabah veda ettikleri sırada kadının Belle’i ne kadar önemseydiğini ve İngiltere’deki geleceği hakkında ne kadar umutlu olduğunu görmüştü.

Belle ona çok şey borçluydu; hatta Gabrielle’in yaptıkları olmasaydı, cesedi Seine’den çıkarılabilir ya da sonsuza dek sığ bir mezarda kalabilirdi. Az konuşan ama onun için çok şey yapan kadına sadece minnet duymuyordu. Gabrielle ona en çok zarar gören insanların bile yeni ve daha iyi bir hayata başlayabilmelerinin mümkün olduğunu göstermişti. Belle’e fahişelik yaptığı günlerinden, boğazını kesen adamdan ve Lisette’in kendisi ve küçük Henri’yle ilgilenmesinden bahsetmişti. Sevdiği ressam öldüğünde o da büyük acı çekmişti; ilgilenmesi gereken Henri olmasaydı, canına kıyabileceğim söylemişti.

“Belki bir daha karşılaşmayız,” demişti kadın Belle’e sarılırken. “Elbette, kapım sana her zaman açık, ama geri dönmek istemeyecek kadar kötü anıların olduğunu biliyorum. Sana olan sevgimi yanında götür, umarım hayallerin gerçekleşir. Benim için tahmin edemeyeceğin kadar çok şey yaptın.”

Tren hızlandığı için Belle’in dönmesi imkânsızdı. Etienne’in gözyaşlarını düşünmesine engel olmak için oturup Noah’ya odaklandı.

“Lisette İngiltere’ye gelecek mi?” diye sordu. Noah geçen hafta içinde onunla iki kez buluşmuş ama görüşmeleri hakkında pek konuşmamıştı.

“Gelmek istediğini söyledi ama onun için çok göz korkutucu olabilir.”

“Tam olarak ciddi olup olmadığını bilmediği için,” dedi Belle. “Çocuğu olan bir kadının kendini güvende hissetmesi gerekir. Onu mektup yağmuruna tutup Londra hak-kındaki en güzel şeyleri anlat. Sana yük olmayacağına dair söz ver, ayrıca oğlunu yakından tanımak için sabırsızlandığını söyle. Bu yeterli olur.”

Noah gülümsedi. “Kulağa çok basitmiş gibi geliyor. Ama ona zampara değil güvenilir olduğumu gösterecek kadar birlikte vakit geçirmedik.”

“Bunu sana bakarak bile anlayabilir,” dedi Belle. Noah’yı bir kardeş gibi görmeye başlamıştı, açık sözlülüğü, hevesi, sakladığı ve karışık hiçbir yönü olmaması hoşuna gidiyordu. “Ve kadınları ilgilendiren konularda benimle konuşup bana güvenebilir. Mog da var, Lisette bana karşı çok nazik olduğu için onu bağına basacaktır.”

“Peki ya sen ve Jimmy?” diye sordu Noah imalı bir şekilde. “Gönderdiği telgrafa bakılırsa seni görmek için dakikaları sayıyor.”

Belle suratını buruşturdu. O da Jimmy’nin çok şey beklediğini hissetmişti ve Etienne’e karşı hisleri düşünüldüğünde, bu onu endişelendiriyordu. “Ona Etienne hakkında çok fazla şey söylemeyeceğine dair bana söz vermelisin. Onu nazikçe hayal kırıklığına uğratmanın yolunu bana bırak.”

“Ona bir şans ver,” dedi Noah yalvararak “Gördüğüm kadarıyla, Etienne bir kaplan gibi; güçlü, cesur ve soylu, ama tehlikeli de... Jimmy daha çok evcil bir kedi gibi, ama zeki, şefkatli, gururlu, sadık ve senin için dişini tırnağına taktı. Onu görmeden ve tekrar tanımadan kalbini kapatma.” “Hayır, bunu yapmayacağım,” dedi Belle. Sonra arkasına yaslanıp gözlerini kapattı ve uyuyormuş gibi yaptı. Etienne’in Fransızca söylediği sözleri hatırlamak istiyordu.

ilk kısmını anlamıştı, Etienne ateşe meydan okuyacağını söylemişti ama gerisini tercüme edemiyordu. O cümleyi bir anda düşünmesi ve gözlerinin dolması, duymak isteyebileceği bir şey olduğunu gösteriyordu ama aklına gelen ilk şey yangınsa, o halde eşi akimda olmalıydı?

Belle, Etienne PascaPın evinde odaya girdiğinde yaşadığı şaşkınlığı ve mutluluğu asla unutamazdı. Kurtarılmaya dair en çılgın hayallerinde bile, Etienne’i kurtarıcısı olarak hayal etmemişti, onu tekrar göreceğini bile hiç düşünmemişti. Ama Phillipe odaya girdiğinde Etienne’le beraber

Pascal’ı bağlarken, hayal gördüğünü sandığı anlar olmuştu. Sonra birden bir doktorun ona uyuması için bir şey verdiği hastane yatağında gözlerini açınca aklını kaçıırıp her şeyi hayal ettiğini sanmıştı.

Sonraki günlerde Belle’i şoktan, stresten ve umutsuzluktan sıyrıran Etienne olmuştu. Noah ona eşi ve çocuklarının başına gelenlerden bahsedince, her şeyle mücadele etmesine yardım edebilen tek kişinin neden o olduğunu anlamıştı.

Belle, Etienne’e karşı derin duygular beslediğini ummasına engel olamıyordu. Ama belki de, bu doğanın yaşadığı travmayı telafi etmesinin bir yoluydu. Onu umutlandıracak bir şey söylememişti.

Etienne’in ona Paris’i gezdirdiği son birkaç gün içinde adam Belle’e olan sevgisinin arkadaşlık ya da kardeşlikten öte olduğuna dair hiçbir şey ima etmemişti. Belle’i New Orleans’a giderken olduğu gibi de öpmemişti.

Gerçekçi olması gerekirse, Belle’in duygularının yanlış olması da mümkündü. Onu kurtardığı için Etienne’i baş tacı ediyor olabilirdi; aynı zamanda geçmişini yüzüne vurmayacak tek erkekti ve bunu bilmek rahatlatıcıydı.

Ama belki de Pascal, Belle’in üzerine, kendini bir daha hiçbir erkeğe verememesine neden olabilecek kara bir gölge düşürmüştü de olabilirdi.

Etienne’in gözyaşlarının ona âşık olduğu anlamına geldiğini düşünmesinin hiçbir yararı yoktu. Tıpkı Belle’in Pascal’ın yaptıklarının etkisinden kurtulamamış olması gibi Etienne de hâlâ yas tutuyordu. Birbirlerine zor anlarında yardımcı olmuşlardı ve belki de hepsi buydu.

Belle ve Noah ertesi sabah erkenden Charing Cross is-tasyonundan Strand'deki meydana çıktılar. Noah, Belle'in bütün yolculuğu bir günde yapmasının çok yorucu olabileceğini düşündüğü için geceyi Calais'de geçirmişlerdi.

Belle vapurdan Dover'ın beyaz kayalıklarını ilk kez gördü. Yıllar boyunca kaç İngiliz'in bu manzara karşısında duygulandıklarını merak etti, çünkü bu görüntü evlerine geldikleri anlamına geliyordu.

Tren Kentish'in kırsalında ilerlerken, Belle her yerin yemyeşil ve verimli olmasına hayran kaldı ve o ana dek kırsal kesime en fazla parklarda yaklaşmış olduğunu fark etti. Amerika ve Fransa'ya gitmiş olmasına rağmen, eve dönüş yolculuğuna kadar otlanan bir inek ya da koyun görmemesi inanılmazdı.

Londra'ya yaklaştıkları sırada Belle'in kalbi gümbür gümbür atmaya başladı, ama tren Hungerford Köprüsü'n-de tıngırdarken, Thames'in güneşin altında gümüşü bir şekilde parladığını, St. Paul'un kubbelerini ve Parlamento Binası'nı görünce heyecandan yerinde duramadı.

Strand her zamanki gibi kalabalıktı ama Belle artık daha fazla motorlu araç olduğunu fark etti. Noah trende bu arabalardan bir tane istediğini ve bir-iki sene içinde atlardan daha yaygın olacaklarını düşündüğünü söylüyordu.

Strand'de yürüyüp karşıya geçtiler ve Covent Garden'a çıkmaya başladılar, Belle daha hızlı yürüyordu. "Yavaş ol," diye sızlandı her iki elinde birer bavul tutan Noah. "Bavullarla sana yetişemiyorum."

Belle onu duymadı bile. Evine ve harikalar diyarına dönmüştü. "Her şey hatırladığımdan daha ufak görünüyor," dedi nefes nefese. "Pansiyonların çok büyük olduğunu, sokakların geniş olduğunu düşünmüştüm ama kü-

çükler, hatta insanlar bile küçülmüş ve sessizleşmiş gibi görünüyordu."

Noah sadece güldü. Her şey ona aynı görünüyor, kulağına aynı geliyor ve aynı kokuyordu: Pis ve yorgun sokaklar, kokmuş kanallar ve at pislikleri. Dilenciler, ayyaşlar, dilenmeyi deneyen paçavralar içindeki çocuklar ve mallarını satmaya çalışan sokak satıcıları, her şey buradan ayrıldığında olduğu gibiydi.

Belle Ram's Head'i görünce koşmaya başladı. İnsanlar durup ona bakıyorlardı ve Noah, Belle'in gri ve beyaz çizgili elbisesi, küçük şık gri şapkasıyla Seven Dials'lı bir kızdan ziyade Parisli gibi görüldüğünü düşündü.

Belle barın kapısına varınca tereddüt etti ve sanki cesaretini toplamak için dönüp Noah'ya baktı.

Noah "içeri gir," diyerek onu cesaretlendirdi.

Belle kapıyı iterek açtı, kalbi o kadar şiddetli çarpıyordu ki, yanından geçen biri rahatlıkla duyabilirdi.

Bira ve sigara dumanı kokusu yüzüne çarptı. İnsanların kafalarını çevirip ona baktıklarını gördü ve bir an geri çekilmek istedi.

Ama sonra Mog'un saf bir mutlulukla adını haykırdığını duydu ve anında gözleri dolan Belle bir anlığına kör oldu.

Toz pembe elbisesiyle bardaki kalabalığı yarararak ilerleyen ufak tefek figür ona annelik yapan kadına benzemiyordu. "Belle, güzel Belle'im," dedi kadın ve Belle kendi gözyaşlarını eliyle silince, ona sarılmak için kollarını uzatan Mog'un da ağladığını gördü.

Büyük bir tezahürat koptu ve yaklaşık elli erkek onları içtenlikle karşıladı. Mog kollarını ona dolamıştı, o kadar sıkı sarılıyordu ki, bütün endişeleri yok olmuştu.

"Dur sana bir bakayım!" dedi Mog.

Sessizlik çöktü, herkes el ele tutuşmuş hem ağlayan hem gülen iki kadının birbirlerini incelemelerini izliyordu.

"Evine hoş geldin, tatlım!" diye bağırdı biri ve herkes ayaklarını yere vurarak tezahüratta bulundu.

Belle kimseyi tanımıyordu ama hepsinin büyüdüğü sırada gördüğü adamlar olduğunu düşündü. Mog adına çok sevindiklerini görebiliyordu. Belle'in hayatı boyunca sevdiği kadın bu insanlar tarafından da sevilirdi.

O sırada, Garth öne çıktı, o da değişmişti. Hatırladığı gibi iri yarıydı, ama her zaman dağınık olan kızıl saçları ve sakalları düzgünce kesilmişti. Üzerinde kaslı kollarım dirseğine kadar sıvıdığı göz kamaştırıcı beyaz bir gömlek ve küçük sarı düğmeleri olan zümrüt yeşili bir yelek vardı. Ama asıl farklılık kocaman gülümsemesindeydi; Belle onu çocukluğu boyunca görmüştü ama hep suratsız ve kabaydı.

"Tanrım, ne güzel olmuşsun!" dedi Garth. "Geri dönmene sevindim. Jimmy nerede? Bütün gün bir ileri bir geri yürüyüp saate ve kapıdan dışarı bakıp duruyordu ama şimdi ortalarda yok!"

"Buradayım, amca," diye yankılandı Jimmy'nin sesi ve herkes bir süredir sessizce durduğu belli olan pencerenin kenarına doğru döndü. "Onu ilk önce Mog'un karşılaşmasını istedim."

Sesi kalınlaşmıştı ve boyu Belle'in hatırladığından se-kiz-on santim daha uzundu. Omuzları neredeyse amcası-mnkiler kadar genişti ve bir zamanlar dik dik duran havuç gibi saçlarının koyulaşmış ve uzaması ona yakışmıştı.

Belle'in hafızasında Jimmy cılız, çilli, sarımsı kahverengi gözleri olan, kibar ve sokak çocuğuna benzeyen biri ola-

rak kalmıştı ama bu Jimmy yakışıklı ve kendine güvenen bir erkekti. Sadece sarımsı kahverengi gözleri aynıydı.

"Senden hiç vazgeçmedi," dedi Garth ve yeğenine gururla baktı. "Haydi, gel seni koca ahmak, gel ve ona sarıl!" Belle bir zamanlar tanıdığı Jimmy'nin böyle bir emir karşısında utanıp sıkılacağını düşündü ama bu yeni Jimmy'nin tepkisi öyle olmadı. Üç-dört adımda yanına gelip onu kollarına aldı ve havada döndürdü.

“Bu günün hiç gelmeyeceğini sanmıştım,” dedi Jimmy, Belle şaşkınlıkla çılgık atarken. “Seni tekrar görmenin ne kadar güzel olduğunu bilemezsin.”

Garth barın arkasına geçip sessizliğin sağlanması için çanı çaldı.

“Hepimiz bu günü bekliyorduk,” dedi sesi barda yankılanarak. “Belle sağ salim eve döndüğü için kutlama zamanı. Onu sadece Mog ve Jimmy’nin anlattıkları kadarıyla tanıyorum, ama onu yakından tanımak için sabırsızlanıyorum. içkilerin müesseseden olduğunu duyurmadan önce, Noah’ya özellikle teşekkür etmek istedim. Onun yardımı ve azmi olmasaydı, Belle’i sonsuza dek kaybederdik.

“O aileden değil, Belle kaçındığında onu tanımıyordu bile. Ama Mog yardımını isteyince, seve seve kabul etti. İki senedir bize dayanma gücü verdi, Mog’u teselli etti, Jimmy’yi destekledi, tavsiyeler verip makaleler yazdı, polisin üstüne gitti ve Tanrı bilir daha neler yaptı. O nedenle, ona Fransa’dan bile duyulabilecek bir Seven Dials selamı verelim.”

Tezahüratlar devam etti, o kadar gürültülüydü ki, Belle ve Mog kulaklarını kapatmak zorunda kaldılar. Noah utanmış görünüyordu ama Jimmy ve Garth onu tutup omuzlarına alarak tezahüratlara katıldılar.

Bolle için hem harika hem de korkunçtu. Geri dönüşünün böylesine büyük bir sevince neden olduğunu ve Noah’ın hak ettiği takdiri aldığını görmek harika olsa da, asıl istediği Mog ve Jimmy’yle yalnız kalıp rahat bir yerde oturarak konuşmaktı. Gürültü edip duran yabancılarla dolu manalı bir bara hapsolünak istemiyordu.

Noah yere indirildikten sonra Garth barın arkasına geçip içkileri servis etmeye başladı ve aniden Jimmy yanlarında belirip bir elini Mog’un, diğerini Belle’in omuzlarına attı.

“Haydi arka tarafa geçin,” dedi. “İki senelik arayı kapatmanız gerek.”

Mog, Belle’in eve dönüş yolculuğu sırasında hayalini kurduğu şeyi yaptı. Bir demlik çay hazırladı. Barın gürültüsü mutfakta da yoğundu, ama Belle fark etmiyormuş gibi yaptı.

“Çok tuhaf geliyor,” dedi Mog meyveli keki kalıbından çıkarıp bir tabağa koyarken. “Geleceğini bildiğim için söyleyeceğim her şeyin provasını yaptım, sormak istediğim bütün soruları düşündüm ama şimdi karşımda olmana rağmen söyleyecek bir şey bulamıyorum.”

“Benim için de aynı,” diye itiraf etti Belle. “Etrafta eski evden beni teşvik edecek şeyler de yok.”

“Hoşuna gitmedi mi?” Mog’un sesi o kadar endişeliydi ki, Belle gülmesine engel olamadı.

“Çok daha güzel,” dedi Belle. Doğruyu söylüyordu. Eski mutfak, bildiği tek evdi, ama sıcak olmayacak kadar büyüktü ve yarı bodrum olduğu için Belle’e hep kasvetli gelmişti. Şimdi dışarıyı alacakaranlıktı ama lavabonun yanındaki geniş pencereden içeri hâlâ ışık giriyordu ve limon rengi duvarlar yeni boyanmış gibiydi. Masa örtüsü pence-

redeki sarı ekoseli perdelerle uyumluydu. Ocağın yanında kilim ve yamalı yastıkları olan iki koltuk vardı. Tezgâh sevimli porselenlerle doluydu, raflarda dizili undan kahverengi şekere ve pirince kadar

her şeyi içeren cam kavanozların bile sarı fistolu kenarları vardı.

Hepsinin Mog'un işi olduğu belliydi. Doğuştan ev kadını olduğu için Belle eski evde de hep dekorasyonla ilgilendiğini hatırlıyordu, ama belki Annie beyefendilerin görmediği yerlere para harcamaya yanaşmadığı için küçük ufak tefek katkılarda bulunabilmişti.

“Buraya ilk geldiğimde berbattı,” dedi Mog. “Yalnız yaşayan erkekler domuz gibi olabiliyorlar!”

“Bana yangından ve en önemlisi de Garth'dan bahset. Noah evleneceğinizi söyledi.”

Bununla birlikte buzlar çözüldü ve Mog hararetle buraya gelişini, etrafı toplayışını ve son olarak Garth'a âşık olmasını ve evlilik teklifini anlattı.

“Biz birbirimizin aynısıyız,” dedi Mog onunla ne kadar mutlu olduğunu gösteren sevgi dolu bir gülümsemeye. “Yoksa tanışıp birbirimizi tamamlayana kadar yarım olduğumuzu mu söylemeliyim? İnsanların iddia ettiği gibi huysuz bir zorba değil ve ben de eskisi gibi bir paspas olmadığımı fark ettim. Aşkı bulabileceğim hiç aklıma gelmemişti, bunun benim gibi kadınlara göre olduğunu düşünmemiştim.”

Belle duygulandığını hissetti ve düğünün ne zaman olacağını sordu.

“Artık eve döndüğüne göre, her şeyi istediğimiz kadar hızlı bir şekilde düzenleyebiliriz,” dedi Mog ve Belle'e bir fincan çay daha doldurdu. Ona çeşit çeşit yiyecek teklif

etmişti ama Belle aç değildi. “Bulunacağını biliyordum, çünkü düğünü geciktiriyordum. Ait olduğun yere döndüğün için artık tam anlamıyla mutluyum.”

“Peki ya Annie?” diye sordu Belle. “Noah bana ne iş yaptığını ve ikinizin farklı yollara gittiğinizi anlattı. Geri döndüğümü biliyor mu?”

“Bulduğunu biliyor. Onu görmeye gittim, ama o zaman bu kadar çabuk döneceğini bilmiyorduk.”

“Ve?”

“Güvende olduğunu duyunca çok sevindi, ama nasıl olduğunu bilirsin. O duygularını belli etmez, kimseyi övmez ya da anlayış göstermez. Eskiden böyle olmasının bir bakıma benim suçum olduğunu düşünürdüm ama dürüst olmam gerekirse Belle, artık buna katlanamıyorum. Eğer huysuz bir ihtiyar olmak istiyorsa, kendi bilir. Onun için koşturmaktan ve bahaneler yaratmaktan sıkıldım. Benim nerede olduğumu ve senin nerede olacağını biliyor. Gelip gelmeyeceğini bekleyip göreceğiz.”

Belle iki sene evden uzakta kalmasının annesini yumuşatıp daha şefkatli kılacağını ummuştu ama görünüşe bakılırsa biraz fazla umutlanmıştı.

“Ama ben, senin hakkında daha çok şey bilmek istiyorum,” dedi Mog konuyu değiştirerek. “En başından başla ve bana bütün hikâyeyi anlat. Beni üzeceğini düşündüğün kısımları atlamak yok.”

irk*

Bir buçuk saatin, iki fincan çay ve bir domuz salamlı sandviçin ardından, Belle nihayet Etienne'in onu kurtar-

dığı bölüme geldi. Bu süre içinde Mog'un gözleri fal taşı gibiydi ve birkaç kez gözyaşlarını tutamamıştı.

“Nasıl bu kadar taze ve güzel görünebiliyorsun?” diye sordu Mog.

“Paris'te on gün dinlenip kaybettiğim kiloyu geri aldım, morluklarım da geçti. Noah, Etienne ve Gabrielle'in nezaketi bana her şeyi unutturdu,” dedi Belle. “Ve yola çıkmadan önce Philippe bana güzel bir ipek bluz ve Fransız parfümü gönderdi.”

“Kontrol edildin mi?” diye sordu Mog nazikçe.

Belle, Mog'un 'frenji' sözcüğünü kullanmaktan kaçınmasına gülümsedi. Artık biraz taşra kadını gibi görünüyor ve konuşuyordu; kimse hayatının yarısını bir genelevde hizmetçilik yaparak geçirdiğini tahmin edemezdi.

“Evet, bakımevindeyken kontrol edildim. Hiçbir hastalık belirtisi yoktu ama doktor belirtilerin ortaya çıkmasının zaman alabileceğini söyledi. Gerçi, tekrar o işe dönmeyeceğim!”

Mog'un yüzü kızarıncaya, Belle ona güldü. “Artık küçük masum bir kızmışım gibi davranamayız,” dedi.

“Sen hep benim küçük kızım olacaksın,” dedi Mog dudakları titreyerek. “Yaşadıklarınızı düşünemiyorum bile.” “Artık hepsi geride kaldı. Sana bunları anlatmak karşımdaki son engel. Biraz param var ve bir şapka dükkânı açacağım. İlk şapkamı senin düğünün için hazırlayacağım.” Jimmy kapının kenarından kafasını uzatıp, “Gitmemi isterseniz, giderim,” dedi.

“Elbette, istemiyoruz,” dedi Belle. “Gel ve bize katıl. Bar hâlâ kalabalık mı? İçerisi iyice sessizleşti.”

“Çoğu evlerine döndü,” dedi Jimmy. “Garth birazdan kapatacağını söyledi. Noah az önce gitti. Yazması gereken bir mektup olduğunu söylememi istedi.”

Belle sırtıp Mog ve Jimmy'ye Lisette'ten bahsetti. “Umarım İngiltere'ye gelir, Noah ondan çok hoşlanıyor. Lisette daha güzel bir hayatı hak ediyor, o iyi ve nazik bir kadın, çok da güzel.”

Belle, Jimmy'nin de hikâyesini dinlemek istediğini görebiliyordu ama ona tasarlaması bir-iki gün sürecek sansürlü bir versiyonunu anlatması gerektiğini biliyordu. Birden çok yorgun olduğunu hissetti, seyahat etmek ve bütün günün heyecanı onu tüketmişti. “Şimdi yatmaya gidebilir miyim?” diye sordu. “Kalıp biraz daha sohbet etmek isterdim, ama çok yorgunum.”

“Elbette,” dedi Jimmy. “Üst katta güvende olduğunu bilmek Mog ve benim için yeterli. Yarın konuşuruz.”

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Keskin bakışlı ve kahverengi dişli Komiser Todd ve meslektaşısı Belle'i sorguladıktan sonra Ram's Head'den ayrılırlarken adam tekrar ona döndü.

“Değerli yardımlarınızdan ötürü teşekkür ederiz, Bayan Cooper,” dedi adam sertçe. “Öğleye kalmadan iki adamı da tutuklamış oluruz. Bay Bayliss bulunduğunuz haberini gönderdiğinden beri onları gözlemliyorduk.” Şaşkınlıktan Belle'in ağzı açık kaldı. İki adam bir saati aşkın bir süredir kurban değil de suçluymuş gibi onu sor-gulamışlardı. Sorgulamanın en başında bunu ona neden söylemediklerini anlamıyordu.

Todd, Annie'nin evinde Millie'nin odasında neler olduğunu ondan detaylı bir şekilde anlatmasını istemiş ve yalanını yakalamaya çalışıyormuş gibi onu durdurup soru-lar sormuştu. Hatta bir ara, üst katta yakalanmaktan korkmak yerine başka bir sebepten yatağın altına gizlenmiş olduğunu bile ima etmişti. Belle'in o zamanlar üst katta neler döndüğünü anlamadığına inanmadığı belliydi.

Belle kaçırılma kısmını anlatmaya geldiğinde, sanki iki yabancı olduğunu o at arabasına macera olsun diye bindiğini düşünüyormuş gibi Todd'un yüzünde alaycı bir ifade vardı. Ancak Madam Sondheim'in evinde olanları anlatırken ağlamaya başlayınca, biraz yumuşamıştı.

Komiser Todd, Belle'e diğer kızların isimlerinin bulunduğu uzun bir liste göstermiş ve herhangi birini tanıyıp tanımadığını ya da onlar hakkında herhangi bir şey duyup duymadığını sormuştu. İsimlerden bazıları Noah'nın bahsettikleriydi ama Belle hiçbirini tanımıyordu. Todd buna da inanmamış görünüyordu.

“Adamları tutukladığımızda onları resmi olarak teşhis etmeniz gerekecek,” dedi Todd, alaycılığa alışıktığı belliydi. “Ve ifadeniz yazıldıktan sonra yüksek sesle okuyup imzalamanızı isteyeceğiz. Bu arada, Paris'te bulunup ailenizin yanına geri getirilmenize çok sevindiğimi söylemeliyim.”

Polisler gittikten sonra Belle içeri döndü ve Jimmy'yi endişeli bir ifadeyle mutfakta beklerken buldu.

“İyi gitti mi?” diye sordu Jimmy.

“Buradaki insanların çoğunun neden polise yardım etmek istemediğini ya da onlardan yardım istemediklerini çok iyi anlıyorum. İki sene boyunca yerlerinde oturdular ama ben geri dönünce, hem de yardımları olmaksızın, bana yalancı muamelesi yapıyorlar,” diye söylendi. “O Todd denen adam ancak bir hamamböceğinin hassasiyeti-nc sahip. Neyse ki sonunda Kent ve Sly'ı bugün tutuklayacaklarını söyledi. Umarım bunu başarabilirler.”

Jimmy anlayışlı görünüyordu. “Söylenenlere göre, rüşvet vermeye çalışsa bile artık kimse Kent'i korumayacak,” dedi. “Sadece Millie'yi öldürdüğü ve seni kaçırdığı için değil, kiracılarını yaşamak zorunda bıraktığı berbat koşullar, kaybolan diğer kızlar ve karşısına çıkan herkese uyguladığı şiddet yüzünden de... Zamanı doldu, bir zamanlar en yakın müttefikleri olan adamlar bile onu terk etti. Asılacağından eminim ve eğer Siy ismi gibiyse, kendi canını kurtarmak için konuşacaktır.”

“Umarım o kızlar bulunup evlerine getirilir,” dedi Belle. “Ama çoğunun kurtarılamayacak durumda olduğunu düşünüyorum.” Karamsarlıkla bir sandalyeye çöktü.

“Garth Amcam günün geri kalanında izinli olduğumu söyledi. Keyfini yerine getirmek için seni dolaşmaya çıkarmamı önerdi,” dedi Jimmy. “Gezmek ister misin?”

“Harika olur,” diye yanıtladı Belle minnettarlıkla. Günün geri kalanını kapalı bir yerde polis on ne kadar adaletsizce davrandığını ya da diğer kızların başına gelenleri düşünerek geçirmek istemiyordu.

“Güneşli bir gün, tekneye binip Greenvich’e ya da Hamstead Heath, hatta Kew Gardens’a bile gidebiliriz.” “Greenvich’e gitmek isterim,” dedi.

Jimmy’nin yüzü aydınlandı ve daha önce mahzende çalıştığı için üst kata çıkıp üzerini değiştireceğini söyledi.

Belle mutfakta kalıp çay fincanlarını yıkadı. Mog sebze almak için pazara gitmişti ve pencereden Garth’ın arka bahçede toplanmaları için boş fiçı ve kasaları istiflediğini görebiliyordu. Jimmy’yle dolaşmaya çıkmak onunla bazı

şeyleri konuşmak için ideal bir yoldu; şimdiye kadar uzak durarak ona karşı insafsızlık ettiğinin farkındaydı.

Önceki gün geç saatlere kadar uyumuş, sonra da Mog günün geri kalanı boyunca ona el koyup düğünde giyeceği elbisenin dikilmeye başlaması için onu terziye götürmüştü. Belle eve döndükten sonra Jimmy’yle konuşabilirdi ama aksine Mog’un öğleden sonra onunla Regent Caddesi’nde alışveriş yapmasını istemişti. Akşam olduğunda ise, Jimmy barın arkasına geçtiği için çok az sohbet edebilmişlerdi.

Jimmy’yle konuşmasını asıl zorlaştıran şey ise Mog ve Garth’ın onlara dair çok büyük beklentileri olmasıydı. Belle bunu çok net görebiliyordu. En üst katta onun için çiçekli duvar kâğıdı, firfırlı perdeleri ve yeni evli çiftlerin tercih edebileceği türden oymalı başlıklı yeni bir çift kişilik yatağı olan bir yatak odası hazırlanmıştı. Yatak odasının yanındaki oda boştu ve Belle bu odanın evlenirlerse, Jimmy’yle ikisinin oturma odası olması için ayrıldığından emindi.

Birbirlerine yakıştırılan iki genç insanın olduğu ailelerde bu tarz varsayımlar ve planların sıradan olduğunu bilse de, Belle bunu bunaltıcı ve gerçekdışı buluyordu. Küçük yaşta sokaktan kaçırılmasaydı, sevgili olacaklarından ve şimdiye kadar evlenmiş olacaklarından hiç şüphesi yoktu.

Ama Mog ve Garth artık sıradan, masum bir kız olmadığını ve edindiği tecrübelerin Jimmy ile arasında büyük bir uçurum yarattığını hesaba katmıyor gibi görünüyorlardı. Belle, Mog ve Garth’ın bunu anlamaları gerektiğini düşünüyordu ama aşkı buldukları için Jimmy’nin ona olan düşkünlüğünün geçmişini silebileceği gibi tehlikeli bir fikre kapılmışlardı.

O sabah daha sonra, bir tekneye binmek için Villiers

Caddesi’nden Thames’e doğru yürüdükleri sırada Belle, Jimmy’nin koluna girdi.

“Karda koşarak buradan indiğimiz günü hatırlıyor musun?” dedi Jimmy.

“Her şey kötüye gittiğinde hep o günü düşünürdüm,” diye itiraf etti Belle. “Birbirimizi bu kadar

büyümüş halde görmek çok tuhaf; ikimiz de iki sene içinde çok değişmişiz.” “Ben değiştiğimi sanmıyorum,” dedi Jimmy ona sırtarak. “Boyum birkaç santim uzadı, kaslarım biraz daha gelişti ama hepsi bu.”

“Hayır, bundan daha fazlası var,” dedi Belle. “Sen artık kendine güveni olan genç bir adamsın. Seninle tanıştığımda annenin yasını tutan bir çocuktun.”

Jimmy suratını astı. “Safmışım gibi konuştun.”

Belle güldü. “Böyle söylemek istemedim. Ben de saftım, o zaman hiçbir şey bilmiyordum, Seven Dials’tan doğru düzgün dışarı çıkmamıştım bile.”

Greenwich teknesine binmek için bekleyen insanların oluşturduğu uzun kuyruğa girerken sohbet etmeye devam ettiler. Jimmy onu son iki sene hakkında konuşmaya zorlamadığı için Belle’in keyfi yerine geldi. Jimmy ona hatırladığı ve hatırlamadığı komşular hakkında hikâyeler anlatıyordu, ama hepsi çok komikti. İyi bir anlatıcıydı, olayları güzel izah ediyordu ama bahsettiği insanları yakından gözlemlemiş gibi alaycılığa kayıyordu. Belle rahatça güldüğünü fark etti ve tekneye binip pruvada oturabilecekleri bir yer bulduklarında dışarı çıkmış olmalarına sevindi, Jimmy’nin yanında kendisini rahat hissediyordu.

Teknede her yaştan insan vardı: Onlar gibi genç çiftler, aileler, yaşlılar ve İngiltere’de tatilde olan birkaç yabancı.

Güneş fazlasıyla ısıtıyordu ve nehrin ışıldamasına neden oluyordu, herkes güzel bir gün geçirmeyi umduğu için neşeli ve dost canlısıydı.

“Hep Mog’un beni bu teknelerle geziye çıkarmasını istemişimdir,” dedi Belle mürettebat geri çekilip tekne akıntı yönünde ilerlemeye başlayınca. “Beni dolaşmaya çıkarmadığı için cimri olduğunu düşünürdüm, ama sanırım Annie hiçbir zaman ona bütün gün izin vermiyordu.” “Bana bir keresinde Annie’ye seni deniz kenarında tatile götürüp götürmeyeceğini sorduğunu söyledi,” dedi Jimmy. “Annie izin vermemiş. O zaman annenin kötü kalpli olduğunu düşünmüş ama daha sonra aranızdaki bağı kıskandığını fark etmiş.”

“Mog’un neden ayrılmadığını bilmiyorum, Annie bazen ona karşı çok acımasızdı,” dedi Belle geçmişini hatırlayarak.

“Senin yüzünden, elbette,” dedi Jimmy. “Ama Annie’ye de düşkün olduğunu düşünüyorum. Ondan önce evin sahibi olan kadının kendisini sürekli bıktırdığını ama Annie’nin onu koruduğunu söyledi. Mog ona iyi davranan insanlara sırtını dönebilecek biri değil.”

“Her şeyi bir arada tutan o olmasına rağmen, kendi değerinin farkında olduğunu sanmıyorum,” dedi Belle. “Bana birbirlerinden nasıl ayrıldıklarını anlat. Annie, Mog’un kendi pansiyonunda olmasını istemedi mi?” “Annie planını kendi yaptı,” dedi Jimmy. “O zaman onun aşağılık olduğunu düşünmüştüm, Mog’u hiç önemsemiyordu ama anlaşılabilir böylesi daha iyi.”

“Ne zaman tenezzül edip beni görmeye geleceğini merak ediyorum. Sence benim onu görmeye

gitmemi mi bekliyordur?”

Jimmy omuzlarını silkti. “O öngörülemez bir kadın. Daha Önce bundan kimseye bahsetmedim ama Noah senin Amerika’ya gönderildiğini öğrendiği zaman onu görmeye gittim. Bu bilgiyi vermenin dışında, onu daha yakından tanımak istedim ama bana karşı ters davrandı. Her neredeyse, ona yazabileceğini söyledi. Bunu yapmış olabileceğine ama ev yandığı için mektubun teslim edilmemiş olabileceğine dikkatini çektim.”

“New York’tan bir kart göndermişim,” dedi Belle. “Hâlâ orada olamayabilecekleri hiç aklıma gelmedi. Onları Jake’s Court’ta hayal ederdim, Mog’un çamaşırları astığını, annemin akşam yemeği masasında kızlarla birlikte oturduğunu. Ve elbette senin de amcanın işleri peşinde koştuğunu düşünürdüm. New Orleans’a gidince doğru düzgün bir mektup yazmayı düşündüm ama Mog ve Annie’nin başımdan geçenlere dair gerçeği bilmelerinin daha kötü olacağını düşündüğüm için bunu yapamadım.” “Bunu anlayabiliyorum,” dedi Jimmy. “Ama Annie’nin tavrını anlayamadım, beni kızdırdı. Her şeyi asıl kurban oymuş gibi kendi lehine çevirdi. Böyle söyleyince, beni kovdu.” Jimmy, Belle’e izini sürmek için yaptığı onca şeyi anlattı. Kent’in ofisine ve Charing’daki evine girmesini anlatırken Belle gülümsedi.

“Evi sence de tuhaf değil mi ama?” dedi Belle. “Ben sadece salonu ve oturma odasını gördüm, ama çok güzeldi, onun gibi bir canavarın yaşamasını bekleyebileceğim türden bir ev değildi.”

“Ben de aynı şeyi düşündüm. Evin neden öyle olduğunu öğrenebilecek miyiz merak ediyorum,” dedi Jimmy düşünceli bir şekilde. “Millie’yi gerçekten oraya götürmeyi planlamış olabilir mi?”

Belle, Millie’nin üst kattaki bir odada kapalı tutulduğunu düşününce ürperdi. “Bundan bahsetmeyelim, aklıma Pascal’ı getiriyor. Sanırım o ve Kent birbirlerine çok benziyorlar.”

“Sana söz veriyorum, son birkaç sene senin için ne kadar korkunç olmuşsa olsun, bir gün uyandığında, tecrübelerinden bir şeyler öğrendiğini fark edeceksin,” dedi Jimmy.

Belle merakla kaşlarını kaldırdı. “Bu Kral Edward’ın evlilik dışı doğan çocuğu olduğumu öğrenmem kadar düşük bir olasılık,” dedi kıkırdayarak.

Jimmy gülümsedi. “Ama bana böyle oldu. Kaybolduğunda o kadar üzgündüm ki, sen benim tek arkadaşımydın ve birden gittin. Ama bu sayede mucizevi bir şekilde hayatım daha iyiye gitti. Yangından sonra Mog bizimle birlikte yaşamaya başladı, o varken amcam daha mutlu oldu ve seni bulmaya çalışmak hepimize bir amaç verip bizi bir araya getirdi. Bar bile daha iyi durumda.”

“Evet, olanların hayatını nasıl geliştirdiğini anlayabiliyorum,” dedi Belle. “Ama hiçbir zaman fuhuşa zorlandığıma sevindiğimi söyleyebileceğimi sanmıyorum.”

“Hayır, o değil ama bununla gelen diğer şeyleri kastettim. Ben geriye baktığımda sadece kendi adıma konuşabiliyorum. Mog’un üzüntüsüne tanık olmak çok kötüydü, ben de çok endişelendim. Karanlık ve kötü bir dönemdi. Ama o günleri yaşamayı, amcamı sevip sayar mıydım? Sanmıyorum. Taptığım Mog’u kazandım ve Noah gibi iyi bir arkadaş edindim. Karşılığında bana güven verdiler ve barı işletmekte başarılı oldum. Artık gerçek bir ailemin ve geleceğimin olduğunu hissediyorum. Ve sadece

ben değil,

Mog ve Garth Amca'nın ne kadar mutlu olduklarına bir bak. Üç kişinin hayatı daha iyiye gitti.”

“Öyleyse, ben de geçmişe bakıp herhangi bir şey kazanıp kazanmadığımı düşünmeliyim,” dedi Belle.

“Henüz bunun için çok erken. Hâlâ masumiyetini kaybettiğini ve canını yakan insanları düşünüyorsun. Ama bahse girerim tanıdığına memnun olduğun insanlar olmalı ve düşünce biçimini değiştiren şeyler görmüş olmalısın. Bir gün benim gibi uyanıp buna sevineceksin.”

“Belki,” dedi Belle. Tanıdığına gerçekten memnun olduğu tek kişi Etienne'di ama bunu söyleyemezdi, o yüzden havadan sudan konuşmaya başladı.

Belle ilginç, küçük eski evleri, nehrin kıyısına yakın barları ve iç kısımda kalan zarif George dönemi yapılarıyla Greenwich'i büyüleyici buldu. Önlerinde uzanan yemyeşil arazilerle Kraliyet Hastane Okulu ve Deniz Harp Okulu'nun muhteşem görüldüğünü düşündü. Nehrin kenarındaki bir büfeden aldıkları turta ve püreden sonra, gözlemesine bakmak için tepeye tırmanıp nehir manzarasının tadını çıkarmak için bir banka oturdular.

“8. Henry buradaki sarayda doğmuş,” dedi Jimmy, her zaman tarih hakkında bir şeyler bilirdi. “Ama yanlış. Gözlemevinin bulunduğu yerde eskiden metreslerini tuttuğu Greenwich Şatosu varmış. Krallar ve kraliçelerin teknelerle nehirde süzülmesi hoş bir manzara olmalı. Zamanın ve boylamların hesaplandığı yerin burası olduğunu düşünmek tuhaf, böylece insanlar bunu dikkate alarak dünyanın her yerinde denize açılabilir.”

“Ram's Head'i işletmeye devam edecek olmaktan memnun musun, yoksa başka planlar var mı?” diye sordu Belle.

Birçok konuda konuşmuşlardı. Jimmy ona Kral Edv/ard'ın cenazesini ve bir senic sonra 5. George'tın taç giyme töreninde geçit törenini güzel bir yerden izleyebilmek için bütün gece beklediğini anlatmıştı. Yokluğunda kadınlara oy hakkı tanınmasını savunanların neler yaptığını, kaçının hapisanede zorla beslendiğini ve Epsom yarış pistinde kendisini KraFm atının altına atanın nasıl öldüğünü anlatmıştı. Mog ve Garth'ın onlar hakkında hararetli tartışmalara girdiklerini söylemişti. Mog onlara hayrandı, ama Garth evde kalıp ailelerine bakmalarını, politika ve oy verme işini erkeklere bırakmaları gerektiğini düşünüyordu.

Titanik'in 15 Nisan'da, Belle hâlâ Paris'teki bakımevinde iyileşmekle meşgulken, ilk yolculuğunda batmasından da bahsettiler. Noah gemi buzdağına çarpınca yaklaşık bin kişinin öldüğünü söylemişti ama bunun onu üzeceğini düşünüp daha fazla anlatmamıştı. Belle de trajediden bahseden Fransızca gazeteleri okuyamıyordu. Ama Jimmy her şeyi biliyordu ve ona öylesine detaylı bir şekilde anlatmıştı ki, duyan gemide olduğunu sanabilirdi.

Belle, Jimmy'nin olan bitenden, komşulardan ve Mog ve Garth'dan bahsetse de, işi hakkında sorduğu soruya cevap vermediğini fark etti. O yüzden tekrar sordu.

“Sanırım Garth Amcam ve Mog evlendiklerinde Londra'nın merkezinden uzaklaşmak isteyecekler,”

diye yanıtladı Jimmy. “Kalıp barı işletebilirim ama pek istemiyorum. Sen bulunmadan bir süre önce Paskalya’da hepimiz Blackheath’e gitmiştik. O zaman orada bir bar bulmaktan başka bir şeyden bahsetmemişlerdi, ama sen eve döndüğünden beri bu konu unutuldu.”

“Blackheath nerede?” diye sordu Belle.

Jimmy arkalarını işaret etti. “Greenwich Parkı’nın öteki tarafında. Dover yolu oradan geçiyor, birçok insan artık motorlu taşıt aldığı için seçilebilecek güzel bir yer. Üstelik o tarafa birçok yeni ev inşa ediyorlar. Garth doğru barı bulursa, pansiyon da açabilirler. Bence bu harika bir fikir. Heath gölleri olan güzel bir yer, biz oradayken bir panayır vardı. Yazın orada kriket oynuyorlar ve köy de gerçekten çok sevimli.”

“Oraya gitmek istiyor gibisin,” dedi Belle. “Şapka dükkânı için iyi bir yer olur mu?”

Belle, Jimmy ve Mog’a Amerika’dayken şapkacılığı öğrendiğini ve bir dükkân açmak istediğini anlatmıştı ama geri dönmesinin heyecanı ve polisle ilgili mesele nedeniyle, pek tepki göstermemişlerdi.

“İdeal olur,” dedi Jimmy. “O, tarz bir köy, şehirde çalışan birçok adamın ve modern ve şık olmakla gurur duyan kadınların olduğu, orta sınıfa dahil insanlar yaşıyor.”

Belle kimsenin onu tanımadığı bir yerde hayata başlama fikri karşısında aniden heyecanlandı. Ama bir cinayet duruşmasının baş tanığı olarak geçmişinin onu takip edeceğini anlayınca heyecanı söndü.

“Ne oldu?” dedi Jimmy onun yüzünün düştüğünü görünce.

Belle açıkladı.

“İnsanlar o tür şeyleri uzun süre akıllarında tutmazlar,” dedi Jimmy onu rahatlatırcasına. “Eski gazeteleri ateş yakmak için kullanırlar, hepsi bu ve işleri biter. Unutmakta zorlananlar sadece aile ve yakın arkadaşlardır. Ama ismini değiştirebilirsin, böylece kimse mahkemeye bağlantın olduğunu bilemez.”

Belle bir süre bunu düşündü. “Kendimi Belle Cooper dışında başka bir isimle hayal edemiyorum,” dedi en sonunda.

“Benimle evlenirsen, Belle Reilly olursun.”

Belle, Jimmy’nin herhangi bir şekilde üzerine gitmesinden korkuyordu, ama böyle utanmadan, rahatça söylemesi kıkırdamasına neden oldu. “Bir kızın ismini değiştirmekten daha sağlam nedenlerden ötürü biriyle evlenmeyi kabul etmesi gerekir,” dedi.

“Bu doğru,” dedi Jimmy onun gibi umursamazca. “Ama fazlasıyla saygın olan Blackheath’e taşınırsak, insanların konuşmalarına engel olmak için kardeşinmişim gibi yapmam gerekir. Ve bu çok zor olur. Seni eşim olarak tanıtmak çok daha kolay olur. Hem bir dükkân bulmanı da kolaylaştırır, mülk sahipleri kadınların tek başlarına dükkân kiralamalarına karşı çok önyargılılar.”

Belle bu konuşmanın onu endişelendirmesi gerektiğini düşündü, ama öyle hissetmiyordu. Jimmy'nin söylediği her şey doğrudu.

Nasıl karşılık vereceğini düşünmesine fırsat vermeden, "Kan koca meselesini sadece ismen kastettim," dedi Jimmy. "Yaşadıklarından sonra, bir erkeğin hayatını ele geçirmesinin ihtiyacın olan en son şey olduğunun farkındayım." Belle onun içtenliği karşısında duygulandı. "Bu senin için hiç adil olmaz, Jimmy," dedi kısık bir sesle.

"Yatağımı paylaşmak istememeni mi kastediyorsun?" diye sordu Jimmy açıkça.

"Evet ve sana karşı aynı şeyleri hissetmememi," dedi Belle beceriksizce. "Senden çok hoşlanıyorum Jimmy ve sana güveniyorum, çok iyi arkadaş olabiliriz, ama..." Belle ne diyeceğini bilmeden duraksadı.

"Beni elinle," dedi Jimmy elini tutarak. "Ben sadece bir öneride bulundum, hepsi bu. Tek istediğim yaşadıklarını atlatman, arkadaşın olmak ve ne yapmaya karar verirsen seni desteklemek."

Belle onun sarımsı kahverengi gözlerine bakınca, ilk tanıştıklarında gördüğü şeyi, dürüstlüğü gördü.

Greenwich Parkı'nın içinden geçip diğer ucundaki demir kapılara vardılar ve Jimmy ona önlerinde uzanan geniş yeşilliğin Blackheath olduğunu söyledi. Kiminin yanında bebek arabası olan annelerinin göz kulak olduğu, gölde teknelerini yüzdüren birkaç küçük çocuk, denizci kostümü giymiş çocuklar ve güzel elbiseli kızlar vardı.

Heath'in ötesinde kuleli bir kilise görülüyordu. Manzara Seven Dials'ın keşmekeşinden öylesine uzaktı ki, Belle bir an duygulandı.

"Annem bir keresinde şu çocuk kadarken beni buraya getirmişti," dedi Jimmy yedi yaşlarında bir çocuğu işaret ederek. "Hiç söylemedi ama böyle bir yerde yaşamamızı ve sokakta oynamak yerine gölde tekneyi yüzdürmemi istediğini hissettim. Geçinebilmemiz için çok çalışması gerekti. Ama hiç şikâyet etmedi."

"Bu yüzden mi burada yaşamak istiyorsun?" diye sordu Belle.

"Evet, bir bakıma o yüzden istiyorum sanırım. Günün birinde çocuklarımla olmasını ve teknelerini yüzdürmeleri ve kriket oynamak için onları buraya getirmek istiyorum. Ama en çok da, burası gibi geniş bir yerde yaşamak, her sabah uyandığımda kuşların cıvıltısını duymak ve mutlu olmak istiyorum."

"Bence bu çok güzel bir istek," dedi Belle ve kendisinin de aynı şeyleri istiyor olduğunu fark etti.

Mog'a ev işlerinde yardım etmekle geçen sonraki günlerde, Belle kendisini sık sık güneşli Heath'i, gölü ve tekneleri düşünürken buldu. Oxford ve Regent Caddelerinde şapka alınabilecek birçok yer varken Seven Dials yakınlarında bir yere şapka dükkânı açmanın riskli olacağını çoktan anlamıştı. Blackheath kulağa harika geliyordu ve dükkânının onu son iki sene içinde yaşadıklarını ve Kent ve Siy tutuklanır tutuklanmaz yakın gelecekte olacağını düşünmekten uzaklaştıracağını hayal ediyordu.

Ama şimdilik polis adamları yakalamayı başaramamıştı ve bu yüzden Belle her geçen gün daha çok geriliyordu. Kent İngiltere'ye geri döndüğünü duyduysa, onu bulup öldürmek istemesinin çok olası olduğunun farkındaydı. Geceleri tedbirli bir şekilde kapıları kilitlemelerinden ve her dışarı çıktığında ona eşlik etmekte ısrar etmelerinden Belle, Garth ve Jimmy'nin de bunu düşündüğünü biliyordu.

Jimmy günün ve akşamın büyük bir bölümü meşgul oluyordu ama bar kapandığında Belle'le beraber mutfaktaki sobanın yanında oturup sohbet ediyorlardı. Yavaş yavaş Belle ona New Orleans'tan, Faldo'dan ve Marsilya'ya gidişinden bahsetti. Önceleri hikâyesini sansürleyip ona sadece eğlenceli kısımları anlattı ya da olaylara seyirciymiş gibi izah etti. Ama Jimmy'nin kolay kolay şoke olmadığını fark edince, giderek ona her şeyi olduğu gibi anlatmaya başladı.

“O çocuk çok anlayışlı,” dedi Mog, Jimmy'nin Belle'e Bow Caddesi'ndeki polis merkezinde ifadesini okuyup imzalaması için eşlik ettiği gün. “Sanırım barda çalıştığı için her türlü hikâyeyi duymuş olmalı, burada yaşayan biri uzun süre masum kalmaz. Ama Jimmy kimseyi yargılamaz, sanırım en çok bu yanını seviyorum.”

Belle ona katılmadan edemedi. Hatta Jimmy'ye ondan iyi bir rahip olacağını söyleyerek takıldı.

“Günah çıkaranları dinleyebilirim,” dedi Jimmy gülerek. “Ama dua etme ve tüm o yasaklarla uğraşamam.”

Belle, Jimmy'nin ‘yasaklarla’ cinsel ilişkiden kaçınmayı kastedip etmediğini merak etti. Yokluğunda Jimmy'nin birkaç genç kadınla çıktığını biliyordu, ama hâlâ bakir olmasından şüpheleniyordu. Akımın bir köşesinde saklanan evlilik teklifi en olmadık anlarda ortaya çıkıyordu. Belle evlenme teklifini kabul etmenin dünyadaki en kolay şey olabileceğini düşündü; bir anda herkesi mutlu edebilirdi, hatta kendini bile, çünkü her geçen gün ondan daha çok hoşlanıyordu. Ama hâlâ Etienne'i düşünürken ve gelip ona sahip çıkmasını umarken, Jimmy'ye teklifini kabul edebileceğini düşündürmesi doğru olmazdı.

Ama Etienne'den mektup yoktu. Londra'ya döneli iki hafta olmuştu ve Fransa'dan gönderilen bir postanın buraya ulaşmasının bundan daha uzun süreceğini düşünse de, yüreğinde Etienne'in ona mektup göndermediğini biliyordu.

Garth kadınların banna girmesine izin vermezdi. Tavrı sıra dışı sayılmazdı; otel barlan ya da tiyatrolara yakın salonlar dışında birçok mekân sahibi aynıydı. Mog arada sırada öğle yemeklerini servis etmeye yardım ederdi, ama geceleri asla çalışmazdı. Garth bazen içeri girmeye çalışan kadınların ‘gecenin kadınları’ olduklarını söyler ve onlara izin vermezdi.

Tanımlaması çok yerinde değildi, çünkü Seven Di-als'taki hayat kadınları akşam olmasını beklemezler, sabahın dokuzunda sokak köşelerindeki yerlerini alırlardı. Belle'in çocukluğu boyunca sokak köşelerinde olmuşlardı ancak Belle o zaman onları pek fark etmemişti. Ama şimdi onları fark etmekle kalmayıp çok iyi anlıyordu: Kirli ve darmadağınıklardı, kimisinin doğru düzgün örtmediği kırışık göğüsleri ortadaydı, saçları haftalardır yıkanmamıştı ve yiyecek yerine unutmak için ucuz cın almayı seçtiklerinden bir deri bir kemiklerdi.

O nedenle, bir gece Belle ve Mog mutfaktayken bardan rahatsız edici kadın sesleri geldiğini duyunca,

Belle şaşkınlıkla kafasını çizim defterinden kaldırdı.

“Orada neler oluyor?” diye sordu Belle.

Mog dikişini kenara koyup pencereden dışarı baktı. “Yağmur yağmıyor, genellikle o zaman Garth’ı onları içeri alması için zorlarlar. Sokakta bir şey oldu herhalde. Gidip bakacağım.”

Mog bara açılan kapıyı açıp kenarından baktı. “Jimmy!” diye seslendi. “Neler oluyor?”

Belle yanıtını duyamadı ama Mog geri dönüp oturdu. “Birazdan gelip açıklayacağını söyledi. Ama içeride bir grup kız var, Pearl’dekilere benziyorlar ve Garth hepsine birer içki verdi. O yüzden, dışarıda bir şey olmuş olmalı.” Pearl birkaç sokak ötedeki bir genelevdi. Mog sahibinin Kent olduğu söylendiği için birkaç gün önce oradan bahsetmişti.

“Belki de polis onu bulmak için baskın düzenlemiştir?” dedi Belle.

“Eğer sebebi buysa, herhalde bütün kızları merkeze götürürlerdi,” dedi Mog ve endişeli bir şekilde kaşlarını çatı.

Seslerin giderek yükselmesini duymak ama neler olduğunu bilmemek bıktırıcıydı. Mog birkaç kez dinlemek için kapıya gitti, ama neler konuşulduğunu bir türlü anlamadı. Sonra kapanış saatinin yaklaştığını belirtmek amacıyla çalınan çanı duydu ve herkes gitmeye başlayınca sesler giderek dindi.

En sonunda Garth içeri geldi. Keyifsiz görünüyordu.

“Ne olmuş?” dedi Mog yanına gidip kollarını beline dolayarak.

“Polis Pearl’e baskın yapmış,” dedi. “Kent içerideymiş ama silahı varmış ve polislerden birini vurup pencereden kaçmış. Seven Dials’ta kargaşa çıkmış. Kızlar Belle için gelip haber vermek istemişler.”

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Belle bütün gece dönüp durdu, Mog’un yatakta yanında yattığının ve Jimmy ve Garth’ın sırayla aşağıda nöbet tuttuklarının fazlasıyla farkındaydı.

Yatmaya gitmeden önce, Jimmy polis memurunu vuran Kent’in Belle’i de öldürmeye çalışmasının anlamı olmayacağına dikkatlerini çekmişti, çünkü suçlarına tanıklık etsin ya da etmesin, asılacaktı. Garth, Kent’in her şeyden çok ülkeyi terk etmenin bir yolunu arıyor olması gerektiğini söylemişti ve iki adam da mantıklı konuşuyordu. Ama Belle, söz konusu Kent ya da Pascal gibi adamlar olduğunda, mantığın işlemediğini hissediyordu.

Yatmadan önce yatak odasının penceresinden baktıklarında Monmouth Caddesi’nde iki polisin devriye gezdiğini görmüşlerdi. Mog, Seven Dials’ın her yerinde po-

lis olacağını söylemiş ve etrafın ne kadar sessiz olduğuna dikkatini çekmişti, her zamanki sarhoşların ve fahişelerin hiçbiri ortada yoktu.

Belle en sonunda uykuya dalmış olmalıydı, çünkü birinin alt katın kapısını çalmasına irkilerek uyanınca havanın aydınlanmış olduğunu gördü.

Mog haşlanmış bir kedi gibi yataktan fırlayıp şalını omuzlarına sardı. “Burada kal,” dedi Belle’e. “Ben merdivenlere gidip Jimmy ya da Garth’ın kapıyı açıp açmayacağına bakacağım.”

Belle saate bakınca altı buçuk olduğunu gördü. Artık uyuyamayacağını bildiği için kalkıp giyindi.

Mog yatak odasına geri döndü. “Noah geldi,” dedi. “Jimmy onu içeri aldı.”

Belle hızla aşağı inince, Jimmy’yi tamamen giyinmiş bir halde mutfakta Noah ve üzerinde sadece pantolonu ve yeleştiği olan ve uykulu bir şekilde esneyen Garth’la birlikte buldu.

“Noah son gelişmeleri öğrenmek için polis merkezine gitmiş,” dedi Jimmy.

Belle demliğı ocağı koydu. Bazen Mog’a dönüştüğünü düşünüyordu, çünkü o da krizlerde böyle yapardı.

“Bu kadar erken geldiğim için özür dilerim, ama bilmek isteyeceğinizi düşündüm. Siy dün öğleden sonra tutuklanmış,” dedi Noah. “Bildiği her şeyi anlatmış olmalı, çünkü başka türlü polis Kent’in dün gece parayı toplamak için Pearl’e gideceğini bilemezdi. Neden içeri girmeden önce onu yakalamadıklarını kimse anlamış değil, aptallar işte. Her neyse, süvariler gibi Pearl’e girmişler. Açıkçası, silahı olduğunu düşündüklerini sanmıyorum. Kent ofis

olarak kullandığı üst kattaki odadaymış. Sesi duyunca pencereden kaçmaya çalışmış ve o sırada bir polis memuru odaya girince onu vurmuş.”

“Ölmüş mü?”

“Oracıkta ölmüş,” dedi Noah üzüntüyle. “Üç küçük çocuğı olan genç bir adammış. İçerideki karışıklığı bir düşünün, anlatılanlara göre, ev dar koridorların ve ufak odaların olduğu bir tavşan yuvası gibiymiş. Bütün kızlar çığılık atarken ve adamlar üstünü giymeye çalışırken, tam bir curcuna çıkmış olmalı. Kent pencereden çatıya çıkmayı başarmış ve oradan da sokağı atlayıp Pearl’ün önünde bekleyen polislerden kaçmış.”

“Yani, hâlâ firari mi?” diye sordu Belle gergin bir şekilde. “Evet, ama geniş çaplı bir arama sürüyor. Londra’daki bütün polisler dışarıda; hiçbir şey onları içlerinden birinin ölmesi kadar motive edemez.”

“Pearl’ün sahibinin o olduğunu biliyorlarsa, neden daha önce söylemediler?” diye sordu Jimmy.

“Bunu bildiklerini sanmıyorum. Pearl tutuklandı. Sanırım onu ele vermektan korktuğunu söyleyecek.”

Mog mutfağı girdiğinde korkudan yüzü bembeyazdı. “Pearl’ün kızları nereye gitti?” diye sordu.

Noah omuzlarını silkti. “Hiçbir fikrim yok ama önünden geçerken polisin evi kordon altına aldığını gördüm. Kızların biraz akli varsa, bir süreliğine oradan uzak dururlar.”

“Orası onların evi, Noah,” dedi Belle, Millie öldürüldüğünde nasıl olduğunu hatırlayarak: Çok fazla histeri ve korku vardı ama en azından kızların evde kalmalarına izin verilmişti. “Bütün eşyaları orada ve çoğunun gidebilecek başka bir yeri yok.”

“Sence başka bir yere gitmeli miyiz?” diye sordu Mog. Garth ona bakınca ne kadar korkmuş olduğunu gördü ve yanına gidip sahiplenici bir tavırla kollarına aldı. “İstesem de buradan ayrılamam,” dedi. “Biz köşeyi döner dönmez içeri girerler. Senin ya da Belle’in gözümün önünden ayrılmanıza da izin veremem. Ama Kent buraya gelmeyecek. O aptal değil, olsaydı, günler önce yakalanmış olurdu. O yüzden kalıp her zamanki gibi işimize bakacağız ama tedbiri elden bırakmadan.”

“Hadi, oturup kahvaltı edelim,” dedi Belle. Kızartma tavasını kancasından çıkardı, bunun Mog’u masayı hazırlamaya teşvik edeceğini biliyordu.

Yaklaşık on beş dakika sonra hepsi masanın etrafında oturmuş domuz pastırmalı yumurtalarını yiyorlardı ve herkes yine sakindi.

“Dün gece uğramak istedim,” dedi Noah bir dilim ekmek alırken. “Paris’teki ofisten dün bir telgraf aldık, polis diğer kızın cesedinin bulunduğunu yazmış. Ama geç saatlere kadar bu konuyla ilgili bir makale üzerinde çalıştığım için uğrayamadım.”

“Pascal’ın bahçesine mi gömülmüş?” diye sordu Belle. Tüplerinin diken diken olduğunu hissedebiliyordu.

“Hayır, bahçeyi tamamen kazmışlar ama hiçbir şey bulamamışlar. Sacre-Coeur’un arkasındaki bir atık alanındaymış. Kaldırım döşemek için yer seviyesini eşitleyen işçilerden biri bulmuş. Kızı büyükannesinin ona verdiği kolye sayesinde teşhis etmişler.”

“Nasıl ölmüş?” diye sordu Garth.

“Yemek yerken bundan bahsetmek zorunda mıyız?” dedi Mog sesi titreyerek.

Noah özür diledi, ama kızın boğularak öldürüldüğünü de söyledi.

“Peki bunu Pascal’ın yaptığını kanıtlayabilirler mi?” diye sordu Belle.

“Evinde bazı giysiler bulmuşlar,” dedi Noah. “Kaybolduğu gece kızın giydiği kıyafetlermiş. Bu Pascal’ı suçlu bulmaları için yeterli görünüyor.”

“Oradaki polislerden biri olsaydım, onu döve döve itiraf ettirirdim,” dedi Garth sertçe.

“Bunu şimdiye kadar yapmadılarsa, şaşırırım,” dedi Noah sırıtarak. “Mahkemesi her an başlayabilir. Haberini yapmak için Paris’e gideceğim.”

“Benim de gelmem gerekir mi?” diye sordu Belle. “Sanmıyorum. Philippe biz oradayken ifadenin onlar için yeterli olacağını söyledi. Madam Sondheim’ı da tutuklamışlar. Onun duruşması için orada olman gerekebilir, ama henüz zaman var. Hâlâ işlediği suçlar hakkında delil topluyorlar ve elbette zincirdeki diğer kızlar hakkında da.” “Peki ya Lisette?” diye sordu Belle. “Kamıt verecek mi?” “Bu

konuyu onunla konuşabilirsin, şu an yolda ve buraya geliyor,” dedi Noah gülümseyerek, heyecanı gözlerinden belliydi. “İki gün önce ondan bir mektup aldım. O zaman oğluyla birlikte Normandiya’daki teyzesinde olduğunu ve bir hafta içinde Dover’a varacaklarını yazmıştı. Bugün daha sonra onun için bir yer bakacağım. Yaşadığım yere yakın.” “Etienne’in tüm bunlardan haberi var mı?” Belle onun hakkında soru sormadan edememişti. Jimmy’nin gözlerinin üzerinde olduğunu hissetti ve hevesinden bir rakibi olduğunu anlamamasını umdu.

“Kilisenin yakınında bulunan cesetten haberi olmayabilir

ama Madam Sondheim’dan haberi olacak, her açıdan Fransız polisine çok yardımı dokundu. O cesur ve artık fişlenmiş bir adam. Ama bana genç kız ticaretini durdurma görevini üstlenen bir adam gibi geliyor ve uzun zaman önce kendi güvenliği hakkında endişe etmeyi bıraktığını sanıyorum.”

Belle, Jimmy’nin kırıcı bir tür söz söylemesini bekledi ama genç adam bir şey söylemeyerek onu yanılttı.

O gece daha sonra, bar kapandığında, Jimmy barda Kent’in polis memurunu vurmasıyla ilgili konuşulanları aktardı.

“Hepsi Kent’i çok iyi tanıyormuş gibi konuşuyor,” dedi Jimmy öfkeyle. “Ama iki sene önce onu bulmaya çalışırken, o korkak beyinsizlerin hiçbiri adam hakkında hiçbir şey bilmiyordu.”

Belle sadece güldü. İyi huylu Jimmy’nin bu kadar öfkelenmiş olduğunu görmeyi komik buluyordu. “Onu tanıdıklarını sanmıyorum, insanlar böyledir. Londra nüfusunun yarısının *Titanik*’te batan bir akrabası ya da arkadaşı olduğunu iddia ettiğine bahse girebilirim.”

Jimmy ona katıldı. “Haberin ortaya çıktığı gün sadece bunu duyduk. Bahse girerim, Karındaşenjack kurbanlarını avlarken, yüzlerce kız pençelerinden kurtulmayı başardığını iddia etmiş olmalı.”

“Polis hâlâ sokakta devriye geziyor mu?” diye sordu Belle. Garth kızın burnunu bile kapıdan dışarı çıkarmasını yasaklamıştı.

“Evet, her yerdeler ve insanlar bundan şikâyetçi. Dükkân sahipleri insanların alışveriş yapmalarına engel olduklarını söylüyor, hayat kadınları müşteri bulamıyor ve kapkaççıların kapıp kaçabilecekleri cepler kalmadı.”

“Barın müşterileri azaldı mı?”

“Hayır, işin garip yanı, her zamankinden daha yoğunuz. Hatta bu gece buralarda yaşamayan müşteriler bile geldi.”

“Kraliçe Victoria öldüğünde, Annie’nin evindeki yoğunluk artmıştı,” dedi Mog çekinerek. “Şimdi, monarşinin ölmesinin insanları neden şehvete sürüklediğini bana siz söyleyin.”

Üçü de gülmeye başladı ve kendilerini durduramadılar. Belle için özellikle eğlenceliydi, çünkü genelevde kapıların ardındaki telaşlı manzaraları hayal edebiliyordu. Ama Jimmy’ye neyin bu kadar komik geldiğinden emin değildi.

Yine de, sağlam bir kahkaha atmak hepsine iyi geldi.

Londra'ya döndüğünden beri, Belle her sabah barı temizleme görevini üstlenmişti, Mog'a diğer işleri bırakıyordu. Bu işin iyi yönlerinden biri, mektupları her zaman onun almasıydı. Etienne'den bir mektup alırsa, Jimmy'nin üzüleceğini ve Mog'un çok fazla soru soracağını biliyordu, o yüzden herhangi bir mektup görmemeleri en iyisiydi.

Londra'ya dönüşünden sonra iki haftayı aşkın bir süredir tek bir mektup bile almadığı için neredeyse Etienne'den vazgeçme noktasındaydı. Ama o sabah bara inip posta kutusunun altında, yerde beyaz bir zarf olduğunu görünce hemen yanına koştı. Zarfi önlüğünün cebine koyup odasında okumak için üst kata çıktı.

Üzerinde Fransa'ya ya da başka bir yere ait bir pul yoktu ama Etienne'in İngiltere'ye geldiğini ve ona haber vermek istemiş olabileceğini umarak zarfı yırttı. Ama tek sayfanın üzerindeki adresin King's Cross'a ait olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradı. Mektup annesindendi ve hayal kırıklığına uğradığı için Belle kendini biraz suçlu hissetti.

“Sevgili Belle” yazıyordu. “İngiltere'ye sağ salim dönmene çok sevindim. Seni ziyaret edemediğim için beni bağışla lütfen, ama Mog'la aram iyi değil ve oraya gelemem. Bu sabah pazara giderken benimle daha sonra Maiden Lane'deki kafede buluşmanı umarak bunu kapının altından attım. Mog'a hiçbir şey söyleme, seni hep kendisine saklamak isterdi, gelmene engel olur. Saat 10.30'da orada olacağım.

Seni seven annen.”

Belle mektubu birkaç kez okuduktan sonra önlüğünün cebine soktu. Mog'u çok sevmesine rağmen, annelik rolünü üstlendiği için Annie'nin gerçek bir anne olma fırsatını hiç edinemediğini görebilecek kadar olgundu.

Artık Noah'nın anlattığı kadarıyla, Annie'nin fuhuşa zorlandığına bildiği için neden bu kadar soğuk ve mesafeli olduğuna dair yeni bir bakış açısı edinmişti. Ama Belle çocukken hiç açlık çekmemiştir, kimse ona acımasızca davranmamıştır, hatta birlikte okula gittiği ve saygın ebeveynleri olan kızların çoğundan daha iyi bir hayatı olmuştu.

New Orleans'tayken hamile kalsaydı, iyi bir anne olur muydu? Kimse gerçekten başına gelene kadar bu soruya cevap veremezdi. Ama annesinin yanma gitmesi gerektiğini hissediyordu. Artık ortak bir noktaları vardı ve belki bu sayede dost olabileceklerini keşfedebilirlerdi.

Ancak Garth, Mog ve Jimmy'nin dışarı çıkmasına izin vermeyeceklerini biliyordu. Kafeye gitmezse, annesinin onunla hiçbir şekilde ilişki kurmak istemediğini düşüneceğinin farkındaydı. Belle, Kent'in hâlâ serbest olduğunu söyleyebilmek için bile annesinin yanma gitmesi gerektiğini hissetti.

Saat henüz dokuzdu. Mog'un çarşafı değiştirme sı-rasıydı ve Jimmy on buçuğa kadar mahzende çalışacaktı. Garth herhangi bir yerde olabilirdi; onun rutin görevleri yoktu. Bir an önce barı temizlemeyi bitirebilirse, onu çeyrek geçe yan taraftaki kapıdan çıkabilirdi ve en az yarım saat daha barda olduğunu düşünürlerdi.

Bardakları yıkayıp kurularken, barı ve barın aynalarını cilalarken ve yerleri paspaslarken, tek başına dışarı çıkmasının yaratacağı riskin boyutunu düşündü. Birçok insanın söylediği gibi, bir polisi vurduğu için Kent'in civarda dolaşıyor olma ihtimali düşüktü. Buralardaysa bile, sokaklarda ya da bir kafede olmak yerine bir deliğe saklanmış olmalıydı.

Geri döndüğünde, şapka yapmak için bazı malzemeler almaya gittiği bahanesini sunabilirdi. Gittiğini fark etmemelerini umuyordu.

Barda işini bitirdikten sonra, ellerini ve yüzünü yıkayıp saçlarını taradı ve önlüğünü mutfak kapısının arkasına astı. Annie'yle karşılaştığında daha şık olmayı isterdi. Bütün kıyafetleri temizlik yapamayacağı kadar güzel olduğu için üzerindeki yeşil pamuklu elbiseyi ona Mog vermişti, ama çok hırpani olması ve ona büyük gelmesi mutfak hizmetçisi gibi görünmesine neden oluyordu.

Garth arka bahçedeydi, Mog üst katta şarkı söyleyerek çarşafı değiştiriyordu ve Belle mahzenden gelen tıngırtıları duyabildiği için Jimmy'nin aşağıda olduğunu biliyordu. Fırsatı varken çıkabilirdi.

Neyse ki, yan kapının dışarı çıktıktan sonra arkasından kilitlemesi için anahtar gerektirmeyen bir kilidi vardı ve böylece onu ele verebilecek açık bir kapı olmayacaktı. Dışarı çıkar çıkmaz karşı sokağa koştu ve Neal Caddesi'nden çıktı. Pazara varana kadar dört polis gördü, ama dün gece

bardaki insanlar ne derse desin, herkes her zamanki gibi meşgul görünüyordu. Belle Maiden Lane'e yaklaşırken saatin on buçuk olduğunu belirten çanı duydu.

Maiden Lane hatırladığından daha pisti. Sol taraftaki kaldırım bir binadaki yapı iskelesiyle bloklanmıştı ve kaldırımda kum ve tuğla yığınları vardı, o yüzden sağa geçti. Strand'deki tiyatroların arka kapıları bu sokağa açılıyordu ama binaların bazıları diğerlerine göre daha önde kaldığından bakmak için sokakta ilerlemeye devam etti.

Aniden bir adam onu arkasından yakalayıp eliyle ağzını kapattı. Belle o anda tuzağa düşürüldüğünü anladı, ama tepki göstermeye bile fırsat bulamadan kendisini zorla bir binaya doğru çekilirken buldu.

Saldırganını tekmelemeye çalıştı, ama adam onu bir duvara itip sokağa açılan kapıyı tekmeleyerek kapattı. Çok az ışık olmasına rağmen, Belle adamın vücudunun yapısı ve kokusundan onun Kent olduğunu anladı. Avazı çıktığı kadar bağırmağa başlayınca onu yüzüne attığı yumrukla susturdu.

“Seni en baştan öldürmeliydim, sorun çıkaracağını biliyordum,” diye hırladı Kent ve onu susturmak için ağzına berbat kokan bir bez parçası tıktı. “Bu kez işini bitireceğim ama öncelikle Londra'dan kurtuluşum olacaksınız.”

Belle'in gözleri loş ışığa alışmaya başlayınca, Kent'in onu ilk kaçırdığında yaptığı gibi ellerini ve bileklerini bağlamak için bir ip aldığını gördü. Kent onu ayağa kaldırıp omzunun üzerine attı ve merdivenlerden yukarı çıkardı.

Buldukları yerin kokusu Belle'in midasını kaldırdı. Berbat haldeki kiralık dairelerden gelen kokular gibiydi: İnsan atığı, fare, nem ve pislik. Giriş kat gibi burası da oldukça loştı ve geniş odanın öteki tarafındaki pencereden içeri hafif bir ışık süzülüyordu. Karışıklığın içinde kırık sandalyeler

görünce burasının bir zamanlar bir kulüp ya da dans salonu olduğunu düşündü, ama son zamanlarda çaresiz insanlara mesken olduğu belliydi.

Kent onu yere atınca, Belle'in vücudundaki bütün kemikleri sıızladı, ardından odada ışığın süzüldüğü yere doğru yürüdü.

Belle yüzü Kent'in yumruğuyla yanarak kokmuş zeminde yatarken, sürekli pişmanlık duyduğunu fark etti. Neden Garth'ın dışarı çıkmama talimatına uymamıştı? Ama pişmanlıktan daha da kötüsü, annesinin onu buraya çekmiş olmasıydı. Neden böyle bir şey yapmıştı?

Kent'in ona yapacakları karşısında bunun pek önemi yoktu. Kaybedecek hiçbir şeyi yoktu, o zeki ve kurnaz bir adamdı. Belle, Kent'in Londra'dan kurtulmasına nasıl yardımcı olacağını bilemiyordu, ama hain adamın bir planı olmalıydı.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Jimmy mahzenden çıkıp Belle'in hâlâ temizlikle meşgul olduğunu umduğu bara gitti. İşini çoktan bitirmişti, her şey pırıl pırıldı ve yerler hâlâ ıslaktı ama o burada değildi. Üst katta Mog'un yanında olduğunu düşünerek koştu, ama Mog tek başına kirli çarşafı topluyordu.

“Belle nerede?”

“Barı temizliyor,” dedi Mog.

“İşini bitirmiş, mutfakta da yok,” dedi Jimmy ve sonra kontrol etmek için bütün yatak odalarının kapılarını açtı. “Garth'la birlikte bahçede olabilir mi?” diye sordu Mog. Jimmy pencereyi açtı ve ters çevirdiği bir kasanın üstünde oturmuş piposunu içen amcasına seslendi, “Belle senin yanında mı?”

Amcası barda olduğunu söyleyerek karşılık verdi.

Jimmy orada olmadığını söyledi. Endişelenmeye başlamıştı.

“Nereye gitmiş olabilir?” dedi Mog'a ve nadiren kullandıkları salonu kontrol etmek için aşağı koştu.

Birkaç dakika sonra Mog aşağı indiğinde Jimmy gergin bir şekilde mutfakta duruyordu. “Bundan hoşlanmadım,” dedi. “Dışarı çıkmamasını söylemiş olmamıza rağmen çıkmış olabilir mi?”

“Belki de acilen bir şey alması gerekti.”

“Ne gibi?”

“Bilmiyorum, Jimmy,” dedi Mog. “Ama kızların aklına bir sürü şey gelebilir. Acil olduğunu düşünmüş olabilir.” “Dokuz buçukta sıcak su almak için yukarı çıktığımda yerleri süpürdüğünü duyabiliyordum,” dedi Jimmy. “Daha sonra onu gördün mü?”

“Ona seslenip çarşafı değiştireceğimi belirttiğimde bana yatağa geri dönmememi söyleyerek takıldı,” dedi Mog. “O zaman saat ondu.”

“Yan kapıdan dışarı çıkmış olmalı,” dedi Jimmy. “Garth sabah boyunca arka bahçedeydi, o yüzden o taraftan çıkmış olamaz.”

“Böyle davranması tuhaf,” dedi Mog. Sonra Jimmy’nin endişeli yüzüne bakıp yanma giderek koluna vurdu. “Endişelenme, muhtemelen toka alması gerekmiştir ya da pencereden tanıdığı birini görüp onunla sohbet etmeye gitmiştir. Uzaklaşmış olamaz.”

“Bundan hoşlanmadım, Mog,” dedi Jimmy. “Bak, önlüğünü çıkarmış, biriyle konuşmak için kısa süreliğine dışarı çıkmış olsaydı, bunu yapmazdı. Ayrıca gideli yarım saatten fazla oluyor.”

Mog kapının arkasında asılı olan önlüğüne baktı. Belle normalde önlüğünü sandalyede ya da askı hariç herhangi bir yerde bıraktığı için asılı olması ilginçti. Yanma gidip önlüğü yokladı. Belle genellikle ıslakken önlüğünü asardı.

“Kupkuru,” dedi Mog. Ama elleri üzerinde gezinirken cebinde sert bir şey olduğunu hissetti. Elini sokup mektubu çıkardı ve mektupta yazanları okurken yüzü mosmor oldu. “Ne oldu?” diye sordu Jimmy.

“Annesinden bir mektup,” dedi Mog nefesini tutarak. “Ama bu Annie’nin el yazısı değil ve her kim yazdıysa Bel-le’le buluşmak istemiş.”

Jimmy mektubu elinden kapıp okudu. “Ama bu Annie’nin adresi,” dedi. “Mektubun ondan olmadığına emin misin?”

“Elbette, eminim. Annie’nin el yazısını yirmi sene boyunca her gün gördüm ve bu onun değil.”

“Herhalde Belle bunu biliyor olmalı, değil mi?”

“Annesi ona hiç mektup yazmadı; Belle en fazla birkaç alışveriş listesi görmüştür. Hatta iki seneyi aşkın bir süredir onu bile görmedi. Ayrıca Annie’nin buraya gelmek istemediğini söyleyebileceğini sanmıyorum, o korkak değildir.” Jimmy tekrar mektuba baktı. “Maiden Lane, ofisine girdiğim sokak. O zamanlar bir kulüptü ama on sekiz ay önce kapandı.” Jimmy, Mog’a bakarken gözleri aniden alevlendi. “Bu Kent’in işi. Onu oraya çekti. Garth’a haber ver, polisi alıp Maiden Lane’e gelsin. Ona tiyatronun arka kapısının bitişiğindeki eski kulüp olduğunu söyle. Ben hemen oraya gideceğim.”

“Hayır, Jimmy, onun silahı var!” dedi Mog korkuyla, ama çok geçti. Hemen kapıya yöneldi ve sadece Gartlı’nın sorun çıkarabilecek insanlara karşı bulundurduğu sopayı almak için duraksadı.

Jimmy rüzgar gibi pazarın içinden koştu. İnsanların ona bağırdıklarını duydu ama ne durdu ne de karşılık verdi. Aklında sadece tek bir düşünce vardı: Belle’i kurtarmak.

Maiden Lane’e varınca, böğrüne bir ağrı girdiği ve nefes nefese kaldığı için bir an durmak zoruna kaldı. Ağrı geçene kadar iki buklüm oldu, sonra eski kulübün kapısına gitti. Etrafındaki atıklardan artık düzenli olarak kullanılmadığını görebiliyordu. Eskiden kulübü işleten James Colm’un ortalık sakinleşene kadar saklanabilmesi için anahtarı Kent’e verdiğini tahmin ediyordu. Polis Colm’un genç kız ticaretiyle ilgisi olduğunu bilse de, kulüp uzun zamandır kapalı olduğu için Kent’in burada olabileceğini düşünmemiş olmalıydı.

Kapı pek sağlam görünmüyordu ama Jimmy kapıya vurmak için sopayı kaldırıncı Kent'in onu duyabileceğini ve silahını çekip hazır bekleyeceğini fark etti. Hatta Belle'i vurabilirdi.

Binanın ön tarafından tırmanıp pencereden içeri girmekten başka seçeneği yoktu.

Strand'e dolandı, bir önceki içeri girişinde görünmekten nasıl korktuğunu hatırlıyordu. Artık bunun önemi yoktu ama Kent'in bir şeyler döndüğünü sezmemesi için onu görenlerin büyük bir patırtı çıkarmamalarını umuyordu.

Sopayı gömleğine saklayan Jimmy tırmanmaya başladı. Artık eskiden olduğundan daha güçlüydü ve atık su borusundan zorlanmadan tırmanıp eski ofisin penceresinin kenarına çıktı. Pencereleir kirden o kadar kararmıştı ki, içeriyi görmek zordu ama iyice kenarda durup hatırladığı

perdelerin hâlâ orada olup onu gizlemesini umarak pencerenin içeriyi görebileceği kadar küçük bir parçasını sildi.

Ofis darmadağınıktı. Çöp içindeki yere serilmiş eski bir şilteyi görebiliyordu. Dosya dolapları gitmişti ama masa duruyordu ve Kent masada oturmuş haritaya benzer bir şeye bakıyordu.

Yüzü pencereye dönüktü: Jimmy en ufak bir ses çıkarırsa kafasını çevirebilirdi. Jimmy adamın silahını görmeyi umarak tekrar delikten baktı. Odada bir yerdeyse bile, görüş alanında değildi. Belle'den de iz yoktu ama muhtemelen eski kulübün arka tarafındaydı.

Jimmy ne yapacağını düşünürken sindi. Aşağı inip sokaktaki dükkân sahiplerinden birinden arkaya dolanıp kapıya vurmasını istemesini düşündü. Bu Kent'i ne olduğunu anlamak için harekete geçirebilir ve bu arada sırtını döner Jimmy dönmez pencereyi kırabilirdi. Ama Kent büyük ihtimalle silahını yanına alırdı. Jimmy, Belle'in incinmesi riskine giremezdi.

Tekrar içeri baktığında adamın tatil planı yapıyormuş gibi sakin bir şekilde haritaya bakmasına şaşırırdı. Ama Jimmy iki sene önce onu gizlice gözetlediğinde olduğu kadar şık görünmüyordu. O zaman saçları koyu renkti, sadece şakakları beyazlamıştı, ama şimdi tamamen beyazdı ve yakasız gömleğine kadar uzanıyordu. Bir süredir tıraş olmadığı belliydi, ama sakalı uzayacak kadar uzun bir süre geçmemişti. Bir zamanlar düzgün bir şekilde kesilmiş askeri tarz bıyığı artık iyice kontrolden çıkmıştı ve neredeyse dudaklarını örtüyordu.

Birkaç kişi kaldırımında toplanıp Jimmy'ye bakmaya başlamıştı. Kendi aralarında konuştuklarını duyabiliyordu ve

dışarıda kaldığı için pencereden içeri girmeye çalıştığını düşündüklerini tahmin ediyordu. Bir kadının ona dikkatli olmasını, düşerse boynunu kırabileceğini söylediğini duydu.

Bir anda aklına bir fikir geldi. Eğer bu insanlar yeterince gürültü çıkarırlarsa, Kent neler olduğunu görmek için yerinden kalkardı. Masa ikinci pencereye daha yakındı ve orada daha az karışıklık var gibi görünüyordu. Jimmy bulunduğu pencerenin altında kutuların yığılmış olduğunu görebiliyordu. O nedenle, Kent dışarı bakmak için en kolay yolu seçecekti ve bu sırada Jimmy camı kırarak içeri girip

Kent silahını almadan onu etkisiz hale getirebilirdi.

Kusursuz bir plan olmadığı kesindi; sadece şaşırtma şansı onun lehineydi. Ve camı kırıp aynı anda içeri girmek zorundaydı, ayrıca Kent ne olduğunu anlamadan sopayla hakkından gelmeliydi.

Ama Jimmy'ninki sadece bir fikirdi ve pencere kenarında bu fikrin avantajlarını ve tehlikelerini düşünürken, Belle içerde büyük bir tehlikedeydi.

O nedenle, yarı dönüp pencerenin kenarından düşecekmiş gibi kollarını sallamaya başladı. Aşağıdaki insanların pencerenin kenarının ne kadar derin olduğunu anlamayacaklarını biliyordu ve ona bağırmasını istiyordu.

“Kıpırdamadan dur, sana yardım getireceğiz!” diye bağırdı biri.

Bir anda mırıldanmalar gürültüye dönüştü ve başkaları da durup onlara katılınca sesler giderek arttı. Jimmy hemen elini gözetleme deliğine yerleştirince Kent'in yerinden kalktığını gördü. Adamın sağ pencereye gittiğinden emin olmak için Jimmy yine ayağı kaymış gibi yaptı, kıpırdamadan durması için nefeslerini tutan ve ona seslenen insanlar öylesine gürültü yapıyordu ki, Jimmy Kent'in dışarı baktığından emindi.

Jimmy yukarı tırmanır tırmanmaz sopayı pencerenin kenarına koymuştu. Onu alıp arkasına savurduktan sonra var gücüyle cama indirdi. Aynı anda, darbenin etkisiyle gözleri kapalı bir şekilde öne doğru savruldu. Cam parçalarının başını ve yanaklarını çizdiğini hissetti ama sopayı elinden bırakmadı ve ancak yere inince gözlerini açtı. Sendeleyip arkasına döndüğünde, Kent'in hâlâ pencerenin kenarında olduğunu gördü, ama şaşkınlıktan gözlerini kocaman açmış bir şekilde ona doğru dönmüştü.

Sopayı başının üstüne kaldıran Jimmy adama doğru atılıp üzerine indirdi. Sopa Kent'in omzuna isabet etti ve adam acıyla geriye çekildi. Jimmy sopayı tekrar kaldırdı ve bu kez daha kuvvetli bir şekilde başının yan tarafına vurdu.

Kent bir çuval patates gibi yere serilmişti.

Jimmy kandan yarı körleşmiş gibiydi. Gözlerini gömleğinin koluna sildikten sonra etrafına baktı. Kent'in ceketini kutuların bazılarının üzerindeydi ve silahı ceketinin cebinden fırlamıştı.

Silahı alıp pantolonunun beline taktıktan sonra baygın olduğundan emin olmak için Kent'i tekmeledi, hareket etmeyince Belle'i bulmaya gitti.

Merdiven kapısının yanında yerde yatıyordu, ağzına bir bez sıkıştırılmıştı ve gözü aldığı darbe nedeniyle morarmıştı.

“Bir şey yok, artık güvendesin,” dedi Jimmy kızın ağzına sokulan bezi çıkarırken. “Kent baygın ve silahı bende. Ama uyanmadığından emin olmak için içeri dönmeliyim. Birkaç dakika daha dayan, polis birazdan gelmiş olur.”

“Demek şendin,” dedi Belle şaşkınlıkla.

Jimmy güldü. Onu çözüp sarılmak istiyordu ama yanında ipi kesebilecek bir bıçak yoktu ve Kent'in ayılmasından endişeleniyordu. "Evet, benim, ama biraz daha dayan tatlım. Seni şimdi çözemem."

Belle odanın öteki tarafındaki ışığa doğru yürümesini izledi. Çok hafif ve kıvrak adımlar atıyordu, ona buzun üzerinde kayarak gittikleri o karlı günü hatırlattı. Üzerinden bir ömür geçmiş gibiydi.

Belle yerde yatarken öylesine büyük bir korkuya kapılmıştı ki, altını ıslatmıştı. Kent'in odanın öteki tarafında, sırtı ona dönük bir şekilde oturduğunu görebiliyordu ama sadece karanlık ve hareket etmeyen bir şekildi. Ne yaptığını bilmiyordu ama Kent'in onu öldürmeye hazırlandığından emindi. Kurtulma umudu yoktu. Onu burada aramak kimsenin akıma gelmezdi.

Kendini serbest bırakmayı deneyip başarısız olunca vazgeçmişti. Şiddet sonucu ölmek kaderinde varmış gibi görünüyordu ama Pascal'ın elinden kurtarılıp onu aldatmıştı. Sonra birden binanın ön tarafından bağırmalar geldiğini duydu. Polis olmasını ummuş ama Kent'in kolay kolay teslim olmayacağını bildiği için daha büyük bir korkuya kapılmıştı. Ya ateş açmaya başlayacaktı ya da onu rehine olarak kullanacaktı. Öyle ya da böyle, burada ya da başka bir yerde ölecekti.

Kent'in yerinden kalktığını gördükten sonra büyük bir şangırtı kopmuştu. Aniden içeriye ışık girmiş ve elinde büyük ve ağır bir şey tutan başka bir adamın silueti görülmüştü. Sonra bir küt sesi ve birinin acıyla haykırdığını duymuştu. Bir küt sesi daha duyduktan sonra adam ona doğru yürümeye başlamıştı.

Belle ışık arkasında olduğu için konuşana kadar onun Jimmy olduğunu anlayamamıştı. Koca bir polis teşkilatı Kent'i yakalayamamasına rağmen, Jimmy'nin tek başına bunu başardığını düşündü.

'Jimmy'im, kahramanım benim,' diye mırıldandı kendi kendine Belle.

Jimmy şimdi pencereden aşağıda birilerine bağıırıyordu. Onlara arka kapıya gelmelerini söylüyordu. "Kapıyı kırın!" diye bağırdı. "Bu aşağılık herifin yanından ayrılamam. Ve biriniz yukarı çıkınca Bayan Cooper'ı çözsün. Hâlâ bağlı halde."

Birden mekânın berbat kokusu ve hissettiği korku etkisini yitirdi. Sanki bulutların arasında süzülüyordu ve aşağı baktığında geçmişin önünde uzandığını görebilecek gibiydi. Her şeye sebep olan adam Kent'ti ve artık yakalanmıştı, Belle özgürdü. Her şeyi geride bırakmak ve hayatını istediğini gibi şekillendirmek için serbestti.

Jimmy günün birinde yaşadığı şeylerden bazı güzel tecrübeler edindiğini anlayacağını söylerken haklıydı. Belle artık insanları tanıyordu, kötülerini, iyilerini ve yaşadıkları kötü şeyler yüzünden zarar görüp arada kalanları... Açgözlülüğün insanların düşünce yapısını nasıl bozabileceğini ve sevgi olmadan tutkunun hiç kimseyi tatmin etmeyeceğini biliyordu.

Gerçekten kötü insanların nadir olduklarını anlamıştı. Kent, Madam Sondheim ve Pascal bu insanlara birer örnekti. Ama Martha, Siy ve hatta Marsilya'daki Madam Al-bertine gibi insanlar muhtemelen açgözlülükleri ve ahlaksız insanlarla bir arada olmaları nedeniyle kötü deneyimler olmuşlardı.

Ama her şeyi göz önünde bulundurduğunda, iyi insanlar sayıca üstündü. Mog ve Jimmy dışında,

Lisette, Gab-rielle, Philippe, Noah, Garth ve Etienne vardı. Belki onlar da kendisi gibi tamamen saf olmadıklarını öne sürebilirlerdi ama gerektiğinde doğrunun yanında yer alıyorlardı.

Belle tahta kesilmesine benzer bir ses duydu ve sonra merdivenlerden gelen ayak seslerini işitti. Artık her şey bitmişti: O ve Jimmy yakında eve dönebilirlerdi ve yeni hayatına başlayabilirdi.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

SONSÖZ

Düğün marşı başladı ve Belle, Jimmy'nin kolunda kiliseye giren Mog'a bakmak için döndüğünde gözleri doldu. Daha önce Mog'a giyinmesi için yardım ederken onu tüm şıklığıyla görmüştü. Açık mavi elbisesinin arkasında dizilen uzun düğmelerini iliklemiş ve başına Belle'in yaptığı mavi ve beyaz şapkayı takmıştı. Mog'u erkeğine doğru yürürken genç bir kız gibi gülümseyerek görmek çok duygulandırıcıydı.

Eylül ayının başıydı ve güneşli, güzel bir gündü. Black-heath'teki Ali Saints Kilisesi'nin önünde aileler piknik yapıyordu; birbirine kur yapan çiftler birlikte dolaşıyorlardı ve yaşlılar banklarda oturmuş güneşleniyorlardı. Vc yolun sonunda, hayallerinin pansiyonu olan Railway Hanı, Garth ve Mog'un Bay ve Bayan Franklin olmalarını bekliyordu.

Mog ve Garth'm Blackheath'de evlenebilmeleri için üç aydır Mog ve Belle, Lee Parkı'nda ağaçların dizili olduğu sessiz bir yol üzerindeki birkaç odada yaşıyorlardı. Garth ve Jimmy sadece Ram's Head'i satmak ve Railway Hanı'nın satın alınma işlemlerinin bitmesini beklemek için değil, görgü kurallarının hatırına Londra'da kalmışlardı. Seven Dials'ta hiç kimse bu tür şeyleri önemsemezdi. Ama hepsi saygın bir yerde yeni bir maceraya atıldıklarının farkındaydı ve bu onların da saygın görünmeleri gerektiği anlamına geliyordu.

Belle, Mog'la beraber edepli toplumun geleneklerine uyum sağlamakta zorlanacaklarını düşünmüştü ama ilginç bir şekilde hiç zorlanmamışlardı. Soran olduğunda, Mog insanlara kâhya olduğunu ve Belle'in de aynı evde hizmetçilik yaptığını söylüyordu. Yalnız kaldıklarında buna gülerlerdi, çünkü birçok açıdan doğrudu. Mog hep kibar olmuştu ve Belle'i de o şekilde yetiştirmişti, o nedenle düşebilecekleri pek fazla gizli çukur yoktu. Gerçekten zorlandıkları tek şey ev sahiplerine ve onlara beyinleri ve kendilerine ait fikirleri olmayan birer narin çiçekmiş gibi davranan diğer erkeklere alışmaktı. Ancak yürüyüşe çıkmak, bir şeyler okumak ve dikiş dikmek dışında pek fazla çalışmadan geçirdikleri üç ay onlara orta sınıfı incelemeleri, davranışlarını buna göre değiştirmeleri ve geleceklerini planlarken hak ettikleri isti-rahati etmeleri için yeterince zaman vermişti.

Ama şimdi, Belle, Mog'un koridorda Garth'ın sağdııcı ve eski bir dostu olan John Spratt ile beklediği mihraba yürümesini izlerken, zorunlu aylıklığın sona ermesine sevindiğinin farkındaydı. En sonunda, barın üstündeki odaları gerçek bir eve dönüştürüp sonsuza dek Garth'ın yanında kalacaktı.

Annie "Mog çok güzel görünüyor," diye fısıldadı. "Şapkası Bond Caddesi'nden alınmış gibi. Şapkacılık konusunda gerçekten çok yeteneklisin. Sen de çok güzel görünüyorsun!"

Belle annesinin övgüsü karşısında ışıldadı. Etekleri firfırlı, açık pembe renkte, suni ipek bir elbise

giymişti ve beyaz bir şapka takmıştı ve hepsini kendisi yapmıştı. An-nie'ye hiçbir zaman Mog'a olduğu kadar yakın olmayacağını biliyordu ama ikisi de çok çaba harcıyordu.

Kent'le olan o korkunç günden sonra, Garth Annie'ye gidip bara gelmesi ve bu olaydaki rolünü açıklaması için ısrar etmişti. Belle o zaman annesinin farklı bir yanını görmüştü: Annie umursamaz davranarak daha fazla incinmeyeceğine inanan, etrafına sert bir kabuk ören kırılğan bir kadındı.

Anlaşılan, yıllar öncesinden Annie'yi tanıyan bir adam gelip pansiyonunda kalmıştı. Bu adam onun hakkında zaten çok şey bildiği ve ona karşı çok nazik olduğu için, Annie, Belle'le ilgili ona içini dökmüş ve Fransa'dan döndüğünden beri kızım görmediğini söylemişti.

Annie'ye sözde onun gönderdiği mektuptan bahsedilince, misafirinın Belle'le ilgili bilgi almak için yanına gönderilen Kent'in bir arkadaşı olduğunu anlamıştı. Öğrendiklerini aktarmasının ardından Kent'in sahte bir mektup yazdığı belliydi.

Annie, Belle Fransa'dan döner dönmez, doğruca Ram's Head'e gelmesi gerektiğini itiraf etmişti ama mektupta yazan şeylerden bazıları doğruydu. Mog u terk ettiği ve sadece kendisini düşündüğü için utanç duyuyordu ama bir sene önce Jimmy bu konuda ona çıkışınca, herkesin ona karşı cephe aldığını sanmıştı.

“Genç bir kızken başıma gelen korkunç şeylere maruz kaldığımı düşünmeye dayanamadım,” demişti ağlayarak Belle'e. “Öldüğünü ve benim yaşadığım eziyetten kurtulduğunu düşünmek daha az acı vericiydi. Jimmy, Mog ya da Noah beni her görmeye geldiğinde, yaralarımı yeniden açtıklarını hissediyordum. Onlar gibi senin bulunacağına inanmıyordum.”

Belle onu anlıyordu. Belki de, aralarında Mog'la arasındaki kadar güçlü bir bağ olsaydı, Annie yüreğinde onun hâlâ hayatta olduğunu hissedebilirdi. Belle, annesinin, kızının hayatından dışlandığı için ezilmesi yerine acınması gerektiğini düşünüyordu. O zamandan beri, Belle iki ya da üç haftada bir King's Cross'ta onu ziyarete gitmişti. Annie de geçmişinde Belle'in evinden uzakta geçirdiği iki senede yaşadıklarına benzer tecrübeler edindiği için onlar hakkında konuşmuş ve zaman zaman ağlayıp zaman zaman gülmüşlerdi. Belle birbirlerine sırlarını açmalarının ikisi için de çok iyi olduğunu hissediyordu.

Ayrıca annesinin ticari zekâsına ve çok çalışmasına hayran olmadan edemiyordu. Annie'nin her iki evinde de temiz ve rahat odalar bulunuyordu ve misafirlerine kahvaltı ve akşam yemeği sunuyordu. Yemekleri kendisi pişiriyor ve ona bütün işlerde yardım eden tek bir hizmetçisi olduğu için temizliğin de büyük bir kısmını kendisi yapıyordu, ama Seven Dials'taki eski günlerde olduğundan daha mutlu görünüyordu.

Etienne nihayet ona yazdığında, Belle, Annie'nin tavsi-

ysine başvurmuştu, çünkü Mog'un Jimmy'den yana olacağını biliyordu.

Etienne'in mektubu tuhaftı, sadece İngilizce yazmakta zorlandığı için değil, Belle adamın gerçek duygularını ondan sakladığını hissediyordu. Genç kız ticareti hakkında Fransız polisine elinden geldiğince ifade verdiğini ve Madam Sondheim'm yanı sıra zincirdeki birçok kişinin tutuklandığını ve

mahkemelerini beklediklerini yazmıştı. Pascal da hâlâ duruşmasını bekliyordu ve Etienne giyotine gideceğinden hiç şüphesi olmadığını yazmıştı.

Etienne Belle'e küçük çiftliğinden, tavukları ve birkaç domuzunun olduğundan, limon ve zeytin ağacı diktiğinden ve kulübesini daha konforlu bir hale getirdiğinden bahsetmişti. Gazetelerde Kent'in tutuklanıp mahkemeye çıkarıldığını ve Millie ve iki kızı daha öldürmekten suçlu bulunduğunu okumuştular ve Belle'e Kent'in asılacak olması hakkında ne düşündüğünü soruyordu. Mektubunu geçmişi geride bırakmasını tavsiye ederek, her zaman kalbinde olduğunu söyleyerek ve hayatta ona başarılar dileyerek bitirmişti.

Annie mektubun her kelimesini dikkatle inceledi. "Bana kalırsa, seni seviyor," dedi en sonunda, "ama senin için doğru kişi olmadığını farkında. O onurlu bir adam ve sana mutsuzluk getireceğini düşünüyor. Bence küçük çiftliğini anlatma şekline bakılırsa, İngiltere'ye yerleşme-yeceğinin ve senin de Fransa'da yaşamak istemeyeceğinin farkında. Ama satır aralarını okumak gerekirse, o da hâlâ senin kalbinde olduğunu umuyor."

"Gidip onu görmeli miyim?" diye sordu Belle.

Annie omuzlarını silkti. "Bunu yaparsan, seni sıcak bir şekilde karşılayacağına ve bir süreliğine mutlu olacağına eminim. Ama çok yüksek bir bedel ödemen gerekir."

Belle. O Fransa'da iyi tanınıyor ve geçmişi nedeniyle sen de lekelenirsin. Ve bir de eşi ve çocuklarını kaybetmiş olmasının derin üzüntüsü var. Böyle bir adamla her şeyden uzakta ve burada seni seven insanları ya da kendine ait bir şapka dükkânı açma hayalini terk etmiş olmaktan asla pişman olmadan yaşayabilir misin?"

Belle annesinin domuzları ve tavukları beslemek, Etienne'in ağaçlarını sulamak ve bir köylünün hayatını yaşamak fikrini hafife almaması karşısında duygulandı. Annie'nin Etienne'i fiziksel olarak arzulamasını bile anladığını hissetti, ama bunun Belle'i orada mutlu etmeye yeterli olmayacağını söylemedi.

"Etienne'e karşı hissettiklerini sana istediğin tüm diğer şeyleri verebilecek başka bir erkeğe karşı da hissedebileceğine inanıyorum," dedi Annie nazikçe. "Korkarım, kendini buna kapatmışsın. Ama kendini açmak zorundasın, yeniliklere açık ol ve aşka izin ver."

Kent'in davası Belle, Blackheath'e taşınmadan kısa bir süre önce gerçekleşmişti. Belle Londra Ağır Ceza Mahkemesi'ne tanık olarak çağırılmıştı ama diğer iki cinayet ve eski ortağına karşı Kral'ın tanığı olmayı seçen Siy de dahil olmak üzere bir düzineyi aşkın tanık daha olması sebebiyle, duruşmadaki rolü beklendiği kadar önemli olmamıştı. Genç yaşı ve Millie gibi Kent'in kurbanı olması nedeniyle titiz bir şekilde sorguya çekilmemişti ve Noah'nın önde gelen gazetelerle olan bağlantısı sayesinde, mahkemenin haberini yapan gazeteciler, hakkında çok az şey yazmıştı.

Kent suçlu bulunduktan birkaç hafta sonra asılmıştı ve Belle o sırada hiçbir gazeteyi okumama kararı almıştı. Kent'in hakkında yapılan haberleri okumamak bir yana, ismini bile duymak istemiyordu.

Ve şimdi kilisede, Mog ve Garth'ın yeminlerini etmelerini dinlerken, bütün o karanlığın ve

acımasızlığın üzerinden bir ömür geçmiş gibi geliyordu. Belle hiç olmadığı kadar mutluydu ve kalbinin yeniden açık olduğunu hissediyordu.

İlk sıradaki Jimmy'ye baktı, sırtı dimdikti, koyu kıvıll saçları içeri süzülen gün ışığında parlak bakır gibi görünüyordu. Yanındaki erkeklerden beş-on santim daha uzundu ve omuzları herkesten daha geniş, herkesten daha güçlü ve daha nazikti. Belle'i güldürüyordu, onunla her konuda konuşabiliyordu ve pencereden içeri girdiği gün, Etienne kadar cesur ve dayanıklı olduğunu kanıtlamıştı. Yanaklarında ve boynunda hâlâ Belle'e bu olayı hatırlatan yara izleri vardı; bazıları o kadar kötüydü ki, cam parçalarının çıkarılması ve yaralara dikiş atılması için hastanede iki gün kalması gerekmişti.

Belle onun hakkında her şeyi bilmesine rağmen hâlâ yeni şeyler öğreniyordu. İngiltere'ye geri döndüğünde sandığı gibi peşine takılan sadık köpek yavrusu olmadığı kesindi.

Annie onu dürtünce Belle irkildi ve birden hayallere daldığını fark etti, Mog ve Garth yeminlerini tamamlamışlardı ve herkes dua etmek için dizlerinin üzerine çöküyordu.

O da diğerleri gibi yaptı ama kirpiklerinin arasından koridorun öteki tarafında kalan Noah, Lisette ve altı yaşındaki oğlu Jean-Pierre'e baktı. Jean-Pierre'e beyaz bir denizci üniforması giydirilmişti ve çok sevimli görünüyordu. Annesi gibi koyu saçları ve kocaman kara gözleri vardı. Lisette gümüşü gri elbisesi ve Belle'in onun için yaptığı, elbisesiyle uyumlu tüylü şapkasıyla çok güzel görünüyordu. Londra'daki yeni hayatını çok seviyordu ve Caniden Town'daki küçük bir bakımevinde hemşire olarak çalışmaya başlamıştı. O da Noah'nın onu sevdiği kadar Noah'yı seviyordu ve Belle çok yakında evleneceklerine dair açıklama yapacaklarını düşünüyordu.

Noah çok başarılı bir gazeteci olmuştu. İnsan kaçakçılığı üzerine yazdığı etkileyici makaleleriyle bu sene isminden söz ettirmişti. Azmi ve başkalarını motive etmesi sayesinde, Kent ve arkadaşlarının kaçırdığı kızların bulunduğu listeden üç kız ailelerinin yanına dönüştü. Şimdi de, *Tita-nik*'ten kurtulanlarla ilgili bir yazı dizisi hazırlıyordu. Kısa bir süre önce Jimmy'ye roman yazdığını ama konusunun neyle ilgili olduğunu söyleyemeyeceğini belirtmişti.

Bugün buradaki yirmiye yakın insan Mog ve Garth'ın Seven Dials'tan saygın arkadaşlarıydı, dükkân sahipleri, bar sahipleri, bir avukat, bir doktor ve eşleri buradaydı ama Garth ve Jimmy eski müşterilerinin bugün davet edilmedikleri için darılmamaları adına bir hafta önce Ram's He-ad'de büyük bir veda partisi düzenlemişlerdi.

İki gün önce bir yük arabası bütün eşyalarını Railway Ham'na getirmişti ve Mog ve Belle yeni evlerini düzenlemişlerdi. Bu gece ve sonraki dört gün boyunca Jimmy orada yalnız kalırken, Mog ve Garth Folkestone'da halayına çıkacaklardı. Belle de o zamana kadar Lee Parkı'nda kalacaktı. Mog'un Belle ve Jimmy'nin aynı çatı altında yalnız kalmamalarına dair ısrarına gülümsedi. Belle'in önceki kariyeri düşünüldüğünde bu gülünç geliyordu ama Bla-ckheath'e taşındıklarından beri Mog bir şaperonu olması konusunda ısrarcı olmuştu. Bunun itibarını koruyacağını söylüyordu.

Son ilahi, 'Love Divine Ali Love Excelling' söylendi ve Mog, Garth, John Spratt ve Jimmy kayıt defterini imzala-

mak için kilisenin yönetim kurulu odasına gittiler. Orgcu hafif bir müzik çalıyordu ve insanlar kendi

aralarında konuşmaya başlamışlardı.

“Sana söylemek istediğim bir şey var,” dedi Annie. “İnsanlar birbirlerini öpmeye ve fotoğraf çektirmeye başlamadan bunu söyleyeceğim. Pazartesi günü dükkânın kira kontratını imzalamak için Montpelier Row’daki avukat Bailey ve Macdonald’a git.”

Belle kaşlarını çattı. “Sana bekâr olduğum için dükkânı bana kiraya vermeyeceklerini söylemiştim.”

Birkaç hafta önce Blackheath Köyü’nün ana caddesi Tranquil Vale’deki boş dükkânı görünce temsilciden dükkânı ona göstermesini istemişti. Harikaydı, kurdele biçimli bir vitrini ve arka tarafında çalışma odası yapılabilecek kadar büyük bir odanın bulunduğu küçük, güzel bir dükkândı, ayrıca arka bahçesinde bir tuvalet vardı. Kirası da uygundu. Ama Belle’in kiracı olma isteği reddedilmişti.

Annie gülümsedi. “Artık verecekler, onları kiraya kefil olacağıma ikna ettim. Kendime ait mülküm olduğu ve dul olduğumu düşündükleri için beni reddedemediler.”

Gelin ve damat yüzlerinde kocaman gülümsemelerle koridorda ilerliyor olmasalardı, Belle kollarını annesine dolayacaktı. Ancak bunun yerine sessizce elini sıkarak teşekkür etti ve daha sonra konuşacaklarını fısıldadı.

Düğün kahvaltısı Railway Hanı’ndaydı. Arduaz zeminli, kocaman bir şöminesi ve kıvrımlı uzun bir tezgâhı olan geleneksel eski bir bardı. Yıllarca ihmal edilmişti ama Garth devralır almaz, düğünden birkaç gün önce mekânı adam etmek için kapatmıştı.

Garth yerleri ovan, barı, kapıları, masaları ve sandalyeleri cilalayan ve sigara dumanının lekelediği duvarları

krem rengine boyayan bir grup insan görevlendirmişti. Ve şimdi, ışıl ışıl barın arkasındaki parlak aynalarla, çiçek düzenlemeleriyle ve pencerelerdeki desenli perdelerle tamamen farklı bir yer gibi görünüyordu. Yerel bir yemek şirketi T şeklinde iki uzun masa hazırlamıştı ve Mog’un yapıp süslediği iki katlı düğün pastasını masaların tam ortasına yerleştirmişlerdi. Belle sabah altıdan beri Mog’un papatya ve pembe gül goncası demetine uyacak küçük çiçek aranjmanları yapıyordu, ayrıca erkeklerin düğme delikleri için de süslemeler hazırlamıştı.

“Barı açtığımızda ne bu kadar güzel görünecek ne de bu kadar güzel kokacak,” dedi Garth gülerek ve yemeğe başlamadan önce yemek görevlilerine herkese birer kadeh şampanya servis etmelerini söyledi.

“Burayı bakımsız bir yere dönüştürmene izin vereceğimi sanıyorsan, bir kere daha düşün derim,” diye karşılık verdi Mog. “Ayrıca ‘sadece erkeklerin’ girebileceği bir işletme de olmayacak. Anladığım kadarıyla, Blackheath’deki hanımların bazıları bir kadeh şeri içmek için özel odaya gelmek isteyecekler.”

Mog vitray bir bölmeyle ana bardan ayrılan özel odadaki koltukların minderleri yeniden kaplattırmıştı.

“Artık evliyiz, Bayan Franklin,” dedi Garth ona şefkatle bakarak, “ben ne dersem onu yapacaksın.”

Herkes güldü, çünkü Garth’ın Mog’a taptığı ve ona her konuda danıştığı çok belliydi.

“İlk tanıştığımızda birlikte yaşadığımız insanlar olduklarına inanmak çok zor,” diye fısıldadı Jimmy Belle’e. “Amcam çok vahşi ve huysuzdu, Mog ise küçük gri bir fare gibiydi.” Belle kıkırdadı. O zamanlar Garth’ı ünüyle tanıyordu ama canını sıkkan olduğunda onları sokağa attığı söylenirdi.

Mog yeterince yaşlıydı, hırpani giysiler giyiyordu ve nadiren birileriyle ters düşerdi.

Aşk Mog’un canlanmasını ve kendine güven duymasını sağlamıştı. Belle geri döndüğünden beri, Mog’u küçük güzel yapısını belli eden şık giysiler giymeye teşvik ediyordu. Mog artık saçlarını sınımsıkı bir şekilde geride toplamıyordu, saçları at kestaneleri kadar parlaktı ve daha yumuşak bir topuz yapıyordu. Saçlarını salıp yatmadan önce fırçaladığında, en fazla yirmi beş yaşında gösteriyordu.

Yemek masasına oturmadan önce Lisette, Belle’in yanına geldi. “Bugün çok şık görünüyorsun,” dedi neşeyle. İngilizce’si aksanlıydı. “Jimmy’nin gözlerinin başkasını görmemesine hiç şaşırılmamalı.”

Belle güldü. Madam Sondheim’ın evinden kurtulduktan sonra bakımevinde kalırken Lisette’e Jimmy’den söz etmişti ve Lisette birbirleri için yaratıldıklarına emindi. “Burada benimle yarışabilecek başka bekâr kadın yok,” dedi.

“Bu doğru, ama öyle biri olsaydı bile, Jimmy’nin bütün dikkati yine senin üzerinde olurdu,” diye üsteledi Lisette.

“Jean-Pierre yeni okuluna alışabildi mi?” diye sordu Belle. Noah ve Lisette sürekli Jimmy hakkında böyle şeyler söylüyorlardı ve biraz bezdirici olmaya başlamışlardı.

“Burada çok mutlu,” dedi Lisette bariz bir memnuniyetle. “Artık İngilizce’si benim kadar iyi. Okuyabiliyor ve hesap yapmaktan hoşlanıyor.”

“Peki sen İngiltere’ye geldiğin için mutlu musun?” “Evet, güzel şarap ve yiyecekler dışında Fransa’yı özlemiyorum. Geçen gün kasap bana, ‘Siz Fransızlar çok zor beğeniyorsunuz,’ dedi.”

İkisi de güldüler. Noah sürekli dükkânlarda meyveler yerine sebzeleri tercih ettiğini söylerdi. Dile getirmediikleri karşılıklı bir kararlaştırma sebebiyle nasıl tanıştıklarından hiç bahsetmiyorlardı. İkisi de onları Noah’nın tanıştırdığını ima ediyorlardı ve sadece Mog, Garth ve Jimmy gerçeği biliyordu.

“Güzel bir İngiliz münüsü hazırlanmış,” dedi Belle. “Garııtürlü biftek.” Sonra Lisette’e peşinde olduğu dükkânı kiralamasına annesinin yardımcı olduğunu söyledi. “Açılışa gelmelisin,” dedi Belle. “Fransız cazibeni Black-heath’in hanımları üzerinde kullanabilir ve onlara nasıl şapka takıldığını gösterebilirsin.”

Lisette ona doğru eğilip Belle’i yanaklarından öptü. “Kötü günler ikimiz için de geride kaldı,” diye fısıldadı. “Sen bana Noah’yı getirdin, umarım Jimmy’nin senin için doğru kişi olduğunu görürsün.”

Bol yemeğin ve şarabın ardından neredeyse üç saat sonra, bütün düğün davetlileri Mog ve Garth'ı Folkestone'a uğurlamak için tren istasyonuna kadar onlara eşlik ettiler. Mog krem rengi kostümü, beli firfırlı kısa ceketi ve hafif topuklu yeni rugan yarım botlarının üzerinde biten düz eteğiyle bir model gibiydi. Belle ona kenarında krem ve kahverengi örgü şerit olan krem rengi bir fötr şapka yapmıştı.

Tren istasyona yaklaşırken, çoğu Charing Cross'a dönen treni beklemek için diğer platforma geçen bütün misafirler dağıldılar.

Jimmy ve Belle etrafi toplarken bıraktıkları yemek şirketi çalışanlarının ücretlerini ödemek için Railway Ha-nina yürüdüler.

“Lee Parkı'na tek başıma dönmek tuhaf olacak,” dedi Belle istasyondan çıktıkları sırada. “Mog'un sürekli orada olmasına alıştım.”

“Sanırım Annie onunla dönüp dönemeyeceğini sormanı umuyordu,” dedi Jimmy. “Sana veda ederken biraz üzgün görünüyordu.” Annie pansiyonunda kalan misafirlerine akşam yemeği hazırlaması gerektiği için daha erken ayrılmıştı.

“Sebebinin bu olduğunu sanmıyorum, Mog'u biraz kıskandı bence. Ama dükkânı kiralamama yardımcı olması çok hoş bir davranış, değil mi?” Düğün kahvaltısı sırasında neredeyse herkese bunu söylemişti, kendi mutluluğu dışında, annesini daha iyi gösterebilmek de gurur vericiydi.

“Bunu hak ediyorsun,” dedi Jimmy. “Şapka hazırlamak için o kadar çok yerin olunca, kendini kaybedeceksin. Şapkaların Lee Parkı'nı ele geçirmeye başladı neredeyse.” Belle ciddi ciddi şapka hazırlamaya altı hafta önce başlamıştı, altı tanesi kalıplarda beklerken ve etrafta kırpıntı kutuları ve diğer malzemeler varken, oturma odası bir atölyeye dönüşmüştü.

Bara girdiklerinde yemek şirketi çalışanlarının ayrılmak için hazır olduklarını gördüler. Jimmy onlara ücretlerini ödeyip her şey için teşekkür ettikten sonra kapıyı arkalarından kilitledi.

“İmdat!” Belle dehşete kapılmış gibi bir ifade takındı. “Bir erkekle yalnız kaldım!”

“Üstelik kapıyı da kilitledim,” dedi Jimmy pis pis bakarak. “Şimdi sana sahip olacağım.”

“Lütfen, yapmayın, bayım,” dedi Belle mutfağa koşarak. “Ben masum bir kızım ve eğer itibarımı zedelerseniz, beni kim alır?” diye seslendi omzunun üzerinden.

Jimmy onun peşinden koşup yakalayarak kollarının arasında tuttu. Belle “Bırakın beni, bayım,” dedi.

Belle onun rol yaptığıнын farkındaydı, ama kollarını etrafında hissetmek o kadar güzeldi ki, vücudu onunkine yerleşti ve Belle elini Jimmy'nin boynuna koyup onu öpmek için kendisine doğru çektii.

Jimmy'nin dudakları kışkırtıcı bir şekilde sıcak ve yumuşaktı ve dilinin ucu onunkine değerken, hiç beklemediği bir tutku dalgası Belle'in içini sardı. Bir öpücüğü diğeri izledi, birbirlerini arzuyla öperken zaman durmuş gibiydi.

İlk geri çekilen Jimmy oldu. Yüzü kızarmıştı ve nefes nefeseydi. “Ve siz, beni bırakmalısınız, bayan,”

dedi, “yoksa sonuçlarına katlanmak zorundasınız.”

“Peki sonuçları ne olacak?” diye sordu Belle cilveli bir şekilde ona gülümseyerek.

“Benimle evlenmek zorunda kalacaksınız.”

Aylar önce Greenwich’e gittikleri gün ona ettiği evlenme teklifi ciddiyetsizceydi ve o zamandan beri bu konuda hiçbir şey söylememiştir. Belle, Mog’la beraber Lee Par-kı’ndaki eve taşınıp Jimmy ve Garth’ı sadece pazar günleri görmeye başladıklarından beri, Belle, Jimmy’yi gerçekten çok özlemiştir ama onun iyi bir arkadaştan daha fazlası olabileceğine inanmayı reddediyordu.

Ama şimdi, öpücüklerinin ona hissettirdiklerinin ardından, artık bundan o kadar emin değildi.

“Seni seviyorum, Belle, seni hep sevdim,” dedi Jimmy kısık bir sesle. ‘Yokluğunda başka kızlarla tanıştım ama hiçbirini bana bir şey ifade etmedi, hep aklımda olan şendin. Ama artık seni eve götürmemin vakti geldi, sanırım ikimiz de düğünün etkisinde kaldık ve çok içtik, seni rahatsız ederek kendimi daha fazla gülünç duruma düşürmeyeceğim.” “Kendini gülünç duruma düşürmüyorsun,” dedi Belle. “Gitmeden önce beni tekrar öp.”

Jimmy onu kollarına alıp Belle’i arzudan bayılacağını hissettirene kadar öptü.

“Şimdi seni eve götürüyorum,” dedi Jimmy ve Belle’i elinden tutup kapıya doğru geçirdi. “Bence bunu iyice düşünmek için zamana ihtiyacın var.”

Belle o gece Jimmy’nin öpücükleri ve ona neler hissettirdiğinden başka bir şeyi düşünmeden yatakta dönüp durdu. Hayatı boyunca sadece beş erkekle öpüştü, Etienne, Serge, Faldo, Clovis ve Jimmy. Serge sayılmazdı, sevişmesi her ne kadar keyif verici olsa da, onun sadece seksten ibaret olduğunun farkındaydı. Faldo da sayılmazdı, çünkü ona karşı belli belirsiz bir şefkat dışında hiçbir şey hissetmemiştir. Clovis çok pişman olduğu biriydi. Etienne’e gelince, onunla öpüştüğünde henüz bir çocuktuk ve onunla tanışmadan önce yaşadığı onca olaydan sonra kibar olması nedeniyle Etienne’den hoşlanması çok doğaldı.

Mog’la Blackheath’e taşınmadan önce Etienne’e yazmış ve İngiltere’deki hayatından, Lisette ve Noah’dan ve Mog ve Garth’ın evleneceklerinden bahsetmişti. Küçük çiftliğinde gerçek mutluluğu bulmasını dilediğini söylemiş ama ona olan duygularından bahsetmemiştir.

Ancak şimdi mektubunun onun için her şeyi kesinleştirdiğini görebiliyordu. Etienne’le hayatının çaresiz bir döneminde tanışmıştı ve nezaketi ve bilgeliği bazı şeyleri atlatmasına yardımcı olmuştu. Geriye dönüp baktığında, Etienne’i baş tacı etmesi hiç şaşırtıcı değildi. Üstelik onu Pascal’ın elinden kurtaran oydu. Hangi kadın bu yüzden ondan hoşlanmazdı ki? Ama güvende ve mutlu olduğu son üç ay içinde Etienne’i nadiren düşünmüştü, düşündüğünde aralarında olabileceklerin hayalini kurarak üziintü-

ye kapılmamıştı. Birine ihtiyacı olduğunda Etienne’in onu yalnız bırakmamış olmasına minnettardı sadece.

Ama Jimmy hayatından çıksa, onu bir anda unutamayacağını biliyordu. O geçmişinin ve içinde

bulunduğu zamanın bir parçasıydı ve geleceğinde de olmasını istiyordu. Onu seviyor muydu?

Eğer biri asla kaybetmek istemediğiniz en iyi arkadaşınızsa, o kişiyi arzularınız ve eğer sevgi bu değilse, neydi?

Dükkânını, onu nasıl dekore edip düzenleyeceğini ve vitrininde şapkaları nasıl yerleştireceğini düşünmeye çalıştı. Ama aklı Jimmy'ye gidip duruyordu.

Evlenirlerse tanıdıkları herkes çok sevinecekti. Annesi bile Jimmy'nin bir elmas kadar değerli olduğunu söylemişti.

Öyleyse, ne bekliyordu? Bunun olması gerektiğini anlaması için gökyüzünde bir şimşek mi çakmalıydı?

Yataktan kalkıp uyku tutmadığında hep yaptığı gibi çizim defterini ve kurşun kalemini aldı.

Ama şapka çizmek yerine, kendisini önce bir duvak, ardından bir gelinlik çizerken buldu.

Çizim yapmaya başladığında hava aydınlanmamıştı, duvağın altında yüzünün nasıl görüldüğü, gelinliğin üzerindeki boncuk işlemleri ve arkasındaki kuyruğu, hatta ellerindeki gül ve portakal çiçeği demeti gibi detaylara kendisini o kadar kaptırmıştı ki, zamanın nasıl geçtiğini anlamadı.

Çizimini bitirmek üzereyken saate göz attı ve dokuz olmasına şaşırdı.

Tamamladığı çizime bakıp gülümsedi. “Şimşeğe ancak bu kadar yaklaşabilirsin,” diye mırıldandı. “Bence gidip ona söylemelisin.”